

سینو هه

د فرعون د خانگري طبيب يادښتونه

له ميلاد څخه ۱۳۵۰ کاله وړاندې

تاريخ

سياست

فلسفه

دينپوهنه

ارواپوهنه

ناول

میکاولتاری

ژباړن: ډاکتر محمد عیسی ستانکزی

لومړۍ برخه

سینو هغه

د فرعون د ځانگړي طبيب يادښتونه

سياست

فلسفه

دينپوهنه

ارواپوهنه

ناول

میکاولتاری

ژباړن: ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

سپنوهه

د فرعون د خانگري طبيب يادښتونه

ژباړن: ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

بیتاړه لومړی

کتاب پېژندنه

لیکوال Waltari, Mika Tommy (۱۹۰۸-۱۹۷۹):

د کتاب اصلي نوم : Waltari Mika Tomy

فارسي ژباړن : ذبیح الله منصوري

فارسي چاپ کال : ۱۳۲۲ هجري شمسي

پښتو ژباړن : ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

چاپ نېټه : ۱۳۹۱ ل

د چاپ نوبت : اول

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځی

د دانش خپرندویې ټولنې تخنیکي خانګه

www.danishpress.com

د بیا چاپ ټول حقوق له خپرندویې ټولنې سره خوندي دي

مکتبہ اعلیٰ دہلی

مکتبہ اعلیٰ دہلی، جس کا مقصد ہے کہ ہندوستان میں علم و ادب کی ترقی ہو اور لوگوں کو صحیح فہم و شعور حاصل ہو، اس لیے اس مکتبہ نے کئی کئی کتابیں لکھوائی ہیں۔ ان میں سے ایک کتاب ہے "عصمت اللہ خاوان" جس کی تصنیف ڈاکٹر محمد عیسیٰ ستانکزی نے کی ہے۔ یہ کتاب نہایت ہی دلچسپ اور مفید ہے۔ اس میں عصمت اللہ خاوان کی زندگی اور خدمات کا مفصلاً بیان ہے۔ اس کتاب کو پڑھ کر آپ کو عصمت اللہ خاوان کی عظمت و شان کا پتہ چلے گا۔

دہلی

عصمت اللہ خاوان تہ چہ لہ ژبارہ سرہ ہہ آشنا کرم اوزما میرمنہ تہ چہ
د کتاب ژبارہ تہ ہہ وھخولم

ڈاکٹر محمد عیسیٰ ستانکزی

د خپرندويې ټولنې يادښت

دا کتاب د فراغنه و د نولسمې لړۍ کيسې کوي، خو دا کيسې ماضي او مستقبل دواړه په خپله غيږ کې رانغاړي. سينو هه د فرعون ځانگړې طبيب دی او د خپل مهال پيښې يې په داسې هنر ليکلې دي. چې سپرې ترې د خپلې زمانې د ټولنيزو ناخوالو د تحليل لپاره گټه اخيستلی شي. ځينې خلک د کتاب د ليکوال په اړه پوښتنې راپورته کوي، خو موږ يې له ليکوال سره څه کار نلرو، هغه خبرې چې پدې کتاب کې يې لولی، د فکر د ژورتيا او حقايقو ته د رسيدا لامل کيږي او دا تر هر څه لوی دليل دی، چې موږ يې ددې کتاب خپراوي ته وهڅولو.

سره له دې، چې د کتاب حجم به زموږ د زړه تنگو لوستونکيو وار خطا کړي، خو موږ په ډاډ سره وايو، چې که يو ځل دا جالب اثر تر شلو صفحو ولولئ، نو تر پايه به ځان درباندي لولي. ددې کتاب په اړه د ايران په څير په يو هيواد کې، چې مطالعه او فرهنگي هڅې پکې د خلکو عادت گرځيدلي، ويل کيږي، چې ددې کتاب له لوستلو محروم سپرې د مطالعې دعوه نشي کولی. دا کتاب پخپل ځان کې څو کتابونه لري او ځکه نو د تاريخ، ناول، فلسفې، دينپوهنې، ټولنپوهنې... ټولو مينه والو ته يو په زړه پورې اثر دی.

دانش خپرندويه ټولنه دا کتاب د خپل خپرنيز بهير د لا ځلا او ښکلا په نمط پدې هيله خپروي، چې زموږ د خپلې ټولنې د مصر، ځپلی انسان به ترې خوند او پند دواړه واخلي. موږ له گران او خواږه ملگري ډاکټر عيسی ستانکزي نه يوه نړۍ مننه کوو، چې دا کتاب يې په مينه او ډېره بېره وژباړه او پر پښتنو لوستونکيو يې د يوه لوی اثر د پيرزوينې نيکي هيڅکله نه هيروو.

له خپل گران او خواږې دوست امين الله دريغ نه هم مننه کوو، چې موږ يې ددې کتاب پر ارزښت خبر کړو او د هغه خپراوي ته يې وهڅولو.

له گرانو يارانو هر يوه، حفيظ هميم جلالزي، احسان الله درمل، نبي جان ساحل، حاجي محمد عمر خيل او محمد يار يار نه هم د زړه له تله مننه کوو، چې هر يوه د کتاب په پروف لوستنه کې زيار ايستی او د کتاب د چاپيدو تلوسې يې موږ گړندي کړي يو.

او په پای کې له تاسو ټولو نه مننه، چې دا مهم اثر لولی.

درښت

دانش خپرندويه ټولنه

یوه لنډه څرگندونه

لرغوني مصري تمدن ته د پاملرنې په ترڅ کې مې نېژدې درې کاله وړاندې د « مصري سپنوهه » جرمني ژباړه ومونده او بې ځنډه مې پرلپسې تر پایه ولوسته. دغه اثر د فینلنډي لیکوال (میکا والتاري) د هڅو پایله ده چې لومړی ځل پر ۱۹۴۵ کال خپور شوی او تر اوسه څه له پاسه څلوېښتو ژبو ته اړول شوی دی.

میکا والتاري د ۱۹۰۸ کال د سپتامبر پر نولسمه په هېلسینکي کې زېږېدلې. پلار یې په پروتېستانت کلیسا کې د پاستور دنده درلوده او تر څنګ یې لیکوال هم وو. والتاري د خپلې مور په غوښتنه لومړی دینپوهنه ولوسته او ورپسې یې په فلسفه، ښکلا پوهنه او اقتصاد کې نورې زده کړې بشپړې کړې. (۱) داسې ښکاري چې د پلار لیکنو به یې د میکا والتاري پام لیکوالۍ ته وراړولای وي. دی لا اووه لس کلن وو چې مذهبي لیکنې یې پیل کړې او وروسته یې د ژوند تر پایه هنري لیکوالی کوله.

د نړۍ په ادبیاتو کې د میکا والتاري نوم د « مصري سپنوهه » له خپرېدلو سره وپېژندل شو او وځلېد. د دغه اثر نوم (سپنوهه) په هغو پاپيروس لیکنو کې راغلی چې له ننه نېژدې ۳۹۰۰ کاله وړاندې د منځنۍ فرعونې امپراتورۍ د دوولسمې واکمنۍ په پیل کې په هېروګلیف بڼه لیکل شوي. د دغو لیکنو ناڅرګند لیکوال د یوه سلطنتي کارمن کیسه لیکلې چې نوم یې سپنوهه دی. سپنوهه د فرعون (لومړي امپېمېت) تر وژل کېدو وروسته د دې وژنې د تور له وپړې سره مخامخېږي او د خورالانجمنې تېښتې په پای کې په پلستین کې مېشتېږي. د جلاوطنۍ تر اوردې خور وروسته فرعون (لومړی سپسوستریس) پوهېږي چې سپنوهه یې د پلار په وژنه کې ګرم ندی او له دې سره جوخت مصر ته د بېرته ورسندنې لپاره ورلېږي.

سینو هه د بلنې له تر لاسه کولو سره سم، بېرته خپل ټاټوبي ته ورستنېږي او هلته یې په ډېر درناوي سلطنتي هرکلی کېږي.

د سینو هه کېسه د لومړي سپسو ستریس د ارگ سیاسي پروپاګند دی او د فرعون پر وړاندې د رعیت منندويي څرګندوي (۲) د پورتنۍ کیسې پایروس پانې د برلین په لرغوني مصري موزیم کې ساتل شوي دي. میکا و التاري د همدې کیسې د منځني کرکټر (سینو هه) نوم او ورسره اړوند توکي اخیستی او د هغه د اوتویوګرافي په په بڼه یې دغه تاریخي اثر لیکلای دی.

«سینو هه» چې د خپلې ژورې پوهې او پلارملګري په مرسته سلطنتي کورنۍ ته لار مومي؛ له فرعون (اېخناتون) سره ملګری کېږي او پخپل ژوند کې له راز، رازپېښو او لوړو، ژورو سره مخامخېږي.

سره له دې چې و التاري اکاډیمیک اېګیپتولوګ (مصرپوه) ندی، خو د لرغوني مصر او په ځانګړې توګه د څوارلسمې مخزېږدې سلیزې په اړه یې اېګیپتولوژي دومره ژوره لوستې چې ګردې پېښې، کرکټرونه او د منځني ختیځ او سهیلي یونان اقتصادي، ټولنیزې، سیاسي، جغرافیایي، فکري او کلتوري ځانګړتیاوې یې پر تاریخي بنسټ خورا ګره انځور کړې دي. همدا لامل دی چې د و التاري سینو هه نومی اثر، تاریخي ناول ګڼل کېږي، ځکه چې ګردې پېښې یې په یوه تاریخي پړاو کې رامنځته شوي او ګنشمېر کرکټرونه یې رېښتیا په همدغه پړاو کې اوسېدلي دي.

په کتاب کې سیاسي واک، اقتصادي ګټو او ایروټیک ته د لاسرسی د هڅو بېلابېلې بڼې انځور شوي چې ګنشمېر یې په خورا تراژیدي ډولو پای ته رسېږي. د پاملرنې تر ټولو مهم ټکی یې دا دی چې سیاسي او روحاني کړۍ په ګډه د خپلو ګټو او غوښتنو په لار کې پرلپسې دین د یوې وسیلې په توګه کاروي.

له هغې مودې راوړوسته چې په مصري ټولنه کې «امون» د خدای په نامه ومنل شو، فرعوني دربار د اموني روحانیونو په مرسته په مصري ټولنه کې دا باور هم خپور کړ چې د دوی واکمني د ځمکې پر مخ د امون خدای واکمني ده او دوی یې مخامخ استازي دي. دوی د امون له احکامو سره سم واک چلوي او د هغه خدایي قانون پلی کوي. له دغه باور سره، فرعوني دولت اموني دولت ښودل کېده او له سپارښتنو څخه یې هر ډول سرغړونه د دولتي جرم تر څنګ دیني ګناه هم ګڼل کېده. پخوانیو

مصریو دا هر څه په پتو سترگو منل. دوی تر مرگ وروسته ژوند ته ژوره هیله او تلو سه درلوده او پرلپسې دا ورته ویل کېدل چې بلې نړۍ ته یوازې هغه څوک ورتلای شي چې د امون له احکامو سره سم ژوند یې کړی وي او دا چې د دغو احکامو ساتونکي او پلي کوونکي روحانیون او فرعونان ول، نو هر چا به هر ورو د دې کړۍ هر رنگه لارښوونو او سپارښتنو ته بې «ولې؟» او «څنگه؟» غاړه اېښوده. کله، هم به دیني دولت سزا ورکوله او هم به د امون له کرکې سره مخامخېده او په بله نړۍ کې به له هوسا ژوندانه بې برخې پاتې کېده.

فراعنه پوهېدل چې د مصري ټولني ديني باور د پر کلک دی او د امون روحاني ډله او چت پرستيز پکې لري. همدا لامل وو چې دغو روحانيونو ته يې پراخ مالي او هر رنگه نور امتيازات منلي ول او د هغوی په مرسته يې خپله سياسي واکمني ټولني ته د اوچت ديني ارزښت په نامه ورپېژندلې وه. پر بله وينا، په لرغوني مصر کې دين داسې سياسي او سياست دومه ديني شوی وو چې يو تر بله نه بېلېدونکي گڼل کېدل. دغه راز ديني سياسي سيستم يوازې د مصري ټولني ځانگړتيا نه وه. د منځني ختيځ او يونان په سيمو کې «که څه هم چې نور خدايان يې نمانځل» دين و سياست سره تړلي ول او په هره سيمه کې له دين څخه د سياسي او اقتصادي گټو د ساتلو لپاره کار اخيستل کېده. دغه ټکی «کريتا» ټاپو ته چې د يونان په سهيلي ټاپو کې پروت دی؛ د سپنوهه له ورته گه بڼه ترا څرگندېږي.

د ميکا و التاري سينوهه پر خدايانو باور نلري. دا ځکه چې ده خو، خو ځله د روحانيونو او فراعنه وو ټگي او درواغ پخپلو سترگو ليدلې او پوه شوی چې دوی د خپلو غوښتنو د ترسره کولو لپاره د خلکو له ناپوهۍ ناوړه گټه پورته کوي او د يوه منظم پروگرام په چوکاټ کې يې د فکري ودې او نوښت مخه نيسي.

د کتاب ستره برخه د استثنایي فرعون (اېخناتون) د واکمنۍ پېښې څرگندوي. اېخناتون يوازې فرعون دی چې له روانو ټولنيزو ناخوالو، تېريو، ځانغوښتنو او جگړو کرکه کوي او دا هر څه د اموني دين د روحاني کړۍ د ناوړه چار، چلن پايله گڼي. دی د يوه پرمختللي ټولنيز سمون د رامنځته کولو لپاره د يوه نوي دين بنسټ ږدي؛ د امون خدايي ښکوي او پر ځای يې ټولني ته «اتون» د خداي په نامه ورپېژني. له دې سره د اموني روحانيونو په ولکه کې ځمکې بېوزلو کروندگرو ته

ورکوي؛ مرییتوب له منځه وړي او د جگړو او وینې بهولو مخه نیسي. سپنوهه د اپخاتون د انقلاب کلک پلوي دی خو، اموني روحانیون چې په دغه انقلاب کې یې گټې له لاسه وتلي؛ خپل ټول هنر کاروي او له بېلابېلو لارو او امکاناتو په تراژیدي بڼه د اپخاتون پلان شنډوي او د خپل نېژدې ملگري (سپنوهه) په لاس یې وژني.

د کتاب هره برخه دومره پر زړه پورې ده چې لوستونکی تر پایه ځان ترې وزگارولای نشي. زما د خپل احساس له مخې د میکا والتاري دغه اثر د نړۍ د ریالیستي ادبیاتو په لومړي پور کې ځای لري او یو له هغو اوچتو کتابونو دی چې ما تر اوسه لوستلي دي. تردې خوا، د دغه تاریخي اثر پر منځپانگه ډېر غږېدل بېخایه راته ښکاري ځکه چې همدا اوس به یې لوستونکی پر لوستلو پیل وکړي او په پای کې به یې تاریخي او ادبي ارزښت پخپله وارزولای شي.

څه موده وړاندې د دانش خپرندويي ټولني له درانه مشر ښاغلي اسدالله دانش سره د دغه کتاب په اړه ټېلیفوني غږېدلای وم. دا دی اوس مې ترې واورېدل چې دغه ناول ښاغلي ډاکټر عیسی ستانکزي پښتو ته وژباړه او دوی به یې ډېر ژر چاپ کړي. له دې سره یو لوی کار چې اووه شپېته کاله ځنډېدلای وو؛ پای ته ورسېد او د ډاکټر صاحب ستانکزي په متره دا ځنډ لنډ کړای شو.

دانش خپرندويي ټولني د سپنوهه د کتاب په اړه د څه لیکلورا ته ویلي ول. لکه په پیل کې چې یادونه وشوه، ما د هغه جرمني ژباړه لوستلې وه او دا کړنې هم د هماغه ویرن پایله ده. پښتو مې یې لا تر اوسه لیدلې ندی خو، ډاډه یم چې ډېر زیار به پرې گالل شوی وي.

په درناوي

امین الله. دریخ

02.04.2012

(1) Mika Waltari – Verein www.mikawaltariseura.fi/mwaltaride.html

(2) Die Geschichte von Sinohe, Wikipedia – Die freie Enzyklopädie

راځه دواړه د ښکلا په سفر ووځو....

ستاسو په لاس کې دا لوی کتاب تاریخ ندی، ناول ندی، سیاسي کتاب ندی، فلسفه نده، ارواپوهنه نده، دینپوهنه نده... خو عجیبه ده، چې دا هر څه دی. په دې کتاب کې تاسو له یوه مفکر (ډاکټر سینووه) سره تر میلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې مصر ته سفر کوئ او دا ډاکټر د سفر خورا مهربان لارښود دی. تر میلاد ۱۳۵۰ کاله پخوانی مصر عجیب مصر دی، د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د پیل کلونه دي. فرعون او دربار یې د ټولو دنیوي او اخروي گټو سرچینې دي. د فرعون پر وړاندې وړه خبره هم کفر او د مرگ په بیه ده، هڅه کېږي، چې تر واک لاندې خلک پانده وساتل شي او د (ولې؟) کلیمه تر ټولو منفوره کلیمه ده. معبد او دربار د ژرندې دوه پلونه دي. چې د هغه وخت د خلکو د سروندو دانې یې تر منځ دل کېږي، خرافات د دین او مقدساتو په نامه پر خلکو ورتپل شوي دي، فرعون چې مري، له سره یې خوشبو لټیږي او له پوزې یې زرین وزری مارغه الوځي او بیا له لمر سره وصل کېږي. په ښوونځیو او پوهنځیو کې ټول علوم د فرعون د زورواکۍ امتداد ته لاره هواروي. په نصابونو کې د فکر د روزلو تومنه نشته او ټول کتاب لوستونکي د توتیانو په څیر یوازې خبرې کوونکي دي. ډاکټران تکړه دي، په هغو ناوړه شرایطو کې طبي سهولتونه برابرولی شي، خو د خپل علم په ژورونه پوهیږي او همدا سرسریتوب دی، چې دوی هم د تیارو په ماتولو کې ناکام دي. هر خواته د زورواکۍ، ناپوهۍ، ظلم، خرافاتو، فساد او بې عدالتۍ تیاره خوره ده، خو د خلکو د شعور له طوره د نور تمه نه کېږي او رودینیل آرام روان دی. خدای یوازې له فرعون سره نیک اړیکي لري او نورو ټولو خلکو ته په غوسه دی، که خلک د فرعون پر وړاندې وړه گستاخي هم وکړي. په عذاب به اخته شي، خدای او د هغه ویروونکی تصور د فرعونیانو او د معبد د کاهنانو لویه وسله ده. چې خلک پرې رام کړي او د پورتنیو منابعو له مرستې پرته څوک خدای ته د رسیدو تصور هم نشي کولی.

سینووه تاسو تر لاس نیسي، پر معبدونو مو گرځوي، دارالعلوم او دارالطب ته مویبایي، د فرعون دربار ته مورسوي، د هغوی کره وړه، خبرې، عقاید، سیاست، عدل او ظلم درته ښيي، د کاهنانو له رویې مو خبروي، له عامو خلکو سره مویبایي، د مستی محفلونو ته مویبایي، نورو هیوادونو ته سفرونه درسره کوي او غواړي تاسو ته وښيي چې:

انسان خومره بدرنگه دی

انسان خومره بڼایسته دی

سینووه عجیب کمالونه لري، دی یوازې د فرعون د دربار ډاکټر ندي، بلکې د هغو ټولو ټولنیزو ناروغیو یو ډېر ځیرک طبیب دی، چې د مصر د هغه مهال ټولنیز ارگانیزم پرې اخته و. ده یوازې د شاهي کورنۍ د فرعانونو کوپړۍ ندي پورته کړي، بلکې پر هغو دوه و خبرې کوي، چې له امله یې انسان ته فزیکي یا معنوي زیان رسیږي.

ددې کتاب لوست ته ستاسې له رابلنې موخه یوازې دا نده، چې تاسو ته د پخواني مصر په اړه یو د تاریخ، فلسفې، ټولنپوهنې، ارواپوهنې، دینپوهنې او... یو معجون په داستاني بڼه ولولی، بلکې موخه دا ده، چې وگورو، د مصر د هغه مهال له انسانه زموږ د پیړۍ تر انسانه پورې د معنویت خومره لارې کچ شوي دي؟

سینووه د هغه مهال د انسان په اړه بدبین دی او دعوه کوي، چې د دې موجود فطرت به یو لک کاله وروسته هم عین شی وي. موږ یې له سینووه سره منو که نه منو، خو ددې کتاب تر لوستو وروسته به تاسو پوی شئ، چې موږ اوس هم ټول یوازې د زمان او مکان په تغیر په هغه مصر کې اوسو، چې تر میلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې اباد و، فرعونان، کاهنان او عوام یې مهمې طبقې وې. خو لومړۍ دوې یې د دریمې هغې د مرگ، استثمار او استعمار په بڼه ژوندۍ وې.

موږ غوښتل، چې ددې کتاب په اړه له گرانو لوستونکیو سره ډېر وغږیږو، خو د کتاب په اړه تر خبرو د کتاب متن ډېر ارزښتمن دی، ځکه نو موږ له تاسو سره یو ځای د دې کتاب د لوست موزې په پښو کوو، په سینووه پسې روانیږو او تر میلاد د یارلس نیم سوه کاله وړاندې مصر ته د سفر بسم الله کوو. خو د تلو پر مهال یوه وروستی هیله:

له پخواني مصر نه د راگرځیدو پر مهال له سینووه نه هغه هنر ضرور له ځان سره راوړئ، چې د هرې زمانې د فرعونانو ټول طلسمونه ماتولی شي...

فکر!

بڼه سفر ولری!

په مینه او درنښت

۱- درمل

د سلواغې پینځمه ۱۳۹۰ لمريز

دا کتاب ، د یو لوی انسان ژوند

که د ماشومتوب اووه کلونه ترې وپاسم د پاتې ژوند ټوله برخه مې له کتاب سره تېره کړې ده. په دې موده کې مې گڼ کتابونه ولوستل. د دې کتابونو یوه برخه هغه ده، چې د امتحان لپاره او د اصولو له مخې مې لوستي او د مدرسې ، ښوونځي او پوهنتون په نصابونو کې راځي او نور هغه کتابونه دي، چې د ذوق لپاره مې لوستي دي.

د ذوق لپاره په لوستو ټولو کتابونو کې ماته په زړه پورې کتاب سینو هه دی. سینو هه د فرعون ډاکټر او د دغه تاریخي رومان کرکټر دی. دغه تاریخي رومان فنلنډي میکا ولټاري ژباړلی دی. چې له سینو هه څخه یې روایت شوی او د پخواني مصر ، د مصر د فراغنه و او د شاوخوا ځینو نورو سیمو ، د هغه وخت سیاسي ، اقتصادي ، پوځي ، کولتوري اړخونه پکې روښانه شوي دي.

د مصر د تمدن د عظمت په اړه مې ډېر څه اورېدلي ول، خو هغه څه چې په دې کتاب کې مې ولوستل. له تېرو هغو ، په زړه پورې او ډېر دي.

مصر د اهرامونو په لرلو سره اوس هم د نړۍ د کلتوري میراث پلازمېنه بلل کېږي. د مصري تمدن عظمت د لیک لوست په برخه کې هم د پام وړ دی، چې د لومړي ځل لپاره یې سمبولیک ، لیک پر حروفې هغه واراوه.

مصر له دې کبله هم د ستاینې وړ دی، چې د اوسنۍ متمدنې نړۍ د ژوند په ډېرو برخو کې یې د بدلونونو بنسټ ایښی دی.

د مصر د تمدن د راتوکېدو پر مهال ، په نړۍ کې دوه ډوله خلکو ژوند کاوه چې یوې ډلې به د کرنې له لارې د ژوند اړتیاوې پوره کولې او بلې ډلې د کبانو ښکار کاوه او له دې لارې یې ډوډۍ پیدا کوله. خو د مصریانو نوښتگر فکر د دې لامل شو، چې درېیمه ډله خلک هم رامنځ ته شول چې تر ننه پورې هماغه دود ژوندی دی.

درېیمه ډله خلک په نننۍ اصطلاح مامورین ول ، دوی دنده درلوده چې د نیل سیند اوبه منظمې ، په وار او د خلکو له اړتیا و سره برابرې پر هغوی ووېشي. نننیو میراوانو ته ورته، چې د اوبو ټولې چارې سېمالوي او یا هم د اوبولگولو دولتي ادارې غوندې د اوبو د تنظیم چارې یې پر غاړه وې.

دغو کسانو ته د کار په بدل کې معاش ورکول کېده او د وخت په تېرېدو یې هغوی ته یوه مېنه هم جوړه کړه. چې پکې واوسي. کت مټ داسې مېنه لکه اوس چې په نړۍ کې د مامورینو لپاره جوړېږي.

د مصر تمدن خورا ډېرې ځانګړتیاوې لري، چې له سیاسي نظامه نیولې، تر مذهبي اړخه پورې ټول یې د یادونې وړ دي.

مصر له دې کبله هم د نړۍ سرلاری هېواد بلل کېږي. چې په لومړي ځل پکې د سیاست بنسټ اېښودل شوی او په لومړي ځل پکې د نشنلیزم یا ملت پالنې روحیه رامنځته شوې او د همدغې روحې پر بنسټ یې مصر له هغو یرغلګرو خلاص کړی. چې له سوېل ختیځه یې، دغه هېواد لاندې کړ او څو سوه کلونه یې پرې واک وچلاوه.

د مصر عقاید هم د ځانګړې پاملرنې وړ دي، چې اصلي محور به یې د وخت فرعون و. د همدې ټولو اړخونو په اړه د مطالعې یوه ښه سرچینه دا کتاب دی.

سینووه په سیند کې موندل شوی او پردۍ جوړې (ځاوند او ښځې) د زوی په توګه لوی کړی دی.

د مصر د وخت تر ټولو ښه ښوونځی او پوهنتون یې ویلی دی، په عامیانه اصطلاح لوفري یې کړې ده. د مصر په پوځ کې یې د ډاکټر په توګه خدمت کړی. د مصر لپاره یې په نور هېوادونو کې جاسوسي کړې. کرونده او سوداګري یې کړې. د فرعون ځانګړی ډاکټر پاتې شوی او بالاخره په مصر کې د بدلون یوه سرچینه ترې جوړه شوې ده.

په دغه کتاب کې به تاسې له ډېرو نادرو خبرو او معلوماتو سره مخ شئ، ځکه د مصر د تمدن په اړه زه فکر کوم تر ټولو غوره تاریخي روایت دی.

کېدای شې د افسانې یوه برخه هم ورسره ګډه شوې وي، خو افسانوي اړخ یې، تاریخي او واقعي اړخ نه دی پیکه کړی.

په کتاب کې تر ټولو هېښوونکې خبرې د هغه مهال د هېوادونو د مذهبي عقیدو او د مصري تمدن او خلکو د ژوند په اړه دي.

ډېر داسې څه به پکې ومومی، چې تر سینووه پېنځه څلوېښت پېړۍ وروسته نړۍ ورته د مدنیت د یوې برخې او یا یوې اړتیا په سترګه ګوري. خو د سینووه د ژوند په زمانه کې په مصر کې عادي خبره وه.

په دغه کتاب کې له میلاد څخه ۱۳۵۰ کاله وړاندې پېښې را اخیستل شوې او که هره پېښه یې ولولئ، داسې فکر به وکړي، چې دنن ورځې تاریخ لولی.

دا په دې مانا نه دی چې نړۍ پرمختګ نه دی کړی، بلکې نړۍ اوس ایله هغه ځای ته ور

رسېږي چې مصر تر ميلاد ۱۳۵۰ کاله وړاندې و، توپير دا دی چې هلته امکانات لږ او وسايل دوديزو او اوس امکانات او ټيکنالوجي ډېره شوې او د ژوند رنگ يې يو څه بدل کړی دی. د تاريخ بېلابېلو پېښو او حوادثو د بشري نړۍ پرمختگونه له خاورو سره خاورې کړي. کنه هغسې پرمختگ چې مصر تر ميلاد ۱۳۵۰ کاله مخکې درلود که نړۍ پرهماغه حال پاتې شوې وای خدای خبر چې اوس به څنگه وه؟

تمدن او کلتوري ارزښتونه

په يويشتمه پېړۍ کې پروغتيا ډېر زيات ټينگار کېږي، ملتونه او هېوادونه هڅه کوي، چې په بېلابېلو لارو د ناروغيو مخه ونيسي.

ډېر پام نظافت ته کېږي، چې په هغه د ځان، چاپېريال او کارېدونکو توکو پاکوالي راځي. ننۍ نړۍ د خوراک پاکوالي ته ډېر پام کوي او له همدې امله ډاکټر سپارښتنه کوي، چې تر ډوډۍ مخکې بايد لاسونه پرېمخل شي. مصر چې تر ميلاد سوونه کاله مخکې په طب کې ډېر پرمختگ کړی و، نو نظافت ته يې هم ډېر پام کاوه او د لاسونو پرېمخل يې د نظافت له پلوه پر يوه کلتور بدل شوي ول.

تر ډوډۍ وړاندې د لاسونو پرېمخل او بيا په کتاني ټوکر باندې وچول، د نن زمانې خبره بلل کېږي او له هغه څه سره تړل کېږي، چې دنن عصري نړۍ پاکوالي ورته وايي خو په دغه کتاب کې دا ټکي تاسې زرگونه کاله مخکې ليدای شۍ.

درملنه او معالجه

په دغه کتاب کې د سينو هه له خولې ځينې طبي سپارښتنې هم شته، د بېلگې په ډول دی وايي: ((مور بايد په دې پوه شو، چې د ناروغ کومې خبرې سمې دي او کومې هغه د تخيل او تصور له امله کوي، ځکه چې ناروغ د هغه موجود په شان وي، چې سپېره روح بنديوان کړی وي او وحشتناکه خيالونه او تصورات لري. دناروغ په بدن کې چټي او خيالي دردونه هم پيدا کېږي چې دغه دردونه له اصلي دردونو سره نه شي تشخيص کيدای په دې وخت کې د ناروغ خبرې ډاکټر په غلطه لار بېولای شي او په غلط ډول يې معالجه کوي چې له امله يې بنايي ناروغ ومري))

ولې

سينو هه ټول عمر د ((ولې)) په ځواب پسې تېر کړی دی، خو په مصر کې هغه مهال د يوه شي په اړه د ولې په ټکي پوښتنه کول جرم و. هلته بايد هر څه په پتو سترگو ومنل شي. سينو هه وايي، د هر څه په اړه چې به مې پوښتنه کوله نو وروستی ځواب دا وه چې (امون) د مصريانو خدای

همداسې غواړي.

اوس ساينسي او اوروايي تجربې ښيي چې د شيانو په اړه پوښتنې کول له زده کوونکي سره مرسته کوي، خو له بده مرغه زموږ په ټولنه کې هم بايد، د مصري ټولني په څېر د ډېرو شيانو په تړاو بايد سرې پوښتنه و نه کړي.

د مصر ذهنيټ

ددې کتاب له لوستو سره به، د مصري ټولني ذهنيټ داسې درته ښکاره شي لکه د افغانستان په اړه چې کومه کيسه لولي.

د مصر د فراغنه و په دربار يوازې يو فرعون و، چې له کوچنيوالي يې له وينو کرکه کوله او ويل کېږي چې د توحيد لپاره يې کار کاوه.

په همدغه کتاب هم د همدغه شهزاده، چې وروسته بيا فرعون شو، همدغه شخصيت ليدلای شي.

تاسې د يوه سپاهي او د مصر د شهزاده دا مکالمه ولولي: ((راغلی يم چې هغه (خپله نيزه) د فرعون د دښمنانو په وينو سره کړم. وليعهد وويل، زه له وينې بهېدنې کرکه کوم، ځکه د وينې بهول تر ټولو بد عمل دی. نيزه لرونکي ځوان وويل، زه ستا په شان فکر نه کوم او باوري يم، چې د وينې بهېدل د ملتونو د پاکۍ سبب کېږي او هغوی ځواکمنوي. خدايان وينه خوښوي، ځکه چې د وينې په خوړلو سره کلکېږي او تر هغې ورځې چې جنگ ممکن وي د وينې بهېدل به دوام لري. وليعهد وويل زه به داسې کار وکړم چې نور جنگ رامنځته نه شي. نيزه لرونکي ځوان ماته وکتل او ويې ويل داسې ښکاري چې دغه سرې ليونی شوی دی، ځکه چې جنگ پخوا هم و او تل به وي او هر کار چې ملتونه يې د جنگ دمخنيوي لپاره وکړي، جنگ به نور هم زيات شي، ځکه چې جنگ هم لکه ساه اخيستل د ژوند لپاره اساسي توکي وي.))

زموږ په ټولنه يا که ووايو په نړۍ کې اوس هم داسې ذهنيټ چورلټ له منځه نه دی تللی چې د جنگ پلوي وي او س هم تاراکونه شته، يرغلونه شته، وژنې شته او وينه روانه ده ددغه مصري ځوان منطق پر شخصي گټه نه دی ولاړ، خود نيو جگړو يوه بله بدي داده چې تر شا يې موجود منطق پر شخصي گټو ولاړ وي.

پانگونه

دا مهال په نړۍ کې اقتصاد د بلې هرې برخې بنسټ جوړوي، د هېوادونو اقتصادي وده له نورو سره د سيالي اصلي محور دی او د اقتصاد ځواکمنتيا د سياست بنسټ گڼل کېږي. دا مهال د نړۍ په ډېرو هېوادونو کې سهامی يا د ونډو سيستم (join-stock System) روان دی.

سهامي شرکتونه د نړۍ د پانګونې لوی ځایونه دي او همدغه شرکتونه د کار سترې سرچینې دي. جالبه داده چې د سینو هه په روایت کې د سهامي شرکتونو د قدامت څرک هم لګېږي. سینو هه سوریې ته د خپل سفر پر مهال خپل شته په همدغو شرکتونو کې ساتلي وو: ((ما ډېر سره او سپین تر لاسه کړل او اضافي سره او سپین به مې د سوریې د بېرې چلونې په شرکتونو کې په کار اچول، په سوریه کې داسې شرکتونه شته چې پانګې یې په وړو برخو ویشل شوي او دغه وړې برخې خلکو اخیستې وې، دغه وړې برخې بیا هم په نورو وړو برخو ویشل شوي وي او پر هغویې لسمه برخه، سلمه برخه، او زرمه برخه نومونه ایښي وو.))

په دغه کتاب کې د پخواني مصر له عقیدو او باورنو څخه هم ځینې روایتونه راغلي دي، چې مطالعه یې له سړي سره ښه مرسته کولای شي.

دغه راز د هغه وخت پر سیاست او نظامي حالاتو باندې هم په دغه کتاب کې پوره رڼا اچول شوې او هر څه پکې ښه روښانه شوي دي. نور نو تاسې د کتاب لوستو ته رابولم.

د خدای ښه

همیم جلالزی

د سلواغې شپږمه، ۱۳۹۰ المریخ کال

خوشحال مېنه - کابل

د فارسي ژباړن سریزه او د سینو هه د کتاب د انشا په هکله لنډه توضیح

اوس د ۱۳۲۴ کال خوا لرسمه سپیڅلې اسلامي پېړۍ ده او خیال نه کوم چې ددې پېړۍ تر پایه پورې دې دنړۍ په ادبیاتو کې داسې کتاب چاپ شي چې د منځني ختیځ د هیوادونو د لرغوني تاریخ او دهغه وخت د ټولنیزو او اروا پېژندې د تحلیل له پلوه دې وکړای شي له دغه کتاب سره چې له میلاده ۱۳۵۰ کاله پخوا لیکل شوی دی سیالي وکړي.

دغه تاریخ مونږ د مصر د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د بنسټگر د باچاهۍ له پیلید اڅخه استخراج کړی دی اولکه چې ددې کتاب لیکوال سینو هه وایي په مصر کې ددې سړي له باچاهۍ شپږ کاله وروسته جلاوطن شوی دی او ددغه کتاب لیکل یې پیل کړل او ددې لپاره چې مونږ تیر و تنه ونه کړو ددې کتاب د لیکولو نیت په مو ۱۳۵۰ مخ زیږدیز کال چې د باچاهۍ پر گدی د مصر د فرعونیانو د نولسمې لړۍ د بنسټگر د کبشیناستو کال دی و باله او څرگنده خبره ده چې ددې کتاب د لیکلو د دقیقې نیتې د ترلاسه کولو لپاره باید شپږ کاله پر تخت ددغه سړي د کبشیناستو له وخته کم کړو.

ددغه کتاب لوستونکي به که ځوانان دي یا بوډاگان ددغه لرغوني تاریخي کتاب له لوستلو گټه پورته کړي په ریښتیا چې دغه کتاب پر تاریخي اهمیت سر بیره د ټولنیزو او روانشناسۍ یو ښه معجون دی.

خو که ځوانان یې لولي هغو ته سپارښتنه کوم چې کتاب له لوستو وروسته ورک نه کړي او هغه دې وساتي چې کله شپيته کلن او یا له هغه و اوښتل بیادې ولولي په هغه وخت کې به د کتاب د لیکونکي سینو هه هنر نور هم ورته ښکاره او څرگند شي او داروايو هنې او اجتماعي شنبې له پلوه به د کتاب په ارزښت نور هم پوه شي.

ددغه کتاب یوه گټه د منځني ختیځ د ځینو هیوادونو لرغوني تاریخ ته توجه ده چې په ځینو تاریخي کتابونو کې یې حتی نوم هم نه دی اخیستل شوی دی که په ځینو کې یې نوم اخیستل شوی تاریخي بحث پرې نه دی شوی.

خو په دې کتاب کې د (هاتي)، (میتاني) او (کوش) د ملتونو په شان د ملتونو له لرغوني تاريخه نسبتاً ډير معلومات ترلاسه کوو.

ژباړن ضروري گڼي لوستونکو ته ووايي چې د سينو هه په لاس د دغه ليکل شوي کتاب دانشا روده د آباء الاولين انشاء روده ده او په دې سبک کې ځينې لنډې جملې تکرار يري او له دې پرته چې حاشيو (اضافي شيان) بده ښکاره شي. بله خبره دا چې له ميلاده په مخکينيو پيړيو کې د منځني ختيځ جاهلو قومونو شراب څښل او دهغوي له لوري د شرابو څښل په دې معنی نه دی چې ژباړن او يا خپرندويه ټولنه د شرابو له جسمي او بدني تاوانه کرکه نه کړي.

د کتاب يوه حيرانوونکې برخه هغه ده چې په لرغوني مصر کې فرعونيان دخپلو ډاکټران له لوري وژل کيدل او په دې کتاب کې بله گټوره خبره داده چې په منځني ختيځ او مصر کې په هغه وخت کې د طب د علم پرمختگ ښيي.

له مبالغې پرته د دې کتاب داسې څپرکی به نه وي چې د تاريخي معلوماتو له پلوه گټور نه وي او بيا هم له مبالغې پرته دغه کتاب له ميلاده په مخکې پيړيو کې د منځني ختيځ د هيوادونو د تاريخي مطالعې لپاره يو بشپړ دايرة المعارف دی او د کتاب ځينې تاريخي مطالب بايد سرې پشپړ حفظ کړي.

زما په شان د يوه ميرزا لپاره غوره نه ده چې کله دغه کتاب ژباړم کوم په خپله دهغه ستاينه وکړم خو له مبالغې پرته بايد ووايم چې د فرعون د ډاکټر سينو هه کتاب چې اوس ستاسو په لاس کې دی هغه کتاب دی چې له دې وروسته چې تاسو ولوست پوهيږئ چې د مطالعې ارزښت بهي درلود.

ذبيح الله حکيم الهي دشتي
د ليکوالی نوم ذبيح الله منصوري

له مصري خطه په يوه نړيوال خط د ژباړې په هکله لنډې خبرې

کله چې د فرعون د خانگري ډاکټر سينو هه کتاب د لومړي ځل لپاره چاپ شو د کتاب خوتنه لوستونکي د يوه ليک په وسيله له ژباړنه غوښتي ؤ چې ووايي سينو هه کتاب چې په مصري خط ليکل شوی ؤ څه وخت په يوه نړيوال خط ترجمه شو او ژباړن يې څوک ؤ؟ لکه چې ټول پوهيږي اصلي مصري خط (هيه روگليف) يعنې تصويري خط ؤ او پخوانيو مصريانو د انسانانو، حيواناتو، نباتاتو، او جماداتو شکلونه او بڼې انځورولي او خپل مقصد يې د دغه انځورونو په وسيله رساوه.

مصري ښوونکي چې مصري خط به يې زده کوونکو ته ورښود يوازې يې خطونه انځورول او د شکلونو سيورو او روښنايي ته يې توجه نه کوله او دغه راز هغه څه چې د زده کوونکو له لوري ايستل کيدل رسم ؤ نه انځورگري. دهيه روگليف د خط (د مصر د تصويري خط) د پيدا کيدا تاريخ مورخانو ته معلوم نه دی او وايي چې کله چې د فرعونيانو لومړنی لړۍ پر دغه هيواد کې حکومت کاوه تصويري خط موجود ؤ او د مورخانو په وينا تصويري خط د مصريانو د مذهبي عقيدو زيربنده ده. سره له دې چې مورخان د مصري فرعونيانو د لړۍ د شميرې په هکله اختلاف لري خو ټولو د مصر د فرعونيانو تاريخ په دريو پړاونو ويشلی دی او دغه درې پړاونه (پخوانی، منځنی، او نوی) دي.

په پخوانۍ دوره کې چې له ۳۴۰۰ تر ۲۴۷۵ مخ زیږدیزه پورې دوام کوي دمصر هیه روگلیف (تصویری خط) بدل نه شو خو په منځۍ دوره کې (له ۲۴۷۵ څخه تر ۱۷۸۸ مخ زیږدیزه پورې) او په نوې دوره کې له ۱۷۸۸ تر ۱۰۹۰ مخ زیږدیزه پورې دمصر د تصویری خط بڼه ډیره بدله شوه.

د خط په بڼه کې بدلون داسې رامنځته شو چې خطاطانو (یار سامانو) د زاویو پراخوالی کم کړ او منفرجه زاویې په قایمه او بیا په حاده زاویو بدلې کړې او خطونه یې لنډ کړل او د خطونو په لنډولو کې داسې پرمخ لاړل چې ځینې خطونه یې د ټکي په بڼه راوستل او که کوم کاتب به غوښتل دیوه مرغه رسم وباسي دخپلو نیکونو په شان یې یو بشپړه مرغه نه ایسته بلکه په دولنډو افقي خطونو یې د مرغه وزرونه او په دوه لنډو عمودي خطونو به یې دهغه دوه پښې رسم کړې.

مصري کاتبانو د خطونو زاویې او قوسونو او د خطونو بڼې راکمې کړې چې د (دیموتیک) په نامه خط رامنځته شو.

په هغو وختونو کې چې سینو هه همغه ډول چې په دې کتاب کې وایي د ختیځ سمندر په سواحلو کې میشت شو او دخپلو خاطراتو لیکل یې پیل کړل مصري خط پخوانی مصري خط نه ؤ او مصریانو په دیموتیک خط چې تقریباً الفبایي خط گڼل کیده کتابت کاوه او سینو هه خپلې خاطرې په همدې خط ولیکلې او د دغه کتاب تدوین کوونکي میکا و التاري د سینو هه کتاب له دیموتیک ژبې په فنلاندې ژبې وژباړه.

هغه خبرې چې د مصري خط د بدلون په هکله تاسو ولوستلې له کولمبیا دایرة المعارف او د سینو هه دفرانسوي متن له ژباړې څخه اخیستل شوي دي .

دغه کتاب د مصر د لرغونو اثارو په کیندلو کې پیدا شوی او دنړۍ په بیلابیلو ژبو ژباړل شوی دی سینو هه هغه ډاکټر دی چې دنړۍ گوټ گوټ ته یې سفر کړی او دهغه لپاره نړۍ یوزای مصر نه ؤ په هغه وخت کې دغه مشهور ډاکټر له خپلې ټولنې مخکې روان ؤ او ډیر روڼ اندی ؤ ځکه خو د زور خاوندانو نه شو زغملی او له خپل ټاټوبي یې جلا وطن کړی ؤ.

فکر کوم دافغانستان په اوسنیو حالاتو کې د دغه کتاب لوستل ډیر گټور وي ځکه چې داسې ښکاري لاهم موږ د جهالت په تور تمونو کې ژوند کو او سیاسي دلان پر موږ لوبې کو همغه ډول چې زرگونو کاله مخکې یې دمصر په خلکو لوبې کولې او له مذهب

او نورو اوزارو او قوانینو په ناوړه استفاده کوله.

دغه کتاب تاریخي ناول دی چې ډیر له ځمکنیو واقعیتونو سره اړخ لگوي او ډیرې خبرې پکې داسې دي چې دلرغون پوهانو له لوري ثابتې شوي هم دي ددغه کتاب لوستل له لوستونکي سره مرسته کوي چې د مصر لرغونې ټولنه ښه وپيژني.

کیدای شي په ترجمه کې دنشر خوند ته زیان او ښتی وي خو سره له دې چې په شر کې بهې خوند شته له سیاسي، ټولنيز او پوځي پلوه ډیر څه ترې زده کیدای شي غوره ده په دقت سره بهې ولولئ او زه هیله کوم د کتاب اهمیت ته پام سره مې د ژباړې څه نا څه حق ادا کړی وي.

ښایي ځینې کسان فکر وکړي چې د کتاب په ځینو برخو کې غیر اخلاقي خبرې شوي خو له دې او دغسې د کتاب له نورو برخو په تیره بیا ځوانان ډیر څه زده کولای شي.

درښت

ډاکټر محمد عیسی ستانکزی

۲۰۱۰/۰۸/۲۳

اسلو - ناروې

stanickzy2003@gmail.com

فهرست

- راخه دواړه د بنکلا په سفر ووځو..... یو.....
- دا کتاب دیو لوی انسان ژوند..... درې.....
- د فارسي ژباړن سریزه او د سینو هه د کتاب..... اته.....
- له مصري خطه په یوه نړیوال خط د ژباړې په هکله لنډې خبرې..... لس.....
- لومړی څپرکی**
- د ماشومتوب وختونه..... ۴.....
- دویم څپرکی**
- بنوونځي ته تگ..... ۱۶.....
- درېیم څپرکی**
- د طب لومړی بنوونځی..... ۲۵.....
- څلورم څپرکی**
- په دارالحيات کې تحصیل..... ۳۲.....
- پینځم څپرکی**
- د مجسمه جوړوونکي هنرمند نصیحت..... ۴۴.....
- شپږم څپرکی**
- لاړوچې د فرعون کوپړۍ سوری کړو..... ۵۶.....
- اووم څپرکی**
- د مصر ولیعهد او د هغه مېرگي..... ۶۸.....
- اتم څپرکی**
- زه د بپوزلو ډاکټر شوم..... ۷۹.....
- نهم څپرکی**
- زما دزلمیتوب تر ټول ژړوونکې پېښه..... ۸۸.....
- لسم څپرکی**
- یوه ناپېژندل شوې ساري ناروغي..... ۱۲۴.....
- یوولسم څپرکی**
- (هورم هب) پخوانی انشا..... ۱۴۴.....
- دولسم څپرکی**
- (د مصریانو لپاره) یو غیر عادي خدای..... ۱۵۱.....

دریارسلم خپر کی

۱۶۷..... زما اوږد سفر

خوارلسم خپر کی

۱۷۸..... د بابل له پاچا سره کتنه

پینځلم خپر کی

۱۸۷..... د راتلونکیو پېښو اټکل

شپاړلسم خپر کی

۱۹۴..... د درواغو ویلو د ورځې جشن

اولسم خپر کی

۲۱۲..... د دوو کسانو د ژغورلو لپاره

اتلسم خپر کی

۲۲۱..... مینا او له بېهوشۍ څخه د کاپتا وینښدل

نولسم خپر کی

۲۳۵..... موبږ درې ټوکمران شوو

شلسم خپر کی

۲۴۳..... په هادتي هېواد کې

یوویشتم خپر کی

۲۵۴..... د (کرت) د ټاټوبي په لور

دوه ویشتم خپر کی

۲۶۲..... موبږ په کرت کې څه ولېدل؟

درویشتم خپر کی

۲۷۷..... د کرت د غوايانو د لوبو په ډگر کې

څلرویشتم خپر کی

۲۹۵..... له خپل مري سره مرموز کورته ننوتم

پینځه ویشتم خپر کی

۳۰۷..... له کرته ستنیدل او د ازمیر نوي حالات

شپږویشتم خپر کی

۳۱۴..... دیوه ماشوم ناروغي

اوه ویشتم خپر کی

۳۲۸..... د هورم هب د لیدو لپاره مصر ته ستنیدل

- اته ويشتم خپر کی**
 ۳۴۹..... د راتلونکي لپاره د طبس د خلکو اندېښنه
- نهه ويشتم خپر کی**
 ۳۶۲..... په مصر کې د يوې لويې فتنې سرريزي
- د پر شم خپر کی**
 ۳۷۸..... د طبس په ښار کې وژنه
- يو د پر شم خپر کی**
 ۴۰۴..... اخناتون د مصر فرعون
- دوه د پر شم خپر کی**
 ۴۳۴..... نوی ښار چې فرعون جوړ کړ
- دري د پر شم خپر کی**
 ۴۴۵..... زما پخوانی غلام
- څلور د پر شم خپر کی**
 ۴۷۹..... د فرعون مور
- پينځه د پر شم خپر کی**
 ۴۹۱..... په طبس کې دارالحیات ته ستنېدل
- شپږ د پر شم خپر کی**
 ۵۱۳..... څه ډول پخپل هويت پوه شوم
- اوه د پر شم خپر کی**
 ۵۳۵..... تېښتې ته په ورته ډول له طبسه وتل
- اته دير شم خپر کی**
 ۵۴۵..... د فرعون په حکم د سوريې په لور حرکت
- نهه د پر شم خپر کی**
 ۵۵۶..... زما دردناک اثرات
- څلوېښتم خپر کی**
 ۵۷۳..... د فرعون د وژلو هڅه
- يو څلوېښتم خپر کی**
 ۵۹۶..... په طبس کې د ښگر او صليب ترمنځ جگړه
- دوه څلوېښتم خپر کی**
 ۶۱۰..... پر مصر د هاتي د حملې سرريزه

درې څلور پښتم څپر کی

۶۳۱..... په طبس کې زما نوې دنده

څلور څلو پښتم څپر کی

۶۴۴..... په طبس کې بوږ نوونکی جنگ او زما د دوستانو مړینه

پینځه څلو پښتم څپر کی

۶۵۷..... پنخپل لاس مې فرعون و واژه

شپږ څلو پښتم څپر کی

۶۸۱..... د جنگ د الهي (سخ مت) د معبد پرانستل

اوه څلو پښتم څپر کی

۶۹۳..... سپېڅلی جنگ یا د مصر او هاتي ترمنځ جنگ

اته څلو پښتم څپر کی

۷۰۱..... د هاتي پر عسکرو موڅه ډول برید وکړ

نهه څلو پښتم څپر کی

۷۲۶..... د غزې د بوږ وونکي مقاومت بیانول

پنځوسم څپر کی

۷۴۰..... کاپتا په غزه کې

یو پنځوسم څپر کی

۷۵۷..... له یوه مات شوي سړي سره یوه شپه

دوه پنځوسم څپر کی

۷۸۵..... حیرانوونکی پیوند

درې پنځوسم څپر کی

۸۲۰..... د باکتامون انتقام

څلور پنځوسم څپر کی

۸۳۲..... زما تفکرات

پینځه پنځوسم څپر کی

۸۴۷..... هورم هب د مصر فرعون شو

شپږ پنځوسم څپر کی

۸۶۱..... څه ډول هورم هب له مصره جلا وطن کړم

۸۷۳..... د مصري ډاکټر د کتاب شپږه سریزه

زما نوم (د دغه کتاب لیکوال) سینو هه دی او زه دغه کتاب د خدايانو د ستاینې لپاره نه لیکم؛ ځکه له خدايانو ستړی شوی يم. زه دغه کتاب د فرعونيانو د مدحې لپاره نه لیکم؛ ځکه له فرعونيانو څخه تنگ شوی يم. زه دغه کتاب یوازې د ځان لپاره لیکم، بې له دې چې د انعام او بدلې فکر وکړم او یا دا چې په نړۍ کې دنوم گټلو لپاره وي. په ژوند کې له فرعونيانو او خلکو دومره کرېدلی يم چې له ټولو شيانو حتی د تلپاتې نوم له ترلاسه کولو هم مور شوی يم.

زه دغه کتاب یوازې د دې لپاره لیکم چې ځان راضي او خوشحاله کړم او فکر کوم چې یوازې لیکوال به يم چې له مادي او معنوي موخې پرته کتاب لیکم. هر څه چې تر اوسه لیکل شوي دي یا د دې لپاره وو چې خدايان خوشحاله کړي او یا د دې لپاره و چې انسان خوښ کړي. زه فرعونيان هم دانسانانو په کتار کې بولم ځکه چې هغوی هم له مور سره توپیر نه لري او زه دغه خبره په ایماندارۍ کوم. زه د مصر د فرعونيانو ډاکټروم ځکه خو له نژدې، شپه او ورځ له هغوی سره وم او پر دې پوهېږم چې فرعونيان هم د احساساتو، کمزورتیاوو او وېرې له پلوه زموږ په شان دي حتی که یو فرعون زر ځله لوی کړو او هغه د خدايانو په کتار کې راولو بیا هم انسان اوزموږ په شان دی.

هغه څه چې تر اوسه لیکل شوي؛ د هغو کتابانو په لاس لیکل شوي چې د پاچایانو امر ونوته یې غاړه اېښې ده او د دې لپاره یې لیکل کول چې واقعیتونه بدل کړي. ما تر اوسه پورې هېڅ داسې کتاب نه دی لیدلی چې واقعیتونه پکې لیکل شوي وي. په کتابونو کې یا د خدايانو لپاره چاپلوسي شوې او یا د خلکو یانې فرعونيانو لپاره. او په دې دنیا کې تر اوسه پورې په هېڅ کتاب او لیکنه کې حقیقت نه دی موجود؛ او گومان چې له دې وروسته به هم په کتابونو کې حقیقت ونه لیکل شي. شونې ده د خلکو جامې، ژبه، عادتونه او گروهې بدلې شي خو د هغوی حماقت به بدل

نه شي او په ټولو پېرونو کې به د ليکنو او ويناووله لاري انسان دوکله شي. ځکه هماغه ډول چې خواړه دمچانو خوښېږي؛ انسان هم په دروغو او چټي ژمنو مين دي چې هېڅکله نه پوره کېږي. ايا نه گوري چې خلک په څلور لاري کې ديوه فالبين شاوخوا راغونډ شوي وي او هغه په خاورو ناست او خلکوته د خزانو او سپنو او سرو وعدې ورکوي خو خلک يې خبرو ته غورځي نيسي.

خوزه چې نوم مې سينو هه دي په دې آخري عمر کې له دروغو کرکه کوم؛ له همدې امله دغه کتاب د نورو لپاره نه بلکې د ځان لپاره ليکم.

زه نه غواړم چې بل څوک دې دغه کتاب ولولي او ما دې وستايي؛ زه نه غواړم چې ماشومان دې په ښونځيو کې پر خپلو درو باندې زما د کتاب عبارتونه وليکي او هغه دې ياد کړي. زه نه غواړم چې هوښياران دې زما له کتابه مثالونه راوري او په دې ډول خپل علم او پوهه ثابته کړي. هر څوک چې کوم شي ليکي هيله کوي چې له هغه وروسته نور کسان د هغه کتاب ولولي. ويې ستايي او څوک يې نوم هېر نه کړي. له همدې امله خپل ايمان تر پښو لاندې کوي. له ټولني سره يوشان کېږي او يوازې ددې لپاره چې نور يې وستايي هغه شيان ليکي چې پخپله پرې باور نه لري. خو زه نه غواړم چې څوک دې زما کتاب ولولي او له ټولني سره هم نه يوشان کېږم او د هغې د خرافاتو او خيالونو ستاينه نه کوم.

زه باوري يم چې انسان نه بدلېږي؛ که څه هم يو لک کلونه پرې تېر شي. که يو انسان په سيند کې ډوب کړي، او بيا يې راوباسي؛ نو چې جامې يې وچې شي هماغه مخکېني سړی به وي. که يو سړی له غمونو سره مخ کړي پر خپلو کړو به پښېمان شي خو کله چې له غمونو خلاص شو، بېرته لومړني حالت ته ورگرځي او د پخوا په شان به کېږي او بېرحمه وي.

څرنگه چې د ځينو شيانو رنگ او بڼه بدلېږي، د ځينو قومونو ژبې بدلېږي او نوې جامې او خواړه چې پروڼ نه ول دودېږي، نو خلک فکر کوي چې نن له پرون سره توپير کوي. خو زه پوهېږم چې داسې نه ده او په راتلونکې کې هم د نن په شان څوک ريښتيا نه خوښوي؛ له دې امله نه غواړم چې څوک زما کتاب ولولي او د زړه له کومې هيله کوم چې په راتلونکې کې مې نوم ورک پاتې شي.

زه دغه کتاب له دې امله لیکم چې پوهه راسره ده او پوهه د تېزاب په څېر د انسانانو زړه خوري او که انسان خپله پوهه نورو ته ونه لېږدوي نو خپل زړه یې له منځه ځي. زه خپله پوهه بل چاته نه شم بیانولای. ځکه خو هغه د خان لپاره لیکم: او دا کار د خان د ارامتیا لپاره.

ما په خپل عمر کې ډېر شیان ولیدل ما وکتل چې زوی خپل پلار وواژه. ومې لیدل چې بې وزلو د شتمنو پر ضد او ان د خدايانو پر خلاف پاڅون وکړ. داسې کسان مې ولیدل چې یو مهال یې په زرینو لوښو کې شراب څښل خو داسې وخت هم راغی چې د سیند په څنډه کې یې او به څښلې. ومې لیدل چې خپل زړې په تلو کې تلل. خو یوه ورځ یې خپله ښځه د یوه مسي بنگري لپاره په تور پوستو وپلورله او دا کار یې هم ددې لپاره وکړ. چې دخپلې همغې ښځې ماشومانو ته ډوډۍ واخلي.

پخوا زما ځای د فرعون په ماني کې ؤ او د هغه په ښي اړخ کې به ناست وم، ډېرو مخورو چې سلگونه مريان به یې درلودل، ماته غوره مالي کوله او ماته به یې ډالۍ را استولې.

نن سبا په دغه ځای کې چې د ختيز سمندر څنډې دي، ژوند کوم، شتمني مې راسره ده او هماغه ډول بډای يم او مريان مې لاس پر نامه راته ولاړوي. دا چې زه یې له مصر او طبس ښاره تبعید کړم او دلته یې راواستولم. ټول ددې لپاره وو چې زه په ژوند کې هرڅه لرم، خو غواړم داسې شی ترلاسه کړم چې د ترلاسه کولو لپاره یې باید انسان هرڅه له لاسه ورکړي.

ما غوښتل چې حقیقت واکمن وي او درواغ، ریا او چل ول له منځه لاړ شي. خو په دې نه پوهېدم چې، د انسان په ژوند کې د حقیقت واکمنول ناشونی کار دی او هرڅوک چې ریښتیا وایي او غواړي په ریښتنولي ژوند وکړي، باید هرڅه له لاسه ورکړي او زه باید ډېر نیکمرغه سړی و او سم چې تراوسه مې خپله شتمني ساتلې ده.

لومړی خپرکی

د ماشومتوب وختونه

هغه سړی چې ما پلار و باله د طبس په ښار یانې د نړۍ په ستر ښار کې د بې وزلو طبيب و او هغه ښځه چې ما خپله مور بلله د هغه مېرمن وه.

دغې جوړې تر زېږېدې پورې اولاد نه درلود، نوزه یې په زوی ولی ونیوم.

له دې امله چې دوی سادگان ول، نو ویل یې چې زه خدایانو وراستولی یم، خو په دې

نه پوهېدل چې د خدایانو دغه والی به دوی ته څومره بدمرغي ورپه برخه کړي؟

مور سینو هه بللم؛ هغې له کیسو سره ډېره مینه درلوده او د سینو هه نوم یې هم په یوه

کیسه کې اوریدلی و. د مصر یوه مشهوره کیسه ده چې وايي: سینو هه یوه ورځ نابیره د

فرعون په خیمه کې یو خطرناک راز واورېد؛ کله چې خبر شو فرعون پرې پوهېدلی، نو د

مرگ له وېرې وتښتېد. یو څه وخت په کوڅو کې له ډول ډول گوانسونو سره مخامخ و خو

ورسته بریالی شو.

زما مور هم فکر کاوه چې زه له گوانسونو او مرگونو را تېر شوی او دې ته رسېدلی یم

اوله دې وروسته به هم له هره گوانبه ژغورل کېږم.

د مصر د معبدونو ملایان وايي چې د هر چا نوم د هغه د برخلیک استازیتوب کوي او

له نوم څخه پوهېدای شو چې پر خلکو څه راځي. ښايي له همدې کبله وي چې پخپل

ژوند کې له ډېرو گوانسونو سره مخامخ شوی یم. پر ديو ملکونو او هېوادونو ته لارم او د

فرعونيانو په رازونو (هغه رازونه چې د مرگ سبب کېږي) پوه شوم.

خو زه فکر کوم که ما بل نوم هم درلودای بیا به هم له دغو ستونزو او کړاوونو سره مخامخ

شوی وای او په ټوله کې زما په باور نوم د انسان په ژوند کومه اغېزه نه لري.

خو کله چې چاته نیکمرغي یا بدمرغي ورمخه کړي، نو د دغه ډول گروهې په مرسته خپل

دردونه کموي، او په نیکمرغي کې بیا خان د هغه سعادت وړ بولي چې ورسېدلی دی.

زه په هغه کال وزېږېدم چې د فرعون زوی پکې پیدا شوی و، د فرعون مېرمنې چې دوه

ويشت کاله يې فرعون ته زوی نه و زېږولی پر همدغه کال زوی وزېږاوه، خود فرعون زوی په پسرلي يانې د وچکالی په موسم کې وزېږېد او زه په مني کې چې د اوبو د پریماني وخت دی پیدا شوم. ۱

(نیل سیند چې مصر خړوبوي د اروپا او اسیا د شمال د سیندونو پر خلاف په مني کې راخېژي او مستېږي او د مصر خلکو د نیل سیند د مستېد لپاره خوشحالی کولی ځکه چې کرنيزې ځمکې به يې خړوبولې او د طبيعي سرې په شان خړه به يې پر ځمکې کښېنوله چې ورسره به د ځمکې حاصل د برزیات شول نن سبا هم مصر له همدې نیل سیند څخه خړوبېږي خو کله چې د مصر په سوېل کې د العالی ډیم يانېد جوړ شوی نیل اوبه په مني کې کرنيزو ځمکې ته نه ورخېژي او پر دغه مهال ځمکو ته مصنوعي سرې ورکوي اژبارن.

زه نه پوهېږم چې کله او څنگه مې دې نړۍ ته سترگې رڼې کړې: ځکه کله چې مور مې د نیل سیند پر غاړه وموندلم چې د لرگیو په یوې کجاوې کې پروت وم، د کجاوې سوري يې د ونوپه کنډو یا سرینسو بند کړي ول، چې اوبه کجاوې ته ور ننوږي، زما د مور کور د سیند پر غاړه و او په مني کې چې به اوبه راختلې مور مې اړه نه وه چې د اوبو د راوړلو لپاره له خپله کوره لېږي ولاړه شي، یوه ورځ چې هغه د کور مخې ته ولاړه وه، هغه کجاوه يې وليدله چې زه پکې پروت وم، وروسته يې راته وویل چې مرغان دې پر سر الوتل او سندرې يې ويلې.

مور مې کور ته بوتلم او نغري ته يې نژدې کړم چې تود شم، خپله خوله يې زما پر خوله کېښودله او په زوره يې خپله ساه زما په خوله کې پوه کړه چې هوا زما سر ته ور سپړي او بیرته ساه واخلم، په هغه وخت کې ما کړيکه کړې وه خو ډېره کمزورې وه، پلار مې د بې وزلو سيمې ته تللی ؤ چې طبابت وکړي او دناروغانو د معالجې په بدل کې يې دوه هيلی او یوه پیمانې اوږه له خان سره راوړي ول، کله چې يې زما غږ واورېد فکر يې وکړ چې مور مې پيشينگوري کورته رواستی دی خو مور مې وویل دا پيشينگوري نه دی یو هلک دی او ته باید خوشحاله شي چې مور زوی پیدا کړی دی.

په سر کې مې پلار خپه او غوسه شو، په غوسه کې يې مور ته کونگ خطاب وکړ خو وروسته يې چې زه وليدم موسکې شو او موافقه يې وکړه چې ما دخپل زوی په توگه ومنې.

بله ورځ مې پلار و مور گاونډيانو ته وویل چې خدايانو زوی ورکړی خو زه فکر نه کوم

چې هغوی به دغه خبره منلې وي ځکه چې هېڅکله یې نه و لیدلې چې زما مور دې
امېندواره وي.

مور مې هغه کجاوه چې زه یې پکې موندلې وم زما د زانگو پر سر وڅړوله او پلار مې
یو مسي لوېسې د معبد لپاره والی کړ چې زما نوم په عبادتڅي کې د هغوی د زوی په توگه
ولیکي. ۱

۱) په افغانستان کې هم له ډېر پخوا دا دود و چې دنویو زېږدلو ماشومانو نوم په قران
مجید کې ولیکي چې د زېږېدو نېټه یې هېره نه شي خو دلومړي ځل لپاره په مصر کې په
رسمي توگه د بچیانو دنومونو ثبتول پیل شول او بیا دغه چاره اروپا ته هم ورسېده او په
اروپا کې مور و پلار دنده درلوده چې د ماشوم د زېږېدو نېټه او د هغه نوم د کلیسا په کتاب
کې ولیکي او په همدې ډول دنوم لیکلو دود را منځته شو. همغه ډول چې په دغه کتاب
کې لولو دلومړي ځل لپاره دغه دود په مصر کې پیل شو او له هغه وروسته همغه ډول چې
په دغه کتاب کې به یې ولولئ دهلکانو د سنتولو دود هم دلومړي ځل لپاره په مصر کې
پیل شوی دی اژبارن.

له هغه وروسته مې پلار چې طبيب ؤ سنت کرم ځکه وېرېده چې که مې د مصر د معبد
ملايانو ته د سنتولو لپاره وسپاري نو د معبد د ملايانو چرو زخم عفوني کاوه. خو پلار
مې یوازې د دې لپاره سنت نه کړم چې زما تپ چرک او زوی ونه کړي. بلکه معبد ته یې
د دې لپاره ونه لېږلم چې له مسي لوېسې پرته یې باید د سنتېد لپاره معبد ته نورې والی
هم ورکړې وای. پلار مې بې وسه ؤ او مسي لوېسې هم ورته ډېر گران بیه شي ښکارېد.
څرگنده ده کله چې دغه پېښې کېدې زه پرې نه وم خبر او وروسته مې له پلاره په دې
اړه پوښتنې کړې دي.

تر هغه وخته چې ماشوم وم، هغوی ته مې د پلار و مور په سترگه کتل، خو له
ماشومتوبه وروسته او د ځوانۍ پر او ته د ننوتلو پر مهال یې زما وېښتان را لنډ کړل او
پلار و مور مې واقیعت راته بیان کړ. دوی له خدايانو وېرېدل او نه یې غوښتل چې همېشه
له دغو سترو درواغو سره ژوند وکړي.

زه هېڅکله پوه نه شوم چې زما اصلي مور و پلار څو کې دي خو په دې باور لرم چې زما
مور و پلار د بې وزلو له پرگنې څخه ول، یا ښایي شتمن کسان وو خو زه لومړنی یا
وروستنی ماشوم نه وم چې په دغه برخلیک اخته شوی وي او نیل سین ته یې اچولی وي.

په هغه وخت کې طبس د مصر لومړی درجه او د نړۍ ستر بنار و او هلته د ډېرو شتمنو ماني ودانې وې.

د طبس شهرت او اوازې ددې سبب شوي چې ډېر شمېر بهرنيان له نورو هېوادونو راشي او په طبس کې ژوند وکړي. ډېر نور پکې بې وزله ول، خو دغه بنار ته ددې لپاره راتلل چې شته ترلاسه کړي.

د سترو معبدونو او د شتمنو د مانيو په څنگ کې د نیل پر دواړو غاړو باندې تر هغه پورې چې سترگو کار کاوه د بې وزلو جونگري ودانې وې او په دغو جونگرو کې هم مصري او هم نورو بېوزلو خلکو ژوند کاوه.

ډېر ځله به بېوزلو مېرمنو خپل بچيان په څنبيلونو يا کجاوو کې کېنول او نیل ته به يې سپارل چې د سين پر لوري لاړ شي. بيا هم شتمنو مېرمنو خپل نامشروع بچيان په کجاوو کې کېنول او نیل ته يې سپارل. خوله دې سره سره چې مصريانو به خپل ماشومان له زېږېدو وروسته سنتول خو زه سنت شوی نه وم نو فکر کوم چې زما مور و پلار بهرنيان ول. کله چې له ماشومتوبه د هلکتوب او تاندې خوانۍ پر او ته ورسېدم زما زلفې يې غوڅې کړې او مورمې زما وينستان او د ماشومتوب بوتان دلرگيو په يو صندوق کې کېنودل او هغه کجاوه يې هم راوښودله چې زه يې پکې پيدا کړې وم او له نیله پکې تېر شوی وم.

و مې کتل چې د کجاوې لرگي زېږ شوي او ځينې لرگي په پرې تړل شوي ول، مورمې ويل کله مې، چې دغه کجاوه پيدا کړه همدغه پرې هم ورسره ول.

د څنبيل يا کجاوې ظاهري بڼې دا ښوده چې زما مور و پلار شتمن نه ول ځکه که شتمن وای نو په يوې بڼې کجاوې کې به يې کېنولی او د نیل څپو ته به يې سپارلی وم.

اوس چې بوډا شوی يم د ماشومتوت پر او د يوې رڼا په شان زما له سترگو تېرېږي او په دې برخه کې د يوه شتمن او بېوزله ترمنځ توپير نه گورم ځکه چې يو بېوزله بوډا هم د شتمن په شان خپل ماشومتوب رنگين کوري او ټولو ته داسې ښکاري چې د ماشومتوب پر او تر او سني حالت ته ډېر ښه و.

زمونږ کور د نیل پر غاړه. معبد ته نژدې په يوې بېوزلې سيمې کې و او کور ته څېرمه يو بندرو. چې د نیل کنستيو به پکې بارونه او چتول يا به يې خپل بارونه ښکته کول. ددې سيمې په تنگو کوڅو کې سلگونه شرابخانې وې چې د نیل مانوگانو به پکې

شراب څښل او هغه راز په دغو کوڅو کې د عیاشی لپاره کورونه جوړ شوي ول چې د ښار شتمن به په روانو تختونو کې د عیاشی اوسات تېري لپاره ورتلل. په دې پېوزله سیمې کې اوچت اولوی کسان د مالیاتو د ترلاسه کولو مامورین، افسران او د کښتو څوټنه مانیوگان او د معبدونو څوټنه تیت پورې ملایان ول. زما پلار هم د سیمې په لویو کسانو کې شمېرل کېده او زموږ کور هم د پېوزلو د کورنو په پرتله چې له ختو جوړ شوي ول د مانی په شان ښکارېده.

موږ په سرای کې یو وړوکی بن درلود چې پلار مې پکې د نارون یوه ونه اېښې وه. دغه وړوکی بن د ونو په یوه کتار کې له کوڅې بېلېده او د بن په منځ کې یو حوض و چې د مني په موسم کې یانې د نیل د سین د مستهدا پر مهال مو اوبه پکې اچولې. زموږ کور څلور کوټې درلودې چې په یوې کې به مور پخلی کاوه او یوه هم د پلار د ناروغانو کتنځی و.

په اونۍ کې به یو ځل یوه نوکره زموږ کور ته راتله او زما له مور سره یې د کور په کارونو کې مرسته کوله او په اونۍ کې به یو ځل یوه مېرمنه راتله چې زموږ جامې د نیل غاړې ته یوسي او وېې وینځي (اټول هغه معلومات چې په دغه کتاب کې د طبیب د ښار د یوې متوسطې کورنۍ په هکله لولئ د تاریخي اسنادو او مدارکو په اساس سم دي او د مصر په پایرو سونو یانې د مصر په مکتوبو اثارو کې شته او داسې تصورونه کړي چې لیکوال د نني ژوند په تقلید کې دغه خبرې له ځانه لیکلي دي اژباړن.

زه به کړۍ ورځ تر یادې شوې ونې لاندې څملاستم او کله چې به کوڅې ته تلم یو لرگینه تمساح به مې په پرې تړله او له ځان سره مې د کوڅې په ډبرو کې کښوله. دا زما لوبتکه وه او ټولو ماشومانو به دغې سورخولې تمساح ته په ډېر حسرت سره کتل او زړه به یې کېده چې زما په شان دلوبو یوشی ولري. زه په دې پوهېدم چې یوازې د اشرافو زامن د غسې لوبتکه لرلای شي، نو نور هلکان مې هم پرېښودل چې پرې لوبې وکړي. دغه دلوبو شی د شاهي دربار ترکان زما پلار ته جوړه کړی و، ځکه چې زما پلار د ترکان د هغې دانې درملنه کړې وه چې هغه به یې د ناستې پر مهال خوراوه. د سهار لخوا به مور بازار ته بیولم او که څه هم ډېر شیان به یې نه اخیستل خو عادت یې درلود د هر شې د اخیستو لپاره د اوبو د یوه ساعت په اندازه چنې ووهي.

(د اوبو ساعت هغه کاسه وه چې لاندې به یې کوچنی سوری ورکړی و او او په یوه بل

لونبسي کسې به يې ايښي وو، د پورتنۍ کاسې له سوري څخه به او به لاندې کاسې ته ورڅڅېدې او هغه به يې ډکوله. هر ځل چې به کاسه ډکه شوه دا به يو ساعت ؤ، بيا به يې کاسه خالي کوله بېرته به يې او بو ته کېښودله او په دې ډول دغه ساعت تر ۲۵ کاله مخکې هم په ځينو سيمو کې دود و.

د مور له خبرو داسې ښکارېده چې هغه فکر کوي پيسې لري خو د دې لپاره چنې وهي چې د پيسو بچت کول ماته راوښيي. ويل به يې شتمن هغه نه دی چې سره او سپين لري بلکه هغه دی چې په لږو گوزاره وکړي.

له دې سره سره چې هغې دغه ډول خبرې کولې خو زه به د هغې له سترگو څخه چې د بازار توکرانو ته به يې کتل پوهېدم چې رنگين پشمي توکر... د عاج غاړکۍ او د شتر مرغ ښکې يې خوښېږي.

زه تر هغه چې لوی شوی نه وم په دې نه پوهېدم چې په مور مې شته، گران دي او ټول عمر يې هيله کوله چې شتمني ولري، خو له دې چې د بېوزلو د سيمې د يوه طبيب مېرمن وه په لږو يې گوزراه کوله.

د شپې مهال به مور راته کيسې کولې، هېڅکله مې نه هېرېږي چې د دوبي په گرمې هوا کې به مور په برنډې کې ويده کېدو او مور مې کيسې پيلولې، پلار به مې اعتراض کاوه چې ولې د دغه ماشوم فکر په چټي شيانو ډکوي؟

مور به مې د پلار د اعتراض له امله غلې شوه خو کله چې به مې د پلار خرهار پيل شو مور به مې پاتې کيسه هم وکړه.

کله به يې د سينو هه او کله به يې د ديوانو او گوډگرو کيسې کولې. زه اوس پوهېږم چې هغې به له دغو کيسو څخه خوند اخيست.

کله چې به مادغه کښې اورېدلې له دې امله مې خوښېدې چې فکر مې کاوه همدا شېبه په دغو چټلو او له مچانو ډکو کوڅو کې ژوند نه کوم.

کله به باد د هغو شنو او زرينو لرگيو بوی چې له کښتيو به کښته کېدل زما پوزې ته را رساوه او کله به مې د هغه مېرمنو د عطرو بوی احساساوه چې په روان تخت کې به تېرېدلې.

مانښام چې به کله زموږ د خدای آمون (مقصد يې لمردی ژباړن) زرینه کښتۍ له نيټه او د لوېديځ له جلگو څخه په تېرېدا د غونډيو په لمنو کې ورک کيده په ساحل کې له

جوړو کورنود تازه دودى اوسره کړيو کبانو بوي لتيده دغه وړيم په ماشومتوب کې زما
ډير خوشييده او نن چې بوډا شوى يم بيا هم خوشيږي.

لومړنى ښوونځى چې ما پکې د ژوند درس زده کړ زموږ د کور برنده وه. د شپې مهال
به د دودى پر وخت مور د خپل کور په برنده کې په کتونو کېناستو. مور به مې خواره
وېشل او زموږ په مخکې کې به يې کېنودل. تردې مخکې چې پلار مې د دودى خوراک
پيل کړي د هغه په لاسونو به يې اوبه ور اچولې.

کله به مې د مانوگانو يوه مسته ډله ليدله چې شراب به يې څښلي ول. زموږ په کوڅه کې
به تېريدل او زموږ د کور تروني لاندې به يې خپل احتياجات پوره کول
۱) په طبس کې د بې وزولو کورونه له کوڅو د ديوالونو په وسيله نه بلکه د بانسونو
اولرگيو په وسيله بېلېدل ژباړن

پلار مې احتياطي کارى سرى و. په هغه وخت کې به يې څه نه ويل خو کله چې به
هغوى لارل. نو ده به ويل يوازې تور پوستي او سريانان په کوڅه کې خپل احتياجات پوره
کوي او يو مصرى هېڅکله داسې کار نه کوي. دغه راز به يې ويل کله چې يو منگى شراب
و خوري په لښتي کې لوېږي او کله چې په ځان پوهېږي گوري چې جامې يې چالوتلې وي.
کله چې به د عطر و تېزه وړيمه په برنډې کې احساس شوه او داسې ښځې چې رنگا
رنگ جامې به يې اغوستې وې. مخونه. بانه او شونډې به يې رنگ کړې وې او په کوڅه
کې به تېرېدې نو زه به پوهېدم چې دغه ډول ښځې له عادي ښځوسره توپير لري. دوى به له
هغو کورونو راوتلې چې د عياشۍ لپاره جوړ شوي ول.

پلار به مې ويل له هغو ښځو ډه کوه چې تاته وايي څومره ښکلى هلک يې! هېڅکله
د هغوى بلنه مه مننه او کورنو ته يې مه ورځه ځکه چې د هغوى زړونه لومې دي او د دغو
ښځو په گوگل کې داسې اور دى چې تابه و سوځوي. د دغو خبرو له امله زه له ماشوموالي
له ښکلو ښځو څخه چې له عادي ښځوسره توپير لري او دغه راز د شرابو له منگيو وېرېدم.
له ماشوموالي څخه پلار خپل کتنځي ته بيوم چې د هغه د معالجې رودې او لارې
چارې وگورم. زه ډېر ژر د خپل پلار له ټولو کارونو. پتيو او ملهمونو سره بلد شوم. کله
چې به هغه د يوه ناروغ درملنه کوله ما به هغه ته درمل. پتې. شراب او اوبه ورکولې. مور
مې د نور ښځو په شان له وينو او زوې لرونکو دانو ډارېدله او هېڅکله زما د پلار کتنځي
ته نه تله. يوازې هغه وخت به راغله چې پلار به مې ورته نارې کړې.

زه به څير وم چې پلار به مې ناوړغانو ته درې خبرې کولې، ځينو ته به يې ويل ستاسې درملنه لږ وخت ته اړتيا لري، ځينو ته به يې ويل ستاسې د ناوړغۍ درملنه کېدای شي او ځينو ته به يې يوه ټوټه پاپيروس (دمصر معروف کاغذ) ورکړ او ورته ويل به يې دا بيت الحيات ته يوسه چې هلته ستاسې درملنه وکړي، بيت الحيات هغه ځای و، چې د سختو ناوړغانو درملنه به هلته کېده او کله چې به يې کوم يو هلته واستاوه نو ويل به (اې خوارکيه!).

له دې سره سره چې پلار مې د بېوزلو طبيب و، کله کله به ورته شتمن ناروغان هم راتلل او کله خو به د ساعت تېري او عياشيو له کورنو څخه هم ځينې کسان زما پلار ته راتلل چې گران بيه کتان کالي به يې اغوستي ول.

کله چې اووه کلن شوم مور مې د ماشومتوب لنگ را واغوست او د آمون معبد ته يې بوتلم چې د مصري خدايانو تر ټولو بڼکلی او ستر معبد و، هلته يې ددې لپاره بوتلم چې يوه قرباني ووينم.

يو اوږد واټ چې په دواړو غاړو کې يې په مشخصه اندازه ابوالهول ناست و، تر معبد غځېدلی و او کله چې معبد ته ورسېدم ومې کتل چې د معبد د پوال دومره اوچت و، چې مایې پورتنۍ برخه په سختۍ سره ليدای شوه.

کله چې د معبد انگر ته ننوتو نو پلورونکو هر يوه د مړو کتاب (په نړۍ کې تر ټولو پخوانی ليکل شوی کتاب همدا مصري کتاب دی چې د مړو کتاب نومېږي) زما مور ته وړاندې کاوه خو مور په کور کې د مړو يو کتاب درلود بل ته مو اړتيا نه وه.

مور مې له خپله لاسه د مسو يو بڼگري را وايست او د قربانۍ په مراسمو کې د گډون د حق لپاره يې معبد ته ورکړ. د معبد ملايانو سپينې جامې اغوستې وې او سرونه يې خرپيلي او بيا داسې غوړ کړي ول چې پرک يې واهه.

دوی پر يوه غوايي راټول ول او حلالاوه يې، د غوايي د دواړو بڼکرانو په منځ کې يې يو مهر خوړند کړی و چې داسې يې بڼووله، ددې سخوندر په بدن کې يو تور وپښته هم نشته.

کله چې يې غويي حلال کړ د مور له سترگو مې او بڼکې وبهېدې، خو ما د غوايي حلالو ته پام ونه کړ بلکې د معبد ستنو او د جنگونو انځورونو ته مې کتل چې پر دې الوونو کښل شوي ول.

کله چې له معبده را ووتو. مور مې زما له پښو څخه زاړه بوتان و ایستل او نوي هغه يې را پر پښو کړل کله چې کور ته ورسېدو د غرمې له ډوډۍ وروسته مې پلار پر سر لاس را کېښود او راته يې وويل ته اوس اووه کلن شوی او باید ځانته يو کسب غوره کړې نو غواړې څه کاره شي؟ ما وويل نیت مې دا دی چې سرتېری شم. ځکه تر ټولو غوره لوبه چې ما به په کوڅه کې له ماشومانو سره کوله. د سرتېرو لوبه وه. ما به لیدل چې سرتېرو ځلاندي توري درلودې او په واتونو کې به يې گاډۍ په ډېر زور تېرېدلې او په ارابو یا تیرونو کې به يې رنگارنگ رپي رپدل.

له دې پرته پر دې هم پوهېدم چې سرتېري لیک و لوست ته اړتیا نه لري او ما له هغو ماشومانو څخه چې ښوونځيو ته به تلل د لیک و لوست پر مهال د وهلو او خورونو ډېرې خبرې اورېدلې وې.

دوی به ويل ښوونکی د هغه ماشوم وېښتان دانه دانه شکوي چې له بې پروايۍ خپله لیکدړه ماتوي.

پلار مې زما له خواب سره په سوچونو کې ډوب او اغېزمن شو. بیا يې زما مور ته وويل چې خټين گړی ورکړي. مور مې گړی ورکړ پلار مې په یوه لاس زه ونيوم او په بل کې يې گړی ونيو او د نیل غاړې ته يې بوتلم. د نیل پر غاړه مې ولیدل چې ځینې پنډیان له پېریو څخه بارونه را کوزوي. یو څارونکی يې پر ملا-ملا باندې په مترو کې وهي. پنډیان چې خولې پرې راماتې وې سترې ستومانه يې بارونه را کوزول او پېری يې تشولې. پلار مې وويل. وگوره دغه کسان پنډیان او جوالیان دي. د هغوی پوستکی دومره سوخولیدلی چې د تمساح تر پوستکي هم پنډ شوی دی. خواړه دي تر بېگا پورې تر همداسې مترو کې لاندې زیار گالي او کله چې د شپې کورته ستانه شي نو خواړه يې پیاز او ډوډۍ وي.

د کروندگرو ژوند هم همداسې دی او ټول هغه کسان چې پخپلو دواړو لاسونو کار کوي همداسې ژوند کوي.

ومې ويل. پلاره نه غواړم چې پنډي یا کروندگر شم نیت مې دی چې سپاهي شم. سپاهیان برېښنده توري لري. د ځینو په غاړو کې د سرو زرو غاړه کی وي. له جنگونو څخه سره و سپین زر، وینځي. مریونه راولي او خلک یو بل ته دهغوی د جنگونو او مېړانې کیسې کوي.

پلارمې څه ونه وويل زه يې له ځانه سره له هغه ځايه رهي كړم ، د شرابو يوه پلورنځي ته ورغی او په منگي كې يې شراب را واخيستل او رهي شو .

وروسته بيا دنيل پر غاړه يوې خټينې جونگري ته ورسېدو پلارمې سر ودرتنه كړ او نارې يې كړې (اين تب) .... (اين تب) ....

يو څيرن بوډا چې يولاس يې درلود او داسې لنگ يې اغوستی و ، چې له خيرو يې اصلي رنگ نه معلومېده له جونگري راووت . ما پلار ته په حيرانتيا وويل پلاره آيا زړه وراو مشهور سپاهي اين تب همدا دی ؟

پلارمې بوډا ته سلام و كړ . هغه سړي خپل لاس د سپاهيانو په دود پورته كړ او عسكري سلام يې و كړ . د هغه د كوټې په مخكې او پرده څو كې ياهغې ته ورته كوم شي نه و ، نو اړ شوو ، چې پر ځمكه كېنو .

پلارمې د شرابو منگي د هغه مخې ته كېښود . هغه هم په يوه لاس منگي خولې ته نژدې كړ او په حرص سره يې وڅښل .

پلارمې وويل اين تبه ! زما زوی سينو هه هم غواړي سپاهي شي . ما تا ته راوست چې زموږ دسترو جنگونو يوازېنی پاتې اتل وگوري او د دغو جنگونو كيسې ستا له خولې واوري .

اين تب چې گڼې سپينې وروځې يې درلودې ، خوله يې كنده اسه او څېره يې قهرجنه وه وويل په امون قسم دركوم . ايا ته ليونی شوی يې ؟ بيا يې په كنده اسه خوله مرگونې خندا وكړه او ويې ويل : كه ما دهرې ښېرې او ښكنځلې په بدل كې چې ځانته مې كړې دي ، يو غورپ شراب ترلاسه كړي واي نو هغه حوض به مې ډك كړی و . چې فرعون د خپلې ښځې د لمبېدا لپاره جوړ كړی دی . ان د يوه كال لپاره به مې د طبس ټولو او سېدنكو ته شراب ورکولای شوی .

ما ورته وويل ، داسې مې اورېدلي چې عسكري د نړۍ له وياړمنو دندو څخه ده .

اين تب وويل په دغه هېواد كې شهرت او عسكري د حيواناتو خوشايي دي ، چې مچان پرې راټولېږي . ما چې له خپل شهرت څخه كومه استفاده كړې هغه داده . چې نن سبا يې نورو ته كيسې كوم چې يوه گوله ډوډۍ او يو غورپ شراب راكړي او هغه هم په سلو كې يو كس راكوي . نو تا ته وايم چې د نړۍ په دندو او كسبونو كې هېڅ يو د عسكري په شان بد نه دی او د يوه سپاهي د ټول ژوند وياړونه دغه ژوند دی چې ته يې گوري .

له هغه وروسته این تب د منگي ټول شراب پر سر واپول او د شرابو تودوخې د هغه مخ سور کړ. سريې او چت کړ او ويې ويل. ايا زما دغه ډنگر او له گونځو ډک ورمېر گوري؟ دا هغه ورمېر دی چې يوه ورځ پېنځه امیلونه پکې خورند ول او پخپله فرعون هغه زما غاړې ته اچولي ول کله به چې د جگړې له ډگره راستنېدم دومره غوڅ شوي لاسونه به مې راوړل چې زما د کپړدې په مخ کې به د هغو يو څلی جوړ شو. خونن سبا له دغو ټولو وياړونو او سرو زرو ماته هېڅ هم پاتې نه شول.

سره زرمې له منځه لاړل. مريان، وينځې مې مړه شوي، يا هم وتبستېدل او زما نسی لاس هم په جنگ کې غوڅ شو.

تر هغه چې ځوان وم شپه و ورځ به مې په دېستو کې په لوړه او تنده کې مبارزه کوله. اوس چې بوډا شوی يم بيا هم وړې او تېزې يم. که دې له پلاره پوښتنه وکړې چې کله د يوه عسکر لاس پرې کوي او بيا هغه ټپي لاس په سر وکړو غوړو کې ننباسي په دغه کس څه تېرېږي؟ هغه يو ډاکټر دی او دغه پوښتنه به ډېره ښه درته ځواب کړي.

زما د بدن د هر غړي غوښه او ټوټې د جنگ په يوه ډگر کې پاتې دي. خپل غاښونه او وېښتان مې توی شول. که نن سبا ستا د پلار په شان کسان له ماسره مرسته ونه کړي، بايد د امون د معبد پر وړاندې سوال وکړم.

له دغو خبرو وروسته این تب د شرابو منگي ته وکتل او ويې ويل له بده مرغه خلاص شول.

پلار مې له لاسه د مسو يوه کړۍ وايستله او هغه ته يې ورکړه چې د شرابو بل منگي وپېږي. هغه يو ماشوم راوغوښت او ويې ويل دغه مسي بنگرې يوسه او شراب پرې واخله. پلورنکي ته ووايه چې ښه شراب نه غواړم، بلکې په منځنيو او مناسبو شرابو باندې دې. ټول منگي راډک کړي او پاتې مس دې بېرته راو لېږي.

ماشوم ولاړ او ما له خان سره وويل. د عسکرې گټه داده چې يوسپاهي دې ليک لوست ته اړتيا ونه لري او بايد ښونځي ته د تگ زيار ونه گالي.

این تب وويل سمه خبره دې وکړه، يو عسکر ليک لوست ته اړتيا نه لري او بايد يوازې و جنگېږي. خو که سواد ولري پر نورو عسکرو به قومانداني وکړي او نورو ته به حکمونه کوي چې و جنگېږي.

ناشونې ده چې يو نالوستی سړی صاحب منصب شي ان يوه سل کسيزه ډله هغه کس ته

نه سپاري چې لیک لوست نه شي کولای. تل همداسې وو او همداسې به وي.
 (میکا والتیاري دغه کتاب د تاریخي اسنادو له مخې چې د پاپیروس په کاغذ لیکل
 شوي ول لیکلی دی او هغه اسناد چې فنلنډني لیکوال ترې استفاده کړې لږ تر لږه له مېلاده
 یو زرو و پینځه سوه کاله مخکې لیکل شوي دي او درې زره پینځه سوه کاله مخکې په
 مصر کې هغه څوک د پوځ افسر یا صاحب منصب نه شوای جوړېدای چې لیک لوست به
 یې نه وزده. خو په یویشتمه پېړۍ کې په ډېرو هېوادنو او افغانستان کې ډېرنالو مستي
 کسان جنرالان او مارشالان شول. ژباړن)

نو ای هلکه! که ته هم غواړې په راتلونکي کې په عسکرو حکمونه وچلوې. باید لیک
 لوست زده کړې او بیا به هغه کس هم درته سر تیت کړي چې په غاړه کې یې د سرو زرو
 امیل وي. پر روان تخت به سپور وي او غلامان به دې د جنگ ډگر ته بیایي.
 په شرابو پسې تللي ماشوم له شرابو ډک منگی را اخیستی و او بېرته راستون شو چې
 ورسره د بوډا سترگې له خوشحالی برېښې او ویې وویل:

ستا پلار هېڅ وخت جنگ نه دی کړی. ان د یوې لیندۍ مزی نه شي کښولای او یوه
 توره له پوښه نه شي ایستلای خو له دې امله چې لیک لوست کولای شي. نن سبا ډېر ښه
 ژوند لري او له دې امله چې نیک خویه انسان دی زه ورسره بخيلي نه کوم.

کله چې ما ولیدل بوډا منگی په لاس کې پورته کړ او له دې وېرې چې د هغه نشه پر مور
 اغېزه ونه کړي او مور هم د او بو په لښتي کې ونه لوېږو چې نور خلک مو جامي ولوتي. نو
 د پلار لستونې مې راکاره چې له هغه ځایه لېرې شو. کله چې مور لېرې شوو این تېد
 جنگ یوه سندره ویله او هغه ماشوم ورته خندل چې ده ته یې شراب راوړي ول.

زه چې سینو هه نومېرم له خپلې دې پرېکړې تېر شوم چې په راتلونکي کې به سپاهي
 کېرم. او په دې توگه بله ورځ ښونځي ته روان شوم.

دويم څپرکی

بنوونځي ته تگ

زما پلار دومره توان نه درلود چې ما په معبد کې جوړ شوي بنوونځي ته واستوي. خکه چې هلته د اشرافونو او د معبد دملايانو يا دلومري ليکې د کاهنانو زامنو او لونیو سبق وایه او د لیک لوست د زده کولو لگښت يې ډېرزيات ؤ. زما بنوونکی د درېيمې درجې ملا گڼل کېده چې د خپل کور په برنده کې يې بنوونځي جوړ کړي و. مور په پسرلي او اوړي کې په برنده کې درس وایه او په ژمي کې به کوټې ته تللو.

د هغه په شاگردانو کې د افسرانو، سوداگرو، او کوچنيو ملايانو زامن ول. چې پلرونو يې هيله کوله زامن يې د د کانونو حساب کتاب وکړای شي او يا، دا حساب وکړای شي چې د پوځ خره او اسان په غوجله کې څومره واینه خوري او د جنگ په ډگر کې د اسونو د وښو خرڅ څومره دی.

د نړۍ په ستر ښار طېس کې په کورونو کې جوړ شوي دغه ډول بنوونځي ډېرزيات ول او په دغو بنوونځيو کې د محصلينو د زده کړې لگښت ډېر نه و. خکه چې شاگردانو خپلو استادانو ته د مسو بنگري نه ورکول، بلکې هغوی ته يې خواږه او ټوکران ورکول. د مثال په توگه د سکرو پلورونکي زوی به بنوونکي ته په ژمي کې سکاره او لرگي ورکول، د ټوکر او بدونکي بچيانو به ورته ټوکر راوړ او کروندگرو به واینه او غنم ورکول. خو زما پلار به د تعليم لگښت په درملو پوره کاوه او کله به ما خپل بنوونکي ته د درمليزو بوټو جوشانده ورکوله چې په شرابو کې به خيسته شوې وه.

له دې امله چې مور بنوونکو ته د هغه د ورځني ژوند توکي برابرول هغه به راسره سختي نه کوله او که به کوم ماشوم پر خپلې تختې ويده شو، سزايې دا وه چې پر بله ورځ به يې خپل معلم ته لېښات او باقلي ورکول.

کله چې به کوم ماشوم بنوونکي ته يومنگی بېر (دا وربشو او به) وروړلې نو هغه به

زموږ لپاره د جشن ورځ وه. ځکه چې کله به بنوونکي بېر وځنبل نو تعلیم او لیکنه به یې هېر شول او په کندهاسه خوله به یې موږ ته د خدايانو په هکله خوځندونکې کیسې کولې. موږ به دومره وځنډل چې په کوڅه کې تېریدونکي خلک به ودرېدل او غوږ به یې ونیو چې موږ ولې خاندو.

خو کله چې زه لوی شوم. پوه شوم چې زموږ بنوونکي یو ستر هدف درلود او غوښتل یې په دغو ځنډونکو کیسو موږ په ژوند کې له اصلي دندو سره بلد کړي او په دې مو پوه کړي چې په ټولو خدايانو کې یو خدای شته چې سربېره د شغال په شان دی، دغه خدای تل د انسانانو اعمال څاري او که څوک بد کار وکړي دغه خدای. انسان هغه ځناور ته اچوي چې نیم بدن یې د تمساح او نیم نور یې د سمندري اس په شان دی او دغه ځناور به یې وځوري.

هغه به ویل یو بل خدای هم شته چې د سیندو نو له پاسه کشتی چلوي او له مړینې وروسته انسان هغه ځای ته بیایي چې باید هلته نیکمرغه شي.

په دغه بنونځي کې له یوې مودې تعلیم وروسته یوه معجزه وشوه او هغه دا چې کله مې دوه شیان سره یوځای کړل نو په مانا یې پوه شوم.

کله چې دغه تصویر پر تختې وایستل شي، نو تر ټولو کم عقلمه کسان هم پرې پوهېږي چې څه مانا لري.

خو کله چې دوه یا څو انځورونه سره یوځای وکښل شي یوازې لوستی کس پرې پوهېږي چې دغه تصویرونه څه مانا لري.

کله چې تاسې پر تختې باندې د یوه سړي انځور وکارئ او یوه نالوستي کس ته یې ورکړئ. هغه پوهېږي چې دا یو سړی دی او که د یوه تمساح انځور رسم کړئ او هغه یوه نالوستي کس ته ورکړئ. هغه پوهېږي چې دا یو تمساح دی.

خو کله چې یو څوک په دې پوه شول چې یو سړی. له یوه تمساح او یوې ونې سره یوځای څه مانا ورکوي او د دغو انځورونو له یوځای کولو ستاسو موخه څه ده؟ نو دغه کس لوستی دی. (په مصر کې هغه وخت انځوریز خط دود وو. ژباړن)

له هغې ورځې چې زه په دې پوه شوم چې دوه یوځای شوي انځورونه څه مانا لري؟ نور مې دې ته اړتیا نه درلوده چې بوه معلم مې د درس زده کولو ته وهڅوي.

دومره شوق راسره پیدا شوی و، چې کله به کور ته راغلم له پلاره به مې غوښتل چې څو

انځورونه سره وښلوي چې زه يې مانا پيدا کړم. د زده کړو پر وخت متوجه شوم چې له نورو سره يوڅه توپير لرم. مخ مې گردی او لاسونه او پښې مې ښکلي او ظريف ول. ځکه خو هلکانو ځورولم او د کروندگر زوی به مې ستونی ونيوه او ويل به يې ته د نجونو په شان يې. زه به مجبوره شوم چې په خپل قلم د هغه لاس ټينگ کړم چې خوشې مې کړي. خود دې اپوټه يوه هلک چې پلار يې افسرو. له ماسره مينه کوله، دغه هلک به هره ورځ ټولگي ته يو موټی خاوره راوړله او هلته به يې د حيواناتو مجسمې جوړولې.

يوه ورځ يې زما مجسمه جوړه کړه او ماته يې راکړه او کله چې ما مجسمه کورته راوړه، د مور مې خوا بده شوه او وې ويل، داد کوډگرو کار دی، خو پلار مې پوه کړه چې که د مجسمې جوړول کوډې وي، نو د فرعون په کور کې به يې دومره ډېرې مجسمې نه اېښودې. په ښونځي کې زما د زده کړې يوه موده تېره شوه، تر دې چې يوه ورځ زما پلار نوې جامې واغوستې او زه يې له لاسه ونيولم او د آمون معبد ته يې بوتلم، ويل يې نيت لرم چې تا په دارالحيات کې داخل کړم چې هلته د طبابت تعليم وکړي.

د دارالحيات ښونځي کې د داخلېدا لپاره د معبد د ملايانو هو کړه پکار وه. او پلار مې له دې امله چې ټول عمر يې د سوالگرو درملنه کړې وه له ملايانو سره راشه درشه نه درلوده او دې چارې په ژوند کې ډېر تاوان وراړولې و. ځکه چې په مصر کې هرڅه او ټول کارونه د ملايانو په لاس کې دي. دوی د دارالحيات د ښونځي لپاره شاگردان انتخابول. ماليه دوی ټولوله او د نيل سيند د راختو او مستهدو پر وخت به هم د سيند د راختو اندازه دوی معلوموله.

دوی دومره قدرت لري چې کله که فرعون څوک محاکمه کړي او دغه محکوم سړی په ملايانو کې څوک پېژندوی ولري نو د فرعون حکم هم لغوه کوي. پلار مې په دغه معبد کې څوک نه پېژندل او مجبور شو په انگر کې پر ځمکه کېنې چې د نورو په شان نوبت واخلي او بيا يې له يوه ملا سره خبرې وکړي.

موږ چې سهار معبد ته تللي وو، تر مازيگره پورې هلته کېناستو خو نوبت رانه غی. په دې وخت کې يو کس معبد ته ننوت چې پلار مې وليد نو ويې پېژاند او ويې ويل دا پاتوردی، ما چې په دارالحيات کې درس وايه، دی زما ټولگيوال و، خو اوس د فرعون د کوپړۍ سوري کونکی دی.

زه په هغه وخت کې نه پوهېدم چې د کوپړۍ سوري کونکی څه کوي او څه وړتياوې لري

چې نور ترې بې برخې دي، وروسته چې طبيب شوم، پوه شوم چې د جمجمې سوری کونکی هغه څوک وي چې د فرعون او نورو کسانو د سر کوپړۍ سوری کوي او هغه غډې او نوموړو نه ترې راباسي چې په سر کې پیدا کېږي.

له دې پرته کوپړۍ سوری کونکی هغه کس دی چې کوپړۍ سوری کوي له سر څخه خطرناک او زهرجن بخارونه راباسي چې په سر کې ټولېږي او انسان ته ستونزې پیدا کوي.

پلار چې مې پاتور ولید، له ځایه پاڅېد او سلام یې ورته وکړ. پاتور هغه وپېژاند. لاس یې په اوږه ور کېښود او ویې ویل دلته څه کوي؟

پلار مې ځواب ورکړ، ددې لپاره راغلی يم چې له ملایانو اجازه واخلم او خپل زوی په دارالحیات ښونځي کې داخل کړم.

پاتور وویل ستاسې هڅه ګټه نه لري او ستاسې غوښتنه به ونه منل شي، خو زه به ستاسې کور ته درشم او په دې اړه به له تاسې سره مشوره وکړم.

پر بله ورځ مې پلار سهار وختي بازار ته لاړ او دخپل میلمه پاتور لپاره یې یو غاز، لږ شات او څو دانې کبان راوړل او هغه یې زما مور ته ورکړل، چې غاز پوخ کړي، کبان سره کړي او په شاتو سره پتیرې پخې کړي.

کله چې د خوړو په زړه پورې بوی په کور کې خپور شو سوالگر او پرانده د کور مخې ته راټول شول مور مې چې هر څومره ورته وویل چې ولاړ شی، دوی نه تلل او بالاخره مې مور اړه شوه چې یوه اندازه وچه ډوډۍ د غاز په غوړو کې دننه کړي او پر هغوی یې ووېشي چې لاړ شي.

پلار مې په یومنگي کې خوش بویه اوبه واچولې، ماته یې راکړ او ویې ویل کله چې پاتور راشي د هغه پر لاسونو یې ورواچوم.

مور مې د کتان یو ټوکر زما په څنگ کې را کېښود، او ویې ویل کله چې دې د هغه پر لاسونو اوبه ورواچولې نو پر دغه کتان د هغه لاسونه وروچ کړه.

دغه کتان هغې دخپلې جنازې د پردې لپاره برابر کړی ؤ.

مور فکر کاوه چې پاتور به له معمول سره سم مازدیګر زموږ کور ته راشي خو مازدیګر تېر شو، شپه راخوړه شوه پاتور رانغی.

زه چې وږی وم د پاتور په نه راتګ خپه شوم ځکه پوهېدم چې که پاتور رانه شي ماته

هم خواړه نه راكوي.

پلار مې دومره خپه و چې له تيارې وروسته يې خراغونه روښانه نه كړل او زه او پلار په برنډه كې په يوه كټ ناست وو او جرئت موندنه شو كولاى چې يو بل ته وگورو. زه پر هغې ورځ پوه شوم چې غفلت ياد وړو كسانو پر وړاندې د لويو كسانو بې پروايي د بېوزلو او هغو كسانو لپاره چې كمزوري دي څومره كړوونكې خبره وي. بالاخره په كوڅه كې مشالونه ښكاره شول او د مشالونو تر شا يو روان تخت تر سترگو شو چې دوه تور پوستي يې لېږدوي. خود مشالونو لېږدونكي مصريان ول. كله چې پاتور پر ځمكه گام كېښود، پلار مې لاس په نامه ورتنه ودرېد. پاتور يا له ډېرې مينې او يا هم ددې لپاره چې لاس چېرته تكيه كړي، زما د پلار پر اوږه لاس كېښود. پلار او پاتور د برنډې پر لور رهي شول او مور مې په بېرته د پخلنځي له نغري يولگيدلى لرگى راوړ او زموږ دوه ډېرې يې بلې كړې. پلار مې پاتور په چوكۍ كېناوه، ما يې پر لاسونو او بڼه ورواچولې او په كتاني ټوكر مې وروچ كړل.

هېچا خبرې نه كولې. پاتور ماته وكتل او زما پلار ته يې وويل زوى دې ښكلى دى بيا يې وويل تړى يم او شراب يې وغوښتل. پلار مې شراب وركړل. پاتور لومړى شراب بوى كړل، چې ډاډه شو، ښه شراب دى نو يې وڅښل. هغه چې د شرابو په ازمويلو او څښلو بوخت و، ما ورته ځير ځير وكتل، بوډاسړى و. لنډ وپښتان يې درلودل، لنډې پښې، ننوتلى ټټر او غټه خيټه يې وه، په غاړه كې يې د سرو زرو اميل اچولى و او په كالو كې يې ډېرې ټاپې ليدل كېدې. د شرابو تر څښلو وروسته مې، پلار د هغه مخې ته خوږه ډوډۍ سره كړې كېان. خواړه او ميوه كېښودل.

له دې سره سره چې له ورايه معلومېدل پاتور له كومې ميلمستيا راستون شوى خو د حيا او نزاکت له مخې يې خواړه وخورل او د خوندونو صفت يې وکړ، زه متوجه شوم چې مور مې د پاتور له صفتونو خوشحاله شوه.

پاتور وويل چې زما مشال وړونكو دومره ډوډۍ خوړلې چې شرابو او نورو شيانو ته اړتيا نه لري، خو ښه به وي چې دغو تور پوستو ته لږ خواړه او د اوربشو او بڼه وروړي.

ماډوډی او داوړبشو او به وروړې خو هغوی ددې پر ځای چې خوشحاله شي ښکښلې
یې کولې او ویې ویل نه پوهېږې دغه بوډا کله روانېږي چې له دې ځایه لاړ شو؟
ما ورتنه وویل، زه نه پوهېږم او بیرته ستون شوم، ومې کتل چې دپاتور مثال
وړونکي تروني لاندې ویده دي.

پر دې شپه زما پلار ددې لپاره چې خپل میلمه د شرابو څښلو ته وهڅوي د شرابو په
څښلو کې افراط وکړ او له دې وروسته چې اخیستل شوي شراب خلاص شول زما د پلار
طبي شراب یې هم وڅښل، بیا یې د اوربشو د اوبو هغه منگی هم تش کړ چې په کور کې
ایښی و. دواړه مست شول، په دارالحيات کې یې د خپلو زده کړو د وختونو په هکله خبرې
وکړې او تېرې خاطرې یې بیان کړې.

پاتور به ویل زما دنده یانې د فرعون د کوپړۍ سوري کول د یوه ټنبل کس لپاره ډېره ښه
دنده ده. پدې چې په طب کې له غاښونو، غوړونو او ستوني پرته هېڅ یوه څانگه د کوپړیو
له سوري کولو اسانه نه ده. ځکه چې د غاښونو، ستوني او غوړونو څانگې هره یوه بېل
متخصص غواړي.

پاتور به ویل چې که زه ټنبل نه وای او کومه بېله څانگه مې خوښه کړې وای اوس به
معمولي طبيب وای، ستا په شان به وای، د خلکو د معالجې وس به مې درلود او هغوی ته
به مې ژوند وربښلی وای، خو زه اوس له خلکو ژوند اخلم.

کله چې خلک له بوډاگانو او سپین سرو او لاعلاج ناروغانو په تنگ شي ما ته یې
راولي، چې زه یې کوپړۍ سوري کړم، زه هم کوپړۍ سوري کوم چې تاواني بخارونه یې
له سروونو و باسم او بیا بوډاگان او ناروغان ومري.

بیا پاتور پلار ته مخ واراوه او ویې ویل، که زه ستا په شان د بېوزلو ډاکټر وای خپته
به مې دومره نه وای ستره شوې.

دغه خپته چې دگر خپدا مخه یې نیولې ده، له دې امله دومره غټه شوه چې د فرعون
ډاکټریم او تل خوندور او قوي خواړه راکوي.

خو ته چې بېوزله یې هومره ډوډۍ خوري چې ستا بدن ورته اړتیا لري ځکه خو خپته نه
کوي او زما دوه برابره عمر به وکړې، ځکه چې د عمر د کمولو لپاره تر ټولو ښه لاره داده
چې پاڅه کړي خواړه وخورل شي.

پاتور زما د پلار خوله خلاصه کړه او دهغه غاښونه یې وکتل، بیا یې خپله خوله

خلاصه کړه او ويې ويل وگوره زه په خوله کې ايله ديارلس غاښونه لرم. په داسې حال کې چې ته نهه ويشت غاښونه لري زما غاښونه هغو خوږو خراب کړي چې پخېږي، خو ته بېوسه يې او هغه خواړه خوري چې ساده او طبيعي دي، نو خپل غاښونه دې ساتلي دي. بيا يې سر په ډېر حسرت وښوراوه او ويې ويل، زه ډېر تنبل او بې استعداد يم او ډېرو سرو او مسو په يوه حيوان بدل کړی يم.

پلار ماته وويل سينو هه! په دغو خبرو باور مه کوه، ځکه پاتور نن سبا د نړۍ تر ټولو تکړه مجسمه سوري کونکی دی او سلگونه کاهنيان او اشرافو د ده په لاس له مرگه ژغورل شوي دي.

دغه سړی پخپل کار کې دومره تکړه دی چې دهگۍ هومره يوه غده له مازغو وباسي او هغو ملايانو او خانانو چې ده له مرگه ژغورلي، ده ته سره زر، د طلا غاړکۍ او مس ورکړي دي.

خو پاتور هماغه راز په حسرت سر ښوراوه او ويل يې د هر هغه کس په بدل کې چې د کوپړۍ له سوري کولو وروسته ژوندي پاتې دي لس بلکې سل تنه مې وژلي دي. ايا تر اوسه پورې تا اورېدلي چې يو فرعون د سر له سوري کولو وروسته درې ورځې ژوندي پاتې وي؟

هغه کسان چې وايي زما د جراحي چاره له چخماق کابو څخه جوړه ده او نيکمرغي راولي ريښتيا وايي، ځکه چې له کاني جوړه دغه چاره يو کاهن، اشرافو، او يو شهزاده په خو ورځو کې وژني او د هغه سره سپين، پسونه او غواگانې او دغه راز د غلو دانو زېرمې يې وارثانو ته پاتې کېږي او هغوي ورسره نيکمرغه کېږي.

کله چې فرعون له خپلې يوې ښځې تنگ شي ماته راځي، چې د کاني پر دې چارې هغه اسوده کړم او کله خو پخپله له فرعون سره هم همدالوبه کېږي....

پاتور په دې وخت کې متوجه شو چې له خولې يې کوم شی راوځي چې بيا به وروسته پرې سخت پښيما نه شي، نو غلی شو او يوه شېبه وروسته يې وويل زه په ډېرو شيانو پوهېږم.... او ډير رازونه زما په گوگل کې شته.

هغه څوک چې په دې خبرو پوه دي له ما وپېږي، خوزه ډېر بد بخته يم ځکه چې په ډېرو شيانو پوهېږم او کله چې انسان په ډېرو شيانو پوه وي ډېر د خوا بدي احساس کوي.

پاتور په ژړا شو، خپلې اوښکې يې زما د مور په کتاني ټوکر پاکې کړې او زما پلار

ته يې وويل ته بهوزله خوشريف سړی يې خو زه بهای او فاسد يم، زه د حيواناتو له هغو خوشيو هم بيکاره او پست يم چې په لارو او کوڅو کې پراته وي.
په همدې وخت کې يې له خپلې غاړې د سرو زرو اميل خلاص کړ او زما د پلار غاړې ته يې واچاوه.

خو پلار مې هغه اميل ونه مانه ځکه چې پوهېده دمستی په وخت ډالی حقيقي او له زړه نه وي او ممکنه ده هغه کس چې ډالی ورکوي پنبېمانه شي او په بله ورځ يې بيرته وغواړي.

پلار مې او پاتور په کوټه کې د يو بل ترڅنگ، څملاستل او زه لارم په برنده کې ویده شوم. سهار چې له خوبه پاڅېدم پاتور ته مې پام شو چې وينډی، پخپل ځای کې ناست و او په داورو لاسونو يې سر کلک نيولی و. ويل يې دا کوم ځای دی او زه دلته څه کوم.
زه دهغه خواته ورغلم او دواړه لاسونه مې پر زنگنو کېښودل، په ملا تیت شوم او ومې ويل پاتور دا ديوه ډاکټر کور دی، چې د ښار د بهوزلو معالجه کوي، ته بېگا په دې کور کې ميلمه وې او اوس له خوبه پاڅېدې.

له پاتور سره زما د خبرو له امله پلار هم له خوبه پاڅېد او مور مې چې له مخکې پورته شوې وه دمېلمه لپاره يو منگی تروې او تروه کېان راوړل.
بيامې د پاتور په لاسونو اوبه واچولې، هغه خپل سر تیت کړ او ويې ويل، پرسر اوبه رواروه دهغه سر او لاسونه مې په کتان ټوکروچ کړل.

پاتور تردې وړاندې چې تروې او کب و خوري د باغچې پر لوري ولاړ او مشال وړونکي ته يې لغته ورکړه، چيغه يې وکړه اې غوبارپه! ايا د خپل بادار ساتنه همداسې کوي؟ زما تور پوستي چبرته دي؟ روان تخت مې چبرته دی؟
مشال وړونکی پاڅېد او پاتور ورته وويل، ولاړ شه، زما تور پوستي او روان تخت را پيدا کړه.

وروسته معلومه شوه چې د پاتور، تور پوستي تېره شپه د خپل بادار له ویدېدا وروسته دعياشې يوه کور ته تللي او روان تخت يې هلته گرو کړی، د بيې پر پيسو يې عياشي کړې او لاتر اوسه ویده دي.

پاتور خپل مشال وړونکي ته چې دغه خبر يې راوړی و، د مس يوه حلقه وکړه چې ولاړ شي، روان تخت او تور پوستي له گروه خلاص کړي.

بیا یې لږ شرومبی وڅښه، له تروش کب څخه یې نمری وکره او وېی ویل بېگا مور د دغه هلک په هکله خبرې ونه کړای شوې. په داسې حال کې چې زه د همدغه کار لپاره راغلی وم... وه هکله نوم دې څه شی دی...؟

ومې ویل زمانوم سینو هه دی.

پاتور وویل ایا لیکل اولوستل کولای شې؟ ومې ویل هو.

وېی ویل: لار شه د مړو کتاب رواړه.

زه لارم او د پاپيروس یوه بسته مې چې د اموات کتاب پرې لیکل شوی و راوړه. هغه یې یوه برخه خوښه کړه او ما ورته ولوست.

بیا یې څو جملې وویلې چې ما ولیکلې، هغه ځینې انځورونه وکتل چې ما کښلي ول او خوښ یې کړل. ورپسې یې وویل ته ښه لیکل او لوستل کولای شې، خود اراته ووايه چې څه شی غواړې چې درڅخه جوړ شي؟

ومې ویل زه غواړم لکه خپل پلار طبیب شم اوله همدې امله د دارالحیات ښونځي ته ځم پاتور وویل: سینو هه هغه څه چې درته ووايم یې ښه واوره او په یادی لره، خودا هېره کړه چې دا خبرې چا درته کړې دي او هېڅکله دا خبره ونه کړې چې د مصر له سلطنتي جمجه سوري کونکي څخه دې اورېدلې دي.

هغه ځای چې ته د زده کړې لپاره ورځې د کاهنانو تاتوبی دی او ستا ژوند او پرمختگ د هغوی په نظر او رایې پورې اړه لري هلته باید خاکساره، فرمانبرداره، او غلی و اوسې.

هېڅکله په کوم شي نیوکه مه کوه او هېڅکله خپلې باطني عقېدې مه څرگندوه. هرڅه چې تا ته وایي وېی منه او په دې پوه شه چې پخپل ژوند کې په تېره بیا په دارالحیات کې د گیدرې غوندې چلاکه او د مار په شان غلی اوسه، خو په ظاهر کې ځان د کوترې په شان مظلوم او د مېرې غوندې بې خبره وښییه.

دا هېره نه کړې چې انسان یوازې یو وخت ځان هغه شان ښودلی شي لکه چې دی او دا هغه وخت وي چې پیاوړی او مذبوت شې او تر هغه وخته چې کلک او پیاوړی شوی نه یې سر تیت او خاکساره پاتې شه. زه به همدا نن سپارښتنه وکړم چې تا د آمون په ښونځي کې ومني اوله درې کلنې دورې وروسته د دارالحیات ښونځي ته لاره پیدا کوي. له دې وروسته پاتور له مور وپلاره رخصت واخیست، په روان تخت کښیناست او ولاړ.

درپيم څپرکی

د طب لومړنی بنوونځی

په هغه وخت کې په طبس کې لوړې زده کړې د آمون د کاھنانو (ملايانو) په لاس کې وې او د دارالحيات بنوونځی او روغتون د معبد ترسيوري لاندې کار کاوه.

ټول لوړ بنوونځي د ملايانو په وسيله اداره کېدل او هغوی به د هغو کسانو په ټاکنو کې ډېر پام کاوه چې په دغو بنوونځيو کې يې درس وايه. دوی به هڅه کوله هغه کسان چې له دوی سره مخالف ول له لوړو بنوونځيو لېرې وساتي.

پر طب سربېره د حقوقو، سوداگري، هندسې، رياضياتو، او ستور پېژندنې بنوونځي هم د آمون په بنوونځي کې ول. ملايانو له دې امله د محصلينو په انتخاب کې دقت کاوه چې د مصر نيمايي خاوره له روحانيونو سره وه. يانې ظاهراً له خدايانو سره او هغوی به دا اجازه نه ورکوله چې د دوی له پلويانو پرته نور کسان ډاکټران، حقوق پوهان، سوداگر، انجینران، او ستور پوهاند شي. د پوځ افسرانو هم تردې وړاندې چې پوځ ته لاړ شي د حقوقو په بنوونځي کې يې يو پړاو درس وايه، نو د آمون د معبد ملايانو به د مصر په ټول پوځي او اداري سيستم حکومت کاوه.

په دغو ټولو بنوونځيو کې دوو څانگو ډېر اهميت درلود يو د طب او بل د حقوقو

مدرسه وه.

د دغو دواړو بنوونځيو لومړی پړاو درې کاله و او زده کوونکی بايد درې کاله پکې پاتې شوی وای چې له امتحانه وروسته که د آمون خدای پرې څرگند شوی وای نو دا اجازه به ورکول کېده چې د آمون د طب يا حقوقو بنوونځي ته ولاړ شي.

د ابه په راتلونکو څپرکو کې درته و وایم چې د آمون خدای به څرنگه محصلينو ته څرگندېده؟ خواوس وایم چې په پخواني مصر کې شاگرد ددې لپاره درې کاله په مقدماتي پړاو کې تېرول چې هر ډول خپلواکه فکر او نظر چې له پخوا ورسره وي د دوی په وجود کې له منځه یوسي.

په دغه درې کلن لومړني پړاو کې شاگردانو په معبد کې له عبادت کولو پرته بل هېڅ کار نه کاوه او یوازې مذهبي روایتونه به یې زده کول.

روحانیون په دې ښه پوهېدل، هغه شاگرد چې لومړنی او مقدماتي دورې ته راځي هغه ماشوم ته ورته دی چې نوی د ځوانۍ پړاو ته ور ننوږي. تر هغه وخته یې لوبې کړې وي او خپلواک فکر او عقیده نه لري او د آموڼ د معبد ښونځي ته د هغه د ورتگ پړاو هغه پړاو دی چې دی پکې نظر او عقیده پیدا کوي نو په همدغه پړاو کې باید د زده کوونکي د فکر ازادې له منځه یوسي او هغه په داسې یوه موجود بدل کړي چې له جنجاله پرته هغه څه ومني چې اوري یې یا یې لولي.

کله چې له دغه درې کلن پړاوه تېر شي، د طب او یا حقوقو ښونځي ته ولاړ شي او د دغو دوو ښونځیو په اړه د درسونو دورې تېرې کړي نو بیا پر یوه کامل ځوان بدلېږي. خو هغه ځوان چې د مصر د کاهنانو له تعلیماتو پرته یې نه څه اوریدلي او نه لوستي وي، د هغه فکر داسې د مصري ملایانو د تعلیماتو په چمبر کې حبس وي چې له لوړو زده کړو وروسته بل ډول فکر نه شي کولای.

مور یوه پېنځه کسيزه ډله وو چې د طب په لومړني ښونځي کې مو درس پیل کړ. زه چې به هر سهار ښونځي ته تلم د غرمې ډوډۍ به مې له ځانه سره وړله او تر لمر لوېدو مخکې به خپل کور ته ستېدم.

له دې وروسته چې زه د آموڼ د معبد لومړني ښونځي ته ولاړم ډېر ژر په دې پوه شوم چې درباري کوپړۍ سوری کونکي ملامت نه و، چې ویل یې، ته باید فرمانبردار و اوسي. سر تیت ونیسي، هېڅکله نیوکه مه کوه او خپله باطني عقیده مه څرگندوه.

ځکه چې ډېر ژر په دې پوه شوم چې ملایان په محصلینو کې جاسوسان لري، کله چې یو محصل پر یوې خبرې شک کوي او یوه خبره یا مسئله ردوي نو هغه له ښونځي باسي او بیا امکان نه لري چې دغه محصل بهر ته د طب یوه لوړ ښونځي ته ولاړ شي.

دا نو د محصل د ایستلو لپاره هم اغیزناکه پلمه وه او ویل به یې چې آموڼ وایي دغه محصل استعداد نه لري.

پر کومه ورځ چې ښونځي ته لاړم دیارلس کلن وم او له دې سره سره چې د ښونځي تر ټولو کوچنی محصل وم او تر نورو زده کوونکو چې ډېری پکې د سترو روحانیونو او اشرافانو زامن ول ډېر پوه او با استعداد وم او ویلای شم، که یې زه په هماغه وخت کې د

طب بنونځي ته داخل کړی وای، هم زده کړې مې کولای شوي او په هرڅه پوهېدای شوم
ځکه چې له لیک لوست پرته مې علمي معلومات هم درلودل.

له دې کبله چې مخکې مې وویل زما پلار ډاکټرو، ما له هغه څخه د ډېرو درملو
نومونه زده کړي ول او په دې پوهېدم چې څه ډول په تېلو د یو غیر میکروبي تپ معالجه
کيږي او څه ډول انتاني تپ له دې وروسته چې زوی پې وایستل شي په اور سوځل کيږي
چې بیا چرک ونه کړي.

ما دا لیدلي ول چې څه ډول زما پلار د یوې داینې مرستې ته ورځي او له یو کلک لرگي
څخه په گټنې سره د مور په خپته کې ماشوم توتې کوي او د هغه توتې له نسه راباسي چې
مور له مرگه وژغورل شي.

له دې سره سره چې ما د نورو شاگردانو په پرتله دارالحیات ته د تگ لپاره ښه
استعداد درلود، خو درې کاله یې په لومړني بنونځي وځنډولم.

مگر ددې پر خلاف هغه هلکان چې پلرونه یې له اشرافانو یا لویو کسانو ول له څو
اونیو یا ورځو وروسته دارالحیات ته لېږدول کېدل او ملایانو به ویل، آمون امر کړی
دی، چې دغه کسان دارالحیات ته واستوی.

که څه هم زموږ ډېر وخت په عبادت او د مذهبي روایتونو په زده کولو تېرېده، خو بیا
هم دومره وخت پاتې کېده چې روحانیونو به راته امر کاوه چې د مړو کتاب ولیکو او بیا
یې هغه کتابونه د معبد په انگر کې خرڅول.

له دریو کلونو وروسته چې ما د وخت له ضایع کولو پرته بل اغېزناک کار، ونه کړ.
هغو هلکانو ته چې زه هم پکې وم او د اشرافانو له ډلې څخه نه و، خبر را کړل شو چې
دارالحیات ته د تگ لپاره چمتو شو.

دارالحیات ته تر تگ مخکې موږ باید یوه اونۍ روژه نیولې وای، خپل ټول وخت مو
په معبد کې تېر کړی وای او له هغه ځایه نه وای وتلي.

په وروستۍ شپه باید آمون خدای موږ ته ځان څرگند کړی وای او له موږ سره یې خبرې
کړې وای، له هغه وروسته دا معلومه چې موږ دارالحیات ته د تگ جوگه یو کنه؟

لکه چې ومې ویل تر درې کلن بهیر وروسته چې د شاگردانو ماغزه یې د آمون په اړه له
افکارو ډک کړي وونو دا ناشونې وه چې پر هغې شپه دې له آمون سره خبرې ونه شي.

په شاگردانو کې زه خانگري وم، ځکه له پلار سره به د ناروغانو په بستري درېدم او د

هغوی مړینه به مې پخپلو سترگو لیده .

ما له ماشوموالي تر شپاړس کلنۍ پورې څه باندې پېنځوس ناروغان کتلي چې زما په مخ کې مړه شوي ول .

له دې سره سره چې په هغه وخت کې ماشوم وم خو په دې پوهېدم چې له مرگ پرته هېڅ شی انسان د ملایانو د ځینو مطالبو چټي ماهیت ته نه متوجه کوي . ځکه انسان پخپلو سترگو گوري چې د یوه انسان او یوه ځناور د مرگ ترمنځ توپیر نشته او په دې پوهېږي چې انسان پر ځمکه د آمون استازی او کفیل دی . د مرگ مخه نه نیسي بلکې پخپله هم مري .

انسان چې کله مرگ ویني په دې پوهېږي چې ټول مطالب او عقیدې چټي دي او هر څه چټي ورته ښکاري .

نورو شاگردانو زما په شان په وارو وارو د خلکو مرگ نه ولیدلی . ځکه خویي زما په شان د ملایانو د روایتونو په اړه فکر نه شو کولای .

له دې وروسته چې یوه اونۍ مو په معبد کې تېره کړه او روژه مو ونیوله ، پر اوومه ورځ یې زموږ سرونه راوخرپیل او د معبد په لوی حوض کې یې ووینځلو . بیایې ډېر څیره کالي چې د دارالحیات رسمي جامې وې راواغوستلې .

د لمر لوېدو پر وخت چې آمون د لوېدیځو غونډیو ترشا پټېده (دلته له آمون څخه مقصد لمر دی چې په عین حال کې د مصر لوی خدای هم و . ژباړن) ساتونکو نغاړې ووهلې . د معبد دروازې وتړل شوې او په همدې وخت کې یوه روحاني ، چې د شرابو د څښلو له امله کوږ ووږ روان و . موږ ته وویل راشئ !

موږ د دغه روحاني په لارښوونه له یوه اوږده دالانه تېر شو ، هغه یوه دروازه پرانستله . موږ یې یوې پراخې کوټې ته دننه کړو ، چې فرش شوې وه . ما ولیدل چې دغه کوټه تیاره وه خو په پورتنۍ برخه کې یې یوه پرده راخوړنده وه چې دهغې له شا څخه کوټې ته لږه رڼا رالوېده .

تر دې مهاله زه کله هم دې کوټې ته نه وم ننوتلی ، خو په دې پوهېدم چې دا د آمون کوټه ده .

روحاني پرده پورته کړه او د لومړي ځل لپاره زما سترگې په آمون ولگېدلې چې د انسان په شان و . له دې امله چې ځوان وم او په آمون خدای مې عقېده درلوده ، نو بدن مې

ورېږدېد.

ماولیدل چې آمون جامې اغوستې وې. هغو څراغونه چې د آمون گېرچاپېره لگېدلي ول او هغو سرو زرو او گران بیه کانو چې د آمون پر غاړه خوړندول هغه ته خلا ورېښلې وه. روحاني وویل تاسې باید دلته ترسهاره وینس واوسئ او عبادت وکړئ چې ښایي آمون خدای در سره خبرې وکړي.

که یې خبرې وکړې په دې مانا دي چې تاسې ددې ورېښلې چې دارالحیات ته داخل شئ. کله چې ددې ورېښلې چې دارالحیات ته لاړشئ نو سبا به له ماسره یوځای آمون ولښوی. د هغه جامې به بدلې کړئ او بیا به دارالحیات ته ولاړشئ.

د ملا له دې خبرو وروسته هغه د آمون په مخکې پرده بیرته کش کړه اوله دې پرته چې لاسونه په زنگنو کېږدي او سرتیت کړي له کوتې بهر شو او دروازه یې بنده کړه.

ملا چې له کوتې ووت نو دغو شاگردانو چې تر مالوی ول خبرې او خنداوې پیل کړې، له خپلو جیبونو یې غوښه او ډوډۍ راوايستله او په خوراک لگیا شول.

یو زده کوونکی دباندي ولاړ او بیا یې نورو ته وویل. راځئ، د روحاني کوتې ته ولاړ شو، هلته به ډوډۍ هم وخورو او هورې به ویده هم شو، ځکه دلته پر کانو نه شي ویدېدای.

خو زما روژه ډډه او دې ته چمتو نه شوم چې د نورو ډوډۍ وخورم.

ما په داسې حال کې چې آمون د پردې شاته وي د ډوډۍ خوراک کفر باله.

نورو ځوانانو له ډوډۍ وروسته پر هډوکو لوبې پیل کړې (ښایي هدف یې د بېډیو

لوبه وي ژباړن) بیا هر یو د کوتې په ښویو او څلېدونکو کانو پر بوتل او ویده شول.

خو ماته خوب نه راته، د آمون په فکر کې وم، خپلې مذهبي دعاگانې مې لوستلې او

غوږ غوږوم چې څه وخت به د آمون غږ اورم. په دې توگه سهار شو خو ما د آمون غږ وانه

ورېده او د لمر ختو په وخت کې مې په مبهم ډول ولیدل چې د آمون په مخکې پرده لږه

وښورېده.

سهار د معبد ساتونکو نغاري ووهلې، دروازي پرانستل شوې، خلک معبد ته ننوتل

او ما د هغوی غږ چې د سمندر د څپو په شان چې له لهرې تر غوږو کېږي اورېد.

کله چې لمر راوخوت ملا له هماغه ځوان سره جوړه کوتې ته راننوت چې د شپې تللی و

چې په ارمه بستره کې خملي او زه د دواړو له څېرو پوه شوم چې شراب یې څښلې ول.

ملا مور ته وویل: اې هغو کسانو چې هیله لری دارالحیات ته ولاړشئ، ایا بېگا

ويښ واست او عبادت مو وکړي؟

مورې ټولو وويل هو!

ملا وويل ايا آمون در سره خبرې وکړې او د هغه غږ مو واورېد؟

يوه شېبه ټول غلي وو او بيا د موسی په نوم يوه شاگرد وويل هو، هغه له مورې سره خبرې وکړې.

نورو شاگردانو هم دغه خبرې تکرار کړې، خو ماڅه ونه ويل.

ددې لپاره چې آمون له مورې سره خبرې نه وې کړې او حيران دې ته وم چې څه ډول نور کسان دا زړه کوي چې درواغ ووایي.

هغه ځوان چې بېگا د ملا کوټې ته تللی و، هغه هم په ډېرې بې شرمۍ وويل چې آمون ما ته هم ځان څرگند کړ، خو ځينې رازونه يې راته وويل او ټينگار يې وکړ چې هېچاته به يې نه وایم، ما د هغه له آرام او مينه ناک غږ څخه خوند واخيست.

موسی وويل کله چې ما آمون وليد، هغه مې پر سر لاس کېښود او ويې ويل اي موسی! زه تا او ستا کورنۍ ته برکت در کوم او ته به يوه ورځ د مصر مشهور طبيب شي.

له موسی ورسته هر شاگرد پر خپل وار له آمون سره د کتلو او د هغه د څرگندېدا په هکله د درواغو کيسې وکړې، تردې چې ماته نوبت راغی او کاهن راته وويل سينووه! ايا تا آمون وليد او هغه له تاسره خبرې وکړې؟

ومي ويل، نه... ما هغه ونه ليد او د هغه غږ مې هم وانه وريد، يوازې سهار مې احساس وکړ چې پرده وښورېده.

ملا برگ برگ راته وکتل او ټول غلي شول.

يوه ځوان چې ښونځي ته له تگ راهيسې له ما سره ملگری شوی و، د ملا لاس ونيوه او څنگ ته يې کړ، بيا ورسره وېونگيده او کله چې راستانه شول، ملا په کاور راته وويل سينووه! له دې امله چې ستا د عقېدې په پاكي او صميمت کې هېڅ شک نشته، نو ممکنه ده آمون له تاسره خبرې وکړي.

بيا د ملا په اشارې همغه ځوان پرده لېرې کړه، زه يې د آمون د مجسمې مخ ته بوتلم او اړ يې کړم چې له معمول سره سم پر ځمکه سر کېږدم، وروسته يې همداسې پرېښووم.

ناڅاپه په کوټه کې يوه غږ انگازې وکړې او ماته يې وويل، سينووه!... سينووه!... ما بېگه هم غوښتل چې له تاسره خبرې وکړم خو ته ډېر تنبل يې ويده شوی وې.

ماسر راپورته کړ او ومې لیدل چې غږ د آمون له خولې راوځي بیا هماغه غږ وویل .
سینووه ! زه آمون یم او په دې جرم چې بېگاډې غفلت کړی باید تا د خوړونکي خدای په
خولې کې واچوم . خو زه پوهېږم چې ته پر ما عقیده لري او له همدې امله دې داخل بښم او

.....

له دې ورسته زه پوه نه شوم چې دغه غږ څه وویل . ځکه چې پوه شوم ، دغه غږ چې د
آمون له خولې را ووت دهغه نه بلکې د هماغه ملا دی چې هلته موجود و .
له دې وروسته د کرکې ، غوسې او عبرت یو حالت راته پیدا شو . تردې چې ملا راغی
او زه یې له ځمکې پورته کړم او ویې ویل راشه او د آمون په وینځلو او د جامو په بدلولو
کې راسره مرسته وکړه .

زه سم نه پوهېدم چې څه ډول مې د آمون په وینځلو او د هغه د جامو په بدلولو کې له
نورو سره مرسته وکړه . ځکه چې فکر مې پرېشانه و او داسې احساس مې کاوه . چې زما
عقېدې یو لوی او نه جبرانېدونکی گوزار خوړلی دی .
پر هغې ورځ یې زما پر سر سپېڅلي غوري و موبنل او یو پاپيروس (مصري کاغذ .
ژباړن) یې را کړ چې دارالحیات ته زما د ننوتو حکم و .
کله چې دارالحیات ته زما د ننوتو تشریفات پای ته ورسېدل او زه له معبده بهر شوم
چې کور ته ولاړ شم نو له ډېرې کرکې او خپګانه کانگې راغلې او زړه مې بد شو .

خلوم خپرکی

په دارالحيات کې تحصيل

د دارالحيات د طبي بنوونځي استادان سلطنتي ډاکټران ول او ډېر لږ به دارالحيات ته راتلل. لامل يې دا و چې دوی ته به شتمن ناروغان ورتلل او دوی به د هغوی له درملنې څخه ډېر لږ وخت پيدا کاوه چې دارالحيات ته راشي.

خو ځينې وخت چې عادي ډاکټران به د ناروغانو په درملنه کې پاتې راغلل له دغو طبيبانو به غوښتنه وشوه. چې دارالحيات ته راشي او د ناروغانو درملنه وکړي.

په دې ډول به په طبس کې يو بېوزله کس هم هغه مهال چې نورو ډاکټرانو به يې درملنه و نه کړای شوه. د دربار د يوه ډاکټر له علم او تجربې څخه گټه پورته کوله.

له دې سره سره چې په طبس کې ډېر بېوزلي کسان هم دارالحيات ته راتلای شول او دلته يې درملنه کېدای شوه خو مانه غوښتل چې د هغوی پر ځای واوسم او د خان وړيا درملنه وکړم.

په دارالحيات کې به ځوانو او بې تجربې ډاکټرانو پر دغو بېوزلو ناروغانو نوي درمل ازمویل او اغيزه به يې معلوماوه.

دغه راز کله چې به دوی غوښتل يو ټپي عمليات کړي، يا د يوه کس کوپړۍ وسپري او يا د کوم ناوړغ خپته څيرې کړي نو د بېهوشي له درملو پرته به يې عمليات کول.

د بې حسی درمل به گران ول. بېوزلو خلکو نه شوای رانيولای او بله خبره دا وه چې دارالحيات هم دغه درمل ناروغانو ته نه ورکول.

له همدې امله چې به ځينې وخت څوک دارالحيات ته ننوتل د ناوړغانو او هغو ټپيانو دردوونکي غږونه به يې اوريدل چې جراحي عمليات پرې کېدل.

د دارالحيات د بنوونځي د زده کړې موده ډېره اوږده وه ځکه چې محصل بايد د طب په علم، د کوپړۍ او خپټې په سپړلو، د سپرو، پښتورگو، مثاني او د بنځو د ناوړغيو د درملنې د لارو چارو پر زده کول و سر بېره بايد د ټولو درملو په اغېزه هم پوه شوی وای او

دا يې هم بايد زده وای چې له بوټو څخه دغه درمل څنگه ترلاسه کېږي او کله بايد بوټي راټول او وچ کړای شي.

د دارالحیات د بڼونځي محصل بايد پوه شي چې کوم درمليز بوټي چيرته راټو کېږي او په کوم فصل کې بايد وچ کړای شي او بايد په لومړني نظر پخپله بوټي او د هغه وچه شوې بڼه وپېژني.

مثلاً د دېرشو ډولونو درمليزو بوټو ريښې به يې يوځای کولې او د محصل په مخکې به يې کېښودې. ورته ويل به يې دغه ريښې سره بېلې کړی!

کله کله به درباري ډاکټرانو هم د بوټو دريښو پېژندلو په هکله تېروتنه کوله. ځکه چې د ځينو بوټو ريښې دومره سره ورته وې چې په اسانه يې توپير نه کېده.

په دغسې حالاتو کې د درمليزو بوټو دريښو د پېژندلو طريقه دا وه چې طبيب به د بوټي ريښه خولې ته واچوله، ژووله به يې او د هغې له خونده به يې معلوموله چې دا د کوم بوټي ريښه ده.

د دربار ځينو ډاکټرانو غاښونه نه درلودل او اړول، چې د بوټي ريښه وټکوي. کله چې به بڼه نرمه شوه خولې ته به يې واچوله او دريښې مزه به يې کتله بيا به ويل چې دا کوم بوټی دی.

په دارالحیات کې تر ټولو سخته موضوع دا وه چې مور بايد د گوتو او سترگو په وسيله د ناروغۍ تشخيص وکړو بيا ووايو چې د ناروغ کوم ځای درد کوي او دغه درد د کومې ناروغۍ له امله دی.

زه باوري يم چې يو طبيب تر هغه پورې سم ډاکټر نه دی چې له ناروغ سره سترگې پر سترگو شي او د هغه له سترگو او څېرې څخه د هغه ناروغي کشف نه کړي او يو طبيب چې د ناروغ پر بدن گوتې تېروي بايد د هغه درد احساس کړي.

له همدې لامله په هغو محصلينو کې چې دارالحیات ته به راغلل له څو تنو پرته به نور حقيقي ډاکټران نه شول، ان که به سلطنتي ډاکټران هم شول بيا به يې هم د ناروغۍ د تشخيص حس نه درلود.

په دارالحیات کې د دوه ډوله ناروغيو درملنه کېده. يو جسمي يا بدني ناروغي وې چې د پخو شويو خوړو او بوډاتوب له امله پيدا کېږي او دويم ډول يې اروايي ناروغي وې، ځکه چې اروا پخپله د ناروغۍ درامنځته کېدا عامل وي.

ددې لپاره چې اروا، ناروغي رامنځته کړي، دغه دنده وروړو خونو ته سپاري او دغه روخونه دومره وارده وي چې د نوک په اندازه یوه ځای کې په لکونه ځایېدای شي خو هر یو پکې په یوازې سر یوه ناروغي رامنځته کولای شي.

مور باید په دارالحیات کې پوه شو چې څه ډول په مسکنو او درد ضد درملو باندې د ناروغانو دردونه آرام کړو او څنگه له درده پرته د یو کس خېټه یا سر وسپرو.

مور باید دا هم زده کړي وای چې څنگه یو درد زیاتولای شو. ځکه چې ځینې ناروغی د درد له زیاتولو پرته نه شو معالجه کولای د زده کړې یوه څانگه دا وه چې څنگه مور د یوې ناروغی په مرسته د بلې هغې درملنه کولای شو. په دې ډول چې یوه خطرناکه ناروغي به مود یوې بې خطر ناروغی په وسیله معالجه کړه.

مور باید په دې پوه شو چې د ناروغ کومې خبرې سمې دي او کومې هغه د تخیل او تصور له امله کوي. ځکه چې ناروغ د هغه موجود په شان وي چې سپیره روح بند یوان کړی وي او وحشتناکه خیالونه او تصورات لري.

د ناروغ په بدن کې چټي او خیالي دردونه هم پیدا کېږي چې دغه دردونه له اصلي دردونو سره نه شي تشخیصېدای.

په دې وخت کې د ناروغ خبرې ډاکټر په غلطه لار بیولای شي او په غلط ډول یې معالجه کوي چې له امله یې بنایي ناروغ ومري.

کله چې زه په دارالحیات کې وم نو پوه شوم چې د استعداد مسله ډاکټر په روزلو کې اهمیت لري او ورسره په څنگ کې دا هم راته معلومه شوه، څومره چې استعداد د طبيب په روزلو کې اهمیت لري تحصیلات یې نه لري.

ځکه کله چې څوک استعداد ونه لري نو دارالحیات چې دنړۍ ستر طبي بښونځی دی، هغه نه شي روزلای او له هغه څخه تکره ډاکټر نه شي جوړولای.

څوک چې دارالحیات ته ځي باید له طب سره مینه ولري او دې ته چمتو شي چې د دغه علم په لاره کې خپل هر څه څار کړي او تر ټولو مخکې باید سړی خپل استراحت او آرام قرباني کړي.

زه په دارالحیات کې پوه شوم چې یوه طبيب ته د درملنې پر مهال د ناروغ اعتماد ډېر ارزښت لري. ناروغ باید باور ولري چې د هغه معالج ډاکټر تکره او پوه دی او تېروتنه نه کوي.

له همدې امله باید ډاکټر تېروتنه ونه کړي. ځکه چې که تېروتنه وکړي ناروغ بیا پرې اعتماد نه کوي او په دې ډول هر راز درمل چې ناروغ ته ورکړي اغېز به ونه لري. زه په دارالحيات کې پوه شوم چې ددې جملې مانا څه ده؟ چې وايي ډاکټران په ډله ییزه ډول خپل ناروغان بښخوي.

کله چې د شتمنو په کور کې کوم ناروغ پیدا کېږي نو د درملنې لپاره یې څو ډاکټران راځي. کله چې دویم او درېیم ډاکټر راشي او گوري چې لومړني ډاکټر تېروتنه کړې ده نو دوی یې له دې امله چې پر ډاکټرانو د خلکو باور کمزوری او زیانمن نه شي نه افشا کوي او په دې توگه ناروغ د مرگ کندی ته پرېښي.

هغه ډاکټران چې د شتمنو کورونو ته ورځي درباري طبیبان دي او کله چې خلک پوه شي، یوه درباري ډاکټر هم تېروتنه کړې نو بیا پر ټولو ډاکټرانو بې باوره کېږي. غوره دا ده چې خلک هېڅکله د یوه ډاکټر په تېروتنه پوه نه شي. ځکه که پوه شي، بیا نو فکر کوي چې شونې ده هر ډاکټر تېروتنه وکړي. له همدې امله ډاکټران پام کوي چې د بل ډاکټر تېروتنه پته کړي. ځکه چې بیا پر ده هم څوک اعتبار نه کوي. له همدې امله وايي چې ډاکټران په گډه او ډله ییزه توگه خپل ناروغان بښخوي. که څه هم په دارالحيات کې چېرېاسیان شته خو دغه نوکران کار نه کوي. ځکه چې هلته ټول کارونه د نویو محصلینو پر غاړه وي.

هغه ځوانان چې نوي دارالحيات ته ورځي له ډېرو بې کاره او گنده چېرېاسیانو هم ټیټ او گنده وي او تر ټولو چټل او گنده کارونه هغه ته ورسپاري. د معبد د سترو ملایانو او د شتمنو کسانو زامن له دغه کاره مستثنی دي. هغوی هم خپل کارونه بې وزله محصلینو ته ورسپاري چې په پایله کې یو بېوزله محصل هم د دارالحيات چېرېاسي وي او هم د شتمنو نوکر.

تردې وړاندې چې په دارالحيات کې طبي څېړنې پیل شي باید محصل د پاکۍ او نظافت له تخنیک سره بلد شي او له دې حقیقت سره اشنا شي چې هېڅکله باید د وسپنې یا کاني چاقو و نه کاروي. یوازې هغه وخت دا کار کولای شي چې مخکې له مخکې یې په اور کې ایښی وي. دغه راز هېڅکله باید له یوه ټوکره څخه استفاده ونه شي مگر دا چې مخکې له مخکې په هغو اوبو کې ایشول شوی وي چې بنوره (پوتاشیم نایټریت) پکې اچول شوي وي.

ټول هغه لرگين و سايل چې په اور کې د ايسودو نه وي بايد تر کارولو مخکې بښه و ايشول شي.

په اور کې د او سپنيزو او ډبرينو چاقوگانو اېښودلو او پر بښوره باندې د کارېدو نښو ټوکړانو د وينځلو موضوع مې ذهن دومره بوخت کړې و، چې نيمه شپه به ناڅاپه او وارخطا، له خوبه راويښ شوم. ما به خوب لیده، چې چاقو مې په اور کې له اېښودلو پرته کارولې دي.

زه د دغو مسلو په هکله چې په نورو طبي کتابونو کې هم ليکل شوي دي ډېرې خبرې نه کوم. ځکه چې که هر څوک يو طبي کتاب ولولي په دې خبرو پوهېدای شي. زه به د هغه څه په هکله خبرې وکړم چې لا تر اوسه په هېڅ يوه طبي کتاب کې نه دي ليکل شوي او ممکنه ده په راتلونکې کې هم ونه ليکل شي.

دار الحيات خانگري جامې درلودې چې کله مور هلته ولاړه دغه جامې مو واغوستلې. دغه جامې هم په دار الحيات کې د نورو کارېدونکو وسايلو په شان د بښورې په اوبو کې ايشول شوې وې.

هلته ټولو محصلينو يو ډول جامې اغوستلې خو په غاړه کې يې توپيرو. هر څومره چې به محصل په خپلو زده کړو کې پر مخ ته، نو يوه نوې غاړه کې به يې په غاړه کې وراچوله.

زه هغه ځای ته رسېدلې وم چې د تکړه او کلکو کسانو غاښونه به مې ايستلای شول. مردار دانې به مې سورې کولې او زوې به مې ترې را ايستلې. مات شوي هيوکې به مې داسې سره څنگ پر څنگ پتري کړل چې له روغو هډوکو سره به يې توپير نه کېده.

په لومړنيو ډولونو مې مړي هم مومي کول، ځکه چې د مړو مومي کول يو طبي عمل نه دی. بلکې عادي کسان، چې سواد هم ونه لري د يوه ډاکټر په حکم مړي مومي کولای شي.

ما ډېر زيار و ايست او هر ډول سخت کارونه به مې کول. ځکه چې له طب سره مې مينه درلوده، له دې امله به مې د لاعلاج ناروغانو د جراحي په وخت پخپله خوښه تر ټولو چټل کارونه هم کول چې وگورم درباري ډاکټران څه ډول د لاعلاج ناروغانو درملنه کوي؟ خو په دغو هرو لسو ناروغانو کې به نهه تنه مړه کېدل.

سلطنتي ډاکټرانو د لاعلاج ناروغانو د معالجه لپاره له داسې لارو چارو کار اخیست چې تمساح هم په دې ډول نه معالجه کېږي.

زه ډېر ښه پوهېدم چې خلک بې ځایه له مرگه ډارېږي، ځکه چې پخپله مرگ ډار نه لري، بلکې د ډېرو کسانو لپاره خود (آمون) خدای د لیدلو په څېر ستر نعمت هم دی.

دغه لاعلاج ناروغان به تر هغې ورځې کېدل چې ژوندي به ول، خو کله چې به ومړل د هغوی په څېره کې به ارامتیا او هوساینه څرگنده شوه، په دې ډول چې هر چا به ورته کتل پوهېدل چې اسوده شوي دي.

په داسې حال کې چې ما د طبي تخنيکونو د زده کولو لپاره د درباري ډاکټرانو تر لاس لاندې لاعلاج ناروغان معالجه کول، ناڅاپه له یوې معجزې سره مخامخ شوم، چې تردې مخکې په ښونځي کې هم ورسره مخامخ شوی وم او زما په روح کې دا فکر پیدا شو چې: (ولې؟)

زه تر دغه مهاله د (ولې؟) په فکر کې نه وم، خو په همدې وخت کې پوه شوم، چې د (ولې) ټکی د ټولو رازونو اصلي کیلي ده او که څوک وکړای شي چې ځانته ووايي، د (څه لپاره یا ولې؟) او له ډېر صمیمیت څخه ددې پوښتنې ځواب پیدا کړي نو په ټولو رازونو پوهېدای شي، ددې لامل چې پوهېدلې وم د (ولې) کلمه شته په دې ډول دی:

یوه ورځ یوه څلوېښت کلنه ښځه چې تر هغه وخته یې اولاد نه ؤ شوی دارالحيات ته راغله او په وحشتناک او ترهېدلي ډول یې وویل چې میاشتنی عادت یې بند شوی دی. دې ویل چې اوس څلوېښت کلنه شوې، نور به ماشوم رانه وږي او پوښتنه یې وکړه چې ایا د ناروغۍ یا میاشتنی عادت بندېدل یې د بوه اتوب له امله دي، که یو پلیت روح یې بدن ته ننوتی دی او هلته یې ځای نیولی دی.

ما ښځې ته وویل چې د کتاب له مخې به هڅه وکړم چې پوه شم ستا د میاشتنی عادت بندېدل د امیند اوری له امله دي، که د بوه اتوب؟

خو ته باید هره ورځ دلته راشې او کله چې دارالحيات ته راځې خپلې متیازې یا بولې به هم موره ته راکوې.

ښځې وپوښتل چې زما په بولو به څه کوئ؟ ما ورته وویل ستا په بولو به غنم شنه کړو. له هغه وروسته هماغه ډول چې په کتاب کې لیکل شوي ول، ما دوه پیمانې غنم لمر ته په ځمکه کې وکرل، پر یوه مې معمولي اوبه وشیندلې او پر بل مې د هغې ښځې بولې.

نښې مې ورته کېښودلې چې دغه دواړه فصلونه سره غلط نه شي له هغه وروسته مې دغه دوه کوچني پټي يوپه معمولي اوبو او بل د هغې ښځې پر بولو خړبول.

له څو ورځو وروسته هغه پټي چې د ښځې په بولو مې خړوب کړي و، ښه زرغون او مست شو او د غنمو وړيو يې وده وکړه. خو د هغه بل پټي غنم ډېر کمزوري ول. ما هغې ښځې ته وويل چې خوشحاله اوسه ځکه چې ستا د مياشتني عادت بند بدل ډېر عمر له امله نه دي بلکې (امون) تا ته پام کړی او ته اميند اوړه يې.

ښځه په دې زېري دومره خوشحاله شوه چې ويې ژړل او د دوو «دنيو» په وزن يې د سپينو زرو يوه کړي راکړه. (دنيه - يا دين - تريو گرام لږ، کابوننه سوه ملي گرامه وي او ښايي همدغه کلمه په وروسته پيرونو کې په دينار بدله شوې وي.)

ځکه چې بدبختې ښځې دا هيله نه درلوده چې اميند اړه کېږي به، فکري يې کاوه چې زړه شوې او د اميند واری وخت يې تېر شوی دی.

له هغه وروسته يې له ما پوښتنه وکړه چې زما اولاد به هلک وي که نجلی؟ زه پوهېدم چې ميندې ډېرې د زوی ارمان لري؟ نو ورته مې وويل ستا ماشوم به هلک وي.

خو دغه خبره مې له خياله وکړه، ځکه چې په کتاب کې په دې هکله څه نه و ليکل شوي، خو فکر مې کاوه، کله چې يوه ښځه اميند واره وي دغه چانس چې ماشوم يې هلک وي که نجلی مساوی دی.

له دې وروسته چې دغه ښځه په خوشحالی له دارالحیات څخه ووتله ماله خان سره وويل ولې بايد د غنمو يوه دانه په يوشی پوه شي، خو يو ډاکټر پرې پوه نه شي. ځکه چې هېڅ ډاکټر په لومړيو دوو مياشتو کې تر هغه ديوي ښځې په اميند واری نه شي پوهېدای چې خپته يې لويه شوې نه وي.

يو ازې پخپله ښځه د مياشتني عادت د بندېدو په مرسته په دې موضوع پوهېدای شي. پر دې ورځ د لومړي ځل لپاره د (ولې) کلیمه زما ذهن ته راغله، يوه استاد ته ورغلم او هغه ته مې وويل ولې د غنمو يوه دانه په دې پوهېدای شي چې يوه ښځه اميند اوړه ده که نه؟ خو موږ پرې نه شو پوهېدای.

استاد هک پک راته وکتل او ويې ويل دغه موضوع په کتاب کې ليکل شوې ده.

خودغه خواب قانع نه کړم او بل استاد ته ورغلم چې هغه د دربار بښخې لنگولې، له هغه مې پوښتنه وکړه ولې یو موی غنم چې په ځمکه کې کرل شوي وي مور ته داراښي چې یوه بښخه امینداره ده کنه؟

د سلطنتي مېرمنو د لنگون ډاکټر راته وویل ددې لپاره چې د ټولو خدايانو خدای (آمون) همداسې مقرره کړې چې که د امیندارې مېرمنې په متيازو غنم خړوب شي بښه وده کوي.

کله چې هغه دغه خواب راکړ پوه شوم چې ماته د یوه کلیوال په سترگه گوري او زه په دې پوښتنې سره د هغه په نظر ډېر وړوکی شوم.

خود هغه خواب هم قانع نه کړای شوم او په دې هم پوه شوم چې هغه او نور سلطنتي ډاکټران یوازې د کتابونو په متن او د درملو د کارولو پر علتونو پوهېږي او هېڅ یو هم په دې لټه کې نه دی چې له ځانه پوښتنه وکړي ولې او دڅه لپاره باید وسپنيزې او ډبرينې چرې تر کارولو مخکې په اور کې کېښودل شي.

یوه ورځ مې له یوه سلطنتي ډاکټر څخه پوښتنه وکړه کله چې د غڼې تارونه او فنګوسونه (کفک یا فنګس چې عام ډول یې پوپنګ هم دی او د ډوډۍ او نورو خوړو په سر کله کله پیدا کېږي، یوه ډول یې درملیز خواص هم لري) په تپ کېښودل کېږي، ولې ورسره تپ بښه کېږي؟ هغه په خواب کې وویل ددې لپاره چې په کتاب کې همداسې لیکل شوي او دود همداسې دی.

په کتاب کې لیکل شوي ول، هغه کس چې ډبرينه یا وسپنيزه چاره کاروي د انسان په بدن کې یوسل و دوه اتبا جراحي عملیات کولای شي.

د دغو ۱۸۲ جراحي عملیاتو ډول او څرنگوالی په کتاب کې لیکل شوی دی، کله چې ما پوښتنه وکړه ولې ۱۸۳ ډوله عملیات نه شو کولای خواب راکړل شو چې کتاب همداسې لیکلي دي. دود همداسې دی او باید له دودونو او هغه څه څخه چې په کتاب کې لیکل شوي دي سرغړونه ونه کړو.

ځینې کسان به ډنگر شول او څېرې به یې سپینې شوې خو ډاکټرانو به ناوړغي نه شوای موندلی، مگر په کتاب کې لیکل شوي ول چې دغه ډول کسان له هېڅ ډول ناروغۍ پرته ډنگرېږي او د څېرې رنګ یې سپین شي، دغه کسان باید د څارویو څیگر خام وڅوري.

کله چې ما له سلطنتي ډاکټرانو پوښتنه وکړه چې ولې دغه کسان چې د څارويو خام خيگر خوري چاغېږي او د مخ سپینوالي يې له منځه ځي، هغوی به ویل ددې لپاره چې په کتاب کې همداسې لیکل شوي دي او یا دا چې دود همداسې و.

زه پوه شوم چې زما پوښتنې د دې سبب شوي چې شاگردان او استادان ماته په بله سترگه وگوري او داسې گمان يې کاوه چې زه لیونی شوی يم، یا دا چې فکر کوي زه یو ساده او احمق يم او د څرگندو مسلو په هکله پوښتنې کوم.

موږ هېڅکله له دارالحیات څخه بهر نه وتلو، ځکه دومره ډېر کار مو درلود چې بهر ته دتلو وخت راسره نه پاتې کېده.

پر دې سربېره پر لومړي او دویم کال له دارالحیات څخه بهر وتل بند ول او ساتونکو به محصلینو ته اجازه نه ورکوله چې له دارالحیات څخه بهر شي، خو له درېیم کاله وروسته يې اجازه درلوده چې له دارالحیات څخه بهر لاړ شي په دې شرط چې د هغوی زده کړې ته تاوان ونه رسېږي.

لومړی او دویم کال پر ما هم تېر شول او درېیم کال راوړسېد. پر همدې کال چې هغې ښځې د سپینوزرو کړی، راگره د ولې فکر راته پیدا شو.

پر درېیم کال د دارالحیات په ټولو محصلینو کې د شتمنی له پلوه زه تر ټولو کمزوری وم له همدې امله د مړو د لېږد کار ما ته سپارل شوی و.

کله چې به يې کومه کوپړۍ سوری کړه، یا به يې کومه خپټه وڅیرله او بیا به هغه کس مړ شو، ما باید د هغه مړی له دارالحیاته بهر وړی وای، خود درالحیات له کار کونکو پرته بل څوک نه پوهېدل چې زه مړی له دې ځایه باسم.

ځکه چې مړي به مې د دارالحیات له شاتنی دروازي څخه ایستل او د هغوی تر ایستلو وروسته به مې د دارالحیات په بهرني حوض کې چې د نیل اوبه پکې تېرېدلې خپل ځان ووینځه.

یوه ورځ مې د مړي تر ایستلو او د ځان تر وینځلو وروسته د حوض په څنډه کې کالي اغوستل چې یوې ښځې راباندې غږ وکړ: ای ځوانه نوم دې څه دی؟

ومې کتل چې زما د نوم پوښتونکې مېرمنې نري کتاني کالي اغوستي دي او کمیس يې دومره نری و، چې سینې يې ښکارېدې، داسې برېښېده چې دغه مېرمنه ډېره بډایه ده ځکه د سرو او سپینوزرو لس بنگرې يې په لاسونو کې ول، سرې شونډې او تورې سترگې يې وې.

د سر له غور و وپښتويې خوندور بوی راته.

ما په دارالحیات کې تل ډېرې ناورغې بښخې لیدلې وې، خو کله چې مې دغه بښخه ولیده و شرمېدم، په داسې حال کې چې له نورو هغو بښخو نه شرمېدم چې خپله ډېرینه چاره به مې پرې گرځوله او عملیات به مې یې کاوه.

بښخه راته موسکې شوه او ویې ویل: ولې ځواب نه راکوې؟ بیا یې وپوښتل نوم دې څه دی؟

ما ځواب ورکړ: سینو هه.

بښخې وویل څومره بښکلی نوم دی، ته چې په دې خریل شوي سردو مړه بښکلی یې که وپښتان ولرې څومره به بښکلی شي.

فکر کوم له دې خبرې ورسته ډېر سور شوم ځکه دا لومړی ځل و، چې یوه بښخه له ما سره داسې خبرې کوي.

ددې لپاره چې له شرمه ځان پټ کړم او کومه خبره مې کړې وي ومې ویل ایا ته ناروغه یې او راغلې یې چې دلته د ځان درملنه وکړې؟

بښخې په خندا وویل: هوزه ناروغه یم خو معمولي نارغي نه لرم، له دې امله چې څوک نه لرم چې سات ورسره تېر کړم، نو نن دلته راغلم چې وگورم ددې ځای کوم ځوان مې خوښېږي.

کله چې بښخې دا خبره وکړه زه له شرمه، ووپرېدم او غوښتل مې چې ولاړ شم، خو هغې وپوښتل سینو هه! چیرته ځې؟

ومې ویل کار لرم او باید لاړ شم. بښخې وپوښتل (سینو هه) د کوم ځای یې؟

ومې ویل: د همدې ځای یم.

بښخې وویل دروغ وايې ځکه چې د بدن او څېرې رنګ دې سپین دی، واره بښکلي لاسونه، غوږونه او پوزه لرې او کله چې ما له لیرې ولیدې، خیال مې وکړ، یوې نجلی د دارالحیات د محصلینو کالي اغوستي دي.

کله چې مې دا خبرې واورېدې، نه پوهېږم ولې مې زړه په درزېدا شو او په ځان کې مې غیر عادي او حیرانوونکی حالت احساس کړ. بښخې وویل سینو هه! ایا تا کله خپلې

شوندې د یوې پیغلې پر شونډو ایښې دي او پوهېږې چې څومره خوند لري؟

ما ویل: نه... ما هېڅکله خپلې شوندې د یوې پیغلې پر شونډو نه دي ایښې.

... بښخې وویل: زما نوم (نفر) دی اوله دې امله چې ټول وایي ډېره بښکلی یم، ما ته (نفر

نفر، نفر) وایي (د نفر کلمه د لرغوني مصر په ژبه کې د نېکلی معنی ورکوله او (نفر، نفر، نفر) چې د نېکلی کلمې درې ځلي تکرار دی د نېکلاد صفت مبالغه ده او دغه ډول مبالغه په پښتو کې هم لرو لکه چې څوک وایي ډیر، ډیر نېکلی خو په لیکنې اړخ کې ځکه ډیره نه کارېږي چې له فصاحته لهرې ده. ژباړونکی)

او کله چې زه دلته ننوتم ستا نېکلی څېره مې خوښه شوه. تا ته بلنه درکوم چې زما کور ته راشې، چې په گډه وڅښو او زه به تا ته درزده کړم چې څنگه له یوې ځوانې ښځې سره لوبې وکړې؟

په یاد مې شول چې پلار مې راته ویلي ول، که کومې ښځې درته وویل چې ته نېکلی یې باید له هغې څخه ډډه وکړې، ځکه چې د دغه ډول ښځو په سینو کې اور پلېږي چې تابه و سوځوي.

ما ورته وویل: نفر، نفر، نفر (د دغه نوم له تکراره مې خوند اخیست) ستا په سینه کې داسې اور دی چې مابه و سوځوي.

ښځې و خندل او ویې ویل: چا درته ویلي چې زما په سینه کې اور دی چې تابه و سوځوي؟ ځواب مې ورکړ: پلار مې دغه خبره راته کړې ده.

زما لاس یې ونيو او په خپل تي يانې پر کمیس برسېره یې پر خپلې سینې کېښود او ویې ویل ایا ته دلته د اور احساس کوي او ستا لاس سوځي؟

ومې ویل: نه ښځې خپل کتان کمیس لهرې کړ او ویې ویل ښایي زما کمیس د اور د لمبو مخه نیسي... خپل لاس دلته کېږده او وگوره چې ایا زما په سینه کې اور شته؟

ما نه یوازې د اور احساس ونه کړ بلکې کله چې مې د هغې پر سینو لاس کېښود د بېساري خوند احساس مې وکړ او کله چې ښځه متوجه شوه زما مقاومت یې مات کړی دی، نو ویې ویل: سینو هه! راځه چې لار شو او وڅښو او دیوې کنیزې په شان چې خاند خپل خاوند په واک کې ورکوي زه به هم خپل وجود تا ته وسپارم.

زه د ځوانې ښځې له دغه وړاندیزه وېرېدلې وم ومې ویل (نفر، نفر، نفر) له ما تېره شه ځکه چې زه وېرېږم.

ښځې وویل له څه شي وېرېږي؟ ومې ویل له تا وېرېږم او ستا کور ته له تگه ډارېږم. ښځې په خندا وویل د فرعون زوی زما د درلودلو هیله کوي شتمن ځوانان ما ته د سرو او سپینو کړۍ را کوي چې یوه ورځ یا شپه ورسره تېره کړم، خو زه د هغوی غوښتنه نه منم.

له دې کبله ستا غوښتونکې شوم چې ته د مصر تر ټولو ښکلی ځوان يې او ما هېڅکله ستا په شان ښکلی ځوان نه دی لیدلی.

ومي ويل: (نفر نفر نفر) پر مارحم وکره، په دې مه خوشحالېږه چې زه هم د نورو نارينه و په شان شم او خپله سپېڅلتيا له لاسه ورکړم، ځکه که يو نارينه له هغې ښځې سره ځملي چې آمون خدای ورته په نظر کې نه وي نيولې، خپله پاكي له لاسه ورکوي.

ښځې و خندل او ويې ويل: سينووه! ته ډېر ساده يې زه حيرانه يم چې د طبس ښځو څنگه تر اوسه پرې ايښی يې، ځکه امکان نه لري چې ستا په شان يو ښکلی هلک د دغه ښار په کوڅو کې وگرځي او څو نجونې يې تعقيب نه کړي، مگر دا چې تل له مور و پلار سره وي.

بيا يې وويل: سينووه اوس چې نه غواړې زما کور ته لاړ شي او نه پرېږدې چې زه خپل ساعت در سره تېر کړم نو يوه ډالۍ راکړه.

ما غوښتل هغه د سپينو بنگرې ورکړم چې مخکې اميند اوړې ښځې را کړې و، خودې وويل دغه بنگرې زما لياقت نه لري، بايد داسې ډالۍ را کړې چې زما وړ وي.

ما ورته وويل چې زه يو بې وزله ځوان يم او تا ته گران بيه ډالۍ نه شم در کولاي.

ښځې وويل که داسې وي نو زما ډالۍ ومنه او هغې خپله يوه گوتمی له گوتې را وايسته او ما وکتل چې شين رنگه غمی لري او هغه يې ماته ډالۍ کړه.

ما غوښتل د گوتمی له اخیستلو ډډه وکړم خو ويې ويل زه يوه بډايه ښځه يم، تا ته ددې گوتمی در کول پر ما کوم اغېز نه کوي، خودې سبب به شي چې ته ما هېره نه کړې، بنايي يوه ورځ راشي او ته له دې شرمه ورتېر شي او پردغې ورځ به ددې گوتمی په بدل کې ماته ډېرې ډالۍ را کړې. گوتمی مې ترې واخيسته، پيغله په موسکا رانه روانه شوه، ما احساس وکړ چې له معبده تر وتلو وروسته به پخپل روان تخت ناسته وي او خپل کور ته به تللي وي.

پینځم څپرکی

د مجسمه جوړوونکي هنرمن نصیحت

سلطنتي ډاکټر (پاتور) چې رسمي نوم او درجه یې کوپري سپروونکی و، یوه ورځ زموږ کور ته راغلی و، هډی یې وخوره او د پلار په مخ کې یې راته وویل: په دارالحيات کې مطیع او فرمانبردار اوسه هېڅکله نیوکه مه کوه. هرڅه چې وايي ویې منه خو ما خپل حقیقت پلټونکی حس نشوای ارامولای او د (ولې) ځواب مې لټاوه.

سلطنتي ډاکټرانو د دارالحيات معلمینو او محصلینو له دې کنجکاوی کرکه کوله زه د دارالحيات پر درېیم کال پردې پوه شوم چې پاتور ولې ویلي ول چې باید نیوکه ونه کړم او هرڅه چې راته وویل شي له جنجال پرته یې باید ومنم.

خو ومې ویل چې پوهه د تېزاب په شان ده، دانسان زړه خوري او پوه سړی دنورو په شان ناپوهه کېدای نه شي چې ځان په ساده توب او حماقت ورته واړوي.

هغه څوک چې له سره احمق وي له دې ناپوهی څخه کرېږي خو هغه کس چې حقیقت یې موندلی وي، ځان د احمقانو په شان نه شي ښودلای.

مالیدل هغه ډاکټران چې په ټوله نړۍ کې مشهوره شوي او له نینوا او بابل څخه ناروغان ورته د درملنې لپاره راځي، دومره شعور نه لري چې پوه شي د څه لپاره دغه درمل ناوړه ته ورکول کېږي؟

دوی یوازې دا وايي چې په کتاب کې همدا لیکل شوي دي، خو زه په دغسې حالت کې غلی نه شوای کېناستلی.

زما د نیوکو او کنجکاوی پایله داشوه چې په دارالحيات کې یې زما د پرمختګ مخه ونيوله او اجازه یې رانه کړه چې دخپلو زده کړو بل پړاو پیل کړم.

هغه محصلین چې له ما سره په یوه ټولګي کې ول له ما مخکې شول او تر ما څو پړاوه مخته ولاړل، خو زه د دارالحيات په درېیم کال کې همدا سې پاتې وم.

په داسې حال کې چې ویلای شم په دغو محصلینو کې هېڅ یوه زما په شان استعداد نه

درلود او هېڅ یوه زما په شان له طبابت سره مینه نه درلوده.

له نیکه مرغه په ټولې دغې مودې کې چې د سلطنتي ډاکټرانو په امر له پرمختګه منع شوم د (آمون) نوم مې وانه خيست او له نورو به مې یوازې دا پوښتنه کوله چې ((ولې؟))

ځکه چې که مې د آمون نوم اخیستلی او یا مې ویلي وای چې آمون نه پوهېږي او له دې امله چې پخپله بې خبره و. نور یې هم تېر ایستي دي. نوزه یې له دارالحیات څخه ایستل او ما په دې ډول په طبس کې تحصیل نه شوای کولای. بیا به پر وم چې سوریې یا بابل ته لاړ شم او هلته د مرګ تر وخته پورې د یوه ډاکټر تر لاس لاندې کار وکړم.

خو درباري ډاکټرانو له ښونځي څخه زما د ایستلو لپاره لاسوند نه درلود له همدې امله یې په دې بسنه کوله چې د تحصیل په پړاوونو کې زما د پرمختګ مخه ونیسي.

په دارالحیات کې له څو کلونو ژوند کولو وروسته مې یوه ورځ د ښونځي کالي وایستل او غسل مې وکړ په همدې کالو کې له ښونځي څخه ووتم او غوښتل مې خپل مور و پلار ته ورشم.

کله چې د طبس له سرکونو تېریدم ومې لیدل چې د ښار بڼه بدله شوې ده او د سوریې ډېر او سپدونکي او تورپوستي په ښکلو جامو کې په ښار کې گرځي. پخوا به د دغو کسانو شمېر ډېر لږ و.

پر دې سربیره له هرې خوا د سریاني موسیقي (د سوریې موسیقي، ژباړونکي) غږونه اورېدل کېدل او دغه غږونه د عیاشۍ له خانگرو کورونو راتلل.

له دې سره سره چې په ښار کې د عیش و عشرت ښې ښانې زیاتې شوې وې. خو خلک اندېښمن ښکارېدل. داسې برېښېده چې ټول د یوې بدبختۍ انتظار کوي او له اوسني حالته گټه نه شي کولای چې خوشحاله وي.

زه هم د نورو په شان اندېښمن او غمجن وم. ځکه چې پوهېدم زما عمر په دارالحیات کې ضایع کېږي او څوک مې ترقي ته نه پرېږدي.

کله چې کور ته ورسېدم د مور و پلار په لیدو ډېر خپه شوم.

دواړه ډېر زړه شوي ول. پلار مې دومره زور شوی و. چې د لیک د لیدو لپاره مجبوره و کاغذ تر خپلې پوزې پورې سترگو ته ورنژدې کړي او مور مې یوازې د خپل مرګ په هکله خبرې کولې.

زه په دې پوه شوم چې دواړه بريالي شوي چې په ډېرې سپما سره د نیل سین په لودېځ

کې د هغې هدیرې تر څنگ چې کاهنینو یې ځمکه په ډېره لوړه بیه خرڅوله د خان لپاره یو قبر واخلي.

پلار و مور زه بوتلم چې د مور دغه قبر چې پلار به مې هم پکې خاورو ته سپارل کېده راوښيي.

ومې لیدل چې دغه قبر له څښتو جوړ شوی او یوه کوچنۍ ودانۍ ده چې دیوالونه یې معمولي تصویرونه او کلیمې لري.

پلار و مور دگډ ژوند له پیله هیله درلوده، د ډېرو یو قبر ولري چې په راتلونکي کې باران او لمر او دنیل سین غیر معمولي سیلابونه هغه واران نه کړي، خو خپلې دغې هیلې ته ونه رسېدل او اړ شول د څښتو دغه قبر جوړ کړي.

په هغه ځای کې چې زما د پلار و مور قبر یې جوړ کړی و، د مصر د فرعونانو قبرونه د هرم په بڼه له لېرې ښکارېدل او هر ځل چې زما مور و پلار اهرامونه کتل اسویلی به یې وایست، ځکه چې پوهېدل اهرامونه هېڅکله نه وړانېږي او باران، لمر او دنیل سیند غیر عادي سیلابونه او نیزونه د هغو اډانې نه شي وړانولای.

ما د مور و پلار لپاره د مرو (اموات) یو کتاب له غلطۍ پرته لیکلی و، چې له مړینې وروسته یې په قبر کې له ځان سره کېږدي او زما مور و پلار په بلې نړۍ کې د مرو د کتاب د تېروتنو له امله ورک نه شي.

له دې وروسته چې د قبر له لیدو خلاص شوو کورته ستانه شوو او مور مې خواړه راوړل.

پلار راڅخه د تحصیلاتو پوښتنه وکړه او ویې ویل زویه د مرگ لپاره دې څه فکر کړی دی؟

ومې ویل پلاره زه لا کوم عاید نه لرم چې د مرگ فکر وکړم او کله چې مې تنخوا او عاید پیدا کړل د بلې دنیا فکر به هم وکړم.

(قدرمن لوستونکي باید توجه وکړي هر تکي چې په دغه کتاب کې لولي یو تاریخي حقیقت دی، د دغه کتاب ارزښت دا دی چې دنړۍ په ټولو ژبو ژباړل شوی دی او دا چاره د همدې تاریخي ټکوله امله ده مثلاً په دغه ځای کې د مرگ په حال کې یو بودا پلار له خپل ځوان زویه پوښتنه کوي: د خپل مرگ لپاره دې څه فکر کړی دی؟ ځکه چې په لرغوني مصر کې له هغه وخته چې یوکس به ځوان شو د ژوند تر وروستۍ شېبې پورې له

مرگه د وروسته پراو لپاره د وسایلو د برابرولو فکر کوي او هغه اهرامونه چې په مصر کې ودان شوي دي د همدې لپاره وو. ژباړونکي)

تر لمر لوېدو وروسته له مور و پلاره جلا شوم او کله چې له کوره راووتم د بښکلو هنرونو بښونځي ته ور روان شوم چې په یوه معبد کې و. ځکه پوهېدم چې یو پخوانی ملگر ی می هلته دی.

د دغه ځوان نوم توتمس و او د بښکلو هنرونو په برخه کې یې ښه استعداد درلود. دېره موده موسره نه وو لیدلي.

کله چې د بښکلو هنرونو مدرسې ته ننوتم شاگردان د خپلو معلمانو په مرسته په کار بوخت ول او چې کله یې د توتمس نوم واورېد، نو له کرکې یې نارې پر ځمکه توکړې یوه وویل چې هغه یې له دې بښونځي وشاره.

بل وویل که غواړې هغه پیدا کړې باید داسې ځای ته لاړشې چې هلته خدایانو ته بښکنځلې کېږي. ځکه چې توتمس خدایانو ته بښکنځلې کولې.

درېیم وویل هر چیرته چې لانجه او جنگ وي توتمس هم هلته دی او له هر جنگه وروسته ژوبلېږي.

خو کله چې بښونکي لاړ او شاگردان پوه شول چې هغه نشته، ماته یې وویل هغه (د سوریې صراحی) په نوم په یوې ساقی خانه کې پیدا کولای شې، دغه ساقی خانه د بېوزلو د محلې په وروستی برخې او د شتمنو د محلې په سر کې ده.

هورې بېوزله هنرمندان او هغه کسان چې د بښکلو هنرونو له بښونځي شړل شوي دي راټولېږي او دا یې دېره ده.

ما له زحمت پرته دغه ساقی خانه پیدا کړه، ومې لیدل چې توتمس په زړو جامو کې په یوه څنډه کې ناست دی او داسې ښکاري چې همدا اوس له یوې لانجې خلاص شوی دی، ځکه چې تنډه یې پرسېدلې وه.

توتمس چې کله زه ولیدم لاس یې پورته کړ او ویې ویل: سینو هه ته او دا ځای؟ څنگه دلته راغلي؟ ما فکر کاوه چې ته به یو ستر ډاکټر شوی یې.

ما ورته وویل زړه مې له غمونو ډک دی، یو ملگري ته مې اړتیا درلوده چې له هغه سره یوڅه وڅښم ځکه چې پلار مې ویلي لږ څښل د غمونو د لېږې کولو او ځان خوشحالیو لپاره ښه وي.

زه په دې خپه يم چې څوک نه شي کولای د (ولې) ځواب راکړي او هغه کسان چې دغه ځواب نه شي راکولای ماته د لیوني په سترگه گوري.

تو تمس خپل لاسونه راوښودل چې وښيي د شرابو د اخیستلو لپاره سره یا سپین نه لري.

خو زما په لاس کې دوه کړۍ سپین زر ول. هغه ته مې وروښودل او یوه کړۍ پکې هغه وه چې امیندارې ښځې ماته راکړې وه.

ورپسې مې د ساقی خانې خاوند راوباله. هغه راغی او خپل دواړه لاسونه یې پر زنگنو کېښودل تیت شو. ما ترې وپوښتل څه ډول شراب لري؟

هغه وویل دلته چې هر ډول شراب غواړې شته او زه به خپل شراب په رنگارنگ جامونو کې درکړم. تردې چې د هغو په لیدو سره به ستاسې د زړونو جامونه هم ډېر ژر خوشحاله شي.

تو تمس وویل موږ ته د نرگس له عطر و سره گډه شوي شراب راوړۍ.

غلام راغی او زمونږ پر لاسونو یې اوبه راواچولې.

بیایې د هندوانې زڼې پر مېز کېښودل او ورپسې یې شراب راوړل. هغه جامونه چې شراب پکې اچول شوي ول، رڼه او رنگین ول.

تو تمس شراب په دې هیلې وڅښل چې د ښکلو هنرونو ښونځي او د هغه ښوونکي له نه غږېدونکي خدای سره مخامخ شي.

ما هم په دې هیله خپل شراب وڅښل چې د آمون ټول ملایان له همدغه خدای سره مخامخ شي.

په کراره مې خبرې وکړې او تو تمس وویل مه ډارېږه، ددې ساقی خانې ټول گاکان زما او ستا په شان ازاد فکر لري.

له دوو جامونو وروسته د شرابو رڼا زمونږ زړونه روښانه کړل. ما وویل په دارالحیات کې زه له تور پوستو غلامانو هم پست او رالوېدلې يم او له ما سره داسې چلند کېږي چې ته واورانکارې يم.

تو تمس وپوښتل ولې در سره داسې چلند کېږي؟

ومې ویل ددې لپاره چې وایم (ولې).

تو تمس وویل ته د ډېرې سختې سزا ورپې ځکه کله چې وایې (ولې یا د څه لپاره؟) د

هغو کسانو پر دین اعتقاد اتو او شتمنی. یرغل کوي چې په مصر حکومت کوي... او هغوی پوهېږي چې ستا دغه پوښتنه د هغوی قدرت، شتمنی او نیکمرغی ته تاوان رسوي، نو مجبور دي چې تا وشري.

زه خو حیران یم چې څنگه تر اوسه پورې په دار الحیات کې پاتې یې. ولې دې نه شري او زما پر برخلیک چې د ښکلو هنرونو له ښوونځي شړل شوی یم نه اخته کېږي.

دغه کسان چې ته یې گوري ښایي د رنگ، جسم، او د بدن د پوستکي اوان د مذهبي عقیدو له پلوه توپيرونه ولري خو له یوه پلوه گډه عقیده لري او هغه دا چې څنگه دغه موهومات او ناسمې عقیدې او دغه تشکیلات پخپل حال وساتي، ځکه چې دغه تشکیلات د هغوی او د هغوی د بچیانو په گټه دي. دوی له دغو تشکیلاتو مخکې هم حکومت کاوه او قدرت لري، بل دا چې د دوی شتمني به هم ورځ تربلې زیاته شي.

خو ته وایې (دڅه لپاره؟) غواړې د دغو تشکیلاتو بنسټ وران کړې او د هغوی ناپوهي ثابته کړې.

که هغوی پخپلو کې اختلافات هم ولري خو ستا پر خلاف به یو ځای شي چې تاله منځه یوسي، ځکه چې ستا خطر د هغوی ترمنځ له اختلافاتو ډېر زیات دی او تر هغه چې مصر وي او په دغه هېواد کې اهرامونه شته هغوی به که ستا په شان لکونه کسان قربان هم کړي دغه تشکیلات به وساتي، ځکه چې د دوی د قدرت ضمانت کوي او هر څوک چې مخالفت وکړي هغوی به د آمون یا فرعون په نامه له منځه یوسي.

بیا تومتس راته وویل کله چې زه د ښکلو هنرونو ښوونځي ته ولاړم داسې خوشحاله وم چې له مرگه وروسته به مې په اهرامونو کې ښخوي.

کله چې ما کارپیل کړ لومړی مې په قلم پر تختوانخورونه کارېل وروسته مې بیا ترمه خاوره د مجسمو د جوړولو لپاره وکاروله او په پیل کې به مې د موم په مرسته د هرې مجسمې قالبونه جوړل کړل، وروسته به مې د هغو له مخې ډبرینې مجسمې جوړولې.

دغه مهال زه د هغه تږي په شان وم چې اوبو ته رسېدلی وي او هر کار به مې په شوق سره کاوه. تر دې پورې چې یوه ورځ مې لټه وکړه چې دخپلې خوښې او سلیقې په اساس مجسمې جوړې کړم او هغو ته بڼه او رنگ ورکړم.

خو پر دې ورځ ناڅاپه د ښکلو هنرونو استبدادانو اعتراضونه پیل کړل او ویې ویل دغه مجسمې چې ته یې جوړول غواړې له قانون سره سمې نه دي، ځکه همغه ډول چې د خط هر

توری خپله خاصه بڼه لري او له هغه پرته ليکل نه شي کېدای، په ښکلو هنرونو کې هم هر هره خبره او مجسمه خپله خاصه بڼه لري داسې نه شي کېدای شي چې له هغه پرته بل ډول مجسمه جوړه کړي او یا نوی رنگ پکې وکاروي.

د ښکلو هنرونو د رامنځته کېدو په وخت کې د هغه سړي انځور چې ناست او یا ولاړ دی راښودل شوی دی او موږ هم همغه ډول چې زموږ پلرونو انځور کړي دغه تصویرونه باسو.

د پنځون له پيله، هنرمندانو د حرکت په وخت کې د خړه د لاسونو د پورته کېدو، یا ښکته کېدو ډولونه په انځورونو کې معلوم کړي دي.

که موږ د هغوی پر خلاف انځور و باسو کفر به موکړی وي او په دې ډول به موږ هنرمندان ونه بولي چې هر څوک دې پخپله خوښه او سلیقه تابلو گانې و باسي او یا دې مجسمې جوړې کړي.

هر څوک چې زموږ د قانون او دود پر بنسټ انځور و باسي یا مجسمه جوړه کړي موږ هغه په ښونځي کې منو، هغه ته د کار لپاره پايي روس کاغذ او نرمه خاوره، کاني او دنجاری او حجاری وسایل ورکوو او هر څوک چې زموږ د قوانینو پر بنسټ عمل ونه کړي هغه به د ښکلو هنرونو له ښونځي و باسو.

ای سینو هه زه هم ستا په شان وم او په ښونځي کې مې خپلو استادانو ته وویل ولې باید داسې وي او ولې باید داسې نه وي؟ ولې د یوې مجسمې سینه تل په شنه رنگ رنگېږي او ولې یې تل سترگې سرې جوړېږي؟ ایا غوره نه ده چې د یوې مجسمې سترگې توري کړو او جامې یې په هغه ډول رنگ کړو چې پخپله یې غوښتي دي.

خو د معبد کاهنین هر چیرته ښوونکي او استادان دي، هغوی زه له ښونځي وايستلم او له همدې امله مې اوس په همدې ساقي خانه کې په پرسېدلي مخ گوري.

خو ای سینو هه! له دې سره سره چې کاهنین په معبد او هغو ښوونځيو کې چې په دغو معبدونو کې یې جوړ کړي دي کلک ښتي دي او خپل دودونه او رواجونه نه پرېږدي، هڅه کوي هر نوی فکر په همغه لومړي سر کې له منځه یوسي او نه پرېږدي چې د تحول او بدلون لپاره کوم گام پورته شي خو زه دا احساس لرم چې دنیا داسې بدله شوې چې حيرانوونکې ده.

دغه کسان چې اوس د طبس په ښار کې گرځي که څه هم په آمون او نورو مصري

خدايانو عقیده لري خو له هغوی څخه نه وېرېږي او د جامو په اغوستلو کې هم بې پروا دي دغه بې پروايي لورې درجې ته رسېدای شي، ځکه چې خلک په ډېرې بې شرمۍ خپلې سينې او خپلې په رنگارنگ جامو کې پټوي، په داسې حال کې چې پاک خداي انسان لوڅ لپر پنځولی دی، ددې لپاره چې انسان تل لوڅ وي او هېڅکله خپل بدن پټ نه کړي ان بنځې د نارینه و په شان بې شرمه شوې دي او داسې جامې اغوندي چې سينې او خپلې يې پټوي

(لوستونکي دې توجه وکړي، هغه څه چې په دغه کتاب کې ليکل شوي تاريخي واقعيتونه دي، په قدیم مصر کې خلکو داسې جامې اغوستلې چې د هغوی سينه او خپله به يې نه پټوله اولوڅې سينې وياړو، ژباړونکي)

زه چې په دغو حالاتو فکر کوم گمان مې دی، چې په وروستۍ زمانه کې يو او ډېر ژر به دنيا پای ته ورسېږي.

که پېنځوس کاله مخکې يوې بنځې يا يوه نارينه داسې جامې اغوستلې چې سينه يا خپله به يې پټوله خدايانو ته د سپکاوي په تور به يې سنگسار کړل، خو اوس همدا ډول بنځې او نارينه د طبس په واټونو کې ازاد گرځي.

اوه! دغه دنيا څومره زړه شوې ده، سخ دې وي په هغه کسانو چې دوه زره کاله مخکې يې دغه ستر هرم، زر کاله مخکې يې دغه وړوکی هرم جوړ کړی دی، لاپل او اوس ژوندي نه دي چې دغه حالات وگوري.

د شرابو جام پردې سربېره چې زمونږ زړونه يې بناد کړل، زمونږ اروا يې هم داسې سپکه کړه لکه چې توتکی په مني کې الوت کوي (په مصر کې د نیل سیند په مني کې مستېږي او سیلابونه راځي نو توتکی هم په مني کې راڅرگندېږي)

توتمس وویل: بڼه به داوي چې پاڅو، دعیاشۍ یوه کور ته لاړ شو او دنځاننده وکړو چې ټوله شپه د(ولې) په هکله فکر ونه کړو.

ما د ساقی خانې خاوند ته نارې کړې، هغه رانژدې شو، دواړه لاسونه يې پر زنگونو کېښودل او ټیټ شو، ماله دوو سپینو کړیو څخه یوه هغه ته ورکړه چې د شرابو او زڼو بیه وروگرځوي، د ساقی خانې خاوند د شرابو او زڼو د بیه له گرځولو وروسته د مسو څو کړی بېرته ماته را کړې، ما د مسو یوه کړی هغه مریي ته ورکړه، چې مور ته يې شراب راوړي ول او زمونږ پر لاسونو يې اوبه رااچولې وې.

کله چې مو غوښتل له ساقی خانې ووځو، نو شراب پلورنکی رانژدې شو او د درناوي په دود تپت شو. ویې ویل که موزره غواړي چې له سریاني نجونو سره ساعت تېر کړئ، ره پکې ځینې پېژنم، چمتو یم چې تاسې ته لارښونه وکړم او د دغو نجونو کور درون ښیم. د هغوی کور ته د ننوتو شرط دا دی چې تاسې به له ما څخه یو منگي شراب واخلي او د هغوی کور ته ورشي. کله چې هغوی شراب وگوري تاسې ته به لاره درکړي چې کور ته ورننوځئ.

تو تمس وویل زه له سریاني نجونو څخه چې زیاتره یې زما د مور په شان زړې دي کرکه کوم. فکر کوم هغوی هغه نجونې دي چې کله زما پلار ځوان و، ورسره یې ساعت تېراوه. د ساقی خانې خاوند وویل زه به د داسې نجونو کور درون ښیم چې کله د هغوی څېرې وگورئ زړونه به مو له خوشحالی ښاد شي او هغوی به په ډېرې خوشحالی سره دې ته چمتو شي چې ستاسې خوښې شي.

خو تو تمس ونه منله او زه یې له ساقی خانې بهر کړم مور د ښار په واټونو کې وگرځېدو. د طبس ښار شپه او ورځ نه لري، شپه یې هم د ورځې په شان وي او خلک د ښار په کوڅو او واټونو کې گرځي.

بډای عیاشان پر روان تخت سپاره له واټونو تېرېدل او د ساعت تېریو د کورونو په دروازو او په څلور لارو کې مشالونه سوځېدل.

له ځینو دغو کورنو د سریاني موسیقي (د سوریې موسیقي) غږونه اورېدل کېدل، له ځینو کورنو څخه د تورپوستو ډول غږونه راتلل او مور به پوهېدو چې د دغو کورونو ښځې تورپوستې دي.

تو تمس باور درلود چې ځینې تورپوستې ښځې ښکلې وي او کله چې انسان هغوی د خپلې خور په توګه غوره کړي نیکمرغه به شي (څلورزره کاله مخکې په مصر کې خور او ورو د واده / جازه درلوده له همدې امله نارینه و، به خپلې ښځې د خور په نامه یادولې. ژباړن)

زه په څو څو ځله له خپل پلار سره یوځای د ناروغانو کورونو ته د تګ لپاره د طبس له واټونو تېر شوی وم.

خو تر دې شپې پورې نه پوهېدم چې د عیاشۍ د کورنو داخلي حالت به څنګه وي؟ تو تمس یوه کوچني کور ته بوتلم چې د انګورو پیشۍ په نامه یادېده، هلته پر غولي

نرم فرش خپور و. خراغونو زېر پوښونه درلودل.

د دې کور ښځې د خراغونو د زېرې رڼا له امله ښکلې ښکارېدې او ومې کتل چې ځینې پکې شپیلې او ځینې بربط غړوي.

یوې نجلی له هغه وروسته چې زه یې ولیدم شپیلې پر ځمکه کېښوده راپاڅېده او ماته راغله لاسونه یې زما پر لاس کېښودل او بله نجلی توتمس ته نژدې شوه او خپل لاس یې د هغه په لاس کې کېښود. هغې چې زما پر لاس یې لاس ایښی و، زما لاس یې پورته کړ او ویې کول. بیایې زما پر خړپیل شوي سر نظر تېر کړ او ویې پوښتل: ته د طب په ښونځي کې درس وایې که د حقوقو یا سوداګرۍ او که د ستورپېژندنې؟

له دې امله چې د توتمس لاسونه څیره ول، هغې نجلی ورته وویل چې هغه به د ښکلیو هنرونو په ښونځي کې درس وایې ځکه چې د حجارانو او مجسمه جوړونکو لاسونه هم د طبيبانو او محصلینو په پرتله څیره وي.

له هغه وروسته مې د ډېرو شرابو له امله په یاد نه دي چې څه وشول خو په مبهم ډول مې احساس وکړ چې په هغه کور کې له یوې توریوستې سره ونښتم. یو وخت مې خان له کوره بهر په ناولي لښتي کې ولید او ومې کتل چې له مایې د سپینو زرو او مسو کړۍ هم اخیستې دي.

د پلار خبره رایاده شوه چې ویل به یې کله چې انسان ډېر وڅښي نتېجه یې داشي چې کله سترګې پرانيزي نو په لښتي کې به پروت وي. توتمس د نیل سیند څنډې ته بوتلم چې هلته خپل په خټو ککر مخ او لاسونه ووینم.

کله چې دارالحیات ته ستون شوم سهار شوی و، له دې سره سره چې د ډېرو شرابو د څښلو له امله مې حالت ښه نه و، خو خان مې د غوړونو برخې ته ورساوه ځکه چې پردې ورځ مې باید په دې برخه کې کار کړی وای.

په دهلیز کې معلم ولیدم، دغه سړی د غوړونو د ناوړغیو متخصص او درباري ډاکټر و. زما شلېدلو جامو او پرمېدلي سرته یې وکتل او ویې ویل: سینو هه! ته بېګا د عیاشۍ په کورونو کې وې؟ ما خپل سر تیت نیولی و، ښوونکي وویل سترګې دې راوښیه! ما مې سترګې وروښودلې او له هغه وروسته یې زما ژبه هم ولیده او نبض یې وکوت ویې ویل: بېګا دې ډېر څښلي دي. په دارالحیات کې د یوه محصل لپاره په شرابو کې افراط ښه نه وي، ځکه چې هغه له کاره غورځوي، که ته خان معالجه نه کړې ترسبا به

پر کاله وې اوله زړه کار نه شې کولای، راځه چې مسهل در کرم چې کولمې دې پاکې کړي او د شرابو اغېز له منځه یوسي، خو په دې شرط چې نور به نه وایي چې (ولې) ځکه چې په دار الحیات کې د عیاشۍ کورنو ته تگ او شراب څښل عیب نه دی خو (ولې) پوښتنه ستر عیب گڼل کېږي.

ما تر هغې شېبې پورې له ښځې سره وېدېدل نه وو حس کړي او گمان مې نه کاوه چې د یوې ښځې شتون به سړی دومره خوشحالي وي.

له هغه وروسته به مې له هر فرصته استفاده کوله چې سپین او مس به مې درلودل د عیاشۍ کورنو ته به تلم.

له دې امله چې په دار الحیات کې به ناروغانو سپین زر را کول نو د فلزاتو تر لاسه کول به راته سخت نه و.

له هغه وروسته په دې پوه شوم چې د ښونځي معلمین چې پخوا په ما بد بیننه ول د عیاشۍ کورنو ته ترنگ وروسته یې ماته په ښه سترگه کتل، ځکه پوه شوي ول چې زه په عیاشۍ کې دومره بوخت یم چې د نیو کو فکر را سره نشته.

په دغو حالاتو کې فرعون چې (امن هوتپ) نومېده سخت ناوړغ و او درباري ډاکترانو یې علاج نه شو کولای.

له دې سره سره چې هره ورځ به یې د فرعون له خوا په معبد کې قرباني کوله خو هغه ورسره نه ښه کېده.

داسې اواز ه گڼه شوه چې پاچا پر آمون خدای غوصه شوی چې د هغه علاج نه کوي او په بین النهرین کې یې نینوا ته یو پلاوی استولی چې د نینوا له خدایه څخه چې (ایشطار) نومېږي مرسته وغواړي.

خو دغه موضوع له ملي پلوه دومره لوی شرم و، چې چا جرأت نه شو کولای دغه خبره په لوړ اوزا وکړي چې فرعون د ځان د درملنې لپاره د نینوا له خدایه مرسته غوښتې ده، خلکو به په کراره دغه خبره کوله.

یوه ورځ د نینوا د خدای مجسمه طبس ته ننوته، ما ولیدل چې یو شمېر روحانیون چې اوږدې ږیرې یې درلودې، د دغې مجسمې شاوخوا ته راغونډه شوي ول.

له دې سره له دې، چې ما فکر کاوه زه یو روڼاندی محصل یم خو له دې امله چې پردی خدای راغلی او زموږ د فرعون درملنه کوي کېدم او کتل مې چې ټول محصلین او د

درالحیات ښوونکي هم خپه ول.

پردي خدای د نیل له مستهدا تريوې اونۍ مخکې پورې په مصر کې و، خو هېڅ گټه یې ونه کړه چې د فرعون درملنه وکړي او موږ ټول د پردي خدای له ناکامۍ خوشحاله شوو.

سلطنتي کوپړۍ سوری کوونکي د دربار د نورو ډاکټرانو په شان دارالحیات ته راته، خو هغه هم د نورو په شان اندېښمن و او تريوه وخته یې ماته توجه نه کوله.

کله چې پوه شو چې نورې پوښتنې نه کوم، جنجال نه جوړوم او نه وایم چې د(ولې) خواب راکړی، نو له ما سره نرم شو او یوه ورځ یې راته وویل سینو هه! ستا پلار ستر سړی دی، خو د ټولو حقيقي مشرانو په شان بهوزله دی، زه ستا له پلار سره د ملگرتیا له مخې او د هغه درناوي پر بنسټ چې د هغه شرافت او سترتوب ته یې لرم غواړم له تا سره مرسته وکړم.

زه نه پوهېدم چې پاتور به څه مرسته راسره وکړي.

خو یوه ورځ یې خبر راکړ چې پاتور د فرعون د سرد کوپړۍ د سپرلو لپاره سلطنتي مانی ته ځي.

شپرم خپر کی

لاړ و چې د فرعون کوپړی سوری کړو

ټول ډاکټران د فرعون له معالجه نهيلي شوي ول او يوازې د درملنې يوه لاره پاتې وه. هغه داوه چې د هغه د کوپړۍ وسپړي او وگوري چې ايا د هغه ماغزه کومه ستونزه لري کنه؟

دغه کار په هر حالت کې گټه درلوده. ځکه چې که د هغه ماغزو کوم عيب درلودای، نو د ماغزو عيب يې لپړې کاوه او که يې عيب نه درلودای په کوپړۍ کې موجود زهرجن بخارونه يې را ايستل او د فرعون سر سپکېده.

پر هغې ورځ چې پاتور د فرعون ماني ته ورته چې سړيې سوري کړي سهار وختي دارالحیات ته راغی او زه يې وروبللم هغه يو صندوق را کړ او ويې ويل په دغه صندوق کې زما د جراحی وسايل وي چې په اور کې اېښودل شوي يا اېښول شوي دي. غواړم تردې مخکې چې نن سلطنتي ماني ته لاړ شم دلته د دوو کسانو کوپړۍ سوري او وسپرم. ددې لپاره چې تمرين وکړې نو غواړم چې د کار په وخت کې ته د جراحی وسايل را کړې.

پوه شوم هغه مرسته چې پاتور غوښتل له ماسره يې وکړي همدا ده ځکه کله چې يو شاگرد د سلطنتي ډاکټر له لوري غوره کېږي چې د جراحی وسايل د عملياتو په وخت کې ورکړي هغه غوره شاگرد وي. دغه شاگرد د هغه نژدې کس وي او ددې لياقت لري چې د هغه طبي مرستيا ل شي.

له هغه وروسته پاتور مخکې او زه ورپسې هغې برخې ته ننوتو چې لا علاج ناروغان مفلوجين او هغه کسان پکې پراته ول چې په سر کې زخميان شوي ول. پاتور چې هلته ورسېد د ځينو سرونه يې معاینه کړل او دوه تنه يې د جمجمې د سپرلو لپاره غوره کړل.

يو هغه لا علاج بڼه وو، چې مرگ ورته لويه نيکمرغي وه او بل يو کلک او

تور پوستی غلام چې په سر ته په ډبرې وهل شوی و، نه یې خبرې کولای شوی او نه یې د بدن غړي بنورولای شول.

دواړه یې د جراحی حال ته بوتلل او بې له ځنډه یې د اپیمو شیره دهغوی رگونو ته ننه ایستله چې د درد احساس ونه کړي.

په چالاکی سره مې دهغوی سر ونه وخریل او بیامې د فنگس (کفک) او شنجرف (VERMILION) محلول پرې و موبنل ځکه چې په کتاب کې لیکل شوي ول، چې له جراحی عملیاتو مخکې باید د عملیات ځای په دغه ډول محلول پاک شي.

پاتور خپله چاره واخیسته. د سر پوستکی یې پرې کړ، پوستکی یې دواړو لورو ته واړو. په دې وخت کې د سر پوستکي له دواړو غاړو وینه بهیدله خو پاتور وینې ته توجه نه کوله.

تر دې وروسته پاتور د کوپړۍ د سوري کولو وسیله واخیسته او په سر کې یې دننه کړه. کله چې د دې الې څوکه په سر کې ننوتله هغه یې وخرخوله په دې ډول چې یو گرد هډوکی د سر له کوپړۍ بېل شو او مازغه بنکاره شول.

پاتور ماغزو ته څیر شو او ویې ویل زه د دغه کس په مازغو کې هېڅ نقص نه وینم، بیرته یې هډوکی پر خپل ځای کېښود او پوستکی یې چې سره بېل کړی یې و بیره سره یوځای کړ او ویې تاره.

خو کله چې هغه د سر د تړلو په حال کې و دناروغ رنگ تک شین و او بڼت او مړ شو. کله چې دهغه سړي مړی یې بهر کړ د دار الحیات مشر هم له یو شمېر محصلینو سره هلته موجود و.

پاتور یوه محصل ته وویل په تاسې کې یو تن چې لږ ځوان وي لارښی او ماته لږ شراب راوړی، چې لاسونه مې رېږدي.

یو محصل لار او یوه پیاله شراب یې راوړل هغه چې یې وڅښل د لاسونو رېږد بدل یې ودرېدل بیا یې امر وکړ چې مریی د عملیاتو لپاره وتړي او ورو یې زیاته کړه: د سرد هډوکی د قالب نیونې وسایل چمتو کړئ.

یو ځل بیا ما هغه ته د جراحی وسایل ورکړل، هغه لومړی د سر پوستکی لېرې کړ، خو دا ځل دوه تنه دهغه په امر په بڼي او کین لوري کې ولاړ وو، چې د وینې بهېدا مخه ونیسي، ځکه چې پاتور نه غوښتل پخپله په وړو کارونو باندې وخت ضایع کړي چې له

اصلي کاره پاتې نه شي .

په دارالحیات کې یو بې سواده کس و ، چې کله به دناروغ په بستر حاضر شو د زخم خونريزي به ودریدله ، خو پاتور په دې وخت کې نه غوښتل له هغه کار واخلي او هغه یې د فرعون د سر سپرلو ته ساتلی و .

له دې ورسته چې پوستکي لهرې شو پاتور د مریي د سر هډوکی ما او نورو کسانو ته وروښود ، موږ ولیدل چې هډوکی یوه برخه د گوزار له امله ننوتې ده .

له هغه وروسته یې په خاصې چرې او ارې سره د هډوکی دغه برخه له جمجې بېله کړه . چې اندازه یې د لاس د ورغوي هومره ، او پاتور د تور پوستي مازغه چې سپین رنگه وو او ښور بدل ټولو ته وروښودل . موږ ولیدل چې پر مازغو لږه وینه هم پرته ده او هلته لخته یا کلکه شوې ده .

پاتور وویل دا چې دغه سرې خبرې نه شي کولای او د بدن غړي نه شي ښورولای لامل یې دهغه پر مازغو همدغه لخته یا کلکه شوې وینه ده .

بیا یې په ډېرې خیرتیا سره دغه وینه له مازغو پورته کړه او یو وړوکی هډوکی یې هم چې پر مازغو پروت و له هغه ځایه په احتیاط سره لهرې کړ .

په داسې حال کې چې هغه پخپل کار بوخت و ، نورو په بیره له کوپړۍ د جلا شوي هډوکی له مخې د هغه قالب اخیست ، قالب واخیستل شو او په دې ډول یې په لرگین خټک هډوکی وټکاوه چې ننوتلی ځای یې بیرته سم شي او بیا یې د هغه قالب واخیسته او په قالب کې یې ویلې شوي سپین زر واچول .

سپین زری یې په اېشیدلو او بوکې ساړه کړل او پاتور ته یې ورکړل پاتور هغه د سپینو زرو ټوټه چې دناروغ د سر د جلا شوي هډوکی په اندازه وه ، د سر په ستر سوري کېښوده او د سپینو زرو په کوچنیو بستونو سره یې د سر له هډوکی سره ونښلوله ورپسې یې د سر پوستکي بیرته د سپینو زرو په قالب راکاره او له گنده لو وروسته یې ټپ وټاره .

پاتور وویل دغه سرې راوینس کړئ ، خو باید تر دریو ورځو پورې حرکت ونه کړي .

سرې یې راوینس کړ .

هغه چې د کوپړۍ له دې عملیاتو مخکې خبرې نه شوای کولای او لاس او پښې یې نه شوای ښورولای تر عملیاتو وروسته یې هم اندامونه خوځولای شوای او هم یې خبرې وکړې .

پاتور هغه ته وویل تر دریو ورځو پورې باید سر، ونه بښوروي.

کله چې یې مریې بلې کوټې ته د ځملاستو لپاره بوت پاتور وویل که دغه کس تر دریو ورځو پورې مړ نه شي معالجه به شي، له دارالحیاته وتلای او له هغه چا څخه خپل کسات اخیستلای شي چې سر یې ورمات کړی و.

له دې وروسته یې محصلین رخصت کړل او ماته یې وویل لار شه، زما وسایل په اور کې کېږده، ویې اېشوه چې فرعون ته ورشو او ته به هم له ما سره ځې.

ما په بیره د پاتور د جراحی وسایل پریمنخل، په اور کې مې کېښودل، ځینې مې واېشول او له دارالحیاته ووتو.

دهغه د جراحی صندوق ما اخیستی و او په سلطنتي راون تخت کې چې د دارالحیات پر وړاندې یې زموږ انتظار کاوه سپاره شوو.

دهغه کس په ملگرتیا چې دهغه حضور د وینې د بهېدا مخه نیوله د سلطنتي مانی پر لور راون شو.

مریانو روان تخت داسې لېږد اووه چې بیخي نه خوځېده او ما یو ډول ویار کاوه ځکه چې پوهېد م ډېر ژر به سلطنتي مانی ته ننوځم او فرعون به له نژدې وگورم.

له دې وروسته چې لږ مزل مو په روان تخت وکړد نیل څنډو ته ورسېدو، په سلطنتي ماکو کې کېښناستو او د (طلایي کور) یانې سلطنتي مانی پر لوري روان شو.

کله چې هلته نژدې شو دومره ما کوگان او گران بیه بیرې چې له گرانو لرگیو جوړې شوې وې، ترسترگو کېدلې چې دنیل او به بیخي نه ښکارېدې.

د خلکو په خوله دا خبره وه چې درباري کوپړۍ سوری کوونکی ډاکټر راغلی دی، ټولو به د ویر په بڼه لاسونه پورته کول او ژړل به یې، ځکه چې پوهېدل داسې نه دي شوي چې کوم فرعون دې د کوپړۍ له سپرولو وروسته ژوندی پاتې وي.

موږ د مانی په مخکې له ماکو ښکته شوو او د زنبق په نامه له دروازې یې موږ مانی ته دننه کړو.

د دربار مشرانو او سترو شخصیتونو زموږ په مخکې خپل لاسونه په زنگنو کېښودل او سرونه به یې د درناوي په دود ټیټ کړل، ځکه چې پوهېدل موږ هغه کسان یو چې مرگ موله خان سره راوړی دی.

موږ یې د فرعون د خوب د کوټې پر لوري بوتلو، ومې لیدل چې فرعون پریوه کټ

پروت دی چې زري بخمل پرې غورېدلی و او دکټ پښې د خدايانو له مجسمو جوړې شوې وې.

په هغه وخت کې فرعون سلطنتي نښې نه درلودې مخ یې پرسېدلی او اندامونه یې لوخ ول. سر یې یوه لورته کور شوی او له خولې یې نارې روانې وې.

ما چې کله فرعون په دې حالت کې ولیدم متوجه شوم چې ددې نړۍ قدرت دومره ناپایداره دی. چې فرعون د ناروغۍ او مرگ په بستر کې له هغو بېوزلو سره کوم توپیر نه لري چې په دارلحیات کې معالجه کېدل او یا به مړه شول.

خو دکوټې سینگار ډېر ښکلې و. په دیوالونو د سلطنتي گاديو عکسونه جوړ شوي وو او فرعون په هغو گاديو کې د زمريانو پر لور د غشي ویشتهو پر وخت انځور شوی و.

پر دیوالونو باندې سره. لاجوردی او طلايي رنگونه ځلېدل او دکوټې غولۍ یې دیو ستر حوض په بڼه ښکلې جوړ کړې و. چې کبان پکې لامبو وهي او هیلۍ او مارغان پکې الوتنه کوي. مور لاسونه په زنگونو کېښودل او پر ملا تپت شوو.

زه او پاتور پوهېدو چې د فرعون د سر سپرل به گټه ونه کړي او د هغه حالت ښيي چې مړ به شي.

بله دا چې دود داوي چې له مړینې مخکې باید د فرعون سر سوری شي چې له سره یې بخارونه بهر شي او دا وویل شي چې شاوخوا کسانو د علاج په برخه کې له وروستیو هلو ځلو هم ډډه ونه کړه.

ما د پاتور. تور بخونه صندوق چې له ښکلې ابوس (EBONY) لرگي جوړ شوی و. پرانست چې وسایل یې ورکړم.

زموږ تر ورتگ مخکې سلطنتي ډاکترانو د فرعون سر خرپیلې و او دکوپرۍ د سوري کولو لپاره یې چمتو کړې و.

پاتور هغه سړي ته چې شتون به یې دوینې د بهېدا مخه نیوله امر وکړ چې د فرعون د سر خواته ودرېږي او د هغه سر دې په دواړو لاسونو کې کلک ونیسي.

خوپه دې وخت کې دمصر ملکه چې (تي تي) نومېده رامخکې شوه او ویې ویل نه! ما تر هغه وخته د هغه خای د عظمت له امله دمصر ملکه. ولیعهد او د هغه خور نه وو لیدلي او ټولو د غم له امله لاسونه پورته نیولي ول.

دمصر ولیعهد همغه ډول چې د دغه کتاب په پیل کې مې هم وویل په هغه کال وزېږېد

چې زه پکې زېږدلی وم خو تر ما دنگ و، ژامه یې درلوده خو تهر یې نشوتی و. هغه هم دخپلې مور او خور په شان لاسونه پورته نیولي ول.

خور یې د مصر یوه ښکلې نجلی گنبل کېده او له دې امله چې دهغې عکس مې د آمون په معبد کې لیدلی و، نو پر دې خبره له مخکې پوهېدم.

د مصر د چاغې غمړنگې ملکې (تي تي) په هکله په هغه وخت کې ډېرې خبرې کېدلې، ټولو به ویل چې هغه یوه معمولي ښځه وه او له همدې امله دهغې د نیکونو نوم په رسمي اسنادو کې نه راځي.

هغه کس چې شتون به یې د تپ وینه دروله کله چې ولیدل چې ملکې د ((مه کوی)) حکم وکړ دوه گامه په شا شو.

دغه سړی یو ساده کلیوال او بې سواده و، چې د طب له علمه هم بې خبره و، خو له دې چې شتون به یې د زخمونو وینه دروله هغه یې په دار الحیات کې ددې لپاره گمارلی و چې کله به یې څوک عملیات کول هغه به یې په سر ولاړ و.

زه فکر کوم ددې علت چې ددغه سړي شتون به وینه ودروله دا و چې دهغه بدن به ډېر کروونکی او بد بوی کاوه.

دغه بوی دومره سخت و چې هر څومره به یې دغه کس ووینځه نو بوی به یې بیا هم نه ورکېده او دغه بوی هغه میخ ته ورته و، چې د انسان په ماښغو کې ننوځي.

دا چې ماښغه او اعصاب پر ټول بدن واکمن وي نو د وینې د بهېدا مخه به یې ونیوله. زه په پریکنده توگه نه وایم چې دغه سخت او کروونکی بوی به د وینې د بندېدا سبب کېده خو له دې امله چې ددغه کار لپاره د منلو وړ بل دلیل نه شوموندلی نو زه تصور کوم چې دهغه بوی وینه دروله.

ملکې وویل زه اجازه نه ورکوم چې دغه کس دخدای سر په خپل لاس کې ونیسي. بلکې زه په خپله دهغه سر نیسم.

پاتور وویل مېرمنې! کله چې د سر پوستکی لیرې کړو وینه بهېږي او ستاسې لپاره د خونریزی کتل ښه نه دي.

خو ملکې وویل زه دخدایانو د وینې له کتلو نه وپرېرم او پخپله یې سر کلک نیسم. له دې چې سلطنتي ډاکټرانو زموږ له راتگه مخکې فرعون بهوشه کړی و، پاتور پوهېده چې هغه به زموږ غږ وانه وري او که یې واورې هم نو د غبرگون ښودلو وس نه لري

نو خبرې یې پیل کړې، په همدې حال کې یې پر خپلې ډبرینې چرې د فرعون د سر پوستکي سوری کړ او په همدې وخت کې یې ویل:

فرعون چې له خدایانو دی د آسمانونو پر لور ځي او د خپل پلار آمون په زرین ماکو کې به وي.

فرعون له لمره پیدا شوی دی او د لمر لور ته به جاروځي او د هغه نوم به تر قیامت پورې پاتې وي... ای بوین سریه... ته چیرې یې؟ ولې نه راځې چې وینه ودر وې.

وروستی جملې د پاتور له لوري هغه کس ته وې چې باید پخپل شتون سره یې وینه درولې وای، ځکه چې پاتور کتل د فرعون د سر له پوستکي وینه بهرې او پوه شو چې بوین سړی نشته.

معلومه شوه چې هغه سړی دملکې له ویرې شاته تللی دی او په دیوال یې تکیه وهلې وه. کله چې پوه شو له هغه سره خبرې کېږي د کت او د فرعون د سر لور ته نژدې شولاس یې پورته کړ او کله چې یې لاس پورته کړ د فرعون د سر وینه چې دملکې په بدن تویه شوې وه بنده شوه. خو ددغه سړي د بدن خوسا او بد بوی په ټوله کوټه کې تیت شو، کله چې وینه ودر دیده پاتور د جمجمې د هډوکي پر سپرلو لگیا شو او په همدې وخت کې په خبرو بوخت شو، خو هغه یوازې ددې لپاره خبرې کولې چې یوڅه یې ویلي وای، ځکه پوهېده چې یو ډاکټر د سردسوري کولو په وخت باید د ناروغ له خپلوانو سره خبرې وکړي چې د هغوی پام پر بله خوا واړوي او په دې توگه هغوی له وهرې او اغېزمنتیا وساتي.

پاتور وویل مېرمنې! له دې وروسته چې خدای اسمانونو ته وخت د آمون له لوري به پرې برکتونه واوري. په دې وخت کې ولیعهد پاتور ته ورنژدې شو او ویې ویل تاسې تېروتي یاست، آمون به پر هغه برکت ونه اوروي بلکې هغه به د آتون له ملاتړه برخمن شي. پاتور وویل ستا خبره سمه ده ما تېروتنه وکړه او ویې ویل هغه به د آتون له ملاتړه برخمن شي.

زه پاتور نه ملامتوم چې پوه نه شو، فرعون له کوم خدای سره ډېره علاقه لري ځکه انسان نه شي پوهېدلی چې د هر چا پامور خدای کوم یو دی؟

په مصر کې تر سلو ډېر خدایان شته او ان کاهنان او ملایان چې د خدایانو د نومونو یادول یې دنده او کار دی دا ادعا نه شي کولای چې د ټولو خدایانو په نومونو پوهېږي ولیعهد ژړل او پاتور د خبرو په وخت هغه ته ډاډگېر نه ورکوله تردې چې د فرعون د سر

هدوکی يې غوڅ کړ او له کوپړۍ څخه يې يو کوچنی هډوکي چې د گوتو د دوو بندونو په اندازه و له جمعې رابېل شو.

ما او پاتور په څيرتيا سره د فرعون مازغه کتل، ما چې ورته کتل مازغه يې ايرن رنگه ول چې بنور بدل.

پاتور وويل سينو هه څراغ دې لور ته ونيسه چې زه د سرداخلي برخه ښه وگورم ما څراغ داسې ونيو چې رڼا يې د سر منځنۍ برخې ته رسېدلې او پاتور وويل ډېر ښه، ډېر ښه! ما خپل کار وکړ او نور مې له وسه وتلې خبره ده، بلکې آتون بايد فيصله وکړي ځکه چې له دې وروسته موږ خپله دنده خدايانو ته سپارو.

له هغه وروسته يې د جمعې هډوکي بيرته پر خپل ځای کېښود مگر له دې وروسته چې د سر هډوکي بيرته کېښودل شو، د فرعون حالت که څه هم بېهوشه و خو لږ ښه شو. کله چې پاتور تپ و تاره ملکې ته يې وويل: که خدايان اجازه ورکړي او هغه تر لمړختو ژوندي وساتي، نو ژوندي به پاتې شي گني مږ به شي.

(لکه چې گوري پاتور کله چې غواړي د مصر ملکې ته ووايي چې فرعون به مړ شي، د هېڅ شي پروا نه کوي او د افکر نه کوي چې هغوی به خپه شي له مقدمې پرته دا خبره ورته کوي ځکه چې په مصر کې خلک شپه او ورځ د مرگ له فکر سره آشنا و، څوک له دې خبرې نه و پرېده او نه اغېزمن کېده چې د خپلو نژدې کسانو د مرگ خبره واورې).

له هغه وروسته پاتور لاس د وير په دود پورته کړ او موږ هم همدا سې وکړل. ما د جراحی وسايل ټول کړل، په اور کې مې کېښودل او له پاکولو وروسته مې پخپل صندوق کې کېښودل. ملکې موږ ته وويل: زه به پاموږ ډالۍ درکړم، بيا يې رخصت کړو. موږ له هغې کوټې را وواتو چې فرعون پکې پروت و او يوې بلې کوټې ته ولاړو، هلته يې موږ ته خواږه راوړل او مريانوز موږ پر لاسونو او به را واچولې. ما له پاتور څخه پوښتنه وکړه: وليعهد ولې وويل چې پلار يې د آتون د خدای پلوی دی نه د آمون.

پاتور وويل دغه موضوع او ږده کيسه لري که يې اوس پيل کړم ډېر وخت به واخلي، همدومره به درته ووايم، دغه آمون هوتپ چې موږ يې د کوپړۍ ورو سپرله، يوه ورځ يې سوچ کړی و چې د آتون خدای ځان ورښکاره کړی دی او ددې لپاره خدای په ښار کې يو معبد جوړ کړ چې له سلطنتي کورنۍ پرته بل څوک نه ورځي، ددغه معبد کاهن امي نومېږي چې دغه کس او دهغه مېرمن د مصر د وليعهد روزونکي ول وليعهد چې تا اوس

ولید د دغې مېرمنې شیدې یې روډلې دي او آمی یوه لور لري چې (نفرتي تي) نومېږي. له دې چې ولیعهد له دې نجلی سره یوځای شېدې خورلې له ناچارۍ باید یوه ورځ د ولیعهد خور شي. (دغه نومونه چې تا سويې دلته لولئ تاريخي نومونه دي. نفرتي تي همغه مېرمنه ده چې وروسته د مصر ملکه شوه او دا چې پاتور وویل هغه به یوه ورځ د ولیعهد خور شي مقصد یې دا و چې یوه ورځ به له هغه سره واده وکړي. ځکه چې په مصر کې د خور او ورور ودونه روا ول ژباړونکي).

پاتور د شرابو پیمانې پر سر واپوله او ویې ویل ای سینووه! زما په شان دیوه بوډا لپاره تردې بل شي خوندور نه دی چې و خوري او وڅښي او په هغو مسلو خبرې وکړي چې په ده پورې اړوندې نه وي. بوډاگان د ډېرو خبرو شوقیان وي.

که زه خپل تندي و سپرم ډېر رازونه پکې شته دي آیا تا کله دا فکر کړی دی چې ولې د فرعون بښځې تل لوني زېږوي او زوی یې نه کېږي. ومې ویل نه! ما په دې هکله فکر نه دی کړی.

پاتور وویل دغه فرعون چې مور یې اوس سر سوری کړ، په ځوانۍ کې د سوډان د سوېل په ځنگلونو کې څه د پاسه پېنځه سوه زمريان او ځنگلي غوايي ښکار کړي دي. هغه ډېر کلک او پیاوړی و او هره ورځ به له یوې نجلی سره ویدېده. خو له دغو ټولو بښځو څخه یوازې نجونې پیدا شوې دي او یوازې یې له ملکې څخه یو زوی پیدا شو چې اوس ولیعهد دی.

ایا ته دا یوه عادي چاره بولي؟

ددې چارې علت چې هېڅکله د فرعون زوی نه دی پیدا شوی دا دی چې ملکې د درباري ډاکټرانو په وسیله زېږیدلي هلکان ژوندي نه پرېښودل او کله چې به هلک وزېږېد سمدستي به یې وواژه.

بیا پاتور سترگه ووهله او ویې ویل ای سینووه! ته باید په دغو اوازو باور ونه کړې، ځکه چې ملکه په مصر کې تر ټولو مهربانه او غوره مېرمن ده.

مور په خوراک او څښاک بوخت شوو او ما د سلطنتي ډوډۍ له خورلو خوند اخیست، ځکه ذایقې به مې راته امر کاوه چې دغه ډوډۍ د دار الحیات له خوړو خوندوره ده. یو وخت مو پام شو چې شپه شوې ده.

پاتور وویل زما لاس ونیسه او له دې ماڼۍ مې بهر کړه. ځکه چې که څه هم شراب

زړونه بنادوي. خو مور مستوي او زه به ستا له مرستې پرته ولوېرم.

ما دهغه لاس ونيوه او له ماني بهر شوو، ومې کتل چې د بناررنا په ختيځ لوري کې اسمان روښانه کړی دی.

ما هم له حده ډېر څښلي ول او د خوشحالي احساس مې کاوه. زړه مې د يوې ښځې هوس کړی و، پاتور ته مې وويل زه بايد ولاړ شم او دعياشي په يوه کور کې يوه ښځه ومومم چې خپله خور يې کړم.

پاتور وويل هر نارينه د شپې مهال چې خپل ورځني کارونه خلاص کړي. د عشق فکر کوي. گنې مينه نه شته. ما ورته وويل ايا ته پر عشق باور نه لري؟ نو داڅه شی دی چې ما دعياشي د کور لوري ته کاږي؟ پاتور وويل دا چې تا اوس دعياشي د کورونو پر لور کښوي هغه اړتيا ده چې ته يې ښځې ته لري، ځکه چې که يو نارينه ونه کړای شي ځوانه ښځه ترلاسه کړي او هغه پخپل څنگ کې ويده نه کړي غمجن کېږي. خو له دې وروسته چې ښځه دهغه خور شوه نو تر مخکيني حالت ډېر پسې غمجن کېږي.

ومې ويل ولې داسې کېږي؟ ولې کله چې يونارينه يوه ښځه خپله خور کړي غمجن کېږي. پاتور وويل دغه پوښتنه چې ته يې له ما کوي خدايان هم ورته ځواب نه لري.

له هغه وخته چې دغه دنيا شته همدا سې ده، له دې ورسته به هم همدا سې وي. هر ځل چې يونارينه له يوې ښځې سره ځملي او هغه خپله خور کړي، تر ځملا ستود مخکې حالت

په پرته وروسته ډېر غمجن کېږي. ومې ويل پاتوره ايا ته تراوسه پورې مين شوی يې؟

پاتور وويل که وغواړې د مينې په هکله له ما سره خبرې وکړې ما به اړ کړې، چې ستا

سر هم د فرعون په شان وسپرم چې سوژنده براس ترې بهر شي، ځکه هغه څه چې تا د مينې

په هکله فکر کولو ته اړ کوي همدا براس دی چې ستا په کوپړۍ کې راټول شوی دی. ځکه

چې مينه نشته او هغه څه چې مينه بلل کېږي، هغه اړتيا ده چې نارينه او ښځه يې يو بل ته

لري چې په دې توگه له يو بل سره خور او ورور شي.

بيا پاتور د ستريا احساس وکړ او ويې ويل ما هغې کوټې ته بوځه چې په سلطنتي

ماني کې ماته په نظر کې نيول شوې ده هلته مې ځملوه او ته هم په هماغې کوټې کې ويده

شه، ځکه چې مور نن شپه بايد په دې ماني کې پاتې شو چې د فرعون د مرگ په وخت کې

دهغه له پوزې څخه د يوه مرغه وتل وگورو.

ما وويل پاتوره! ستا په شان يوه کس ته نه بنايي چې چټي خبرې وکړې.

پاتور وویل: زه چتیاات وایم؟

ومې ویل هو! ځکه چې د مرگ په وخت کې د انسان له پوزې کوم مرغه نه راوځي، ما پخپله دارالحیات ته تر تگ مخکې او له هغه وروسته ډېر کسان ولیدل چې مړه شول خو د هېڅ یوه له پوزې څخه مرغه الوتی نه دی او پردې سرپېره د طب علم لادا وایي چې د انسان په وجود کې یوازې یو ځای شته چې یو ژوی پکې ژوندی پاتې کېدای شي او هغه هم د امیندواری په وخت کې د بنځې خپته ده، له دې پرته بل داسې ځای نشته چې یو ژوی پکې ژوند وکړای شي په دې ډول څنگه یو الوتونکی د انسان په بدن کې پاتې کېدای شي او بیا د پوزې له لارې د باندې وتلای شي.

پاتور وویل: ای سینووه! له دې سره سره چې په دارالحیات کې ستا د نیو کو له امله ستا د پرمختگ مخه ونیول شوه، خو بیا هم دغه نیو کې کوي او سزا شوی نه یې. پوه شه چې فرعون د خدای زوی دی، له نورو سره توپیر لري، د مرگ په وخت کې دهغه له پوزې یو مرغه راوځي او دغه مرغه روح دی چې د فرعون له مړینې وروسته ژوندی پاتې کېږي.

یو ځل بیا پاتور راته سترگک وواهه او ویې ویل که غواړې چې ډاکټر شي، خلک معالجه کړای شي، خپل ډېر ناروغان ووژنې، له دغې لارې څخه ډېرې پیسې، مریان او وینځې ترلاسه کړې، په طبس کې د بنه نوم خاوند شي او هره شپه پخپل کور کې میلستیا وکړې نو باید عقیده ولري چې د مرگ په وخت کې د فرعون له پوزې مرغه الوخي.

نور هم ستا په شان دي او بنه پوهېږي چې د فرعون او د بنار د تیت سوالگر د مرگ ترمنځ د جسمي خانگرتیاوو له پلوه هېڅ توپیر نشته خو هغوی سره، سپین، مریان او وینځې غواړي، نو داسې بڼې چې په رښتیا دا خبره مني، خو که ته سبا په دارالحیات کې ووايي چې دغه خبرې ما درته کړي زه به منکر شم او وبه وایم چې ته په ما تهمت پورې کوي، ډاډه اوسه چې زما خبره به ومنل شي او تا به د سلطنتي ډاکټر او د دارالحیات د معلم د تورنولو له امله له بنونځي وباسي، ځکه ټول درباریان چې په دارالحیات کې کار کوي زما په شان له بنځو، خوړو، سرو او سپینو سره مینه لري.

ای سینووه! راځه ما په غېږ کې ونیسه او خپلې کوتې ته مې بوځه چې هلته ویده شم. ته هم ځمله ځکه چې سبا سهار باید د فرعون له پوزې د مرغه الوت وگورو او پخپل

خط به وليکو چې مرغه مو وليد چې د هغه له پوزې ووت او اسمانونو ته والوت. ما د يوه مريي په شان چې خپل بادار په غېږ کې نيسي او له يوه ځايه يې بل ته بيایي، دغه په وزن سپک بوډا په غېږ کې واخيست. سلطنتي ماني ته مې بوت او په هغې کوټې کې مې ځملاوه چې ده ته خانگري شوې وه. خوماته خوب نه راته، ځکه ځلميتوب خوب ته نه پريښودم. له ماني څخه راووتم، د سلطنتي ماني په مخکې گلانو کې ودرېدم او د طبس بنار د رڼا او د ستورو تماشا مې کوله.

په داسې حال کې چې گلان مې بويول هغه بڼڅه راياډه شوه چې يوه ورځ دارلحيات ته راغلې وه، خپل ځان يې (نفر نفر نفر) معرفي کړی و او له مایې غوښتنه کړې وه چې کور ته يې ورشم، خوزه ورسره نه وم تللی، ځکه چې وېرېدم دغه بڼڅه به له ماسره داسې کار وکړي چې خويندې يې له ورونيو سره کوي. خو په دې شپه مې ددې بڼڅې ارمان کاوه او له ځان سره مې ويل څومره به بڼه وای چې هغه ماته راغلې وای يا دا چې د هغې کور را معلوم وای چې ورغلی وای.

اووم خپر کی

د مصر ولیعهد او د هغه مېرگي

ناخاپه مې له گلانو یو غږ واورید. گورم چې یو کس ماته را نژدې کېږي چې ما وپېژني
 ما هم وپېژاند او پوه شوم چې ولیعهد دی.
 په دغه ځای کې د دغه ځوان له لیدو حیران شوم او ووېرېدم. دواړه لاسونه مې پر
 زنگنو کېښودل او په ملاتیت شوم.
 ولیعهد وویل سردې پورته کړه. ځکه چې دلته مور څوک نه گوري او ضروري نه ده چې
 ته زما په مخکې رکوع وکړي.
 ایا ته هماغه نه یې چې نن دې زما دپلار په کوټه کې له دغه زور بیزو سره کار کاوه او
 هغه ته دې سټک ورکاوه؟
 زه دبوډا بیزو له نومه حیران شوم. سر مې پورته کړ او ولیعهد وویل له زارې بیزو څخه
 زما مقصد پاتور دی. چې نن یې زما دپلار سر و سپړه. دغه نوم زما مور پر هغه ایښی دی
 او که زما پلار مړ شو ته به له هغه سره یو ځای ووژل شي.
 زه ددی خبرې په اورېدو ډېر ووېرېدم. ځکه چې نه پوهېدم که څوک دیوه فرعون سر
 سوری کړي او هغه معالجه نه شي باید سر، سوری کوونکی ووژني.
 پاتور دغه خبره ماته نه وه کړې اوزه حیران هم وم. ځکه چې زه خو گنهگار نه وم چې ما
 دې ووژني.
 هغه کس چې دجراحی په وخت ډاکټر ته چاره او سټک ورکوي بیگناه وي او باید هغه
 ونه وژل شي. ددې لپاره چې هغه دناروغ په معالجه کې اغېزه نه لري.
 ولیعهد ماته وویل زه پوهېږم چې نن به خدای ځان را څرگند کړي خو په سلطنتي مانی
 کې خدای ماته نه راځي. بلکې له مانی د باندې ماته څرگندېږي. زه پر دې هم پوهېږم چې
 د خدای د ظهور پر وخت زما بدن رېږدي او غږ به بند شي خو باید یو څوک وي چې له ماسره
 مرسته وکړي.

له دې امله چې ته مې په لاره کې وموندلې او په دې هم خبر يم چې ډاکټريې نو تا به له خان سره بوځم.

مانه غوښتل چې له دغه ځوان سره لار شم ځکه پاتور راته ويلې ول چې د فرعون دمړينې پر وخت بايد په مانې کې پاتې شو، خود وليعهد له امره مې هم سر نه شو غړولای او مجبوره شوم له هغه سره لار شم.

وليههد يولنډ لنگ اغوستی و، چې ورنونه يې هم ترې ښکارېدل هغه زما په پرتله جگ دی او اوچت گامونه يې اخيستل.

کله چې دنيل ځنډې ته ورسېدو وليعهد وويل بايد له سينده واورو او خان د هغه ختيزې ځنډې ته ورسوو.

ديوه ماکو پری يې خلاص کړ او زه ورسره په ماکو کې کېناستم او پارو مې واهه کله چې د سيند بلې ځنډې ته ورسېدو وليعهد له دې پرته چې ماکو و تړي هغه يې په سيند کې خوشې کړ او او بو ماکو لاهو کړ.

مونږ د ختيځ په لور و خوځيدو او له دې امله چې وليعهد چټک روان و، نوزه مجبور وم چې دهغه تر شا ورپسې و ځغلم او بدن مې خولې وکړې.

په دې توگه مور هغه ځای ته ورسېدو چې د طبس ښار او د هغه باغونه زمور شاته پاتې شول او د طبس په ختيځ کې هغه درې غرونه راڅرگند شول چې د دغه ښار ساتونکي بلل کېږي.

کله چې داسې ځای ته ورسېدو چې نور څوک نه وو او کوم غږ هم نه اورېدل کېده، نو ځوان پر ځمکه کېناست او ويې ويل دلته به خدای ماته راڅرگند ېږي.

زه حيران شوم چې څه ډول به هغه ته خدای ورڅرگند شي، ايا زه به هم هغه وگورم کنه؟ په دې توگه سهار شو او تر لمر ختو وروسته وليعهد نارې کړې (سینو هه) خدای راغی او زما لاس ونيسه ځکه چې لاس مې رپرېدي.

مادهغه لاس ونيو او هر څومره چې لمر راپورته کېده د وليعهد هيجان نور هم زياتېده، پر خاورو پرېوت او پر خان راتاو شو.

زه چې دهغه له دغه حالته وپرېدلې وم، په دې وخت کې اسوده شوم ځکه پوه شوم چې وليعهد په ميرگي اخته دی او ممکنه ده چې خپله ژبه هم پر خپلو غاښونو غوڅه کړي.

دود داسې دی چې د دغه ډول ناروغانو د غاښونو په منځ کې يو لړگی ورپرېدي خو ما

هلته لرگی پیدا نه کړ، مجبوره شوم د خپل لنگ یوه توتیه پرې کړم او د هغه د غاښونو ترمنځ یې ورکېږدم، چې ژبه یې غوڅه نه شي.

بیا هغه ډول چې په کتاب کې لیکل شوي دي، د هغه د درملنې لپاره مې د ولیعهد د بدن مالش پیل کړ. ما د ولیعهد بدن مالش کاوه، چې یو باز لکه چې له لمره راوتلی وي زموږ پر سر وگرځېد او داسې ښکارېده چې غواړي د ولیعهد پر سر کېږي.

له ځان سره مې وویل ښایي هغه خدای چې ولیعهد یې په تمه و همداباز وي، خو خوشبې وروسته یو ښکلی ځوان، چې نیزه یې په لاس کې وه او د سوریې د غرونو اوسیدونکی ښکارېده راڅرگند شو. دغه هلک دومره ښکلی و، چې ما ورته رکوع وکړه، ځکه فکر مې وکړ هغه د ولیعهد خدای دی.

ځوان د مصر په ولایتي لهجې له ما پوښتنه وکړه دا څوک دی؟ ایا ناروغه دی؟ ما ورته وویل که ته خدای یې، د دغه ځوان معالجه وکړه او که غل یې په دې پوه شه چې موږ هېڅ نه لرو چې در یې کړو.

هغه باز چې په اسمان کې الوت راښکته شو او د ځوان پر اوږه کېناست. ځوان وویل زه خدای نه یم او دیوې پنیږ جوړونکې ښځې او میره زوی یم خولیک لوست مې زده کړي.

اتکل مې کړی چې زه به ډېر ژر د نورو قوماندان شم او اوس طبس ښار ته ځم چې د فرعون خدمت وکړم، ځکه چې اورېدلي مې دي، فرعون ناروغ دی او یو ناروغ پاچا زما په شان کسانو ته اړتیا لري چې د هغه ملاتړ وکړي.

بیا یې په ولیعهد نظر تېر کړ او ویې ویل ایا هغه به له دې ناروغۍ مر شي؟ ومې ویل نه... د هغه ستونزه مرگونې نه ده خو انسان بېخوده کوي او انسان په بېخودۍ کې خپل اختیار له لاسه ورکوي.

ولیعهد بیدار شو خو د سهار د یخنی له امله رېږدېده، نیزه لرونکي ځوان خپل واسکت وایست پر ولیعهد یې واچاوه بیا یې وویل اوس څه کوي؟

ما ورته وویل که له ماسره مرسته وکړې هغه به ښار ته یوسو او هلته به یو روان تخت پیدا کړو چې هغه پکې کېږي او کور ته یې ورسوو.

ځوان وویل سمه ده زه چمتو یم چې له تاسره مرسته وکړم او هغه ښار ته بوځم ولیعهد کېناست خو رېږدېده، نیزه لرونکي ځوان مرسته وکړه، هغه واسکت مو

ورواغوست او ماته يې وويل دغه ځوان د شتمنو له کورنۍ دی، ځکه چې د بدن پوستکی يې سپين دی او نرم او سپين لاسونه لري.

بيا يې زما لاسونه ونيول او ويې ويل ته هم نرم لاسونه لري دنده دې څه ده؟

ومې ويل زه ډاکټر يم او په طبس کې دامون د معبد په دارالحیات کې مې درس ويلی دی. بنايي دغه ځوان دې راوستی دی، چې دلته يې درملنه وکړې، خو بڼه شوه چې جامې دې ورواغوستې، ځکه چې په بيدیا کې سهار مهال هوا سره وي.

د لمر له راختلو او د جامو له اغوستلو وروسته د وليعهد رپرديدا وردېده، ناڅاپه يې دغه ځوان وليد او ويې ويل دغه هلک ډېر بڼکلی دی. له هغه يې پوښتنه وکړه ايا دآتون خدای راستولی يې؟

نيزه لروونکي ځوان وويل ... نه

وليعهد وويل نن ما وکړای شول چې آتون خدای ووينم او همدا چې لمر راوخوت او هغه مې وليد، فکر مې وکړ چې بنايي هغه ماته راستولی يې.

ځوان وويل، زه د خدای له لوري نه يم راغلی، بلکې بېگا و خو څېم چې نن سهار طبس ته ننوځم او د فرعون خدمت ته ملا وترم.

د لمر له ختو وروسته زما باز دلته الوت کاوه، زه پوه شوم چې بنايي دلته يوڅه وي چې د هغه پام يې جلب کړی دی او چې دلته راغلم تاسې مې وليد است.

وليعهد وويل په دې نيزې څه کوي؟

ځوان وويل ددې نيزې څوکه له مس او قلعي څخه جوړه شوې ده او راغلی يم چې هغه د فرعون د دښمنانو په وینو سره کړم. (لومړنۍ دوه او سپنې چې انسانانو سره يوځای کړې مس او قلعي وه، چې ډېر ځله په معدنونو کې دواړه يوځای وي او دغسې ترکیب ته به عربي کې مفرغ وايي.)

وليعهد وويل زه له وينې بهيدنې کرکه کوم، ځکه د وينې بهول تر ټولو بد عمل دی. نيزه لروونکي ځوان وويل زه ستا په شان فکر نه کوم او باوري يم چې د وينې بهېدل د

ملتونو د پاکۍ سبب کېږي او هغوی څواکمنوي. خدايان وينه خوښوي، ځکه چې د وينې په خوړلو سره کلکېږي او تر هغې ورځې چې جنگ ممکن وي د وينې بهېدل به دوام لري.

وليعهد وويل زه به داسې کار وکړم چې نور جنگ رامنځته نه شي.

نيزه لروونکي ځوان ماته وکتل او ويې ويل داسې بڼکاري چې دغه سپری لیونی شوی

دی، ځکه چې جنگ پخوا هم و او تل به وي او هر کار چې ملتونه یې د جنگ دمخنيوي لپاره وکړي جنگ به نور هم زیات شي ځکه چې جنگ هم لکه د ساه اخیستلو د ژوند لپاره اساسي توکي وي.

ولیعهد لمر ته وکتل او ویې ویل، ټول ملتونه دهغه زامن دي، ځکه چې هغه آتون دی، بیایې گوته د لمر خواته ونيوله او زیاته یې کړه، ټول مکان او زمان له هغه سره تړاويږي، زه به په طبس کې د هغه لپاره یو معبد جوړ کړم او د هغه انځور به ټولو باچاهانو ته ولېږم، زه له هغه پیدا شوی يم او هغه ته به ستنېږم.

نیزه لرونکي ځوان ددې خبرو له اوریدو وروسته وویل شک نشته چې هغه لیونی دی او تاسو حق درلود چې هغه مو بیدیا ته راوستی دی چې معالجه یې کړی.

ما وویل هغه لیونی نه دی، بلکې د میرگي پر وخت یې خپل خدای ولید، څوموږ دا حق نه لرو، دهغه څه په اړه نیو که وکړو چې هغه لیدلی دی، ځکه چې هر څوک کولای شي د هغه خدای عبادت وکړي او پر خبرو یې عمل وکړي چې ورته گروهمن وي.

موږ ولیعهد پورته کړ او د بنار پر لور مو بوتو د میرگي د حملې له امله ډېر کمزوری شوی و، نو تر دواړو متیومو ونيو او باز هم زموږ په مخکې الوت کاوه. بنار ته چې ورنژدې شوو گورم چې د معبد یو کاهن یا ملا له یوه روان تخت او یو شمیر ملایانو سره د ولیعهد په تمه دی او موږ له حدس او گمانه پوه شوو، چې دغه کاهن به هماغه آمي وي.

لومړنی خبر چې آمي ولیعهد ته ورکړ همدا و، چې دهغه پلار او درېیم آمون هوتب، له دې نړۍ سترگې پټې کړې دي، هغه ته یې د کتان جامې ورواغوستې او خولۍ یې ور پر سر کړه (خولۍ دلته خاص نوم دی او د تاج په ماناده، پخوانیو ډېرو شاعرانو چې د تخت او خولۍ خبره یې کړې هدف یې همدا تاج و، ژباړن).

آمي ماته وویل سینو هه! ایا هغه وتوانید چې خپل خدای وگوري.

ومې ویل: هغه وایي چې خپل خدای یې لیدلی دی، خو زما پام ده ته و، چې کوم تاوان ورونه رسېږي او دهغه علاج مې کاوه، پوه نه شوم چې دهغه خدای کله څرگند شو، خو ته زما نوم څنگه پېژنې؟ ما خو کله هم نه یې لیدلی، آمي وویل زما دنده داده چې ستا په نوم پوه شم او پر هغو پېښو خبر شم چې په سلطنتي مانی کې تېرېږي.

بېگا چې کله زه پوه شوم چې ولیعهد چې اوس فرعون دی، له میرگي سره مخامخېږي، نو پرې مې ښود چې یوازې پاتې شي، ځکه هر وخت ولیعهد احساس کوي چې دغه

مرض پرې حمله کوي گوشه نشين شي او که ونه غواړي چې يوازې پاتې شي، هور هڅه کوو، چې هغه يوازې پرېږدو، ځکه چې هېڅوک بايد د وليعهد ميرگي او د هغه له خولې وتلي ځگونه ونه گوري.

بېگا چې کله ما وليدل چې وليعهد له ماني څخه دو تلو پر وخت له تاسره مخامخ شو، نو ډاډه شوم، ځکه چې ته ډاکټر يې او له دې سره سره چې طبيب يې د آمون د معبد کاهن هم گڼل کېږي، ځکه تر هغه مهاله چې يو څوک کاهن يا ملانه شي هغه د در الحيات په بنوونځي کې نه پرېږدي او زه د آتون د معبد کاهن يم.

هغه وويل له دې سره سره چې زه او ته د دوو بېلو خدايانو پيروي کوو، خو اجازه مې ورکړه چې تېره شپه وليعهد له تاسره يوځای بهر لاړ شي، ددې لپاره چې يو ډاکټر د هغه پالنه وکړي او زما يقين و، چې ميرگي پرې راځي.

بيا يې نيزه لرونکي ځوان ته اشاره وکړه او ويې ويل دا څوک دی؟ ومې ويل: يو ځوان دی چې نن سهار په بیديا کې ورسره مخامخ شوو، يو بازيې هم پر سر الوت او اوس دغه مرغه د هغه پر ولي ناست دی.

آمي وويل کله چې پر وليعهد د ميرگي حمله راغله، دغه ځوان هلته موجود و او د هغه د ناروغۍ منظره يې وليدله؟
ما ورته وويل: هو

ويې ويل: که داسې وي بايد دغه ځوان ووژنو.

پوښتنه مې وکړه ولې؟ ويې ويل ددې لپاره چې وليعهد اوس فرعون دی او که خلک پوه شي چې زموږ فرعون په ميرگي اخته دی او کله ناکله پرې حمله راځي، بېخوده کېږي نو پر هغه به عقیده ونه کړي.

ومې ويل دغه ځوان چې تاسې يې گورئ، نن يې په بیديا کې خپل واسکت، وايست او وليعهد يې پرې پټ کړ، چې له يخنی ونه رېږدي او پخپله هم وايي ددې لپاره راغلی چې د فرعون له دښمنانو سره و جنگېږي او له دې پرته ډېر ساده ځوان دی او په دې خبرې نه پوهېږي چې وليعهد په دې مرض اخته دی.

آمي هغه ځوان ته نارې کړې او ويې ويل اوريدلي مې دي چې تانن د وليعهد خدمت کړی دی، دغه د سرو زرو کړۍ ستا انعام دی.

له هغه ورسته آمي د سرو زرو يوه کړۍ هغه ته ور و غورځوله، خو ځوان دغه کړۍ وانخيسته او طلا پر ځمکه ولوېده.

آمي ورته وويل ولې دې سره زروانه خيستل؟

ځوان ورته وويل: ددې لپاره چې زه يوازې له فرعون څخه امر ترلاسه کوم او د نورو دستور نه منم. داسې بنکاري چې فرعون همدا ځوان دی چې اوس يې خولۍ پر سر کړې ده او تن دغه باز، زه د هغه لورته هدايت کړم. له هغه وروسته ځوان د نوي فرعون پر لور لاړ او يې ويل زه راغلی يم چې د فرعون چوپړ وکړم.

ته چې نن فرعون يې نو زه دې ته چمتو يم چې خدمت دې وکړم. فرعون ځواب ورکړ، هو زه به تا پخپلو خدمتگارانو کې شامل کړم، خو خپله نيزه زما يوه غلام ته ورکړه، زه له نيزې څخه ډېره کرکه لرم ځکه چې د وينې د بهېدا وسيله ده.

زه ټول ملتونه يوشان گڼم او ټول د آتون زامن دي، نو هېڅ يو پکې بايد بل ونه وژني. ځوان خپله نيزه يوه مريي ته ورکړه او بيا فرعون پر روان تخت کېناست، مور ټول پلي ورپسې روان شو او په دې توگه سلطنتي ماڼۍ ته ننوتو.

سلطنتي ماڼۍ له خلکو ډکه وه او کله چې فرعون ماڼۍ ته ورسېد، له مور څخه جلا شو او ملکې يانې خپلې مور ته ورغی.

نيزه لرونکي ځوان له ما پوښتنه وکړه، اوس به زه څه کوم او بايد چيرته لاړ شم؟ ورته مې وويل همدلته اوسه او له دې ځايه مه بسوره، ته دلته اوسه چې فرعون په راتلونکو ورځو کې تا وگوري او ستا دنده وټاکي، ځکه فرعون خدای دی او خدايان هيرجن وي. تر هغه چې هغه تا ونه ويني هېڅکله به يې په ياد نه شي، چې ته يې پخپلو خدمتگارانو کې شامل کړی يې.

نيزه لرونکي ځوان وويل: زه د مصر راتلونکي ته ډېر اندېښمن يم، ومې پوښته ولې؟ ويې ويل، ددې لپاره چې زموږ نوی فرعون له وينو وهرېږي او وايي چې ټول ملتونه سره مساوي دي زه چې يو جنگيالی يم په دې عقيدې باور نه شم کولای، ددې لپاره چې زه پوهېږم دغه عقیده د يوه سرتېري په تاوان ده.

په هر حال زه ځم او خپله نيزه له مريي څخه بېرته اخلم.

ورته مې وويل: زمانوم سينو هه دی او په دار الحيات کې دننه دآمون په معبد کې اوسېږم که له ماسره دې کار و ماته راتلی شي.

زه له خوانه بېل شوم او د هغې کوتې پر لوري لارم چې تېره شپه پکې پاتور ویده شوی و. پاتور چې ولیدم اعتراضونه یې پیل کړل او ویې ویل: سینو هه! تا سخته غلطي کړې ده چې د بښلو نه ده.

پوښتنه مې وکړه، زما غلطي څه ده؟ پاتور وویل په داسې شپه چې فرعون مړ کېده ته له مانۍ وتلی وې او ټوله شپه دې د عیاشۍ په مرکزونو کې تېره کړه.

له دې کبله چې ته دلته نه وې نوزه چا راوینس نه کړم، زه د فرعون د مرگ پروخت موجود نه وم. نو د هغه له پوزې څخه مې د مرغه الوتل هم ونه لیدل.

ما ورته وویل په قصدي توگه مې دغه کور نه و پرې ایښی، بلکې ولیعهد امر وکړ چې له هغه سره لار شم، بیا مې ټوله کیسه له پیله تر پایه ورته وکړه.

پاتور چې زما خبرې واوریدې ویې ویل: امون دې مور و ساتي ځکه چې زمونږ نوی فرعون لیونی دی ومې ویل هغه لیونی نه دی بلکې په میرگي اخته دی او کله نا کله دغه مرض پرې حمله کوي.

پاتور وویل څوک چې میرگي لري له لیوني سره یې توپیر نه کېږي، ځکه چې څوک د میرگي له حملې سره مخا مخېږي عقل له لاسه ورکوي، دېر ژر د نورو گوداگی ترې جوړېږي او زه د مصر ملت ته چې باید په میرگي د اخته فرعون د باچاهۍ تر سیوري لاندې شپې ورځې تېرې کړي خوا بدي یم.

په دې وخت کې د لوی قاضي له لوري خبر را کړل شو چې باید هغه ته ورشو چې په مورې قانون پلی کړي، ځکه قانون وایي چې کله فرعون د کوپړۍ له سپړلو وروسته مړ کېږي باید هغه کسان ووژل شي چې په دغه کار کې لاس لري.

د دغه خبر په اورېدو سره ورپرېدېم، خو پاتور سترگه راته وواهه چې ونه وپرېږم او ورو یې وویل دغه قانون هېڅکله هم اجرا شوی نه دی.

یو شمېر سرتېري راغلل او مور یې د دربار ستر قاضي ته بوتلو. د هغه په مخکې مې څلوېښت تاو شوې څرمنې ولیدې چې د مصر څلوېښت گوني قوانین پکې لیکل شوي و او هر ه تاو شوې څرمنه د طومار په بڼه وه چې یو قانون پرې لیکل شوی و.

کله چې پاتور د قاضي حضور ته ورغی له هغه سره یې خبرې وکړې. مونږ درې کسان وو، چې د قانون له مخې باید وژل شوي وای.

یوزه، بل پاتور او درېیم هغه سړی و چې شتون یې د وینې د بندېدا سبب کیده.

له دې وروسته چې مور د قاضي دربار ته ورغلو عسکرو بیرته د وتلو لاره بنده کړه چې مور ونه تښتو او له هغه وروسته جلاد راغی.
ستر قاضي وویل: له دې امله چې فرعون مو معالجه نه کړای شو پر تاسې د مرگ حکم کېږي او اوس باید ووژل شئ.

کمبخته خوان چې په خپل شتون سره یې د وینې د بهیدا مخه نیوله سخت رپړېده او پاتور په کندهاسه خوله وپوښتل: مور دې ژوندی ده کنه؟
سړي وویل زما مور څلویښت کاله مخکې مړه شوې ده.

پاتور قاضي ته وویل: نو لومړی دغه سړی ووژنئ، چې موریې په بله دنیا کې ورته د نخود او لوبیا شوروا پخه کړې ده او د هغه په تمه ده. سړی چې نه پوهېده ورسره ټوکې کوي د جلاد مخته په گوندو شو او جلاد خپله ستره، تیره توره چې سور رنگ یې درلود و خو خوله او ورو یې د هغه سړي پر ورمېر کېښووله.

سره له دې چې د هغه تورې هېڅ تاوان ورو نه رساوه خو سړی بېخوده شو. جلاد عسکرو ته وویل دغه سړی مې له مخې لرې کړی. له هغه وروسته ما گوندېه وو هله او جلاد په خندا خپله توره زما پر ورمېر کېښووله او زه له کوم تاوان یا تپ پرته پورته شوم.
کله چې د پاتور نوبت ورسېد نو جلاد په دې بسنه وکړه چې خپله توره د هغه پر سر وښوروي.

له دې وروسته مور ته وویل شول، چې فرعون غواړي زموږ مزد را کړي او موریې د قاضي له کوټې بهر کړو، خو هرڅه یې چې وکړل بېخوده سړی یې وینښ نه کړای شو او په حیرانتیا سره مې ولیدل چې هغه مړ شوی دی.

زه نه شم ویلای چې د دغه سړي دمړینې علت څه و، ځکه چې هېڅ ډول ناروغي یې نه درلوده خو داسې ښکاري، د مرگ له ویرې مړ شوی وي.

سره له دې چې ډېر ناپوه سړی و، خو په مړینې یې ډېر خپه شوم ځکه چې ساری یې نه درلود او له هغه وروسته په ټوله موده کې چې ما طبابت کاوه داسې څوک مې ونه لیدل چې پخپل شتون سره د وینې د بهیدا مخه ونیسي.

نوي فرعون پاتور ته د سرو زرو یو څنځیر او ماته د سپینو زرو یو څنځیر را کړ چې زموږ په غاړې کې یې واچول.

دواړو ته یې کتان جامې را واغوستلې او کله چې زه له سلطنتي ماڼۍ دارالحیات ته

راغلم ټولو محصلينو راته رکوع وکړه او استادانو راته غوره مالي کوله. د پاتور له لوري د فرعون د سرد عملیاتو د راپور د لیکلو دنده ماته وسپارل شوه. هغه وویل سینو هه! ته باید په دغه راپور کې خوشیان ولیکې، لومړی دا چې کله مور د فرعون سر خلاص کړ د هغه له مازغو خوږ وږم پورته شو او دویمه دا چې د مړینې پر وخت مو ولیدل چې د هغه له پوزې یو مرغه والوت او نیغ په نیغه د لمر پر لوري لاړ. ما وویل پاتوره! که تېروتنه ونه کړم، نو کله چې فرعون مړ شو لا لمر نه وراختلی. پاتور وویل ای کم عقله لمر تل شته، خو کله تر افق لاندې او کله هم پر افق له پاسه وي. ومې ویل ښه ده، دابه هم ولیکم. پاتور وویل بل دا ولیکه، چې فرعون تردې خوشې وړاندې چې مړ شي، سترگې پرانیستلې او خدایانو ته یې وویل چې اوس به زه ستاسو پر لوري درشم.

ما د فرعون له مرگه مفصل او په زړه پورې راپور برابر کړ، چې کله پاتور ولوست ویې خندل او ویې ویل: ښه دې لیکلی دی. بیا دغه راپور د اویا ورځو لپاره هره ورځ د آمون په معبد او د طبس ښار په نورو معبدو نو کې ولوستل شو.

په دغو اویا ورځو کې چې د فرعون مړی په دارالممات کې بلې په دنیا کې د ژوند کولو لپاره چمتو کېده او هغه یې مومیایي کاوه، په طبس کې د عیاشۍ ټول مرکزونه او ساقی خانې بندې وې.

خو داخل هم د ډاکټرانو د اعدام په شان یوازې په نمایشي ډول قانون اجرا کېده، ځکه چې ټولو ساقی خانو او د عیاشۍ مرکزونو دوه دروازې درلودې او خلک له شاتنۍ دروازې دغو ځایونو ته ورتلل او هلته یې شراب څښل یا یې عیاشۍ کولې. په همدې ورځو کې چې په دارالممات کې د فرعون د مړي په مومیایي کولو بوخت وو، ماته یې زیری راکړ، چې په دارالحیات کې زما د زده کړې دوره پای ته رسېدلې ده او زه د ښار په هرې سیمې کې چې وغواړم طبابت کولای شم.

دارالحیات څوارلس تخصصي خانگي درلودې، چې هر محصل په خپل خوښه یوه رشته انتخابوله، ما په خوشالی سره دغه ښوونځی پای ته ورساوه او د سپینو زرو په هغه زنجیر مې چې نوي فرعون راکړی و، یو کوچنی کور او د (کاپتا) په نوم یو مریې چې په یوه سترگه روند و، راوښول. له دې وروسته چې زما مریې پوه شو زه ډاکټریم ویل: په ټولو ځایونو

کې به ووایم چې زما دواړه سترگې رندې وې او بادار مې یوه بیرته معالجه کړه.
له خپل هنرمن ملگري توتمس نه مې غوښتنه وکړه چې زما کور د انځورونو په وسیله
بنکلی کړي او د طب د خدای انځور یې زما دکوتې په دیوال انځور کړ. زما خپره یې هم
انځور کړه.

د طب خدای ویل چې سینو هه! زما تر ټولو ښه شاگرد او د طبس تر ټولو نیک او ښه
ډاکټر دی.

خو څو ورځې په کور کېناستم او هېڅ ناروغ رانه غی چې معالجه یې کړم.

اتم خپرکی

زه د پوزلو ډاکتر شوم

یوه ورځ چې پخپل کتنځي کې د ناروغانو په تمه وم. گورم چې د دربار یو ساتونکی رانتوت او ویې پوښتل سینووه څوک دی؟

ورته مې وویل: زه يم.

هغه وویل: پاتور احضار کړی یې.

ومې پوښتل پاتور چیرته دی؟

ځواب یې را کړ چې هغه په سلطنتي ماني کې ستا په تمه دی. پوښتنه مې ترې وکړه:

ایا نه پوهېږې له ماسره څه کار لري؟

ویې ویل: فکر کوم د پخواني فرعون د جنازې په هکله به وي

زه پاڅېدم. دربار ته لاړم او پاتور مې پیدا کړ.

هغه وویل سینووه! ته پوهېږې مور وروستي کسان وو چې فرعون مو معالجه کړ. له

همدې امله باید دهغه د جنازې مومیایي کول زموږ تر څارنې لاندې وشي.

ما ورته وویل ولې اوس دغه امر موږ ته کوي. ځکه چې که تپروتنه ونه کړم نو له یوې

مودې راهیسې نور کسان په دې کار بوخت دي.

پاتور وویل. د مومیایي کولو په دستور وکړم چې زموږ شتون تشریفاتې اړخ لري او له دې

امله چې زه په دې کار کې برخه نه شم اخیستلای دغه چاره تاته سپارم.

ومې ویل. اوس باید څه وکړم.

پاتور وویل: ته باید اوس دارالممات ته ولاړ شي او غوره داده چې خپل خواره او

جامې له ځان سره یوسي. ځکه چې هلته به پېنځلس ورځې ایسار شي او په دې موده کې

به ته د فرعون د مومیایي کولو د وروستي پړاو څارونکی وي.

ومې ویل خپل مریې هم له ځانه سره بوخم کنه؟ ویې ویل غوره ده چې د مریې له بیولو

ډډه وکړې، ځکه چې هغه ستا په شان ډاکټر نه دی او په دارالممات کې د ځينو شيانو د کتلو له امله به حيران شي.

زه چې ډاکټر يم تر هغه وخته مې فکر کاوه چې د مرگ په هکله چې کوم شی د کتلو وي هغه مې ليدلي دي.

فکر مې کاوه چې داسې شی به نه وي چې له مرگ سره تړاو ولري او ماله نژدې نه وي ليدلي.

د دغه کتاب په سرريزه کې مې وويل چې مورې مصري ډاکټران د جنازو موميایي کول د طبي علومو برخه نه بولو، ځکه چې دغه کار هغه عمل دی چې تخصص نه درلودونکي يې هم کولای شي.

خو کله چې دارالممات ته لاړم، پوه شوم چې سخته تېروتنه مې کوله او زما تېروتنه له دې امله وه چې د ټولو مصري طبيبانو په شان ما هم تخصص په هغو کسانو پورې اړوند باله چې د دارالحیات له پوهنځي خلاص شوي وي.

مورې طبيبان له ډېرې ځان خوښونې څخه فکر کوو چې د متخصص کېدا يوازې لاره دا ده چې انسان د طب ښوونځي ټول پړاونه په دارالحیات کې بشپړ کړي او که څوک دغه ښوونځي بشپړ نه کړي متخصص نه شي جوړېداي. خو کله چې زه دارالممات ته ولاړم ومې ليدل چې هلته داسې کارگران هم شته چې کله هم دارالحیات ته تللي نه و، خود بدن د غريو د اناتومي په برخه کې د هغوی تخصص له ما څخه چې يو ډاکټر يم ډېر دی.

(له دې امله چې د دغه کتاب ليکوال سينو هه په يوه راتلونکي فصل کې په دارالممات کې په تفصيل سره د خپلو دوو تنو خپلوانو د موميایي کولو په هکله توضيحات ورکړي دلته نه وايي چې د فرعون مړی يې څنگه موميایي کړ، په کلي توگه د (لومړي درجې) موميایي کول د فرعون، د سترو معبدونو د مشرانو او ډېر ايو کسانو لپاره خانگري شوي ول او په دې ډول تر سره کېدل چې لومړی به يې د مړي په خټه، ټټير، او جسمې کې چې هر څه ول، هغه به يې را ايستل او د سترگو گاتې به يې هم را ايستل، ځکه چې خرابېدل، مړی به يې له څلوښت تر شپېتو ورځو پورې د مالگې په غليظو اوبو کې اېښود، له دې ورسته چې مړی به يې له مالگو بهر کړ د سترگو او بدن سوري به يې له ډای سوډيم هايډرو کاربنات څخه چې په يوناني ژبه کې يې نظرون بولي ډکول د اوسني زماني موميایي کوونکي لکه چې د کتاب اصلي ژباړونکي پخوا د فرانسې چاپ گريز (معالجه کولو)

مجلسې کې لوستي دي باوري دي چې مصري موميایي کارانو پر نظرون د کونخلي او کرچک تیل (چې لاتین نوم یې *(communis Ricinus)* دی او ترکان یې خروع بولي) ورگډول، بیا به یې مری په یوې گرمې کوټې کې اېښود چې رطوبت یې کم شي او له هغه وروسته یې په پلنو پټیو چې قیر به پرې اچول شوي ول، دمري ټول بدن وپوښه.

دغه پټی به خو ځله پر مري راتا و شوله او د فرعون، شتمنو او ملايانو پر مريو به یې اووه ځله دغه پټی تاوولې. بیا به یې مري له دارالممات څخه بهر کړ او د ښخولو لپاره به یې هدې ته انتقال کړ. ژباړونکی).

خپل کتنخي ته له ستنېدا وروسته مې خو وروځې ځان پاکاوه چې د دارالممات بویونه له ځانه پاک کړم.

داځل ناروغانو هم ماته مراجعه کوله او د بېلابېلو دردونو د معالجه لپاره یې د درملو غوښتنه کوله.

زه ډېر ژر په طبس کې د بېوزلو او خوارانو په منځ کې مشهور شوم. داهم له دې امله و، چې هرڅه به دوی د فیس په توگه را کول منل به مې او د سلطنتي ډاکټرانو په شان کبرجن نه وم چې ووايم زما فیس سپين او سره دي.

د شپې مهال به له دې امله چې زړه مې دځوانۍ تودوخه درلوده ساقي خانې ته تلم، هلته مې له خپل ملگري توتمس سره شراب څښل او هغه به بیا د روانو حالاتو په هکله راسره خبرې کولې.

د مصر فرعون دريم آمون هوتپ چې ما يې د مري په موميایي کولو څارنه کوله، هرم نه درلود چې هغه پکې ښخ کړي او فرعون یې په یوه عادي قبر کې ښخ کړ.

له هغه وروسته چې فرعون ښخ شو، زوی یې ولیعهد په گدی کېناست او ویې ویل، نیت لري چې لومړی خپلو خدايانو ته ځان پاک او سوچه کړي او له هغه وروسته په رسمي بڼه د مصر فرعون شي.

تر هغه وخته چې ولیعهد پاک او سوچه شي موري يې پر زني ږيره کېښوده او د زمري لکۍ یې په شا وټومبله چې په لاره به تلله هغه به یې تر ملا تاوو کړه.

د باچاهۍ په گدی به کېناسته او د زوی په ځای یې د هېواد اداره کول پیل کړل.

د ولیعهد مور چې لومړنی کار وکړ، دا و چې لوی قاضي یې له خپلې دندې لېرې کړ او د هغه پر ځای یې امي چې مخکې مې وویل د آتون د معبد کاهن و، د قاضي په توگه

وگماره. آمي د قاضي په خای او د مصر د قوانينو د ټولگي يانې د څلوېښتو چرمي طومارونو پر وړاندې کېناست او په قضاوت بوخت شو.

ددې پېښې له امله خلکو عجيب او غريب خوبونه وکتل او غير عادي بادونه راووتل. دوه ورځې په طيس کې باران وورېد او دغه باران د هغو غنمو يوه برخه ورسته کره چې د نيل پر غاړه ډيرې شوي ول.

خو چا ددغو پېښو له امله تعجب ونه کړ. ځکه چې تل داسې کېدل او کله چې به د معبد کاهنين په قهر شول. دغه ډول پېښې به وشوې داخل هم دامون د معبد کاهنين له دې امله په قهر شوي ول. چې يو نوم ورکي سړی يعنې آمي د ستر قاضي په توگه ټاکل شوی و. له دې سره سره چې دامون د معبد کاهنين غوسه ول. خو عسکرو د خوراک او څښاک له پلوه کومه ستونزه نه درلوده او تنخواگانې پخپل وخت ورکول کېدې. کومه خاصه ستونزه پېښه نه شوه.

ټول پاچاهان د مصر د فرعون له مرگه خواشيني شول او له گاونډيو هېوادونو. څخه د پخې شوې خټې ليکل شوې لوحې چې د خواشيني کليمې پرې ليکل شوې وې. مصر ته راواستول شوې او د ميتاني پاچا خپله شپږ کلنه لور راو لېږله چې د مصر د وليعهد يانې د نوي فرعون خور شي.

(د ميتاني هېواد په منځني ختيځ کې د پخواني نړۍ تر ټولو لرغونی هېواد و. لرغونپوهان وايي د ميتاني هېواد د دجلې او فرات سيندونو په سرچينې کې په برنۍ برخه کې پروت و. د ميتاني پاچاهانو ځينې وخت خپل هېواد له لوديځ پلوه د مدیترانې سمندرگي تر سوا حلو پورې پراخاوه او د دواب هېواد چې په متن کې يې لولئ بين النهرين دی چې د فرات او دجلې دوه سيندونه هلته روان ول او دي.)

د ميتاني هېواد په سوريې کې دی او له سمندر سره نږدې پروت دی. سوريه او شمالي هېوادونه سره بېلوي.

هغه کاروانونه چې د دواب په نوم هېواد څخه راځي له ميتاني تېرېږي او سمندر ته رسېږي.

هر شپه به ما او توتمس په ساقي خانه کې همدا خبرې کولې. کله به د توتمس په بلنه د عياشي مرکزونو ته تللو او مابه هلته د نجونو د نڅا سيل کاوه. خو د هغوی له نڅا مې خوند نه اخیست. له هغې ورځې چې ما (نفر، نفر، نفر) په دارالحيات کې کتلې وه. بلې

هېڅ یوې بنځې زما پام ځانته نه شو جلبولای
 بنایسته بنځه هم د خوند ورو خورو په شان ده. کله چې انسان خوند ورو خواړه و خوري
 بې مزې خواړه خوند نه ورکوي.
 که څه هم نفر نفر زما خور نه شوه خو دا چې زما خور شوي نه وده پر مې د هغې ارمان
 کاوه.

د شپې به چې کله کورته راغلم د شرابو په څښاک کې د افراط له امله به ډېر ژر ویده
 شوم او سهار به چې له خوبه راپاڅېدم مستي به مې له اروا څخه گډه کړې وه. په یوې
 سترگې روند مریي (کاپتا) به مې په لاس او په اچولې او تروه کبان به یې راباندې و خورل.
 له دې وروسته چې د تروو کبانو او ډوډی څو نمرې به مې وکړې د خوب له کوتې به
 خپل کتنځي ته تلم او بېوزلو به د خپلو دردونو د معالجې لپاره ماته مراجعه کوله.
 د ځینو بنځو زامن به دومره کمزوري ول، چې ما به خپل مریي واستاوه چې د هغو
 لپاره میوه او غوښه واخلي.

که مې دغه بې ځایه لگښتونه نه وای کړي، شتمن شوی به وای، خو چې هر څه به مې
 ترلاسه کړل یا به مې پر شرابو او د عیاشۍ په کورونو کې لگول او یا به مې له بېوزلو سره
 مرسته کوله.

یوه ورځ توتمس زما کتنځي ته راغی او ویې ویل سینو هه! نن د یوه شتمن سړي په
 کور کې جشن دی، څو تنو هنرمندانو ته یې بلنه ورکړې چې هلته ولاړشي او کله چې یې
 ماته بلنه راکړه ما ورته وویل، زه به له سینو هه سره یو ځای په دغه جشن کې گډون کوم.
 پوښتنه مې ترې وکړه چې دغه کس چې مهلمستیا ورکوي څوک دی؟
 ځواب یې راکړ، هغه یوه بنځه ده خو ډېره شتمنه بنځه ده، چې د سرو کړۍ د مسود
 کړیو په شان خرڅوي.

(د طلا او مسو کړۍ د اوسنیو پیسو په شان د راکړې ورکړې وسایل ول)
 دواړو ځانونه پاک کړل، ما او هغه په ځان عطرونه ووهل او د هغه کور په لور روان
 شو، چې توتمس ویلي وو.

لا کورته نه و ورسېدلي چې د موسیقي غږ اورېدل کېده او د عطرو بوی پوزه و تخنوله.
 کله چې کور ته ورسېدو، یوه پراخ حال ته ننوتو او ومې لیدل چې هلته د طبس تر
 ټولو ښکلې بنځې راټولې شوې وې، ځینې پکې له مېرونو سره وې او ځینې کونډې وې.

خوانان او بوډگان هم ول او د هال پر سرد مراد ورکولو خدای انځور شوی و، چې سر یې د پیشو په شان دی.

ځینو بڼځو چې هیله یې کوله بدای خاوندان ورپه برخه شي، د شرابو جام به یې پورته کړ، د نوموړی خدای په لور به یې اشاره وکړه او څښل به یې.

په هال کې مریان د شرابو له ډکو صراحیانو سره گرځېدل او شراب به یې په جامونو کې اچول.

پر ځمکه دومره گلان اچول شوي ول چې د کوتې غولی نه لیدل کېده، توتمس وویل وگوره، ایا چېرته او په یوه وخت کې دې دومره بڼکلې کتلې وې؟
ومې ویل نه.

توتمس وویل ته سره او سپین ترلاسه کولای شي او خور هم نه لرې نو په دغو کې یوه بڼځه خپله خور کړه.

ناڅاپه د هال له منځه یوه بڼځه راتپه شوه او زما پر لور راغله، څنگه چې یې سترگې پر ما ولگېدې، زړه مې په درزا شو، ومې ویل توتمس، زه فکر کوم چې خدایان هم پردې بڼځې مینان دي... وگوره څنگه په لاره ځي او وگوره څومره بڼکلې سترگې او خوله لري.
زه حیران په دې شوم چې له دې سره سره چې دغه بڼځه تر ټولو بڼکلې ده خونارینه پرې چاپېر شوي نه دي.

توتمس وویل، دغه بڼځه ددې کور مېرمنه ده او دغه جشن یې د هغه خدای په ویاړ برابر کړی، چې مراد ورکوي. چې په دې توگه هغه بڼځې چې مېرمنه نه لري وکړای شي په دې جشن کې له خدایه وغواړي چې هغوی ته مېرمنه ورکړي او هغه چې مېرمنه لري هیله وکړي چې شتمن مېرمنه ورپه برخه کړي.

ومې ویل، ما دغه بڼځه لیدلې ده او هغه پېژنم، ایا دا نفر نفر نفر نه ده؟

توتمس وویل هو، ومې ویل کله چې په دار الحیات کې وم یو ځل دغه بڼځه هلته راغله او له ماسره یې خبرې وکړې.

نفر نفر ماته نږدې شوه او دواړو ته موسکې شوه.

ما په حیرانۍ سره کتل چې څنگه د هغې خوله موسکه ده، خو سترگې یې نه ځاندي، نفر نفر خپل لاس د توتمس په لاس کېښود او د کوتې یوه دېوال ته یې اشاره وکړه او ویې ویل، زه له تا څخه ډېره خوشحاله یم چې دغه انځور دې ایستلی دی، ایا ستا اجوره یې درکړه؟

تو تمس وویل هو! ما خپل مزد ترلاسه کړ، بیا یې ماته وکتل او زه پوه شوم، چې مانه

پېژني.

خان مې وروپېژاند او ومې ویل زه سینو هه طبيب یم.

بنځې وویل زه د سینو هه په نوم یو کس پېژنم چې په درالحیات کې یې سبق وایه.

ومې ویل زه همغه سینو هه یم.

بنځې سترگې ماته ونيولې او ویې ویل دروغ وایې، ته سینو هه نه یې ځکه چې

سینو هه ځوان و او دهغه په مخکې گونځې نه وې، خو زه گورم چې ستا د وروځو په منځ

کې گونځې شته. سینو هه بنکلې خیره درلوده، خو ستا قیافه مړ اوې بنکاري.

ومې ویل نفر نفر، زه همغه سینو هه یم. که باور نه کوي، زه به درته یو دلیل

وراندې کړم، چې زما په هويت کې شک نه پیدا کوي او هغه دلیل هغه گوتمی ده چې په

درالحیات کې دې ماته راکړه.

بیا مې هغه گوتمی وروښودله چې په گوته مې وه او ومې ویل له دې چې له ما کرکه

کوي خپله گوتمی بیرته واخله چې ستا یادگار له ماسره نه وي، زه ځم او هېڅکله به ستا

کور ته رانه شم.

نفر نفر وویل زما گوتمی درسره وساته، ځکه چې دغه گوتمی ستا لپاره ارزښت

لري، لږ داسې کېږي چې زه چاته دالی وړ کړم، او له دې ځایه هم مه ځه، کله چې زما

میلمانه لارل زه به له تاسره خبرې وکړم.

په دې وخت کې ما یوه مریي ته اشاره وکړه چې زما په جام کې شراب و اچوي او هغه

څه چې هغه ماته راکړل تر ټولو خوندور شراب ول، داسې شراب چې تر اوسه مې نه وو

خورلي، ځکه چې پوهېدم پر نفر نفر گران یم.

که یې له ما کرکه کولای بیا یې ماته نه ویل چې د جشن ترپایه دهغې په کور کې پاتې

شم.

ځینو میلانو به په شرابو کې د ډېر افراط له امله کانگې کولې او بې اختیاره به شول.

خو په دغه جشن کې دوو تنو ډېر شراب ونه خورل یو کوربه میرمنې او بل ما چې غوښتل

مې له هغې سره خبرې وکړم.

کله چې د کوټې غولې له ماتو جامونو او صراحیانو ډک شو، نارینه او بنځې داسې

بېخوده شول چې نور چا خبرې هم نه کولې او نه یې څه اورېدل او ساریانو هم ساز بند کړ،

مريان راغلل چې هر يو خپل نشه بادار خپلو کورونو ته بوخي.
په دې وخت کې نفر نفر ماته راغله او زه يې د جشن له هاله بلې کوټې ته بوتلم او په
خپل څنگ کې يې کېنولم.

ما ترې پوښتنه وکړه چې دغه کور ستا دی؟

هغې وويل: هو زما دی.

ما وويل: نو بيا خو ته ډېره شتمنه يې.

بښخې وويل په طبس کې په هغو بښخو کې چې له نارينه وو سره ساعت تيري کوي تر ما

شتمنې نشته.

بيا يې زما لاسونه وموښل او ويې ويل، ولې پر هغې ورځ چې ما بلنه درکړه زما کور

ته رانه غلې؟

ومي ويل: پر هغې ورځ زه له تا وېرېدلې وم، ځکه چې ماشوم وم. نفر نفر وويل نو

کله چې نارينه شوي له ډېرو بښخو سره ځملاستي او هره شپه د عياشې کورونو ته تللي؟

ومي ويل هو! هره شپه د عياشې کورونو ته تلم، خو تر دې شپې چې له تاسره ناست

يم، يوه بښخه هم زما خور نه شوه. نفر نفر وويل دروغ وايې، څنگه نا ممکنه ده يوسړی

هره شپه د عياشې کورونو ته ولاړ شي او د هغو کورونو بښخې يې خوښې نه شي.

ومي ويل، هر ځل چې د دغه ډول کورنو کومه بښخه زما پر لور راتلله ته به رايا ده شوي

او کله چې به ستا خپره راپه ياده شوه، پوه به شوم چې نور هغه بښخه راته ارزښت نه لري

نفر نفر وويل ته دروغ وايې او کله چې زه ستا خور شم په دې مسلې به پوهه شم چې

دروغ دې ويلي دي.

ومي وويل درواغ نه وایم او هېڅکله مې درواغ نه دي ويلي.

نفر نفر وپوښتل اوس څه غواړې وکړې؟

ما ورته وويل تر اوسه مې په خدايانو عقیده نه درلوده، په خدايانو عقیده مې وهم

او خيال باله، اوس ځم او په ټولو معبدونو کې شکر کوم چې خدايانو زه له تاسره يوځای

کړم.

بيا قرباني کوم، له هغه وروسته عطر اخلم او ستاد کور مخه به په عطرو سره ښکلي

کړم، تر دې چې کله له کوره بهر ځي د عطرو بوی به احساس کړي او له بوټو او ونو به گلان

و شکوم چې کله له کوره وځي ستا تر قدمونو لاندې يې واچوم.

بښخي وويل . دغه کار مه کوه ځکه چې ماته ارزښت نه لري . زه په خپله هم عطر لرم او هم گلان . ستا عطر و او گلانو ته اړتيا نه لرم . که غواړې چې زه دې بښخه شم راڅه باغ ته لاړ شو چې تاته يوه کيسه وکړم .

ما ورته وويل نفر نفر نفر زما ته پکار يې نه ستا کيسه .

بښخي وويل که ما غواړې بايد زما کيسه واوړې .

بنايي رضاييت در کړم چې له ما سره نن شپه ساعت تېر کړې . نو غواړم له تا سره ډوډۍ

و خورم

بې باغ ته لاړو او ما چې د اکاسي ونو د گلانو بوی احساس کړ . داسې هيچانې شوم

چې غوښتل مې (نفر نفر نفر) په غېږه کې ونيسم خو هغې له خانه لېرې کړم او ويې ويل

لومړی زما کيسه واوړه .

د سپوږمۍ رڼا حوض روښانه کړی و . په اوبو کې گلانو د شپې له امله خپلې خولې

پټې کړې وې او د شپې مرغانو سندرې ويلې .

د بښخي له امر سره سم مريي سره کړې هيلی . او شراب راوړل او مونږ خوراک او څښاک

پيل کړ . هر ځل چې ما غوښتل نفر نفر نفر په غېږه کې ونيسم هغې به ويل صبر وکړه او

لومړی زما کيسه واوړه . له هغه وروسته چې زما خبره دې ومنله بيا به زه ستا خور شم .

خو د خوانی هيچان مجبورولم چې هغه په غېږه کې ټينگه ونيسم او د هغې کيسه په

نيمایي کې پرېږدم .

هغې ته مې وويل نفر نفر نفر ايا ممکنه ده . په دې شپې کې او د سپوږمۍ په دې رڼا کې

ستا خړپيل شوی سر ووينم .

بښخي وويل . کله چې تا موافقه وکړه . چې زه به ستا خور کېږم . زه به خپل ساختگي

و بښتان ليرې کړم او اجازه به درکړم چې ته زما خړپيل شوی سر لمس کړې او هغه وويني .

(له دې سره سره چې د توضيحاتو ورکول د ژباړن له لوري ډېر ښه نه دي او لوستونکی

سترې کوي خو بايد ووايم چې څلور زره کاله پخوا په مصر کې اشرافي او شتمنو ميرمنو

سرونه خړپيل او ساختگي و بښتان به يې کېښودل او د يوې بښخي پر وړاندې د يونارينه

تر ټولو ستر برياليتوب دا و چې وکړای شي د هغې خړپيل شوی سر وگوري او هغه لمس

کړي ژباړن .)

نهم خپر کی

زما د زلمیتوب تر ټولو ژړوونکې پېښه

په دې وخت کې نفر نفر نفر داسې وویل، پخوا د (سات نه) په نامه یو سپری و، یوه ورځ د یوه کم ساري کتاب د کتولپاره معبد ته ولاړ، هلته یې یوه کاهنه ولیدله او په لومړي نظر کې پرې مېن شو. کله چې راستون شو، خپل غلام یې هغې بښخې ته واستاوه، پیغام یې ور ولېږه چې کور ته ورشي، خو شپې یې خورشې او په بدل کې به د سرو زرو یوه کړۍ ترلاسه کړي.

بښخې غلام ته وویل، زه د سات نه کور ته نه ور ځم، ځکه چې ټول خلک به ما وويني او داسې به وانگېري، چې زه ځان ارزانه خرڅوم. بادار ته دې ووايه چې زما کور ته راشي؛ ځکه زما په کور کې څوک نشته.

سات نه د کاهنې کور ته لاړ او د سرو یوه کړۍ یې هم له ځان سره یووړه چې هغې ته یې ورکړي.

بښخه چې وپوهېدلې دغه سپری د څه لپاره ورغلی دی، ویې ویل ته پوهېږې چې زه یوه کاهنه یم او کاهنه بښخه ځان په ارزانه بیه نه خرڅوي. سات نه وویل، ته وینځه نه یې چې وادې خلم بلکې زه له تا داسې شی غواړم چې که یوه بښخه یې یوه سپری ته ورکړي هېڅ تاوان نه کوي، ځکه خو ددې شي بیه هر چیرته ډېره ارزانه ده.

کاهنې وویل، هغه څه چې ته یې له ما غواړې، تر ټولو ارزانه او بې ارزښته شی دی او ان په واتونو کې د څارویو له خوشیو هم ارزانه دی خو په عین حال کې تر ټولو گران بیه شی هم دی.

دغه شی د هغو کسانو لپاره ارزانه دی، چې ورته توجه نه کوي، خو کله چې یو نارینه دغه شي ته توجه وکړي، تر ټولو گران بیه شي ترې جوړېږي او که دغه کس یې غوښتونکی وي باید په ډېره گرانه بیه یې ترلاسه کړي.

اوس ته راته ووايه چې څومره راکوې چې د یوه ساعت لپاره ستا خورشم؟

سات نه وویل زه چمتو یم، د دغو سرو زرو دوه برابره درکړم.
کاهنې مېرمنې وویل، دا زما په شان د یوې بښخې لیاقت نه لري او که ته ما غواړې باید
هرڅه چې لرې رایې کړې.

نارینه چې د کاهنې ارمان یې درلود وویل، هرڅه چې لرم هغه به درکړم، په همغې
شېبې کې یې کاتب راوغوښت او سړي خپل کور پټي، مریان او ټول سره، سپین د هغې
بښخې په نوم کړل او بیا یې لاس اوږد کړ چې د کاهنې ساختګي وپښتان لیرې کړي او سر
یې ښکل کړي. خو بښخې یې مخه ونيوله او ویې ویل، زه ډارېزم چې کله ته د یوه ساعت
لپاره ما خپله خور کړې، او کله چې مور شې نو خپلې بښخې ته به ستون شې، نو که ته
غواړې چې زه ستا خورشتم باید همدا اوس خپله بښخه له کوره وباسې.

سړي چې نور یې مریان نه درلودل د کاهنې یو مریی یې ولیږه، خپله بښخه یې له کوره
بهر کړه. بیا یې وغوښتل چې د بښخې ساختګي وپښتان د هغې له سره لېرې کړي، خو
کاهنې وویل، ته له دې بښخې چې له کوره دې وایستله درې زامن لرې، زه ډارېزم چې یوه
ورځ به پلرنۍ مینه، تا د هغو زامنو پر لور بوځي او ما به هېره کړې، نو که غواړې خوند
واخلې باید خپل بچیان دلته راولې چې زه یې ووژنم او د هغوی د بدن غوښه خپلو سپیانو
او پیشوگانو ته واچوم.

سات نه بې له ځنډه د کاهنې د مریانو په وسیله خپل بچیان راوستل او بښخې ته یې
وسپارل، کاهنې بښخې په ډبرینې چرې درې واړه ووژل او په داسې حال کې چې سړي د
شرابو په څښلو بوخت و، بښخې د هلکانو غوښې خپلو سپیانو او پیشیانو ته ورواچولې.
بیا یې وویل اوس راشه او زه به د یوه ساعت لپاره ستا خورشتم، ډاډه اوسه چې د زړه له
تله به ستا خورشتم او هره بښخه هغه وخت دې ته چمتو کېږي، چې له مینې د یوه سړي خور
شي، چې پوه شي ځان یې ارزانه نه دی خرڅ کړی.

د کوڅه ډبو اوزما په شان د عزتمنو مېرمنو ترمنځ توپیر دا دی چې کوڅه ډبې ځان
ارزانه خرڅوي، خوباعزته او ابرومندې بښخې ځان په ډېرو شتو خرڅوي.

ما وویل نفر نفر ما دغه کیسه اورېدلې ده، پوهېزم چې ټولې دغه خبرې په خوب کې
تېرې شوې دي او د کیسې په پای کې چې سات نه له خوبه راوینس شو، د خدایانو شکر یې
وکړ چې د هغه ماشومان ژوندي دي.

نفر نفر وویل داسې نه ده، هر سړي چې په یوې بښخې مین کېږي، د سات نه په شان

وي. ددې لپاره چې له هغې خونډ واخيستلای شي چمتو دی خپل مال، ښځه او زامن ترې څار کړي. کله چې يې ستر هرم جوړاوه همداسې وو او کله چې باد او لمر هغه ووران کړي بيا به هم همداسې وي.

ايا په دې پوهېږي د هغه خدای سر يې چې په مينه کې مراد ورکوي ولې د پيشی د سر په شان جوړ کړی دی؟

ما وويل نه. نفر نفر وويل ددې لپاره چې ووايي ښځه د پيشی د پنځو په شان ده او کله چې پيشی و غواړي ښکار وکړي. هغه غولوي. خپلې نرمې پنځې پر هغه را کاږي. ښکار له نرمو پنځو خونډ اخلي، خونابېره د پيشی د پنځو تېرې څوکې د هغې له نرم پوستکي راوځي او د ښکار په بدن کې ننوځي.

زه له دې امله چې نه غواړم تا ته کوم تاوان ورسېږي نو درته وايم چې سينو هه له دې ځايه ولاړ شه او بيا دلته مه راځه.

ما وويل نفر نفر نفر تا پخپله نن راته وويل چې درڅخه لاړ ته شم او دلته اوسم چې له تاسره خبرې وکړم.

ښځې وويل هو ما وويل خو اوس درته وايم چې ورځه.

ددې لپاره چې که غواړي له ما خونډ واخلي ډېره به درته گرانه شي او بيا به ماته ښېرا کوي چې تا ته مې دغه تاوان ورساوه.

ومي ويل. زه به هېڅکله له خپل تاوانه گيله ونه کړم او که ستا مقصد سره. سپين او مس وي. زه هرڅه چې لرم تا ته به يې ددې لپاره درکړم چې پرې مې ږدې خونډ درڅخه واخلم.

نفر نفر وويل لکه چې تا هم وکتل ما نن دلته يو ستر جشن درسد او دغه جشن سترې کړې يم. اوس غواړم ويده شم. ته لاړ شه او بله ورځ زما کور ته راشه. بيا چې ما هرڅه درڅخه وغوښتل ته به يې را کړې او زه به يې په بدل کې ستا خور شم.

ما چې څومره ټينگار وکړ، چې دغه شپه له ماسره تېره کړي هغې ونه منله. زه مجبور شوم د هغې له کوره ولاړم خو تر سهاره د نفر نفر نفر د مينې له هيځانه ويده نه شوم.

پر بله ورځ مې سهار وختي خپل مړي ته وويل چې ټول هغه ناروغان چې زما کتنځي ته راځي خواب کړي او ورته دې ووايي چې پر دغې ورځ د معالجي حوصله نه لرم.

بيا سلما نې ته لاړم چې ځان پاک کړم. په ځان مې عطر ووهل او د نفر نفر نفر د کور پر

لور راون شوم.

هلته یوه مریي د هغې کوتې ته بوتلم او گورم چې بنځه په سینگار بوخته ده. زه د بېگانی دوستی په اساس د هغې لور ته ورغلم. خو بنځې له خانه لپرې کړم او ویې ویل سینووه! ولې دلته راغلې او ولې ماته مزاحمت کوي؟

ومې ویل نفر نفر له تاسره مینه لرم او نن دلته راغلی یم چې له وعدې سره سم زما خور شي.

بنځې وویل نن باید زه سینگار وکړم. ځکه چې یو سوداگر چې له سوریې راغلی دی. غواړي له ما سره خپل وخت تېر کړي او ویلي یې دي چې د یوې ورځې په بدل کې به یوه توتیه جواهر راکوي.

بیا نفر نفر په کت ځملاسته او یوې بنځې چې د هغې وینځه وه، په عطري تیلو د هغې د بدن مالش پیل کړ.

له دې امله چې ما نه غوښتل ولاړ شم ویې ویل سینووه! ولې مې کړوې او له دې ځایه نه ځي؟

ومې ویل. ددې لپاره چې ستا ارمان لرم... ددې لپاره چې غواړم ته لومړنی بنځه واوسې چې زما خور شي.

نفر نفر وویل یو ځل بیا د بېگا په شان درته وایم چې زه ستا د کړولو نیت نه لرم او تاته وایم چې پخپل کار پسې دې څه او ما پخپل حال پرېږده.

ومې ویل نفر نفر هر څه چې وغواړې دربه یې کړم خو چې نن راسره شپه تېره کړې. بنځې وپوښتل ته څه لرې؟ ومې ویل د سپینو او مسوڅو کړی لرم چې له ناروغانو مې د فیس په بدل کې اخیستي دي او دغه راز یو کور لرم. چې کتنځی مې هم همغلته دی. دغه کور هغه محصلین چې له دارالحیاته خلاصېږي او کتنځي ته اړتیا لري په ښه بیه اخلي.

نفر نفر په داسې حال کې چې په کت ځملاستلې وه او وینځې یې بدن ته په عطري لرونکو تیلو مساز وورکاوه وویل سمه ده سینووه! ولاړ شه، یو کاتب راو له چې دغه موضوع ولیکي. سند یې له ستر قاضي سره کېږدي چې دغه انتقال قانوني اړخ پیدا کړي او ته ونه کړای شي په راتلونکې کې هغه له ما څخه واخلي.

ما چې د نفر نفر بنکلي او مرمرین اندام ته کتل پر نفس مې غلبه نه شوای کولی.

فکر مې کاوه چې د ټولې شتمنۍ ورکول، ددې په بدل کې چې یوه شپه له هغې سر ځملم اهمیت نه لري. ومې ویل نفر نفر نفر اوس ځم او کاتب راوالم.

بښځې وویل په هر حال نن له تا سره نه شم پاتې کېدای، خو کاتب راوله او خپله شتمني زما په نوم کره زه به دې په بله ورځ ومنم.

ما په بیره یو کاتب راوست او هرڅه چې مې درلودل له سرو او سپینو رانیولې ترکور او حتی مریې پورې ټول مې د نفر نفر نفر په نوم کرل، هغې سند په دو کاپیو کې برابر کړ او له مایې واخیستل، یو یې له ځان سره وساته او بل یې کاتب ته ورکړ چې له ستر قاضي سره یې کېږدي.

ما وکتل چې خپل سند یې په یوه صندوق کې کېښود او ویې ویل سمه ده زه اوس ځم، ته سبا دلته راشه چې هغه څه درکړم چې ته یې غواړې.

ما غوښتل په غیر کې یې ټینګه کړم، خو چیغه یې کره او ویې ویل له مالېرې شه چې سینگار مې خرابوي.

بیا په یوه روان تخت سپره شوه او له خپلو مریانو سره لاړه. زه هم خپل کور ته ستون شوم. خپل خصوصي شیان مې راغونډ کړل چې کله د کور نوی خاوند راځي او کور د ځان کړي.

کاپتا چې ولیدل دخپلو شیانو په ټولولو بوخت یم، ویې ویل د سفر نیت دې کړی؟ ومې ویل نه ما خپل ټول شیان او ته بل چاته ورکړل، ډېر ژر به یو څوک راشي او دغه کور به راڅخه تسلیم کړي.

ته هڅه وکړه چې له هغه سره کار کوي لږه غلا وکړې، ځکه چې ممکنه ده، هغه تر ما بې رحمه وي او په لرګي به دې ووهي. کاپتا زما په مخکې سجده وکړه او ویې ویل: ای زما باداره، زما په بودا زړه گران یې، ما له ځانه مه شړه ځکه چې زه له بل بادار سره کار نه شم کولای.

سمه ده چې ما له تا ځینې شیان غلا کړي دي، خو هېڅکله مې د انصاف له حده ډېره غلا نه ده کړې او د ورځې په تودو ساعتونو کې چې تا په کور کې استراحت کاوه ما د طبس په کوڅو کې ستا ستاینه کوله او ټولو ته مې ویل سینو هه زما بادار د مصر تر ټولو ستر طبيب دی، په داسې حال کې چې نورو غلامانو به خپلو بادارانو ته بښپراوې کولې او له خدایانو به یې د هغو مرګ غوښت.

د غلام په دې خبره مې زړه خپه شو او د هغه پر اوږه مې لاس کېښود، ومې ويل کاپتا پاڅېره.

لږ داسې پېښ شوي چې زه خپل مريي ته د هغه نوم واخلم، ځکه چې وپرېدم هغه به خيال وکړي، چې ورسره برابر يم او ډېر ځله مې تمساح باله يابه مې ورته د غل او احمق خطاب کاوه.

کله چې مريي خپل نوم واورېد، ويې ژړل او زما پښې يې پخپل سر کېښودې، ويې ويل: زما ځوانمړه باداره! ما مه شپه او مه پرېږده چې نور کسان ستا بوډا مريي په لرگيو ووهي، پر سريې په کاني وولي او خوسا شوې ډوډۍ ورکړي، هغه ډوډۍ چې بايد سين ته يې واچوي.

سره له دې چې زړه مې پرې وسوځيد، خو پخپلې لگړې مې په شا وواهه (خو ډير سخت نه) او ومې ويل اي تمساح! پورته شه، دومره زاری مه کوه او که گوري چې زه دې له ځانه ليرې کوم، ددې لپاره دي چې تا ته ډوډۍ نه شم در کولای ځکه چې خپل ټول شيان مې بل چاته ورکړي او ستا ژړاگانې گټه نه لري.

کاپتا پورته شو او د وير په نښه يې خپل لاس پورته کړ او ويې ويل نن د مصريو سپېره ورځ ده.

له هغه وروسته يې لږ فکر وکړ او ويې ويل سينو هه! له دې سره سره چې ځوان يې خو يو ستر ډاکټري يې، زه تاته وړاندیز کوم چې هر څومره سپين زر او مس چې لرې وايې ځله، نن شپه به په يوه ماکو کې کېښنو او له دې ځايه به لاړ شو.

ته به د مصر په يوه ښار کې چې د سين په ښکتنۍ برخه کې دی خپل کتنځی پرانيزې او که يې موږ ته مزاحمت کاوه نو سره هېواد ته به ولاړ شو او په سره هېواد کې د مصري ډاکټرانو ډېر درناوی کېږي.

(له سره هېواده مقصد ننی عربستان دی چې د سره سمندر په ختيځ کې پروت دی.)

که په سره هېواد کې نه غواړې ژوند وکړې موږ دميتاني يا دواب هېواد ته تللی شو. ما اورېدلي چې په دواب کې دوه سيندونه شته چې په اپوته بهير بهېږي او د شمال پر ځای سوېل ته روان دي.

ومې ويل کاپتا! زه له طبسه نه شم تښتېدلای، ځکه هغه مزی چې زه يې له دې ځای سره ترلی يم تر مسي زولنو هم مضبوط او کلک دی.

زما مریی پر ځمکه کېناست او سړیې د ویرجنو په شان وښوراوه، ویې ویل امون خدای مورې پرې ایښي یو او نور مورې پرې گران نه یو، ځکه چې یوه موده کېرې تاد امون معبد ته والی. نه دي ورې... زه خو وایم چې همدا نن د نورو خدایانو لپاره یوه والی یو سو. چې د نوي خدای له مرستو برخمن شو.

ومې ویل کاپتا! تا هېرکړي چې زه نور څه نه لرم چې بل خدای ته یې ورکړم او ان ته چې زما مریی وې اوس په ما پورې اړوند نه یې.

کاپتا! پوښتنه وکړه دغه کس څوک دی، نارینه دی که ښځه؟ ومې ویل هغه یوه ښځه

ده.

کله چې کاپتا پوه شو چې نوی خاوند یې یوه ښځه ده داسې ویر ماتم یې پیل کړ، چې زه مجبور شوم هغه پخپلې لکړې وگوانم چې غلی شي.

بیا یې وویل ای مورې! ولې دې زه پر هغې ورځ چې پیدا شوی وم د خپل نوم په بند خفه نه کړم. چې ژوندی پاتې نه شم او دغه ناخوالې ونه زغمم؟.. ولې زه یو مریی پیدا شوی يم. چې له دې وروسته به دیوې ښځې په بند کې وم.

ددې لپاره چې ښځې تل له نارینه وو، بې رحمه وي هغه هم ددې ښځې په شان ښځه چې له تايې ټول شيان واخيستل. دغه ښځه به له سهاره تر ماښامه ما وځغلوې او اجازه به را نه کړي. چې یو شېبه هم استراحت وکړم او دا به په هغه حالت کې وي چې دا ما خپل چوپر ته پرېږدي، گني په یوه معدنچي به مې خرڅ کړي چې په کانونو کې په کار بوخت شم او له څو ورځو وروسته به په کان کې له ډېرې سختۍ مړ شم.

زما مری څوک موميايي نه کړي او د ځملاستو لپاره به هدېره ونه لرم. (په پخوانیو وختونو کې کارگران په کانونو کې د کار لپاره نه چمتو کېدل او د فلزاتو د استخراج لپاره یې مریان په کانونو کې د کار لپاره اړکول او له هغو به یې استفاده کوله.)

زه پوهېدم چې کاپتا سمه خبره کوي او د نفر نفر نفر په کور کې دیو بودا د آرام لپاره چې یوه سترگه هم نه لري، ځای نشته.

هغه به په بل چا خرڅ کړي. له کاپتا سره به بد چلند وکړي او په لنډه موده کې به له سختو غذاونو وروسته مړ شي.

د مریي د ژړا له امله زه هم په ژړا شوم، خو په دې نه پوهېدم چې پر هغه ژاړم که پر ځان چې ټول شيان مې له لاسه ورکړي دي.

کله چې کاپتا ولیدل زه هم ژارم کرار شو او له خپل ځایه پاڅېد. خپل لاس یې زما پر سر کېښود او ویې ویل. ټوله زما گناه ده چې نه پوهېدم زما بادارد هغه ټوکړ په شان ساده دی چې اوبه نه وي ورسېدلې.

د ژوند له حالاتو خبر نه دی او نه پوهېږي چې یو ځوان کله چې د شپې مهال پخپل کور کې ویدېږي باید یوه ښځه له ځان سره ځملي.

ما ستا په شان یو ځوان نه دی لیدلی چې د ښځو په اړه داسې بې پروا وي هېڅکله داسې و نه شول چې ته له ما وغواړې چې لاړ شم او یوه ځوانه ښځه چې د عیاشۍ په کورنو کې پریمانه دي دلته راولم.

یو ځوان سړی چې د ښځو په اړه تجربه نه لري. د یو موتی وښو په شان وي او لومړنۍ ښځه چې ورسره مخامخېږي د تنور په شان وي چې کله واښه په تنور کې واچول شي سوځي.

بې تجربې ځوان هم چې کله له یوې ښځې سره مخامخ شي اور اخلې او ددې لپاره چې له هغې ښځې خوند واخلي. خپل هرڅه ترې څاروي او نه پوهېږي چې څانته یې څومره تاوان پېښ کړی دی.

زه په دې خواشینۍ یم چې ولې دې د ښځو په اړه له ما څخه پوښتنه و نه کړه چې لا رښوونه درته وکړم او تاته ووایم چې په دنیا کې یو ښځه هغه وخت له یوه سړي سره مینه کوي چې هغه سړی ډوډی او غوښه لري او کله چې یو سړی سوالگر شي نو بیا یې خوشې کوي او په بل سړي پسې ځي چې غوښه او ډوډی ولري.

ولې دې له ما سره مشوره و نه کړه چې تاته ووایم. کله چې یو سړی یوې ښځې ته ورځي باید له ځان سره یو لرگی هم یوسي او د ښځې کور ته له ننوتو سره سم هغه پر سر په لرگی ووهي؟

که دغه احتیاط و نه کړي پر هماغې ورځ به ښځه د سړي لاس او پښې و تړي او بیا به سړی د هغې ښځې له منگولو خلاص نه شي، مگر هغه وخت چې سوالگر شي او دا هغه وخت دی چې ښځه یې پرېږدي.

هر څومره چې سړی شرم وکړي تر نور و ژر د ښځو په منگولو کې لوېږي او ډېر ترې کړاو ویني.

که تا ددې پر ځای چې ددغې ښځې کور ته ورشي هره شپه دې یوه ښځه دلته راوستلې

واي او سهار دې يوه کړي. مس ور بښلي واي او بيا دې رخصت کړې واي نو مور به نن له دغې بد بختۍ سره نه واي مخامخ شوي.

زما غلام يو شېبه وغرېد خو مايې خبرو ته غوږ نه نيو، ځکه د نفر نفر فکر مې له خانه نه شو لېرې کولای. هر څه چې مريي راته ويل په يوه غوږ به مې ننوتل او له بله به وتل. په دې شپه تر سهاره لس ځله ويښ شوم او هر ځل چې به راويښ شوم نفر نفر به راياده شوه، په دې ډېر خوشاله وم چې سبا به هغه وگورم.

ددې بښځې د ليدو لپاره دوامره بېقراره وم چې په بله ورځ کله د بښځې کور ته لاړم دالا ويده وه. زه د سوالگرو په شان د هغې د کور په دروازه کې کېناستم تر هغه چې داله خوبه راويښه شي.

کله چې د هغې کوټې ته ننوتم گورم، چې يوه وينځه د هغې د بدن په مالش لگيا ده او چې زه يې وليدم ويې ويل سينو هه! ولې زما د پرکالي او کسالت سبب کېږې؟ ما وويل زه نن راغلی يم چې له تا سره خواږه وخورم او خپل ساعت در سره تېر کړم. تا پرون له ما سره ژمنه وکړه چې نن ورځ به له ما سره تېروي.

نفر نفر خوله خلاصه کړه او اسويلی يې وايست ويې ويل: تا پرون ماته درواغ ويلي ول. ومې ويل څنگه مې درته درواغ ويلي ول؟ بښځې وويل. پرون تا وويل چې له کور او مريي پرته بل څه نه لرې په داسې حال کې چې ما تحقيق وکړ او پوه شوم، چې ستا پلار چې اوس روند شوی دی او ليکنه نه شي کولای خپل مهر تا ته درکړی او ويلي يې دي چې ته بايد د هغه کور خرڅ کړې.

نفر نفر رښتيا ويل، پلار مې روند شوی و اوليکنه يې نه شوای کولای خپل مهر يې ماته راکړی و. چې کور يې ورته خرڅ کړم، ځکه چې پلار او مور مې غوښتل د طبس له ښاره ووځي، يوه کرونده واخلي، همغلته خپل پاتې عمر تېر کړي، مور به مې په کرونده کې کرنيز کارونه کوي او هملته به د مرگ تر وخته پاتې وي.

ما ورته وويل موخه دې څه ده؟ بښځې وويل ته د خپل پلار يو ازېښی زوی يې او پلار دې لور نه لري چې له مړينې وروسته د ميراث ډېره برخه هغې ته ورسېږي، نو ټول ميراث به تاته دررسېږي. ته دهغوی په ژوند کې دا حق لرې چې دهغه کور ماته منتقل کړې، هغه هم خپل مهر تاته درکړی او ته يې دکور په پلورلو کې ازاد پرې ايښی يې.

کله چې مې دهغې له خولې دغه خبره واورېده بدن مې ولرژېد، ځکه چې ما د خپل کور

اختیار درلود او د پلار او مور کور مې نفر نفر نفر ته نه شو ورکولای، ومې ویل دغه غوښتنه دې ډېره عجیبه ده، ځکه چې که دغه کور تا ته درکړم پلار او مور به مې نوره کړونده ونه لري چې خپل پاتې عمر پکې تېر کړي.

نفر نفر خپلې وینځې ته وویل چې له کوټې بهر شي او ماته یې وویل چې ورژدې شم، وروسته یې راته وویل سینو هه! راشه او زما پر سر لاس تېر کړه، زه په ډېر شوق ولاړ شوم او د هغې پر بې وښتو سر مې لاس تېر کړ او ومې موبښه.

بښځې وویل سینو هه! باید پوه شې چې زه داسې بښځه یم چې خان ارزانه نه خرڅوم. ستا کور چې پرون دې راکړ زما وړ نه دی او که غواړې له ما استفاده وکړې، باید د خپل پلار کور هم زما په نوم کړې تر دې چې زه پوه شم، ما خان ډېر ارزانه نه دی خرڅ کړی.

ومې ویل، نفر نفر پرون خودې له ماسره ژمنه وکړه، چې نن ورځ به له ماسره تېروي، د پلار د کور خبره دې نه وه کړې.

بښځې وویل، ددې لپاره چې پرون لا زه خبره نه وم، چې ته د خپل پلار د کور د خرڅولو یا بل چا ته د دغه کور د انتقال واک هم لري او بله دا چې پرون، پرون و او نن یوه نوې ورځ ده، او که ته د خپل پلار کور زما په نوم کړې نن به تر ما بنامه پورې له ماسره ساعت تېر کړې په دې شرط چې لومړی ولاړ شي، یو کاتب راوړي او د کور د انتقال سند ماته راکړې، له هغه وروسته به له ماسره ساعت تېر کړې، ځکه چې زه د نارینه وو په قول او وعدو ډاډ نه لرم، زه چې څومره پوهېږم نارینه درواغجن دي.

ومې ویل، نفر نفر نفر، هر څه چې ته ووايي همغسې به وکړم.

بښځې زه له خانه لېرې کړم او ویې ویل نو ورځه! لومړی کاتب راوړله او د کور د انتقال کار خلاص کړه، له هغه وروسته به زه تر شپې پورې ستا شم.

زه له کوره راووتم، یو ځل بیا مې کاتب راوست او دا ځل مې پلرنی کور چې پوهېدم له قبره، وروسته زما د مور او پلار یوازې شتمني ده، د نفر نفر نفر په نوم کړ.

کله چې کاتب غوښتل ولاړ شي ما سپین زر نه درلودل چې هغه ته یې ورکړم، خو بښځې د سپینو زرو یوه نری کړی، کاتب ته ورکړه او ویې ویل داستا اجوره ده او له دې سره کاتب له دروازې ووت.

بیا نفر نفر نفر امر وکړ چې مریان ورته سبا نارې راوړي، هغوی مور ته ډوډی، تروه کبان او د اوربشو او به راوړې.

نفر نفر وویل، نن تر ما بیا مه ستا په خدمت کې یم، په دې کور کې به وڅښې او
و خورې اوله ماسره به ساعت تېر کړې.

له هغه وخته، بیا د لمر تر لوېدو لږ مخکې چې زه د نفر نفر نفر په کور کې وم هغې له
ماسره په مینه چلند وکړ، ماته یې اجازه راکړه چې سړیې وموښم او ویل یې چې زه به نن
تاته داسې شیان در زده کړم چې لا دې نه دي زده کړي، خو زده کول یې د یوې خور د
درلودلو لپاره ضروري دي، ځکه چې له دې پرته به ستا خور ستا له لمس کولو خوند وا
نه خلی.

کله چې لمر داسې ځای ته ورسېد چې ښکارېده نوره نو شپه رانژدې کېږي ښځې راته
ووېل سینو هه اوس مایو ازې پرېږده ځکه چې سترې شوې یم، باید استراحت وکړم او د
سبا لپاره د خان د سینگارولو فکر وکړم.

زما د سر و پښتان هم راشنه شوي دي باید نن شپه هغه وخرېم چې سبا ته مې سر
و څلېږي او که ستا په شان یوه بل سړي وغوښتل له ماسره ساعت تېر کړي نو زما له
خلیدونکي سره خوند واخلي.

زه د دغه ځای د پرېښودلو له امله ډېر خپه وم، په خواشینۍ سره د خپل هغه کور پر لور
روان شوم چې زه پوهېدم نور زما نه دی او کله چې کور ته ورسېدم شپه شوې وه.

کله چې پښماني او شرم له حده ډېر شي د اپیمو په شان په سړي خوب راوړي او زه په
دې شپه له ډېرې پښماني یا له دې شرمه چې د پلار کور مې خرڅ کړی و، ویده شوم او له
دې امله چې د ورځې مې د هغې ښځې په کور کې ډېر شراب څښلي وو ترسهاره راوینس نه
شوم.

سهار چې کله له خوبه راوینس شوم د نفر نفر نفر ښکلی اندام او خریل شوی سر را یاد
شو او پوه شوم چې په کور کې نه شم پاتې کېدای، هغه هم په داسې کور کې چې پوهېدم
زما نه دی.

له کوره ووتم او د هغې ښځې د کور پر لوري روان شوم.

ما سوچ کاوه چې هغه به ویده وي، خو چې ورغلم معلومه شوه چې وینسه وه او په باغ
کې ده.

کله چې یې زه ولیدم ویې پوښتل د څه لپاره راغلی یې او له ما څه غواړې؟

ومې ویل راغلی یم چې ستا په خوا کې و اوسم، د پروڼ په شان ستا سر وموښم او له تا

غو اړم چې له ماسره ساعت تېری وکړي.

بنځې وویل . ایا ته څه لرې چې ماته یې را کړې چې زه له تاسره خپل وخت تېر کړم .
ومې ویل خپل او د پلار کورونه مې تاته در کړل . نور کوم شی نه لرم خو له دې امله چې
زه ډاکټریم او له دار الحیاته فارغ شوی يم . په راتلونکې کې چې بدای شم هغه ډالی به
در کړم چې نن یې باید در کړم .

نفر نفر نفر و خندل او ویې ویل د نارینه وو په ژمنو باور نه دی پکار . ځکه تر هغه وخته
پورې پر خپلې ژمنې ولاړ وي چې هیله کوي یوه بنځه خور کړي
کله چې یې هغه څو ځله خپله خور کړه او له ورباندې مور شو . نو بنځه داسې هېروي
چې د عمر تر پایه پورې یې نه یادوي .

خوله دې امله چې تا وکړای شو . پروښما د لارښوونو پیروي وکړې او له یوې بنځې
د استفادې چل دې زده کړ . بنایي نن هم گروهه ولرم چې له تاسره ساعت تېري وکړم او د
خپلې ډالی لپاره یوه حل لاره پیدا کړم .

زه دهغې په څنگ کې کېناستم . سر مې دهغې په سینو کېښود . بنځې وویل چې زموږ
لپاره خواړه او شراب راوړئ او ویې ویل له دې امله چې بنایي نن له ماسره پاتې شې نو له
همدا اوسه به خوراک او څښاک پیل کړو .

له دې وروسته چې لږ مو وڅښل نفر نفر نفر وویل سینو هه ! ما اورېدلي چې ستا مور و
پلار یو قبر لري چې هغه یې جوړ او سینگار کړی او له دې امله چې ته د خپل پلار د
شتمنیو اختیارات لرې دغه قبر زما په نوم کولای شې .

ومې ویل دغه خبره چې ته یې کوي ما به د آمون له عذاب سره مخامخ کړي . څنگه د
خپل پلار و مور قبر ستا په نوم کړم او ددې سبب شم چې دغه دواړه مېرې او بنځه په بلې
دنیا کې کورونه لري او دهغوی مړی د مریانو او وړانکارو په شان په نیل کې واچوي .

ویې ویل : ته څنگه دا خبره نه منې چې مور و پلار دې قبرونه لري خو په دې راضي کېږي
چې زه خان ارزانه خرڅ کړم ؟

ما وویل پروښما او هابله ورځ مې دوه ډالی در کړې او ایا ددغه دوه ډالی ددې ارزښت نه
لري . چې ته نن له ډالی پرته زما په څنگ کې پاتې شې ؟

بنځې وویل دغه دوه ډالی زما د ښکلا د نیمې ورځې ارزښت نه لري . اوس له دواړه یو
سړی راغلی او چمتو دی چې دیوې ورځې په بدل کې سل دینه سوچه طلا را کړي (دین

د مصري وزن واحد و او کابو یو گرام کېده.

بیا یې د شرابو بل جام راکړ او زیاته یې کړه که غواړې له ماسره اوسې او هرڅومره چې غواړې ما خپله خور کړې. باید د مور و پلار قبر دې زما په نوم کړې

کله چې بنځه پوه شوه زه د قبر ورکولو ته تیار یم نو سمدستي یې کاتب راوغوښت او د قبر د انتقال سند یې برابر کړ.

بیا یې ماته وویل چې له باغه کوټې ته ولاړ شو، ځکه په باغ کې مریان او وینځې دي او ساعت نه شو تېرولای.

کله چې کوټې ته ولاړو نفر نفر وویل. زه هغه بنځه یم چې پر خپله خبره درېږم او بیا چې ونه وایې ما تېراستی یې.

زه به نن تر لمر لوېدو له تاسره یم او ته به نن بیا هغه چلونه زده کړې چې پرون مې در زده کړي ول. زه به هم په دې کور کې ستا له شتونه خوند واخلم او ساعت به مې تېر شي.

مریانو مور ته پېنځه ډوله غوښه، اووه ډوله شریني او درې ډوله شراب راوړل خو ما داسې احساس کاوه چې هرځل زموږ تر شا درېږي پر ما ملنډې وهي، ځکه ټول پوهېدل چې ما ان د خپل مور و پلار قبر هم نفر نفر تېرته ورکړ چې یوه ورځ ورسره تېره کړم.

نه پوهېدم چې هغه ورځ څومره ژر تېره شوه؟ او ولې هغه خوښی چې انسان یې په ډېرو فلزاتو ترلاسه کوي په خوشېبو کې ختمېږي خود بد بختی ورځې پای نه لري.

ناڅاپه متوجه شوم چې ورځ پای ته رسېدلې او شپه شوه.

نفر نفر وویل اوس هغه وخت دی چې ته باید زما له کوره ولاړ شي، ځکه چې شپه شوه، زه هم ډېره سترې یم او باید د بلې ورځې لپاره سینگار وکړم.

ومې ویل نفر نفر! زه غواړم نن شپه هم له تاسره تېره کړم او سبا به له دې ځایه لاړ شم.

بنځې وویل ددې لپاره چې نن شپه له ماسره پاتې شي ماته څه راکوي؟

ومې ویل زه نور څه نه لرم چې تا ته یې درکړم.

ستا لپاره مې حتی مور و پلار هم په بلې دنیا کې بې کوره کړم او اوس د آمون له قهر سره مخامخ یم.

بنځې وویل دلته به نه راتلې، ایا ما درته ویلي ول، چې دلته راشه او له ماسره ساعت تېر کړه؟

ما تینگار وکړ چې نن شپه پاتې شم خو نفرن نفرن وویل: نه شي کېدای، ځکه چې نن شپه له دواب هېواده راغلی سوداگر دلته راځي او هغه به ماته سل دینه سره زر راکړي زه له دومره سرو زرو نه شم تېرېدلای، بیا هم که تا کوم شی درلودای او ماته دې راکړي وای ممکنه وه چې ما د خپل تاوان یوه برخه جبران کړې وای، خوله دې امله چې څه نه لرې باید ولاړ شي.

بیا زما له څنگه پورته شوه چې بلې کوتې ته لاړه شي، خو ما دهغې لاسونه ونيول چې مخه یې ونیسم.

په دې وخت کې دهغو شرابو له امله چې نفرن نفرن راکړي ول، نه پوهېدم چې څه وایم. بښخي چې ولیدل مایې لاسونه کلک نیولي او نه یې پرېږدم چې لاړه شي، نو نارې یې کړې او خپل مریان یې راوبلل ورته یې وویل: چا تاسې ته اجازه درکړې چې دغه سپری زما کورته راپرېږدئ.

ژر یې له دې کوره وباسی، او که مقاومت وکړي دومره ووهی یې چې له هر څه ولوېږي مریانو پر ماحمله وکړه، زه سره له دې چې نشه وم، غوښتل مې مقاومت وکړم او له کوره ونه وځم، خو هغوی پر ما برید وکړ او په لرگیو یې دومره ووهلم چې زما له مخ، سر، سینې او خیتې څخه وینې روانې شوې. وروسته یې له کوره د باندې وغورځولم، کله چې خلک راټول شول او ویې پوښتل چې ولې مو دغه سپری وواکه؟ نو دوی ورته وویل، ده زموږ مالکې ته سپکاوی کړی دی.

موږ چې ورته هر څومره وویل زموږ مالکه داسې بښځه نه ده چې ځان ارزانه خرڅ کړي خو ده نه منله او غوښتل یې چې په زور زموږ مالکه خپله خور کړي، نو موږ هم اړ شوو چې دی له کوره راوباسو.

ما دغه خبرې په داسې حال کې واورېدې چې تقریباً بیخوده وم. دومره یې وهلی وم چې له هغه ځایه نه شوای تللی، شپه مې هملته په خپلو وینو کې تېره کړه او ویده شوم. سهار دپلیو خلکو د پښو او د گادیو د اربو په غږ راوینس شوم، ټول بدن مې سخت درد کاوه او د شرابو مستي هم رانه تللې وه.

خو دومره چې له شرمه او پښېمانۍ څخه کېږم هو مره د بدن له خوږو نه خوږېدم. روان شوم او ځان مې دنیل سیند څنډې ته ورساوه، هلته مې خپلې وېنې ووینځلې او

بيا مې له بناره د وتلو لاره ونيوله، ځکه چې دومره له ځانه شرميدم چې کورته نشوای تللی.

درې ورځې او درې شپې مې دنيل پر غاړه، بانگسونو او نيوونو کې تېره کړه او په دې موده کې مې له اوبو او وښو پرته بل څه ونه خوړل.

درې ورځې وروسته بناره ته را ستون شوم او خپل کور ته لاړم.

کله چې کور ته ورسېدم نو ومې ليدل چې زما پر کور د يوه بل ډاکټر نوم ليکل شوی و، او دې خبرې ثابته کړه چې زما کور يې ضبط کړی دی.

زما مریي کاپتا له کوره راووت، چې زه يې وليدم ويې ژړل او راته يې وويل، زما کم بخته باداره ستا کور يوه ځوان طبيب ونيوه زه اوس زه د هغه مریي يم او د هغه لپاره کار کوم.

بيا يې وويل که ما کولای شوای چې تال له بد مرغيو وژغورم نو خپله دغه يوه سترگه به مې درکړې وای. ځکه چې ستا مور و پلار هم مړه شوي دي.

ومې ويل آمون ته پناه وړم، بيا مې خپل لاسونه پورته کړل او ومې پوښتل زما مور و پلار څنگه مړه شول؟

کاپتا وويل: له دې امله چې تاد هغوی کور خرڅ کړی و، نو نن سهار وختي د ستر قاضي له لوري د هغه کور ته مامورين ورغلل چې هغوی له کوره وباسي او کور د هغه نوي مالک ته ورکړي، خو ستا مور و پلار پر ځمکه پراته ول او نه ښورېدل.

لا هم نه ده معلومه چې هغوی پخپله مړه شول او که تر دې وروسته چې خبر شول له کوره يې باسي نو يې زهر خوړلي دي او خپل ژوند يې پای ته رسولی دی.

خو ته کولای شې د هغوی جنازې او مړي، چې لا هم په هغه کور کې دي د مرگ کورته يو سې.

ما ورته وويل زما مور و پلار دې ونه ليدل؟ کاپتا وويل پرون چې زما نوی بادار زما دکتولپاره راغلی و، او موريې کار کولو ته اړ کولم نو ما وليدل چې ستا پلار دلته راغلی دی.

له دې امله چې پلار دې وړوند و، پر لاره نه شوای تللی او مور دې له لاسه نيولی و، دواړو غوښتل چې تا وگوري.

زه ورته متوجه شوم چې مور دې هم دومره کمزورې شوې وه چې پر لاره نه شوای تللی.

هغوی ویل چې د ستر قاضي مامورین کور ته ورغلي ول او ټول شيان یې مهر کړي او ویلي یې وو، چې هغوی باید ډېر ژر دغه کور خوشې کړي، گني دواړه به په زور له کوره ایستل شي.

پلار دې له مامورینو پوښتنه کړې وه چې دڅه لپاره دوی له کوره باسي نو هغوی ځواب ورکړی و چې ستاسو زوی سینو هغه دغه کور یوې بدنامې بڼڅې ته ورکړی چې له هغې څخه خوند واخلې.

پلار دې له ما وغوښتل چې تاته خبر درکړم چې ته ورشې. خو زه نه پوهېدم چې ته چیرته یې؟

د پلار سترگو دې خبر نه کاوه خو غوښتل یې چې یو شی ولیکي او ماته یې وویل کاپتا یوه ټوټه نري مس راکړه چې د کاتب په وسیله پرې لیک ولیکم او که مې شوم دغه لیک مې زوی ته ورسېږي.

ما یوه ټوټه نري مس له خپلې زېرمې څخه ورکړل او هغه ستا له مور سره ولاړ. ومې ویل کاپتا! ایا پلار مې ستا په وسیله کوم پیغام ماته نه دی رااستولی مریي مې وویل نه.

زړه مې په کوگل کې تر ډبرې هم دروند شوی و، تر دې حده چې پر خپلو پښو نه شوای درېدلی. پر ځمکه کېناستم او ومې ویل کاپتا! هرڅومر سپین زر او مس چې دې زېرمه کړي وي رایې وړه او ماته یې راکړه ځکه چې مور و پلار مې مړه شوي دي، زه د هغوی د مومیایي کولو لپاره هېڅ فلز هم نه لرم، که ژوندی پاتې شوم ستا مس او سپین زر به بیرته درکړم او که مې شم آمون به یې بدله درکړي.

کاپتا وژړل او ویې ویل که ته زما یوه سترگه هم وغواړې چمتو یم چې در یې کړم. خو سپین زر او مس نه لرم.

ما دومره ټینگار وکړ چې هغه لاړ او له دې وروسته چې شاوخوا یې وکتل چې څوک یې نه څاري په باغچه کې یې یوه ډبره لیرې کړه او ترې لاندې یې یوه زړه کڅوړه راپورته کړه چې پکې څو ټوټې مس او سپین زر وو، هغه یې ماته راکړل او ویې ویل: ای زما باداره! دغه مس او سپین زر چې تاته یې درکوم زما د ټول عمر بسپنه ده او له دې پرته په نړۍ کې بل څه نه لرم.

ومې ویل کاپتا! زه ډاکټر یم او که ژوندی پاتې شم ددې لس برابره به درکړم.

ما غوښتل په هغه وخت کې له سلطنتي ډاکټر پاتور او خپل دوست توتمس څخه قرض واخلم. خو له دې امله چې ځوان او بې تجربې وم فکر مې کاوه چې که له هغوی څخه قرض واخلم، نو د هغوی پر وړاندې به مې خپل حیثیت تر پښو لاندې کړی وي.

کله چې د خپل مور و پلار کور ته ولاړم ومې لیدل چې ټول گاونډیان راټول شوي دي او زما د مور و پلار څیرې توري شوي وي، او د کوتې په منځ کې په یوه غټ خټین منقل کې لاهم اور بلېږي.

پوه شوم چې مور و پلار مې په ذغال سره ځانونه وژلي دي، ستر منقل یې له ذغالو ډک کړی او اوریې ورکړی دی، ځکه چې د کوتې دروازې او کرکې هم بندې وې او هغوی مړه شوي ول.

یو ټوکرمې را واخیست، مور و پلار مې پکې تاوکړل، یو خرکار مې را وغوښت یوه ټوټه مس مې ورکړل او هغه ته مې وویل چې زما مور و پلار دارالممات ته ورسوي.

هلته کارگران زما د مور و پلار منلو ته حاضر نه ول او ویل یې چې لومړی باید د دغو دوو کسانو د مومیایي کولو پیسې ورکړم.

ما ورته وویل هغه وخت چې دوی مومیایي شي د کار اجوره به ورکړم خو د دارالممات کارگرانو نه منله.

تر دې چې بوه کارگر چې د فرعون د جنازې د مومیایي کولو پر مهال راسره اشنا شوی و، او هلته یې ډېر نفوذ درلود، ضمانت وکړ چې زه د مومیایي کولو اجوره د مومیایي کولو په بهیر کې یوځای او یایې وروسته ورکړم.

بیا مې یو پری د مور او یو د پلار په پښو کې وتاړه چې له نورو مړیو سره یې توپیر وشي او هغوی مې د مالگې په حوض کې چې د بهوزلو جنازو لپاره ځانگړی شوی و، واچول.

کله چې ډاډه شوم، جنازې د مالگو په اوبو کې ځای پر ځای شوې نو کور ته راستون شوم. هغه ټوکرونه مې بېرته ټول راوړل چې له دغه ځایه مې وړي ول او د مور و پلار مړي مې پکې تاوکړي ول، ځکه دغه ټوکرونه نور زمانه بلکې د کورد نوي مالک مال بلل کېدل او که ما اخیستي وای نو غلا حسابېده.

کله چې مې غوښتل له کوره راووځم او دارالممات ته لاړ شم، نو یو کس چې د کوڅې په څنډه کې به د ناوایي دوکان ته نژدې ناست و، او لیکنې به یې کولې راولاړ شو او نارې

بې کرې سینو هه... سینو هه... !

زه ورنژدې شوم او هغه یو پاپیروس (مصری کاغذ ژباړن) راګر او ویې ویل: دغه لیک دې پلار تاته ولیکه او سپارښتنه یې وکړه چې کله راغلی در ویې سپارم.

مالیک پرانیست او داسې مې ولوسته: ((سینو هه! زموږ ګرانه زویه! له دې امله چې زموږ قبر و کور دې خرڅ کړل مه خواشیني کېږه، ځکه غوره داده چې موږ قبر ونه لرو او بیخي له منځه لاړشو. په دې توګه به په بلې دنیا کې د اوږدو سفرونو ډیر زیار نه ګالو.

ته چې کله په لومړي ځل زموږ کور ته راغلی موږ دواړه بوډاګان وو او زموږ کور ته ستا راتګ زموږ د عمر وروستی پېر له خوښیو ډک کړ. ستا زامن دې ستا د نیکمرغۍ او خوشالی سبب شي، موږ په اسوده زړه دغه نړۍ پرېږدو او له قبر پرته د مطلقې نیستۍ پر لور ځو. خو پوهېږو چې تا پخپله دا نه غوښتل چې ګنې موږ دې قبر ونه لرو، بلکې دغه چاره د هغو پېښو له امله وه چې ستا په واک کې نه وې.))

کله چې ما دغه لیک ولوست یوه شېبه وژرېدم، که څه هم د لیک لیکونکي ډاډګر نه راګوله، خو زه نه غلی کېدم.

کله چې مې دسترګو او ښکې خلاصې شوې، د لیک لیکونکي ته مې وویل: زه فلز نه لرم چې د لیک د رسولو په بدل کې تاته انعام درکړم، خو چمتو یم په بدل کې یې خپل کمیس تاته درکړم.

خپل کمیس مې وکینښ او لیکونکي ته مې ورکړ، هغه په حیرانۍ سره دغه کمیس واخیست او لږه شېبه یې ورته وکتل چې پوه شي ګران بیه دی ګنه؟ سړی نابېره خوشاله شو او ویې ویل: سینو هه! له دې سره سره چې خلک په تاپسې خبرې کوي او وايي چې تا د خپل مور و پلار کور، ان د هغوی قبر خرڅ کړی دی او هغوی دې په بلې دنیا کې بې کوره پرېښودل، خو ستا سخاوت ډېر زیات دی، له دې وروسته هر څوک چې وغواړي په تا پسې بدې خبرې وکړي زه به ستا ننگه کوم.

خو اوس چې تا خپل کمیس ماته راګر، ته به کمیس ونه لرې او لمر به دې ولي وسوځوي، ستا له بدنه به وینې او زوې وبهېږي.

ومې ویل ته نه پوهېږې چې ددې لیک په رارسولو سره دې ماته څومره لوی خدمت کړی دی او څومره دې خوشحاله کړی یم.
زما کمیس واخله او زما فکر مه ګوه.

کله چې هغه ولاړ، نو ما له یوه لنگ څخه پرته نورې جامې نه درلودې او د دارالممات پر لوري روان شوم.

زه اړ شوم چې هلته د یوه عادي کارگر په توګه کار وکړم او د مور و پلار د جنازود مومیایي کولو کار پای ته ورسوم.

بوډا استاد چې پخوا یې هم ماته توجه کوله (راموز) نومېده، هغه ته مې وویل، غواړم چې شاگرد دې شم او کار در سره وکړم.

هغه وویل زه په ډېرې مینې چمتو یم چې تا د شاگرد په توګه ومنم خو ته د دارالحیات فارغ التحصیل او ډاکټر یې، څه ډول راضي شوی چې دلته راشې او زما شاگرد شي.

ومې ویل، د یوې بڼې مینې زه بیچاره کړم، هغې بڼې هر څه راڅخه واخیستل او نن ان کتنځی هم نه لرم چې هلته طبابت وکړای شم.

بله دا چې داسې څوک نشته چې سپین او سره ترې پور کړم او کور پرې واخلم (راموز) په ژور فکر سره خپل سر و بنسوراوه او ویې ویل، هر ځل چې زه اورم یو سړی

بدبخته شوی دی، پوهېږم چې یوې بڼې بدبخته کړی دی. ما څلو پښت ورځې او څلو پښت شپې په دارالممات کې تېرې کړې او په دې وخت کې

ددې ځای د یوه ټیټ کارگر په توګه د مړیو پر مومیایي کولو بوخت وم. کارگران چې پوهېدل زه د دوی له ډلې څخه نه یم او بدبختی د مرګ کور ته راوستی یم

نو تر ټولو خراب او ګنده کارونه یې ماته سپارل چې په دې ډول له ما څخه چې لوستی او تردوی لوړوم غچ واخلي.

ما له مجبوریته د هغوی حکمونه پخپل وخت کې عملي کول چې د مور و پلار مړي مومیایي کړم.

زما یوازېنی نیکمرغي هم دا وه چې د خپل مور و پلار مړي د یوه شتمن کس په توګه مومیایي کوم.

پخپل لاس مې د خپلې ناسکه مور او پلار خپته او سینه وڅیرله او د هغوی معده، کولمې، سږي، زړه، ځیگر او د بدن نور داخلي غړي مې را وایستل، د هغوی خپته او

سینه مې له غوړو او نورو توکو څخه ورډکه کړه. دغه کارونه مې په دارالممات کې د فرعون د مړي د مومیایي کولو په وخت کې زده

کړي ول.

بيا مې د راموز د رودې په اساس چې په مخکني ځل مې په دارالممات کې ليدلی و، د مور و پلار مازغه د پوزې د سوريو له لارې را وايستل او د هغوی د جمجې منځ مې د موميایي له تېلو ور ډک کړ (دموميایي تېل همغه دي چې مور يې نن سبا قير بولو ژباړن) پلار او مور مې مصنوعي غاښونه نه درلودل او تر هغه وخته پورې ما هم مصنوعي غاښونه نه وو جوړ کړي.

که مې ژر دغه اختراع کړې وای دمور و پلار لپاره مې دوه جوړې مصنوعي غاښونه جوړول چې په بله دنيا کې اسوده ووې، و خوري (مصري ډاکټر او د دې پېښې راوي سينو ه لکه چې پخپله په دې کتاب کې وايي د مصنوعي غاښونو اختراع کوونکی دی. تريوه حده چې ښکاره هم ده، لومړني کس چې مصنوعي غاښونه يې د فيل له عاجه پرته له بلې مادې جوړ کړل همدی و او تر هغه مخکې که مصنوعي غاښ موجود هم و نو يوازې د فيل له عاجه جوړېدل ځکه خو بې وزلو په بودا توب کې غاښونه نه درلودل، لامل يې دا و چې د فيل د عاج بيه يې نه شوای ورکولای ژباړونکی)

اې خدايانو شاهد اوسئ چې ما دخپلې ناسکه مور او پلار د جنازو د موميایي کولو لپاره د مرگ د کور تيل، درمل او ټوکر، نه دی غلا کړی بلکې د يوه ټيټ کارگر... او د يوه مريي... په شان مې هلته کار وکړ، خوندور خواړه مې ونه خوړل، شراب مې ونه څښل او دمسو په هغو ټوټو د اجورې په توگه يې ماته را کول ما تېل، درمل او ټوکر واخيستل تر دې چې د مور و پلار د جنازې موميایي کول پای ته ورسېدل.

په گرمو کوټو کې ټول موجود تيل زما دمور و پلار په جمجمې، سينې او خيټې کې او د هغوی په غوښه کې دننه کړای شول، بيا د هغوی غوښه وچه شوه او چې هر څومره اوبه د غوښې په منځ کې وې تبخير شوې.

کله چې وروستی پړاو هم پای ته ورسېد او ما وليدل چې بايد جنازې له دارلممات څخه د باندي يوسم نو ومې ليدل چې د مور و پلار د بدن وزن د مرگ کور ته د راوستلو د وخت په پرتله په دريو کې يوې برخې ته کم شوی دی.

په هغو څلو پښتو شپو ورځو کې چې زه د مرگ په کور کې وم دبې تربيته کارگرانو چلند زما په نسبت بدل شوی و او د پخوا په پرتله ښه شوی و، که څه هم دوی همغه راز سپکې سپورې ويلې او زه يې سپکولم خو په ما نور په قهر نه ول، او سپکاوی خود هغوی په طبيعت کې و ځان يې نه شو بدلولای.

کله چې زما په نیت پوه شول چې غواړم دخپل مور و پلار جنازه له دارالممات څخه وباسم نو له ماسره یې مرسته وکړه او زما په فلزاتو یې راته د غوا یو بڼکلی او کمیابه پوستکی واخیست، ما هم دخپل مور و پلار جنازې د غوا په پوستکي کې کېښودلې او د څرمنې په تسمو مې وگنډله.

پر هغې ورځ چې د مرگ له کوره وتلم را مو ز راته وویل له دې ځایه مه ځه او د عمر تر پایه پورې دلته پاتې شه، ځکه چې د دارالممات دیوه کارگر عاید د دربار د ډاکټر له عایده کم نه دي او که ته یوازې دخپل عاید نیمایي برخه ذخیره کړې نو په بوډ اتوب کې به دیوه کاهن په توگه ژوند وکړې او کنیزې او غلامان به لرې.

خلک دلته له کار کولو کرکه کوي ځکه خو له مور سره سیالي هم نه کوي.

خوزه هلته نه شوای پاتې کېدای ځکه چې فکر مې کاوه هغه کس چې لوی کارونه کولای شي باید واره کارونه د ځان لپاره خوښ نه کړي.

د کارگرانو د سپکو سپورو، ملنډو او خنداگانو په منځ کې مې له راموزه خدای پاماني واخیسته، د غوا په پوستکي کې مې د مور و پلار تاو کړای شوې جنازې په اوږه کړې او له دارالممات بهر شوم. خلک په کوڅو کې له ما څخه لیرې کېدل او خپلې پوزې به یې بندې کړې چې زما له بویه ځان وساتي، ځکه د دارالممات داسې بوی راڅخه لټېده چې ټول خلک به یې کرکجن او وپړول.

طبس دوه ستر ښارونه لري، یو د ژوندیو ښار دی او بل د مړیو ښار.

د مړیو ښار د نیل په بله څنډه پروت دی او د شپې مهال د ژوندیو په پرتله د مړیو د ښار ډېره ساتنه کېده.

زه پوهېدم چې د مړیو ښار ته ننوتل ناشوني دي، ځکه چې ساتونکي به مې سمدستي ووژني خو وادی السلاطین ته ور تگ ممکن و.

د شاهانو کلی یا سیمه هم د نیل په بلې غاړې کې وه. خو د مړیو له ښاره پورته لور ته او په سوېل کې دی او د مصر ټول فرعونیان د نړۍ له پیله تراوسه په وادی السلاطین کې ښخ شوي دي.

د شپې د مړیو د ښار ساتونکي دومره څارل کېږي چې د شاهانو سیمه هومره نه ساتل کېږي. لامل یې دا دی چې ساتونکي او خلک پر دې پوهېږي چې کله کاهن یو فرعون په هدېره کې ږدي د هغه پر قبر داسې طلسم کوي چې هر څوک و غواړي دیوه فرعون هدېرې

ته ولاړ شي و به مري

زه په طلسم عقیده نه لرم او فکر نه کوم چې طلسم دې وکړای شي انسان ووژني خو خیال کوم چې مصري کاهنین له دې وروسته چې یو فرعون بښخ کړي د قبر د یوالونو او دروازي او حتی د قبر لوبښي او شیان او د فرعون تابوت په یو ډول قوي زهرو ککړوي چې د وخت په تېرېدا سره له منځه نه ځي او که څوک د غلا لپاره قبر ته ننوځي او وغواړي گران بیه شیان غلا کړي د هغو زهرو په وسیله مړ کېږي.

خو زه د مرگ غوښتونکی وم. د هغه هر کلی کوم او له ځان سره مې ویل که زه وکړای شم د مور و پلار لپاره یو قبر ترلاسه کړم مرگ راته اهمیت نه لري.

غټه خبره داده چې زما مور و پلار تلپاتې شي او په بله دنیا کې چې ژوندي شي، خپل اوږده مسافرتونه پیل کړي نو د دې لپاره چې له منځه ولاړه شي باید د هغوی جسدونه په یوه قبر کې بښخ کړم. گڼي که په مومیایي شویو جنازو هوا ولگېږي له منځه ځي.

د ورځې له پلوه مې د مور و پلار جنازې او چټې کړې او بیدیا ته ولاړم چې د خلکو له سترگو لرې يم کله چې شپه شوه صبر مې وکړ چې نوره هم تیاره شي او د شغلانو او لېوانو غبرونه پورته شي.

بیا بښار ته ستون شوم او د ځمکې د کیندلو لپاره مې یو کلنگ راواخیست او کله چې وادی السلاطین ته ورسېدم نیمه شپه وه.

له دې سره سره چې کتل مې ماران د بوټو له منځه راوځي، خو له هغوی څخه نه وپرېدم. خو ځایه مې ستر لړمان له مخې تېر شول. خو زه ونه ډار شوم. ځکه چې له خدایانو مې د مرگ هیله کوله او کلي قاعده داده چې کله انسان د مرگ غوښتونکی وي مرگ ورپسې نه راځي.

زه د قراول له پوستو خبر نه وم او مجبوره هم وم چې ترې تېر شم. خو چا ونه لیدم او زما مخه یې ونه نیوله. بنایي زه یې لیدلی هم يم خو خیال به یې کړی وي چې زه یو مړی يم چې خپله روزي مې په شا کړې او د فرعونیانو په قبرونو کې گرځم.

څه موده د فرعونیانو په قبرونو کې وگرځیدم او د داسې مقبرې په لټه کې وم چې وکړای شم دروازه یې خلاصه کړم او د مور و پلار جنازه هلته کېږدم. خو متوجه شوم چې ټولې دروازې بندې دي او که مې کومه دروازه پرانیستې وای نو شک پرې کېده او سمدستي ساتونکي متوجه کېدل چې کوم مړی یې د فرعون په هدیره کې بښخ کړی دی.

زه له مرگه نه وېرېدم او هغه څه چې د فرعون د طلسم په نوم بلل کېدل له هغه هم نه ډار
ېدم ځکه که مې مور و پلار ته کوم قبر برابر کړی وای دې کار به آرام راکړی وو، ان که په
دې هم پوهېدای چې سېمېستي مړ کېږم.

کله چې متوجه شوم چې د هېڅ یوه قبر دروازې نه شم پرانیستلای، نو د یوې هدېرې له
دروازې د باندې چې د کلنگ په وسیله په شگو کې یو قبر وکیند ما د خاورو د لیرې کولو
لپاره له خپلو لاسونو پرته بل څه نه درلودل او لاسونه مې هم په شگو د سولیدو له امله
ژوبل شول خو ما ارزښت نه ورکاوه.

ځمکه مې دومره وکیندله چې یوه داسې کنده پکې جوړه شوه چې زما د مور و پلار
قبرونه پکې ځاییدل، بیا مې په کنده کې د غوا څرمنه اواره کړه او خاورې مې پرې
واړولې.

له دې کبله چې د فرعون د قبر ستنې له شگو جوړې وې نو هلته د ځمکې د کیندلو د نښو
نښانو د ختمولو کار دومره سخت نه و.

بیا مې ارامه ساه واخیسته ځکه چې ډاډمن وم، زما مور و پلار له دې چې د فرعون په
څنگ کې دي نو په بلې دنیا کې به له خوراکی پلوه په سختۍ کې نه وي.

ځکه، چې تل به له فرعون سره وي او د هغه له ډوډۍ، غوښې او شرابو به استفاده

وکړي

کله چې مې د مور و پلار په مړیو خاورې اچولې، لاس مې په یوه سخت شي ولگېد
چې راپورته مې کړ ومې کتل چې یو وړوکی غونډوسکې دی، چې قیمتي کاني پرې
لگېدلي ول. زه پوه شوم چې دا له هغو شيانو څخه دی چې د فرعون د بښخېدا په وخت یې
قبر ته راوړی او هلته لوېدلی دی او بیا د فرعون د قبر د جوړیدو پر وخت تر خاورې لاندې
شوی دی.

غونډوسکې مې پورته کړ او د لاس په پورته کولو سره مې له مور و پلاره خدای
پاماني راواخیسته ومې ویل هیله کوم چې ستاسې مړي د تل لپاره پاتې شي.

کله چې زه له وادي السلاطین څخه راووتم او ځان مې د سیند غاړې ته رساوه نو لمر
هم راختلی و. هلته مې کلنگ په اوبو کې واچاوه او بو تر څنگ وغځېدم خو د بدن سخت
درد خوب ته نه پرېښودم تردې چې له ډېرې ستومانی بې خوده شوم او خیال مې کاوه
ویده شوی يم.

کله چې د هيليو غږ پورته شو له خوبه راپاڅېدم او ومې ليدل چې لمر لوړ شوی دی. دنيل په اوبو کې ما کوگان او بهرې حرکت کوي او کالي وينځونکې بنځې دنيل پر ځنډو د کار په وخت کې خبرې هم کوي.

سهار روښانه او هيلمن کوونکی و، خو زما زړه له غمونو ډک و او دومره خپه وم چې پخپل ځان نه پوهېدم.

زما جامې يوازې يو لنگ و او د لمر وړانگو مې شا سوځوله، ان يوه ټوټه مس مې نه درلودل چې ډوډۍ او د وربشو اوبه (بیر) پرې واخلم.

له بدنه مې د دارالممات ناولی بوی پورته کېده، ځکه چې لا مې په نيل کې ځان نه و وينځلی.

په دغسې ناسم حالت کې مې خپلو ملگرو ته ځان نه شوښکاره کولای چې پوریا مرسته ترې وغواړم. ځکه که هغوی ليدلی وای نو پوهېدل چې زه د خدايانو له لعنت سره مخامخ شوی يم، بله دا چې ټول پوهېدل چې ما خپل او دخپل پلار کورونه او ان د هغوی قبر په يوې بنځې خرڅ کړي دي او زه له دې بدن مې سره ځان هغوی ته نه شم وربښولای.

په دې فکر کې وم چې څه وکړم او څه ډول خپله گېډه مړه کړم، يو وخت مې پام شو يو کس زما ترڅنگ ښوري.

ددغه سړي څپره دومره خرابه وه چې په لومړي سر کې ما فکر وکړ چې انسان نه دی، ځکه چې د پوزې پر ځاي يې د مخ په منځ کې يو سوری درلود او دواړه غوږونه يې نه ول، وروسته معلومه شوه چې غوږونه يې ورپرې کړي دي.

هغه ډنگر نري او سره تاو شوي لاسونه درلودل او کله چې پوه شوزه ورته څيريم نو ويې ويل په موټي کې دې څه نيولي دي؟

خپل موټی مې پرانيسته هغه سړي د فرعون غونډوسکی وليد او ويې پېژاند.

ويې ويل دغه شی ماته راکړه چې بخت راسره ملگری شي، ځکه چې چانس ته ډېره اړتيا لرم او اوريدلي مې دي چې که څوک دغسې غونډوسکی ولري نيکمرغه کېږي.

ومې ويل زه ډېر بې وزله يم، له دې پرته بل څه نه لرم او غواړم هغه وساتم چې مانیکمرغه کېږي.

هغه سړي وويل له دې سره سره چې زه بې وزله يم او گورم چې ته هم بې وزله يې نوچمتو يم چې ددغه غونډوسکي په بدل کې د سپينو زرو يوه کړۍ درکړم.

بيا يې له خپل کمر بنده د سپينو زرو يوه کړۍ را وايستله او ماته يې ونيوله.

ما ورته وويل زه خپل غونډه وسکي نه خرخوم.

هغه سرې وويل تا دا هېره کړې چې که ما غوښتي نو په وړيا توگه مې هم درڅخه اخیستلای شو ځکه چې کله ته وپیده وې. ماته وژلای شوي او ستا غونډه وسکي مې اخیستلای شو.

ما ورته وويل ستا له پرې شويو غوږونو او پوزې داسې ښکاري چې غل او وړانکاره يې. له دې وروسته چې دواړه غوږونه او پوزه يې درپرې کړي. بيا يې د بکار کولو لپاره معدن ته استولی يې او اوس له کانه تښتېدلی يې.

نو دا به درته ښه وي چې ژر له دې ځايه وتښتي ځکه که گزمه راشي او تا دلته وويني و به دې نيسي. بيرته به دې کان ته ستون کړي او که ما ووژني له پښو به دې خورند کړي چې مرشي.

سرې وويل د کوم ځای يې او له کوم ځايه راغلی يې چې لانه يې خبر؟

ټول هغه کارگران يې خوشې کړل چې په کانونو کې يې کار کاوه.

ومې ويل ولې داسې وشول څنگه ممکنه ده ټول مريان له کانونو خوشې کړي؟

سرې وويل نوي فرعون چې اوس په گدی ناست دی او مخکې وليعهد و له دې وروسته چې د باچاهي په گدی کېناست له کانونو يې ټول مريان خوشې کړل او له دې وروسته به د پيسو په بدل کې ازاد خلک په کانونو کې کار کوي.

گمان مې وکړ چې دغه سرې رښتيا وايي. ځکه چې ما څلويښت شپې او ورځې په دارالممات کې تېرې کړې او له هېڅ شي خبر نه وم. نه پوهېدم چې ځوان او نوي فرعون د کانونو کارگران خوشې کړي دي.

سرې وويل زه له دې سره سره چې يو مریي وم او په کان کې مې کار کاوه له خدايانو وپرېدم او له همدې امله. کله چې ته وپیده وې ومې نه وژلې. ته کولای شي خپل دغه غونډه وسکي له ځان سره وساتي او دنیکمرغی د جذبولو لپاره ترې استفاده وکړي.

خوزه حيران وم چې نوي فرعون يانې څلورم آمون هوتب څنگه ټول مريان له کانه خوشې کړي دي. ايا هغه متوجه نه دی چې ممکنه نه ده. يو ازاد سرې ولاړ شي او په کان کې کار وکړي.

ترڅو چې انسان لیونی نه وي هغه مريان نه خوشې کوي چې په کان کې کار کوي. ځکه

چې دکان کار به نا بېره بند شي او بله دا چې اکثریت غلامان چې په کانونو کې کار کوي وړانکار او غله دي او د هغوی ازادي به د سترې فتنې سبب شي.

ته و غور او پوزه پرې کړی کس زما له فکره خبر شوی وي، ويې ويل زه فکر کوم زموږ د نوي فرعون خدای يو لیونی خدای دی.

ومې پوښتل ولې؟ ويې ويل ځکه چې خدای نوي فرعون مجبور کړی دی هغه ټول وړانکاري چې په کانونو کې کار کوي خوشې کړي او س هغوی د مصر په ښارونو او بیدیاوو کې ازاد گرځي. له دې وروسته به یو دین سپین او سره زر او مس استخراج نه شي او مصر به له بې وزلۍ سره مخامخ شي.

که څه هم زه یوه بیگناه انسان وم او په ناحقه یې په جېل کې اچولی وم او په کان کې یې کار کولو ته اړ کړی وم. خو د یوه بیگناه کس په بدل کې په زرگونو وړانکارو په کانونو کې کار کاوه چې هغوی هم او س راخوشې شول او ازاد گرځي.

په داسې حال کې چې سړي خبرې کولې زما د بدن غړيو ته یې هم کتل او زه پوهېدم چې د مرگ د کور د بوی له امله چې له ما څخه پورته کېده په تنگ شوی نه دی. ويې ويل. ستا د بدن پوستکي یې سوځولی دی خو زه تیل لرم او هغه ستا په بدن مورېلی شم.

کله چې یې زما بدن په تیلو غور او وه ويل یې زه حیران یم چې ولې ستا پالنه کوم. ځکه چې کله یې وهلم او بدن به مې ژوبل شو ما به خدایانو ته ښېرې کولې. چې ولې یې پیدا کړی یم او د نورو له ظلمونو سره یې مخامخ کړی یم خو هېچا زما پالنه نه کوله.

زه پوهېدم چې ټول محکومین او مریان خان بیگناه معرفي کوي او دغه سړي هم د نورو په شان گنېم خو له دې کبله چې له ما سره یې نیکې کړې وه، بدن یې په تیلو راته غور کړی و پر دې ټولو سر بېره هغه وخت زه یوازې وم نو له هغه مې وپوښتل چې په تايې څه کړي؟ او دغه ظلم ماته هم بیان کړه چې پر تامې زړه وخورېږي.

هغه سړي وويل زه چې او س ستا په مخکې پر ځمکه ناست یم. غور وونه او پوزه نه لرم یوه ورځ مې کور پټي او غوا درلودل او په کور کې مې ډوډی او په منگي کې مې د وربشو او به پیدا کېدلې. خو له بده شامته زما له کور سره څېرمه د آنو کیس په نوم یو کس او سېده او دغه سړي دومره پټي درلودل چې سرو پای یې نه معلومېده.

دومره غواگانې یې درلودې چې د غواگانو شمېر یې دیدیا تر شگو هم زیات و، خو زه له خدایانو غواړم چې د هغه بدن خوسا کړي او هېڅکله یې له مرگه وروسته مسافرت پیل

نه شي .

هغه سړي په دوامره پټيو او غواگانو کې زما کروندې ته سترگې نیولې وې او ددې لپاره چې زما پټی له ما څخه واخلي تل به یې پلمې کولې او هر کال به یې په مني کې د نیل له راختو وروسته کله چې جریب کښان راتلل او ځمکې یې اندزه کولې نو ما به په حیرانۍ ورته کتل چې زما کرونده هر ځل کمېږي او جریب کښانو چې له انوکیس څخه یې والی اخیستلې زما د ځمکې یوه برخه به یې د هغه له ځمکو سره یوځای کړه .

ما مقاومت کاوه او چمتو نه وم چې خپله کرونده د څو کړیو سرو او سپینو په بدل کې هغه ته ورکړم . په دې وخت کې خدایانو ماته پنځه زامن او یوه لور را کړې ، زما لور د پره ښکلې وه . کله چې انوکیس زما لور ولیده پر هغې مین شو او خپل یو مریي یې ماته را واستاوه . ویل یې چې خپله وړه لور ورکړم نور به راسره کار نه لري .

ما غوښتل خپله ښکلې لور داسې کس ته ورکړم چې په بوډاتوب کې له ما سره مرسته وکړي نو هغه ته مې د لور له ورکولو ډډه وکړه ان تردې چې یوه ورځ انوکیس ادعا وکړه چې ما په هغه کال چې د ځمکې محصولات کم و له هغه څخه غله دانه پور کړې وه او لا مې خپل پور نه دی ورکړی .

ما په خدایانو قسم وخور چې داسې نه ده . خو هغه خپل ټول مریان شاهدي ته راوستل چې ماته یې غله پور را کړې ده او پر همدې ورځ د هغه مریانو په کرونده کې پر ما حمله وکړه چې ما وژني .

ما له خانه د دفاع لپاره یوازې یو لرگی درلود . زما لرگی د هغه د یوه مریي پر سر ولگېد او مړ شو .

بیا یې زه ونيولم او زما پوزه او غوږونه یې پرې کړل او کان ته یې واستولم . هغه کس زما کور او کرونده د خپل خیالي پور په بدل کې واخیستل . زما ښځه او ماشومان یې خرڅ کړل . خو وړه لور مې انوکیس واخیستله او له دې وروسته چې یوه موده یې له هغې سره لکه د وینځې داسې چلند و کړ بیا یې هغه خپل مریي ته ورکړه .

زه لس کاله په کان کې په کار بوخت وم ترڅو د ځوان فرعون فرمان راخوشې کړم او کله چې خپل کور او کروندې ته ستون شوم گورم چې نښه یې هم نه شته او زما کوچنی لور چې دانوکیس لور وه هغه هم ورکه شوې وه وایي چې په طبس کې په یوه کور کې دنو کړې په توگه کار کوي .

ما چې په کان کې کار کاوه انوکيس مړ شو او هغه يې د مړيو په بناړ کې بنځ کړی دی
اوس مې زړه ډېر کېږي چې ولاړ شم او په دې پوه شم چې دهغه پر قبر يې څه ليکلي
ځکه چې حتماً يې د دغه کس جنايتونه د هغه پر قبر ليکلي دي.

خو له دې امله چې ليک لوست نه شم کولای د هغه د قبر ليکنې هم نه شم لوستلای.
ما ورته وويل زه ليک لوست کولای شم او د قبر ليکنه لوستلای شم، که غواړې له تاسره
د مړيو بناړ ته تللی شم او هرڅه چې د هغه پر قبر ليکل شوي وي هغه به درته ووايم.
سړي وويل خدای دې ستا جنازه تل وساتي، که له ما سره دغه مرسته وکړې ډېر به
خوښ شم.

ما وويل له زړه غواړم چې له تاسره د مړيو بناړ ته ولاړ شم او د انوکيس د قبر ډبر ليک
ولولم خو ايا خبر نه يې چې موږ په دې ډول د مړيو بناړ ته نه پرېږدي.
پزه پرې کړي وويل زه پوه شوم چې ته له هېڅ شي خبر نه يې ځکه که خبر وای اوس به
پوهېدې چې نوي فرعون له دې وروسته چې مريان له کانونو ازاد کړل ويې وويل دغو
مرييانو له ډېرې مودې راهيسې خپل مړي نه دي ليدلي حق لري چې د مړيو بناړ ته ولاړ
شي او له خپلو مړيو سره وگوري.

ما او پوزه پرې کړي سړي د تگ تکل وکړ، د مړيو بناړ ته تر رسېدو وروسته هغه سړي
چې د انوکيس د قبر پته يې اخیستې وه، زه يې د هغه قبر ته ورسولم.
ومې ليدل چې د قبر مخته پخه شوې غوښه، او مېوه او يو منگي شراب اېښي ول.
پوزه پرې کړي سړي لږ شراب وڅښل، پر ما يې هم وڅښل او بيا يې وغوښتل چې زه د
قبر ډبر ليک ورته ولولم، ما هم داسې ولوست:

((زه انوکيس يم، غنم مې وکړل او ونې مې کېښودلې، زما د باغونو او کروندې
محصولات زيات ول، ځکه چې له خدايه وېرېدم او د خپلو محصولاتو خمس يا پېنځمه
مې خدايانو ته ورکاوه او نيل سين له ما سره ډېره مرسته وکړه، تل يې زما کروندو ته اوبه
ورسولې، هېڅ څوک زما په کروندې کې وېرې نه ول، زما کروندو ته څېرمه هېڅ څوک له
لوږې سره مخامخ نه شول، ځکه په هغو کلونو کې چې حاصلات لږ ول ما له هغوی سره
مرسته کوله او هغوی ته مې غله ورکوله.

ما د يتيمانو د سترگو او ښکې پاکې کړې او داسې لټه مې نه کوله چې له هغو کونډو
خپل پور و غواړم چې خاوندانو ته مې يې ورکړی و.

هر ځل چې به کوم سړی مړ کېده ددې لپاره چې د هغه کونډه مې نه وي کړولې له خپلو پورنو به ورتېر شوم.

ځکه خو په ټول هېواد کې زما نوم په نیکی سره یادېږي او خلک له ما خوشحاله ول که د چاغوا به ورکه شوه د هغه د ورکې غوا په بدل کې به مې هغه ته یوه چاغه غوا ورکړه.

ما په ژوند کې د دې مخه نیوله چې جریب کېنود کوم کروندگر ځمکه په ناسمه توګه اندازه کړې وي او یا یې د یوه ځمکه بل ته ورکړې وي. هېڅکله داسې ونه شول دا هغه کارونه دي چې ما (انوکیس) ترسره کړي. چې خدایان را څخه خوشاله وي او په یوه اوږد سفر کې چې له مرګ وروسته یې په مخکې لرم له ماسره مرسته وکړي ((کله چې ما د ډبر لیک لوستل پیل کړل پوزه پرې کړي سړي وژړل.

له هغه مې پوښتنه وکړه ولې ژاړې! ویې ویل د دې لپاره چې پوهېږم د انوکیس په هکله مې تېروتنه کړې وه. ځکه که دغه سړی نیک نه وای دغه خبرې به یې د هغه پر قبر نه وای لیکلې.

هره لیکل شوې خبره سمه وي او ترهغه چې دغه نړۍ وي خلک به دغه ډبر لیک د هغه پر قبر لولي.

له دې امله چې د یوه نیک سړي جنازه له منځه نه ځي. هغه به ژوندی پاتې وي خو زه له مرګه وروسته ژوندی نه پاتې کېږم ځکه چې له مړینې وروسته د وړانکارو مړي نیل ته غورځوي. او به یې بیا سمندر ته رسوي او زما مړی به هم د سمندري ژویو خوراک شي. زه دده خبرو ته هک پک شوم او بیا متوجه شوم څه ډول د انسانانو حماقت له منځه نه ځي او په هر پړاو کې د خلکو له ناپوهۍ او خرافاتو استفاده کېدای شي.

دا زرکاله کېږي چې مصري کاهنین د مړیو د کتاب پر بنسټ چې دوی پخپله لیکلي وایي چې د خدایانو له لوري نازل شوی دی او په دې ډول یې خلک مریان کړي دي او د مصر ټولې ګټې د دوی دي.

ددې لپاره چې پرې نه ږدي دخلکو حماقت له منځه ولاړ شي. وایي د مړیو د کتاب هره کلمه پردې سربېره چې په ځمکه کې لیکل شوې وي په اسمانونو کې له خدایانو سره هم لیکل شوې او ساتل شوې دي او هېڅکله له منځه نه ځي.

دغه راز ددې لپاره چې د خلکو عقیده ددغه کتاب په اړه کمزورې او بدله نه شي داسې

بښي چې هر د کلیمه ځکه سمه ده چې لیکل شوې ده. او دغه عقیده په خلکو کې همدغسې
منل شوې ده.

ددغه بد بخته سړي په شان چې غوړونه او پوزه یې پرې شوي دي او یا دا چې د
انوکیس د ناسم نیت او دښمنۍ له امله بندي شوی و او لس کاله یې په کانونو کې تېر کړي
دي. خو کله چې گوري د انوکیس په قبر دغه خبرې لیکل شوې دي نو تصور کوي چې
سمې دي.

اوس گورو چې ده پخپله تېروتنه کړې چې انوکیس یو بې رحمه او ظالم کس بولي.
پوزه پرې شوي کس د خپلو سترگو او ښکې پاکې کړې. هلته چې کومه میوه او شراب
اېښي ول را مخکې یې کړل او ماته یې وویل و خوره او خپله گېډه مړه کړه. ځکه چې نن له
کانونو د مریانو د خلاصون ورځ ده. موږ د مریو ښار ته پرېږدو او دغه خواره خوړلای
شو.

له دې وروسته چې د غوښې. مېوې او شرابو د څښلو له امله مست او خوښ و. قبر ته
یې په خطاب کې وویل: ای انوکیس کله چې ستا پر قبر لیکل شوي چې ته ډېر ښه سړی وې
نو غوره داده د هغو طلايي او مسي لوښو یوه برخه چې ستا په قبر کې دي ماته را کړې
اوزه به نن شپه راشم او دغه لوښي به یو سم.

ما یو وحشي غږ پرې وکړ سړیه څه وايې داڅه کوي؟ غواړې نن شپه راشې او دغه قبر
لوټ کړې. ته نه پوهېږې چې له یوه قبره غلا کول ستره گناه ده. تر دې بله ستره گناه نشته
او خدايان یې نه بښي. غوړ پرې کړي سړي وویل ولې چتیا ت وايې؟

مگر تا د هغه په قبر ونه لوستل چې انوکیس څومره نیک سړی دی او دغه سړی چې تل
یې د خدايانو په امر کار کړی هېڅکله نه غواړي چې زما پور وړی وي او که هغه ژوندی
وای پخپله به یې زما پور را کړی وای.

په دې کې خو شک نشته چې هغه زما کور او کرونده او بچیان د خان کړي ول او زما
کور یې له خپل جايداد سره یو ځای کړی و. زما ښځه او بچیان یې خرڅ کړل. هغه زما
کوچنی لورد وینځې په شان د خان نوکره کړه.

له دې کبله چې انوکیس زما پور وړی دی. په ډېرې خوشالی به زما پور را کړي. زه نن
شپه دخپل پور د ترلاسه کولو لپاره راځم. ته هم له ما سره راتلای شې او خپله ونډه
اخیستی شې.

له دې امله چې هغه باید زما ونډه را کړي نو هر هغه شی چې له هغه یې تر لاسه کړم
حلال دی او د خپلو شیانو یوه برخه چې له هغه یې تر لاسه کوم تا ته در کولای شم چې ته یې
پخپله له قبره را وباسې.

د هغو مریانو ازادې چې په کان کې یې کار کاوه او دې چارې چې مرییان ازاد وي د
مړيو ښار ته ولاړ شي د مړيو د ښار نظم او ترتیب له منځه وړي و او هغه ښار چې مخکې
یې د ژوند تر ښاره ښه ساتنه کېدله په دې شپه د لوټماری په ډگر بدل شوی و.

زه او پوزه پرې کړی مریي د انوکیس قبر ته ننوتو او چې خومره مو وس درلود د سرو
، سپینو او مسو لوښي مو یورل، ازاد شوي مریي ویل هغه څه چې زه یې ورم زما برخه ده
او دا غلانه حسابېږي.

کله چې مو سره ، سپین او مس د مړيو له ښاره ولېږدول و موکتل چې د مړيو د ښار ټول
ساتونکي چې دنده یې د غلا مخنیوی و اوس یې د ازادو شویو مریانو په شان په لوټمار
پیل وکړ او تر هغه چې موږ د نیل ساحل ته نژدې کېدو لا د مړيو په ښار کې غلا او چور
تالان روان و.

ساحل ته چې راوړسېدو ورځ شوه، په دې وخت کې د سوریې سوداگر د سین په بله غاړه
په تمه ول چې له غلو څخه لوټ کړي توکي وپېږي.

هغه څه چې موږ راوړي ول پر یوه سوریایي سوداگر مو په څلور سوه (دین) وپلورل.
له دغو څلور زرو څخه دوه سوه ماته او دوه سوه نور پوز پرې شوي مریي ته ورسېدل.
هغه وویل د سرو او سپینو د تر لاسه کولو لپاره مو ښه اسانه لاره پیدا کړه، ځکه که
پنځه کاله مو د نیل په بندرونو کې بارونه وړلای بیا مو هم دوهمه سره او سپین نه شوای
تر لاسه کولای.

له دې وروسته چې سره او سپین مو تقسیم کړل له یوه بله بېل شوو، مریي پر یوې او زه
پر بله لاره لاړم.

ددې لپاره چې د بدن بوی مې ورک شي لږ کافور او بیخک (دیوه بوټي ریښه ده چې کله
له هغه یوه کلاوه جوړه شي لکه صابون ځک کوي او انسان پاکوي) مې واخیستل او د
نیل په څنډه کې مې ځان وویښه چې له بدنه مې د مرگ د کور بوی بیخي لرې شي او خلک
نور رانه کرکه ونه کړي.

له هغه وروسته مې نوې جامې واغوستې او یوې ساقي خانې ته ولاړم چې څه وخورم.

زه په خوراک اخته وم چې دمړيو له بڼاره مې شور ماشور تر غور شو او ومې ليدل چې نغاره وهي او جنگي گاډۍ هم په حرکت کې ده.

په کيسې له خبرو کسانو مې پوښتنه وکړه څه خبره ده؟ هغوی وويل خانگري نيزه لرونکي چې د فرعون گارډ دی په دنده گمارل شوي چې ازاد شوي مريان وځپي چې نور د مړيو بڼار ونه لوتي.

پر همدې ورځ تردې وړاندې چې لمر ولوېږي څه د پاسه سل غلامان په طبس کې پر دار خړول شوي ول.

دا هغه غلامان ول چې پخوا يې په کانونو کې کار کاوه.

له دې سره فتنه او د مړيو د بڼار لوټمار هم پای ته ورسېد.

دغه شپه مې په يوه عمومي کور کې تېره کړه او هدف مې دا و چې لږ ساعت تېر کړم، خو د دغه عمومي کور يوه بڼځه مې هم خورنه کړه.

له دې عمومي کوره چې ووتم يوه ميلمستون ته ولاړم او ويده شوم.

سهار د خپل پخواني کور پر لوري روان شوم چې د خپل پخواني مريبي کاپتا پور ورکړم او له هغه مننه وکړم. ځکه که هغه خپله لږه بسپنه نه وای را کړې ما د خپل مور و پلار جنازې دارالممات ته نه شوای رسولای.

کله چې کاپتا وليدم په ژړا شو او ويې ويل ما خيال کاوه چې ته مړ شوی يې ځکه مې له خان سره ويل که ژوندی وای حتماً راته چې بيا له ما څخه سره او سپين پور کړي. ځکه چې هغه يو ځل له ما پور اخیستی او څوک چې يو ځل بل چاته فلز ورکړي، نو بيا بايد د ژوند تر پايه هغه ته پور ورکړي.

له دې سره سره چې ما فکر کاوه ته به مړ شوی يې، خو احتياط مې کاوه او له تا سره د مرستې لپاره مې له خپل نوي با دار څخه (خداى دې مړى ورته درې وړې کړي) غلا کوله او د هغه مور هم تل په لرگي وهلم.

په دې وروستيو کې وايي چې خرخوم دې له همدې امله چې اوس ته راغلی يې غوره به داوي چې دواړه له دې ځايه وتښتو او داسې ځای ته ولاړ شو چې له دې تمساحه ليرې وي. زه لږ شکمن شوم خو هغه وويل که د ژوند د خرچې لپاره اندېښمن يې زه لږ فلز لرم او هغه به مصرف کړو. کله چې فلزات خلاص شول زه به کار وکړم او تا به وږى پرې نه ږدم، خو په دې شرط چې ما د دې بڼځې له منگولو چې يوه تمساح ته ورته ده او د هغې له احمق

زویه وژغوري.

ومي ويل کاپتا زه نن ددي لپاره دلته راغلی يم چې خپل پور ادا کړم. ځکه چې پوهېږم هغه څه چې تا ماته را کړل په پېنځو کلونو کې ستا زېرمه وه. بيا مې کاپتا ته تر هغو فلزاتو څو چنده ډېر ورکړل چې ده را کړي ول او هغه چې دغه فلزات وليدل له ډېرې خوشحالي په نڅا شو خو وروسته متوجه شو چې د هغه په شان د يوه بوډا لپاره نڅا بڼه نه ده.

چې نڅا يې بنده کړه ويې ويل زما باداره! له دې وروسته چې ما خپل فلزات تا ته درکړل ومې ژړل. ځکه چې فکر مې کاوه، ته به زما فلزات بيرته رانه کړې. خو له ما گيله مه کوه ځکه کله چې څوک ټول عمر مریي وي، زړه يې مضبوط نه وي او که خپل فلزات بل چاته حتی که يې بادار ته هم ورکړي نو زړه به يې ډاډه نه وي. ومې ويل کاپتا پر دې سربېره چې تاته مې ستا پور درکړ، زه به دې له باداره واخلم او ازاد به دې کړم.

کاپتا وويل که ما واخلې او ازاد مې کړې زه هېڅ څای نه لرم، چې هلته لاړ شم. څوک چې ټول عمر غلام پاتې شوی وی ازاد ژوند نه شي کولای. زه په يوه سترگه وروند غلام يم چې تل مې بادار درلودلی دی او له بادار پرته يوه پسه ته ورته يم، چې شپون نه لري. زه درته نصيحت کوم چې خپل زړې ځايه مه لگوه، ځکه چې زه ستا يم او ته ما له ځان سره بېولي شي.

بيا يې په يوې سترگې سترگه وواهه او ويې ويل سخي باداره! ما تل احتياط کړی، هره ورځ مې له دې ځايه ډېر يو د تگ په هکله معلومات اخیستي دي او پوهېږم، چې په دې وخت کې يوه بېړۍ له دې ځايه د ازمير پر لوري ځي.

مور کولای شو په دې بېړۍ کې سپاره شو او ځان ازمير ته ورسوو خو يوازېني ستونزه داده چې له حرکتې مخکې بايد خدايانو ته ډالی ورکړو چې روغ خپل مقصد ته ورسېږو. خو له هغه وروسته چې زه پر امون خدای بې باوره شوم تر اوسه مې بل خدای نه دی موندلی چې ډالی ورکړم.

ما له ډېرو کسانو وپوښتل چې ايا امکان شته چې لارښوونه وکړي او داسې خدای راوښيي چې زه يې عبادت وکړای شم او هغه ته ډالی ورکړم. هغوی وويل چې د اتون په نامه د فرعون د خدای عبادت وکړه.

پوښتنه مې وکړه دغه خدای په څه ژوند کوي؟

ځواب يې راکړ چې د اتون خدای د حقيقت پر بنسټ ژوند او خدایي کوي.

زه پوه شوم چې دغه خدای زما په درد نه خوري، ځکه هغه خدای چې وغواړي په حقيقت سره ژوند وکړي حتماً يو ساده او بې خبره خدای دی، نو اې باداره! ايا اوس ماته ويلای شې چې د کوم خدای عبادت وکړم.

ما خپل هغه غونډوسکی چې د فرعون په قبر کې مې دمور و پلار د بښخولو په وخت کې پيدا کړی و هغه ته ورکړ او ومې ويل د دغه خدای عبادت وکړه. کاپتا پوښتنه وکړه دا څه شی دی؟

ومې ويل فرعون په دې خدای عقیده درلوده او تصور يې کاوه چې نيکمرغي راوړي.

ما هم له هغې شپې څخه چې دا ترلاسه کړی دی احساس کوم، چې د نيکمرغي پر لوري روان يم او سره اوسپين مې پيدا کړل. که ته هم دغه غونډوسکی وساتې فکر کوم چې نيکمرغه به شې او زه به هم ستا له نيکمرغي استفاده وکړم.

له دې کبله په داسې حال کې چې دغه غونډوسکی لرې، خپلې جامې هم بدلې کړه او د سوريې د خلکو په شان جامې واغونډه چې په دې کشتۍ کې چې ته وايې حرکت ته چمتو ده ولاړ شو.

زه فکر کوم ستا دغه خبره سمه ده، چې زه بايد ستا د اخیستو لپاره پيسې ونه لگوم. ځکه چې له دې ځايه تر ازمير پورې ډېره خرچه لرو او کله چې ازمير ته ولاړو بايد لږ فلزات ولرو چې خرڅ يې کړو او زه پرې طبابت پيل کړم.

بايد تا ته ووايم چې زه هم بېرته لرم چې ژر له طبس څخه ولاړ شو، زه چې کله د طبس په کوڅو کې گرځم نو داسې راته ښکاري چې ټول مې گوري ماته ښکښلې کوي او زه له دې وروسته چې له دغه ښاره ولاړم هيڅکله به بيا طبس ته راستون نه شم.

کاپتا وويل باداره هېڅکله د راتلونکې په هکله پريکنده فيصله مه کوه، ځکه ته نه پوهېږې چې په راتلونکې کې څه کېږي، نو له همدا اوسه طبس ته د نه راتگ په هکله فيصله مه کوه، ځکه ښايې داسې ورځ راشي چې ستېدا ډېره گټه ولري.

پر دې سر بېرته کله چې څوک د نيل په اوبو خپله تنده ماته کړي هغه به تل د ځان پر لور راکاږي

زه نه پوهېږم چې تا دلته څه کړي دي، چې له طبسه دومره کرکه کوي، خو له طبسه ستا د تگ فیصله سمه او معقوله گڼم.

سینووه! زه تا ته ډاډ درکوم چې دغه کار چې تا کړی، که هرڅه وي هېر به یې کړې ددې لپاره چې ته ځوان یې، ځوان له څو کلونو وروسته پخوانی پېښې هېروي او بوډاگانو به هم د عمر په تېرېدو سره پخوانی خبرې هېرې کړې وي، خو له دې امله چې د دوی عمر لنډ وي د تېرو پېښو د هېرولو فرصت نه ورپه برخه کېږي.

انسان چې کوم عمل کوي هغې ډېرې ته ورتې دی چې سمندر ته یې اچوي، دغه ډېره چې کله سمندر ته واچول شوه لوړ غږ کوي او اوبه داسې خوځوي چې انسان فکر کوي دغه هیجان او څپې به له منځه لاړې نه شي، خو څو شپې وروسته اوبه بیرته آرامېږي او انسان له ځان سره بېرته داسې فکر کوي چې گڼې په دغو اوبو کې کومه ډېره نه ده لوبدلې.

ته به هم له څو کلونو وروسته دغه پېښه چې ته ور سره مخامخ شوی یې هېره کړې، له قدرت او شتمنی سره به طبس ته ستون شې او که تر هغه وخته هم زما نوم د فراري مریانو په لیست کې وي ته به وکړای شې زما ملاتړ وکړې او پرې نه ږدې چې څوک ما وکړوي ومې ویل زه چې هر وخت شتمني او قدرت ولرم چمتو یم چې ستا ملاتړ وکړم.

په دې وخت کې د کاپتا د بادار مور هغه ته نارې کړې او هغه ولاړ خو ماته یې ویل د کوڅې په پای کې راته په تمه اوسه زه ډېر ژر راځم.

زه د کور له دروازې لیرې شوم او د کوڅې په پای کې هغه ته په تمه ودرېدم.

لنډه شېبه وروسته کاپتا چې ټوکړی یې په لاس او څادر یې پر سر اچولی و راغی.

په بل لاس کې یې څو ټوټې مس ول، ماته یې راوښودل او ویې ویل دې ښځې چې د ټولو تمساح گانو مور ده بازار ته واستولم چې سودا وکړم، خو زه به ورته هېڅ هم وانخلم ځکه خپل د کارشيان مې را اخیستي او په ټوکړی کې مې ایښي دي.

چې له دې ځایه ولاړ شو، دمسو دغه کړی زموږ پانگه نوره هم زیاتوي چې د سفر خرچه ورسره زیاته شي.

ما ولیدل چې کاپتا په ټوکړی کې خپلې جامې او ساختگي وپښتان هم اچولي ول او کله چې له کوره لیرې شو دنیل څنډې ته ورسېدو هلته یې خپلې جامې بدلې کړې او ساختگي وپښتان یې پر سر کېښودل.

ما هغه ته یوه تراش شوې لکړه هم واخیسته، ځکه ما لیدلي ول، چې د سترو کسانو

نوکران لکړې لري، بیا د سوريې د بېړيو د لنگرځای پر لور لاړو او ما وليدل چې يوه بېړۍ د حرکت په حال کې ده.

ددې بېړۍ ماکو هم د سوريې و او کله چې پوه شوزه يو ډاکټر يم او ازمير ته ځم په ډېرې خوشحالی يې زه او کاپتا ومنلو او ددې لپاره چې دهغه په بېړۍ کې يو شمېر ماکوگان ناروغان و او هيله يې کوله چې زه به يې په لاره کې درملنه وکړم.

داسې ښکارېده چې پيدا کړي غونډوسکي نيکمرغي را په برخه کوله، ځکه چې کارونه مو اسانه شول او موږ په اسانه سفر کولای شو.

کاپتا چې د غونډوسکي اغېز وليد د يوه رښتني خدای په توگه يې ورته عبادت پيل کړ

لسم خپرکی

یوه ناپېژندل شوې ساري ناروغي

کشتی حرکت وکړ او موږ څلرویشتم ورځې په نیل کې سفر وکړ. په دې ۲۴ ورځو کې له ډېرو ښارونو، معبدونو، کروندو، او یادو تېر شوو، خو ما د مصر د منظرو له لیدو خوند وانه خيست ځکه بېره مې وه چې ژر له دغه هېواده ولاړ شم او خان داسې ځای ته ورسوم چې هېڅوک مې ونه پېژني.

کله چې له نیله ووتلو کشتی سمندرګي ته ننوته او په دې وخت کې کاپتا چې د نیل دواړه څنډې یې نه شوای لیدلای ورخطا او مضطرب شو. ماته یې وویل غوره نه ده چې له بېرې پلي شو او د وچې پر لاره ځان ازمیرته ورسوو؟

ما ورته وویل د وچې پر لاره غله دي. هرڅه چې لرو رانه اخلي یې او ممکنه ده و مو

وژني.

کله چې د بېرې ماڼوگانو پراخ سمندر ولید د خپل عادت له مخې یې خپل مخونه په تېرو کانو پرې کړل چې خدایان له ځان سره ملګري کړي او په سلامتیا بیرته مقصد ته ستانه شي.

د کشتی مساپر چې زیاتره یې د سوریې ول، د دې منظري په کتو ووو پرېدل.

هغه مصریان هم وارخطا شول چې په دغه بېرې کې سپاره ول.

مصريانو د آمون له خدایه مرسته غوښته او سریانیانو د (بعل) له خدایه مرسته

وغوښته. کاپتا هم خپل خدای راوايسته او ورته ویې ژړل.

د دې لپاره چې سمندر له ځان سره ملګري کړي یوه کړۍ مس یې سمندر ته وغورځول

خو وروسته بیا له دې امله ډېر خپه و.

دغه پېښې همدا سې روانې وې. ان هغو کسانو چې تردې وخته یې په نیل سین او

سمندر کې پاروگان وهل له پارو وهلو ولوېدل او بېرې د حرکت د دوام لپاره بادبانونه

پورته کړل.

له دې سره هرڅه آرام شول، نور نه مانو گانو خپل مخونه ژوبلول او نه مساپرو مصري خدایان یادول، خو له دې وروسته چې بادبانونه پورته شول او کشتی گړندی شوه د سمندر د څپو له حرکتونو سره مخامخ شوه.

کاپتا چې ولیدل بهری، تکانونه خوري وراخطا شو او دبېرې یو پړی یې کلک ونيو. له څو شېبو وروسته یې په زگیروي کې ماته وویل زړه یې داسې بد بد کېږي او کانگي ورځي چې فکر کوي معده یې خولې ته راغله او حتماً به مړ شي. کاپتا چې تصور یې کاوه حتماً به مړ شي ماته یې وویل باداره له تاخپه نه یم ځکه چې تازه دلته نه یم راوستی بلکې زه وم چې تاته مې وویل باید له طبس ولاړ شو. کله چې زه مړ شوم ما د سمندر او بوته واچوه، ددې لپاره چې د سمندر او به تروې دي او د درالمات د حوض په شان د جنازې د ورستېدا مخه نیسي.

د کشتی مانوگان په مصري ژبه پوهیدل، چې کله یې دغه خبرې واورېدې نو ویې خندل او هغه ته یې وویل یو سترگیه! په دې سمندر کې داسې حیوانات شته چې غاښونه یې تر تمساح هم تېره او لوی دي، تردې وړاندې چې ستا جنازه د سمندر تل ته ورسېږي تا به توتې توتې کړي او وبه دې خوري.

کاپتا چې پوه شو جنازه به یې د سمندر په تروو او بو کې پاتې نه شي او ځناور به یې و خوري نو په ژړا شو.

څو شېبې وروسته زما پخواني مریي کانگې پیل کړې او له هغه وروسته ټولو مساپرو که مصریان وله که سریانیان، کانگې پیل کړې او معدې یې خالي کړې. زه دهغوی د له یېزې ناروغۍ له کبله حیران شوم ځکه چې په دارالحیات کې زموږ استادانو ددې ناروغۍ په هکله موږ ته څه نه و ویلي.

زه نه پوهېدم چې دا څه ډول ناروغي ده؟ ساري ناروغۍ چې په یو وار ټول ناروغه کوي مشهورې دي او د طبس ټول ډاکټران پرې پوهېږي.

زرگونه کاله کېږي چې دغه ناروغۍ پېژندل شوې او د معالجې وسیلې یې هم برابرې دي، خو اوس دغه ناروغي له هېڅ یوې بلې ناروغۍ سره ورته نه وه او ما فکر کاوه چې که د مصر ټول سلطنتي ډاکټران هم راتول شي دغه ساري ناروغي به چې ناڅاپه ټول پرې اخته شول ونه پېژني.

دغه ناروغي نه وبا وه، نه طاعون و او نه کوی، یاچیچک و.

ددې لپاره چې په دغو دريو وارو ناروغيو کې مريضان تبه کوي، خو دغو کسانو چې کانگې يې کولې تبه نه درلوده او د سر له خوړو هم په تکليف نه ول. ما دهغوی خوله بوی کره چې پوه شم ايا دوبا يا کولرا په شان يې خوله بوی کوي کنه؟ خو خراب بوی يې نه کاوه.

دهغوی د ورنو منځ مې معاینه کړ چې پوه شم په طاعون خو به نه وي اخته شوي چې د ورنو له منځه يې رانې سوری کړی وي خو کومه غده مې ونه لیده او پر پوستکي يې هم کومه تپاکه يا دانه، نه تر سترگو کېده په دغو ټولو کسانو کې چې خوا يې راگرځېده هېچا هم تبه نه درلوده.

حیران پاتې وم چې داڅه ډول مرموزه ناروغي ده چې نښې يې په هېڅ یوه کتاب کې نه دي ذکر شوي.

په وارخطايي، دبېرې، مشر مانو ته ورغلم او هغه ته مې وويل ستا په بېرې کې يو ډول خطرناکه ناروغي گډه شوې چې ترننه پورې يې ما ساری نه دی لیدلی.

زه مصري ډاکټر يم اوله دارالحیات بنوونځي څخه فارغ التحصيل يم، خوله دې مر ضه خبر نه وم. زه درته وايم چې ډېر ژر ساحل ته ولاړ شه چې ناروغان و چې ته ولېږدوو.

دکشتۍ مانو وويل: تر اوسه پورې دې په سمندر کې سفر نه دی کړی؟ ... ومې ويل نه مانو وويل دغه ناروغي چې ستا په شان يو مصري ډاکټر ترې بې خبره دی د سمندر ناورغي ده او ددې ناروغي علت هم ډېر خوراک دی. په دې بېرې کې هغه کسان چې غواړي د سرياني شرکت په خرچې چې دبېرې مالک دی، ډوډۍ و خوري تر نورو ډېره ډوډۍ خوري، ځکه چې ډوډۍ يې په کرایه کې حساب شوې وي.

خو ته اې سینو هه کله چې په کشتۍ کې سپرېدې، و دې ويل چې پخپل خرڅ به ډوډۍ خوري، ځکه تر نورو روغ يې علت يې هم دا دی چې په خوړو کې احتیاط کوي.

خو دوی چې پوهېږي ډوډۍ د کشتۍ ده، نو ډېره خوري او گمان کوي چې گټه يې کړې تر هغه وخته پورې چې په نیل سین کې مو حرکت کاوه ډېرې ډوډۍ هغو ته تاوان نه پېناوه ځکه چې نیل سیند دی او څپې نه لري خو اوس چې سمندر ته ننوتو دوی له هرځل خوړو وروسته په همدې مرض اخته کېږي. دغه کانگې د کشتۍ د ټکان له امله دي او کشتۍ هم د سمندر د څپو له امله ټکانونه خوري.

ومې ويل ولې په دې توپاني هوا کې بېرې خغلوې چې مسافر دې له دې ناروغي سره

مخامخ کړي دي؟

مانو وويل دغه هوا توپاني نه ده، بلکې د بهرې د حرکت لپاره تر ټولو ښه هوا ده. خکه تر هغه چې باد نه وي له بادبانه استفاده نه شي کېدای.

بيا يې زياته کړه سينو هه! سره له دې چې ته يو مصري ډاکټر يې د طب دغه علم له ما زده کړه.

د سمندر د ناروغۍ معالجه يوازې داده چې ډوډۍ لږه و خوړل شي او که د کشتۍ مساپر کمه ډوډۍ و خوري يا يې ونه خوري په دې مرض به اخته نه شي.

ما وويل دغه کسان چې ناروغه شوي دي وبه مري؟

مانو وويل کله چې بهرې ساحل ته ور سېږي او دغه کسان ترې پلي شي تر ټولو هغو کسانو به سالم او روغ وي چې په ساحل کې گرځي خکه چې د بيا بيا کانگو له امله به د هغوی د معدې دروند والی له منځه ولاړ شي.

د سمندر ناروغي تر هغه وخته دوام کوي چې بهرې په سمندر کې روانه وي. څنگه چې ساحل ته ور سپېده نو دغه مرض هم ښه کېږي.

موږ په دې خبرو لگيا وو چې شپه شوه. يوه لوري ته هم ساحل نه ښکارېده، ما د کشتۍ مشر مانو ته وويل په دې توره شپه کې لاره در څخه نه ور کېږي؟ هسې نه د ازمير پر ځای د سړي خورو د ټاټوبي تې ولاړ شي. (خلوزره کاله مخکې د مديترانې د شمال او سپدونکي تر يوه حده وحشي ول او مصريانو فکر کاوه چې هغوی سړي خواړه دي.) مانو وويل زه له خدايانو مرسته غواړم او خپله لاره نه ور کوم.

تر هغه چې ورځ وي، د لمر خداي راسره مرسته کوي او چې شپه شي د ستورو او سپوږمۍ خداي مې مرستې ته راځي او نه پرېږدي چې زه د سړي خورو د ټاټوبي پر لور ولاړ شم.

له دې وروسته له مانو څخه راوښوم او په يوې څنډې کې پرېوتم. چې ويده شم، خو تر سهاره د کشتۍ د حرکتونو، د بادبانونو او څپو د غږ له امله خوب رانغی.

پر بله ورځ مې کاپتا ته لږ خواړه ور کړل، خو هغه نه خوړل، په دې وخت کې زه پوه شوم چې هغه به مړ شي خکه چې تر اوسه پورې داسې نه وو شوي چې، کاپتا د خوړو فرصت ولري خو هغه له لاسه ورکړی وي.

اووه شپې او ورځې موږ په سمندر کې وو او اتمه ورځه ازمير ښکاره شو.

کله چې بندر ته ورسېدو بادبانونه راښکته شول او د کشتی ماڼوگانو پاروگان په لاسونو کې ونيول چې کشتی ساحل ته ورسوي ما په حیرانۍ سره ولیدل، زما مریې او ټول هغه مسافر چې ناروغه ول کله چې په بندر کې له بهرې کوز او رهي شول، ټولو ویل چې وږي دي او ډوډۍ یې غوښته.

ما هېڅکله نه وو لیدلي هغه ناروغان چې ته خیال کوي مړه کېږي خو دوی ناڅاپه داسې روغ شي، روان شي، خبرې وکړي او وځاندي.

په دې وخت کې پوه شوم چې علم پای نه لري او انسان چې خو مړه تعلیم وکړي بیا هم د علم ترلاسه کولو ته اړتیا لري، ځکه موږ مصري ډاکټران چې د نړۍ تر ټولو ستر طبيبان یو خود یوه بې سواده ماڼو په اندازه معلومات نه لرو او په طبس کې زما ملگري ددې ناروغۍ له شتونه خبر لانه وو.

سوریې ته سور هېواد او مصر ته تور ملک وایي (د هغو د خاورو د رنگ له امله) او هماغه ډول چې د دغو دواړو هېوادونو خاورې له یو بل سره توپیر لري، د سریانیانو او مصریانو ټول شیان هم سره توپیر لري.

مصر هوار هېواد دی، چې غرنه لري خو سوریه غرونه لري، د دواړو هېوادونو ترمنځ یوه دره یا جلگه ده، چې په هرې جلگې کې یو ملت ژوند کوي، یو پاچا نه لري او دغه ټول پاچاهان فرعون ته باج ورکوي.

د سوریې په سواحلو کې خلک د کبانو د ښکار او سمندر کچ کونې له لارې ژوند کوي او په وچه کې خلک کرنه او لوټماری کوي د فرعون پوځ هېڅکله د سوریې غله او ډاکوان له منځه یونه وړل.

په مصر کې خلک لوڅ دي، خو په سوریه کې له سر تر پښو پټ دي او جامې اغوندي دوی خپلې جامې له وړیو جوړوي.

همدغه خلک چې له سره تر پښو جامې اغوندي، کله چې غواړي خپل طبیعي احتیاجات رفع کړي، له دې پرته چې کوم خاص ځای ته ولاړ شي په هر ځای چې د دوی زړه وغواړي رفع حاجت کوي او دانه ده ورته مهمه چې خلک یې گوري.

د سوریې نارینه اوږده ږیره او ویښتان لري، هر ښار خپل خدای لري او د خدایانو لپاره انسانان قرباني کوي.

ځینې کارونه چې په مصر کې ناروا دي، په سوریې کې جواز لري لکه دنارینه وو.

او بښخو معاشرت په ځينو اخترونو کې نارینه او بښخې په څرگنده له یو بل سره معاشرت کوي.

هر ځل چې فرعون یو صاحب منصب را لېږي چې د سوریې له پاچاهانو باج واخلي، د هغه لپاره د ایوډول تبعید وي، ځکه چې له محدود شمېر مصریانو پرته ډېری مصریان د سوریې د خلکو له ژوند سره نه جوړېږي.

په ازمیر کې د آمون د معبد په نوم یو معبد هم شته او هغه مصریان چې په دغه ښار کې ژوند کوي دغه معبد ته ډالی ورکوي.

ما په ازمیر کې دوه کاله تېر کړل او په دې موده کې مې د بابل لیک او ژبه زده کړل، ځکه چې ماته ویل شوي دي، که څوک بابلي ژبه او لیک زده کړي د نړۍ ټولو مشهورو هېوادونو ته سفر کولای شي او هر چیرته له تعلیم یافته نارینه وو سره خبرې کولای شي.

بابلي خط پر هغو لوحو لیکي چې له متینې خټې جوړې شوي دي او بیا دغه لوحې، چې په نې لیکل کېږي په اور کې ږدي چې د خښتې په شان وچې شي. په سر کې به زه حیران شوم چې ولې بابلي خط د مصري خط په شان په پاپيروس (مصري کاغذ) نه لیکي؟

وروسته پوه شوم چې کاغذ له منځه ځي، خو پخه شوې خټه پاتې کېږي او دا ددې بڼو د نه کوي چې پاچاهان او واکمنان څومره ژر خپلې وعدې او ژمنې هېروي.

یو شی چې په سوریې کې شته خو په مصر کې یې نه گورو، هغه دا دی چې په سوریې کې باید ډاکټر د ناروغ کورته ورشي او هېڅکله ناروغ یو طبيب نه احضاروي.

کله چې طبيب د یوه ناروغ کورته ورځي، نو ناروغ خیال کوي چې خدايانو هغه ور استولی دی او د ډاکټر فیس له درملنې مخکې ورکوي چې دغه چاره د ډاکټر په گټه ده، ځکه کله چې ناروغ معالجه شو بیا د ډاکټر اجوره هېروي.

د سوریې هر شتمن خپل خاص ډاکټر لري او تر هغه چې روغ وي، هغه ته ډالی ورکوي، خو کله چې ناروغ شو، نو بیا طبيب ته هغسې ډالی نه ورکول کېږي لکه د روغتیا پر مهال خو دغه چاره بېرته هغه مهال پیل کېږي چې ناروغ ورغېږي.

زما مري له هغې ورځې چې ازمیر ته ننوتو زه اړ کړم، چې د خپل کار د عاید یوه برخه هغو کسانو ته ورکړم، چې د ښار بېلابېلو سیمو ته ولاړ شي او په طب کې زما معجزې خلکو ته ووايي.

زما مري کاپتا به وييل که ته په دې بڼار کې مشهور شوي، نو بيا به مجبور نه يې چې د ناروغانو د درملنې لپاره د هغوی کورنو ته ولاړ شي. بلکې هغوی به ستا کور ته راځي. ما چې هر څومره ورته وويل په سوريه کې ناروغ د ډاکټر کور ته نه ځي، بلکه بالعکس وي خو هغه نه منله او ويل يې په پيل کې همدا سې ده. خوله دې وروسته چې خلکو عادت وکړ ستا کور ته به راشي. ځکه چې خلک احمقان دي او ډېر ژر ورځني موده ته تسليمېږي په تېره بيا که هغه موده يوه بهرني هېواده راغلی وي. نو کله چې هغوی پوه شي. د ډاکټر کور ته تگ موده دی. بيا خپل دود - دستور پرېږدي او د مصر د خلکو دود به غوره کړي.

يو کار چې کاپتا د هغه کولو ته اړ کړم دا و. چې په کوڅه او سړک کې د سوريې ډاکټرانو ته ورشم (له دې امله چې هغوی د خلکو کور ته تلل. نو تل به په کوڅو او سړکونو کې ليدل کېدل) او هغوی ته ووايم چې: زه سينو هه دمصر مشهور ډاکټر يم. چې خپلې زده کړې مې په دارالحيات کې کړې. د ټولې نړۍ خلک مې پېژني او دومره علم لرم چې که خدايان راسره موافقه وکړي. مري به ژوندي کړم او ږنډې سترگې به ورغوم. خو عمل په هر ځای کې په يوه بڼه نه دی او ناروغۍ په هر هېواد کې خپل خاص ډول لري. زه ددې لپاره ستاسې بڼار ته راغلی يم چې ستاسې د بڼار ناروغۍ وپېژنم. درملنه يې وکړم او ستاسې له علومو خبر شم.

زه نه غواړم چې له تاسې سره سيالي وکړم. ځکه چې د سرو او سپينو د ټولولو لپاره نه يم راغلی او زما لپاره سره او سپين زما تر پښو لاندې خاړو سره څه توپير نه لري. کله چې تاسې وليدل. ستاسې خدايانو يو کس په قهر او غضب اخته کړی او ناروغي يې نه معالجه کېږي. ماته يې راواستوي چې بنايي زه يې په خپلې چرې معالجه کړم. ځکه چې پوهېږم تاسې هېڅکله د خپلو ناروغانو د معالجه لپاره چر نه کاروی، او تل د درملنې لپاره درمل کاروي.

که ما هغه ناروغان چې تاسې ماته رالېږلي پخپلې چرې سره معالجه کړل. هر څومره سره او سپين يې چې را کړل شول له تاسې سره به يې نيم کړم او که مې علاج ونه کړای شو هغه به بېرته تاسې ته درولېږم.

دغه راز که کومه ډالۍ يې هم را کړه هغه به هم تاسې ته درکړم. کله چې به ما له يوه سوريایي ډاکټر سره دغسې خبرې وکړې. هغه به خپله ږيره وگروله

او ویل به یې بې له شکه چې خدایانو تاته علم درکړی دی. ځکه چې ستا کلام په تېره بیا هغه برخه چې وايي سره او سپین به سره نیمايي کوو ډېره په زړه پورې ده. له دې امله چې ته د چرې په مرسته درملنه کوي. نو که وغواړې له مورې سره چې په درملو معالجه کوو سیالي وکړې نه یې شي کولای. مورې عقیده لرو چې یو ناروغ په چرې نه معالجه کېږي. بلکې هغه به مړ شي مورې تا ته یوه سپارښتنه کوو. هغه دا چې هېڅکله په جادوگری د چا معالجه ونه کړې ځکه که ته دغه هڅه وکړې نو له هغو خلکو به وروسته پاتې شي چې تر تا چالاک دي.

ما په دې خبرو باور کاوه. ځکه پوهېدم چې په سوريه کې کوډگر په وایونو او کوڅو کې د ډاکټرانو په شان سرگردانه دي او د کوډو په وسیله د ساده کسانو درملنه کوي.

هغوی هم یا مري او یا د وخت په تېرېدا سره معالجه کېږي. زمونږ په مصر کې هم کوډې شته خو جادوگری. هلته د کاهنینو مسلک او حرفه ده. یوازې کاهنین او هغه هم په معبدونو کې کوډې کوي.

که څوک له معبده بهر په وایونو کې کوډې وکړي سخته سزا ورکول کېږي. هغه نتېجه چې ما په ازمیر کې له خپلې معالجې واخیسته ډېره پامور شوه او ډېره موده تېره نه وه چې په ښار کې مشهور شوم.

ما به له هغو ډاکټرانو سره ډېر ښه چلند کاوه چې خپل ناروغان به یې ماته د علاج لپاره لېږل او چې له ناروغه به مې څومره فیس اخیستی و. هغه به مې ورسره نیمايي کاوه. ناروغ ته به مې ویل چې همغه ډاکټر ته ورشي او ورته ووايي چې ماته یې څه راکړي دي.

زما د معالجې وسیله چاره وه. هر ځل تردې وړاندې چې چاره وکاروم هغه به مې په اور کې پاکه کړه او ځان به مې هم د دارالحیات په دود پاکاوه. یوه ورځ یو ږوند راغی او څرگنده شوه چې څه موده د سوريې ډاکټرانو ته د معالجې لپاره ورغلی دی. خو ناروغي یې نوره هم زیاته شوې ده.

د سوريې ډاکټرانو چې د دغه ږانده د معالجې لپاره کومه وسیله کارولې وه. هغه دا وه چې دخولې نارې به یې له خاورو سره یوځای کولې او د هغه پر ناروغي سترگې به یې ور موبلې.

خو ما د دغه سړي د معالجې لپاره له ستني کار واخیست. لومړی مې ستنه په اور کې

کېښوده، چې پاکه به شوه نو د هغې په وسیله به مې د هغه سرې سترگه معالجه کړه او په دې توگه دغه سرې روغ شو.

دې موضوع زما له شهرت سره دومره مرسته وکړه چې په ټول ازمیر کې یې زه د خدایانو استازی بللم او ویل به یې، همغه ډول چې خدایان انسان ته سترگې ورکوي سینو هه هم رندې سترگې رغوي.

د سوریې شتمن او سوداگر زموږ تر شتمنو او سوداگرو ډېره ډوډۍ خوري، هر ورځ څو ځله پخه شوې ډوډۍ خوري، دغه خور د هغوی بدن چاغ کړی وي او د معدې او ساه لنډۍ ستونزې لري.

کله چې زه مشهور شوم دغه کسان ماته راتلل او ما به د هغې چې په وسیله معالجه کول، د هغوی وینه به مې داسې تویوله لکه چې د خنخیر سر پرې کړې.

ما به ناروغ ته د هغه له وس سره سم درمل ورکول، که مې کتل چې ناروغ پیسې لري، نو گرانه مې پرې خرڅوله، خو بې وزلو ته مې ارزانه ورکوله او باوري وم، چې باید له بدایه یې واخلم او بې وزلي ته یې ورکړم، په تېره بیا که بهوزله ناروغ به د نوکرانو یا مرییانو له پرگنې و.

زما مریي کاپتابه هم له ناروغانو ډالۍ اخیستلې او زیاتره ناروغان به تردې وړاندې چې ماته راشي زما مریي ته به ورتلل چې د هغه په وسیله زما ډېر دقت او مرسته جلب کړي کاپتابه هره ورځ یو شمېر سوالگر زما کور ته راوستل او ډوډۍ به یې ورکوله چې هغوی بیا دینا په شاوخوا کې زما د معالجو د معجزې په هکله خبرې وکړي او ووايي چې دغه مصری ډاکتر په ټولې نړۍ کې ساری نه لري.

ما ډېر سره او سپین ترلاسه کړل او اضافي سره او سپین به مې د سوریې د بهرۍ چلونې په شرکتونو کې په کار اچول.

په سوریې کې داسې شرکتونه شته چې پانگې یې په وړو برخو وپشل شوې بیا دغه وړې برخې خلکو اخیستې وي، دغه وړې برخې بیا هم په نورو وړو برخو وپشل شوې وي او پر هغوی یې لسمه برخه، سلمه برخه، او زرمه برخه نومونه ایښي وي. د ازمیر ټولو اوسیدونکو حتی سوالگرو دغه وړې برخې او ونډې اخیستلې او په نتیجه کې به د کشتیو په شرکتونو کې شریکان شول.

ځینې وختونه داسې کېږي چې بهرۍ سمندر ته ولاړې شي، ډوبېږي او بیرته نه

راستنېرې

خو کله چې بېرې راستنې شي نو بيا پانگوالو ته پرېمانه گټه رسوي. ما هم تر خپله و سه پورې دغه ونډې اخيستي وې چې دبېرېو د شرکتونو په گټه کې شريک شم. په مصر کې دغه دود نشته او له همدې امله هلته د سوريې دبېرېو په شان ستري بېرې نشته.

زموږ په هېواد کې چې کله دبېرې خاوند مړ شي، نو د هغه بېرې هم له منځه ځي، خو په سوريه کې له دې کبله چې بېرې په شرکت پورې اړونده ده او ټول خلک د شرکت ونډه وال دي، نو د يوه يا څو تنو مړينه دبېرې چلونې په کار و بار اغېزه نه کوي. ما په ازمير کې د کشتيو داسې شرکتونه هم وليدل چې پېنځه سوه کاله يې عمر کړی دی.

د بېرېو په شرکت کې له پانگونې زما يوه گټه دا وه چې هېڅکله به مې په کور کې ډېر سره او سپين نه ول، چې غله يې يوسي او د هغو له لامله مې مړ کړي. زه چې څومره بډای کېدم کاپتا هومره چاغېده او بنکلې جامې به يې اغوستلې، خپل بدن به يې په عطري تېلو غوړاوه.

له دې سره سره چې کاپتا بوډاشوی و، خو ځوانې بنځې به يې په خپله غېږه کې ځملولې او کله خوبه داسې مغرور شو، چې له سره به يې سپين سترگي کوله بيا به ما خپله لکره را واخيسته او څو کلک گوزارونه به مې په وليو او ملا ورکول.

دومره سره او سپين مې پيدا کړل چې کله خوبه نه پوهېدم څه پرې وکړم؟

زما برياليتوب دوه علتونه لرل لومړی دا چې د سوريې له ډاکترانو سره مې سيالي نه کوله، ځکه چې په عمومي توگه مې هغه ناروغان معالجه کول چې هغوی به ځواب کړي ول. دويمه دا چې د چرې په کارولو کې مې ډېره تجربه درلوده.

کله چې به يوه سرياني ډاکتر کوم ناروغ ته ځواب ورکړ، چې نور نه رغېږي او ورته و به يې ويل چې مړې، نو خلکو به هم همدا سې فکر کاوه چې دغه کس به مړ شي. کله چې به ما په چرې سره هغه ورغاوه، ټولو به ستايلم او که به ناروغ مړ شو هېچا به نه رټلم ځکه چې پوهيدل ناوړغ نه رغېده.

له همدې لامله ما په ارام زړه، له وېرې پرته خپله چاره د هغولپاره کاروله.

کله به مې د سوريې ډاکترانو له علمونو استفاده کوله، ځکه چې د هغوی ځينې

علمونه په تېره بیا د زخمونو لپاره له گرمو وسپنو استفاده ډېره بڼه وه. کله چې مې ډېره شتمني ترلاسه کړه او پوی شوم چې نورو سرو او سپینو ته اړتیا نه لرم. او زما پر وړاندې یې ارزښت هم کم شو، له هغه وروسته مې بېوزله ناروغان یوازې ددې لپاره معالجه کول چې خپل معلومات پرې زیات کړم. په دغو دوو کلونو کې چې په ازمیر کې وم له یوازیتوبه کړېدم ځکه چې پخپله خوښه به مې بښځه نه پیدا کوله او له هر جايي بښځو مې نفرت کاوه. دا ددې لپاره و چې نفر نفر له هغو بښځو بېزاره کړی وم چې د سرو او سپینو لپاره د نارینه وو غېږې ته ورځي، ان کله چې به د سوريې معبد ته ولاړم چې له کومې بښځې سره ساعت تېر کړم بیا به مې هم له هغو کرکه کوله. په ازمیر کې که یو سړی و غواړي چې له یوې بښځې سره ځملي معبد ته ځي او د یوه ساعت یا یوې ورځې لپاره هلته یوه بښځه خپله خور کوي. سوریه ډېر خدایان لري چې تر ټولو مشهور یې بعل نومېږي. بعل خونخوار خدای دی چې قربانۍ ته اړتیا لري، دغه خدای عادي غلام منع کړي او په بدل کې یې له چل ول سره غلامان پرې ایښي ده. که په ازمیر کې یو څوک دخپلو بچیانو دخپتو د مړولو لپاره یو کب غلام کړي او بیا ونیول شي غل دبعل معبد ته بیایي او ددغه خدای په مخ کې یې ټوټه ټوټه کوي. خو که څوک سپین زر له سرو، سره گډه کړي او بیایي د سرو په نامه خرڅ کړي څوک ورته گوته نه نیسي، ځکه چې چل یې کړی او په سوریه کې له چل ول څخه استفاده دستایلو وړ تخنیک گڼل کېږي. له همدې لامله په دغه هېواد کې خلک د سرو او سپینو په پېژندولو کې استادان دي او کله چې د سرو یا سپینو کړی، ترلاسه کړي پوهېږي چې سوچه دي کنه؟ د ازمیر د اوسېدونکو بښځینه خدای د ایشتر په نامه یوه الهه ده چې هره ورځ یې جامې بدلوي او دغه الهه په یوه ستر معبد کې ده. په دې معبد کې سلگونه، ظاهراً باکري نجونې دهغې خدمت کوي خو دوی یوازې په رسمي توگه باکري دي. خو دوی ته په معبد کې دخپل لقب اپوته د دلربايي او زړه وړلو چلونه ورزده کوي چې معبد ته له راتلونکو سره ځملي.

په ازمیر کې د ایشترار معبد په طبرس کې د عیاشی کورونو ته ورته دی، دلته بښخې د نارینه وو مېلمه پالنه کوي او هرڅه چې نارینه ورکوي د ایشترار په ساتلو یې لگوي. په مصر کې که یوه بښخه له یوه نارینه سره په معبد کې ځملي نو سړی د کار کولو لپاره کاڼ ته استول کېږي او بښخه له معبده باسي. خو په ازمیر کې د ایشترار په معبد کې دغه ډول اړیکې ازاد وي او سریانیان وایي ایشترار له دې امله دغه عمل په معبد کې ازاد پرې ایښی دی چې له دغې لارې ډېرې پیسې گټي.

که یو سړی ونه غواړي د ایشترار معبد ته لاړ شي او د هغه ځای له بښخو سره ساعت تېري ونه کړي باید بښخه وکړي او یا یوه وینځه واخلي. ښایي د نړۍ په هېڅ یوه ځای کې د سوریې په شان مرییان او وینځې د خرڅلاو لپاره نه وي. ځکه چې هره ورځ له لیرې سیمو کشتی راځي او مرییان او وینځي چې له خان سره یې راوړي وي د خرڅلاو لپاره یې بازار ته استوي. په وینځو کې د هر نارینه لپاره د هغه په سلیقې او خوښه برابره بښخه پیدا کېږي او بیه یې هم گرانه نه وي.

هر څوک د خپلې خوښې وینځه لرلای شي چې کور ته یې بوځي او خپل ساعت ورسره تېر کړي.

معیوب مرییان او وینځې د ازمیر حکومت اخلي. دغه مرییان په ډېره ارزانه بیه پیرودل کېږي او حکومت له هغوی څخه ښکلا نه غواړي بلکې هدف یې دا وي چې هغوی بعل معبد ته بوځي او هلته یې د نوموړي خدای په مخکې قرباني کړي.

حکومت باوري دی چې بعل په دې نه پوهېږي چې غولیدلی دی او معیوب نارینه او یا بښخه یې د قربانی لپاره وروړي دي.

کله چې زړې وینځې او بوډا مرییان چې په خولې کې غاښونه نه لري، د قربانی لپاره د بعل معبد ته وړي او قرباني کوي یې نو پر دغه مهال د بعل څپره په یوه توکر کې پټوي چې خپل قرباني ونه گوري. د دې لپاره چې زه هم د ازمیر د خلکو له قدر وني سره مخامخ شم، د بعل خدای لپاره مې قرباني کوله، خود مریي او وینځې پر ځای مې د هغوی بیه ورکوله. دغه سره او سپین تر هغه ډېر څرگند ول، چې یو غلام او وینځه مې قرباني کړې وای.

هغه بښخې چې د ایشترار په معبد کې وې ډېرې ښکلې وې، ځکه چې د دود له مخې د

سوریې تر ټولو ښکلې نجونې په ایشترار معبد کې د خدمت لپاره گمارل کېدې. دغه نجونې چې به کله پېغلې شوې، نو د نارینه وو د زړه را کښلو چلونه به وربښوول کېدل چې څنگه یو سړی په ځان مین کړي چې ډېر سره او سپین زر واخلي. هره شپه چې زه به د ایشترار معبد ته تلم (ددې لپاره چې نارینه له کارونو د خلاصېدا په وخت یانې د شپې له پلوه هلته ځي) د معبد له یوې ښځې سره به ځملاستم چې باکړې به یادېدلې.

زه نور هغه ساده او شرمناک سینو هه نه وم، چې د شپې مهال به په طبس کې د عیاشۍ کورونو ته ولاړم، بلکې له ښځو د خوند اخیستلو په برخه کې مې ډېره تجربه پیدا کړې وه او په دې پوهېدم چې کله یو سړی غواړي له یوې ښځې سره ځملي، څه ډول باید له هغې څخه استفاده وکړي.

له دې وروسته چې څو ځله د ایشترار معبد ته ولاړم، نو هلته مې ولیدل چې هره یوه د مینې کولو او دلبرۍ په خانگرو چلونو پوهېږي او دا د دغه معبد د دود یوه بله گټه ده چې ډېر سره او سپین زر ترلاسه کړي.

له دې کبله چې معبد ته تلونکي نارینه هر ځل له ښځو سره په مینې کولو کې نوي شیان زده کوي، دغه تنوع ددې سبب کېږي چې ایشترار معبد ته له تلو ستړي نه شي. ما د هغه ځای له ښځو څخه ډېر څه زده کړل او ورو- ورو په عشق کې استاد شوم. خو سره له دې چې هر ځل مې معبد ته د تللو په وخت کې خوښي احساسوله، په زړه کې مې د هغه ځای له ښځو کرکه کوله، ځکه پوهېدم چې د طبس د عیاشۍ د کورونو له ښځو سره هېڅ توپیر نه لري.

یوه ورځ کاپتا په څیر راته وکتل او ویې ویل، زما باداره! سره له دې چې ته ځوان یې خو بیا هم ستا په مخ کې گونځې لیدل کېږي ورته مې وویل داسې نه ده.

هغه وویل همدا سې ده او ددې چارې لامل دادی، هغه ښځې چې ته یې په غېږه کې ځملوې، ته له هغوی سره د زړه مینه نه لرې، که یو څوک له یوې ښځې سره له زړه مینه ولري او له هغې سره ځملي هېڅکله به زور نه شي.

هغه وویل زه له دوو شیانو وېرېږم، یو دا چې له هغو ښځو سره چې ته مینه نه لرې او پوهېږې چې موقتي دي، ستا ځملاستل به ددې سبب شي چې ته ژر زور شې او دویم شی

دا چې د نفر نفرنفر پيښه تکرار نه شي او يوه بې رحمه ښځه به تا د خان ليواله کړي او بيا به مور سپيره شو.

ما وويل ډاډه اوسه چې زه به نور د نفرنفرنفر او هغې ته د ورته ښځو په لومه کې گير نه شم.

کاپتا وويل تر اخري ورځې پورې چې يو سړی د نارينتوب ځواک لري دا احتمال شته چې د يوې حريصې او بې رحمې ښځې په لومه کې راشي او خپل ټول شيان له لاسه ورکړي. زه لته کوم تاته يوه کنيزه پيدا کړم چې تا په سرو او سپينو زرو باندې له مينو ښځو وساتم او د شپې مهال به له دې کنيزې سره ساعت تېري کوي.

پنځه ورځې وروسته چې کله خپلې کوټې ته ننوتم و مې کتل چې کاپتا له يوې ځوانې وينځې سره کوټې ته را ننوت.

دغه ښځه نه د مصر او نه د سوريې اوسېدونکې وه، بلکې د سړي خورو قبایلو ته ورته وه، ځکه چې وپښتان يې طلايي، مخ يې سپين او سترگې يې شنې ښکارېدې. ښځه نه دنگه وه او نه ډنگره، سينې او لاسونه يې واړه ول. ما فکر وکړ چې که د سړي خورو د قبيلې ټولې نجونې داسې وي، نو د سړي خورو ټاټوبی د خدايانو تر کور هم ښه دی.

کاپتا چې کله هغه زما کوټې ته رانه ايستله، نو د هغې جامې يې و ايستلې چې زمور (مصريانو) په شان شي او بيا يې د هغې د ښکلا ستاينه وکړه، ويې ويل دا هغه وينځه ده، چې زمور سمندر کچ کونکو د سړي خورو له ساحله را تښتولې او ما نن د مرييانو د خرڅلاو په بازار کې تر دې بله ښکلې وينځه ونه لیده.

په ښځې کې د وحشت نښې نه ښکارېدې او خندل يې، خپل سپين او برېښنده غاښونه به يې رابنودل او د خپل بدن ځينو غړو ته به يې اشاره وکړه.

غړو ته داسې اشاره کول ښه کار نه دی او زه پوه شوم چې کومه ښځه که له وحشي ملتونو څخه نه وي، نو بل څوک داسې بې تربيتي نه کوي.

دغه ښځه ډېر ژر له ماسره صميمي شوه، خو د دې ښځې شتون زما لپاره دايمي عذاب شو، ځکه چې دې ښځې غوښتل تل له ماسره ساعت تېري وکړي، خو زه د هغې له بيا بيا غوښتنو په تنگ شوی وم او کاپتا ته مې وېښله.

ښځه له هغه سره نه جوړېده، کاپتا به وهله او له هغه به تښتېده ماته به راتله خو کله چې

په ما وهله خوشحاله به شوه او ويل به يې له تاسره ځکه خوشحاله يم چې ته خواکمن يې او له ما سره ښه مستي کولای شي.

له دې ښځې سره زموږ اړيکي په همدې ډول روان ول، خو يوه ورځ د سوريې يو پاچا (لکه چې مخکې مې ويلې ول، د هغو شمېر ډېر زيات دی) د معالجې لپاره ماته راغی او چې کله يې دغه ښځه وليده حيران شو.

زه پوه شوم چې زما د وينځې اندام يې ډېر خوښ شوی دی، ځکه چې زما وينځې زموږ له دود سره سم په کور کې کالي نه اغوستل او دغه پاچا هېڅکله پردې ښځه لوڅه نه وه ليدلې.

ما چې وليدل هغه زما له وينځې مخ نه اروي، نو ور معرفي مې کړه او وينځې ته مې وويل چې پاچا ته شراب راوړي.

کله چې پاچا پوه شو چې دا زما وينځه ده نو ويې ويل: سينو هه! زه غواړم دغه وينځه له تا څخه واخلم، هر څومره سره او سپين چې وغواړې د هغې په بدل کې به يې درکړم.

تر دې ورځې پورې د خپلې وينځې د بيابيا غوښتنې له کبله چې بايد مستي ورسره وکړم په تنگ شوی وم، خو کله چې مې وليدل پاچايې غواړي نو زړه مې ونه شو چې پرې خرڅه يې کړم.

ځکه زه پوهېدم هرڅه چې وي خو بيا هم ځنې شپې ورته اړتيا لرم او که خپله وينځه و نه لرم مجبور به يم چې د ايشتار د الهې معبد ته ولاړ شم او د هغه ځای له ښځو سره ځملم. کله چې پاچا زما وينځه و غوښتله نو د هغې په قدر او قيمت پوه شوم، ځکه تر هغه وخته چې زموږ شيان پېرودونکي نه لري زموږ په نظر کې هم بې ارزښته راځي او کله چې د شيانو لپاره پېريدونکي پيدا شي زموږ نظر هم ځانته جلبوي.

اوس هغه وخت راغلی چې بايد د خپلې اختراع په هکله يو څو خبرې وکړم. کله چې ما په دارالممات کې کار کاوه متوجه شوم چې که وکړای شو غاښونه په يوه پوښ کې وساتو نو له خرابېدو به يې وژغورو.

په دارالممات کې چې به کله شتمن مړي موميابې کېدل د هغو په غاښونو به يې يوه پاڼه زر راکارېدل، دغه زر به د وريو په غوښه کې ننوتل او کلک به شول. پايله به دا شوه چې کله به وروسته په موميابې کې د وروستې انښې څرگندې شوې نو غاښونه به له وريو څخه جلا کېدل او له زرو کلونو وروسته به د غاښونو ليکه په خپل حال پاتې وه.

د مړيو غاښونه له موميایي کولو وروسته نه خرابېږي، ځکه چې له مړینې وروسته غاښ نه ورستېږي، خو له وريو جلا کېږي او د زرو په وسیله به یې هغه له وريو سره یوځای کول چې جلا نه شي.

ما فکر وکړ چې که د ژوندیو کسانو په غاښونو د طلا یو پوښ راکارېدل شي ممکنه ده د غاښونو د خرابېدا مخه ونیول شي. تر هغه وخته چې په طبس کې وم زما بېوزلی اجازه نه راکوله چې دغه ډول سینگار برابر کړم.

خو کله چې از میر ته ولاړم او سره او سپین راته بې ارزښته شول، نو په دې لټه کې شوم چې دغه موضوع تجربه کړم او پوه شوم چې په غاښونو د سرو زرو د یوه پوښ په راکارېلو سره هغوی له ورستېدا ساتلای شو. نوموړي پاچا چې د نور بدن د درملنې ترڅنګ یې غوښتل د خپلو غاښونو درملنه هم وکړي، له ما سره موافقه وکړه، چې زه په طلايي پانې سره د هغه غاښونو ته پوښ جوړ کړم چې له خرابېدا وژغورل شي.

کله چې مې د هغه پورتنی او ښکتنی غاښونه په جلا جلا پوښونو سره وربښکلي کړل، نو ما ته یې وویل سینووه! تا زما لپاره ډېر زحمت و ایست او زما غاښونه دې له خرابېدا وساتل، هغه اجوره چې تا ته مې درکړه، که څه هم زیاته ده خو ستا د پوهې په اندازه نه ده. سره له دې چې زه دې د احسان پوروړی یم، له دې کبله چې زه یو ریښتونی سړی یم، نو تا ته وایم چې ستا وینځه غواړم، که دغه وینځه پر ما څرخه کړې ښه بیه به یې درکړم. مګر که یې څرخه نه کړې نو هغه به درڅخه وتښتوم او که مقاومت وکړې نو بیا به تا ووژنم.

ما تر اوسه پورې د سړي خورو د سیمې له کومې ښځې سره مستي نه ده کړې، باید ته خپله وینځه پر ما څرخه کړې، چې له هغې سره ساعت تېری وکړم او پوه شم چې زموږ له تور سترگو ښځو سره تفریح ډېر خوند لري او که له یوې سړي خورې، شنې سترګې سره چې طلايي وینستان لري.

کله چې پاچا دغه خبرې کولې زما مریي کاپتا چې سوريې ته له راتګه وروسته یې د سوريې له سوداګرو سره د بازار د ګرمېدا چل زده کړی و، هلته موجود و او د دې لپاره چې د معاملې بازار ګرم کړي او پاچا پرې چې د وینځې په بدل کې ډېر څه راکړي، نو په نارو سورو یې پیل وکړ او ویې ویل، نن زما د بادار تر ټولو سپیره ورځ ده، کاشکې زه د مور له خېټې نه وای راوتلای او دغه ورځ مې نه وای لیدلې، ځکه چې پر دغې ورځ ته غواړې زما بادار د ساعت تېري له یوازېنۍ وسیلې څخه هم محروم کړې او هغه وینځه چې

هره شپه ورسره ځملي له هغه واخلي.
 زه پوهېږم چې بله هېڅ يوه بڼځه به ددې وينځې په شان زما د بادار زړه خوشحاله نه
 کړي، ځکه چې ددې په شان بله بڼایسته بڼځه نشته وگوره چې د هغې مخ د څوارلسم تر
 سپوږمۍ بڼکلی دی او دوه سینې یې د ازمیر له سنټرو وړې دي
 ایاد هغې بڼوی نس چې هېڅ لوړوالی نه لري گورې او د هغې د نوم ننوتلی ځای
 گورې؟!!

خیر شه! ددې بڼځې پر بدن یو تار وینسته نشته، بدن یې د غوا تر شپډو سپین دی، تر
 باقلیو نرم دی، زه باور لرم چې خدايانو ټول بڼایسته رنگونه راټول کړي او ددغې بڼځې په
 اندام او څېرې کې یې کارولي دي، ځکه خود هغې د سرو وینستان طلايي، سترگې یې شنې
 ، شونډې یې سرې، نوکان یې د نکریزو رنگ لري، اندام یې سپین او د سینو دوه څوکې
 یې گلابي دي.

کله چې زما مریي داسې بازار گرماوه، نو پاچا داسې هیجاني شوی و، چې له ډېرې
 لېوالتیا یې ساه بنده بنده کېده او ویې ویل: سینو هه! زه پوهېږم چې ستا وینځه ډېره
 بڼکلی ده، خو هرڅه چې وغواړې دربه یې کړم، که خرڅه یې نه کړې تابه ووژنم او دا به
 درڅخه واخلم.

ما خپل لاس پورته کړ چې خپل مریي غلی کړم، هغه هم خپلې نارې سوري بندې کړې
 او دغه سري ته یې چې په سوريه کې د (آمورو) سیمې باچا و ویل:
 دغه بڼځه پر ما ډېره گرانه ده، که زه یې خرڅه کړم، له ځان سره به مې خیانت کړی وي،
 ځکه خونه غواړم چې پر تايې خرڅه کړم، خو چمتو یم چې خپله وینځه وړیا درکړم.
 ددې لپاره چې زموږ دغه دوستي ستا په یاد وي، ددې دوستۍ په یاد یې خپله خور
 کړې او له هغې سره له ساعت تېري خوند واخلي.

کله چې د آمورو باچا پوه شو چې زه خپله وینځه هغه ته وړیا ورکوم، نو ډېر خوشحال
 شو او نارې یې کړې، سینو هه! ما گمان نه کاوه چې یوه مصری دې دومره سخاوت ولري
 له ماشوموالي تر نننه پورې چې ما څومره مصریان لیدلي، د فرعون مامورین ول، چې
 له موږ قلنگ اخلي او تل یې لاس د اخیستو لپاره اوږد شوی وي، دوی هېڅکله نورو ته د
 یوه شي د ورکولو لپاره لاس نه اوږدوي.

ته لومړنی مصری یې چې ماته دې ثابته کړه، شونې ده په مصر کې هم داسې کسان

وموندل شي، چې لاس يې خلاص او سخيان وي او که يوه ورځ زما هېواد امورو ته راشي، نو ژمنه در سره کوم چې تا به خپل بڼي لوري ته کېنوم. زما مريبي وينځې ته جامې راوړې، هغې واغوستلې، د امورو له باچا سره چې غښتلی ځوان و، او اوږده توره پيره يې درلوده، له کوره ووته. کله چې وتله زه پوه شوم چې زما وينځه ددغه پياوړي سړي له ليدلو څخه چې د هغې نوی بادار و خوشحاله ښکارېده.

له دې وروسته چې باچا ولاړ کاپتا زه ملامت کړم او ويې ويل ولې دې د امورو له پاچا څه وانه خيستل؟ په داسې حال کې چې هغه چمتو و هر څه چې ته وغواړې در کړي. ما وويل له دې امله مې دغه وينځه وړيا ورکړه چې په راتلونکې څوک خبر نه دي او نه پوهېږي چې په دنيا کې به څه تېرېږي او د يو ستر دوست درلودل د سختو ورځو لپاره ښه وي.

ښايي يوه ورځ اړ شم، د دغه سړي هېواد ته ولاړ شم او هلته د دښمن له گواښونو خوندي پاتې شم. که څه هم دغه سړی وړوکی هېواد لري او د هغه په پاتوبې کې له پسونو او خرو پرته بل څه نه پيدا کېږي، خو د هغه دوستي او ملگرتيا زما لپاره د خطر په وخت کې ډېره غنيمت ده.

د امورو پاچا درې ورځې په ازمير کې و او کله چې له دې ځايه روانېده نو د خدای پاماني لپاره ماته راغی او ويې ويل، سينو هه! که تا د مصر ټول سره او سپين را کړي وای نو دومره به نه وم خوشحال شوی لکه چې دغه وينځه دې را کړه. ځکه دغه وينځه تر ټولو هغو ښځو ښکلې او په زړه پورې ښځه ده چې تراوسه پورې ما ليدلې دي، زه باوري يم چې هېڅکله به له هغې څخه موږ نه شم.

که ته يوه ورځ زما هېواد ته راشي نو له دوشيانو پرته چې بل هر شی ته وغواړې در به يې کړم او هغه دوه شيان يوه همد او وينځه او بل زما اس دي، ځکه چې زما په هېواد کې اسان ډېر کم دي او د گوتو په شمار اسان لرو چې هغه زما د جنگي گاهيو لپاره ضروري دي.

له دغو دوشيانو پرته چې ته هر څه وغواړې در کوم يې او که هر څوک وغواړې زه يې در ته وژلای شم.

که په ازمير کې هم څوک له تاسره دښمني لري ووايه چې د خپلو کسانو په وسيله يې

په همدې ښار کې درته ووژنم، ډاډه اوسه چې ستا نوم به وانه خيستل شي.

له دغو خبرو وروسته د آموږو باچا زه ښکل کړم او ولاړ.

له څو شپو وروسته چې له وينځې ليرې وم، دستوماني احساس مې وکړ، ځکه چې له هغې سره اموخته شوی وم او ځينې شپې به د ساعت تېري او د هغې په ياد د ايشتار د الهې معبد ته تلم، خو د هغه ځای ښځو د يادې وينځې په شان زما ساعت نه شوای راتېرولای.

هوا گرمه شوه او د پسرلي نيمايي فصل تېر شو، گلان وغورېدل، توتکيو الوته پيل کړ او کشتی د ازمير په بندر کې حرکت ته چمتو شوې چې نورو هېوادونو ته ولاړې شي او له هغه ځايه شيان وينځې او مرييان راولي.

د پسرلي په نيمايي کې د ازمير ښار له هيڅانه ډک شو، ځکه چې له خاورو څخه د تموز د خدای د ايستلو وخت راورسېد.

د سوريې روحانيون هر کال د تموز خدای په مني کې خاورو ته سپاري او د پسرلي په نيمايي کې يې له خاورو راباسي.

پر هغې ورځ چې د تموز د خدای مجسمه يې له خاورو را ايستله په ازمير کې عمومي جشن و او پر دغه ورځ نارينه او ښځې له ښاره وځي او بيديا ته ځي.

ټولې ښځې او نارينه په دې ورځ په بيديا کې په ښکاره ډول له يوبل سره ځملي.

زه هم پر دغه ورځ بيديا ته ولاړم چې پوه شم خلک څه کوي؟

ما وليدل چې روحانيونو د تموز مجسمه له خاورو را وايستله، خلکو خوشحالی وکړې، ناڅاگانې يې پيل کړې او ويل به يې د تموز خدای ژوندی شوی دی او هغه د گرمی خدای دی.

همغه ډول چې ځمکه او هوا گرموي د انسان بدن ته هم تودوخه ورکوي او نارينه او ښځې يوبل ته اړتيا پيدا کوي.

کله چې يې د تموز خدای له ځمکې را وايست ما وليدل چې يو شمېر ښځو يوه گاډی راکشوله، په گاډی کې له لرگي جوړه شوې د نارينه د بدن د يوه غړي مجسمه وه چې زه يې د نوم له ويلو شرمېږم.

زه حيران شوم چې د دغه کار هدف څه دی؟ خو وروسته مې وليدل چې ناڅاپه نارينه او ښځې سره گډې شوې او له دې پرته چې شرم وکړي له يوبل سره يوبل ځای شول چې دغه

حيواني عمل تر ماښامه روان و .

د ځينو قومونو د څارويټوب پته بايد د دغو کارونو له ليدو ولگوو ، ځکه چې په مصر کې چې يو متمدن ملت دی هېڅکله دغسې کار نه و شوی .
 ځينو سپين سرو بښځو چې د ځان لپاره يې کوم کس نه و پيدا کړی له نارينه وو هيله کوله چې هغوی هم محرومي نه کړي او له دې کبله چې زه په هغه جشن کې يوازنی سيلاني وم ، زه ډېرو به يې له ما هيله کوله چې ورسره مباشرت وکړم ، خو ما به په کرکې سره له ځانه شړلې او هغوی ته به مې ويل : خدايانو د بښځو لپاره يو وخت ټاکلی دی ، کله چې د بښځې عمر له دې مرحلې تېر شي بايد له هغه وروسته په دې فکر کې نه وي ، چې له چاسره ځملي ، ځکه که خدای غوښتي وای چې بښځې دې د عمر تر پايه پورې له نارينه وو سره معاشرت وکړي نو د هغوی د شهوت لپاره يې حد نه ټاکه .

يوولسم څپر کی

(هورم هب) پخوانی اشنا

له دې جشنه وروسته د سوريې له سرحدونو خبر راغی چې خيبري قبایلو بیا حمله کړې ده. د خيبري قبایلو برید نوې خبره نه وه ځکه دغو قبایلو به په هر پسرلي کې بریدونه کول خو په دې کال يې جرات د پرشوی و او هرځای ته چې رسېدل د مصر د پوځي چونیو عسکر يې وژل.

دوی به په ځینو سیمو کې حتی ځایي مشران هم وژل او په یوه واړه ښار کې يې باچا او د ښار ټول اوسېدونکي ان بښځې او ماشومان ووژل.

کله چې دغه خبر فرعون ته ورسېدل له خيبري قبایلو سره د مبارزې لپاره يې یو لښکر له مصره سوريې ته واستاوه او زه پوه شوم چې د مصر د پوځ او د خيبري قبایلو ترمنځ به چې د سوريې خاورې ته ننوتې دي سخت جنگ وشي.

ما هېڅکله د جنگ میدان نه ولیدلی او د جنگ د ټپیانو له حالته خبر نه وم. زه په دې نه پوهېدم چې گرز، توره، او نیزه په بدن کې څه ډول ټپ پيدا کوي.

د جنگ په میدان کې د ټپیانو د حالت د مطالعې ضرورت اړ ایستلم چې دغه میدان وگورم او له همدې امله مې له ازمیر څخه حرکت وکړ او د سوېل پر لور ولاړم.

د اورشلیم په نوم په یوه واړه ښار کې د مصر له پوځیانو سره یوځای شوم چې د نیل له ساحله راغلي ول.

دغه پوځ دومره قوي نه و لکه چې مشهور شوی و، دوی یو درزن جنگي گاډۍ او دوه زره غشي ویشتونکي او نیزه لرونکي درلودل.

کله چې زه هغه کمپ ته ننوتم ومې غوښتل چې قوماندان وگورم، پوښتنه مې وکړه چې د پوځ قوماندان څوک دی. ما غوښتل له هغه اجازه واخلم چې د جنگ په میدان کې طبابت او جراحي وکړم.

دوی راته وویل چې د پوځ قوماندان د هورم هب په نامه یو ښکلی ځوان دی.

ماغونښتنه وکړه چې د هغه قوماندانۍ او دفتر ته مې ورولي. کله چې مې هغه له ليرې وليد نو متوجه شوم چې هغه راته اشنا دی او کله چې رانژدې شو نو را یاد شو چې هورم هب خوک دی؟

دی هماغه ځوان و چې په کومه ورځ زه د مصر له ځوان وليعهد سره د مصر بېدیا ته تللی وم، دی سهار وختي له خپل باز سره رابښکاره شو او بیا د وليعهد يانې د مصر د نوي فرعون په چوپړ کې ودرېد.

هورم هب زه وپېژندم او ويې ويل اوو..... سينو هه! ته دلته څه کوي؟ په مصر کې ټول وايي چې ته مړ شوی يې او داسې او ازه خپره شوې ده چې د مور و پلار بښپرا چې تا يې قبر خرڅ کړی و نابود کړی يې.

بيا يې زما د برخليک پوښتنه وکړه، ما د هغه وخت له اړتيا سره سم د خپل برخليک په هکله ورته توضيحات ورکړل او ومې ويل، زه د نفر نفر په نوم د يوې بښخې قرباني شوم. هورم هب وويل زه هم له دې بښخې سره ځملا ستلای يم، هغې غوښتل زما شتمني هم ترلاسه کړي، خو ماستا اپوته خپل کور او د مور و پلار قبر خرڅ نه کړل، بلکې په دې متروکې سره مې چې زما په لاس کې ده هغه سمه کړه.

سينو هه! زه بايد درته ووايم چې بښخه تر هغه وخته د درناوي وړ وي چې په يوې تمساح بدله نه شي او کله چې لکه يوه تمساح حريصه شوه بايد له هغې سره د يوه ټيټ مريي په شان چلند وشي.

بيا ما د مصر او طبس د حالاتو په هکله پوښتنه وکړه او هورم هب وويل نه پوهېږم چې د مصر ملت څه گناه کړې چې خدايانو دغه فرعون د هغوی باچا کړی دی؟ ځکه چې دغه فرعون عقل نه لري او ليونی دی. د دغه فرعون خدای چې هغه ترې دنده او امر ترلاسه کوي، دده په شان ليونی دی او داسې شيان وايي چې ليونو هم نه وي ويلی.

په یاد به دې وي چې کله دغه فرعون باچا شو ټول هغه مرييان يې خوشې کړل چې په کانونو کې يې کار کاوه.

او ايا اورېدلي او يا دې ليدلي چې د مرييانو ازادي کومه بلا رامنځته کړه او څه ډول مور ددې لپاره چې په طبس کې امنيت راوولو مجبوره شوو چې هغوی ووژنو.

ومې ويل هو! کله چې مرييان له کانونو را ووتل زه هم په طبس کې وم او ومې ليدل چې څه ډول يې د مريو په ښار بريد وکړ او ټول شيان يې لوټ کړل.

هورم هب وويل سره له دې چې فرعون وليدل، له کانونو څخه د مرييانو ازادې څومره لويه بلا او فتنه رامنځته کړه. خوبيا هم له خپلو خبرو او کارونو نه اوږې او وايي چې د يوه مريي او شهزاده ترمنځ توپير نه شته او مرييان او اشرافان د هغه د خدای په نزد يو شان دي.

ددې مانا داده چې څوک ووايي اوربشي او شات يوشان دي او توپير نه لري ددغه فرعون يوه نوې خبره داده چې ماته وايي خبيري قبایل داسې رام کړه چې وينه تويه نه شي.

ايا دا ممکنه ده چې له وينې بهېدا پرته وحشيان رام کړو؟ سينو هه! زه تاته وايم، ته يو ډاکټري يې، ايا له وينې بهېدا پرته د ناروغ خپته خپرلی او اضافي کولمه يې رايستلای شي چې سړی مړ نه کړي؟

فرعون ددغو قومونو جنگي غرونه چې د وحشي حيواناتو له غرونو بد دي، نه دي اورېدلي چې پوه شي له دوی سره نرم چلند نه شي کېدای.

له دې خبرې وروسته هورم هب وخنډل او ويې ويل، خوزه د فرعون خبرو ته غوږ نه ږدم او د دوی وينه به داسې وبهوم چې ټول به پنبېمانه شي چې ولې له موره پيدا شوي دي؟

ما فيصله کړې چې ددې قبيلې ريښه داسې وسو څوم چې په راتلونکې کې هېڅکله خبيري قبيله ونه کړای شي چې په پسرلي کې يرغل وکړي.

خو سينو هه! زه ستا د احسان پور وړی يم، ځکه چې زه هېڅکله هغه ورځ نه هېروم چې مور له وليعهد سره له بيديا ستنېدو نو هغوی نيت کړی و چې ما ووژني، خو تا پخپلو خبرو سره زما د وژنې مخه ونيوله، په دې ورځ تا په خپلې هوښيارۍ سره زما ژوند وژغوره.

له همدې امله زه تاته هرکلی وايم چې زما پوځ ته راغلي او ته کولای شي په جگړه کې راسره گډون او د عسکرو علاج وکړي.

ستا تنخوا به د فرعون له جيبه درکړم، هرکله، چې زه وزگاروم ته به له ماسره يې اوله ماسره به ډوډۍ خوري.

بيا هورم هب د شرابو جام پر سر واړواوه او زياته يې کړه، کله چې طبس ته د خبيري قبيلو د حملې خبر ورسېد او فرعون و غوښتل سوريې ته لښکرې واستوي، نو په طبس کې موجود يو قوماندان او لښکر مشر چمتونه شو چې ددې لښکر مشري پر غاړه واخلي.

ددې لپاره چې پوهېدل خبيري قبيله خونړۍ او جنگي خلک دي نو هر يو لښکر مشر په

يوې پلمې د لښکر له مشري ډډه وکړه.

ځکه چې دوی نه يوازې له خپله مرگه وېرېدل بلکهې پر دې هم پوهېدل چې له سرو او سپينو به لېرې شي.

ددې لپاره چې د سوريې په دښتو کې سره او سپين نه پيدا کېږي او ددې اپوټه د فرعون په شاوخوا کې سره او سپين ډېروي.

سره له دې چې زه د فرعون له ټولو قوماندانانو ځوان يم، خو دغه ماموريت او دنده مې ومنله. لامل يې دا و چې د خبيريانو خطر ختم کړم او داسې کار وکړم چې نور ونه کړای شي په سوريې حمله وکړي.

د فرعون لښکر مشران ډېر شتمن دي او د امون له کاهنينو سره شريکان دي. دوی هڅه کوي چې د امون د خدای نفوذ له منځه ولاړ نه شي.

نن سبا په مصر کې د فرعون د خدای يانې آتون او د مصر د پخواني خدای (امون) ترمنځ ستره مبارزه پيل شوې او لا معلومه نه ده چې په دې مبارزه کې به څوک بريالی شي؟

فکر کوم د مصر ستر قاضي او د آتون د خدای کاهن (امي) لته کوي چې په دې کار کې د فرعون ملاتړ وکړي.

فرعون پوهېده چې په مصر کې د امون خدای دومره پياوړی شوی دی چې د امون کاهنين د فرعون حکم ته غاړه نه ږدي او که د فرعون کوم امر د خپلو گټو په خلاف وېولي نو د امون له لوري يو حکم صادر وي چې د فرعون حکم پرې لغوه کړي.

فرعون او ستر قاضي چې له دې زيات د امون د خدای او د هغه د کاهنينو باچاهي نه شي زغملاي او س په دې لته کې دي چې د آتون خدای دومره لوی کړي چې امون له منځه لاړ شي.

له همدې امله يې ماته امر کړی چې په دغه سفر کې چې هر ښار ته ننوځم د آتون د خدای لپاره يو معبد جوړ کړم او مالومړنی معبد دلته په اورشليم کې جوړ کړ.

زه نه د امون او نه د آتون په خدای عقیده لرم، خو فکر کوم چې فرعون دلته تېروتنه نه کوي او د هغه سياست سم دی. ځکه دا د منلو نه ده چې مصر دې فرعون هم ولري خو د امون کاهين دې د هغه پر ځای حکومت وکړي.

مقصد مې دا دی چې د مصر سرلښکريان او قوماندانان له دې امله چې د امون نه کاهنينو سره يو لاس شوي دي او اوس خپلې گټې په خطر کې ويني نو نه غواړي چې په دې حساس وخت کې له مصره ليرې وي او له خپلو گټو دفاع ونه شي کړای او که په مصر کې له

سیاسي بدلونونو څخه نه ډار بدلی بسایي یوه پکې ددغه لښکر مشري کړې وای او له مصره به وتلي وای او سوریې ته به راغلي وای.

ما وویل چې د فرعون له سیاست سره مخالفت نه لرم، بلکې هغه ته حق ورکوم چې لته وکړي د آمون د کاهنینو قدرت کم کاندې او هغه شی چې ماته د منلو نه دی دا دی چې فرعون وایي. زه غواړم له حقیقت سره باچاهي وکړم او زه دغه موضوع خطرناکه بولم.

ددې لپاره چې حقیقت د یوې تېرې تورې په شان دی، چې هېڅکله یې باید یوه ماشوم ته ورنه کړو دا خولا پرېږده چې د فرعون په شان یوه لیوني ته یې ورکوو.

کله چې شپه شوه ما د هورم هب کېږدی. ته نژدې په یوې کېږدی کې استراحت وکړ او کله چې سرتېري پوه شول، چې زه ډاکټر یم هڅه یې کوله چې له ما سره ملگري شي. ځکه چې هر عسکر هڅه کوي د یو ډاکټر ملگرتیا خپله کړي. چې د جنگ په میدان کې هغه معالجه کړي.

بله ورځ سهار نغاري وو هل شوې، عسکري یې له خوبه پاڅول او هر قوماندان د خپلو عسکرو په مخکې ودرېده.

کله چې د عسکرو کتارونه منظم شول هورم هب چې یوه متروکه یې په لاس کې وه، له خپلې کېږدی بهر شو، یوه مریي یې پر سر چترې نیولې وه او بل مریي ورته پکې واهه چې مچان ترې وشړي.

هورم هب د عسکرو پر وړاندې داسې وینا وکړه:

((اې د مصر سرتېرو، چې په تاسو کې چټل تورپوستي او د سوریې ټنبل نیزه لرونکي هم شته او ټول د مصر د پوځ غړي دي او دغو ایانو د یوې پادې په شان نارې وهي. زه نن نیت لرم چې تاسې د جنگ ډگر ته بوځم او وگورم چې ایا له خبیریانو سره جنگېدلای شئ او کنه؟ که له هغوی سره د جنگ وس ونه لرئ هیله کوم چې تر وروستي کس پورې ووژل شئ چې مجبور نه شم ستاسې منحوس بدنونه له ځان سره مصر ته یوسم او زه به تنها او یا هم له یوه ټولي ریښتونو سرتېرو سره مصر ته ولاړ شم.

اې... ټولی مشره چې پوزه دې سوری ده، خپل هغه ناپوه عسکر ته یوه لغته ورکړه چې خپله شاگروي چې پوه شي کله چې زه خبرې کوم دی دې خپله شانه گروي.

نن کله چې موږ پر خبیریانو برید کوو زه به تر ټولو مخکې راوړم، ستاسې په مخکې به له خبیریانو سره جنگېږم او زه به ستاسې هر یوه ته پام کوم، چې وگورم کوم یو د جنگ

له دگره شاتگ کوي او ياسم نه جنگېږي

تاسې ته دا درکوم چې نن شپه به زما له دې متروکې وينه څاڅي، دغه وينه به د هغو کسانو له بدنه وباسم چې د جنگ په دگر کې بڼه ونه جنگېږي او بڼه پوه شئ چې زما متروکه د خبيريانو له نيزې خطرناکه ده، ځکه چې د هغو نيزې مسي څوکې لري او څوکې يې ژر ماتېږي.

خبيريان د دې غره تر شا دي چې تاسې يې گورئ او بېگاه زما د کشف مامورين تللي ول چې معلومه کړي د دوی شمېر څو دی؟ خو دا رېډلي ول او تبسېدلي دي، دوی بريالي نه شول چې د هغوی شمېر معلوم کړي.

خبيريان يوازې يو ويروونکی شی لري او هغه د دوی غږ دی، خو که د هغوی له غږه وېرېږئ نو پخپلو غوږونو کې د مټ خټه کېږدئ چې غږ يې وانه وري. البته دغه خټه د دې سبب هم کېږي چې د خپلو قوماندانانو غږ وانه وري نو غوره ده چې له دغه کاره تېر شئ!

هغه کس به سخت پښېمانه شي چې له نښې پرته غشي وولي او هغه کس به هم پېښيमानه شي چې د خپل مشر له امر سره سم غشي ونه ولي. په جنگ کې برياليتوب يوازې په مېړانه کې نه دی، بلکې په دې کې هم دی چې عسکر د خپل مشر امر ته غاړه کېږدي.

که تاسې نن بريالي شوي، نو د خبيريانو ټول شيان، پسونه او غواگانې به ستاسې شي زه به پخپله نه يوه کړې مس، نه هم سپين زر او چت کړم او نه به يو پسه واخلم. نن سبا خبيريان دېر شتمن شوي ځکه چې هغوی دېر کلي او باندي لوت کړي او د هغوی ټوله شتمني به د برياليتوب په وخت کې ستاسې شي.

که بريالي شئ د هغوی بڼې به هم نن شپه ستاسې شي، خو که ماتې وخورئ، زما خونړۍ متروکه به نن شپه ستاسې هرکلی وکړي ((

کله چې سرتېرو دغه خبرې واورېدې خپلې تورې او نيزې يې له زغرو سره و جنگولي، خپلې ليندۍ يې وښورولې او خپل هيجان يې نندارې ته وړاندې کړ.

هورم هب وويل داسې ښکاري چې تاسې غواړئ دېر ژر له خبيري قبيلو سره و جنگېږئ، خو له دې مخکې چې موږ د جنگ د گرتې ولاړ شو، بايد په دې ځای کې د فرعون د خداي لپاره يو معبد جوړ کړو.

د آتون په نوم د فرعون خدای جنگي خدای نه دی او ستاسې په کار نه راځي، ځکه خو له تاسې سره مرسته هم نه شي کولای.

نو ضروري نه ده چې ټول د معبد د جوړولو لپاره دلته پاتې شئ، یوازې د پوځ شاتني کسان کفایت کوي او پاتې همدا اوس روانېدای شئ.

تاسې باید نن مزل وکړئ چې خيبري قبيلو ته ورسېږئ، خو پوه شئ چې کله هغوی راوسېدل زه به تاسې ته د استراحت اجازه درنه کړم او که ستري هم یاست باید له هغوی سره جنگ وکړئ چې ونه تېښتي.

له هغه وروسته هورم هب خپله مترو که وبنسوروله، سرتېرو حرکت وکړ او د خپلو بیرغونو او نخښو ترشا روان شول.

د ځینو عسکرو د ټوليو نښه د زمري لکۍ وه او ځینې ټولي د تمساح د سر په نښې پسې روان ول.

د پوځي ټوليو په مخ او شا کې جنگې گاډۍ روانې وې چې د هغوی ملاتړې وې او پرې نه ږدي چې پر هغوی ناڅاپه حمله وکړي.

کله چې عسکر روان شول هورم هب او د پوځ شاتني کسان له یو شمېر صاحب منصبانو سره د هغه ځای پر لور ولاړل چې هلته د آتون معبد جوړېده، زه هم له هغوی سره ولاړم.

د تگ پر مهال مې واورېدل چې افسران له یوه بل سره غږېږي او وايي دغه بدعت چې نن هورم هب وکړ هېڅ د منلو نه دی.

تر هغه ځایه چې موږ لیدلي دي د جنگ په وخت کې پوځي قوماندانان د لښکر ترشا ځي او په تختونو کې له شاگوري چې کوم عسکر ونه تېښتي او اوس هورم هب وایي چې هغه به له لښکرو او سرتېرو سره یوځای د دښمن پر ضد جنگېږي.

نو موږ هم مجبوره یو چې د هغه پیروي وکړو او د عسکرو په مخکې لاړ شو.

په دې بڼه کې به د تېښتېدنکو عسکرو مخه څوک نیسي او څوک به د هغوی عملونه لیکي؟

ځکه چې عسکر خو پخپله سواد نه لري چې د خپلو ملگرو کارونه ولیکي، یوازې صاحب منصبان لیکل کولای شي، چې کوم عسکر مېرانه کړې او کوم یو ډارن ویا تېښتېدلی دی.

هورم هب چې مخکې و دغه خبرې یې اورېدلې او کله خو به یې خپله مترو که بنسوروله، تردې چې معبد ته ورسېدو.

دولسم څپرکی

(د مصريانو لپاره) یو غیر عادي خدای

معبد وړوکی و او د وخت د کمي له امله یې ونه کړای شول چې د هغه چت جوړ کړي یوازې لږ لرگي او مټه خټه یې وکاروله او یوه ودانۍ یې جوړه کړه. کله چې موږ د معبد مخې ته ورسېدو و مو لیدل چې په منځ کې یې د خدای مجسمه نشته د پوځ شاتني سرتېري د خدای د نه شتون له امله حیران شوي ول او یوبل ته یې ویل دا څه ډول معبد دی چې خدای نه لري. زه هم د سرتېرو په څېر هک پک پاتې وم. ځکه چې تر هغه وخته پورې مې له خدایه پرته معبد نه و لیدلی او هر ځل چې هر معبد ته ننوتم کتل مې چې د یوه خدای مجسمه هلته شته.

هورم هب چې ولیدل ټول حیران شوي یو، نو و یې ویل هغه خدای چې زموږ فرعون یې عبادت کوي یو عجیبه خدای دی چې زه هغه تاسې ته نه شم معرفي کولای ځکه زه پخپله هم نه پوهېږم چې دغه خدای څه ډول دی.

دغه حیرانوونکی خدای نه سترگې لري، نه خوله او نه خپټه، لاس او پښې لري. خواره نه خوري، شراب او د اوربشو اوبه نه څښي او فرعون وایي چې د هغه خدای د انسان په شان نه دی او نه لیدل کېږي. خو که تاسې غواړئ هغه وپېژنئ ممکنه ده د لمر په شان یو گرد شې له ځان سره مجسم کړئ (مقصد نالیدلی او واحد خدای دی او تاریخ د دې ښودنه کوي چې دغه فرعون د لومړي ځل لپاره د توحید پرستی تبلیغ کړی دی ژباړن) سرتېري ستانه شول او لمر ته یې وکتل. د دوی رضایت نه و حاصل شوی او له ځانونو سره بونگېدل.

زما پام و چې ویل یې فرعون لیونی شوی ځکه تر هغه چې یو کس لیونی نه شي د هغه خدای عبادت نه کوي چې لاس، پښې، خپټه، خوله او سترگې نه لري.

هورم هب هم د خپلو سرتېرو په شان فکر کاوه او فرعون یې لیونی باله.

بیایو ځوان کاهن چې د سرو پښتان یې نه وو خریلي او د کتان کمیس یې اغوستی و

راغی، په معبد کې يې يوگري شراب، په يوه لوبښي کې د زيتون تيل او يوه کوده پسرلني بوتې کېښودل او بيا يې يوه سندره پيل کړه چې ويل يې فرعون دغه سندره د خپل خدای لپاره ويلې ده.

مور ددې سندري په هکله په څه پوی نه شوو او سرتېري چې بې سواده وو هغوی هم په څه پوی نه شول.

په دې سندره کې دا خبره کېدله چې آتون داسې خدای دی چې نه ليدل کېږي، خو په هرځای کې دی.

پخپلې رڼا او تودوخې سره ځمکه روښانه کوي، هغې ته تودوخه ورکوي او ټولې ځمکې، د نيل سيند ټول نعمتونه او خوښۍ د هغه له امله دي.

دغه راز يې وويل، که آتون نه وي، زمري د شپې مهال ښکار نه شي کولای. مار له خپلې سوړې او دغه راز چرگوړې له هگۍ نه شي راوتلای.

هغه زياته کړه که آتون نه وي مينه نه رامنځته کېږي، هېڅ يو نارينه نه شي کولای کومه ښځه خپله خور کړي او هېڅ يو ماشوم به د مور له نسه پر ځمکې پښه کېږدي.

ځوان کاهن له دغو خبرو وروسته وويل، د مصر باچا د خدای زوی دی او د خپل پلار په شان په مصر او پر هغو هېوادونو پاچاهي کوي چې د مصر تر واکمنۍ لاندې دي.

کله چې سرتېرو دغه خبرې واورېدې خپلې تورې او نيزې يې په خپلو زغرو ووهلې او په دې ډول يې خپله خوښي وښودله، ځکه هغوی يوازې په دې برخې ښه پوی شول.

دوی پوهېدل، په دې کې شک نشته چې فرعون د خدای زوی دی چې تل همدا سې ول او په راتلونکې کې به تل د مصر فرعون د خدای زوی وي.

په دې ډول د آتون د معبد د پرانستلو کار پای ته ورسېد او بيا مور روان شوو. له مور څخه زما مقصد د پوځ شاتني سرتېري، او د هورم هب په مشرۍ صاحب

منصبان دي. هورم هب پخپلې جنگي گاډۍ کې ناست تر پوځ مخکې روان و او له هغه وروسته يو

شمېر افسران روان ول، ورپسې سرتېري او ترشايې يو شمېر نور افسران روان ول. ځينې افسران په جنگي گاډيو او ځينې پر راوانو تختونو سپاره ول، خو زه پر يوه خره

سپور شوم او د جراحي د وسايلو او درملو صندوق هم راسره و. مور تر هغه وخته روان وو، چې سيوري لوړ شول او يوازې د ورځې په نيمايي کې د

دودۍ لپاره ودرېدو.

پخه شوې باقلي او پر سر يې اچول شوي د زيتون تېل مو وخورل. کله خو به ستومانه او معيوبه سرتېري چې له لارې به پاتې شول د لارې په څنډو کې کېناستل خو هغو افسرانو به چې له شاروان ول په مترکو ووهل.

يو ځل مې وليدل چې د يو افسر جنگي گاډۍ د يوه سرتېري په مخکې چې له ستومانی د لارې په څنډه کې ناست و، ودرېده، دغه افسر له خپلې گاډۍ ورتوب کړه او په دواړو پښو د سرتېري په خپته کې ودرید.

دغه سرتېری د افسر د دغه گوزار له لامله ځای پر ځای مړ شو، خو هېچا اعتراض ونه کړ. ددې لپاره چې د جنگ ډگر ته د تللو لپاره اجير شوي سرتېري تنبلي ونه کړي.

کله چې سيوري لوړ شول موږ هغو غونډيو ته ورسېدو چې د يوې غرنۍ سيمې پيل گڼل کېدې. ناڅاپه په سرتېرو د غشو باران جوړ شو او معلومه شوه چې يو شمېر خبيريانو په دغو غونډيو کې زمونږ په سرتېرو غلچکي برید کړی.

د غشو د باران له امله هغه سرتېري چې سندرې يې ويلې غلي شول خو هورم هب دغو غشو ته اهميت نه ورکاوه. له دې امله چې موږ د پوځ له مهمې برخې سره يوځای شوي وو او د لښکر مخکينی او شاتنی ځواکونه او د هغه زړه سره يوځای و، نو هورم هب امر وکړ چې سرتېري دې گړندي شي او له دې ځايه دې ليرې شي. ددې کار موخه دا وه چې د خبيری ځواکونو پر اصلي برخې حمله وکړي او د لارې په دواړو غاړو کې له خبيری غشي ويشتونکو سره په مبارزې خپل وخت تېر نه کړي.

زمونږ جنگي گاډيو په يوه برید کې غشي ويشتونکي له لارې ليرې کړل او موږ خپله لاره ووهله.

زما په څنگ کې يو افسر چې د پوځ د خوړو او د حيواناتو د وښو مسول و پر يوه خره سپور و. له دې امله چې له سهاره تر بېگا له يو بل سره وو نو له ماسره ملگری شو، له ما يې غوښتنه وکړه چې که ووژل شو داسې يو کار وکړم چې جنازه يې له منځه ولاړه نه شي او دهغه خپلوانو ته يې ورسوم چې موميایي يې کړي.

هغه به ويل خبيريان ډېر زړه وراو بې رحمه دي او د شپې تر رارسېد او پورې به موږ ټول ووژني.

د ورځې څلورمه برخه لپاتې وه چې د غونډيو په منځ کې يوه پراخه دښته رابښکاره

شوه او معلومه شوه چې خبيريانو هلته پنډه غالی جوړه کړی دی.

تر کومه ځايه چې سترگو کار کاوه هومره توري کېږدی. يوه په بلې پسې ولاړې وې، د کېږدو په مخکې خبيريانو له زغرو او ځلانده نيزو سره چيغې وهلې او د دوی غږ په بیدیا کې داسې انگازه کوله چې په زړونو کې يې وېره کېدوله.

هورم هب خپل سرتېري منظم کړل نيزه لرونکي يې په منځ، غاښه لرونکي يې په دواړو غاړو کې ودرول او بيایې ټولو جنگي گاډيو ته وويل کله چې ما امر وکړ نو حمله وکړئ او موږ به ستاسې ترشا حرکت وکړو.

خو غټې گاډۍ يې له ځان سره وساتلې او امر يې وکړ چې تل به له ده سره وي او له هغه به نه ليرې کېږي.

هورم هب چې پوه شو د هغه سرتېري د خبيريانو له نارو او چيغو او د هغوی د نيزو او زغرو له برېښنا وېرېدلې دي، نو نارې يې کړې: اي د مصر او سوريې نارينه وو! او اي توريپوستو چې د مصر د لښکر يوه برخه ياست له دغو نارو سوړو مه وېرېږئ.

دغه نارې تاسې ته زيان نه شي رسولای او پوه شئ چې د خبيري سپاهيانو شمېر هم ډېر نه دی.

دغه کېږدی چې گوري، د دوی د بښځو او ماشومانو ځای دی او د هغه لوگي ددې څرگندونه کوي چې، خواړه پخوي.

که تاسې مېړانه وکړئ نن شپه به د هغوی خواړه وخورئ او د خبيريانو بښځې به ستاسې وي.

زه هم لکه يو وړی تمساح داسې شوی يم او غواړم جنگ ډېر ژر زموږ په گټه پای ته ورسېږي چې وکړای شم د هغوی خواړه وخورم.

تر دې وړاندې چې هورم هب د حملې امر وکړي خبيري سپاهيانو چې سختې چيغې يې وهلې پر موږ حمله وکړه او ماليدل چې د هغوی سرتېري تر موږ ډېر دي.

کله چې زموږ نيزه لرونکو وليدل چې هغه وېرونکي سرتېري را نژدې کېږي، نو شاته يې وکتل او ما هم د هغوی په شان شاته وکتل چې پوه شم له کومې لارې تښتېدلای شم.

خو زموږ ترشا يوازې افسران ول چې پخپلو مترکو يې ډبرې تړلې وې او هغه يې بنورولې.

د دوی توري هم برېښېدلې او زموږ سرتېري پوهېدل چې د تېښتې لاره نشته، پردې

سربېره ټول وړي او تړي وو او فکر يې کاوه چې که وتبستې خبيري سرتېري به په بېرته ور ورسېږي او هغوی به قتل عام کړي.

له دې امله يې تبستې ته زړه نښه نه کړ او دومره سره نژدې شول چې ترمنځ يې واټن نه و او ان يو څس يې هم په منځ کې نه شو تېرېدای.

کله چې مور ته نژدې شول خبيري غشي ويشتونکو خپل غشي وويشتل، له دې امله چې د غشو ووززز..... ووززز... او زونه ډېر وپرونکي ول او مرگ هره شېبه انسان گواښي، زه د هغوی له غږونو ووېرېدم، ځکه چې داسې منظره مې ليدله او داسې غږونه مې اورېدل چې تر اوسه پورې مې نه ليدلي ول او نه اورېدلي.

په دې وخت کې هورم هب خپله متروکه وايستله او ويې ښوروله نغارې ووهل شوې، شېبه وروسته گړندۍ گادۍ و خوځېدې او د هغو تر شا زمور ټولو سرتېرو حرکت وکړ، داسې نارې يې وهلې چې ما کتل د دوی غږ د خبيري سرتېرو تر غږونو اوچت و.

زه پوهېدم چې زمور سرتېرو ددې لپاره چې وپره له ځانه ليرې کړي نارې وهلې او ما هم د هغوی په شان چيغې وهلې او د نارو په وخت کې مې احساس وکړ چې نه وېرېدم.

سره له دې چې خبيري سرتېري زړه وروول خو جنگي گادۍ يې نه درلودې او زمور گاديو د هغوی ترمنځ يوه ليکه او درز جوړ کړ چې د نيزه لرونکو لپاره يې لاره خلاصه کړه.

کله چې زمور نيزه لرونکي دغه درز ته ننوتل د هورم هب د امر له مخې زمور غشي ويشتونکو د دښمن لښکر په غشو وويشت.

له دې وروسته د دواړو لورو سرتېري سره يوځای شول، خو له لېرې د شتر مرغ له لورې ښکې سره د هورم هب و سپنيزه خولۍ ښکارېده او همغه راز د ټولو سرتېرو په مخکې جنگېده.

زما خرد جنگ د ډگر له شور ماشوره وېرېدلی و او ځان يې د جنگ د ډگر منځ ته واچاوه. ما هڅه وکړه چې مخه يې ونيسم خو بريالی نه شوم، ومې ليدل چې خبيري سرتېري په زړورتيا سره جنگېدل او چې پر ځمکه به ولوېدل هڅه به يې کوله چې په تورې يا نيزې سره زمور سرتېري او اسونه له منځه يو سي.

هر لور ته مې چې کتل وينې مې ترسترگو کېدلې او پر ځمکه دومره مړي او ټپيان پراته وو، چې شمېر لای مې نه شول.

نابره خبيري سرتېرو چيغې ووهلې او شاتگ يې وکړ، علت يې دا و چې زمور جنگي

گاډيو د هغو ليکي ماتې کړې وې، ځانونه يې د هغوی خيمو ته رسولې ول او هغو ته يې اور ورته کړی و. کله چې خيبريانو کتل چې بنځې، ماشومان، پسونه او غواگانې يې په خطر کې دي نو د هغوی د ژغورنې لپاره د کېږد يو پر لور ولاړل او همدا موضوع د هغوی د تباهي سبب شوه. ځکه چې زمورې گاډۍ د هغوی لور ته ستنې شوې، زمورې سرتېري هم له شا راوړسېدل او خيبريان د دوو حمله کوونکو ډلو له لوري قتل عام شول.

وروسته له ټول شجاعت سره سره ژوندي پاتې کسان وټنستېدل چې روغ ووځي. هر خيبري سرتېری به چې ووژل شو پلټل کېده او زمورې سرتېرو به هر هغه شی ترې اخیست چې د استفادې وړ به و.

دوی به د مړو يو-يو لاس هم ترې غوڅاوه چې له جنگه وروسته يې د مصريانو په کمپ کې د لښکر د مشر د مقام پر وړاندې يو پر بل واچوي. له دې وروسته چې پوه شول خيبريانو ماته خوړلې ده او نور مقاومت نه شي کولای نو زمورې په سرتېرو د سړي وژنې غوصه برلاسي شوه او هر ژوی به يې واژه، ان د کوچنيانو مازغه يې په گورز، باد باد کړل.

زمورې له سرتېرو څخه ان غواگانې، اسونه او پسونه هم خوندي نه ول. تردې پورې چې هورم هب د جگړې د بندولو امر وکړ او ويې ويل هغه کسان دې نور نه وژل کېږي چې له جگړې څخه ژوندي پاتې دي. نوموړي وويل ژوندي پاتې کسان دې اسيران او خرڅ کړای شي.

زما خره د جنگ تر پايه پورې آخوا د پخوا منډې وهلې او تر پيډه. ما په ډېرې سختۍ سره ځان پرې ټينگ کړی و چې پر ځمکه ونه لوېږم. بالاخره زمورې يوه سرتېري د خپلې نېزې په لاستي د خره وربوز ته گوزار ورکړ، هغه يې کرار کړ او زه ترې کوز شوم.

سرتېرو چې پر دغې ورځ وليدم چې خره زه کړولی يم، نو له هغه وروسته يې پر ما ابن الحمار نوم کېښود.

په داسې حال کې چې زمورې سرتېرو د پسونو، آسانو او غواگانو د ټولولو او خيبري قبایلو د شيانو د لوټولو او د هغوی د بنځو د ضبطولو په حال کې ول.

ما د جنگ په ميدان کې له يو شمېر سرتېرو سره د ټپيانو معالجه کوله او کله چې شپه راغله ما د لارې يوې او بلې خوا ته د بلو اورو نو په رڼا کې د ټپيانو درملنې ته دوام ورکړ.

د خبيري سرتېرو گرزونو، نهزو او تورو زموږ يو شمېر سرتېري سخت ژوبل کړي ول او ما بايد دهغوی د معالجې لپاره هڅه او بېره کړې وای.

په داسې حال کې چې زموږ تپيان د سختو دردونو له لامله خورېدل د کمپ له شاوخوا ساندي تر غوږ کېدلې، دا د هغو بنځو ساندي او نارې وې چې زموږ سرتېرو هغه پخپلو کې سره وپشلې او له هغوی يې استفاده کوله.

کله کله به اړ شوم د يوه تپي د سر او بنټي پوستکي بېرته د هغه پر سرور وگنډم، کله به مې د بل سرتېري کولمې د هغه په خېټه کې خايولې او خېټه به مې ورگنډله.

کله چې به مې کتل د يوه تپي د رغېدا هيله نشته، نو په رگونو کې به مې ډېر اېم ورننه ايستل، د اورېشو ډېرې او به (بيير) به مې پرې وڅښل چې د درد له احساسه پرته مې شي. ما يوازې د مصري سرتېرو معالجه نه کوله بلکې د زړه سوي له امله مې خبيري سرتېري هم معالجه کول.

ما چې کله د څو خبيري سرتېرو تپونه وروترل په دې وخت کې د هغوی د بنځو چيغې پورته شوې او دوی يې غږونه واورېدل.

پر دغو بنځو باندي زموږ سرتېرو تېري کړی و، دغو تپيانو هغه پټي بېرته لېرې کړې چې ما پر زخمونو ورتړلې وې نو ځکه وينې ترې ولاړې او د ډېرې وينې له بهېدا څو شېبې وروسته ومړل.

ما له دې امله پر خبيري سرتېرو زړه خوږاوه چې پوهېدم د مصر سپاهيانو پرې يرغل کړی او دا د فرعون او د مصر د پوځ لپاره وياړنه دی ځکه چې خبيريان پوځي کسان نه وو، بلکې کوچيان قبایل، لوږې هغوی لوټمار او چورته اړ کول او د سوريې د نورو اوسېدونکو په شان د مصر د فرعون تر حمايت لاندې گنل کېدل.

د خواشيني يوه خبره دا وه چې کتل مې ټول خبيري سرتېري په سترگو معيوب، او ما پکې يو کس و نه موند چې روغې سترگې ولري، وروسته راته جوتنه شوه چې د هغوی په منځ کې د سترگو ساري ناروغي خپره شوې وه او ټول پرې اخته ول.

پر دغې شپه ټولو سرتېرو استراحت وکړ او يوازې ساتونکي وينې ول ځکه چې دا ويره وه چې کېدای شي تېرېدلي خبيريان، بيا پر موږ حمله وکړي.

خو خاصه پېښه ونه شوه، زه تر سهاره پورې د تپيانو په درملنه بوخت وم او سهار چې کله هورم هب له خوبه راوينځ شو، پوه شو چې تر سهاره وينې وم، وروسته يې ور

وغوښتلم او ويې ويل پرون مې وليدل چې ته له وسلې پرته په ډېرې زړورتيا د جنگ ډگر ته ننوتې خو بايد درته ووايم چې د جنگ په ډگر کې د يوه ډاکټر دنده له جنگه وروسته پيلېږي او ضروري نه ده چې هغه ځان له کرکېچ سره مخامخ کړي.

له دې وروسته هر ځل چې جنگ ته څو ته استراحت وکړه تردې چې جنگ پای ته ورسېږي او له هغه وروسته د ټپيانو معالجه پيل کړه.

له دې امله چې ډېر ستړی وم هورم هب د زړو يو اميل را کړ او ويې ويل دا ستاد پرونی زړورتيا او بېگانۍ بېخوبۍ انعام دی خو اوس ولاړ شه او ويده شه.

سره له دې چې ستړی وم احساس مې نه کاوه چې ويده به شم. کله چې د سهار لمر را وڅېږي د سړي له سترگو خوب کډه کوي.

کله چې مې له هورم هب سره وليدل نو مې ورته وويل، پرون مې وليدې چې د سرتېرو په مخکې پر له پسې جنگېږي سره له دې چې ټول څواکونه تاته متوجه ول او ټول پوهېدل چې ته د مصري پوځ قوماندان يې بيا هم په تا يو غشی ونه لگېد.

هورم هب وويل د دې لپاره چې زما باز تل زما پر سر الوت کوي او تل مې له خطره ساتي نو هېڅکله به غشی پر ما ونه لگېږي او د دښمن هېڅ سرتېري به ونه کړای شي چې ما په غشي يانېزي ووهي.

له همدې کبله کله چې زه د نورو له نظره يو زړه ور کس گڼل کېږم د غرور او خوښۍ احساس نه کوم دا د دې لپاره چې زه پوهېږم هومره زړور نه يم چې نور يې تصور کوي.

که زما پر ځای بل هر څوک وي همدا سې مهراڼه کولای شي او زه د دې لپاره د سرتېري پر وړاندې حرکت کوم او جنگېږم چې مصري سرتېري له جنگ سره عادت وکړي

دا څلوېښت کاله کېږي چې مصريان نه دي جنگېدلي او پر له پسې سولې په هغوی کې د جنگ غوښتنې او عادتونه له منځه وړي دي.

خو کله چې زما سرتېري وروزل شول او عادت يې وکړ چې نور به له دښمنه نه وېرېږي، نو زه به هم د مصر د نورو لښکر مشرانو په شان په روان تخت کې کښېنم او د جبهې په وروستۍ برخه کې به پاتې کېږم او جگړه به کنټرولوم.

ومې ويل هورم هب دا څنگه کېدای شي چې ستا په سر الوتونکی باز وکړای شي چې تاد غشو، تورو، نيزو او گرزونو له تاوانه وساتي؟

هورم هب وويل زه تصور نه کوم چې زما ساتونکی دې همدا باز وي، بلکې دغه باز

هغه نښه ده چې ماته نښي، تر هغه چې زما وخت نه وي راغلی زه به ونه وژل شم، نو ځکه خوداسې دليل نشته چې زه وډار شم.

زه پوهېږم چې انسان يو ځل مري او داسې څوک به نه وي چې دوه ځله ووژل شي، نو بايد د داسې پېښې په اړه چې يو ځل پېښېږي ټول عمر ونه ډار شو.

له همدې امله وېره نه پرېږدم چې زه ته مې لاره وکړي.

زه چې نه ډارېږم، مرگ هم زما لوري ته نه راځي. تر هغې ورځې چې زما وار نه وي راغلی او پردغه ورځ که زړوروم يا وډارشم بيا به هم مړ شم.

پوه شوم چې هورم هب څنگه خبره کوي او د دې چارې علت چې مرگ د هغه لوري ته نه ورځي دا دی چې دی جرئت لري او بختور سرتېري هغه وي چې جرئت لري او د هغو طالع هم د دوی همدا جرئت دی.

هغه سرتېري چې جرئت نه لري طالع هم نه لري او په جنگ کې به لومړنی کس وي چې وژل کېږي.

د لوټمار او د ښکلو اميلونو او مېرمنو د ترلاسه کولو ارمان به بلې دنيا ته يوسي.

له هغه وروسته زه له هورم هب څخه جلا شوم او لارم چې لږ ويده شم، ورځ نه وه نيمایي شوې چې له خوبه پاڅيدم ومې کتل چې زموږ سرتېري ساعت تېري کوي او د نښو په ویشتلو بوخت دي.

د دوی نښې د خبيريانو هغه سرتېري ول چې علاج يې نه کېده، او دوی پوهېدل چې دغه سرتېري د مرييتوب لپاره هم نه په کارېږي نو هغه خرڅولای هم نه شو.

پر دغه ورځ او په بله شپه زموږ سرتېرو له خبيريانو سره ساعت تېري کول او څو مېرمنو د دې لپاره چې زموږ د سرتېرو لاس ته ورنه شي پخپلو اوږدو څنوي يې ځانونه ووژل. پر درېيمه شپه د هغومصري او خبيريانو سرتېرو د مړيو بويونه چې په بيديا کې پراته ول د زغملو نه ول او تر سهاره مو د شغالانو او گيدرانو له شور ماشوره خوب ونه کړ چې د مړيو په خوړولو لگيا ول.

هورم هب ته مې وويل که په دې بيديا کې وځنډېږو ټول به د مړيو د بويونو له امله ناروغان شو.

هورم هب موافقه وکړه چې لښکر له هغې بيديا و خوځوي او سخت تپيان د گاډيو په وسيله اورشليم ته واستوي.

هغه ویل له دې امله چې خبیریانو د تېبنتې پر وخت خپل خدای له ځان سره وړی دی او زموږ د کشف مامورین وایي چې هغوی همدلته نژدې دي نو باید زه ولاړ شم او د هغوی خدای ترې واخلم.

پر بله ورځ له دې ورسته چې سخت تپیان مو اورشليم ته و خوځول هورم هب له یو شمیر گړندیو گاديو سره حرکت وکړ او زه یې هم له ځان سره کینولم او ویل یې چې غواړم تا پخپل جنگ کې شریک کړم چې پوه شې څنگه د پاتې خبیریانو پوزه په خاورو وموښم. کله چې موږ خبیري پاتې شونې راگیر کړل هغوی سندرې ویلې او هغه څه چې دوی د سوریې له خلکو او کروندگرو اخیستي دي مخته کړي او دوی ورپسې روان دي موږ لکه توپان پرې نازل شوو او تردې وړاندې چې دوی د ځان دفاع وکړي زموږ گاديو ځوانان او بوډاگان لاندې کړل او د هغوی هډوکي یې ورمات کړل.

مصري سرتېرو ته چې به هر څوک گوتو ته ورغلل وژل به یې ان تردې چې نور د ځان له ویرې خپل څاروي او خواړه پرېښودل او وتښتېدل.

هورم هب امر وکړ چې په بهدیا کې خواړه شوي پسونه او غواگانې راټولې کړي، بیا یې د خبیریانو خدای له ځمکې پورته کړ او بیرته ستانه شوو او له ټول لښکر سره د اورشليم پر لور روان شو.

هورم هب په لومړني تم ځای کې د خبیریانو خدای د سرتېرو پر وړاندې ټوټه ټوټه کړ او سرتېرو خوشالی کولې، ځکه چې پوهېدل نور خبیریان خدای نه لري او تر بل هر وخت ډېر بې وزلي شوي دي. تر هغه ځایه چې زما یادېږي خبیریانو خپل خدای چې له لرگي جوړ شوی و (یهود) یا (یهوه) باله.

کله چې زه اورشليم ته ننوتم حیران شوم چې ولې ډېر شمېر هغه سرتېري چې ما یې درمنله کړې وه مړه شوي دي، په داسې حال کې، چې پوهېدم د هغوی ټپونه خطرناک نه دي او روغ به شي.

ددې موضوع راز وروسته ماته څرگند شو او هغه داسې و چې د هورم هب د امر پر بنسټ ټول لوټ شوي شیان یې اورشليم ته راوړل او له غلامانو او وینځو سره یو ځای یې وپلورل هر څومره سره، سپین او نور شیان چې ددغو کسانو له خرڅلاوه ترلاسه شول پر سرتېرو یې ووېشل.

له دې کبله چې یو شمېر سرتېري مړه شوي ول نو د ژوندیو سرتېرو ونډه ډېره شوې وه.

د لښکر د څارویو د وښو او خوړو مشر (د لوجسټیک مشر) چې له ما سره ملگری شوی و، وویل په هر جنگ کې داسې کېږي، سرتېري ددې لپاره خپلو ژوبلو ملگرو ته اوبه او خواړه نه ورکوي او غواړي چې مړه شي.

هرڅومره چې د سرتېرو شمېر کم شي نو له جنگي غنیمتونو څخه ډېر څه ترلاسه کولای شي.

د سوريې ډېر شمېر سوداگر په اورشلیم کې غوندې شوي ول او د جنگ غنیمتونه یې واخیستل.

هر سوداگر یو شمېر داسې بڼځې له ځانونو سره راوستې وې چې ځانونه یې ارزانه خرڅول او زموږ سرتېرو به سره او سپین ورکول چې خوشیې له یوې بڼځې سره تیرې کړي له سهاره تر بېگه او له بېگه تر سهاره په اورشلیم کې د تنبور، دایرې، سورني، او تبلي غږونه اورېدل کېدل او شراب څښل کېدل. مصري سرتېرو شراب څښل او له هغو بڼځو سره په ساعت تېري بوخت ول چې ځانونه یې ارزانه خرڅول.

کله خو به د نشه سپاهیانو تر منځ سخت جنگ ونښت، یو د بل په سینو او خېټو کې به یې چرې و منډلې او پر گرزونو به یې یو د بل ککړی ورماتې.

په دې وخت کې د مصر د لښکرو مشر هورم هب څو تنه اپوټه په دار وځړول خو سره له دې به هره ورځ شخړې کېدلې او هره ورځ به یو شمېر سرتېري په دار کېدل. سره له دې چې سرتېرو به په دار شوي خپل وړانکاره ملگری لیدل خو عبرت به یې نه اخیست.

تر هغه چې په دنیا کې شراب، سره، سپین او بڼځه وي او ځینې نشه کسان په سرو او سپینو یا د بڼځو پر سر له یوبل سره اختلافات پیدا کوي حتماً جنگ کېږي، یو شمیر پکې وژل کېږي او یو شمیر هم د قاتلینو په توگه باید په دار وځړول شي.

سپاهیانو چې په لوټ مار کې څه ترلاسه کړي ول ټول یې په شرابو او بڼځو وښندل او بایلودل.

مصري افسرانو هم د سرتېرو په شان خپلې ونډې په شرابو او بڼځو ولگولې خو په دې توپیر چې افسرانو به له هغو بڼځو سره لېوالتیا نه درلوده چې ځانونه ارزانه خرڅوي دوی به هغه بڼځې خوښولې چې ځانونه به یې گران خرڅول ځکه هرڅومره چې بڼځه ښایسته وي نو بیه یې ډېره وي.

د پوځ په افسرانو کې یوازې هورم هب و چې بڼځو ته یې توجه نه کوله.

زه د هغه دې کلک هوډ او پاک لمنی ته حیران شوم. په داسې حال کې چې هورم هب ځوان او ښکلی و او هره ښځه که گران بیه او یا ارزان بیه وه په ډېرې خوښۍ دده خور کېدله.

هورم هب له لوتل شویو شیانو او مرییانو استفاده ونه کړه او په بدل کې یې له سوداگرو څخه خپله ونډه واخیسته.

دده استفاده په دې ډول وه چې کله معاملې ختمې شوې او سوداگرو مرییان او نور توکي ورل نو هورم هب ورته وویل، هر سوداگر باید د پردلو توکو لسمه برخه د امنیت د ساتلو د بیې په توگه ده ته ورکړي.

هورم هب سوداگرو ته وویل په ټول هغه وخت کې چې تاسو معاملې کولې یوه سرتېري یاد ښار او سپدونکي جرئت ونه کړ چې ستاسې شیانو یا مالونو ته لاس وروړي، ځکه چې زه شپه او ورځ څیروم چې څوک ستاسې سره او سپین او مرییان غلانه کړي.

که زه نه وای تاسې له دې ځایه خپله شتمني او مرییان نه شوای لېږدولای بلکې مستو او خونړیو سرتېرو تاسې هم وژلاست.

دغه خبره سمه وه او هورم هب داسې امنیت ټینګ کړی و چې د یوه سوداگریو یوه کړی مس هم ورک نه شول.

سوداگریو په شول که پخپله خوښه لس سلنه برخه ورنه کړي ممکنه ده ټول شیان یې له منځه لاړ شي نو له همدې امله یې هورم هب ته خپله برخه ورکړه او خپل شیان او ځانونه یې روغ رمټ له اورشلیم څخه وایستل.

د جگړې له پای ته رسېدو سره زما دنده هم پای ته ورسېده نو هورم هب ته ورغلم چې له هغه سره خدای پاماني وکړم او ازمیر ته ستون شم.

هورم هب د خدای پاماني په وخت کې ماته وویل چې پرون له یوه پاپيروس (مصري کاغذ ژباړن) سره د فرعون له لوري یو قاصد راغی او فرعون په دې لیک کې ملامت کړی يم چې ولې مې وینه بهولې او خبیریان مې وژلي دي.

زه غواړم فرعون ته ووايم، ده چې خپل خدای ته سندرې ویلي او تصور کوي چې مصر او سوریه په مینې، سوله غوښتنې او له خپلو همنوعانو سره په محبت اداره کولای شي پر یوه کلي او بانډې یې د خبیریانو حمله نه ده لیدلې.

که وگوري دغه قبایل څه ډول پر کلیو او بانډو حملې کوي، نارینه او ماشومان وژني،

له بښخو يې د ارزان بيو بښخو په څېر گټه اخلي او بيایې د وينځو په توگه پلوري، نو ما به نه ملامتوي.

پوهېږې! چې ځمکه په مینې، محبت او سوله غوښتنې سره نه شي اداره کېدای ځکه شونې نه ده يو څوک وس ولري او يا وژنې او لوتماری ته اړتيا ولري او دی دا کار ونه کړي. يو پياوړی سړی چې د نورو د وژلو او د هغوی د سرو، سپینو او بښخو د اخیستو توان لري، يوازې يو وخت دغه کار نه کوي او دا هغه وخت دی چې دی شتمنی او بښخو ته اړتيا ونه لري.

اوس به زه خپل سرتېري مصر ته لېږدوم او باوري يم چې فرعون به راته ووايي خپل سرتېري رخصت کړه.

خو زه به يې رخصت نه کړم ځکه چې په ټول مصر کې يو روزل شوی او د جنگونو تجربه کار پوخ دی چې هغه هم زما پوخ دی.

ما ورته وويل ايا تصور کوي چې مصر به يوه لښکر ته اړتيا ولري، ځکه چې مصر دومره پياوړی او بډای دی چې هېڅ دښمن نه لري او له همدې کبله اړ نه دی چې کوم تکړه پوخ ولري.

هورم هب وويل د مصر په شان هېواد چې د سوريې لسگونه پاچاهان يې تر ولکې لاندې دي، يوه پياوړي پوخ ته اړتيا لري چې د پاچاهانو ترمنځ سوله وکړي، ما په دې وروستيو کې اورېدلي چې په سوريې کې د آمورو پاچا د سورليو او اسونو په راټولولو او د جنگي گاډيو په جوړولو بوخت دی او داسې ښکاري چې د بغاوت نيت لري. ما وويل زه دغه پاچا پېژنم او مخکې مې ورته غاښونه معالجه کړي ول، هغه زما ښکلې وينځه وليده او هغه يې خوبنه شوه، ما بيا دغه وينځه هغه ته ورکړه او بې بښخې پاتې شوم.

هورم هب وويل سينو هه! ايا ته چمتو يې چې له ما سره مرسته وکړې يانې زما لپاره يو ستر سفر وکړې؟ زه به يې په بدل کې چې خومره زرو غواړې درکړم. ومې پوښتل ولې غواړې زه مسافرت وکړم؟

هورم هب وويل ته يو ډاکټر او ازدا سړی يې، هر چيرته تللی شي او له دې کبله چې طبيب يې ټول په تا اعتماد کوي او زه په دې هم پوهېږم چې په بابل او هاتي کې مصري ډاکټرانو تاته ډېر درناوی کوي. زه چې د مصر د لښکر قوماندان يم بايد په دې پوه شم چې د نورو ملتونو په تېره بيا د هاتيانو او بابليانو جنگي وسله څه ډول ده.

د هاتيانو او بابليانو د وسلو په هکله و حشتناک خبرونه رارسېږي. ما اورېدلي چې هاتيان خپلې تورې او نېزې له يوه تور بخون فلز څخه چې او سپنه يې بولي جوړوي او څوک نه پوهېږي چې دوی دغه فلز له کوم ځايه راوړی دی.

د هغوی له تورو او نېزو څخه د هغوی جنگي گاډۍ خطرناکې دي، اورېدلي مې دي چې هغوی خپلې جنگي گاډۍ له همدې او سپنې جوړوي او دغه گاډۍ دومره کلکې دي چې کله زمور په مسي گاډيو لگېږي نو دلرگيو په شان يې ماتوي.

ددغې او سپنې او د نورو ملتونو د وسلو او گاډيو په اړه د معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره تر تابل وړ کس نشته.

له دې کبله چې ته ډاکټر يې او هر چيرته تلای شې، بابلي نړيواله ژبه دې هم زده ده، له هر چا سره خبرې کولای شې او هېڅوک دا خيال نه شي کولای چې ته يو پوځي جاسوس يې ځکه، څوک دا تمه نه کوي چې يو ډاکټر دې په پوځي مسلو هم پوه شي.

له دې پرته ته ډېر هوښيار او ځيرک يې او پوهېږي چې زما څه ډول معلومات پکار دي. په داسې حال کې چې نور عقل او شعور نه لري او کله چې فرعون هغوی د معلوماتو د ترلاسه کولو لپاره لېږي يوازې د بابل د پاچا د ږيرې او د هغه د بښځو په هکله فرعون ته معلومات راوړي.

خو ته په نورو هېوادونو کې دا معلومات راټولولای شې چې څومره سرتېري لري او د سپاهيانو ونسله يې څه ډول ده.

دغه راز ته معلومولای شې چې او سپنه څه ده او څه ډول ترلاسه کېږي؟ ايا جوړېږي، که د مس په شان له ځمکې څخه ترلاسه کېږي؟

ته په دې هم پوهېدای شې چې د نورو ملتونو جنگي قدرت څومره دی او ددغو معلوماتو له ترلاسه کولو وروسته به په مصر کې له ماسره يوځای شې او هغه څه چې ترلاسه کړي دې دي ماته به يې وايي.

ماوويل، هورم هب! زه به بيا مصر ته ستون نه شم.

هورم هب وويل تېروتنه کوي، هغه څوک چې د نييل او به وڅښي له مصره زړه نه شي شکولی، ستا دغه خبره ماته د مچانو د بنگېدا په شان ښکاري او راته مهمه نه ده، ځکه چې پوهېږم حتماً به يوه ورځ مصر ته ستون شې.

که ته موافقه وکړې چې د نورو ملتونو د پاچاهانو، پوځ، وسلو او پوځي زده کړو په

هکله ماته معلومات راوړې، زه به ستا له دې معلوماتو ډېره استفاده وکړم، ځکه چې زه هیله کوم ستا له دغو معلوماتو څخه د مصر د ترقی او د نورو پاچاهانو د مهارولو لپاره استفاده وکړم. نن سبا هغه ځای ځایگي چې مصر باید درلودای نه یې لري.

په داسې حال چې د مصر ملت تر ټولو غوره ملت دی. خدایانو د مصر ملت ته ددې لپاره تر نورو ملتونو لوړ والی ورکړی چې د هغوی مشري وکړي خو پخپله مصریان د ټنبلۍ له کبله نه غواړي چې له دغو گټو استفاده وکړي.

زمونږ فرعون ددې لپاره چې نورو هېوادونو ته لښکري ولېږي دیوه خیالي خدای د وسوسو له امله له انسانانو سره د مینې او سولې خبرې کوي.

کله چې هورم هب دغه خبرې کولې ما ورته څیر څیر وکتل او احساس مې وکړ چې هغه زما په نظر ډېر ستر شوی دی.

ځکه تر هغه چې یو څوک لوړ استعداد، ونه لري داسې افکار نه شي درلودلای.

زمونږ هر شی زموږ د افکارو زېږنده وي، هغه کسان چې لوړ فکرونه لري او چمتو وي چې خپل افکار پخپل وخت عملي کړي یو ستر انسان دی.

له همدې امله مې هغه ته وویل هورم هب تراوسه پورې ما یوازې یو تکړه جنگي کس بللې او خیال مې نه کاوه چې د هېواد د اداره کولو توان هم لري، خونن په تا کې دغه استعداد گورم چې بنایي فرعون یې هم ونه لري.

هورم هب وویل، ایا حاضر یې ما خپل مشر وبولې؟ او خپل مقدرات زما له مقدراتو سره اړوند کړې؟

ومې ویل، هو چمتو یم.

هور هب وویل سینو هه! ته به له ننه وروسته په نورو هېوادانو کې زما غوږ او سترگې یې او زه به ستا په وسیله د پردیو ملکونو له حالتو خبرېږم.

که ما ترقی وکړه او سترو مقامونو ته ورسېدم تا به په دې ترقی او نیکمرغۍ کې له ځان سره شریک کړم او که مې ترقی ونه کړه او اپوټه مې موقف ټیټ شو، بیا به هم ته تاوان ونه کړې ځکه چې د پخوا په شان به یو ډاکټر یې او د طبابت په وسیله به، سره او سپین تر لاسه کولای شي.

زما باداري او ستا نوکري شونې ده ستا لپاره ډېرې گټې ولري، خو تاوان به ونه کړې.

بیا هورم هب زما له تمې ډېر سره زر را کړل او یو سرتېري ته یې دنده و سپارله چې ما

ازمیر ته ورسوي چې په لاره کې څوک زما شته لوټ نه کړي.
 کله چې ازمیر ته ورسېدم خپل سره زر مې څو شرکتونو ته ورکړل او په بدل کې مې د
 مټې خاورې څو لوحې واخیستې چې په اورپخې شوې وې او په دغو لوحو هغه طلاگانې
 لیکل شوې وې چې ما شرکتونو ته ورکړې وې.
 له ما پرته بل څوک نه شي کولای دغه سره زر په بابل یا هاتي هېواد کې ترلاسه کړي او
 که غلو دغه لوحې هم غلا کړې وای د هغو لپاره یې ارزښت نه درلود، بله دا چې ما هم
 تاوان نه کاوه ځکه چې بیرته به ستون شم او هلته به له شرکتو نورې لوحې واخلم.
 زه تصور کوم چې د پخوانیو او وحشي پېرونو په پرتله زموږ د وخت یوه گټه دا ده چې
 موږ د پره طلا د دغو لوحو په بڼه لېږدولای شو او مجبور نه یو چې خپله ټوله طلا
 ولېږدوو، چې دغلو تمه ورته پیدا شي او هغه څه چې لرو یې او یا د ټول عمر گټه رانه
 یوسي.

ديار لسم خپر کی

زما اوږد سفر

اوس تردې وړاندې چې ووايم په نورو هېوادونو کې مې څه وليدل، غواړم يا دونه وکړم، چې زما اوږد سفر زما د ټول عمر تر ټولو بڼې شپې ورځې وې او پوهېږم چې نور به دغه ورځې راونه گرځي.

زه په هغه وخت کې ځوان او قوي وم، لمر به راته د پررونښانه ښکارېده، د گل وږمې به مې ښکلې او په زړه پورې محسوسولې او ښځې راته ښکلې برېښېدلې.

لمر، وږمې، ښځې توپير نه کوي خو په بوه اتوب کې يې انسانان بل ډول ويني. کله چې ما سفر پيل کړ په نړۍ کې د سولې د ټينگښت څلوېښت کاله پوره شوي ول، هر چيرته کاروانونه ازاد گرځېدل او بېړيو په سيندونو او سمندرونو کې د غلوه وېرې پرته سفرونه کول.

گروندگرو د دوامداره سولې له امله له خپلو کړندو دېر محصولات اخيستل خپلو مالکينو ته به يې ورکول او هر چيرته اسماني نيل د مصر د نيل پر ځای کړوندې خړوبولې. پسونه او غواگانې به په ورشوگانو کې څرېدل او شپنو به په اوږدو لرگيو تکیه کوله چې د خپلو رمو لپاره شپلۍ ووهي.

د انگورو له تاکنونو دېر محصولات ترلاسه کېدل او د مېوې ونې ترې لاندې کړېدلې. له ټولو معبدونو د لوگيو ستنې اسمانونو ته ختلې، ځکه چې په ټولو معبدونو کې پسونه او غوايان قرباني کېدل.

هر شي خپل عادي بهير کچ کاوه، شتمن کال په کال شتمن کېدل او بېوزلي نور هم بېوزله کېدل ځکه چې خدايانو همدا سې ټاکلې وه چې هر کال دې د شتمنو شتمني زياته شي او بېوزله دې هر کال تر تېر کال بېوزله شي.

زه تصور کوم چې په هغو کلونو کې خدايان هم دکاهينو په شان چاغ او روغ رمت ول

او بڼې شپې ورځې يې تېرولې، ځکه چې کله په ځمکه کې سوله واکمنه وي نو د خدايانو کار هم کمېږي او خپل ډېر وخت په استراحت او خوبنيو کې تېروي.

زه نن د دغو ورځو ارمان نه کوم ځکه چې ارمان کول د يوه هوښيار او گرځنده سړي کار نه وي او په ارمان او افسوس سره تېر وخت بېرته راگرځولای نه شو، په تېره بيا که د ستنبېدلو نه وي لکه څوک چې نه شي کولای ځواني بېرته راستنه کړي

تر دې وړاندې چې سفر پيل کړم لکه چې ومې ويل ازمير ته ستون شوم، زما مريي کاپتا چې زه وليدم زما پر لور يې رامنډه کړه، له يوې سترگې يې د خوشحالي او بڼکې وبهېدلې او ويې ويل، نن زما د عمر تر ټولو مبارکه ورځ ده ځکه چې ته کورته راستون شوی يې.

ما خيال کاوه چې ته په جنگ کې وژل شوی يې او زه به دې نور ونه وينم، خواشيني په دې وم چې ستامري به چيرته وي او څوک به يې موميایي کړي؟

خوله ځان سره مې ويل، له دې کبله چې ته مړ شوی يې نو د بېړيو په شرکتونو کې ستا ټوله شتمني به ماته ور سپړي.

نن چې راستون شوې ډېر خوشحال يم، ځکه چې له تا پرته که شتمن شوی هم وای د هغه پسه په شان به وم چې خپل خاوند يې ورک کړی وي، حال دا چې نن د يوه خاوند لرونکي پسه په شان يم.

ستا په غياب کې ما تر هغه څه ډېر نه دي غلا کړي چې ستا په شتون کې مې غلا کول، ډېره هڅه مې کوله چې ستا کور بې عيبه پاتې شي او شيان دې کم نه شي، نو له همدې کبله د هماغې ورځې په شان چې له دې ځايه تللی وي او س هم د يوه منظم کور خاوند يې.

بيا يې اوبه راوړې، زما پښې يې راووينځلې، په مخ يې اوبه راواچولې او همغسې يې خبرې کولې.

ما ورته وويل دومره خبرې مه کوه، ددې پر ځای ولاړشه او د مسافرت لپاره خپل وسايل برابر کړه، ځکه چې زه نيت لرم يو اوږد سفر وکړم.

کله چې مې کاپتا ته وويل زه د سفر نيت لرم نو په ژړا شو او خدايان يې ملامت کړل چې هغه يې ولې پيدا کړی دی

کاپتا وويل نه پوهېږم ولې دې دنيا ته راغلی يم، چې بايد د يوې اوږدې مودې لپاره نيکمرغه پاتې نه شم.

ده وویل، ما ډېر زیار وایست چې چاغ شم، اوس چې ته غواړې دغه اسوده ژوند پر
برېدې، نوزه هم اړیم له تاسره ولاړ شم او چې ځم نو بېرته به ډنگر شم.

ما ورته وویل ته مجبور نه یې چې له ما سره ولاړ شي، ته همدلته پاتې کېدای شي.
کاپتا وویل که ستا سفر یو یا دوه میاشتنې وای، زه به دلته پاتې شوی وای، خو له دې
کبله چې ته غواړې په یوه اوږده سفر لاړ شي، نوزه مجبور یم چې له تاسره ولاړ شم، ځکه
چې که زه در سره ولاړ نه شم او ستا لارښوونه ونه کړم ته به د هغه خوشکي په شان یې چې
غلو یې پښې ورتړلې. او پر خپلو اوږو یې بار کړی وي او څو سکي هېڅ مقاومت نه شي
کولای.

او یابه د هغه چاپه شان یې چې سترگې یې ورتړلې وي لاره نه شي موندلی او په هر گام
کې پر ځمکه لوېږي.

که زه در سره نه یم نو هر څوک به له خپل وس سره سم ستا سره اوسپین او نوره شتمني
لوټ کړي.

خو که زه له تاسره ولاړ شم یوازې زه به در څخه غلا کوم او زما غلا د نورو له لوټولو بڼه
ده ځکه، چې نور ستا د شتمني د لوټولو پر وخت هېڅ شي ته پام نه کوي او نوزه به ستا د
شتمني په اندازه له تا څخه غلا کوم او تل به ستا د شتمني ډېره برخه ستا لپاره ساتم.

ایا غوره نه ده چې همدلته په از میر کې په خپل کور کې پاتې شو، خپل خوندور خواړه
وخورو، له خپلو سرو سپینو استفاده وکړو او د سفر له خطرو او زحمتونو تېر شو.
کاپتا د وخت په تېرید اسره ډېر بې شرمه شوی و، داسې خیال یې کاوه چې گنې له
ماسره شریک شوی او تل به یې زموږ د خوړو، زموږ د کور او زموږ د سرو-سپینو خبره
کوله.

ددې لپاره چې هغه ته یې ور په زړه کړم چې هغه زما مریی دی، زما د شتمني شریک نه
دی او ددې لپاره چې ویې ژړوم او د هغه ژر اېښکاره او ریښتونې وي خپله لکړه مې
واخیسته، پر ملا او د ولیو په منځ کې مې څو گوزارونه ور کړل او ومې ویل، کاپتا ته چې
په غلا دومره عادت شوی یې یوه ورځ به په دار وځړول شي اوزه به دې وگورم چې ته یې له
پښو راځوړند کړی یې.

کاپتا بالاخره راضي شو چې سفر ته غاړه کېږدي، د سفر وسایل مو تیار کړل او
وڅوځېدو.

که کاپتار اسره نه وای نو ما د سمندر له لارې له زمیره، خان لبنان ته رساوه، خو کاپتا ویل چې که هغه ووژنم نو تردې به غوره وي چې په بهرې کې سفر وکړم. زه پر یوه روان تخت سپور شوم، خود کاپتا لپاره مې یو خر واخیست. له دې کبله چې کاپتا د بدن په شاتنی برخه کې تپ درلود نو پر خره د سپرېدا په وخت کې یې زگیروي کول او یوه برخه مزل یې پلې کاوه، ویل یې چې پلې تگ دخره تر مزله بڼه دی. کله چې لبنان ته ورسېدو ما هلته د سدر لورې ونې ولیدې او دغه ونې دومره لوړې وې چې که یې خانگري تیاوې بیان کړم په مصر کې به څوک پرې باور ونه کړي، نو ځکه ترې تېرېږم.

د سدر ونو له ځنگلونو ډېر بڼه بوی پورته کېده او په ځنگل کې رنې او به روانې وې. ما له خان سره وویل په هغه تاتوبي کې چې دومره بڼکلي او خوشبویه ونې وې، هېڅوک بد بخته نه دي.

تر هغه ځایه ورسېدم چې هلته مرییان د سدر ونو د غوڅولو په کار بوخت ول، دغه ونې به یې پر اوږو لېږدولې، له غرنۍ لارې یې بڼکته کولې چې د سمندر څنډې ته ور سپرې او له هغه ځایه په کشتیو کې ولېږدول شي.

کله چې ما د دغو مرییانو ژوبل شوي اندامونه ولیدل چې مچان پرې ناست ول، نو متوجه شوم چې په دغه بڼکلي او معطر ځای کې هم کم بختان پریمانه دي. بیا له لبنانه ووتم او د میتاني هېواد په لور رهي شوم.

په میتاني کې کاپتا ډېر خوشاله و، ځکه دغه هېواد ته د ننوتو پر ورځ خلکو زموږ ډېر بڼه هرکلی وکړ او له دې کبله چې دوی پوهېدل کاپتا زما مریی دی، نو خوندور خواږه به یې ورکول.

کاپتا به ویل، بڼه به داوي چې هېڅکله له دغه هېواده ولاړ نه شو او تل همدلته پاتې شو.

خوزه چې د پوځي معلوماتو د ټولولو لپاره راغلی وم دلته نه شوای پاتې کېدای او د پوځي معلوماتو له ترلاسه کولو وروسته باید بابل ته لاړ شم.

په میتاني کې هغه څه چې زموږ پام یې ډېر ځانته جلب کړ، د بڼڅو بڼکلا وه، ټولې بڼڅې بڼکلي، دنگې او مضبوطې وې او چې پوه به شوې زه مصری ډاکټر یم، ماته به راغلي او د خپلومېرونو له ساره مزاجه به یې شکایت کاوه.

دوی به ویل، زموږ مېړونه هره شپه له موږ سره ساعت تېری نه شي کولای، له دې امله خپه یو.

ما به کتل چې د بښخو د بدن پوستکي دومره سپین دي، چې تر پوستکي لاندې یې په رگونو کې د وینې شین رنگ ښکارېده.

مصري ډاکټران له ډېر پخوا د مېړونو د مزاج د سوړوالي په معالجه کې ډېر مشهور دي او په هېڅ یوه هېواد کې هم د دوی په شان چا د جنسي کمزورۍ درملنه کولای نه شوه. ما چې به کله یوې بښخې ته د دې ستونزې لپاره درمل ورکول چې خپلو مېړونو ته یې ورکړي، نو پوهېدم چې ښه نتېجه یې اخیستې، بښخه به له خو ورڅو وروسته راغله او له ما به یې مننه کوله.

دوی به ویل او س یې مېړه هره شپه له هغې سره ساعت تېری کولای شي. خوزه نه شم ویلای چې دغو بښخو، چې له ما څخه یې درمل اخیستل، خپلو مېړونو ته یې ورکول او که پخپلو مینانو یې خوړل، ځکه چې په میتاني کې د بښخو عادت و، چې پر خپلو مېړونو سربېره له نورو سړیو سره هم ځملي. ما به لیدل، چې که څه هم چې بښخې لوړې او ښکلې دي، خو لږو به بچیان راوړل او پوه شوم چې خدایانو د میتاني پر ملت غضب نازل کړی، ځکه کله چې ماشومان ونه زېږي نو ډېر ژر به د ملت زیاتره برخه بوډاگان او سپین سړي وي او دغه ملت به ختم شي. سره له دې چې د مېړونو د سوړ مزاج معالجه ښه مشهور کړم خو د میتاني ډیوه بوډا شتمن معالجه زما شهرت بشپړ کړ. دغه شتمن بوډا د سر له خوږو کرېده او ویل یې چې تل پخپلو غوږونو کې د تندر په شان غږونه اوري.

ده ویل د میتاني ټولو ډاکټرانو ته ورغلی خو یوه یې هم درملنه نه ده کړې. یوه ورځ ما ورته وویل چې زما کور ته راشي چې سړيې معاینه کړم. کله چې کور ته راغی هغه مې کېناوه او په گوتې مې د هغه د سر بېلابېلې برخې ووهلې خو ویل یې د سړیوه برخه یې هم درد نه کوي. بیامې خټک راواخیست او د هغه د سر بېلابېلې برخې مې پرې ووهلې. ده ویل هېڅ نوی درد نه احساسوي، خو د پخوا په شان یې په سر کې دننه درد شته. په داسې حال کې چې په خټک مې د هغه د سر بېلابېل ځایونه وهل، ناڅاپه هغه سړي چیغه کړه او بېخوده شو.

زه پوه شوم چې د هغه سر په همدې ځای کې ستونزه لري، چې خټک پرې لگېدلی دی
ما هغه ځای په نښه کړ او بیا مې د میتاني ډاکټرانو ته وویل غواړم د دغه سړي د
کوپړۍ سوري کړم.

ډاکټرانو وویل که د هغه سر سوري کړې به مې شي.

ما وویل، زه ژمنه نه کوم چې هغه به معالجه کړم خو ویلی شم، چې که د دغه سړي
تومور (دانه) د هغه له سره وباسم، نو ممکنه ده چې ژوندي پاتې شي، خو که یې سر سوري
نه شي او دانه ترې ونه ایستل شي نو ارو مړ مري.

خو طبيبانو نه منله چې د هغه په سر کې به تومور وي.

بیا مې پخپله له ناروغ سره مشوره وکړه، هغه وویل په دغه سخت او دوامداره
سرخوږي سره زه هره ورځ لس ځله مرم، که مې سر سوري کړې او زه یو ځل مې شم نو وبه
ژغورل شم.

د هغه د سرد سوري کولو لپاره مې یوه ورځ معلومه کړه، وټاکل شوه چې خوتنه ځایي
ډاکټران هم راشي او زما معالجه وگوري، په دې شيرط چې په درملنه کې به هېڅ لاسوهنه
نه کوي.

پر ټاکلې ورځ ما د طبس د دارالحیات له دود سره سم خپل ټول جراحي وسايل او په
خپله ناروغ تطهير او پاک کړ، لږ سپین زر مې هم برابر کړل چې د سرد هډوکي له جلا کولو
وروسته یې په هغه ځای کېږدم.

بیا مې د ناروغ په رگونو کې اپیم ننه ایستل چې د درد احساس ونه کړي، له هماغه
ځایه چې پوهېدم تومور همغلته دی د جمجې د هډوکو یوه برخه پوستکي مې له بېلا بېلو
لوړو غوڅ کړ او د ناروغ مازغه رابښکاره شول.

ناروغ درد نه احساساوه او حتی سترگې یې خلاصې وې، کله چې یې مازغه رابښکاره
شول طبيبانو ته مې وویل وړاندې راشی، او ټولو ولیدل چې د ناروغ په مازغو کې د یوې
مرغی د هگۍ په اندازه یو تومور موجود دی.

ورته مې ویل، همدا تومور دی، چې دغه سرد درد یې رامنځته کړی دی، زه به اوس
دغه تومور له مازغو جلا کړم او وروسته مې هغه جلا کړ.

په هغه وخت کې چې زه له مازغو د تومور د جلا کولو په حال کې وم کاپتا چې د
جراحی ځینې کارونه او قالب نیول یې له مازده کړي ول، د جلا شوي هډوکي قالب یې

راواخيست او په هغه کې يې سپين زر و اچول چې د هډوکي په بڼه يوه توتې سپين زر له دې
قالبه راووتل.

له دې وروسته چې دغه قالب سوړ شو د جمجمې په سوري مې کېښود، د سر پوستکي
مې له يو بل سره نژدې کړ او ومې گانده.

بيا مې پر سر ملهم او پټي کېښوده او له ناروغه مې پوښتنه وکړه چې اوس يې
طبيعت څنگه دی؟

ناروغ ولاړ شو او ماته يې وويل بېخي سر خوږ نه لري او له څو کلونو وروسته دا
لومړی ځل دی، چې ځان اسوده او روغ احساسوي.

ما ورته وويل تر هغه وخته چې ستا د سر تپ نه وي معالجه شوی بايد هغه ونه
ښوروي، تر ټولو بڼه خبره دا ده چې ستوني ستغ ځملي او څو ورځې استراحت وکړي.

د هغه سړي زخم بڼه شو او هغه بالکل معالجه شو. له دې وروسته چې علاج يې وشو
په دې لټه کې شو، چې تېر وخت جبران کړي چې د سر خوږي له کبله يې ساعت تېری او
عياشي کولای نه شوه.

اوس چې يې سر جوړ شوی و نو عياشي يې پيل کړه.

يوه شپه چې د هوا د گرمۍ له امله يې د بام پر سر شراب څښل د ډېرې مستۍ له امله له
بامه پر ځمکه ولوېد، سړي يې مات شو او مړ شو.

خو ټولو په تېره بيا د هېواد ډاکټرانو دا خبره ومنله چې د هغه مړينه د نشي له امله وه
او زه پکې ملامت نه يم، ځکه چې ما معالجه کړې و او د درد او مرگ له منگولو مې
ژغورلي و.

دغه معالجه په ميتاني هېواد کې دومره مشهوره شوه چې اواز يې تر بابل هم ور

سپدې.

دغه هېواد چې د بابل تر سلطې لاندې دی، څو نومونه لري، کله هغه کلده او کله
خوسه بلل کېږي، خو زه يې بابل بولم، ځکه کله چې د بابل نوم اخيستل کېږي نو ټول
پوهېږي چې هدف څه شی دی؟

بابل هغه هېواد دی چې ډېر ښيرازه او اوار دی، چې سترگې کار کوي او اړه ځمکه ليدل
کېږي، غر پکې نشته.

په مصر کې مصري ښځې غنم داسې اوږه کوي، چې پر ځمکه گوندي وهي او د

ژرندی (میچنی) یوه ډبره گرځوي، خو په بابل کې بابلي بنځې د غنمو د اوږو کولو په وخت پر دوو پښو درېږي او د ژرندی دواړه ډبرې د یو بل په مقابل لوري کې گرځوي چې دغه کار د مصري بنځو تر کار سخت دی.

په بابل کې ونې دومره کمې دي چې که څوک یې ووهي د خدايانو له غضب سره مخامخېږي.

د بابل ټول اوسېدونکي چاغ دي، غوره ډوډۍ او اوږه ډېر خوري. ما په بابل کې یو ډول عجیب مرغه ولید چې الوت کولای نه شي او دغه مرغه په ډېرو کورنو کې موجود و چې نوم یې چرگه و.

که څه هم چې د چرگې جشه غټه نه ده، داسې هگې اچوي چې اندازه یې د تمساح د هگيو په شان ده او د بابل اوسېدونکي د چرگې هگې خوري. عجیبه خبره داده چې چرگه هره ورځ هگې اچوي خو تمساح او نور مرغان په یوه خاص وخت کې هگې اچوي.

د بابل اوسېدونکي د چرگې په هگې کې بېلابېل خواړه پخوي، خو زه دغه خواړه نه خورم، بلکې په هغو ډوډيو اکتفا کوم چې پخپله یې پېژنم.

بابليان وايي چې د هغوی ښار د نړۍ تر ټولو پخوانی او لوی ښار دی، خو زه په دې خبرو باور نه کوم، ځکه چې طبس له بابله لوی او پخوانی دی.

زه دومره ویلای شم چې د بابل پرتم تر طبس ډېر دی او د بابل ودانۍ او دیوالونه په طبس کې نشته.

په بابل کې د هوالونه دومره لوړ دي چې غره ته ورته وي او کورونه څلور یا پنځه پوړيز وي.

ما په هېڅ ځای، ان په طبس کې د بابل د تجارتخانې په شان سترې تجارتخانې نه دي لیدلي.

د بابل د خلکو خدای (مردوک) نومېږي خو د (ایشتار) عبادت هم کوي، د هغه لپاره یې یوه دروازه جوړه کړې، چې د ایشتار دروازه یا ارگ بلل کېږي او دغه دروازه په طبس کې دامون تر دروازې لوړه ده.

له دغه ارگ یا دروازې څخه د مردوک برج ته یو واټ غځېدلی او دغه برج یې داسې جوړ کړی، چې شاوخوا واټ یې تاو راتاوي.

په همدې ډول د برج څوکې ته رسېږي او دغه واټ دومره پلن دی چې څو گاهې څنگ په څنگ پکې تېرېدای شي.

ددغه برج په برنۍ برخه کې ستور پېژاند او سپېږي او هغوی د ستورو حرکتونه اندازه کوي، بدمرغې او نیکمرغې ورځې معلوموي او ټول خلک د هغوی د قوانینو پر بنسټ عمل کوي.

ویل کېږي چې دغه منجمین د کواکبو او ستورو له مخې د راتلونکو پېښو اټکل هم کوي، خو په دې شرط چې دغه سړي ته چې غواړي له خپلې راتلونکې خبر شي باید د خپلې زوکړې ورځ او ساعت معلوم وي.

ما ته د خپلې زوکړې ورځ او ساعت معلوم نه و، نو ځکه هغوی ته وره نه غلم. کله چې بابل ته ورسېدم له متې خټې د جوړو، لوحو په وسیله مې د بابل له تجارتخانو هغومره سره زر راوايستل چې په کار مې ول او بیا د ایشټار دروازي ته نژدې په یو څو پوريز مېلمستون کې ایسار شوم.

دامېلمستون د هغو شتمنو د اوسېدو ځای وي، چې بابل ته راځي، خو په دغه ښار کې کور نه لري، لکه ایلچي خانان چې کله بابل ته راځي په دغو مېلمستونو کې اوسېږي او د مېلمستون په ستر روان تخت سره چې څلوېښتو مریانو لېږداوه د بابل باچا ته ورځي. ددغه مېلمستون ټولې کوټې داسې دیوالونه لري چې خښتې یې نقاشي شوي او د هېندارې په شان دي.

کله چې یې څوک پر دیوالونو لاس راکارې هېڅ ډول څیړوالی او لوړې ژورې نه احساسوي.

ددې ودانۍ په چټ کې چې له ځمکې ډېر لوړ دی گلان کرل شوي او تر څو چې څوک یې ونه گوري باور نه کوي او خیال کوي چې زه افسانه وایم.

دغه څو پوريز مېلمستون چې (کوشک ایشټار) نومېږي له خپلې خدمې او مسافرو سره دومره ګڼه ګڼه لري چې د طبس د یوې محلې په اندازه نفوس پکې راغونډ شوی ښکاري.

کله چې مور په طبس کې و، نو خلکو به ویل چې بابل د دنیا په څنډه کې پروت دی او ترې هاخوا نړۍ نشته.

له دې وروسته چې زه بابل ته ننوتم او د هغه ځای له خلکو سره مې خبرې وکړې نو ډېر

څه مې واورېدل.

هغوی به ویل بابل د دنیا مرکز دی او د بابل ختیځ لور ته د ویره تاتوبي او ملتونه دي چې که څوک شپږ میاشتنې شپه او ورځ سفر وکړي د دغو ځمکو پای ته به ونه رسېږي. ما په دغو خبرو باور وکړ، ځکه چې په بابل کې مې داسې ملتونه ولیدل چې هېڅ یو یې په مصر کې نه دی لیدل شوی او حتی داسې کسان مې هم ولیدل چې پوستکي یې زېړ و. دوی ټول سوداګرول خپل شیان یې چې یو ډول نازک ټوکرونه ول په بابل کې خرڅول او ما له بابلیانو اوریدلي چې دغه ټوکرونه د پسونو له وړیو جوړ شوي.

دغه راز دوی ویل چې ځینې ټوکرونه یو مخصوص چینجی جوړوي، زه دې خبرې ته ډېر حیران شوم، ځکه چې تر هغه وخته مې نه و اورېدلي، چې چینجی دې ټوک جوړ کړي. بابلیان سوداګر ملت دی او ټول په سوداګری اخته دي حتی خدایان یې هم تجارت کوي. هغوی له دې کبله له جګړې کرکه کوي چې جګړه د تجارت لارې بندوي او د شیانو د لېږدولو کاروانونه له لارو بېرته ستښوي.

بابلیان وایي باید تل ټولې لارې د نړۍ ټولو سیمو ته د تجارت لپاره پرانستلې پاتې وي سوداګران باید له هره ځایه په ازاده توګه راشي او هر چیرته لاړ شي. خو له بابل ډېر دفاع لپاره یې اجیر عسکر ګمارلي ول او دغو عسکرو د بابل برجونه او د پوښ ساتل.

د دغو عسکرو د پرېه دستورې چې د سرو او سپینو خولۍ لري په زړه پورې دي. ما په سر کې خیال کاوه چې د هغوی خولۍ له زری ټوکرو جوړې شوي، خو وروسته معلومه شوه چې خولۍ له برونزو جوړې شوي دي او پر مخ یې د سرو یا سپینو زرو یو پوښ ورکوي.

عسکرو به دخپلو تورو لاستي له سرو یا سپینو جوړول چې وښيي شتمن دي. ډېرې ښکلې جنگي ګاډۍ لري، چې ما یې ساری په نورو هېوادنو، ان په مصر کې نه دی لیدلی.

بابلیانو به ماته ویل ای مصریه! په کوم ځای کې دې دغسې ښکلې ګاډۍ لیدلې دي؟
ما به ځواب ورکړه نه؟

د بابل پاچا یو ځلمی دی چې لایې پر مخ ږیره نه وه راشنه شوې.

هغه چې کله پاچا شونو پر زڼې یې یوه ساختګي ږیره کېښودله چې وښيي ځوان شوی دی

زه کله چې بابل ته ننوتم و امې ورېدل چې د لوبو سامان او توکې یا لطیفې يې خوښېږي په مصر کې د طبابت مدرسه دارالحیات دی او دغه موسسه علمي مرکز حسابېږي. خو په بابل کې د ښار علمي مرکز د مردوک علمي برج دی او ټول طبيبان او لوړ مقامه ستور پېژاندي هلته اوسي.

ما ډېر ژر د مردوک د برج له یو شمېر ستور پېژاندو او ډاکټرانو سره خبرې وکړې او معلومه شوه چې په بابل کې هومره چې نجوم ته توجه کېږي د طب علم ته دومره توجه نه کېږي.

بله دا چې په بابل کې د طب علم نظري و. نه عملي او زه کله چې د مردوک برج ته ننوتم ومې لیدل چې ډاکټران د ناروغیو د معالجې لپاره بحث کوي. له دې پرته چې پر مړیو کار او مطالعه وکړي.

په داسې حال کې چې په دارالحیات کې داناټومی علم ته ډېره توجه کېدلې او ډاکټر تر هغه وخته پورې چې په خپل لاس جنازه تشریح نه کړي عملي معلومات نه شي ترلاسه کولای.

ما غوښتل چې دلته د مردوک د برج ډاکټرانو ته یو لړ یادونې وکړم، خو له دې کبله چې بابل ته نوی راغلی وم. فکر مې وکړ چې هغوی به خواږدي شي او تصور به وکړي چې زه ځان پرسوم او یا راغلی يم چې هغوی سپک کړم.

خوار لسم خپر کی

د بابل له پاچا سره کتنه

کله چې په (میتاني) کې وم تر بابل پورې مشهور شوم او زما د شهرت او ازې د بابل تر پاچا ورسېدې.

له دې وروسته چې ما په بابل کې په مېلمستون کې واوړل او د مردوک برج له ډاکټرانو او متخصصينو سره مې خبرې وکړې، يوه ورځ د بابل د پاچا له لوري يوه کس ما ته راغی او ويې ويل پاچا احضار کړی يې.

کله چې زما مریي کاپتا واوړېدل چې د بابل پاچا غوښتی يم و ډار شو او ويې ويل مه څه ... ځکه چې سلطان ته تگ خطرناک دی.

ومي پوښتل د څه لپاره؟

کاپتا وويل دغه پاچا فرعون نه دی او مورې يې نه پېژنو.

مورې نه پوهېږو چې د هغه خدای څه ډول فکر کوي او هغه ته څه شی تلقين کوي، ممکنه ده له دې وروسته چې تا وويني ستا د وژلو حکم وکړي.

ومي ويل کاپتا! زه يو ډاکټر يم، داسې کار مې نه دی کړی چې بايد پرې ووژل شم او د بابل پاچا به مې ولې وژني؟

کاپتا وويل که غواړې هغه ته ورشي ما هم له ځان سره بوځه، ځکه که ووژل شي زه به هم در سره ووژل شم، ځکه چې ستا له وژنې وروسته زما په شان يو بوډامريی هم ژوندی نه شي پاتې کېدای.

بله دا چې که غواړې پاچا ته ورشي ووايه چې تاته يو روان تخت راوړي، چې په درناوي د پاچا دربار ته ولاړشي. ځکه چې د مصريو تکړه ډاکټر چې په دارالحیات کې يې زده کړې وي يو ستر سړی وي او ددې وړتيا لري چې په درناوي سره يې هرکلی وشي او درېيمه خبره داده چې نن پاچا ته مه ورځه.

پوښتنه مې وکړه د څه لپاره نن ورنه شم؟

کاپتا وویل ځکه چې د بابل ټولو تجارتخانو، دکانونو او کارگرو نن رخصتي کړې ده، ددې لپاره چې دهغوی ستورپېژاندي وایي، نن کار کول او له کوره دباندې تلل بدمرغي لري، علت یې دا دی چې نن د اوونۍ اوومه ورځ ده.

ما په حیرانۍ وپوښتل اوونۍ څه شی دی؟ مریې مې وویل: کله چې ته د مردوک برج ته ولاړې چې له ډاکټرانو سره خبرې وکړې د مېلمستون له کارکوونکو سره دخبرو په ترڅ کې پوه شوم چې دلته یې یوه میاشت پر څلورو برخو وپشلي او هره برخه یوه اونۍ بولي. اونۍ اووه ورځې وي، چې شپږ ورځې یې کار کوي او اوومه ورځ له کارونو رخصت اخلي، ځکه ستورپېژاندي چې له ستورو او خدایانو سره ارتباط لري د خدایانو له قوله وایي چې پر اوومه ورځ کار کول بد شگوم لري او شومه ورځ ده.

باید پردغې ورځې څوک له کوره ونه وځي، بازار ته ولاړنه شي او باید دهغوی په کورنو کې دوستان او خپلوان هم ونه لیدل شي. ما له لږ فکر کولو وروسته کاپتا ته وویل سمه خبره کوي، له دې کبله چې دلته پر اوومه ورځ کار کول او له کوره وتل خطرناک گڼي نو موږ هم که بهرنیان هم یو خو باید ددغې سیمې د دودونو پیروي وکړو.

ځکه چې حتی د بابل خدایان هم د یوه علت او مصلحت له مخې دغه ورځ د کار کولو لپاره تاوانې بولي او که موږ پردغې ورځ پاچا ته ورشو له بد شوگوم سره به مخامخ شو. وروسته مې د پاچا استازي ته وویل زه تعجب کوم چې ته ولې ما پردغې اوومه ورځ د سلطان دربار ته احضاروي، په داسې حال کې چې پوهېږې نن د کار کولو ورځ نه ده. ولاړ شه او زما له خولې پاچا ته ووايه چې سبا به هغه ته ورشم، په دې شرط چې ماته یو روان تخت راوړې چې زه پرې سپورشم، ځکه چې زه کوچنی سړی نه يم او غوره به داوي چې په ډېر درناوي زما هرکلی وشي.

هغه سړی ولاړ او پر بله ورځ راغی، موږ ولیدل چې یو کوچنی روان تخت یې له هغو تختونو څخه راوړی و، چې سوداگر دربار ته د خپلو شیانو د وړاندې کولو لپاره پرې سپرېږي او پاچا ته ورځي.

کاپتا چې کله ولیدل نو ویې ویل زه د مردوک له خدایه غواړم چې پخپلې متروکې سره چې له غټو لږمانو جوړه شوې ده تاسې ته سزا درکړي... تاسې څنگه پوه نه شوی چې زما بادار داسې سړی نه دی چې په دغه روان تخت سپور شي، ډېر ژر یې بیرته یوسئ چې مخ

موونه وينم

هغو مرييانو چې روان تخت يې راوړی و، کله چې دغه خبره واوریده حيران شول، يو شمېر کسان د مېلمستون په مخکې راټول شول او په خندا يې کاپتا ته ويل، مور غواړو ستاسې بادار وگورو او پوه شو چې ولې دغه روان تخت دهغه لپاره وړوکی دی؟

کاپتا د مېلمستون له خاونده يو روان تخت چې پنځوس مرييانو لېږداوه د پاچا ماني ته زما د تگ لپاره کرايه کړ او زه له مېلمستونه را کوز شوم.

کله چې خلکو زه په مصري جامو کې او د سرو سپينو له اميلونو سره وليدم غلي شول او نور يې ملنډې ونه وهلې.

ځکه چې پوه شول دا داسې يو بهرنی د بابل د پاچا ماني ته ورځي چې پخپل هېواد کې هم دروند او ډېر اهميت لري.

د مېلمستون يو مریي د روان تخت تر شا زما د طبابت وسايل په يوه مخصوص صندوق کې لېږدول او زما مریي د روان تخت مخې ته پر يوه خره سپور روان و.

مور په دغو تشریفاتو د پاچا ماني ته ورسېدو او د بناړيو شمېر او سپدونکي تر ماني پورې په مورې پسې روان ول.

هلته زه له تخته کوز شوم، د ماني مخې ته يو شمېر سپاهيانو خپلې زغرې په داسې ډول سره يوځای کړې وې چې دېوال يې ترې جوړ کړی و.

کله چې يې زه وليدم خپلې زغرې يې لېرې کړې، مور ته يې لاره را کړه، زه د هغوی په منځ کې تېر شوم او ماني ته ننوتم.

يو بوډا چې خريل شوې پيرې او گونځې خپرې يې د پوهې او علم شاهدي ويلي ماته رانژدې شو او ويې ويل، زه له هغې غوغا څخه خبر شوی يم چې تا په بناړ کې جوړه کړې ده.

د څلورو فصلونو خاوند (د بابل پاچا، ژباړن) پوښتنه کوي دغه سړی څوک دی چې کله يې خپل زړه وي زموږ ليدو ته راځي او کله چې يې زه احضاروم له راتلو ډډه کوي.

ما د هغه په خواب کې وويل اې بوډا! ته څوک يې چې له ما سره دغه ډول خبرې کوي.

هغه وويل د څلورو فصلونو د خاوند خانگري ډاکټر يم او په بابل کې د بنه نوم او درناوي خاوند يم، خو ته څوک يې چې د سرو او سپينو د ترلاسه کولو لپاره دې غوغا جوړه کړې او کله چې د څلورو فصلونو خاوند احضار کړې رانه غلې.

زه دې لاسم نه پېژنم خو په دې پوه شه چې که د بابل پاچا سره او سپين درکړل بايد

نیمایي يې ماته راکړې، گني زه به دې پرې نه رډم چې ته دلته طبابت وکړې
ما ورته وویل اې پوډا زه هېڅکله د سرو او سپینو په اړه له هغو کسانو سره چې
پوښتنې کوي او د فلز غوښتونکي وي خبرې نه کوم.

دغه کار زما مریې پر غاړه اخلي، خو له دې کبله چې ته یو ډاکټر یې او پوډا هم یې نو زه
دې دوستي تر دښمنۍ غوره بولم او غواړم چې له تا سره دوستي وکړم.

خو ددې لپاره چې پوه شې زه د سرو او سپینو د ټولولو لپاره بابل ته نه يم راغلی بلکې
د علم د زده کولو نیت لرم. نو خپل دواړه بازو بندونه چې د سرو زرو دي تا ته بښم.

له دې خبرې وروسته مې خپل دواړه بازو بندونه له متو خلاص کړل او هغه ته مې
ورکړل.

هغه دومره خوشحال او حیران شو چې نور یې څه ونه ویل او موافقه یې وکړه چې زما
مریې کاپتا هم له ماسره پاچاته ولاړشي.

د بابل پاچا (بورا بوریاش) نومېده کله چې زه هغه ته ورغلم تصور مې کاوه چې ماشوم
دی، ځکه چې ماته یې ویل شوي ول، کله چې هغه پاچاشو نو ږیره یې نه وه او مصنوعي
ږیره یې کېښودله.

ما چې پاچا ولید نو اوس هغه ځوان شوی و.

وروسته داسې راته معلومه شوه هغه چا چې د هغه په هکله ماته مخکې معلومات
راکړي ول، پاچا یې پخوا لیدلی و.

په عامو خلکو کې دغه خبرې ډېرې وي چې د عمر تېرېدل هېروي او دا نه په زړه کوي
چې هر ماشوم لویېږي او د ځوانۍ پړاو ته رسېږي.

د (بورا بوریاش) په څنگ کې یو کوچنی زمري زما په لیدو سره وغرېد.

پوډا چې ویل یې د پاچا ډاکټر دی د ننوتو په وخت کې سجده وکړه او زما مریې هم د
هغه تقلید وکړ خو یو ځل بیا زمري وغرید، زما مریې داسې وډار شو چې له ځایه پاڅېد او
چيغې یې کړې.

پاچا چې ورته وکتل ویې خندل.

کاپتا وویل دغه قهرجن ځناور له دغه ځایه بوځی، ځکه چې ما په ټول عمر کې د هغه په

شان وحشي ځناور نه دی لیدلی.

د دغه ځناور غږ د طبس د جنگي عسکرو د هغو گاه یو د غږ په شان دی چې مازدیگر

خپلو چونیو ته ځي.

کاپتا دغه جملې په بابلي ژبه بیان کړې او پاچا داسې خندل چې له سترگو یې اوبښکې روانې وې.

بیا یې په یاد شول چې زه یې د خپلې ناروغۍ د معالجې لپاره احضار کړی يم او په مخ یې لاس کېښود، زگیروي یې وکړ.

ما ولیدل چې په مخ کې یې پرسوب لیدل کېږي او د مخ د پرسوب له امله یې یوه سترگه نه ښکاري.

بوډا چې له ما څخه یې دوه بازو بندونه اخیستي ول، وویل دا همغه په خان مین مصري ډاکټر دی چې تا پروڼ احضار کړی و، دی رانه غی

او ویې ویل چې نن راځي.

نو بښه به داوي چې خپلو عسکرو ته ووايي چې همدا اوس یې په خپلو نهزو خپته سوری کړي.

پاچا وویل زه به یې اوس ونه وژنم ځکه ددې لپاره مې احضار کړی چې زما درد له منځه یوسي، دا خوشې وشوې چې خوب مې نه دی کړی.

دا خو ورځې کېږي چې له اوبلنو خوړو پرته مې بل شی نه دی خوړلی..

بوډا لکه چې څوک ژاړي وویل اې دڅلورو فصلونو مالکه! موږ په دې خوړ څو کې د مردوک په معبد کې ستا لپاره قربانۍ وکړې او سرې جامې مو واغوستې، ډولونه مو ووهل او نڅاوې مو وکړې چې ستا په خولې کې ځای شوی درد له هغه ځایه بهر کړو.

خوتاموږ ته اجازه رانه کړه چې ستا خولې ته لاس دروړو، که دغه اجازه دې را کړې وای ستا علاج مې کولای شو، زه تصور نه کوم چې دغه بېگانه سړی دې معالجه وکړای شي.

پاچا ماته وویل ته څوک یې او په دې پوهېږې چې زما د دغه درد وجه څه ده؟

ما وویل زه سینو هه مصري ډاکټر او ابن الحمار يم، که څه هم چې لا مې ستا خوله نه ده لیدلې خو ویلای شم چې ستا درد له دې امله دی چې ستا د اسیاب یو غاښ چرک کړی دی او دغه چرک ستا د غاښ په ریښه کې پټ شوی، پرسوب یې رامنځته کړی او ستا د مخ پرسوب هم د غاښ د چرک له امله دی.

ددغه چرک د رامنځته کېدا علت دا دی چې تا خپل غاښونه پخپل وخت نه دي پاک کړي او کله چې د غاښونو ریښه خرابه شوې هغه دې نه ده ایستلې.

کله چې د غاښ ريښه خرابه او چنجنه شي بايد غاښ وايستل شي.
پاچا وويل زه هم پوهېدم چې کله د غاښ ريښه خرابه شي بايد هغه وايستل شي خو
د غاښ د ايستلو درد دومره سخت وي چې د زغملو نه وي.

ما وويل په مصر کې د غاښونو د ايستلو درد سخت نه وي، که ته وغواړې زه به دې
غاښ له درد پرته وباسم، خو نن دغه کار نه شو کولای، ځکه چې ستا غاښ پرسېدلی،
لومړی يې بايد پرسوب کم شي او د غاښ په ريښه کې موجود چرک وايستل شي بيا له خو
ورڅو وروسته بايد غاښ وايستل شي.

پاچا وويل ايا زما له غاښه دغه چرک ايستلی شي.
ما وويل هو.

زه اريم چې ستا د غاښ چرک وباسم چې ستا د غاښونو پرسېدلی ځای سوری کړم او يا
دا چې د طبس د ډاکټرانو له روډې کار واخلم چې ډېر درد ونه زغمي.

خو دا درته وایم چې د چرک د ايستلو لپاره د پرسېدلي ځای سوری کول به لږ درد ولري
ځکه خدايانو چې درد را منځته کړی پاچاهان يې ترې نه دي خوندي کړي او هغوی هم بايد د
عامو کسانو په شان درد وزغمي.

ما کاپتا ته وويل چې سمدستي اوربل او برابر کړي چې زه خپله چاره پکې پاکه کړم.

کله چې هغه اور چمتو کاوه ما د بابل پر پاچا لږ شراب او ترياک وخورل

کله چې هغه شراب وڅښل او لږ وخت پرې تېر شو، نو ويې ويل خيال کوم چې تاته
نوره اړتيا نه لرم ځکه چې درد مې ښه شو.

ما ورته وويل د درد دغه تسکين موقتي دی، لږه شېبه وروسته به درد بيا سخت شي.

هغه وويل ممکنه ده بيا هم دغه درمل را کړې، چې درد مې له منځه ولاړ شي.

ما وويل هغه درمل چې زه يې په شرابو کې اچوم او تاته يې درکوم يوازې يو ځل له
تاوان پرته د استفادې وړ وي، که دويم او درېيم ځل وخورل شي نو سړی پرې روږدی
کېږي او بيا به له دې پرته چې درد دې آرام کړي ته د ژوندي پاتې کېدو لپاره دغو درملو ته
اړتيا لري.

نو اوس اجازه راکړه چې ستا درد کم شوی دی، زه ستا د غاښ د بېخ دانه سوری کړم او
چرک ترې وباسم.

د بابل پاچا له دې وړو کې جراحي عملياتو سره موافقه وکړه، له دې وروسته چې

ماخپله چاره په اور کې پاکه کړه او بیرته مې سره کړه ورنژدې شوم، د هغه سر مې په غېږ کې ونيو، خوله مې یې پرانستله.

له دې سره سره چې د اپیمو د خوړولو له امله یې درد کم شوی و، خو کله چې مې د هغه د خولې دانه سوری، کره چیغې یې ووهلې، زمری یې پاڅېد، لکۍ یې وښوروله خو حمله یې ونه کړه.

له هغه وروسته د بابل پاچا زگیروي ونه کړ ځکه چې درد یې له منځه تللی و او د هغه له خولې د چرک او زوې راوتونه پرېښود چې خبرې وکړي.

کله چې ما د خولې زوې او چرک وروایستل نو ویې ویل ای مصري ډاکټره! ته ډېر گران بیه سړی یې ځکه چې زه اوس درد نه احساسوم. بوډا ډاکټر چې هلته ولاړ و وویل که ماته دې اجازه راکوله چې د خولې دانه دې سوری کړم، د همدغه مصري په شان مې ستا د خولې چرک او زوې راایستلې او درد به دې کم شوی و.

ما وویل دغه سړی سمه خبره کوي، که پاچا پرې ایښی وای چې د خولې دانه یې سوری کړي همدا نتېجه به یې اخیستې وای.

خو دغه بوډا جرئت نه درلود چې ټینگار وکړي ستا د خولې دانه سوری کړي، ځکه ستا له قهره وپرېده.

په داسې حال کې چې باید یو ډاکټر جراث و لري او د ناروغان که پاچا هم وي له کاوړه ونه ډار شي.

زه په طبس کې هېڅکله له ناروغانو نه ډارېږم.

د بابل پاچا چې له درده په کرار شوی و وویل: سینو هه که څه هم چې جرار سړی یې او په جرئت خبرې کوي، خو د لیاقت له کبله ستا له دې سپین سترگی تېرېږم.

دلته باید هېڅوک یو پاچا د زگیروي په حال کې ونه گوري او ستا مریي زه د زگیروي په حال کې ولیدم خو زه له دې هم تېرېږم.

ددې لپاره چې ستا مریي زه خندولی یم او زما ساعت یې راتېر کړی او بیا یې کاپتا ته وویل یو ځل بیا هم ټوپ کړه او ما وخنډوه.

کاپتا وویل زه دغه کار نه کوم، ددې لپاره چې زما عمر پوخ شوی او زما له حیثیت او عزته سره نه ښایي.

پاچا وویل زه به اوس داسې کار وکړم چې ته خپل د بوډاتوب حیثیت او وقار له لاسه

ورکړې.

پاچا خپل زمري ته اشاره وکړه، زمري پاڅېد او پاچا کاپتا خپل زمري ته وښود، ځناور خپل غټ سرد کاپتا پر لور کړ او بيا ورو د هغه پر لور روان شو.

زمري چې هر څومره کاپتا ته ور نژدې کېده زما مریي هومره په شا روان و، تر هغه چې یوې ستنې ته ورسېد.

په دې وخت کې زمري خوله خلاصه کړه او وغرید، کاپتا له ډاره ستنه کلکه ونيوله او د یوې بیزو په شان چې په مصر کې ونو ته پورته کېږي ستنې ته وخوت.

پاچا داسې خندل چې ښي لوري، کین، او مخکې او شاته به کړوپ شو او کله چې له خندا مور شو ویې ویل چې وزی یم خواره راته راوړئ.

یو طبيب له دې چارې خوشحال شو، ځکه چې ډوډۍ ته د پاچا اشتها دا څرگندوله چې هغه روغ شوی او اشتهايې بېرته راگرځېدلې.

له څو شپو وروسته یې ډوډۍ ورته راوړه.

کله چې پاچا ډوډۍ خوړل پیل کړل، نو زما مریي ته یې نوره توجه ونه کړه، زمري هم د ستنې له بېخه پاڅېد او پاچاته ورغی.

له دې سره زما مریي هم له ستنې را کوز شو او په غولي یې پښه کېښوده.

ما پاچا ته وویل او من ستا د غاښ درد کرار شوی دی، خو له دې کبله چې غاښ دې خراب شوی، بیا به دې غاښ درد پیدا کړي نو باید ویې باسي.

زه فکر کوم چې ته له خوږو سره علاقه لرې او ستا غاښونه ډېرې شپړینې خراب کړي دي، ځکه چې دلته له خرما څخه شپړینې جوړوي او د خرما شیر غاښونو ته زیان رسوي.

په مصر کې شیریني له هغو خوږو څخه جوړوي چې یو ډول حشرې یې تولیدوي او دغه خواره غاښونو ته تاوان نه رسوي.

پاچا وویل حشرې خواره جوړولای شي؟

ومې ویل هو په مصر کې یو ډول حشره شته، چې هغوی مچيو ته ورته دي خو له مچيو وړې دي.

دغه حشرې پر خرما کېږي، یو ډول خواره ترې جوړوي چې غاښونو ته هم تاوان نه پېښوي او د بدن له مضبوطیا او کلکوالي سره مرسته کوي.

پاچا وویل ته زموږ له خوش باوري استفاده کوې او دروغ وایې، مچۍ خواره نه شي

جوړولای.

ومې ویل یو رښتینی سړی له سختو حالاتو سره مخامخېږي، ځکه چې که رښتیا
ووايي نور پرې اعتماد نه کوي.

همغه ډول چې ته باور نه کوي په مصر کې مچۍ خواړه جوړوي، که زه هم مصريانو ته
ووايم چې په بابل کې داسې مرغه شته چې الوت نه کوي خو له انسان سره ژوند کوي او
هره ورځ د تمساح د هگۍ په شان هگۍ اچوي زما پردې خبرې به هم هېڅوک باور ونه
کړي.

که زه وکړای شم دغه هگۍ به مصر ته یو سم چې خلک یې وگوري او زما خبره ومني
چې زه دروغ نه وایم.

پاچا وویل اوس راشه له ما سره ډوډۍ وخوره، ما ورته وویل په یوه شرط له تاسره
ډوډۍ خورم، هغه دا چې امر وکړې د مېلمستون هغو مرییانو ته هم ډوډۍ ورکړي چې زه
یې په روان تخت کې دلته راوستی يم ځکه چې هغوي هم وږي دي.

پاچا امر وکړ چې مرییانو ته هم ډوډۍ ورکړي او پر هغوی زما د خرما شراب وڅښي
ځکه چې په بابل کې شراب له خرما جوړېږي.

پینخلسم خپر کی

د راتلونکیو پېښو اټکل کول

کله چې ماغونبتل له سلطنتي مانی څخه ووځم پاچا وویل سینو هه! موږ یو جشن لرو او دا د مصنوعي پاچا جشن دی. پر دغه ورځ باید راشې او دغه جشن وگورې ځکه چې باوري يم په مصر کې د غسې جشن نشته.

ومي ویل ډېر بڼه، رابه شم.

پاچا په خندا وویل پر دغه ورځ به ستا مریې په زړه پورې وي. ومې پوښتل ولې؟ پاچا وویل ددې لپاره چې ډېر خلک به وځنډوي. مېلمستون ته دستنېدا پر وخت زما د روان تخت لېږدونکو مرییانو چې په خوړو او شرابو بڼه ماره شوي ول سندرې ویلې او زما ستاینه یې کوله هغه خلک چې په هغوی پسې روان ول هغوی هم د مرییانو په شان سندرې ویلې او زما ستاینه یې کوله.

دې موضوع زه په بابل کې مشهور کړم او خلکو به ویل مصری ډاکټر سینو هه داسې سپړی دی چې د خپل روان تخت مریان هم مروي.

تر دې وړاندې چې د مصنوعي پاچا یا د دروغو د پاچا جشن (چې زه فېکر کوم په بابل او یابل کوم ښار کې به نه وي) پیل شي (او زه به یې وروسته کیسه وکړم) ټاکل شوې وه د بابل د پاچا غاښ و باسم نو (بورا بوریاش) احضار کړم، ما د غاښ تر ایستلو مخکې د هغه په رگ کې اپیم دننه کړل او له درد پرته مې د هغه غاښ وایست.

هله موجودو بابلي ډاکټرانو خیال کاوه چې پاچا به له دې امله ما ووژني چې د غاښ د ایستلو پر وخت به ډېر درد احساس کړي، خو هغوی حیران شول او له مایې پوښتنه وکړه چې پاچا ولې درد احساس نه کړ؟

ما وویل هغه درمل چې ما د هغه په رگونو کې ورکړي و، د درد د ختمولو خواص لري او د مصر لومړی درجه درمل دي.

دغه درمل د یوه بوټي له پوستکي تر لاسه کېږي.

دغه بوټی یوازې مصري کاهنین کاروي. دهغوی دنده د دغو بوټو له پوستکو د دغو درملو جوړل دي او هېڅکله د دغو درملو د جوړولو راز عامو خلکو ته نه ورښيي. د دې لپاره چې دغه درمل هر ډول درد له منځه وړي، که د خلکو لاس ته ورشي بیا به خلک له درده نه وپرېږي او د ټولني نظم ورسره گډوډېږي ځکه چې بیا به څوک له جسمي خورونې او شکنجې څخه نه ډارېږي.

پاچا وویل زه غواړم له دغو درملو لرې ولرم.

ومې ویل زه به لرې درکړم په دې شرط چې زما له لارښوونې پرته یې استعمال نه کړي. ځکه که دغه درمل له ضروري لارښوونې پرته استعمال شي د زهرو په شان به وژونکي شي. پاچا وپوښتل اوس چې زما غاښ دې له درد پرته را ایستی دی، ووايه څه انعام درکړم؟ ومې ویل زه سرو او سپینو ته اړتیا نه لرم ځکه چې له خپل علم څخه سره او سپین تر لاسه کولای شم. خو زه غواړم ستا قدرت ووینم او وگورم چې څومره سپاهیان او لښکرې لري. ځکه کله چې مصر ته ستون شم ستا د قدرت مدح به وکړم او ټول به ستا د صفتونو په اورېدو سره حیران شي.

زه غواړم امر وکړې چې ستا څو اکونه دې پریدو وکړي چې ستا عسکر او جنگي گاډی وگورم.

پاچا زما غوښتنه ومنله او زه له دې کبله ډېر خوشحاله شوم ځکه چې د بابل د پاچا په پوځي قدرت پوهېدای شوم.

له پریدو مخکې مې کاپتا ته وویل چې د بابل د پاچا عسکر او جنگي گاډی دې وشمېري او پوه دې شي چې د بورا بوریاش په پوځ کې څومره عسکر او گاډی شته.

کاپتا وویل زه دومره عددونه له کومه کړم چې د هغو په وسیله د بابل ټول عسکر وشمېرم. ځکه چې ویل کېږي د بابل د عسکرو شمېر د دښتو د شگو په اندازه دی.

ومې ویل احمقه! اړتیا نشته چې ټول عسکر یو یو وشمېري هر ټولی د یوې نښې تر شا حرکت کوي او که ته هره نښه وشماری د عسکرو شمېره هم جوتېږي.

د پریدو پر وخت پاچا مصنوعي ږیره په زني کېښوده. ما کتل چې یوازې هغه عسکر چې په بابل کې دي نیزې لري او هغه چې په ولایتونو کې د پریدو لپاره احضار شوي، زیاتره یې نیزې نه لري او د ټولو سترگې معیوبې دي.

ما شپېته ځله د شپېتو ډلو عسکرو تېرېدل چې خاصې نښې يې درلودې و شمېرل او پوه شوم چې هر ټولې عسکر شپېته ځله شپېته عسکر دي. ځکه چې په بابل کې شپېته مقدس عدد دی او د پاچا جنگي گاډۍ هم شپېته ځله شپېته گاډۍ دي.

گاډۍ يې له خانگري فلزه چې او سپنه بلل کېږي جوړې کړې دي او تر هرې گاډۍ لاندې دوه ستر غشي راوتلي چې په جنگ کې ډېر خطرناک وي. خو دغه غشي زنگ و هلي ول او د ځينو گاډيو ارابې هم د پرېدو پر وخت له خپل ځايه راوځي.

عسکرو په شپېته کسيزو ليکو کې حرکت کاوه چې پريډو ژر پای ته ورسېږي او ټولې گاډۍ د پېنځلسو گاډيو په ليکه کې د پرېدو لپاره تېرېدلې. د بابل د پاچا په عسکرو کې يوازې د مخصوص گارډ عسکر ډېر په زړه پورې ول، خو ځينې پکې دومره چاغ ول چې په اسانه تللی نه شول او د هغوی پريډو ننډار چيانو ته د ساعت تېري لامل و.

کله چې شپه شوه پاچا وروغوښتم او ويې ويل سينو هه! نن دې زما لښکرو وليد ومې ويل، ستا د لښکرو ننډارې نن زما سترگې توري کړې، ځکه چې ستا عسکر د سمندر د څنډې تر شگو او د اسمان تر ستورو ډېر دي او زه ستا د لښکرو له ليدو ورسته پوه شوم چې ته د ځمکې تر ټولو پياوړی پاچا يې.

د بابل پاچا وويل سينو هه! ستا د غوښتنې منل ماته ډېر گران ول ځکه چې ما پريډو تيار کړ او بايد ترڅو ورڅو پورې چې عسکر له دې ځايه بېرته خپلو ولايتونو ته ځي بايد هغوی ته خواږه ورکړم او د هغوی د خوړو لگښت به په يوه کال کې زما د يوه ولايت د مالياتو په اندازه وي.

په دې څو ورځو کې چې عسکر د لته دي ډېرې سترې رسوايي به رامنځته شي او د دې لپاره چې په پنځو تېري کوی، څوک يې مخه هم نه شي نيولی.

له هغه وروسته چې دوی ولاړل تر يوه کاله پورې به لارې ناامنه وي، ځکه چې دغه عسکر چې ترڅو خپلو کليو ته رسېږي په لارو کې چې هر څوک گوري لوټوي يې.

خو له دې سره سره په دې ډېر خوشحاله يم چې خپل پوځ مې تاته دروښود او تا زما قدرت وليد.

خو اوس داراته ووايه چې د مصر فرعون لور لري؟

ومي پوښتل چې د مصر له فرعون سره دې څه کار پاتې دی؟

د بابل پاچا وويل، زه غواړم چې د هغه لور زما خور شي، که څه هم اوس څلور سوه
بنځې لرم، خو يوه هم پکې د مصر د پاچا لور نه ده او زه ډېر غواړم داسې يوه مېرمن ولرم
چې د مصر د فرعون لور وي.

ما وويل (بورا بورياش) په دې پوه شه، له هغې ورځې چې دغه دنيا جوړه شوې د مصر
د فرعون لور تل د خپل ورور بنځه وي او که ورور ونه لري بيا مېرمنه کوي، بلکې معبد ته
ځي او کاهنه کېږي.

دغه خبره چې ته يې کوي د مصر د خدايانو له نظره کفر دی، خو زه ستا له خبرو نه
خوابدی کېږم ځکه چې ته د مصر خدايان نه پېژنې.

د بابل پاچا وويل ما فيصله کړې چې د فرعون د لور مزه وگورم او پوه شم چې له هغې
سره څملا ستل څه ډول خوند لري.

که فرعون خپله لور ماته رانه کړي، زه به خپل لښکر د مصر خاورې ته دننه کړم، مصر به
وران کړم او د هغه لور به په زور د ځان کړم.

ما وويل (بورا بورياش) د مصر فرعون لا ډېر ځوان دی او نوی واده يې کړی، لور نه
لري.

که فرض کړو چې د مصر خدايانو پرديو ته د فرعون د لور ورکول منع کړي نه دي،
خو هغه لور نه لري ځکه يې تاته نه شي درکولای.

نو صبر وکړه چې هغه د لور خاوند شي او بيا د هغه له لور څخه د استفادې فکر وکړه.
پاچا وويل سينوهمه! زه نن د نندارې په ډگر کې ډېر ناست وم، د عسکرو پريډمي
وکوت او اوس ډېر ستړی يم غواړم خپل حرم سراي ته ولاړ شم او له بنځو سره ساعت تېر
کړم.

ته هم چې ډاکټري يې او هر چېرته تللی شي له ماسره راشه او زه به په هغوی کې يوه
موقتاً تاته درکړم چې خپل ساعت ورسره تېر کړي خو پام کوه چې هغه امپند واره نه کړي
ځکه که حامله شوه ستونزه به پېښه کړي او ټول به وايي چې له ما حامله شوې.

ومي ويل (بورا بورياش) دغه خبره مه کوه، ځکه دشرم خبره ده چې يو سړی خپله بنځه
په موقته توگه بل چاته ورکړي چې ورسره ساعت تېر کړي.

بورابوریاش وویل، ولې د شرم خبره ده که زما بښخې پوه شي چې زه حاضر یم یوه پکې بل چاته ورکړم چې تفریح ورسره وکړي ډېرې به خوشحاله شي، ځکه چې زه په یوازې سر له څلور سوه بښخو سره تفریح نه شم کولای.

بیا یې له ما پوښتنه وکړه چې ته خو بښخې لرې؟ ما وویل، زه بښخه نه لرم.

بورا بوریاش په حیرانۍ وپوښتل ته ایجرا یې؟

ومې ویل نه.

د بابل پاچا وپوښتل که ایجرا نه یې څنگه له بښخو پرته ژوند کولای شي او څنگه طبابت کوي. ځکه کله چې یو سړی له بښخې سره تفریح ونه کړي فکر یې پریشانه وي او خپل کار بڼه نه شي کولای.

که غواړې له ژونده خوند واخلي زما په شان له بېلو بېلو ملتونو بښخې وکړه او ددې لپاره چې هره بښخه د خپلو ملي دودونو په اساس په یو ډول ساعت تېری کولای شي نو ته به هر ځل بېل بېل خوند اخلي.

سره له دې چې نه مې غوښتل حرم سرای ته ننوځم خو د بابل پاچا له ځان سره بوتلم او ما کتل چې د هغه بښخې له بېلابېلو ملتونو دي، ټولې ځوانې او ښکلې دي او هرې یوې خپلې ملي جامې اغوستي دي.

له دې کبله چې ځینې بښخې د مرییانو د پلورونکو له لوري له نورو هېوادنو راوړل شوي دي، په بابلي ژبه یې خبرې نه شوای کولای، خو ټولو خندل او هرې بښخې هڅه کوله چې د پاچا پام ځانته جلب کړي.

کله چې یې واورېدل پاچا غواړي خپله یوه بښخه موقتاً ماته راکړي چې پرې ساعت تېر کړم نو هڅه یې کوله چې زما پام هم ځانته جلب کړي.

پاچا راته وویل هرې یوې ته دې چې زړه کېږي خوښه یې کړه، خو ما ټولې غوښتلې او په هغوی کې مې یوه نه شوای غوره کولای.

پر دې سربېره د پاچا له قهر او د فیصلې له بدلونه وپېرېدم، ځکه کله چې انسان له یوه هوسې پاچا سره وي باید احتیاط وکړي ځکه چې د پاچا نظر ناڅاپه بدلېږي.

له همدې امله مې وویل زه په سفر کې یم او د علم د ترلاسه کولو لپاره راغلی یم نو بښخه نه کوم، ځکه چې زموږ خدايانو ویلي که کله علم زده کوي له بښخو کولو ډډه وکړي.

اې د مصر خدايانو زه درڅخه بښنه غواړم چې دغه دروغ مې ستاسې له خولې وویل

خو ددې لپاره چې د بابل پاچا قانع کرم بله چاره مې نه درلوده.

کله چې بښځې پوه شوې زه یوه هم نه غواړم پر ما یې ملنډې ووهلې او ویې ویل داسې بښکاري ته هم دهغو خوجه گانو (خواجهگانو) په شان یې چې په حرم سرای کې کار کوي او له بښځو سره ساعت تېری نه شي کولای.

پاچا چې تصور کاوه ما ته د خپلې یوې بښځې په را کولو سره به ما پر خوشحاله کړي، خپه شو او ویې ویل که تا د غاښ له درده نه وای ژغورلای اوس مې امر کاوه چې تا ووژني. بیا یې زه رخصت کړم او تردې وړاندې چې ولاړ شم بیا یې د دروغو د پاچا د جشن خبره وکړه او ویې ویل پسرلی راغلی دی، د دروغو د پاچا د جشن وخت نژدې شوی او ځان له دې جشنه خوند اخیستو ته چمتو کړه.

تر دې وړاندې چې د دروغو د پاچا د جشن په هکله خبرې وکړم باید د هغې موضوع یادونه وکړم چې په ما پورې اړوند پرې.

یوه ورځ د هغې هېندارې کتلو ته په مردوک برج کې ولاړوم چې یو شی لوی بښکاره کوي.

دغه هېنداره چې د نړۍ په بل ښار کې نشته په بابل کې جوړېږي او یوه پنډه او ډېره رڼه هېنداره ده چې د یخ د یوې ټوټې په شان څلېږي. کله چې انسان ددې هېندارې تر شا کوم شي ته گوري نو هغه شی دومره لوی بښي چې سړی ډاروي.

پر هغې ورځ چې زه ددې هېندارې کتلو ته ولاړم یو مېړی یې راوړ، ما هېنداره په لاس کې ونيوله او له شامې هغه مېړی پکې ولید.

لږ پاتې و چې له ډاره وټښتم ځکه چې مېړی دومره لوی شوی و چې د اوبواس ته ورته شو.

له دې وروسته چې د جسم لویوونکې هېنداره مې ولیده د برج پورتنی پورته ولاړم چې ستورپېژاندي پکې دیره دي.

له هغوی مې وغوښتل چې زما طالع وگوري.

له دې کبله چې زه نه پوهېدم په کومه نېټه او چیرته پیدا شوی يم هغوی زما د راتلونکې په اړه اټکل ونه کړای شو، خو ما ته یې وویل ته مصری نه یې.

ما وویل په دې کې شک نه شته چې زه په یوې ټوکړۍ کې وم چې په نیل کې یې حرکت کاوه او هغې بښځې چې په زوی ولي و منلم ټوکړۍ یې له اوبورا اخیستې وه.

ستور پېژاندو، وويل سره له دې چې ته يې په نييل سين کې موندلی يې ته نه د مصر يې او نه د کوم بل هېواد، د نړۍ هر گوټ ته چې ولاړ شې هلته به پردی وبلل شې. ومې ويل ستاسې دغه خبره د منلونه ده، ځکه په ټوله نړۍ کې به بالاخره داسې ځای وي چې هلته زېږېدلی يم. هغه ځای به زما ټاټوبی وي او زه به هغه هېواد کې پردی سپری نه بلل کېږم.

ستور پېژاندو، وويل، په نړۍ کې داسې ځای نشته چې ته پکې زېږېدلی يې ومې ويل بيا نو زه چيرته زېږېدلی يم؟

يوه ستور پېژاندي وويل، بنايي ته د خدايانو زوی يې او له اسمانه ځمکې ته راغلی يې.

ومې ويل، زموږ په هېواد کې يوازې يو کس د خدايانو زوی وي او هغه هم فرعون دی. منجمينو وويل په هر حال ستا طالع ددې نبودنه کوي چې ته په دې دنيا کې چې هر چيرته ولاړ شې هلته به پردی يې.

داسې ځای نشته چې ستا ټاټوبی وي او کله چې خبره همدا سې شوه نو ته له اسمانه راغلی يې او د خدايانو زوی يې.

بيا مې په حيراني وليدل چې ستور پېژاندو زما پر وړاندې سرو نه ټيټ کړل. ما وپوښتل ولې داسې کوي؟

هغوی ځواب را کړ موږ په يقيني توگه نه شو ويلای چې ته د خداي زوی يې خو پوهېږو چې په دې دنيا کې نه يې زېږېدلی نو د احتياط لپاره تاته درناي کوو چې که په رښتيا د خدايانو زوی يې، نو زموږ له لوري کومه تېروتنه ونه شي او د خدايانو پر وړاندې موږ مسول نه شو.

زه چې پوهېدم د خدايانو زوی نه يم نو د دوی دې خبرې ته ډېر هک پک شوم او داسې مې وانگېرله چې دغه ستور پېژاندي کم عقل او خرافاتيان دي.

شپاړسم څپرکی

د درواغو ویلو د ورځې جشن

کله چې پسرلی پیل شي د بابل او سېدونکي دولسن ورځې جشنونه جوړوي. پر دیارلسمه ورځ د دغه جشن دستورې یا مراسم په سترو درواغویانې د درواغو د پاچا په جوړولو سره پای ته رسېږي.

په دغو دوولسو ورځو کې په بابل کې خلک خپلې تر ټولو ښکلې جامې اغوندي او ځوانې نجونې د ایشتار معبد ته ځي. هلته ځانونه نارینه وو ته سپاري چې ورسره تفریح وکړي. کله چې هر سړي له یوې ښځې سره ساعت تېر کړ هغې ته ډالی ورکوي او ښځې دغه ډالی ټولوي چې کله مېړه کوي، نو تیار جیزورته لري.

هېڅوک له دغه دستور څخه تعجب نه کوي او هېڅ نارینه هم کله چې ښځه کوي دا تمه نه لري چې ښځه یې باکره وي.

په دغو دوولسو ورځو کې ټول په عیش و عشرت بوخت وي او ځانونه د پسرلي د دیارلسمې ورځې جشن ته تیاروي.

پر دیارلسمه ورځ زه په خپل مېلمستون کې ناست وم، ناڅاپه یو شمېر عسکر زما مېلمستون ته راننوتل، نارې یې کړې زموږ پاچا چیرته دی؟ زموږ پاچا را کړئ گني ټول به ووژنو.

دغو عسکرو په قهرجنو چیغو د مېلمستون منزلونه ولټول او بالاخره هغه منزل ته را ورسیدل چې موږ پکې مېشت وو.

دوی نارې کړې زموږ پاچا را کړئ... زموږ پاچا مه پتوی.

عسکرو زموږ د کوټې په مخکې شور ماشور جوړ کړی و او زما مریې کاپتال له ډاره د خوب تر تخت لاندې پټ شو.

ماته یې وویل فکر کوم په بابل کې بلوا شوې ده، پاچا تښتېدلی دی او د هغه پلویان په دې گمان چې هغه په دې مېلمستون کې دی دلته راغلي دي.

ما د کوټې دروازه خلاصه کړه او عسکرو ته مې وویل ما پېژنئ کنه؟

زه سینو هه ابن الحمار مصری ډاکټریم، ما ستاسې د پاچا غاښ ایستلی دی، هغه زما د

خوشحالولو لپاره په همدې بناو کې خپل پوخ پریږد ته مجبوره کړ او که ما په تکلیف کړئ ستاسې پاچا ته به ولاړ شم او شکایت به وکړم.

سپاهیانو وویل که ته سینو هه یې نو موږ په تا پسې گرځو او غوښتل مو تا ومومو.

ومې پوښتل له ماسره موڅه کار دی؟ ویې ویل چې ستا مریې مو په کار دی.

پوښتنه مې وکړه زما له مریې سره موڅه کار دی؟

عسکرو وویل نن د درواغو پاچا د جوړولو جشن دی. زموږ پاچا امر کړی چې ستا مریې ور ولو.

ومې ویل ستاسې پاچا زما له مریې سره څه کار لري؟

ویې ویل په دې نه یو خبر خو که مریې موږ ته ونه ښیې تا به لوخ کړو او له جامو پرته به دې د

پاچا مانې ته بوځو.

ددې لپاره چې وښیې گواښ یې سم دی په یو حرکت یې زما جامې و ایستلې او زه یې لوخ کړم.

بیا ټولو په حیرانۍ ما ته کتل ځکه چې تر هغه وخته یې سنت شوی سړی نه ولیدلی.

یوه عسکر وویل د مردوک له خدایه پناه غواړم دغه سړی ولې داسې دی؟

بل وپوښتل ایا ټول مصري سړي هم داسې دي؟

ومې ویل هو! په مصر کې نارینه په ماشومتوب کې سنت کوي. یوه پکې وویل دغه خبره موږ

ته اهمیت نه لري او بل نارې کړې موږ له تا هغه څوک غواړو چې باید را ویې سپارې گنې....

ما ورته وویل خبره لنډه کړئ او ووايي چې څه به وکړئ؟

عسکرو وویل یا دې مریې را وښیېه او یا به تا لوخ لغړد بابل له واټونو تهر کړو او د پاچا مانې

ته به دې بوځو.

ومې ویل زه به ستاسې پاچا ته شکایت وکړم او وبه وایم چې تاسې ته سخته سزا در کړي.

عسکرو وویل پخپله پاچا موږ ته ویلي چې که موږ ته خپل غلام ونه سپارې تا لوخ مانې ته

ورولو.

کاپتا چې تر تخت لاندې له ویرې رېږدېده له هغه ځایه راووت او ویې ویل زما بادار لوخ لغړ

سلطنتي مانې ته مه ورولئ، ځکه چې د یوه مشهور ډاکټر عزت ته تاوان رسېږي، زه حاضریم له

تاسې سره هر چیرته ولاړ شم.

کله چې عسکرو کاپتا ولید د خوشالی چيغې یې وکړې او ویې ویل، مردوک دې تل پاتی

وي..... زموږ پاچا پیدا شو.... موږ خپل پاچا پیدا کړ او اوس هغه د پاچاهۍ مانې ته بیایو.

کاپتا سرتېرو ته حیران حیران کتل او کله چې عسکرو د هغه حیرانتیا ولیده په خوشالی یې

نارې کړې ته د څلورو فصلونو پاچا یې.

ته زموږ شهزاده يې او موږ دې له خېرې پېژنو.
 ځينو عسکرو د کاپتا پر وړاندې سرونه ټيټ کړل او ځينې نورو د شالخوا په لغتو وواهه او اړ
 يې کړ چې ژر ورسره روان شي.

کاپتا وويل. زما باداره خيال کوم په داسې هېواد کې ژوند کوم چې ټول او سپدونکي يې
 ليوني دي.

زه اوس نه پوهېږم چې پخپلو دوو پښو څم که په سر روان يم او بنايي خوب وينم ځکه هغه څه
 چې گورم د خوب منظرې دي او که زه يې په دغه هېواد کې اپوټه راخوړند کړم نو ته مه پرېږده چې
 زما جنازه ځناور و خوري. جنازه مې موميایي کړه او په مصر کې مې بښخ کړه.

يوه عسکر په خدا وويل دلته د مړيو جنازې ځناور نه خوري ځکه چې جنازه يې په سيند کې
 اچوو او اوبه يې د سمندر لوري ته بيایي.

کاپتا وويل باداره مه پرېږده چې زما جنازه په سين کې واچوي ځکه چې زه به په بلې دنيا کې
 ژوندی پاتې نه شم.

عسکرو وخنډل او ويې ويل موږ نن يو ښه پاچا پيدا کړای شو. ددې لپاره چې د خبرو په وخت
 يې ژبه نه نښلي.

کاپتا نه غوښتل له مېلمستونه ووځي خو عسکرو په لغتو او د نيزو د لرگيو په گوزارونو هغه
 وخواوه او له ځان سره يې بوت.

له دې وروسته چې کاپتا په جبر روان شو ما په بېره خپلې جامې واغوستې او د هغه ترشاد
 پاچا د مانې پر لور روان شوم. زه پوهېدم چې له پاچا سره نژدې اړيکي لرم نو چا زما مخه ونه
 نيوله.

کله چې مانې ته ننوتم په مانې کې گڼ شمېر کسان راټول شوي ول ټولو نارې وهلې او
 عسکرو په ډېر هيجان خپلې نيزې ښورولې.

ما يقين وکړ چې په بابل کې بلوا شوې ده او که له ولايتونو عسکرونه غوښتل شي ممکنه ده
 د بابل پاچا بورا بورياش د پاچاهۍ له گدۍ کښته شي. ځکه د خلکو له احساساتو داسې
 ښکارېده چې د بورا بورياش په خلاف خپل احساسات څرگندوي.

له دې پرته چې څوک زما مخه ونيسي هغه تالار ته ننوتم چې پوهېدم د بابل پاچا هلته دی.
 کله چې تالار ته ورننوتم ومې ليدل چې د مردوک د ستر معبد کاهن او يو شمېر نور کاهنان هم

هلته راټول شوي دي.
 کله چې کاپتا تالار ته ننوت ناڅاپه د مردوک د معبد ستر کاهن په داسې حال کې چې د بابل

پاچا ته يې اشاره کوله وويل. دغه هلک چې لايې ږيره نه ده شنه شوې له دې ځايه وباسئ..... موږ

چمتو نه یو چې هغه خپل پاچا وبولو.

نورو ددغه کس د خبرو د تایید لپاره وویل. دغه هلک له دې ځایه وباسئ او موږ چمتو نه یو چې له دې زیات یو ماشوم پر موږ حکومت وکړي... هغه وباسئ.

د مردوک د معبد ستر کاهن زما د مریبه کاپتا لور ته اشاره وکړه او ویې ویل اوس موږ وتوانیدو یو بالغ او هونښیار پاچا پیدا کړو او هغه به خپل پاچا غوره کړو چې د عقل او د شتمنی په فکر پر موږ حکومت وکړي.

کله چې دغه خبرې د معبد د کاهن له خولې ووتې، هغه کسان چې هلته وو د بابل په ځوان پاچا یې حمله وکړه. په خندا او ټوکو یې د شاهي نښې د هغه له سر او ټټره لهرې کړې او جامې یې ترې وایستلې.

وروسته یې د هغه پښې او لاسونه لمس کړل او ویې ویل وگورئ دغه ځوان څومره کمزوری دی. لایې له خولې د شېدو بوی راځي او دخپل حرم سرای د ښځو ساعت هم نه شي تېرولای. دوی زما غلام ته په اشارې سره وویل، دی به حرم سرای ته استوو چې د حرم سرای د ښځو ساعت ورسره تېر شي.

کله چې له بورا بوریاش د پاچاهۍ نښې اخیستل کېدې هېڅ مقاومت یې هم ونه کړ او ما کتل چې له خپل زمري سره چې لکۍ یې د پښو په منځ کې نیولې وه د کوتې یوه کوچنۍ ته ولاړ. کله چې مې وکتل زما غلام ته یې سلطنتي جامې ورواغوستې او پر ټټرو او سر یې د پاچاهۍ نښې نښانې ورو لگولې نو زه نه پوهېدم چې پر خپلو پښو روان یم او که پر سر.

کاپتا یې په هغه تخت کېناوه چې مخکې د بابل پاچا پرې ناست و حاضر و خلکو یې پر وړاندې سجده وکړه او ځمکه یې ښکل کړه. ان پخپله بورا بوریاش چې لوخ و د کاپتا پر وړاندې سجده وکړه او ویې ویل. هغه باید زموږ پاچا وي. ځکه چې تر هغه هونښیار او عادل سړی په دې هېواد کې نشته.

زما مریی دومره هک پک پاتې و چې خبرې یې نه شوې کولای، خو ما کتل چې د سروېښتان یې د پاچاهۍ تر نښو لاندې چې پر سر یې اېښودل شوې وې جگ ولاړول.

کله چې په کوتې کې موجودو کسانو کاپتا ته درناوی کاوه هغه نارې کړې غلي شئ، ټول غلي شول او هغه وویل:

زه فکر کوم یوه کوډگر پر م کوډې کړې او داسې شیان رابښي چې حقیقت نه لري، ځکه چې ناممکنه ده دا خبره و منو چې زما په شان یو پردی کس په دغه هېواد کې پاچا شي.

حاضرینو اعتراض وکړ او په ټوکو او خندا یې وویل. داسې نه ده، ته زموږ پاچا یې، هېچا په تا کوډې نه دي کړي او موږ په هر صمیمیت او خوشحالی سره ته خپل پاچا کړی یې.

کاپتا وویل سره له دې چې زه نه غواړم ستاسې پاچا شم خو ستاسې د فیصلې پر خلاف هم عمل نه شم کولای.

ددې لپاره چې ستاسې شمېر زیات دی، خو له تاسې یوه پوښتنه کوم او غواړم چې سم خواب راکړئ..... زه ستاسو پاچا یم کنه؟

ټولو په گډه نارې کړې هو... هو... ته زموږ پاچایې او بیایې د هغه پر وړاندې سجده وکړه.

یوه کس د زمري پوستکي واغوست او د کاپتا د تخت پر وړاندې پر ځمکه کېناست او وغږېد.

کاپتا یو ځل بیا نارې کړې غلي شئ او ټول غلي شول.

زما مریبه وویل که زه ستاسې پاچا یم باید زما حکمونه ومني.

ټولو نارې کړې هرڅه چې ته وایې ترسره به یې کړو.

کاپتا وویل له دې کبله چې زه نن ستاسې پاچا شوی یم نن باید جشن جوړ کړئ او ووايي چې

مريان راشي.

ځینې مرییان چې موجودل و کاپتا ته نژدې شول او هغه وویل سمدستي شراب او خواړه

راوړئ چې ویې خورم او د شرابو په وسیله ځان خوشحاله کړم او نور هم زما په شان ځانونه ماړه او

سرونه گرم کړي.

مرييانو وویل په بلې کوټه کې شراب او خواړه چمتو دي، هغه یې پورته کړ او په شور ما شور

او خنداگانو یې بل حال ته یووړ.

زه هم له هغو سره ولاړم او گورم چې هلته ډول ډول خواړه او شراب اېښودل شوي او هرڅوک

چې څه غواړي خورای او څښلای یې شي.

د بابل پخواني پاچا بورا بوریاش د مرییانو په شان یو لنگ تر ملاتاو کړی و او د خلکو په

ټولي کې یې هر لوري ته منډې وهلې.

د شرابو جامونه یې نسکورول، د موجودو کسانو په جامو به یې ټینګه قورمه اچوله او هغوی

به یې اړکول چې ښکښلې وکړي.

د سلطنتي مانی په حویلی کې یې حوضونه له شرابو او بیرو ډک کړي ول، چې هر چا کولای

شول د حوضونو په څنګ کې په موجودو جامونو کې شراب یا بییر راواخلي او ویې څښي او په

مستو او خرما او له شېدو څخه په ترلاسه کېدونکو یو ډول غوړو باندې (مقصد یې کوچ دي)

خپټې مړې کړي.

کله چې خپټې مړې او سرونه گرم شول داسې شور او ولوله په خلکو کې پیدا شوه چې مایې

ساری نه ولیدلې.

د پرگنو او رتبو توپیر نه و هر چا به له یو بل سره ټوکې کولې او چا چې تر پروانه پورې د پاچا

بورا بوریاش پر وړاندې سجده کوله نن یې هډوکي د هغه لور ته گوزارول
 بورا بوریاش به هم خندل او بیرته به یې هډوکي د هغه چا پر لور گوزار کړ چې دی به یې پرې
 ویشتی و.

ددې شور ماشور په منځ کې ما خان خپل مریي ته ورساوو، هغه ته مې وویل کاپتا! اوس ټول
 مست او نشه دي. څوک ستا فکر نه کوي پاڅه چې د نورو له خبرتیا پرته ولاړ شو ځکه چې زه
 اټکل کوم ددغه کار پایله به ښه نه وي.

کاپتا! چې د کباب شوي خره د غوښې په خوړولو لگیا و، وویل ستا دغه خبرې ماته د یوه مچ
 د بنگېدا په شان دي.

نه زه ستا خبره منم او نه دغه نیکمرغي پرېږدم چې له دې ځایه ولاړ شم.

ته نه گوري چې دغو خلکو په څومره مینه او شوق زه خپل پاچا ټاکلی يم؟

ایا ددغې مینې او علاقې په بدل کې له دغه ملت سره خیانت وکړم او هغوی پرېږدم.

بله دا چې ته باید له دې وروسته ماته د کاپتا نوم وانه خپلې ځکه چې زه د څلورو فصلونو پاچا

یم او هر ځل چې له ماسره خبرې کوي باید ووايې، اې د څلورو فصلونو پاچا او د نورو په شان زما
 په مخکې سجده وکړې.

ومې ویل کاپتا... ستا دغه پاچاهي یوازې درواغ او توکي دي، ځکه امکان نه لري دغه ملت

تاغوندي یو بهرنی مریي خپل پاچا وټاکي او زه وپرېږم هسې نه چې د دغو ټوکو نتېجه موږ ته
 خطرناکه وي.

له دې مخکې چې ناوخته شي پاڅه چې ځانونه یو چېرته پټ کړو چې له دې ځایه ولاړ شو او که

پاخبرې او راشې زه به ستا دغه سپین سترگي وبنسم او تا به پخپلې لکړې نه وهم.

کاپتا خپله غوره خوله پاکه کړه او په لاس کې یې د خره په یوه هډوکي سره وگوانبلم او نارې

یې کړې دغه پلټ مصری له دې ځایه لېرې کړی گنې مجبور به شم چې په لرگي د هغه هډوکي
 ورمات کړم.

کاپتا چې دغه خبره وکړه، هغه سړي چې د زمري پوستکي یې اغوستی و، پر ما حمله وکړه.

پر ځمکه یې وغورځولم او پخپلو نوکانو یې شوکارې کړم.

لږ پاتې و چې ټول بدن مې زخمي کړي، خوله نیکه مرغه نغاري ووهل شوې او اعلان وشو

چې نوی پاچا دې د عدالت د پلي کولو لپاره ولاړ شي او مصنوعي زمري زه خوشې کړم.

د بابل عدالت خونه (محکمه) سلطنتي ماڼۍ ته نژدې وه او کله چې یې کاپتا هلته د عدالت د

پلي کولو لپاره بوت نو ددې لپاره چې له دغه مسولیته ځان خلاص کړي، ویې ویل زه د بابل د

قاضیانو په عدالت ډاډه یم، غوره ډاډه چې هغوی د پخوا په شان عدالت وچلوي

خو خلکو دغه خبره ونه منله او ويې ويل چې موږ د خپل نوي پاچا له لوري د عدالت پلي کول غواړو، چې پوه شو ايا هونبنيار او پوه دی، او د انصاف د اصولو پر بنسټ فيصله کولای شي؟ کاپتا مجبور شو چې قضاوت ته غاړه کېږدي او خلکو هغه د قاضي پر چوکۍ کېناوه. متروکه او زولني يې چې د عدالت د اجرا نښې دي د هغه په مخکې کې کېښودې. لومړی هغه سرې نژدې شو چې ظلم پرې شوی و، د دغه سرې جامې شکېدلې وې او ما وکتل چې د سرو بښتان يې هم سپين دي.

وروسته پوه شوم چې د سرو بښتان يې له دې امله سپين شوي ول چې ايرې يې پر سر شيندلې وې او کالي يې هم په قصدي توگه شلولي ول چې په پريشانه حالت کې پاچاته راشي. ځکه کله چې څوک په بابل کې ځان مظلوم بولي، هڅه کوي له ظاهري پلوه خوار او بېوزله ښکاره شي. چې د پاچا پرې زړه و خوږېږي.

سرې زما د مريي په مخکې پر ځمکه پرېوت، ځمکه يې ښکل کړه او ويې ويل، اې د څلورو فصلونو پاچا! نن ستا په شان بل څوک عادل او هونبنيار نشته، ځکه خوله تا څخه د عدالت تمه لرم. زه يوه ښځه لرم چې څلور کاله ورسره يم خو اميندواره شوې نه وه، اوس نوې حامله شوې او سره له دې چې ځينو راته ويل ستا د ښځې په خېټه کې حرامي دی، خو ما نه منله تردې چې پرون مې له يوه عسکر سره وليده.

زه ونه توانېدم دغه عسکر ونيسم ځکه چې هغه ډېر پياوړی و او کله چې زه کور ته راغلم و تښتېد.

خو اوس مې توره يڼه له درد او شکونو ډکه ده. زه نه پوهېږم دغه ماشوم چې زما د ښځې په خېټه کې دی، زما دی که د هغه عسکر.

له همدې کبله راغلی يم چې له تا وغواړم دغه ستونزه راته هواره کړې او ما له دې شکونو خلاص کړې چې پوه شم د دغه ماشوم په هکله زما دنده څه ده؟

کاپتا په وراخطايي شاوخوا وکتل، ځکه چې نه پوهېده څه خواب ورکړي، ده هڅه کوله داسې خواب ورکړي چې له عدالته لېرې نه وي، نو ناڅاپه يې مرييان راوغوښتل او ويې ويل لرگي واخلي او دغه سرې ووهئ.

مرييانو سوتي راواخيستل او پر سرې اخته شول. تردې وروسته چې هغه يې وواژه سرې، خلکو ته وويل ايا زما په اړه د پاچا فيصله عادلانه وه. ظلم هم پر ما شوی و او بايد وهلی شوی هم زه وای؟

خلکو چې دغه خبره واورېده له کاپتا يې توضيحات وغوښتل او ويې پوښتل، اې د څلورو فصلونو پاچا ولې دي د دغه سرې دو هلو حکم وکړ؟

د فرعون د خانگري طبيب یاد بښتونه

کاپتا وویل یو سړی چې دومره احمق وي د وهلو وړ دی، ځکه دا دمنلو وړ ده چې یو سړی خپله کرونده چې ښه فصل کوي همداسې پریرېږي او تخم پکې ونه کړي؟ کله چې بل څوک د احسان او ترحم له مخې راځي او په دې پټي کې تخم کړي نو بیا دی راشي او شکایت وکړي چې ولې نورو دده په ځمکه کې تخم کړلی دی

خو که ښاره ځمکه له نورو وغواړي چې پکې تخم وکړي ایا باید کرونده ملامته کړو؟ البته له دې کبله ښځه گرمه نه ده، چې له بل سړي سره یې اړیکې نیولي دي، ځکه چې دغه سړي د ښځې غوښتنه پوره نه کړای شوه او هغه یې پر یوې ښاري ښځې بدله کړې وه. خلکو چې دغه خبرې واورېدې د شاباس غږونه یې وکړل او د کاپتا پوهه او هوښیاري یې وستایل.

بیا یو بوډا کاپتا ته نژدې شو او ویې ویل چې د څلورو فصلونو مالکه، زه ستا او ددغې ستنې پر وړاندې چې د بابل قوانین پرې لیکل شوي د عدالت اجرا غواړم او شکایت مې دادی. په دې وروستیو کې ما د کوڅې په څنډه کې کور جوړ کړ، خو هغه خټگر چې زما کور یې په ټيکې جوړ کړ، زه یې تېر ایستلم، خراب توکي یې د کور په ودانۍ کې وکارول او کور یې ښه مضبوط جوړ نه کړ.

کله چې دغه کور وران شو او یو لاروی هم پکې ووژل شو اوس ددغه لاروي قربانیان له ما څخه تاوان غواړي، په داسې حال کې چې ما گناه نه ده کړې.

زما برخلیک څه دی او ددغه مړه شوي لاروي خپلوانو ته څه ووايم؟ کاپتا فکر وکړ او ویې ویل دغه موضوع چې تا یاده کړه ډېره پېچلې ده، بیا یې د بابل له قاضیانو څخه چې هلته موجود ول وپوښتل، په دې اړه قانون څه وایي؟

قاضیانو هغه ستنه کاپتا ته وروښودله چې قانون پرې لیکل شوی و او ویې ویل که یو کور د ټيکه دار د سستی یا ټکۍ له امله وران شي او د کور خاوند ووژني باید ټيکه دار ووژل شي. که کور له وړانیدا وروسته د کور د مالک زوی ووژني باید د ټيکه دار زوی د کور د خاوند د زوی د قتل په تور ووژل شي.

قانون د نورو د وژلو په هکله څه نه وایي، خومور یې داسې تعبیر و چې که د کور له وړانیدا څخه نورو ته هر ډول تاوان ورسېږي باید ټيکه دار یې جبران کړي او باید همدومره تاوان نورو ته ورکړي.

کاپتا وویل زه نه پوهېدم چې په دې هېواد کې ټيکه داران دومره ټگان او چلبازان دي او د کورونو له توکو غلا کوي او یا دا چې د کورنو په جوړولو کې داسې بې پامې کوي چې کور وړانېږي، نو زه به له دې وروسته پام کوم چې له دغسې دوکه مارو ټيکه دارانو سره مخامخ نه شم.

خو ددغه سړي د شکایت په هکله او دا چې د وژل شوي لاروي خپلوانو ترې تاوان غوښتی دی
زما عقیده داده:

د وژل شوي لاروي کورنی باید د تیکه دار ختگر د کور مخې ته ولاړشي او کله چې لاروي
هله تهرېزي نو دوي دې يې ووژني.

خو که ددغه لاروي خپلوانو د لومړني لاروي د خپلوانو په شان د تاوان او گرمې غوښتنه
وکره هغه کسان باید گرمه ورکړي چې دويم لاروي يې د تیکه دار د کور مخې ته وژلی دی.

د اصلي مجرم په هکله زما نظر دا دی چې په دغې پېښه کې هېڅوک د هغه لاروي په اندازه
گرم نه دی چې ددغه بې بنسټه او سست کور له څنگه تهریده، ځکه هېڅ هوښيار کس د هغه کور له
مخې نه تهرېزي چې اډانې يې سستې وي او ممکنه ده وران شي.

له هغه وروسته اصلي تورن همدا بودا دی چې دلته راغلی او وايي چې کور يې وران شوی دی.
دغه سړی له دې امله مجرم دی چې که له دې چې د بابل او سيدونکی دی، ټول عمر په همدغه
هېواد کې اوسېدلی او بوداشوی، خو لا هم نه پوهېده چې په بابل کې باید د کور جوړل يو تیکه
دار ته ونه سپارل شي گنې باید په تمه وي چې په لومړنۍ مياشت کې يې کور وران شي.

که خپل کور کوم تیکه دار ته ورکوي باید د هغه پر کار څارنه وکړي چې هغه درغلي ونه کړي.
له دې کبله چې د تیکه دار کار يې نه دی څارلی او هغه يې نه دی کنترول کړی، نو هغه باید
غولولی او کور يې داسې ور جوړ کړی وای چې وران شي.

ځکه تر هغه چې احمقان دوکه نه شي او هغوی تاوان ونه زغمي هوښياران به نه شي.
يو ځل بيا خلکو د کاپتا عدالت وستایه او هغه سړی چې د عدالت د اجرا لپاره راغلی و په
خواشینۍ سره لهرې شو.

بيا يو چاغ سوداگر چې گران بيه کالي يې اغوستي ول کاپتا ته نژدې شو او ويې ويل، درې
ورځې مخکې زه هم د نورو په شان د ايشتار معبد ته ولاړم چې له يوې باکرې نجلۍ سره ساعت
تېری وکړم.

له دې وروسته چې سره او سپين مې ورکړل د يوه عادي حاجت لپاره مجبور شوم له هغې ليرې
شم او چې بېرته راستون شوم، په حیرانۍ مې وليدل چې هغه له يوه بل سړي سره ساعت تېری
کوي.

په داسې حال کې چې له ما يې سپين زر اخیستي ول او له ما سره يې وعده کړې وه چې
دستېدا په تمه مې پاتې کېږي.

کله چې مې وورته وويل زما سپين زر را کړي، ځواب يې را کړ چې تا راسره وعده کړې چې
تفريح به راسره کوي او س چې هغه سړی ولاړ له ما سره ساعت تېرولای شي.

ما ورته وویل ما هغه وخت له تا سره ساعت تهری کاوه چې ته باکره وې خو اوس بکارت نه لري.

خو دې نجلی زما خبره ونه منله او ویې ویل زه ستا سپین زر بیرته نه درکوم، ځکه هغه څه چې تا غوښتل له ما یې واخلي اوس هم له ما سره شته او هغه ترلاسه کولای شې.

ما ورته وویل چې ما له تا څخه یو روغ خټین لوښی اخیستی و او د هغه بیه مې هم درکړه او بیا د یوه کار لپاره له تا څخه لېرې شوم.

په هر حال کې لوښی زما شوی و ځکه تا دغه خټین لوښی پر ما خرڅ کړی و او دا حق دې نه درلود چې پر چا یې خرڅ کړې چې هغه یې پر ځمکه وولې او مات یې کړي.

اوس چې زه راغلی یم ته د مات شوي لوښي ټوټې ماته راکوې او راته وایې دغه لوښی دې له ما اخیستی دی.

کله چې کاپتا دغه خبرې واوریدې خپله متروکه یې په زوره وښوروله او ویې ویل:

ما هېڅ چیرته داسې سړي نه دي لیدلي، چې د دغه ښار د خلکو په شان سادگان او احمقان وي او د هغو شيانو په اړه شکایت کوي چې بې اهميته وي.

اې سوداگره! که ته د یوې تازه میوې لپاره بازار ته ولاړ شې، کله چې مېوه واخلي سمندستي یې خورې کنه څو ورځې یې پرېږدې، بیا څو شپې وروسته ورستنېږې او وایې ولې دغه میوه چې ما اخیستی ده ورسته او شیته شوې ده؟

یوه ځوانه او باکره نجلی هم لکه تازه میوه داسې ده، کله چې چا واخیسته باید ژر یې وځوري.

خو که یې ځوانه نجلی پرېښوده او دی ترې ولاړ او د راستنېدو پر وخت یې ولیدل چې د هغه میوه خرابه شوې یا ستا په وینا خټین لوښی مات شوی باید شکایت ونه کړي.

ته ددې پر ځای چې له دې نجلی شکایت وکړې باید د هغې احسان ومني، چې له تا سره یې مرسته کړې، ځکه چې ستا له ستېندا مخکې یې ستا لپاره خنډ لېرې کړی او که دغه خنډ پاتې وای ستا لپاره به یې ستونزه پیدا کړې وه.

خو هغې دغه زحمت بل چاته پرېښود چې ته له ستونزې پرته ورسره ساعت تېر کړې.

له دې معلومېږي چې ته کم عقل سړی یې او د تازه میوې په قدر نه پوهېږې، زه تا محکوموم چې له دې وروسته تل له ماتو شویو لوښو سره ساعت تېر کړې.

بیا هم خلکو د ستاینې نارې ووهلې او د کاپتا پوهه او عقل یې وستایه.

زما مریي قاضیانو ته په خطاب کې وویل:

نن ما په کافي اندازه عدالت اجرا کړ، اوس ستړی شوی یم، باید استراحت وکړم او که نور

شکایت کوونکي پیدا شول باید قاضیان د هغوی شکایتونه و جا جوي.

د دغه سوداگر شکایت زه متوجه کړم، چې یو پاچا یم او په حرم سرای کې څلور سوه بښځې لرم، باید ولاړ شم او ورسره ساعت تېر کړم. زه له هغوی سره د تفریح لپاره ځان وړبولم، ځکه چې خوږو پیاوړی کړی یم او پردې سر بیره، له هغه وروسته چې د څلورو فصلونو سلطان شوم، فوق العاده ځواک راپکې پیدا شوی چې حتی په ځوانۍ کې مې داسې ځواک نه درلود.

خلکو په ډېرې خوشالی سره کاپتا د حرم سرای پر لور بوت خو په خلکو کې یوه سړي ساعت تېرې نه کوله او نه یې خندل.

هغه بورا بوریاش و، ځان یې ماته را ورساوه او ویې ویل سینو هه! ته ډاکټر یې او حرم سرای ته ننوتی شي.

ورشه او مه پرېږده چې ستا مریی زما بښځو ته لاس وروړي، ځکه که دغه کاری یې وکړنن ما بښام به د هغه پوستکی ترې وباسم او پوست به یې پر دېوال کېږدم چې وچ شي.

خو که زما د بښځو پر لور لاس اوږد نه کړي د هغه مرگ به اسانه کړم او زه وایم چې داسې یې ووژني چې شکنجه نه شي.

ما وویل، بورا بوریاش هرڅه چې ته وغواړې زه به یې ترسره کړم خو زه له دې امله ډېر خپه یم چې تا د مریانو په جامو کې وینم.

زما یینه او توری، له غمونو ډک دي، ځکه دا نه شم زغملای چې خلک دې تا سپک کړي او یا درته سپکې سپورې ووايي.

بورا بوریاش وویل نن د سترو درواغو یانې د درواغو د پاچا ورځ ده، پر دغې ورځ یو کس د بابل د پاچا په توگه ټاکل کېږي خو د هغه پاچاهۍ تر یوې ورځې زیاته نه وي او د بابل ټول اوسیدونکي پر دې خبرې پوهېږي.

خو کله چې زه او ته خبرې کوو ستا مریی د حرم سرای پر لوري ځي، زه وېرېږم چې هغه زما بښځو ته لاس وانه چوي، ته ورشه او د دې پېښې مخه ونیسه.

زه او بورا بوریاش د حرم سرای پر لور و خوځېدو او په لاره کې ما د سترو درواغو د ورځې د دودونو په هکله ترې توضیحات وغوښتل.

هغه وویل هر کال پر دغې ورځ د بابل خلک تر ټولو بدرنگه او ساده سړی د یوې ورځې لپاره د پاچا په توگه ټاکي او د دغه سړي پاچاهي له سهاره پیلېږي او د بابل پاچا د یوه مریي په شان د هغه خدمت کوي.

پر دغې ورځ دغه موقتي پاچا هرڅه چې وغواړي ترسره کوي یې، ما چې ستا مریی ولید چې ډېر بدرنگه او احمق دی، و مې ویل چې هغه دیوه ورځني سلطنت لپاره انتخاب کړی.

ما وپوښتل له دې وروسته چې دغه ورځ پای ته ورسېږي له دغه موقتي او يو ورځني پاچا سره څه کوي؟

بورا بورياش وويل. کله چې دغه ورځ پای ته ورسې، هماغه ډول چې سهار ناڅاپه هغه د بابل پاچا شو په څو شېبو کې د لمر لوېدو پر وخت هغه وژني او د هغه د وژلو فرمان د بابل پاچا يانې زه ورکوم.

که دغه سړی چې د يوې ورځې پاچا کېږي په يوې ورځې کې څوک مړه او ژوبل نه کړي يا د چا بښځه او شتمني د ځان نه کړي د لمر لوېدو په وخت کې د هغه په شرابو کې زهر اچول کېږي او هغه ته يې ورکوي چې له خواړو پرته مړ شي.

خو که په دې يوې ورځې کې يې له خپل قدرته ناسمه استفاده وکړه په دې بڼه کې به يې زه په سختې شکنجې سره مړ کړم.

پخوا يو ځل په همدې ورځ د بابل حقيقي پاچا چې د نورو په شان په ساعت تېريو بوخت و، د يوې ترڅې شوروا د خوړلو له امله چې خلکو به ويل زهر پکې اچول شوي ول له دې نړۍ سترگې پټې کړې او هغه بدرنگه او کم عقله سړی چې د يوې ورځې لپار د بابل پاچا شوی و، د حقيقي پاچا له مړينې وروسته شپږ دېرش کاله د بابل پاچا.

له همدې امله زه نن د خوړو او څښاک په وخت کې ډېر احتياط کوم چې د نوموړي پاچا په برخليک اخته نه شم.

کله چې زه او بورا بورياش د حرم سراي دروازې ته ورسېدو ما وليدل چې کاپتا په داسې حال کې چې له پوزې يې وينه څاڅي او يوازينۍ سترگه يې پر سپدلې له هغه ځايه راووت.

ما وويل کاپتا په تا څه شوي، ژوبل شوي يې؟

کاپتا وويل، وگوره په حرم سراي کې يې له ما سره څه وکړل؟

ده زياته کره کله چې زه حرم سراي ته ننوتم پوه شوم چې دوی غواړي زړې، تورې او چاغې وينځې ماته راکړي.

ما وويل چې له هغوی کرکه کوم او د يوې ځوانې او ښکلې بښځې پر لور روان شوم، خو هغې بښځې لکه زمري پر ما حمله وکړه او په خپلو بوتانو يې په سترگو او پوزې ووېلم چې سترگه مې وپرسېده او له پوزې مې وينه روانه شوه.

کله چې بورا بورياش زما دمړيې خبره واورېده داسې يې وځنډل چې پر ځمکه دلويدو له ويزې يې زما په مټ تکيه وکړه.

کاپتا وويل سينوهمه زه جراث نه شم کولای چې حرم سراي ته ننوځم ځکه چې دغه بښځه ليونۍ شوې ده او که حرم سراي ته ننوځم ما به ووژني.

ته حرم سرای ته ولاړ شه او د هغې جمجمه سوری کړه چې د هغې په سر کې ننوتلی وړانګاری روح ترې راووځي او زه یې په غېږه کې ونيولای شم.

ځکه که دغه بښخه لیونی نه وای نو پر ما به یې حمله نه کوله ځکه زه اوس د هغې پاچایم او دا حق لرم چې هغه خپله خور کړم.

بورا بوریاش ما ته وویل سینو هه! ورشه وگوره چې په حرم سرای کې څه تېرېږي او کومې بښخې پر دغه احمق حمله کړې ده؟

نن چې د درواغو د پاچا ورځ ده، زه حرم سرای ته نه شم ننوتلای، خو ته چې ډاکټر یې هر چیرته ان حرم سرای ته ننوتی شي.

زه فکر کوم هغې بښخې چې ستا پر مریي یې حمله کړې، یوه پیغله ده چې نوې یې ماته راوستې ده او ما غوښتل چې هغه د ځان کړم خو لکه د وحشیانو غوندې ده او زه په تمه یم چې هغه آرامه شي.

مانه غوښتل چې حرم سرای ته ننوځم خو بورا بوریاش دومره ټینګار وکړ، چې د هغه غوښتنه مې ومنله او حرم سرای ته ننوتم. خواجه گان پوهېدل چې زه ډاکټر یم، زما مخه یې ونه نیوله.

ما ولیدل چې په حرم سرای کې بې نظمي ده او یو شمېر زړو بښخو سینگارونه کړي، چې د درواغو د پاچا د جشن پر ورځ ساعت تېر کړي.

زه چې یې ولیدم له ما یې دکاپتا پوښتنه کوله او ویل یې چې زموږ چاغه وزه چېرته ولاړه او ولې یې صبر ونه کړ چې له موږ سره مستي وکړي.

یوه تور پوستې بښخه چې زما د مریي په شان چاغه وه، سترې او خوړندې سینې یې درلودې چې تر نسه پورې یې رسېدلې. زما خواته راغله او ویې پوښتل زما چاغه وزه بیرته راستنه کړه چې زه یې په خپلو سینو کښینوم او ټینګ یې کړم... زما فیل راستون کړه چې خپل خرطوم زما پر بدن راتاو کړي.

خواجگان تر ما گیر چاپیره راتاو شول او ویې ویل ددغو زړو بښخو فکر مه کوه، ځکه چې یوه هم لیونی شوې نه ده، دغه حرکتونه ددې لپاره کوي چې نن یې ځانونه تفریح ته چمتو کړي ول.

خو د حرم سرای په بښخو کې یوه پیغله ده چې دلته له راتګ سره سره پر ټولو غوسه ده او نن لیونی شوې، د درواغو پاچایې سخت ژوبل او ټېښتې ته اړ کړ.

اوس یې هم یوه چاره په لاس کې ده او چې موږ وغواړو ورنژدې شو پر موږ حمله کوي ته باید ولاړ شي او ددغې بښخې د لیونتوب معالجه وکړي. خواجگان مخکې شول چې لا ررا

وښيي، زه یې د حرم انګر ته بوتلم چې روښانه او ځلېدونکې څښتې یې درلودې ډانګر په منځ کې یو حوض و چې له کاهو جوړې د سمندري ځناورو مجسمې پکې جوړې

شوي وي، د دغو حيواناتو له خولو او به دفوارې په شان بهېدلې او بېرته حوض ته توېدلې.
د حوض پر څنډه يوې ځوانې بڼڅې چې شلېدلې جامې يې اغوستې وې د سمندري حيواناتو پر
يوې مجسمې تكيه كړې ولاړه وه.

له ځنو او كاليو يې او به بهېدلې او داسې بڼكاريدنه چې له حوضه را وتلې وي، يوه چاره يې
په لاس كې وه چې په لمر كې څلېدل.

كله چې زه ورنژدې شوم هغې ځوانې نجلۍ چې له خواجگانو سره د جنگ په وخت كې يې
كميس شكېدلې و، يو څه وويل، خو خواجگانو ډېر شور ماشور جوړ كړی و او د فوارو د
بهېدلو غږ هم اوچت و نو ځكه زه پوه نه شوم چې دغه بڼڅه څه وايي.

ما خواجگانو ته وويل له دې ځايه ولاړ شئ چې انگر تش شي او دغه فوارې هم بندي كړئ چې
زه د دغې بڼڅې غږ واورم.

خواجگان ولاړل او د او بو فوارې هم بندي شوې.
په دې وخت كې ما د بڼڅې غږ واورېد، هغې سندرې ويلې او غومبوري يې له ډېر هيځانه
تک سره شوي ول.

هغې ته مې وويل اي بڼڅې غلې شه! او دغه چاقو لېرې وغورځوه دلته راشه زه به دې درملنه
و كړم ته به له شكه ليونۍ شوې يې.

بڼڅه د دې پر ځای چې زما خبره ومني ويې ويل اي بيزو! كه زما مخې ته راشې زه به دغه چاقو
ستاپه توره يڼه كې دننه كړم ځكه چې زه ډېره غوسه يم.

ما وويل اي بڼڅې! چاقو لېرې وغورځوه ځكه چې له تاسره د بڼمنې نه لرم او نه غواړم تا ته
تاوان ورسوم.

بڼڅې وويل څو تنو سړيو د غسې خبرې راته كړې دي او وييلې يې دي چې ماته بد نيت نه لري،
خو زه پوه شوم چې هغوی غواړي ما دوکه كړي او استفاده راڅخه وكړي، ځكه خومې دغه چاقو
را اخیستی دی هر سړی كه ماته رانژدې شي وبه يې وژنم په تېره بيا دغه يو سترگی بوډا چې د يوه
خسک په شان پرسېدلی دی

و مې ويل دا ته وې چې د بابل پاچا دې ژوبل كړ؟

بڼڅې وويل زه وم او خوشحاله يم چې د هغه له پوزې مې وينه وبهوله

زه يې خپل خدای ته وقف كړې يم، زه بايد دخپل خدای په مخكې ونڅېرم او ان د بابل پاچا
بايد له ما څخه استفاده ونه كړي

ما ورته وويل كه غواړې دخپل خدای په مخكې ونڅېرې دغه خبره په ما پورې اړه نه لري، زه
يو ډاكټر يم، زما دنده دا ده چې تا لهونتوب ته پرې نه ږدم او نه غواړم چې ته په دې چاقو ځان

ژوبل کړې

که ته ژوبله شي د بابل پاچا به تاوان وکړي، ځکه چې د هغه خواجگانو ماته وويل، ته يې په ډېره لوړه بيه د مرييانو په بازار کې اخيستي يې.

بنځې وويل زه وينځه نه يم چې څوک دا حق ولري ما د مرييانو په بازار کې خرڅه کړي زه يوه پيغله يم چې په زور يې وتښتولم او که تالېر شعور درلودای په دې خبرې به پوه شوی وي.

بيا بنځې شاته وکتل او ويې ويل: خواجگان د ونې سر ته ختلي دي چې زموږ خبرې واورې ايا ته په کومه بله ژبه خبرې نه شي کولای چې هغوی پرې پوه نه شي.

ما په مصري ژبه خبرې پيل کړې او ومې ويل زه مصري يم، نوم مې سينوهه ابن الحمار دی، زه يو ډاکټر يم او ته بايد له ما ونه وپرېږې کله چې بنځې واورېدل زه په مصري ژبه خبرې کوم زما په لور راغله او ويې ويل، زه نه پوهېدم چې ته مصري يې گنې ژر به درته راغلې وم.

که له دې چې پر تاباور لرم، خپل چاقو نه شم در کولای ځکه چې دغه چاقو ته اړتيا لرم. نن شپه د بابل پاچا راځي چې له ما گټه واخلي خو زه نيت لرم چې د خپل ورمېر رگونه په دغه چاقو پرې کړم او مړه شم ځکه زه نه غواړم چې د خپل خدای پر وړاندې بې عزته شم.

که ته غواړې چې زه ژوندي پاتې شم او له خدایانو وپرېږې نو ما له دغه هېواده وباسه، خو په دې پوه شه چې زه به ونه کړای شم ستا انعام هغسې چې يوه بنځه يې يوه سړي ته ورکوي در کړم.

د دې لپاره چې زه خپلو خدایانو ته وقف شوي يم او هېڅ سړی بايد له ماسره ویده نه شي، مگر دا چې زما خدای ووايي چې دغه سړی و غواړه او له هغه سره له ځملاستو خوند واخله.

ما وويل زه هېڅ نيت نه لرم چې له تا گټه پورته کړم يا له تاسره ویده شم نو له همدې امله هېڅ اندېښنه مه کوه.

خو د بابل له حرم سرايه ستا وتل له عقله لېرې کار دی، ځکه چې دلته ستا د ژوند وسايل چمتو دي او تاته خواړه او نور هرشي چې و غواړې درکوي.

بنځې وويل ما په خپل هېواد کې خواړه او جامې درلودې او ددې ځای جامې او خواړه زما لپاره اهميت نه لري.

خو دا چې وايي نيت نه لرې له ماسره ځملي دا هغه موضوع ده چې کله ما له بابله وباسې پرې خبرې کولای شو، ځکه که څه هم زه خدایانو ته وقف شوي يم، خو که زموږ خدای و غواړې چې يو سړی خوښ کړم موافقه کولای شم چې له هغه خوند واخلم.

ومې ويل اي بنځې! زه نيت نه لرم چې تالېر بابل څخه وباسم او له دې ځايه دې يوسم، ځکه چې د بابل پاچا زما ملگري دی او که تالېر حرم سرايه وتښتوم د دوستي د دودونو خلاف کار به

مې کړی وي.

پردي سربره بايد پوه شي، هغه سړی چې په يوې سترگې روند و او د خسک په شان پرسېدلی و، د بابل همپشني پاچا نه دی، بلکې د دغه هېواد د درواغو پاچادى او يوازې يوه ورځ (نن) به پاچاهي وکړي.

د بابل همپشني پاچا چې ته يې اخيستي يې له بلې ورځ به هغه پاچاهي کوي او هغه بنايسته ځوان دی، هيله من دی چې له تاسره له ځملاستو خوند واخلي او زه فکر کوم چې ته به له هغه سره له ځملاستو خوند واخلي.

ځکه خو درته سپارښتنه کوم چې د ماشومانو غوندي فکر مه کوه او دغه چاقو ماته راکړه.

بنځې وويل که مې چاقو تا ته درکړ، ته به مې ملاتړ وکړې؟

ومې ويل زه به ستا ملاتړ وکړم چې تاوان درونه رسوي.

بيا بنځې وويل، زما نوم مينا دی او له دې کبله چې تا ژمنه وکړه چې زما ملاتړ به کوي چې

څوک تاوان راونه رسوي، دغه چاقو تا ته درکوم.

ته يو مصری يې، زه پوهېږم چې درواغ به نه وايې او ما به ونه غولوي.

بيا يې په موسکا سره چاقو ماته راکړ او ما هم چاقو ترې واخيست او و خوځېدم.

کله چې روان شوم متوجه وم چې مينا د چاقو په سپارلو سره زه په يوه ستر ازموينست کې

واچولم.

ځکه چې له دې وروسته بايد زه د هغې ملاتړ وکړم او د بورا بورياش د حرم په شان په يوه

ستر حرم سراى کې څه ډول د يوې ځوانې او ښکلې بنځې ملاتړ وکړم؟ غوښتل مې بيرته ستون شم

او چاره بيرته هغې بنځې ته ورکړم چې تر منځ مو ژمنتيا ختمه شي، خو خواجگان راباندې راتاو

شول او له دې کبله يې زه ستايلم چې له هغې بنځې څخه مې چاقو اخيستی و.

دوى ويل که دغې بنځې چاقو له ځان سره ساتلى وای يايې بل څوک واژه او يايې ځان واژه

خو اوس ډاډه يو چې نه ځان وژني نه بل چاته تاوان پېښولای شي.

کله چې له حرم سراى څخه ووتلم بورا بورياش مې خواته راغی او په خندا يې پوښتنه وکړه

څنگه شو؟ ايا زما خبره سمه نه وه؟ او هغې بنځې چې ستا مریي يې ژوبل کړی و، همغه ځوانه

وينځه ده چې نوې يې زما لپاره اخيستی ده.

ومې ويل هو! دغه ځوانه بنځه ستا د خواجگانو د بد چلند له امله داسې غوسه شوې، چې

فيصله يې کړې هېڅ يوه سړي ته به تسليم نه شي.

غوره به داوي چې ته څو ورځې هغه په خپل حال پرېږدي چې ورو ورو يې غوسه سره شي، رانه

شي او موافقه وکړي چې ته ور سره ويده شي.

بورا بورياش وويل ته ددې بنځې درام کولو اندېښنه مه کوه. ځکه چې زه ځوانې بنځې ډېرې
 ښې پېژنم او پوهېږم چې څه ډول يې بايد رامې کړم.
 دالومړي ځل نه دی چې يوه پېغله او غوسه ناکه بنځه زما حرم سرای ته راځي او کله چې هغې
 ته وايې چې له ما سره تفريح وکړي ډډه کوي.
 ځوانې نجونې چې له ما سره نه وي ويدي شوې ډارېږي او خيال کوي چې يو سخت خطر دوی
 گواښي. خو کله چې ماته نژدې کېږي او زما ځوانې وگوري له ما سره داسې مينه کوي چې له هغه
 وروسته تل شکايت کوي چې ولې زه خپل ټول وخت له هغوی سره نه تيروم.
 بيا که د حرم سرای له نورو بنځو سره ساعت تېری کوم نو دوی بخيلي کوي او که زما ځوانې
 ښکلا پر هغوی تاثیر ونه کړي. بيا زه درام کولو لپاره يوه ډاډمنه وسيله لرم چې هغه لرگي دی.
 زه امر کوم چې ځوانه او ياغي نجلۍ پر مخې څملوي او خواجگان يې په لښتو داسې ووهي
 چې له بدنه يې وينې وبهېږي او د شپې خوب ورنه شي.
 دغه بنځه چې يو يا دوه ځله ووهل شي رام کېږي او هېڅکله به زما له امره سرغړونه ونه کړي.
 بورا بورياش له دې خبرې وروسته په خندا له مالرې شو او زه دمېلمستيا پر لور لاړم.
 زما مریي کاپتا سره له دې چې د مينا له لاسه زخمي شو او له دې وروسته چې دمېلمستيا حال
 ته راغی د ډېرو شرابو له امله يې خپل درد هېرکړ.
 ډېر کسان ترې راتا و شوي ول او هغه يې اړکاوه چې ټوکې او ټکالې وکړي.
 زما مریي چې ددغه کار ښه وړتيا يې درلوده داسې خبرې او حرکتونه يې کول چې نور به يې
 وځنډول.
 دمېلمستيا په حال کې خلک داسې په تفريح او ساعت تېريو بوخت ول چې چا ماته توجه نه
 کوله. ومې غوښتل چې ځان کاپتا ته نژدې کړم او هغه ته ووايم چې پاڅه او وتښته خو متوجه
 شوم چې نورو زما مریي داسې راگير کړی چې ما له هغه سره پتې خبرې نه شوې کولای
 پر دې سربېره کاپتا باوري شوی و چې پاچاشوی او ممکنه وه امر وکړي چې نور ما ووهي
 ما نه غوښتل چې زما مریي په بابل کې ووژل شي او د هغه ژغورل مې خپله دنده بلله
 که څه هم هغه له مستۍ ځان ورک کړی و خو هر بل غلام چې د کاپتا پر ځای وای همدا کار به
 يې کړی و ځکه چې ناڅاپه د بابل پاچا شوی و.
 له کاپتا څخه چې تېر شو ما له مينا سره هم ژمنه کړې وه چې بايد تر سره کړې مې وای
 د بابل پاچا ويلي ول. که دغه نجلۍ زما ښايست وگوري غوسه به يې سره شي او زما پر پښو
 به راو لوېږي خو ما دغه خبره نه منله ځکه چې که مينا غوښتی چې ځان بورا بورياش ته تسليم
 کړي تر اوسه به تسليم شوې وای.

ماشک نه کاوه چې بورا بورياش به خپلو ایجرگانو ته امر کړی و، چې هغه په لښتو ووهي او ما نه غوښتل چې مینا د خواجگانو له لوري ووهل شي او بدن یې زخمي شي.

ځکه چې مینا زما پر ژمنې باور وکړ او خپل چاقو یې ماته وسپاره، پردې سربېره مور مصریان دا نه شو منلای چې یوه ښکلې ښځه دې ووهل شي.

ما دوه دندې درلودې، یوه دنده مې دا وه چې باید خپل مریی وژغورم او بله دنده مې دا وه چې د مینا د ژوند د ژغورلو لپاره د ملگرتیا ژمنه پوره کړم.

د لومړنۍ دندې په ترسره کولو کې مې شک نه کاوه حتی که بورا بورياش په ماغوسه شوی هم وای، ځکه زما مریي کومه گناه نه وه کړې چې د بابل د اوسېدونکو په لاس ووژل شي.

خو د دویمې دندې په اړه لږ شکي وم، ځکه چې بورا بورياش ددې لپاره زه حرم سرای ته پرېښودم چې پر مایې اعتماد درلود او که ما مینا دهغه له حرم سرایه تښتولې وای دهغه له دوستۍ او اعتماد سره به مې خیانت کړی وای.

خو مینا هم په ما اعتماد کړی و او تمه یې کوله چې زه به یې له بابل څخه وباسم، یا دا چې پرې نه زدم چې په لښتو ووهل شي.

که زه په بابل کې پاتې کېدم او له پاچا مې غوښتي وای چې مینا مه ووهه نو هغه به هم زما غوښتنه منلې وای خو زه مجبور وم چې خپل مریی وژغورم او په بابل کې نه شوای پاتې کېدای، باید کاپتا مې له خان سره تښتولی وای.

نو له دې کبله چې له کاپتا سره تښتېدم مینا یوازې پاتې کېده او پاچا به ووهله.

ددې لپاره چې پر هغې ظلم ونه شي نو مجبور وم هغه مې هم تښتولې وای، ان که د بابل پاچا د مینا تښتول د دوستۍ په خلاف یو عمل هم وبولي او فکر وکړي چې ما ورسره خیانت کړی دی.

په نړۍ کې انسان تل په کارونو کې ازاد نه وي، ددې لپاره چې د انسان برخلیک ستوري ټاکي او کله چې انسان مجبور شي داسې کارونه وکړي چې پخپله یې کول نه غواړي.

له همدې لامله مې شک څنگ ته کړ او هوډ مې وکړ چې هم کاپتا له مرگه وژغورم او هم مینا له هغه ظلمه چې ورته په تمه ده وژغورم.

اولسم څپرکی

د دوو کسانو د ژغورلو لپاره

له غرمې وروسته د سیند څنډې ته لارم او یوې کشتۍ ته چې لس پارو و هونکي یې درلودل ورنژدې شوم.

پارو و هونکو ته مې وویل زه پوهېږم چې نن د درواغو د پاچا د جشن ورځ ده او تاسې د وربشو اوبه څښلې دي، غواړئ نن تر شپې پورې تفریح وکړئ. خو د جشن ورځې ډېرې ژر خلاصېږي، له هغه وروسته د لوږې او زحمت شپې، ورځې راځي او هغه څوک هونبیار دی چې د جشن او تفریح د ورځو له امله دوکته شي او د نورو ورځو فکر وکړي.

تاسې نن کار کولای شئ، بڼه مزد به واخلي او په دې اجورې به له سبا تر دوو او نیو پورې خورئ او څښئ او له بڼخو سره به خپل ساعت تېروئ. پارو و هونکو وپوښتل موږ باید څه وکړو؟

ومې ویل سره له دې چې نن د جشن ورځ ده، خو زما تره مړ شوی، ځکه چې خدايان کله و غواړي څوک مړه کړي نو بیا دا ورته مهمه نه ده چې هغه سپری په اختر کې مړ کړي که د ویر په ورځو کې.

زه مجبور یم چې د خپل تره د وصیت پر بنسټ نن شپه د هغه جنازه ولېږدوم او هغه ټاټوبي ته یې یوسم چې هلته یې نیکونه بڼخ شوي دي. دا د میتاني هېواد سرحد ته نژدې ځای دی او له جنازې پرته زما کنیزه به هم له ماسره وي، ځکه چې یو ځوان سپری نه شي کولای خپل کارونه سمبال کړي او باید یوه بڼخه ورته خواړه او اوبه برابرې کړي. موږ به نن شپه له دې ځایه حرکت وکړو، زه به ستاسو مزد د عادي مزد په پرتله دوه برابره درکړم.

پارو و هونکو وویل موږ چمتو یو چې تا خپل مقصد ته ور سوو خو د شپې پر مهال ددې سیند پر سر پاروونه وهو.

ځکه چې د شپې مهال موزي او خطرناکې ارواوي د سیند پر دواړو غاړو یامنځ کې وي او نارې وهي چې مور له دغو نارو او چیغو وپرېږو او ممکنه ده چې زموږ کشتی دوه شپې ومې ویل زه به همدا اوس یو پسه په معبد کې قرباني کړم چې موزي ارواوي مور ته تاوان ونه رسوي.

کله چې مقصد ته ورسېدو زه به تاسې د سپینو هوډو کړی در کړم چې غږ به یې دومره زیات وي چې تاسې به د موزي ارواوو غږ وانه وری. پارو وهونکو وپوښتل ته کله راځې؟ ومې ویل څه نه شم ویلای چې کله به راشم خود شپې په لومړي ثلث کې به راوړسېږم خو په هر حال تاسې له خپل ماکو سره په همدې ځای کې ماته په تمه اوسئ او له دغه ځایه مه بنورئ. که اتفاقاً زه ناوخته راغلم همدلته په خپل ماکو کې ویده شئ خو ماکو بل ځای ته مه بیایئ. ځکه ممکنه ده زه په دویم ثلث کې یا هم سهار وختي د خپل تره له جنازې او کنیزې سره راشم او که تاسې ماکو بل ځای ته یوسئ تاسې به پیدا نه کړای شم. بیا مې هر پارو وهونکي ته د سپینو یوه یوه کړی ورکړه او ومې ویل دغه سپین زر له مخکې تاسې ته درکوم چې پوه شئ زه نن شپه حتماً راځم او خپل ماکو بل چاته په کرایه مه ورکوی.

کله چې مقصد ته ورسېدو هر یوه ته به د سپینو څلور کړی ورکړم او ددې لپاره چې ما په لاره کې د سرو او سپینو په تمه ونه وژني ومې ویل تاسې پوهېږئ چې په بابل کې هېڅوک له ځان سره سپین او سره زرنه وړي بلکه حواله اخلي او کله چې مقصد ته ورسېدو حواله په فلز بدلوي.

زه چې هم کله خپل مقصد ته ورسېدم، خپله حواله به په فلز بدله کړم او ستاسې پاتې مزد به درکړم.

پارو وهونکو د سپینو زرو له ترلاسه کولو وروسته ډاډه شول که ما خپل مقصد ته ورسوي هر یو به پنځه کړی سپین زر ترلاسه کوي او اطمینان لري چې د شپې تر سهاره زما په تمه پاتې شي.

کله چې د سیند له څنډې ستون شوم یو کوچنی ژی مې واخیست او بیا معبد ته لاړم، هلته مې یو پسه حلال کړ او د پسه وینه مې په ژي کې واچوله او له هغه چاقو سره چې مینارا کړی و، د بورا بوریاش د حرم سرای پر لور روان شوم.

کله چې ما غوښتل حرم سرای ته ننوځم له وینې ډک ژى مې په خپلو طبي و سايلو کې کېښود چې څوک يې ونه گوري او کله چې خواجگانو وليدم پر ما راتول شول. ما ورته وويل چې ددې لیونې بښځې د معالجې لپاره په درملو پسې تللى وم او تاسو بايد ما دهغې کور ته ورسوئ.

خواجگانو زه دهغې کوتې ته بوتلم، ما ورته وويل ما له دې بښځې سره يوازې پرېږدئ چې د درملو په وسيله هغه موزي ارواوي چې دهغې په بدن کې دي او دا يې لیونې کړې ده، بېرته دهغې له بدنه راوباسم.

خواجگان ولاړل او ما مینا ته وويل نن شپه نيت لرم چې تاله حرمه وباسم او له خان سره دې بوځم.

زه دې له دې هېواده باسَم خو شرط يې دا دی چې ته به زما په امر کار کوي. مینا وپوښتل څه بايد وکړم؟

وروکى ژى او چاقو مې وروښود او مې ويل زه دغه چاقو او ژى له تاسره پرېږدم او ځم سپارښتنه کوم چې زما له تگه وروسته هېڅوک دې کوتې ته رانه شي، کله چې تياره شوه بايد ددغه ژي سر خلاص کړې او لږ وینه ترې وباسې او په خپلو لاسونو، پښو او سپنو يې وموښې او چاره هم خپل څنگ ته کېږدې.

زه به د شپې په سر کې ستا کوتې ته ننوځم، وبه وایم تا په دې چرې خان وژلى دی، ته هم خان په مړینې واچوه چې ټول باور وکړي ته ژوندی نه يې.

بيا به زه خواجگان قانع کړم چې تاله دې ځایه بهر باسَم او بيا به تا په يو شي کې تاوکړم او له دې ځایه به دې وباسم، بهر به ستا لاسونه، پښې او سپنې ووينځم او له خان سره به دې بوځم.

مینا موافقه وکړه چې زما په پروگرام به عمل کوي او زه دهغې له کوتې راووتم، خواجگانو ته مې وويل چې هېڅوک حتی د حرم سرای بښځې او خواجگان بايد د مینا کوتې ته دننه نه شي.

ځکه که څوک دهغې دکوتې دروازه خلاصه کړي او کوتې ته ننوځي هغه موزي ارواوي چې د درملو په وسيله دهغې بښځې له بدنه بهر شوې د دوى بدن ته به ننوځي او هغوى به لیوني کړي.

زه به په خپله د شپې په سر کې راشم او دهغې کوتې ته به ننوځم. خواجگانو په وحشت

سره وویل هېڅوک به ددې کوټې ته پرې نه ږدو. زه سلطنتي مانی ته لارم او زما مریي لا هم د مېلمسیتا په حال کې و. یو شمېر کسان چې ډېر شراب یې څښلي و له ډېرې مستۍ د حال په یوې برخې کې ویده ول او نورو څه ناڅه مستي کوله، خو بورا بوریاش عادي او هوښیار و.

لمر د ومره ټیټ شوی و چې، زېره وړانگه یې کوټې ته لویدلې وه.

ماله بورا بوریاش څخه بوښتنه وکړه چې څه وخت د درواغو د پاچا جشن پای ته رسېږي؟

هغه وویل کله چې لمر ولوېد دغه جشن به پای ته ورسېږي او ستا غلام به په هغو زهرو چې د هغه په شرابو کې اچول کېږي مړ شي.

بیاد هغه مړی په یوه لوی خټین لوښي کې اېښودل کېږي او هغه د مانی د دروازي په سر کې د هغو کسانو له مړیو سره کېښودل کېږي چې پر همدې ورځ د درواغو پاچاهان شوي ول.

ومې ویل بورا بوریاشه! زما غلام زما په شان مصري دی، هغه یې سنت کړی دی او زموږ خدایان وایي کله چې انسان مړ شي باید د هغه جنازه مومیایي کړي چې په بلې دنیا کې ژوندی پاتې شي.

بورا بوریاش وویل کله چې جنازه مومیایي شي پر جنازې څه کوي؟

ومې ویل له دې وروسته چې جنازه مومیایي کړو هغه ښخوو. بورا بوریاش وویل زه موافقه کوم چې ستا د مریي جنازه د خپلو دودونو په اساس مومیایي کړي.

خو وروسته باید جنازه مورته وسپاري چې هغه په خټین لوښي کې واچوو او د دروازي پر سر یې کېږدو.

ومې ویل، د اشرافو د جنازې مومیایي کول شپېتو یا اویا ورځو ته اړتیا لري، خود مریانو جنازه په ډېرشو ورځو کې هم مومیایي کېږي. بورا بوریاش وویل ډېر ښه د هغه جنازه په ډېرشو ورځو کې مومیایي کړه.

ما ځواب ورکړ دغه کار دلته نه شي پیلېدای، ځکه که زه په دې مانی کې د خپل مریي جنازه مومیایي کړم، ټول کسان چې دلته دي ان تاسې به د جنازې د خطرناکو بویونو له امله مړه شئ.

او باید ووایم چې دغه جنازه باید سمدستي مومیایي شي ګڼې د بابل ګرمه هوا به

همدا نن شپه جنازه خرابه کړې او بیا یې نه شو مومیایي کولای
له همدې لامله اجازه را کړې، کله چې نن شپه زما مریبې مړ شو زه یې مړی له مانی بهر
کرم چې د سیند پر غاړه په یوې لیرې پرته سیمه کې هغه مومیایي کړم او له نن شپې څخه
چې له دې مانی څخه ووځم تر دې پورې به ما ونه گوري
باید ته مې و هم نه گوري ځکه چې که په دغو دېرشو ورځو کې زه تا ته نژدې شم نو د
جنازې بویونه به دې مړ کړي.

بورا بوریاش وویل زه هم تر دېرشو ورځو پورې له تاسره کار نه لرم تر هغه پورې چې
بېرته راستون شي.

ځوان لمر ته وکتل او ویې ویل، دا دی لمر ولوبد، جشن پای ته رسېدلی او تر
خوشېبو پورې به ستا مریبې ته زهر ورکړي.

ورشه او څارنه یې وکړه چې ستا په شتون کې چې ډاکټر یې دغه سړي ته زهر ورکړي
په داسې حال کې چې موږ په دغو خبرو اخته وو، زه د مانی د نوکرانو له حالته پوه
شوم، چې جشن پای ته رسېدلی، ځکه چې ناڅاپه ټول دکاپتا له شاوخوا لېرې شول.
خو کاپتا چې د ډېرو شرابو له امله نشه و د نوکرانو د حالت په دغه بدلون پوه نه شو.
ما خان د بورا بوریاش ډاکټر ته ورساوه او هغه ته مې وویل چې پاچا ماته حکم کړی
چې پنخپله دغه سړي ته زهر ورکړم.

نوموړي ډاکټر زما خبره ومنله ځکه چې پردې سربېره چې فکر یې وکړ زه دروغ نه وایم
د درواغو د پاچا د جشن پر ورځ یې دومره شراب څښلي ول چې په خپلو پښو نه شوای
درېدای.

کله چې پوه شو د زهر و د ورکولو دنده پاچا ماته سپارلې نو خوشحال شو او ویې ویل
ایا پوهېږې چې باید مقتول ته کوم زهر ورکړې؟

ما وویل هوزه د زهر و په پېژندلو کې د بابل تر ټولو ډاکټرانو بڼه پوهه لرم.
د پاچا ډاکټر چې له ډېرې مستۍ یوه او بل اړخ ته ځنگېده وویل له دې وروسته چې
ستا مریبې مړ شو زه باید هغه معاینه کړم چې یقین وکړم هغه مړ شوی دی کنه؟

ما ورته وویل کله چې هغه مړ شو زه به تا ته خبر درکړم چې راشې او هغه معاینه کړې.
د بابل د پاچا ډاکټر وویل زه ځم لږ ویده کېږم کله چې ستا مریبې مړ شو راشه او ما
خبر کړه او که ویده وم راوینس مې کړه.

ومې ويل همدا کار به وکړم، چې پوه شې زما مریبی مړ شوی دی.
کله چې د پاچا له ډاکټره جدا شوم په شرابو کې مې لږ اږیم و اچول اږیم مې دومره
واخیستل چې زما مریبی د شرابو له څښلو وروسته داسې بېخوده شي چې نور فکر وکړي
هغه مړ شوی دی.

بیا له تریاکو سره گله شراب په لاس، او کاپتا ته ورغلم او هغه ته مې وویل ته نن د
خلورو فصلونو پاچایې او ټول دې په همدې نوم پېژني، زه هم دا خبره تاییدوم چې ته د
بابل پاچایې.

خو لکه څرنګه چې پوهېږې زه ته یم راغلی چې د تل لپاره په بابل کې ژوند وکړم او
اوس غواړم ولاړ شم خو تر تګ وړاندې یوه هیله لرم چې باید ومنل شي.
کاپتا وپوښتل څه هیله لرې؟

ما وویل زما هیله داده چې پخپلو لاسونو یو جام شراب درباندي وڅښم چې مصر ته له
ستنیدا وروسته ټولو ته ووايم زه سینو وه ابن الحمار هغه څوک یم چې پخپلو لاسونو مې د
بابل پاچا ته شراب ورکړي دي، نور به ماته په لویه سترګه گوري او زما عظمت به وستایي.
کاپتا وویل ما نن په کافي اندازه شراب څښلي دي نورو ته مې زړه نه کېږي خو له دې
چې ته وایې هیله داده چې پخپلو لاسونو پر ما شراب وڅښې او ما هم تر اوسه پورې د
شرابو جام نه دی رد کړی څښم یې.

سره له دې چې پوهېږم بښایي داسې مست شم چې له ځایه به نه شم پاڅېدای. بښایې زما
د شرابو جام واخیست او په یوه ساه یې وڅښه او تش جام یې ایسته گوزار کړ.
په دې وخت کې څراغونه ولگېدل او پر مانی چوپتیا خوره شوه ځکه چې ټول پوهېدل
د تفریح او ساعت تېري وخت تېر شو او که څوک له دې وروسته ساعت تېري او مستي
وکړي و به وژل شي.

خوشبې وروسته زما مریبه د پاچاهۍ تاج له خپل سره لیرې کړ او ویې ويل دغه خولی
زما په سر کې وره ده، پر سر مې فشار راوړي، د سر هډوکي مې درد کوي او په پښو کې
هم د ستومانۍ او پرکالی احساس کوم، سترګې مې داسې درنې شوې چې زه فکر کوم
باید ویده شم.

کاپتا همغلته چې ناست و اوږد و غځېد او شېبه وروسته ویده شوه پوهېدم چې دغه
خوب چې د تریاکو له امله دی خوشبې وروسته ورو ورو درنېږي او داسې کېږي چې که

څوک کاپتا وگوري گمان کوي چې مرشوی دی.
د مانی نوکرانو هغه خولی چې کاپتا له خپله سره لپري کړې وه بېرته د بورا بوریاش پر
سر کېښوده او د پاچاهي کالي يې واغوستل.
د بابل حقيقي پاچا بېرته په تخت کېناست او ويې ويل سره له دې چې نن د جشن او
تفريح ورځ وه، خو زه د پرستومانه شوم، ځکه چې د جشن پر ورځ انسان تر نورو ورځو د پر
ستومانه کېږي.

له دې کبله چې سترې يم بايد ویده شم او د پر ژر هغه کسان چې نشه شوي او دلته ویده
دي د سوتيو په زور له مانی وباسئ او دغه احمق (اشاره يې کاپتا ته وه) چې کله يې ساه
بېخي له بدنه ووته په يوه خټين لوښي کې کېږدئ.
د مانی نوکرانو ویده او مست کسان په سوتيو وهل او په خوشېبو کې چې نشه کسان
رابيدار او ویده راوینس شول ټول وتښتېدل.

زه کاپتا ته نژدې شوم او ومې کتل چې د مرگ ټولې ظاهري نښې پکې راڅرگندي
شوي دي.

مريانو ته مې وويل ورشئ د پاچا طبيب ته ووايست چې دلته راشي او دغه سړی
معاینه کړي چې پوه شي مرشوی دی.

مريان ولاړل، د بابل د پاچا ډاکټر يې راووست هغه چې د مستي په وخت ویده شوی
تر نیم ساعت زيات خوب يې نه و کړی او لاشه وپه نیم کېنو سترگو راغی.
زه پوه شوم چې هغه په دې وخت کې د څيرې او سمې معاینې حوصله نه لري او که يې
معاینه کړی هم وای بيا به يې هم تصور کاوه چې هغه مرشوی دی.

خو د بابل د پاچا ډاکټر چې غوښتل يې ژر ستون او ویده شي زما غلام يې برسېرن
وکوت او ويې ويل بې شکه هغه مرشوی دی، په خټين لوښي کې يې کېږدئ او د مټې
خاورې په خټې يې سربند کړئ.

د بورا بوریاش مريانو زما مریې په يوه لوی خټين لوښي کې کېښود او کله چې مر
ييانو غوښتل د مټ خټه جوړه کړي، ما پاچا ته د هغه وعده ور په زړه کړه او ومې ويل چې
بايد د کاپتا جنازه ماته راکړي چې يو يې سم او موميایي يې کړم.

بورا بوریاش مريانو ته وويل مصري ډاکټر سيند ووهه دا اجازه لري چې د دغه سړي
جنازه له مانی بهر کړي او هغه موميایي کړي او بايد څوک ورته مزاحمت ونه کړي.

پاچا وویل پام کوی چې کله هغه له دې ځایه ووت تر دېرشو ورځو پورې باید په مانی گام کېږدي او که یې غوښتل مانی ته راشي په سوتیو یې وشری، ځکه چې دغه سړی مومیایي کوي. بنایي له ځان سره خطرناکې ارواوې راوړي او ما به ووژني.

ما چې له مخکې یو روان تخت برابر کړی و د کاپتا د جنازې خټین لوبنی مې واخیست روان تخت ته مې منتقل کړ او په لاره کې مې د مټ خټې په برخه کې څو سوري جوړ کړل چې زما د مریي ساه بنده نه شي.

کله چې ډاډه شوم کاپتا د بابل د پاچا له مانی بهر شوی دی او په روان تخت کې په خټین لوبنی کې دی، نوزه د بورا بوریاش حرم سرای ته ولاړم، خواجگانو ته مې وویل څم چې پر مینا د درملو اغیز وگورم.

کله چې د مینا کوټې ته ننوتم گورم چې مینا زما خبره منلې او خپل مخ او لاسونه یې په وینې ککړ کړي دي او تر څنگ یې په وینو ککړه چاره هم پرته ده.

په مصنوعي وحشت سره له کوټې راووتم او خواجگان مې راوغوښتل هغو ته مې وویل ایا لیوني شوي یاست چې بیا مو دغې ښځې ته چاره ورکړې ده چې ځان یې وژلی دی.

کله چې خواجگانو وینې ولیدې له ډاره ورپرېدل او چا جراثت نه کاوه چې وړاندې راشي وگوري چې ایا مینا په رښتیا مژه شوې ده که لا ژوندی ده ځکه چې ایجرگان له وینو ډارېږي او هېڅکله چمتو نه دي چې په وینو یوې ککړې جنازې ته لاس ورننږدې کړي.

ټولو حیرانه او لرزانه ننداره کوله او د هغوی ترهېدلو سترگو پوښتنه کوله چې مورڅه باید وکړو؟

هغوی ته مې وویل په دې پېښې کې تاسې هم زما په اندازه یا تر ما زیات مسولیت لرئ، ځکه چې زه ډاکټریم او راغلی یم چې دغه لیونی ښځه معالجه کړم. یو ځل مې ستاسې په مخکې له هغې چاقو واخیست خو نه پوهېږم چې هغې څنگه بیا چاقو ترلاسه کړ او ځان یې وواژه.

اوس یوازې لاره داده چې زه دغه ښځه په یوه گیلیم کې تاو کړم او له دې ځایه یې بهر کړم. تاسې باید همدانن شپه یا سهار وختي یو بله وینځه واخلي او د هغې پر ځای یې وساتئ او که بورا بوریاش پوښتنه وکړه چې ولې ددې وینځې خپره بدله شوې ده ووايي چې ددغې ښځې په بدن کې موزي ارواوې ننوتلې وې او خپره یې ورته بدله کړې ده.

ایجره گانو یو بل ته وکتل او ویې پوښتل مور فلز له کومه کړو چې وینځه پرې واخلو.

ومې ويل زه به د وينځې بيه دركرم او كله چې مو نوې وينځه واخيسته او حرم سراى ته
موراوسته، هغه سينگار كړئ او دا ورزده كړئ چې څنگه د بورا بورياش هركلې وكړي
زه باوري يم چې كله د بابل پاچا وگوري چې وينځه رام شوې دومره به خوشحاله شي
چې د هغې د خبرې د بدلون فكر به ونه كړي بيا مې دوه ټوټې زر چې د يوې بنكلې وينځې
د بيې دوه برابره كېدل ايجراگانو ته ور كړل هغوى يو گيلم راوړ او مينا مې په گيلم كې
تاو كړه.

له دې پرته چې د توضيحاتو لپاره معطل شم مينا مې په اوږه كړه او له حرم سرايه
ووتم. ځكه چې پوهېدم كله چې يو كار بايد په بېره ترسره شي هر څومره چې پرې لږ خبرې
وشي بڼه به وي.

ځكه د ډېرو خبرو له امله ستونزې راوړلې چې په خلكو كې وپېرې او شك ته لمن
وهي او ټول ايجراگان ډېر ډارن او كمزوري كسان دي.

مينا مې هم روان تخت ته ولېږدوله، زه هم سپور شوم او حرکت مو وكړ چې لږ وروسته
سيند ته ورسيدو.

سيند ته له رسېدا مخكې مې د روان تخت بار وړونكو ته وويل چې روان تخت پر
ځمكه كېږدي او لومړى مې هغه خټين لوبنى چې كاپتا پكې و، د هغو په وسيله كشتى
ته ولېږد او ه بيا مې د روان تخت بار وړونكو ته وويل اوس له تخته كوز شئ چې د خپل
غلام روح هم له دې ځايه بهر كړم.

كله چې راغلاست ما به ونه گورئ ځكه چې زه به تللى يم او روان تخت به همدلته پاتې
وي او هغه تاسو وړولای شئ.

له دې وروسته چې بار وړونكي لاړل ما مينا له روان تخته كوزه كړه، هغه مې د سيند
څنډې ته يوړه او خوشې مې كړه چې خپل لاسونه او پښې ووينځي.

له هغه وروسته له مينا سره يوځای په كشتى كې سپور شوم او په توره تياره كې زموږ
كشتى حرکت وكړ او له ساحله لېرې شوو.

پارو وهونكي د مينا په ليدو حيران شول، ځكه چې مخكې مې ورته ويلي وو چې خپله
وينځه هم له ځان سره سفر ته بيايم، هغوى فكر كاوه چې دا زما وينځه ده.

په دې ډول زه په يوې شپې كې له بابله ووتم، له هغه ټاټوبي چې بنايي هلته مې د
طبابت له لارې ډېره شتمني گټلې واى

اتلسم خپر کی

مینا او له پېهوشی څخه د کاپتا وینېدل

کله چې له بناره دو سمره لېرې شوو، چې د بابل د بنار روښنایي مونه لیدله مینا، په مصري ژبه خبرې پیل کړې چې پارو و هونکي پرې نه پوهېدل ویې ویل، زه نن ستا دکار له امله گنده او بوینه شوم.

ومې پوښتل د څه لپاره گنده شوي؟

مینا وویل، ددې لپاره چې تاراته وویل خپل مخ، لاسونه او پښې په وینو سره کړم. اوس چې هر څومره ځان و وینځم د وینې بوی مې له بدنه نه لېرې کېږي. ومې پوښتل له دې خبرو ستا مقصد څه دی؟

مینا وویل، مقصد مې دادی چې تا دوکه کړم او اړه دې کړم چې د وینې له لامله پلټه او بوینه شم.

ومې ویل، ای پستې ښځې، زه دومره سترې یم چې ستا د خبرو حوصله نه لرم او پرېږده چې ویده شم، ځکه هغه زیار چې ما ستا د ژغورلو لپاره گاللی زما د ټول عمر ستر زحمت دی.

د مصر له دارالمماتو وروسته مې د غسې زیار نه و گاللی، ځکه هغه زحمت چې ما وگاله که یوازې بدني وای دومره به سخت نه و، خو کله چې انسان د بدني زحمت ترڅنګ له روحي پلوه هم تکلیف وکړي نو بیا دېر ستومانه کېږي او ما نن روحي او بدني دواړه زحمتونه گاللی دي.

پر دې سربېره ستا د ژغورنې لپاره ما دېر مادي تاوان هم کړی دی.

ځکه که ته نه وای، له مادي نه وای غوښتي چې تا و ژغورم او له حرم سرايه دې وتښتوم، زه به څو ورځې وروسته د بابل د ستر ډاکټر په توگه ددغه هېواد د پاچاه بڼې اړخ کې ناست وم او دومره سره او سپین به مې تر لاسه کړي ول، چې دې ما کوته ورته

ماکو به هم نه شوای وړلای

خو تا مجبور کړم چې له دې گتې تېر شم او تاله بابله و تنستوم.
هر کال به پر همدې ورځ یوه کڅوړه ایرې پر ځان اچوم چې په یاد ولرم چې نن زما د
عمر یوه سپېره ورځ وه.

مینا وویل که ته ما دومره سپېره بولې چې له امله یې په تابدې ورځې راغلې نو بڼه به
دا وي چې زه ځان سیند ته واچوم، چې ته زما له شره خلاص شي.
له دې خبرې وروسته مینا و خوځېده چې ځان سمندر ته واچوي.
خو ما و نیوله او ومې ویل مینا سره له دې چې ما نن ډېر تکلیف کړی او لوی تاوان مې
زغملی، خو د ډاډگېرنې لپاره دغه وسیله لرم چې ته مې ژغورلې یې.

که ته ځان اوبو ته واچوي نو زما بد بختي به ډېره شي، ځکه چې پوه به شم له دې ټولو
هڅو سره سره مې ته ونه ژغورلای شوي زه تا ته د مصر او بابل په ټولو خدایانو قسم درکوم
چې له دې فکره تېره شه او ویده شه او که خوب نه درځي په یوې څنډه کې کېنه چې زه
ویده شم.

بنځه غلې شوه، د بېرې په یوې څنډې کې کېناسته او ما هم پر خپل سر هغه گیلیم چې
مینا مې پکې تاو کړې وه راکش کړ چې ویده شم.

سره له دې چې د پسرلي د فصل څوارلسمه شپه وه او بلبلا نو د سیند پر دواړو غاړو
سندري ویلې او د سیند په دواړو غاړو کې د لک لک او ازونه اورېدل کېدل خود شپې په
مهال د اوبو د سر هوا سره وه.

له څو شېبو وروسته مینا هم تر گیلیم لاندې راسره یوځای شوه او ویې ویل له دې کېله
چې پوهېږم هوا سره ده نوزره مې غواړي ځان درنېژدې کړم چې زما د بدن تودخه دې گرم
کړي.

زه د مینا په غږ سره ویده شوی وم، سهار چې له خوبه پاڅېدم احساس مې وکړ چې
کشتی ولاړه ده او حرکت نه کوي.

پاڅېدم گورم چې پارو وهونکي پارو نه وهي، ومې وویل ولې پارو نه وهي.
هغوی وویل موږ له شپې تر سهاره پارو وهلی او اوس مولا سونه د پارو د لرگیو په
شان وچ شوي دي، ملاوي مو خوږېږي، نور پارو نه شو وهلاي او باید ډوډی وخورو.
دوی ویل هاغه د سین پر غاړه یو کلی لیدل کېږي ولاړ شه او له دې کلي څخه موږ ته

غوښه او مستې راوړه چې ويې خورو او ماره شو. ومې ويل او س د ډوډۍ خورولو وخت نه دی، زه به غرمه چې کوم کلي ته ورسېدو ستاسې لپاره خواړه برابر کړم او تاسې به ماره شئ. ماتاسې ته وويل چې بايد ډېر ژر خان خپل پلرني ټاټوبي ته ورسوم، که تاسې دلته ډوډۍ وخورئ زموږ تگ به ټکنی شي. په دې هم پوه شئ چې که زما امر ونه منئ، نوزه چې يو پياوړی کوډگريم ټولې موزي ارواوې به وگمارم چې پر تاسې حمله وکړي او ستاسې د بدن غوښې ټوټه کړي او وبه مو خوري.

سره له دې چې بابليان له کوډو ډارېږي خو زما له گواښه ونه وپرېدل ځکه چې پوهيدل ورځ ده، لمر ځلېږي او په دې وخت کې له موزي ارواوو څوک نه ډارېږي. بيا مې واورېدل چې يوه پکې ويل هغه يو کس دی او موږ لس تنه يو، هر کار چې وغواړو په هغه يې کولای شو.

کله چې بل پارو وهونکي دغه خبره واورېده خپل پارو يې پورته کړ چې ما په سر ووهي خو په دې وخت کې د خټين لوبښي له منځه زما د مريي کاپتا غږ پورته شو. پارو وهونکو فکر کاوه چې په دغه لوبښي کې زما د تره جنازه ده، کله چې پوه شول جنازه ژوندۍ شوې ده، دومره وډار شول چې يو په بل پسې يې ځانونه اوبو ته واچول او ماکو نور پارو وهونکي نه درلودل خو ما وکړای شول چې ماکو د سيند څنډې ته بوخم او هلته مې لنگر واچاو چې د اوبو بهير کښتۍ يونه سي.

مينا چې له خوبه پاڅېدله د سرو پښتان يې جوړول، زه يې په کتو ډېر خوشحال شوم ځکه چې مينا تر هغه ډېره ښکلې ده چې ما د بورا بورياش په حرم سرای کې ليدلې وه. کاپتا د خټين لوبښي له منځه نارې کړې اولاس او پښې يې وهل، زه ورنژدې شوم او د لوبښي سر مې مات کړ، ځکه چې د مټ خټه وچه شوې وه.

کاپتا له لوبښي سر راوايست، حيران حيران يې شاوخوا کتل او ويې پوښتل دا کوم ځای دی او زه چېرته يم؟ زما د پاچاهۍ خولۍ چېرته ده؟ ولې د پاچاهۍ کالي نه لرم؟ فکر کوم چې لوخ يم، ساړه مې کېږي او پښې مې داسې بې حسه شوې لکه چې يوه زهر لرونکي مار چيچلی يم...

سینووه... سینووه! پام کوه چې ما ونه کړوې او دوکه مې نه کړې ځکه چې د بابل پاچا يم او پاچا داسې څوک نه دی چې ټوکې ورسره وشي يا دوکه کړای شي. ما هم ددې لپاره چې کاپتا ته مې سزا ورکړې وي او د هغه پرونی سپين سترگي جبران

شي، ومې ويل تا هېره کړې چې پرون کله له بابل و تلو تا دومره شراب و خنبل چې نشه شوی وي هڅه دې وکړه چې په کبستی کې پارو و هونکي ژوبل کړې او تل دې همدا ويل چې د بابل پاچایې او عدالت اجرا کوي.

کله چې پارو و هونکي له تا په تنگ شول مجبور شول چې تا په دې لوبني کې بندي کړي چې هغوی ژوبل نه کړي.

کاپتا سترگې پټې کړې او په چورت کې ولاړ.

له دې وروسته چې سترگې يې خلاصې کړې وې ويل زه به نور شراب ونه خنم ځکه چې د شرابو نشې زه له حيرانوونکي خوب سره مخامخ کړم، ما کتل چې د بابل پاچایم او په خلکو کې عدالت اجرا کوم.

بيا مې و ليدل چې د بابل د پاچا بورا بورياش حرم سراي ته ننوتم او غوښتل مې له يوې ناپوهې بنځې سره خبرې وکړم خو هغې پر ما حمله وکړه او زه يې ژوبل کړم. نوري پېښې هم وشوې چې اوس مې په یاد نه دي.

د دې لپاره چې سرخوږ لرم او غواړم هغه درمل را کړې چې نشه کسانو ته يې د نشې، مستي او سرخوږي د ورکېدو لپاره ورکوي.

په داسې حال کې چې زما مريي دغه خبرې کولې ناڅاپه يې د کبستی په منځ کې مينا وليده، خپل سريې چې له ختین لوبني را ايستلی و، بېرته ښکته کړ، زگيروي يې پيل کړل او ويې ويل، باداره زه لاهم خوب گورم او هغه ښځه وينم چې د بورا بورياش په حرم کې وه ... اي د مصر خدايانو له ماسره مرسته وکړئ، ځکه لږ پاتې ده چې لېونی شم.

کاپتا په ختین لوبني کې په ژړا شو او شېبه شېبه يې ويل زه لیونی کېږم، له دې وروسته به عقل ونه لرم او د نورو لیونیو په شان به مام له ښاره وباسي.

مينا لوبني ته نژدې شوه او د کاپتا د سر وېښتان يې ونيول، د هغه سريې راپورته کړ او ويې ويل ښه ماته وگوره ما پېژنې کنه؟

کاپتا په ژړا وويل ته همغه يې چې په خوب کې دې پر ما حمله وکړه او زما شونډه او پوزه دې ژوبله کړه ... اي د مصر خدايانو! پر ما ورحمېږئ ... او ماله دې وژغورئ .. اي د مصر خدايانو! زه پوهېږم چې تاسې پر ما په قهر شوي ياست او دغه ښځه مو زما خوب ته راوستې ده.

ددې لپاره چې کله زه بابل ته ننوتم ستاسې عبادت مې پرېښود او د بابل د خدايانو

عبادت مې وکړ، خو له دې وروسته به يوازې ستاسې عبادت کوم.

مينا خپل بوت له پښې وايست، دوه ځله خو ورو يې کاپتا پر سرو واهه او ويې ويل له دې کبله چې په خوب کې دې ماته سپکاوی وکړ داستا د ناسم خوب سزاده چې پوه شې اوس ويده نه بلکې وينې يې.

خو کاپتا نور هم وژړل او ويې ويل اوس هم ويده يم، ځکه اوس هم هماغسې احساس کوم لکه څنگه چې دې په خوب کې په بوتانو وهلم دغسې مې دادی په وينه هم وهي. ما کاپتا ته وويل اوس په رښتيا وينې شوی يې او بايد ونه ژارې، له لوبښي راووځه چې زه دې نشه معالجه کړم.

خو کاپتا له ختین لوبښي بهر نه شور او تلاي، ما ورسره مرسته وکړه چې له وړوکي ختین لوبښي څخه راوځي.

ددې لپاره چې له رگونو يې شراب ووځي هغه ته مې مسهل (جولاب) ورکړل ځکه له دې وروسته چې شرابي د نشې له اوږده خوبه راوينې شي نو د نشې د ختمولو اغېزمن درمل جولاب دي.

له دې کبله چې زما مریي د شرابو له نشې پرته د اپيمو نشه هم درلوده نو ددې لپاره چې هغه د ترياکو له اغېزو خلاص کړم يو پړی مې د هغه پر ملاپورې وتاړه او په سين کې مې واچاوه.

زما مریي له دې وروسته چې د درملو اغېز څرگند شو د شرابو له نشې خلاص شو او ويې ويل نور د سردرد نه احساسوم خوداسې ښکاري چې لاسم له خوبه نه يم راوينې شوی. ځکه چې نور خوب هم راځي.

پوه شوم چې خوب ته لېوالتيا يې د ترياکو د نشې له امله ده چې، ژر له منځه نه ځي او يوه موده پاتې وي.

ما ورته وويل بله ورځ به دنن ورځې يوه ستونزه هم ونه لرې او بېخي به معالجه شې. له دې کبله چې ددغې ښځې د سزاله لامله او دغه راز زما د سپارښتنو د ستونزو له امله دې ښه سزاليدلې ده زه ستا سپين سترگي بښم.

کاپتا وويل ايا ما ستا پر وړاندې سپين سترگي کړې ده؟

ومې ويل، هو! ته پرون د ډېرو شرابو او د نورو د ملنډو له امله چې پر تايې وهلې داسې سپين سترگی شوی وې چې دوه ځله دې زما پر وړاندې بې ادبي وکړه.

خو ددې لپاره چې پوه شي د يوه مالک او يوه غلام تر منځ څه توپير موجود وي زه تا
بښم.

خو په دې پوه شه، که ما پرون د لمر لوېدو پر وخت له مرگه نه وای ژغورلی نو اوس به
په دې چاټی کې مړ نه نور وچاټيو سره د بابل د پاچا د مانی د دروازي پر سر وي ځکه چې
بورا بورياش وژلې.

بيا مې پرونی پېښه ورته په تفصیل سره بیان کړه، کاپتا باور نه کاوه او تصوريې
کاوه چې زه درواغ وایم، خو د مینا شتون هغه اړ کړ چې هر څه چې زه وایم پرې باور وکړي
له دې وروسته چې هغه مې پوه کړ، پرون کوم خطر ورته متوجه و، ومې ویل:
سره له دې چې مور له بابله تښتېدلې یو، خو لاله دې ښاره دومره لېرې شوي نه یو،
چې خپل ځان خوندي وبولو او که د بابل پاچا مور ونیسي نو د بابل له دېواله به مو سر په
څړۍ راڅوړند کړي.

ددې کشتۍ پارو و هونکي هم تښتېدلې دي او مور به له هغوی پرته پارو ونه شو
وهلای چې ځان د میتاني ټاټوبي ته ورسوو.
ته چې زما مریې یې او س باید یوه چاره ولټوي چې مور ژرد بابل له گاونډه هم لېرې
شو.

خو له دې کبله چې مور له پرون غرمې راهیسې څه نه دي خوړلي خوړو ته اړتیا لرو، لاړ
شه او له هغه لېرې کلي څخه زموږ لپاره خواړه راوړه. د تگ او راتگ په وخت کې خپل
عقل وکاروه چې مور څه ډول تښتېدلې شو او ځان دبورا بورياش له شره ژغورلای شو.
کاپتا د مسوله دوو کړيو سره ولاړ.

دی چې کله بېرته راستنېده نو پر اوږو یې یو بار را لېږد او، ما ولیدل چې دوه منگي
شراب او یوه اندازه خواړه د هغه په پټي کې تر سترگو کېږي
ومې ویل کاپتا فکر دې وکړ چې څه باید وکړو؟

کاپتا وویل هو باداره! کله چې زه له دې ځایه خوړو پېرودلو ته روان شوم فکر مې
وکړ او په بیرته ستنیدا کې مې هم فکر وکړ، پوه شوم چې ما پرون خوب نه لیده او هغه څه
چې ما کتل په وینښه کې تېر شوي ول.

نو شراب گناه نه لري ځکه هغه څه چې ما کتلي د نشې له امله دي، ما غلطې کړې او
توبه مې وکړه چې نور به شراب نه څښم.

کاپتا دغه خبره وکړه او له دې پرته چې زما اجازې ته وگوري یو منگی یې را واخیست، د شرابو څښل یې پیل کړل او شېبه په شېبه یې د ساه اخیستلو لپاره منگی له خولې لیرې کاوه او د مصر پر خدايانو ان د بابل پر خدايانو یې سلام وایه او له دې وروسته چې دومره شراب یې وڅښل چې نور یې په خپته کې ځای نه و، منگی یې د کښتۍ تر درازې چوکۍ لاندې کېښود ځکه دغه ځای سوړ او مناسب و او پخپله د کښتۍ پر غولي اوږد و غځېد او ویده شو.

زه له دې حرکت داسې غوسه شوم چې غوښتل مې د کښتۍ په یوه پارو هغه ووهم او سزا ورکړم. خو مینا مخالفت وکړ او ویې ویل ستا مریې ډېر د هونبیاړۍ کار وکړ، مور هم باید له هغه درس واخلو او شراب وڅښو چې مست او تاند شو.

ځکه چې نن د خوشحالی ورځ ده، بورا بوریاش که هره رنگه وسیله ولري او څومره ژر چې اقدام وکړي مور ته نن نه شي را رسېدای چې ومو نیسي.

مور باید له دې پسرلۍ ورځې استفاده وکړو چې غنم د سیند تر څنګ شنه شوي لک لکونه سندرې وایي او هیلۍ په جگو ورمېړونو الوت کوي چې لارې شي ځانونو ته خالې جوړې کړي او هگی واچوي.

بنایي بله داسې ښکلې او زړه را کښونکې ورځ زموږ په برخه نه شي.

دې خبرې پر ما ډېر اغیز وکړ او مې ویل، مینا! کله چې زه په بابل د منجمینو د کتو لپاره د هغو برج ته تللم له هغوی مې اوریدل چې د انسانانو برخلیک د ستورو له لوري ټاکل کېږي او مور به ونه کړای شو چې خپل برخلیک بدل کړو.

ځکه خو زه ستا وړاندیز منم، نن ورځ به دلته په خوشالی تېره کړو او له دې امله چې هوا گرمه شوې ده غوره ده چې اوبو ته ورگډ شو او ځانونه یخ کړو.

کالي مو وایستل او په سیند کې مو ولامبل.

کله چې ښه یخ شو او بېرته ماکو ته ستانه شوو، ډوډۍ مو وخوره او شراب مو وڅښل مینا ددې لپاره چې ماته وښيي خپلو خدايانو ته څنګه گډېږي د کښتۍ په غولي کې ونځېده، ما ورته وویل مینا! له دې زیاته مه گډېږه.

ښځې پوښتنه وکړه ولې له دې زیات ونه گډېږم؟

ما وویل ډېره ښکلې یې، کله چې گډېږي نوره هم ښکلې کېږي او کله چې پخپل نظر سره چې د سیند په اوبو کې د سپوږمۍ درنا په شان ده، ماته گوري نو زه ډېر بې تابه کېږم

(دلته د بنځې نظر د سین په اوبو کې د سپوږمې له رڼا سره تشبیه شوی هغه هم په رڼا ورځ
نوبنایي عجیبه ښکاره شوې وي، خو په دې کتاب کې تشبیهات او د مطالبو د بیان روده
مصري ده، ځکه چې لیکوال خپل ټول مطالب او پېښې له تاریخه اخیستي دي، نو باید
لوستونکي پر ژباړن نیوکه ونه کړي چې ولې یې په ژباړه کې هم د مینا نظر د سیند په
اوبو کې د سپوږمې رڼا بللې ده. ژباړونکي)

خوزه نه غواړم چې یوې بنځې ته ووايم چې هغه زما خور ده، ځکه چې یو ځل مې یو
بنځه خپله خور کړه او داسې یې بد مرغه کړم چې هېڅ مصري ډاکټر هومره نه دی بدبخته
شوی.

مینا وویل، داسې ښکاري ستاسې په هېواد کې بنځې نارینه غلطوي او هغوی
بدبخته کوي، خوزه نیت نه لرم چې تا دوکه کړم او بدبخته دې کړم.
زما خدای هم ماته ویلي چې باید ځان سر یو ته تسلیم نه کړم، مگر هغه وخت چې یو
سړی مې خوښ شي.

خو ما تر اوسه پورې داسې کوم سړی نه دی موندلی چې خوښ مې شي او ورسره
ساعت تېر کړم.

د اراته ووايه هغې بنځې چې بدبخته کړی وې د کوم وطن وه او څه ډول یې بدبخته
کړې.

ومې ویل ددې لپاره چې هغه زما خور شي زما ټوله شتمني یې رانه واخیسته، حتی
مجبوره یې کړم چې د خپل مور و پلار قبر هم خرڅ کړم او ما ونه کړای شول خپل مور و
پلار د هغوی په قبر کې بنځ کړم. مینا وویل ایا له خور کېدا ستا هدف دا دی چې غوښتل
دې له هغې بنځې سره ځملي او گټه ترې واخلي؟
ومې ویل هو.

مینا وویل ددې لپاره چې له تا سره ځملي له تا یې ټول شيان واخیستل او ته یې اړ کړې
چې د خپل مور و پلار قبر هم خرڅ کړې؟
ومې ویل هو.

مینا وویل دا د هغې بنځې کرڼه وه، که ستاسې په هېواد کې ټولې بنځې همدا سې دي
او ددې لپاره چې له یوه سړي سره ویده شي هر شی چې لرې هغه ترې اخلي.
ومې ویل نورې بنځې هم ددې لپاره چې کوم سړی ورسره ویده شي او یا ترې استفاده

و کړي له سرې یو شی اخلي.

په مصر کې هېڅ یوه بښځه د یوه شي له ترلاسه کولو پرته له کوم سرې سره واده نه کوي او یا نه ورسره ځملي.

مینا وویل دا ډېر وحشتناک دود دی، که زه سمه پوه شوی يم په مصر کې هر سرې چې وغواړي واده وکړي باید شتمن وي او سره و سپین ورکړي او د کنیزې په شان بښځې واخلي گنې له بښځې به برخمن نه شي.

ومې ویل همدا سې ده خود سرو او سپینو اندازه سره توپیر کوي هغه کسان چې بډای دي د بښځې د اخیستو لپاره ډېر سپین او سره ورکوي.

مینا وویل په دې ډول باید حیران نه شو چې ولې ټولې خان پلورونکې بښځې له مصره راځي.

ځکه هلته چې د بښځې او مېړه ژوند یا د هغوی یو ځای کېدل په سرو او سپینو پورې تړاو لري، تر هغه چې مېړه سره او سپین ونه لري بښځه نه شي کولای، او تر هغه چې بښځه فلز ترلاسه نه کړي نارینه نه شي پیدا کولای.

په دې حالت کې نارینه او بښځې له یو بل سره علاقه نه پیدا کوي، یوازې له سرو او سپینو سره دلچسپي لري او هر څوک چې ډېر فلز ورکړي بښځه خپل زړه هغه ته ورکوي خوزه دهغه ټاټوبي يم چې هلته نارینه او بښځې د فلز لپاره له یو بل سره نه ځملي او هغه څه چې خدای وړیا ورکړي وي، نه یې خرڅوي.

زموږ په هېواد کې هېڅکله داسې نه دي اور بدل شوي، چې یوه بښځه د دې لپاره چې یو سرې له خانه راضي کړي، هغه له ژوند او هستۍ وغورځوي او حتی د مور و پلار قبر یې واخلي.

هلته چې کله سرې او بښځې یو بل خوښ کړل مېړه او ماندينه شي، نه بښځه له سرې اونه سرې له بښځې څه غواړي او که ما ځان خپل خدای ته نه وای وقف کړی هر سرې چې ما غوښتی وای هغه به مې خوښ کړی و.

اوس چې ما ځان خدایانو ته وقف کړی، بیا هم کولای شم هر سرې چې خوښ کړم د خپل خاوند په توگه یې غوره کړم، په دې شرط چې خپل پېغلتوب خپل خدای ته ورکړم او بیا واده وکړم.

ومې ویل مینا! دنیا پراخه ده او په دې نړۍ کې ډېر خدایان شته، د خدایانو شمېر

دومره زیات دی چې تر اوسه پورې څوک نه دي توانېدلي د هر خدای نوم په یاد ولري خلک په هر پر او کې له وېرې ځانته نوي خدایان پیدا کوي او د هغو عبادت کوي له همدې کبله ته هم کولای شې له خپله خدایه تېره شې، له ما سره هغه هېواد ته ولاړه شې چې هلته ستا خدای هېڅ قدرت ونه لري، هلته نور خدایان هم شته چې تا نه مجبوروي، خپل پېغلتوب هغوی ته ورکړې او هلته به ته زما خور شې او زما مېرمن کېږې.

مینا وویل هر هېواد ته چې زه ولاړه شم زما د خدای قدرت پر ما اغېز کولای شي او نا ممکنه ده چې داسې ځای ته ولاړه شم چې هلته زما د خدای قدرت نه وي بیا مینا ماته نژدې شوه او زما لاس یې ونيو او ویې ویل زما خوښ یې او چمتو یم چې ستا بښځه شم خو خپل پېغلتوب تا ته نه شم در کولای ځکه چې زما پېغلتوب زما په خدای پورې اړوند دی.

ومې ویل گوره مینا! دغه خبره چې ته یې کوي د نورو بښکلو او ځوانو بښځو د خبرو په شان ده هره یوه ددې لپاره چې هغه سړی وځوروي چې دا غواړي، نو یوه پلمه کوي یوه وایي زه در سره مینه لرم، خو له تاسره ډېر سپین او سره نشته، بله وایي پر ما گران یې خو له دې کبله چې زما د خدای عبادت نه کوي نو ستا خور کېدای نه شم. او ته هم وایي چې راباندې گران یې خو باید خپل پېغلتوب خپلو خدایانو ته ورکړم. مینا وویل، زه یوه ناپوهه بښځه نه یم، د خپل هېواد پر ژبې سربېره په مصري او بابلي ژبو هم پوهېږم او خپل نوم په دريو بڼو لیکلی شم.

زه پوهېږم چې خلک په بېلابېلو هېوادونو کې د بېلابېلو خدایانو عبادت کوي او په دې هم خبره یم، هغه کسان چې بهای دي پخپلو خدایانو عقیده نه لري، خو په دوو موخو ځان د خپل خدای معتقد بولي.

یوه دا چې عادت او دود هم داسې دی او بله دا چې باید ځانونه خدایانو ته معتقد وښيي چې بهوزمي او مریان چې په همغه خدای عقیده لري کار کولو ته اړکړي او د هغوی له کارونو ډېره شتمني ترلاسه کړي.

ځکه که بې وزله او مریان په دې پوه شي چې شتمن په خدایانو عقیده نه لري نو د هغوی په خلاف به بلوا وکړي.

په مصر، بابل او نورو ځایونو کې پر خدایانو د بهوزلو او غلامانو عقیده د هغوی د ساتلو تر ټولو بڼه وسیله ده.

هو مره چې دغه عقیده مريان او بهوزلي د شتمنو فرمانبرداري کوي د متروکې او مرگ ویره دو مره اغېز نه لري .

زه په دې ټولو پوهېږم خو له دې کبله چې له ماشومتوبه يې پخپل خدای باندې له عقیدې سره لويه کرې يم او تل د خپل خدای په مخکې نڅېدلې يم .

هېڅ قدرت پر خدای زما عقیده نه شي اخیستلای او که ته هم زما په شان له ماشومتوبه د غوايانو په مخکې نڅېدلې وای او د نڅا پروخت دې د هغوی د تېرو بڼکرو له منځه تویونه وهلاي نو اوس به په دې پوهېدې چې زه څه وایم .

څوک چې د غسې پر خپل خدای عقیده پیدا کړي بیا خپله عقیده نه بایلي خو زه يقين لرم چې تا هېڅکله د غوسه شوي غوايي په مخکې د پېغلو او ځوانانو نڅانه ده ليدلې .

ما وويل اورېدلې مې دي چې په ځينو هېوادونو کې له غوا او غوايي سره لوبې کوي ، د غوايي په مخکې کې نڅېږي او د هغوی غوسه تحریکوي .

ما فکر کاوه چې دغه کارونه ددې لپاره دي چې تندارچیان تفریح وکړي ، خو ستا له خبرو داسې بڼکاري چې دغه کار مذهبي اړخ لري او ددې لپاره د غوايي پر وړاندې

نڅېږي چې په خپلې مذهبي دندې عمل وکړي او موږ هم په مصر کې د غويي عبادت کو . خو هغه غويي چې موږ يې عبادت کوو ستا له هغو سره توپیر لري ، ځکه چې موږ د يو

ډول غوايي عبادت کوو او دغه غويي چې مخصوصې نښې نښانې لري په هر بشري نسل کې يانې په هرو شلو کلونو کې يو ځل پیدا کېږي .

کله چې غويي پیدا شو او ټولې خانگري نښې ولري بیا موږ ويلاي شو ، چې د خدایي نښې لري او دهغه عبادت کوو تر هغه چې مرشي .

خو موږ هېڅکله د غويي پر وړاندې نه گډېږو او د مصر د پېغلو ، پېغلتوب غويوته نه ورکوو .

په داسې حال کې چې ته غواړې خپل پېغلتوب غويوته ورکړې او اوس چې يو ځناور بايد ستا له پېغلتوبه خوند واخلي ولې يې سپي يا اس ته نه والی کوي ؟

مینا په دې خبره داسې غوسه شوه چې دوه سختې څپرې يې را کړې او رنگ يې تک تور شو .

ويي ويل اي ناپوه مصري ډاکټره ! دهغه شي په هکله خبرې مه کوه چې ترې خبر نه يې ، ځکه چې زما د خدای په هکله ستا معلومات د سرو او سپينو په اړه د يوه مچ د معلوماتو

په اندازه نه دي

په داسې حال کې چې زما مخ د مینا پر خپېرې تک سور شوی و، پوه شوم چې زما ټینگار گټه نه لري او مینا به راضي نه شي چې زما خور شي مگر تر هغه خپل پیغلټوب لومړی خپل خدای او په پیاوړي گمان غویي ته ورنه کړي

له دې امله د کشتۍ شاتنۍ برخې ته ولاړم او د بوختیا لپاره مې خپل درمل سنبال کړل. مینا د کشتۍ په منحنۍ برخه کې نڅا پیل کړه او زه متوجه شوم چې دغه نڅا یوازې د عبادت لپاره نه ده، بلکې تمرین کوي چې عضلات یې تل په کنټرول کې وي.

مینا داسې نڅېدلې چې یوه عادي نڅاگره هغسې نڅېدلای نه شوه، ځکه چې کله به یې دوه لاسونه د کشتۍ په غولي کېنودل، دواړه پېښې به یې داسې اوچتې کړې چې ته به وایې د هغې بدن له لرگي جوړ دی او کله به یې ملا داسې د شالوري ته کړه چې سر به یې ځمکې ته رسېده او پښې به یې هماغه راز پر ځمکه نښتې وې.

کله چې ما خدای ته د هغې عجیبه نڅا ولیده پوه شوم چې د مینا په هکله زما ټینگار بېځایه و او څوک چې دغه سخت کار او زیارد خپل خدای لپاره گالي نه چمتو کړي چې زما خور شي مگر دا چې خپل پیغلټوب لومړی هغه ته ورکړي څوک چې پر خپل خدای دومره عقیده لري د مذهب پر خلاف له هغې د کوم شي غوښتل ناځواني ده.

نو فیصله مې وکړه چې له دې وروسته به له هغې ونه غواړم چې زما خور شي.

له دې وروسته چې مینا ونڅېده خپل بدن ته یې مالش ورکړ او کالي یې واغوستل.

بیا د کشتۍ په مخکینۍ برخه کې کېناسته او ویې ژړل.

ما مې خپل طبي وسايل پرېښودل او د هغې خواته ورغلم، په ډېرې نرمۍ مې ورته

وویل مینا! ناروغه یې؟

هغې ځواب رانه کړ، زما لاس یې راټپل واهه او په زوټه یې وژړل. ومې ویل مینا! سره

له دې چې تا ته ډېر لېواله یم خو ډاډه اوسه چې هېڅکله به له تا ونه غواړم چې زما خور شي، نو له دې امله مه خپه کېږه او مه راڅخه وپرېږه.

مینا سر پورته کړ او په یوه حرکت سره یې خپلې اوښکې پاکې کړې، ویې ویل ته

خومره احمق یې چې خیال کوي زه له تا ډارېم.

زه له تا هېڅ ویره نه لرم او ستا له لاسه نه ژاړم بلکې د خپل تقدیر لپاره ژاړم چې زه یې

له خپل خدایه بېله کړې يم.

که زه له خپل خدایه نه وای بېله شوې دومره به نه وای کمزورې شوې چې ستا په شان یوه سړي نظر مې خپخپانده کړي.

ما د هغې لاس ونيو، داخل یې زما لاس تیل نه واهه، مخ یې راواړاو ویې ویل، سینو هه! له دې کبله چې زه دې د بابل له پاچا وژغورلم باید ددې خدمت په بدل کې ستا د ژوند شریکه شوې وای خو که پوه شوې چې زما خدای څوک دی په دې به حیران نه شي چې زه ددغه خدمت بدله نه شم درکولای.

مور باید د خپل خدای په هکله له بهرنیانو سره ډېرې خبرې ونه کړو او په هر شي چې پوهېږو باید هغوی ته یې ونه وایو.

خو زه درته ویلای شم چې زموږ خدای د سمندرونو خدای دی او په یوه غره کې په یوه سمخه کې اوسېږي.

هر څوک چې دغه غار ته ننوځي که څه هم له هغه ځایه راوتلای شي خو دومره د نیکمرغۍ احساس کوي چې هېڅکله به له هغه ځایه را ونه وځي.

له همدې امله تر اوسه پورې له دغه غاره څوک نه دي راوتلي.

ځینې وایي چې زموږ خدای چې اوس د سمندر خدای دی، دغوايي په شان دی او ځینې وایي چې د سړي په شان دی خو سړي د غوايي په ډول دی.

هر کال په هغو پیغلو کې چې مخکې یې نخازده کړې وي دولس تنه په قرعه کشۍ کې انتخابوي او په دغو دولس تنو کې هره میاشت هغه مهال چې سپوږمۍ د څوارلسو شپو شي یوه پیغله د خدای غار ته ننوځي.

زه هم له دغو دوولسو نجونو څخه یوه وم او باید د څوارلسمې سپوږمۍ پر یوې شپه دغه غار ته ننوتلې وای، خو له دې کبله چې زه یې وتښتولم او د وینځې په توگه یې د بابل په پاچا خرڅه کړم له دغه ستر نعمته بې برخې شوم.

په ټوله موده چې اسیره وم د همدې غار په هکله مې فکر کاوه او اوس هم د همدې غار په سوچونو کې يم.

له دې پرته بله هیله نه لرم چې ولاړه شم او خپل پیغلتوب په همدې غار کې خپل خدای ته ډالی کړم، خو که له غاره راووتم بیا به ستا بڼځه شم البته هغه کسان چې زموږ د خدای غار ته ننوځي داسې د نیکمرغۍ احساس کوي چې هېڅکله له دې غاره نه راوځي.

ومي ويل، مينا! اوس زه پوهېږم چې دکرت د تاپو د کومې سيمې يې. (کرت تاپو د
مدیترانې په سمندرگي کې يو تاپو دی چې پخوا يې لرغونې تمدن درلود. اوس د يونان
برخه ده او د افريقا په تېره بيا د مصر په شمال کې موقعيت لري ژباړن).

ځکه کله چې په سوريه کې وم هغه سمندر کچ کوونکي چې له کرت څخه راتلل ويل
به يې دکرت د تاپو د اوسېدونکو خدای په يوه غار کې ژوند کوي او د غوايي په شان دی.
زه چمتو يم چې تا دکرت تاپوته ورسوم او چې هر ډول دې زړه غواړي له خپل خدای
سره هغسې معامله وکړي.

مينا وويل سينو هه! په ټولو هغونارينه وو کې چې تر اوسه ما ليدلي، ته يوازېنی کس
يې چې خوښ شوی مې يې.

ځکه پر دې سربېره چې زه دې وژغورلم په تا کې داسې څه شته چې ما ستا لور ته
جذبوي خو نه پوهېږم چې هغه څه دي؟

زه غواړم له اوسه تر هغه وخته چې کرت ته رسېږو زه او ته په خوشحالي سره ژوند
وکړو او بيا هم وایم.

له دې وروسته چې خپل پېغلتوب مې خدایانو ته ډالی کړ که له غاره ووتلم ستا بښځه
به شم.

بيامينا په خپلو لاسونو زما مخ ونيو، خپلې مخ يې ماته نژدې کړ او خپلې شونډې يې
زما په مخ وموښلې.

ما يې مخ ښکلاوه او دومره خوند يې راکاوه چې که مې خور شوې هم وای دومره خوند
به يې نه وراکړی.

کله چې شپه شوه زما مریي پاڅېد سترگې يې وموښلې او خوله يې وازه وازه کوله ويې
ويل، اي (امون) د مصر ستره خدایه! زه شکر کوم چې زما سر درد دې ختم کړ او اوس مې
سرد هغو مسو په شان درد نه کوي چې د سندان او څټک ترمنځ وي.

خو خپته مې دومره وږې ده چې ته واڅو ځوان زمريان پکې گرځي او ډوډی غواړي
بيا له دې پرته چې له موږ اجازه واخلي ولاړ شو او له هغې ډوډی څخه يې لږه را
واخيسته چې ده پخپله اخيستي وه، ويې خوړه او تر خوراک وروسته به يې د مرغانو
هډوکي سيند ته اچول.

نولسم څپرکی

مور. درې ټوکماران شوو

کله چې يې لوربه کمه شوه ومې ويل کاپتا! تاغوبنتل چې مور ته نصيحت وکړې او وایې چې مور څه وکړو چې خان وژغورو. ځکه چې بنايي د پاچا عسکر په مور پسې راوتلي وي او زموږ د نيولو تکل يې کړی وي.

کاپتا وويل که زه سم پوه شوی يم؟ نو تا وويل چې د بابل پاچا تر دېرشو ورځو پورې ستا لټه نه کوي او تا ته يې ويلې چې تر دېرشو ورځو پورې به د پاچاهۍ ماني ته نه ورځي.

نو هغه به ستا په فکر کې نه وي او دا خيال به کوي چې په يوې لېرې پرته سيمې کې زما د مړي په موميایي لگيا يې.

خو بنايي هغه پارو و هونکي چې له دې کشتۍ تښتېدلي او يا د حرم سراي خواجگان به په دې موضوع د بابل پاچا خبر کړي چې په دې بڼه کې بايد وډار شو او وتښتو. ځکه که بورا بورياش ما ونيسي خپل زمري ته به مې واچوي او تا او دغه بڼه به د بابل له ديوالونو سر په څرۍ راخوړند کړي.

که تازه په تريا کونه وای بې هوشه کړی او ما خپل عقل او حواس نه وای بايللي تا ته به مې لارښوونه کړې وای.

خو ستا دغه اپيم دومره سپېره ول چې که څه هم زما سر درد بڼه شوی دی خو لاهم گنکس يم.

له دې سره سره تاله دې امله چې ماته دې اپيم را کړي ول او په چارۍ کې دې کېنولی وم (او دغه چاره زما له حيثيت سره سم کار نه و) بيا هم زه تابښم.

ومې ويل دغه خبرې پرېږده او يوه چاره راوښيه چې خپل خان وژغورو.

کاپتا وويل زه پوهېږم چې ته له ما پرته د هغه پسه په شان يې چې خپله مور يې ورکه

کړې وي او پرله پسې بغارې وهي، که زه نه وای ته به له دې امله چې خان نه شي ژغورلای وختي مړ وي.

ومي ويل ووايه څه بايد وکړو او څنگه وتښتو.

کاپتا وويل دغه کشتی چې لس پارو وهونکي يې درلودل ډېر لويه ده او موږ په دوو کسانو (ځکه چې دغه ښځه خو پارو نه شي وهلاي) دغه کشتی نه شو بېولای موږ د او بود بهير خلاف حرکت نه شو کولای نو مجبوره يو چې د کشتی له سفره تېر شو او په بدل کې يې هڅه وکړو چې دوه خره پټ کړو او پر وچه ځمکه خپل سفر ته دوام ورکړو.

په دې سفر کې به موږ ځانونه د گرځنده ټوکمارانو او مداريانو په شان کړو او شکېدلې جامې به واغوندو.

د ورځې به مزل کوو او د شپې مهال به په کليو کې فالونه نيسو، مداريتوب به کوو او په ټوکماريو به کليوال خوشحالوو.

ته بايد خپل طبابت پټ کړې او په بدل کې يې د بابل د ستور پېژاندو په شان د خلکو فالونو گوري.

زه به په ټوکو او مسخرو خلک خندوم او مينا هم په نخاسره خلک بوخت ساتلای شي. بله مهمه خبره داده چې بايد سمدستي له دې ځايه ولاړ شو ځکه چې پارو وهونکي چې لس تنه دي ډېر ژر پر خپلې ويرې برلاسه کېږي او دخپلې کشتی د ترلاسه کولو لټه به کوي. زه پوه شوم چې کاپتا رښتيا وايي او ممکنه ده پارو وهونکي پر موږ د حملې تکل وکړي، چې خپله کشتی واخلي موږ خپل کالي د سيند په خټو او چيکرو ککر کړل، سره اوسپين مو سره وويشل او په هغو هميانيو کې مو پټ کړل چې تر جامولاندې مو تړلې وي. کاپتا وويل بايد زه د طبابت وسايل په سين کې واچوم، خو زه د طبابت له وسايلو نه شواي تېرېدلې، هغه مې په هغه گيلم کې تاوو کړل چې مينا مې پکې تاو کړې وه او کاپتا ته مې ور په شا کړل.

چې هوا تياره شوه د کروندو له منځه روان شوو او ځانونه مو د کاروانونو لارې ته ورسول.

په دې شپه مو تر سهاره پورې مزل وکړ او سهار يوه کلي ته ورسېدو چې اوسېدونکو يې تر هغه وخته د فلزاتو رنگ ډېر کم ليدلی و، په جونگرو کې يې ژوند کاوه او ځمکه يې

په لرگي او کاني اړوله.

ما کاپتا ته وويل چې د دوو خرو پټول سم کار نه دی. ځکه چې ددې کلي او سپدونکي به له مورې سره د بنمې وکړي او غوره داده چې دوه خره ترې واخلو او په بدل کې مس ورکړو. مورې د مسو په ورکولو سره دوه خره پيدا کړل او کاپتا د پيټي له وړلو خلاص شو. له هغه وروسته مو د بابل پر لويه لاره حرکت پيل کړ. هره ورځ له هغه وروسته چې هوا به گرمه شوه په يوه کلي کې به مو دمه کوله او د کلي په چوک يا د سيند په څنډه به مو کليوالو ته خپله هنرمندي کوله.

ما په هغه ډول چې د بابل په برج کې کتلي وو د کليوالو فالونه کتل او هغوی ته مې زېری ورکاوه چې فصلونه به مو ډېر شي او د کروندو د خړوبولو لپاره به د سيند او به ډېرې شي.

بنځې به يې زامن وزېروي او که به ځوانانو د فال نيولو غوښتنه کوله هغوی ته مې زېری ورکاوه چې يوه بنکلي پيغله به يې بنځه شي.

ما نه غوښتل هغوی ته حقيقتونه ووايم ځکه که مې ورته ويلې وای چې د مالياتو د ترلاسه کولو مامورين د دوی څاروي او غلې په زور اخلي. په لرگيو يې ملاوې شنې اړوي. سين به مستېږي، د هغوی نيمايي کرونده به او به يوسي او نيم به ملخان و خوري نو هغوی چې ساده کسان ول نهيلي کېدل.

هر څومره چې په لاره تللو او لمر ډير پر مورې لگېد هو مره نور هم تورېدو او درې واړه لکه گرځنده توکمارانو غوندې وو.

کله چې به يوه کلي ته ورسېدو ما به خلکو ته فالونه نيول او کاپتا به په ټوکو او لطيفو هغوی خندول او يا به يې حيرانول.

کله چې به کاپتا ورته ويل چې په نړۍ کې داسې ملتونه شته چې کله په لاره ځي سرونه له تنو جلا کوي او تر تخرگ لاندې يې نيسي چې بدن يې پرې دروند نه شي او يا دا چې ورته ويل به يې په لېوانو او پسونو بدلېږي. نو ساده زړو خلکو به دغه خبرې منلې او دا پوښتنه به يې هم نه کوله چې که يو څوک سر له بدنه جلا کړي څنگه ژوندی پاتې کېږي.

مورې په دې سفر کې د خوړو لپاره هېڅ پيسې ورنه کړې او هر چيرته چې رسېدو زما فال نيونه. د کاپتا ټوکې تکالې او د مينا نخېدل به پيل شول او خلکو به دومره خواږه را کول چې زموږ له ضرورتو به هم زيات شول.

په دې سفر کې که څه هم ما نه غوښتل چې طبابت وکړم، خو کله چې به یوه کلي ته ننوتو او ما د نارینه وو او ښځو له وینستو ډک بدنونه کتل هغو ته به مې ویل چې څه ډول په چوڼې او زرنیخ (سلفور ارسنیک) د خپل بدن اضافي وینستان لیرې کولای شي چې له بدرنگۍ او د بدن له خارښه خلاص وي.

کله چې به مې احساس کاوه د کلپوالو سترگې معیوبه دي او که معالجه نه شي ښایي رانده شي. نو په وړیا توګه مې ورته علاج کاوه. کله چې به ښځو چونه او زرنیخ کارول او کتل به یې چې د لس کلنو نجونو په شان یې بدن وینستان نه لري، دوامره به خوشحاله شوې چې تر ټولو خوندور خواړه به یې مور ته راګول.

ما به په خپلې معالجې کلیوال خوشالول او پردې سربېره مې په دې ډول خپله تجربه او طبي معلومات زیاتول چې مهارت مې په جراحی کې کم نه شي. د بابل په گرم ټاټوبي کې د ډېر سفر له امله زما پښې لاسونه تناکې شول او د بدن او مخ پوستکي مې تور شو.

خو تل خوشحاله وم او د زړه له تله مې ځان خوشاله احساساوه ځکه چې مینا راسره وه او هر ځل چې به مې ورته کتل نوراته موسکي به شوه.

هر شپه چې ویدېدم مینا مې په څنگ کې ځملاستله او سهار به چې راوینس شوم تردې وړاندې چې د لمر طلایي ماکو په اسمان کې وګورم د مینا مخ او بدن ته مې کتل او هغه تر لمر هم راته ښکلې وه.

له مینا پرته ما ځان په دغه مسافرت کې د ژوند له هر ډول قید و شرطه ازاد احساساوه ان د اوس او راتلونکې لپاره مې هېڅ اندېښنه نه درلوده او داسې کار نه و چې زه یې د ترسره کولو لپاره اندېښنه وکړم.

مور به ډېر ځله د شپې مهال یانې نیمه شپه حرکت کاوه چې د لمر له تودوڅي ځان وساتو او کله چې به ورځ شوه له دې پرته چې ځان سترې کړو په لومړني کلي کې به مودمه کوله او غرمه مهال به له خوبه پاڅېدو او کلیوال به مو پر ځان راټول کړل. دغه کار زموږ لپاره هم تفریح وه او تر هغوی ډېر به مور ترې خوند اخیست.

کله چې به شپه شوه او کلپوال به ویده شول مور هم ویدېدلو په بله ورځ به روان شوو، دغه کار تر هغې ورځې روان وه چې مور د میتاني هېواد سرحد ته ورسېدو.

د دغه هېواد سرحد ته له رسېدو وروسته دوه تنه شپانه پوه شول چې مور بېوزله یو پر

مور ورحميدل او له دې پرته چې سرحد ساتونکي متوجه شي مور ته يې لارښونه وکړه او د ميتاني هېواد ته يې د ننه کړو. مور د ميتاني ښار ته ننوتو او هلته مو له خپل شان سره سم کالي واخيستل خانونه مو ووينځل. کالي مو واغوستل او په يوه مېلمستون کې مو واړول.

له دې کبله چې زما سره او سپين زر کم شوي ول نو ميتاني ته له تلو وروسته مې فيصله وکړه چې څه موده هلته پاتې شو او د طبابت په وسيله سره او سپين زر ټول کړو. ډېر ژر زما مشتريان دومره ډېر شول چې زه اړ شوم ځينو ناروغانو ته ووايم چې بله ورځ راشي.

مينا د ميتاني د خلکو توجه ډېره جلبوله او هر شتمن به چې و ليدله غوښتل يې چې هغه له ما وپيري. خو زه چمتو نه وم چې مينا خرڅه کړم ځکه چې د هغې وجود زما لپاره لکه لمر او خواړه داسې اړين و.

زما مريې چې په مسافرت کې ډېر ډنگر شوی و، بېرته چاغ شو، يو شمېر ځوانې او ښکلې ښځې ترې راتا و شوې او کله چې به يې ټوکې ټکالې او رېدلې تفريح به يې کوله. د کاپتا يوه کيسه چې د ټولو ډېره خوښېدلې په بابل کې د پسرلي په ديار لسمه ورځ دهغه د يوې ورځې د پاچاهۍ کيسه وه او کاپتا ددې کيسې د نکلولو لپاره خاص استعداد درلود.

ښځې به له ډېرې خندا پر ځمکې تا و راتا و شولې او ويل به يې ددې سرې ژبه د يوه سين په شان چټکه او اوږده ده.

په ميتاني کې تر هغه وخته ډېر خوشحال وم، مگر پوه شوم چې مينا د شپې ژاړې. زه پوهېدم چې د هغې د ژړا علت دا دی چې له خپله خدايه لېرې ده.

هغې ته مې وويل مينا زه پوهېږم چې ته ولې ژاړې؟

ماتاته ويلي و چې تا به کورت ته رسوم خولامې خپل وطن ته نه يې بېولي.

له بده مرغه اوس (کرت) ته سفر نه شم کولای ځکه چې مجبور يم د يوه کار لپاره د هاتي هېواد ته ولاړ شم.

خو له دې کبله چې د کرت بېرې ډېرې هاتي ته راځي له هغه ځايه تا په هغوبېرېوکې کرت ته رسولای شم.

هغه څه چې ما مينا ته ويل له حقيقته ډېر لېرې نه وو. ځکه لکه څرنگه چې د خپل

سرگذشت په پيل کې مې وويل د مصر د پوځ مشر دنده را کړې وه. چې نورو هېوادونو ته هم ولاړ شم. د هغوی د پوځي وضعیت په هکله معلومات راغونډ کړم او مصر ته د ستنېدا پر وخت دغه معلومات هغه ته ورکړم.

همدا رنگه بايد هاتي هېواد ته ولاړ شم او وگورم چې ددغه هېواد پاچا خومره عسکر لري او د هغه د جنگ وسايل څه ډول دي؟

خو پر دغو خبرو سر بېره ما نه غوښتل چې مينا نيغ په نيغه کړت ته بوځم او د هغې خدای ته يې وسپارم. بلکې لېواله وم چې هاتي ته د سفر په وخت کې تر يوه وخته هغه له خانه سره ولرم.

هغې ته مې وويل مينا په کال کې يو ځل له دې هېواده يو پلاوی د هاتي هېواد ته ځي چې د ميتاني د هېواد قلنگ د هاتي پاچا ته ورکړي.

کله چې د قلنگ ورکولو دغه ډله روانېږي لارې امنې وي او غله پر مسافرو حملې نه کوي.

اوس ددغه پلاوي د حرکت وخت دی. بايد زه له دې فرصته استفاده وکړم او هاتي ته ولاړ شم. گنې مجبور به شم چې خپل سفر تر بله کاله چې د قلنگ وړونکو د حرکت وخت ر اخي وځنډوم.

زه تا نه مجبوروم چې له ماسره د هاتي هېواد ته راشې ځکه چې نه غواړم له دې زيات تا له خپله خدایه لېرې کړم.

خو که ته غواړې زه به دې له دې ځايه سوريې ته بوځم چې په کشتۍ کې کړت ته ولاړه شي او که مې وکړای شول پخپل وخت ستون شوم نو د قلنگ له مامورينو سره به هاتي ته ولاړ شم گنې زما سفر به راتلونکي کال ته پاتې شي.

مينا وويل سينووه! زه نه غواړم چې سوريې ته زما د بيولو له امله هاتي ته ستا مسافرت وځنډېږي. ځکه چې حتما کړت ته زما د تگ په پرته هاتي ته ستا سفر مهم دی.

ما اوريدلي چې په هاتي کې ځوانې نجونې د غوايانو په مخکې نڅېږي. زه به هلته د غوايانو په مخکې دنڅا تمرين وکړم ځکه چې يوه موده وشوه دغه ډول نڅا مې نه ده کړې او ډارېږم چې په دې نڅا کې به خپله تجربه له لاسه ورکړم.

ومې ويل زه په هاتي کې د غوايانو په مخکې له نڅا نه يم خبر خو په دې پوهېږم چې له هغه ځايه په کشتۍ کې کړت ته تللی شو.

مینا وویل هر چیرته چې ته ولاړ شې زه هم درسره ځم ان که د هاتي هېواد وي
خو کله چې زما مریي واوریدل چې هاتي ته څو خپه او په قهر شو. ویې ویل مور لاله
یوه خطر نه یو ژغورل شوي چې ته غواړې مور له بل سره مو مخامخ کړې
ایا نه پوهېږې. هغه خلک چې په هاتي کې ژوند کوي وحشي خلک دي او پردي وژني
چې غوښې یې و خوري.

که یې ونه وژني نو سترگې یې رندوي چې پخپلو ژرندو کې یې وتړي، ژرندې پرې
گرځوي او غلې پرې اوږه کړي.
بیا کاپتا مینا ته مخ کړ او هغې ته یې وویل زما بادار لیونی شوی خو ته هم چې هاتي
ته د هغه تگ منې لیونی شوي یې.

که زه ډاکټر وای د سینو هه د سر کوپړۍ مې سوري کوله چې له سره یې مضر براس
ووځي او بیا د غسې خطرناک فکرونه ونه کړي.

خو زه ډاکټر نه يم مگر همغه ډول چې ده زه په یوې چاتي کې ځای پر ځای کړی وم. زه
هم دی په یوې چاتي کې اچولای شم چې څو زېښوونکي یې پر سر واچوم چې هونسیار
شي.

بیا کاپتا ساندي پیل کړې او ویې ویل لعنت دې وي پر هغې ورځې چې زه وزېږېدم او
بیاله دې لیوني بادار سره مخامخ شوم... زه نوی چاغ شوی وم او نس مې غټ شوی و.
اوس بیا باید د مسافرت بدبختۍ و زغمم هغه هم د سړي خورو په هېواد کې.

کله چې پوه شوم کاپتا نه غلې کېږي نو لکره مې راواخيسته او هغه مې په ولیو او شا
څو لکرې ووايه.

کله چې غلې شو ومې ویل کاپتا! که ستا په ځای بل هر مریي له ماسره داسې سپین
سترگي کړې وای مابه هغه خرڅ کړی وای خو له دې کبله چې ته بوډایې او یوه موده کېږي
چې له ماسره یې نو زه چمتو يم. تا از میر ته واستوم چې هلته زما کور تر هغه وساتي چې
زه بېرته له سفره درستنېږم.

کاپتا وویل سره له دې چې مانه غوښتل هاتي ته ولاړ شم خو تا یوازې نه شم پرېښودلای
چې دغه هېواد ته لاړ شې. ځکه چې ستا یوازې تگ دې ته ورته دی چې یو نوی زېږېدلی
ماشوم د لیوانو په منځ کې واچوي.

خو داراته ووايه چې هاتي ته د تگ لپاره باید د سمندر له لارې او په کشتۍ کې

ولار شو؟

ومې ويل نه هغه کسان چې له دې ځايه هاتي ته ځي په وچې سفر کوي
 زما مرييه وويل د مصر په ستر خداي آمون دې سلام وي. ځکه چې ما قسم کړی
 و. هېڅکله به په کشتۍ کې گام کېږدم او په سمندر کې به سفر ونه کړم. خودا چې په دې
 سفر کې اړتيا نشته چې په کشتۍ کې سپاره شو، زه به له تاسره ولاړ شم.
 بيا کاپتا د سفر د وسايلو او پيټي چمتو کړل. دی په دې کار ښه پوهېده او تر مایي
 ښه چمتو کړل.

شلم خپرکی

په هاتي هېواد کې

خلک د هاتي له نومه دومره وپېرېدلي چې که زه ووایم هاتي آرام او باامنه هېواد دی خوک باور نه کوي چې زه به رښتیا وایم.

که څه هم دهاتي او سپدونکي خيږه خلک او په جنگونو کې بهرحمه دي خو د دوی په هېواد کې چې ډېر غرنی دی امنیت واکمن دی. په هاتي کې که د چا شيان په لارو کې لوټ شي د هېواد پاچا د هغه د شيانو دوه چنده بېرته ورکوي.

که د غلو په حمله کې خوک ووژل شي پاچا د وژل شوي د هغې شتمنی په اندازه چې ده پخپل ژوند کې ترلاسه کړې ده، د هغه پاتې خپلوانو ته ورکوي. په دې ډول د قرباني پاتې کسان پخپل ژوند کې د خرڅ او خوراک اند پېښه نه کوي.

له همدې امله د هاتي د هېواد پر لارو زموږ سفر بهي له کومه جنجاله پای ته ورسېد، د پاچا جنگي گاډۍ زموږ مخکې او شاته روانې وې او هره ورځ يې موږ ته خواږه هم راکول. تر هغه چې د هاتي پلازمېنې (ختوشه) ته ورسېدو.

کله چې د نړۍ د سترو بښارونو خبره کېږي خلک د بابل، طبس او نينوا د بښارونو يادونه کوي.

ما نينوا نه دی ليدلی چې څه ډول دی خو ويلاى شم چې د هاتي پلازمېنه ختوشه بښار له ځينو اړخونو تر طبس هم بڼه دی.

پر دغه هېواد داسې پاچا حکومت کوي چې هم د هېواد مشر دی، هم مذهبي مشر او هم قاضي دی.

زه فکر نه کوم چې د نړۍ په هېڅ ځای کې دې پاچا د دغه سړي په شان قدرت ولري. کله چې انسان هاتي ته ځي او سترگې يې په وچو غرونو لگېږي نو حيرانېږي چې څه

ډول ممکنه ده. دغه هېواد چې سوزنده دوی او وچ غرونه لري دومره شتمن دی
ان سړی به له خانه پوښتنه وکړي څه ډول خلک په دغو غرونو کې ژوند کوي او د اوبو له
کمنښته نه مري.

خو په دغه عجیبه هېواد کې په هغه موسم کې چې په مصر کې نیل مستهېري او اوبه یې
راخېژي (په مني کې ژباړن) هوا سرهېري او له اسمانه سپین رنگه بڼکې ورهېري
دغه بڼکې ټول غرونه پوښي او بیا په گرمي کې په اوبو بدلېږي. زه پوهېږم چې تاسې به
پر دغو خبرو باور ونه کړئ. خو ما پخپلو سترگو دهاتي دنگ غرونه ولیدل چې له دغو
سپینو بڼکو ډک ول.

دغه بڼکې په ټول کال کې د دغه هېواد اوبه تامینوي، خلک په دغو اوبو هم خپل
مالونه مروی او هم یې خپله څښي، ان خپل فصلونه هم پرې خړوبوي.
خومره چې د هېواد دننه خلک آرام دي هومره خپلو گاونډیانو ته پلمې لټوي او تل
سرحدي نښې شاته کوي چې د نورو خاورې ونیسي.
د سوریې له سرحد سره یې یوه لویه کلا جوړه کړې چې دېوالونه یې له لویو ډبرو جوړ
دي.

دغه کلا پر پراخې سیمې حکومت کوي او ټول هغه کاروانونه چې له سوریې هاتي ته
راځي او له دې ځایه تېرېږي باید په دغې کلا کې پرتو دهاتي مامورینو ته قلنگ ورکړي.
هېڅ کاروان دهاتي هېواد ته له ورته وروسته حق نه لري له لویې لارې بهرشي او که
بهر شو خان او مال یې په خطر کې لوېږي. دهغوی شتمني لوتوي، که کاروانیان مقاومت
وکړي وژني یې او که مقاومت ونه کړي هغوی اسیرانوي او مریان ترې جوړوي.
دهاتي د خلکو شتمني له دريو ځایونو تامینېږي. لومړی هغه قلنگ دی چې له
کاروانیانو او مسافرو یې اخلي، دویم پر گاونډیو هېوادنو د حملې له لارې او د شتمني
درېیمه سرچینه د سرو زرو او مسو او دیوایرن رنگه او شین فلز استخراج دی چې اوسپنه
بلل کېږي.

زه نه پوهېږم چې دهاتي اوسېدونکي څه ډول دغه اوسپنه راباسي او وسله ترې
جوړوي، ځکه چې اوسپنه د مسو په شان نه ویلي کېږي.
ماد دوی د اوسپنې یو کان ولید، خو پوه نه شوم چې څنگه له کاني ډبرو څخه اوسپنه
ترلاسه کوي.

د ختوشه ښار د یوې غرنۍ سیمې په منځ کې جوړ شوی، د غرونو لمنې په میوه لرونکو ونو پوښل شوې او د غرونو په ښکتنۍ برخه کې د اوبو ویالې او لښتي بهېرې په ختوشه ښار کې وحشتناکې او د ننگې ودانۍ جوړې شوې، ځکه دغه ودانۍ له لویو ډبرو جوړېږي او ځینې یې دومره لوړې دي چې سړی وپروي. هېڅ بهرنی د ختوشه ښار ته ننوتلی نه شي، مگر د هغه پلاوي غړی شي چې په کال کې یو ځل د هاتي پاچا ته قلنگ راوړي.

له همدې لامله د ختوشه ښار د طبس او بابل په شان مشهور نه دی. په دې ښار کې اوسېدونکي له بهرنيانو سره خبرې نه کوي او که کوم بهرنی ترې پوښتنه وکړي او هغوی هم په بهرنۍ ژبه پوه شي نو وايي نه پوهېږو. خو له دې سره سره ملايم خلک دي او له بهرنيانو سره دښمني نه کوي. د دغه ښار د لویانو او شتمنو کسانو جامې عجيبه، ان د کتودي دوی لويې جامې اغوندي. پراخ لستونې لري چې یو سړی ځمکې ته رسېږي او د خپلو جامو په سینې کې وزر لرونکې د ایرې انځوروي.

لوړې او د تېرو څو کولو لرونکې خولۍ لري او د مصريانو په شان ږيرې خړبې. ځینې اشرافان او خانان حتی د سرو بښتان هم ډږيرې په شان خري خو د سر په منځ کې یې اوږد کاکل لیدل کېږي.

د هاتي اشرافان او خانان د نړۍ د نورو هېوادنو په شان خرب او چاغ دي، مخونه یې روښانه دي او معلومېږي چې ډېر خواږه خوري.

د هاتي د پاچا پلازمینه ختوشه د طبس او بابل پر خلاف سوداگریز ښار نه دی بلکې یو صنعتي ښار دی او له سهاره تر بېگا پورې پکې د آهنګرۍ غږ اوږېدل کېږي او هلته تل وسله جوړېږي.

د هاتي اوسېدونکي د نوور متمدنو ملتونو پر خلاف بهرني مزدور عسکر نه لري او ټول عسکر یې د سیمې اوسېدونکي دي.

زه فکر کوم چې د دوو خبرو له کبله بهرني عسکر نه ګماری، یو دا چې بهرنيان د خان په شان مېرني او زړه ورنه بولي او بله دا چې فکر کوي که بهرني عسکر هر څومره مېرني او زړه ورنه وي، خو بیا هم اجیر او مزدوران دي او د یوه ځایي عسکر په شان نه په هېواد زړه خوږوي او نه همت لري..

هاتي ځايي مشران لري او هر مشر پخپل ولايت کې کورواکي لري خود هاتي د پاچا اطاعت کوي.

په هاتي کې د عدالت اجرا کول عجيبه دي، چې متمدن ملتونه پرې باور هم نه شي کولای.

په دې هېواد کې که يو ځايي پاچا د هاتي د پاچا خلاف بلوا وکړي او لته وکړي چې پاچا وپرخوي، نو هغه بلواگر ځايي مشر نه وژني بلکې هغه يو سرحد ته استوي چې له نورو ملتونو سره په جنگ کې تجربه پيدا کړي او جنگي شخصيت خپل کړي.

په هاتي کې که يو څوک کوم کس ووژني، هغه نه په دار کوي، بلکې قاتل دنده لري چې د مقتول د وينې بيه د هغه پاتې کسانو ته ورکړي. په دغه هېواد کې که يوه مېروښه ښځه يو بل نارينه ته لېواله شي نو، نه ښځه محکوموي او نه يې مين ته سزا ورکوي، بلکې ښځه حق لري چې د مېره له کوره ولاړه شي او د خپل مين په کور کې پاتې شي، خو مين بايد د مېره تاوان په سرو زرو يا مالونو ورکړي.

که يوه ښځه يا سړی له واده وروسته بچيان رانه وړي دغه گډ ژوند باطلېږي، ښځه يا مېره مجبوره کېږي چې د بچي د راوړلو لپاره بل خاوند يا ښځه انتخاب کړي، ځکه د هاتي پاچا له خپل رعيتو غواړي چې ډېر بچيان وزېږوي.

ددغه ملت يو حيرانوونکی دود دادی چې که يو څوک يو بل کس په يوې لېرې پرته سيمې يا وات کې ووژني چې هلته څوک ژوند نه کوي، نو د هغه د قتل بيه په گڼ ميشته سميه کې د قتل تر بيه کمه وي.

ځکه دوی باوري دي، هغه کس چې لېرې پرته او کم نفوسه سيمو ته ځي په قصدي توگه نور پاروي چې ويې وژني.

په داسې حال کې چې په کليو او ښارونو کې په اسانه څوک د بل سړي وژلو ته نه تحريک کېږي.

د دغه هېواد يو شرمونکی قانون دادی چې خور او ورو له يو بل سره واده نه شي کولای او د خور او ورور واده لويه گناه ده.

په هغو دريو خبرو کې، چې اعدام په کې جواز لري، يو يې د خور او ورور واده دی. کله چې زه هاتي هېواد ته ننوتم له ځان سره مې وويل، له دې کبله چې د دغه هېواد خلک زيار کښ دي او په سره هوا کې له ژوند سره عادت شوي دي خودوی معيوب او

کمزوري ماشومان تر زېږېدو وروسته وژني چې په راتلونکې کې کمزوري کسان ترې جوړ نه شي.

دغه خلک ډاکټر ته اړتيا نه لري او ما اورېدلي و، چې کله که په دغه هېواد کې څوک ناروغ شي نو تر درملنې مرگ غوره بولي ځکه چې پخپلې ناروغۍ اعتراف کولای نه شي زه پوهېدم چې د هاتي او سېدونکي له مرگه نه وېرېږي خو له کمزورۍ وېره لري زه متوجه نه وم چې په دغه هېواد کې هم يوشمېر اشراف شته او اشرافان او خانان په ټولې نړۍ کې ټنبل او لتان دي، له مرگه وېرېږي او د ځان درملنه کوي چې مړه نه شي له همدې لامله ځينې خانان به په بدلو جامو کې د شپې مهال زما کور ته راغلل او ما به يې علاج کاوه.

زياتره پکې په شرابو کې د ډېر افراط له امله کرېدل، د ختوشه خانانو به ډېر شراب څښل او لاسونه به يې د ډېرو شرابو له امله رېږدېدل ناروغانو به غوښتل چې د هغوی د لاسونو د رېږدېدا علاج وکړم او ما به د حمام کولو او مسکنو درملو په وسيله د هغوی علاج کاوه. له ماسره د ښار د خانانو د ملگرتيا يو لامل دا و چې مينا به د هغوی په مخکې نڅېدلې او کله چې به هغوی زموږ کور ته راغلل، مينا ته به مې ويل چې د هغوی په مخکې ونڅېږي.

هغوی به گران بيه والی ورکولې او ما پخپله هم له ناروغانو سره او سپين اخیستل او په لنډه موده کې شتمن شوم. په داسې حال کې چې هاتي ته د ننوتو پر وخت مې فکر کاوه چې له هاتي د ستنېدو پر وخت به تشې هميانۍ له ځان سره وړم.

يو کس چې له ماسره ملگري شو د هاتي د پاچا کاتب و، چې په څو ژبو پوهېده او د بهرنيو پاچاهانو لیکونه به يې ورته لوستل او ځواب به يې ورکاوه. يوه ورځ چې هغه زموږ په کور کې شراب څښل د مينا نڅايې وليده او خوند يې ترې واخیست.

له هغه مې پوښتنه وکړه ولې ستاسې پاچا د ختوشه ښار د بهرنيانو لپاره ترلی دی او نه پرېږدي چې څوک دغه ښار ته راشي او ولې په دغه ښار کې کاروانيان دا حق نه لري چې له لويو لارو بهر شي؟

ایا غوره نه ده چې نور ملتونه هم دغه بښار ته راشي او دهاتی د پاچا قدرت او لوړاوی وگوري. بیا ولاړ شي او نورو ته کیسي وکړي؟

کاتب وویل: پر هغې ورځې چې زموږ پاچا (شویلو لیوما) پاچاشو ویې ویل (دېرش کاله ماته وخت را کړئ او زه به هاتي د نړۍ په کلک او قوي هېواد بدل کړم) اوس چې دغه وخت مخ پر خلاصېدو دی او فکر کوم چې ډېر ژر به نور ملتونه زموږ نوم واورې.

ومې ویل کله چې زه په بابل کې وم، شپېته، شپېته ځله مې، شپېته عسکر و شمېرل چې د بابل د پاچا له مخې تېرېږي او کله چې به یې گام پورته کاوه داسې فکر به مې کاوه چې گني د سمندر د څپو غږ اورېدل کېږي.

خو دلته مې لس ځله، لس عسکر هم یو ځای ونه لیدل چې روان دي وي، نو د څه لپاره دومره جنگي گاډۍ او نورې وسیلې جوړوي چې له دغو وسلو استفاده نه شي کولای. کاتب وخنډل او ویې ویل موږ ددې لپاره وسلې جوړو چې پر نورو یې خرڅې کړو او دودۍ پرې واخلو.

ومې خنډل ځواب مې ورکړ، یو ليوه هېڅکله خپل غاښونه او پنډې پر یوه سوی نه خرڅوي.

د پاچا کاتب دې خبرې ته ډېر وخنډل او ویې ویل زه به دغه خبره پاچا ته وکړم او باوري يم چې هغه به ترې خوند واخلي.

بله دا چې زموږ په هېواد کې د نورو هېوادونو پر خلاف شتمن پر بېوزلو حکومت نه کوي بلکې غښتلي پر کمزورو حکومت کوي. زه یقین لرم تر دې مخکې چې ستا وینستان سپین شي. په دې به پوه شي چې څه ډول یو غښتلی حکومت چې د مشرتابه او قوماندانۍ لپاره راغلی دی څنگه پر کمزورو ملتونو حکومت کوي.

ما ځان ورته ساده او کم عقله وښود او ومې ویل همغه ډول چې تاسې خدای لری چې پر کمزورو ملتونو د حکومت کولو غوښتونکی دی په مصر کې هم فرعون نوی خدای پیدا کړی دی.

کاتب وویل زه د بهرنیو پاچاهانو لیکونه لولم او د مصر د پاچا لیک مې هم لوستلی دی. پوهېږم چې د هغه نوی خدای ډېر سوله غوښتونکی دی او وایي: د ملتونو تر منځ داسې اختلاف نشته چې په خبرو او سولې دې حل نه شي.

ان ستاسې فرعون زموږ لپاره د سرو زرو یوه څانگه رالېږلې چې د (باضافه) یانې

صليب په بڼه ده او وايي چې دا د ژوند او سولې بڼه او څېره ده.

کله چې کاتب دغه خبرې کولې خپلې گوټې يې سره متقاطع کړې چې ما پوه کړي دغه خانگه څه ډول ده او کومه بڼه لري.

(هغه مطالب چې په دغه کتاب کې يې د ملتونو د ژوند، دودونو او د هغود پاچاهانو د نومونو په هکله او منجمله د دغه صليب په هکله لولئ له تاريخي اسنادو و اقتباس شوي دي. سند او لاسوند لري او د دغه فنلندي کتاب ارزښت هم په دې کې دی چې مستند مطالب لري او صليب هغه بڼه وه چې کابو څلور زره کاله مخکې يعنې د عيسی له ميلاده دوه زره کاله مخکې د سولې سمبول گڼل کېده. ژباړن)

بيا يې داسې وويل که ستاسې فرعون زموږ لپاره سره زر راواستوي، چې موږ د هغه رالېږلې طلا خپلو صنعتگرو ته چې وسلې جوړوي په مزد او اجوره کې ورکړو نو تر څو کلونو پورې کولای شي له سولې برخمن شي.

خو د هغه د سولې دوره به ډېره لنډه وي، ځکه کله چې زموږ پاچا پوه شو چې په کافي اندازه وسله او خواړه يې برابر کړي نو پر دغې ورځ به د مصر فرعون هم د نورو پاچاهانو په شان زموږ د پاچا تر امر لاندې وي، گڼي هغه او ټول رعيت به يې قتل عام شي. خو دا هغه مسلې دي چې د يوه ډاکټر سر پرې نه خلاصېږي ځکه چې ډاکټر د پېښو د درک کولو وس نه لري.

ما وويل له دې کبله چې ډاکټر هم د نورو په شان عقل لري او که په ټولو راتلونکو پېښو پوه نه شي حتماً يې په ځينو سره خلاصېږي.

زه اټکل کوم چې په راتلونکو وختونو کې به د مرغانو، ټپوسانو او شغلانو د خپټې د مړېدا وخت وي ځکه چې ډېر کسان به ووژل شي. څوک به ونه شي کولای چې مړي د موميایي کولو، يا په چاټيو کې د اېښودلو او يا په ځمکه کې د ښخولو لپاره راټول کړي.

کاتب وخنډل او ما وويل تر دې مخکې چې د هاتي هېواد ته راشم اورېدلي مې وو، چې تاسې هغه اسيران چې په جنگونو کې يې ونيسي رندوئ او هغه پخپلو ژرندو کې ترې چې د ژرندو ډبرې وگرځوي.

ما پر دغې خبرې باور نه کاوه، خو په دغه هېواد کې مې هغوی پخپلو سترگو وليدل او دغه چاره له يوه متمدن ملت سره نه ښايي.

دغه راز ما اورېدلي چې تاسې پخپلو سرحدنو کې د نورو ملتونو په خاورې د تېرې پر

وخت زړه بوږنوونکې بې رحمۍ کوي، د خلکو لاسونه پرې کوي، د سر پوستکي يې پر مخونو اړوي او ځينې کسان په سيخونو پورې نښلوي، دغه اعمال د وحشيانو دي نه د يوه متمدن ملت.

کاتب وويل مور له دې امله د اسيرانو سترگې باسو او بيا هغوی په ژرندو کې تړو چې يو متمدن ملت يو، ځکه که د دوی سترگې رنډې نه وي ځمکه، اسمان او مرغان به وگوري اوله دې کبله چې ازاد نه دي نو خواشيني به شي، د تېښتې لټه به وکړي او زموږ لپاره به تل ستونزې پېښوي.

خو اوس چې رانده دي د تېښتې فکر نه کوي او موږ مجبور نه يو چې تل يو شمېر عسکر د هغوی د ساتلو لپاره وگمارو.

خو د نورو هېوادونو په سرحدونو کې د پولې د اوسېدونکو د لاسونو د پرې کولو او د سرونو د پوستکو د جلا کولو او د هغوی پر مخ د همغه پوستکي د راکاږلو او يا په سيخونو کې د هغوی د خوړندولو کار هم يوه ښېگڼه لري.

ددې کار لامل هم زموږ تمدن دی، ځکه چې موږ نه غواړو په نورو هغو هېوادونو کې وژنه وکړو چې اوسېدونکي يې موږ ته کار کوي او قلنگ ورکوي.

دغه راز نه غواړو چې د جنگونو له امله د هغوی ښارونه او يا پټي او باغونه وران شي، ځکه که دغه ښارونه موږ ونيسو زموږ په برخه به هېڅ هم نه وي.

موږ پوه شوي يو چې د گاونډيو هېوادونو د کنټرولو او تر سلطې لاندې د راوستلو لپاره تر ټولو غوره وسيله د رعب او ويرې رامنځته کول دي. ځکه هغه ملت چې له ويرې او رعب سره مخامخ شي، هغه پوخ ته ورته وي چې له جنگه وړاندې يې ماتې خوړلې وي.

دغسې ملت نور د پردیو لاس نه شي لنډولای او د هغه له قدرته نه شي ژغورل کېدای له همدې امله موږ پخپلو سرحدونو کې د نورو هېوادونو په خاوره کې دغه ډول اعمال ترسره کوو چې خلک ووېرو او مخکې له مخکې خپل د ښمنان ناکام کړو.

ما ورته وويل ايا د نړۍ ټول ملتونه ستاسې د ښمنان دي او په نورو ملتونو کې دوستانه لري؟

د هاتي د پاچا کاتب وويل زموږ دوستانه هغه ملتونه دي، چې زموږ تر سلطې لاندې وي او موږ ته قلنگ راکړي.

دغه ملتونه پخپل حال پرېږدو او د خپلو عادتونه او دودونو د ساتلو او د خپلو

خدایانو په عبادت ورته څه نه وایو.

زموږ نور دوستان هغه ملتونه دي چې لا زموږ گاونډیان نه دي، ځکه کله چې زموږ گانډیان شول، دومره پلمې ورته لټوو، چې ورسره جنگ وکړو او د هغوی خاوره ونیسو او بیایې اړکړو چې موږ ته قلنگ راکړي.

له هغې ورځې چې هاتي رامنځته شوی موږ همدغه دود لرو او له دې وروسته به هم وي

ما وویل ایاستاسې خدایان په دغو مسلو کې لاسوهنه نه کوي ځکه چې په نورو هېوادونو کې خدایان د حق و باطل او سم و ناسم توپیر کوي.

کاتب وویل موږ د سم و ناسم او حق و باطل په هکله ساده کړنه او عقیده لرو. سم او حق هغه شی دی چې زموږ له خوښې سره سم وي او ناسم او باطل هغه شی دی، چې زموږ له خوښې سره سم نه وي.

سینووه! دا خبره ومنه چې زموږ، ستاسې او نورو ملتونو په دین کې کوم توپیر نشته، ځکه چې ستاسې او نورو ملتونو له نظره هم سم او حق هغه شی چې شتمن یې غواړي او ناسم او باطل هغه شی دی چې بېوزلي ورته گروهمن وي.

سینووه! ته یو ډاکټري یې او عقل دې تر دې ډېر کم دی چې په دې موضوع دې سر خلاص شي او پوه شي چې د دنیا له پیله تر ننه پورې هر څه چې شتمنو ویلي هغه حق او سمه خبره ده، او هر څه چې بېوزلي یې وایي ناحقه خبره گنل کېږي.

د دنیا تر پایه پورې به همداسې وي او یوازې د شتمنو ظاهري بڼه بدلېږي او په هر پړاو کې یو شی د بدهایتوب بڼه ده.

کله پسه او غواگانې د شتمنی نښې وي او کله هم سره او سپین ځینې وخت د یوه مقام او څوکی لرل او کله یو کسب لکه ډاکټري، کوډگري او د پاچا کتابت د شتمنی نښه وي.

تر هغه چې دغه نړۍ وي د بېوزلو خبره به اهمیت نه لري او هر څه چې وایي باطل به وي که شتمن د هغوی سترگې رنډې نه کړي او په ژرندو پورې یې ونه تړي نو په بله لار به یې کار ته مجبور کړي، ځکه چې دنیا همداسې رامنځته شوې ده او باید همداسې وي.

بېوزلي ځکه رامنځته شوې چې بېوزله د شتمن د اسودگي وسیلې برابرې کړي او پخپله تل په بېوزلی او لوږه کې ژوند وکړي.

د نورو پر تمدن زموږ د تمدن گټه په دې کې ده چې موږ ټول شتمن یو او نور ملتونه د خان تابع او بېوزله کوو، چې تل زموږ لپاره زیار وگالي او خپله گټه تل د قلنگ په توگه موږ ته را کړي چې موږ په سوکالی کې ژوند وکړو.

خو زموږ د خاصې پرگنې خدایان دوه دي یو اسمان او بل ځمکه، هر کال په پسرلي کې د دغو دوو خدایانو په ویاړ جشن جوړو او د ملت لاره خلاصوو چې خلک هم جشن جوړ کړي.

ځکه په کال کې باید یو ځل د ملت مخه خلاصه شي چې جشن جوړ کړي او یوه ورځ په خوشالی تېره کړي.

د خلکو د ازادۍ لپاره تر ټولو ښه فصل پسرلی دی ځکه چې په دغه موسم کې ځمکه له اسمانه بلارېږي، ژوند بیا پیلېږي او انسان هم د ځمکې په شان دی.

موږ د ښځو د بلارېږد لپاره ډېر خوشحالېږو او اهمیت ورکو، ځکه هغه ملت چې پر ټولې نړۍ حکومت کول غواړي باید ډېر ماشومان وزېږوي چې قدرت یې په ځمکه کې پراخ شي.

زموږ عام خلک بیا د نورو هېوادونو د عامو پرگنو په شان ډېر خدایان لري خو موږ د هغوی عقیدو ته اهمیت نه ورکوو، نه یې د عقیدو مخه نیسو او نه یې هڅوو، ځکه چې د هغوی عقیدې له سیاسي پلوه موږ ته گټه او تاوان نه لري.

موږ د هغو خدایانو پلویان یو او خلک یې عبادت ته هڅوو چې د زور او وحشت پلویان وي، ځکه چې په زور باید پر نورو حکومت وکړو او د وحشت او ترهې په مرسته باید نور ملتونه ووېروو چې تابع شي.

که یوه ورځ موږ د زور او وحشت د خدایانو لپاره معبدونه جوړ کړو نو دغه معبدونه به د انسانانو د کوپړیو پر هډوکو ودان کړو.

که ته دغه خبره له دغه هېواده بهر نورو ته وکړې هېڅوک به یې ونه مني ځکه چې ټول لیرې پراته ملتونه فکر کوي چې موږ شپانه او پادوانان یو، چې تل په غرونو کې په بېوزلی کې ژوند کوو، نه د باداری او نه د حکومتولی وړتیا لرو.

د پاچا کاتب له دغو خبرو وروسته زما له کوره ووت او د هغه له تللو وروسته مې مینا ته وویل په دغه هېواد کې له پاتې کېدا موږ شوم ځکه په هغو شیانو چې باید پوهیدلی وای پوه شوم.

که له دې وروسته په دغه ښار او دغه هېواد کې پاتې شم ښايي مړ شم او که يې زه په عادي ډول وژلای دو مړه نه و پرېدم خو په دغه هېواد کې چې کله بهرنيان وژني پوستکي يې باسي او يا هغوی په سيخونو کې ورکوي

نو غوره ده چې ډېر ژر له دې ښاره وتښتو او ځان وژغورو.

پر بله ورځ ما له خپلو ناروغانو څخه بل څه واوريدل او هغوی ويل که څوک په هاتي هېواد کې د حکومت له رسمي عقيدې پرته بله عقیده خپره کړي هغه د کوډگر په نوم نيسي او په سيخانو کې يې ورکوي

له بده مرغه ما څو ځله داسې خبرې کړې وې چې د هاتي د حکومت له رسمي عقيدو سره يې اړخ نه لگاوه نو هر شپه ددې امکان و، چې ما ونيسي او په سيخانو کې مې ورکړي

نو خپل نازو غانو ته مې وويل چې دستنېدانيت لرم او له دې کبله چې هغوی د حکومت په اداره کې نفوذ درلود ماته يې د وتلو اجازه واخيسته او وټاکل شوه چې له خانگري لارې تېر شم او ځان ساحل ته ورسوم.

یوویشتم څپرکی

د (کرت) د ټاټوبي په لور

له مینا او کاپتا سره یوځای روان شوم او د هاتي پلازمېنه ختوشه مو پرېښوده. ختوشه داسې یو ښار و چې له دېوالونو یې وینې څخه دې او د نړۍ د راتلونکي په هکله فیصلې پکې کېدلې. مور د هغو ژرندو تر څنگ تېر شوو چې رندو اسیرانو گرځولې او هغه کسان مو هم ولیدل چې په سیخونو کې یې ورکړي ول. معلومه شوه، چې هغوی کوډگران ول. بیا د ساحل پر لور روان شو او د هاتي هغه یوازېني بندر ته ورسېدو چې بهرنیانو پکې په ازده توگه تگ راتگ کاوه خو د هېواد داخل ته یې دننوتو اجازه نه لرله. دغه بندر هم د نړۍ د نورو بندرونو په شان ډېرې شراب خانې او عمومي کورونه درلودل او له دغو شراب خانو او کورونو تل د سریاني موسیقي غږونه اورېدل کېدل. کله چې به د بېړیو ماڼوگان او عمله دغه بندر ته ننوتل خان به یې نیمکرغه احساساوه. ځکه چې هلته ښځې، شراب او خواړه پریمانه ول او دغه ټولې له دې دریو شیانو پرته بل څه نه غواړي.

په هرځای کې چې دغه درې شیان ورپیدا شي نو خان نېکمرغه بولي. مور څه موده په دې بندر کې ایسار شوو او هرځل چې به کومې بېړۍ د کرت پر لور حرکت کاوه ما به مینا ته ویل. په دې بېړۍ کې لاره شه، خو هغې به ځواب راکاه چې دغه بېړۍ کوچنۍ ده او په سمندر کې به ډوبه شي.

یا به یې ویل چې دغه بېړۍ لویه ده د سوريې د بېړیو له ډلې څخه ده او زه چمتو نه يم چې په هغې کې ولاړه شم.

بله پلمه به یې دا کوله چې ددې بېړۍ ماڼو سم سړی نه دی او ډارېزم چې په لاره کې به ما پر سمندري غلو خرڅه کړي.

ما په نوموړي بندر کې طبابت کاوه او هلته هم ناروغان راتلل، ځکه چې د مصري ډاکټرانو شهرت دغه بندر ته هم رسېدلی و.

يو کس چې ماته د معالجه لپاره راغی د بندر د عسکرو قوماندان و، دغه سړی له هغو ښځو سره په نژدېکت کې پر دغې ناروغۍ اخته شوی و ځکه دی به هغو ښځو ته ورتو چې په دغه بندر کې په عمومي ځایونو کې اوسېدلې.

ما په سوريه (ازمير) کې د اوسېدو پر وخت دغه ناروغي وپېژندله او له سرياني ډاکټرانو مې د هغې درملنه هم زده کړه.

د بندر د ساتونکو قوماندان د دې ناروغۍ له امله له ښځو سره ساعت تېری نه شو کولای.

ده وېل دغه ناروغي له يوې ښځې ورغلې او ده هم هغه په سيخانو کې ننه ایستلې او وژلې ده.

هغه سړی له خپلې ناروغۍ ډېر کرېده، ځکه چې په دغه بندر کې دود داسې و، هرې ښځې چې به د ښار په عمومي تفريح ځایونو او شراب خانو کې کار کاوه مجبوره وه چې له اجورې پرته د ساتونکو له قوماندان سره خلمي خو دغه سړی د ناروغۍ له کبله له دغو ساعت تېریو څخه خوند نه شو اخیستلای.

کله چې يې ما درملنه وکړه او هغه له ښځو سره له تفريح کولو خوند اخیست، داسې خوشحاله شو چې ماته يې ويل د خپل ناروغ غړي په وزن چې اوس روغ شوی تاته سره اوسپين درکوم.

ما ورته وويل زه ستا زړه غواړم او که غواړې کوم شی ماته راکړې نو خپله هغه چاره راکړه چې تر ملا دې تړلې ده.

د ساتونکو قوماندان وخنډل او ويې ويل په دې چرې به ته څه وکړې ځکه چې نه سره زردې اونه سپين زر.

خوزه پوهېدم چې دغه چاره له همغه فلز څخه جوړه ده چې اوسپنه بلل کېږي او بيه يې د هاتي له هېواده بهر دومره ډېره ده چې د اوسپنې چاره په همدې وزن، د سرو زرو د يوې چرې لس برابره بيه لري.

کله چې زه په ختوشه کې وم، غوښتل مې يوه دغسې چاره واخلم خو دغه چاره پر بهرنيانو نه پلورل کېده او که مې ټينگار کړی وای ښايي راباندې شک شوی وای او

دابه خرگنده شوي وای چې زه نیت لرم دغه چاره له هاتي څخه د باندې یوسم . خودغې چرې د هاتي د اوسېدونکو لپاره ارزښت نه درلود.

کله چې د ساتونکو قوماندان پوه شو چې زه په رښتیا دغه چاره غواړم ، او په دې هم پوهېده چې زه به پر ژر له هاتي ولاړ شم نو خپله چاره یې ماته راکړه . دغه چاره دومره تېره ده چې د سماق له ډبرو د تېرې چرې په پرتله ډیره ښه خړپي او په اوسپنيزې چارې مس ، سره او سپین زر پرې کولای شو .

په دې بندر کې یو خرڅای و . چې د هاتي خلکو به هلته خپلې غواوې او غويي پېول او ځوانانو به له هغو غوييو سره لوبې کولې . د هغوی په مخکې به نخېدل او پر ملاوو به یې غشي تومبل .

کله چې مینا دغه غوايې لیدل خوشحاله شوه . ځکه چې پوهېده د غوييو په مخکې نخېدلی او د خپلې نخا تمرین کولای شي .

کله چې ما د لومړي ځل لپاره د سخوندور په مخکې د مینا نخا ولیده داسې حیران او هک پک پاتې شوم چې بیانولای یې نه شم .

هغه غوايې چې هلته ساتل کېدل د مصر د سوېل په ځنگلونو کې تر وحشي پیلانو خطرناک دي ځکه تر هغه چې پیل و نه خورول شي پر انسان حمله نه کوي خو یو غويي ډېر خطرناک وي او کله چې انسان وگوري پرې حمله کوي .

ښکريې د چرو په شان تېره وي او په یوه گوزار سره خپل ښکر د انسان په خپته یا سینه کې تنه ایستلای شي . هغه اوچتولای او پر ځمکه یې ویشتلای شي .

مینا له نړیو جامو سره د غوايې په مخکې نخا پیل کړه او په حیرانوونکي ډول یې ځان له ښکرو ژغوره .

هغې داسې چټک حرکتونه کول چې د سړي سترگو یې د نخا حرکتونه نه شو تعقیبولای .

کله خو به دومره زړه وره شوه چې په یوه توپ سره به د غوايې پر سر ودرېده او دواړه ښکران به یې کلک ونيول .

بیا به په یوه حرکت سره د غوايې پر ملا کېناستله او بهرته به راکوزه شوه .

کله چې د مینا نخا خلاصه شوه ځوانانو د هغې په غاړه کې گلان واچول او هلته موجودو مانوگانو ویل چې په کرت کې یې د غوايې په وړاندې نخا لیدلې خو کله یې

هم نه دي ليدلي چې څوک دې په داسې حرکت او زړه ورتيا وگډه بري
کله چې له څرخايه ستانه شوو. زه خپه وم. ځکه چې پوهېدم همدا غويي چې هغه
يې په مخکې ونځېدل. يوه ځوانه بنځه به له ځانه قربان کړي ځکه چې مينا فيصله
کړې وه. د خپل خداي په مخکې به ځان قرباني کړي.
د هغې خداي هم يو غويي يا غوايي ته ورته شي دی.
بيا د کورت د ټاپو يوه بېړۍ بندر ته را ورسیده او دغه بېړۍ نه لويه او نه ډېره
کوچنۍ وه. ماڼو يې هم نیک سیرته سړی معلومېده.
مينا وويل چې له دغې بېړۍ سره به د کورت ټاپو ته ولاړه شم چې ځان خپل خداي ته
وسپارم او غوره ده چې ته هم زما له تگه وروسته د خپل ژوند په فکر کې شي.
زه پوهېږم چې له بابله دې زما د ژغورولو په وخت تاوان وکړ او بيا دې هم له دې
کبله چې نه دې غوښتل په هاتي کې ما يوازي پرېږدي راستون شوي.
ما وويل زه تا يوازي نه شم پرېښودلای چې د کورت ټاپو ته ولاړه شي. مينا وويل
ولې نه غواړې چې ما يواځې پرېږدي. چې کورت ته لاړه شم؟ که دبېړۍ له ماڼو وېره
لري. نو هغه خو نیک سیرته سړی دی او ما به په لاره کې پر سمندري غلو څرخه نه
کړي. روغه رمتيه به مې کورت ته ورسوي.
ومي ويل مينا! زه پوهېږم چې د بېړۍ ماڼو سم سړی دی خو ته پوهېږې چې زه ولې
غواړم له تا سره د کورت ټاپو ته ولاړ شم. ځکه چې زه پر تامين شوی يم.
مينا خپل لاس زما په لاس کېښود او ويې ويل سينو هه! زه له تا سره له ژوند کولو
خوند اخلم. ځکه چې تا څو هېوادونو ته بوتلم او ددغو وطنونو خلک دې ماته
راوښودل.
زه ددغو هېوادونو په ليدلو دومره بوخته او مصروفه شوم چې خپل وطن کورت مې له
ياده وتلی و. له همدې امله کله چې به تاته ويل چې کورت لاړه شم، ما به خپل سفر په
بېلابېلو پلمو ځنډ او ه ځکه چې له تا څخه بېلېدای نه شوم.
خو کله چې د غويي په مخکې ونځېدم نور په یاد شول چې زما خداي زما په تمه
دی چې ورشم او خپل پيغلتوب هغه ته ډالی کړم. که زما خداي زما د پيغلتوب د تر
لاسه کولو په انتظار نه وای ما به تاته ډالی کړی و.
ما وويل مينا مورېو ځل په دې هکله خبرې کړې دي او ما وويل چې له دې موضوع

تېر شوی يم. زما علاقه د هغه څه لپاره نه ده چې ته يې فکر کوي. ځکه هغه څه چې ته يې لري نورې بڼې يې هم لري او کله چې يو سړی ترې وغواړي چې خوري يې شي دغه غوښتنه مني.

غوسه پر مينا برلاسه شوه او زما لاس يې ټټيگ کړ. ويې ويل. که ته د شراب خانو او د عمومي ځايونو د بڼو غوښتونکی يې ورځه او له هغوی سره مستي وکړه خو په دې پوه شه چې زه به داسې غوسه شم چې ممکنه ده تا ټپي کړم او له بدنه دې وينه وبهوم.

زه غواړم ته هم زما په شان وي او همغه ډول چې ما لا تر اوسه له کوم سړي سره تفريح نه ده کړې ته هم بايد له هيڅ يوې بڼې سره تفريح ونه کړې. ما ورته وويل. ستا خدای ته له نارينه وو سره له تفريح منع کړې يې خو زما هېڅ يوه خدای هم لا زما لپاره بنديز نه دی لگولی. مينا وويل خو که ته له کومې بڼې سره تفريح وکړې او بيا زما پر سر لاس کېږدي زه به دې ژوبل کړم.

ومي ويل مينا له دې امله ډاډه او سه ځکه چې له بڼو سره تفريح کول داسې کار نه دی چې يو سړی دې تل ورته هيله ولري. ما يو ځل له يوې بڼې سره د تفريح لپاره خپل هرڅه له لاسه ورکړل او بهوزله شوم او دې چارې له بڼو سره له تفريح داسې زړه توری کړم چې اوس له زړه نه غواړم کوم بڼه خپله خور کړم.

مينا وويل له دې کبله چې زه يوه بڼه يم دا خبره راباندې بده لگېږي چې يو سړی ووايي له بڼو سره له تفريح کولو خوند نه اخلي. کله چې شپه شوه زه ویده شوم او ومې ليدل چې مينا د نورو شپو په خلاف په دې شپه زما کوټې ته رانه غله.

هغې ته مې نارې کړې او ومې ويل مينا! تا هره شپه د خپل بدن په تودوخي گرمولم ولې نن شپه نه راځې چې ما گرم کړې. ايا له ما څخه د ننيو خبرو له امله خپه شوې يې؟ مينا وويل نه سينو هه! زه له تا خپه شوې نه يم. خو نن شپه مې بدن دومره گرم دی چې که تاته درشم او خپل بدن در سره ولگوم له ډېرې تودوخي به بڼايي تاو سوځوم. زه ولاړ شوم او هغې ته ور غلم او بدن مې يې لمس کړ، پوه شوم چې تبه يې ده.

هغې ته مې وویل مینا فکر کوم چې ته ناروغه شوې یې اجازه راکړه چې معالجه دې کړم.

مینا هېڅکله نه غوښتل چې معالجه شي او ویل یې چې زما خدای به ما معالجه کړي.

خو ما ورته وویل. ایا ستا خدای له دې پرته چې اوبه او خواړه وخورې، ستا تنده او لوړه ختمولای شي؟ ناروغي هم همداسې ده او باید د ډاکټر درمل وي چې ناروغي معالجه شي.

مینا موافقه وکړه او ما درمل پرې وخورل ما یو ډول مسکن درمل مې هم ورکړل. ورته مې وویل اوس ویده شه، ځکه ددې درملو له خوړلو وروسته باید سپری ویده شي چې ناروغي یې له منځه ولاړه شي.

مینا ویده شوه خو زه ترسهاره د هغې پر بستري ناست او وینم وم او کله چې سهار پیلېده د خوب لپاره خپلې کوتې ته ولاړم.

خود مینا ناروغي ډېره اوږده نه شوه. هغه ښه شوه او داسې ورځ را ورسېده چې موږ باید د کورت پر لور خوځېدلي وای.

خپل مریي کاپتا ته مې وویل چې د سفر وسایل برابر کړه چې په بېړۍ کې سپاره شو او د کورت ټاپو ته چې د مینا وطن دی ولاړ شو.

کاپتا وویل ما اټکل کاوه چې ددې نجلی له امله به ته ما اړ کړې چې په بېړۍ کې سپور شم. خو مخکې تاراته ویلي و چې موږ به نور هېڅکله په کشتیو کې سپاره نه شو.

بویه زه له دغې بدبختۍ څخه خپلې جامې وشکوم، خودا کار ځکه نه کوم چې وروسته به یې بیا گنډلو ته اړ شم.

بویه ما ژړلي وای خو ځکه نه ژاړم چې ډارېم خپله دغه یوه سترگه به هم له لاسه ورکړم.

خود تسلی لپاره یوازې یو شی لرم او هغه دا چې زما د اټکل پر بنسټ به مې دا وروستی سمندري سفر وي او له دې وروسته به په بېړۍ کې سپور نه شم.

په هر حال له دې امله چې یقین مې درلود له دغې ښځې سره به د کورت ټاپو ته ځې ما د سفر وسایل تیار کړي دي.

زه د کاپتا له لوري د سخت اعتراض او شور ماشور په تمه وم. خودا چې ژر تسلیم

شو حيران شوم. وروسته متوجه شوم چې هغه له سفره دوه درې ورځې مخکې په بندر کې له يو شمېر مانوگانو او د بېړيو له عملي سره خبرې کړي او د سمندر د ناروغۍ د مخنيو لپاره چې د څپو له امله پيدا کېږي هغه له مانوگانو ځينې سپارښتنې اورېدلې دي.

مثلاً ورته ويلې يې دي. چې په بېړۍ کې تر سپرېدو يوه ورځ مخکې دې هېڅ شی نه خوري او خپل کمربند دې کلک وتړي چې نس يې ټول وي او بيا دې بېړۍ ته ننوځي. له ننوتو وروسته دې سمدستي حملي چې په دې ډول له سمندرې ناروغۍ سره نه مخامخېږي.

کاپتا تر سفر يوه ورځ مخکې ډوډۍ ونه خوړه او کله چې په بېړۍ کې سپور شو خپل کمربند يې کلک وټاره.

د بندر د ساتونکو قوماندان زموږ د بدرگې لپاره تر بېړۍ پورې راغی او د بېړۍ پر مانو يې وسپارلم.

بيا د بېړۍ عملي ستر پاروگان په لاسونو کې واخيستل او بېړۍ له بندره حرکت وکړ.

کله چې له بندره ووتو د بېړۍ مانو د سمندر د خداي او د کورت ټاپو د خداي لپاره قرباني وکړه او بيا يې امر وکړ چې بادبان پورته کړي.

کله چې بادبان اوچت شو او بېړۍ په سمندر کې کږه شوه د سمندر څپو هغې ته ټکان ورکړ او همدې د ستونزې او بدلون احساس وکړ.

پر بله ورځ چې له خوبه پاڅيدم گورم چې د سمندر په منځ کې يم او شاوخوا وچه نه ښکاري.

شين اسمان. تود لمر او د سمندر باد ډېر قوي و او زموږ بېړۍ گړندی مزل کاوه.

د کورت له بېړيو يوه جنگي بېړۍ په دې گمان چې موږ غله يو موږ ته نژدې شوه. خو

کله چې پوه شول د کورت له بېړيو څخه يو پخپل بيرغ موږ ته سلام وکړ او ليرې شوه.

کاپتا چې نور د سمندر له ناروغۍ نه وېرېده د بېړۍ غولي ته راغی او له عملي سر

ه يې خبرې پيل کړې. ويل يې په نړۍ کې يې ډېر عجيبه شيان ليدلي او په يوه سفر کې

چې له مصره سوريې ته روان و له سمندرې توپان سره مخامخ شو. لږ پاتې وو چې ډوب

شي.

بيا يې د نیل په اوبو کې د مصر د اوبږیو په هکله خبرې وکړې او غوښتل يې د دغو عجیبه شيانو له امله چې ده لیدلي و هغوی حیران کړي.

له دې وروسته د بېړۍ عملې او ماڼوگانو خبرې وکړې او د سمندري ژویو او ډول ډول کبانو په هکله يې خبرې وکړې چې نیم بدن يې د انسانانو په شان دی او خوندور غږ لري.

د دوی خبرو کاپتا داسې حیران کړ چې له ډاره يې فیصله وکړه چې نور به پخپلو خبرو سره د بېړۍ د عملې د حیرانولو فکر نه کوي.

خومره چې کړت ته نژدې کېدو مینا ډېره خوشحالیدله، د سمندر نسیم يې وینستان پریشان کول او نوره هم ښکلې کېده.

خوزه له دې امله خواشینې وم، چې هغه له لاسه ورکوم او له ځان سره مې وویل چې که له مینا پرته له کرته ستون شوم او مصر ته ولاړ شم مصر ته په تگ به خوشاله نه شم او خوند به رانه کړي. ځکه چې له مینا پرته ژوند راته تریخ ښکارېده.

زه ډېر خپه وم چې له دې وروسته د مینا لاس نه شم نیولای او د هغې د بدن تودوخه نه احساسوم.

د بېړۍ ماڼو او عملې چې د کړت او سپدونکي ول، د مینا ډېر درناوی کاوه، ځکه چې پوهېدل دا هغه پیغله ده. چې خپل پېغلتوب به د کړت خدای ته ورکړي او په دې هم پوهېدم چې هغه د غوايي په مخکې ښه گډه پرې.

کله چې ما غوښتل د کړت د خدای په هکله له ماڼو او عملې توضیحات وغواړم، هغوی به ځواب نه راکاوه او یا به يې ځان غږاوه او ویل به يې ته بهرنی يې او مورستا په خبره نه پوهېږو.

دوه ويشتم خپر کی

مور په کرت کې څه و ليدل؟

يوه ورځ مې د کرت ټاپو له اوبو څخه سر رابهر کړ، د بېرې عملې د خوشحالی نارې وهلې؛ ځکه خپل وطن ته رسېدلي ول.

د بېرې مانو په دې خوشحالی کې، چې روغ رمت له سفره ستانه شوي د سمندر د خدای لپاره چې همغه د کرت خدای دی او په سمندر واک چلوي قرباني وکړه. څومره چې د بېرې عمله مانو او مينا د کرت له ټاپو او د زيتون له ونو او دهغه له غرونو خوشحاليدل هومره زه خپه کېدم.

د دې لپاره چې پوهېدم بايد مينا هلته پر پردم او له هغې پرته بېرته ستون شم. مينا چې خپل ټاټوبي لیده له دې پرې خوشحالی يې ژړل، خو کاپتا په حیرانی سره او په وازه خوله د کرت پر وړاندې سمندر ته کتل او په ساحل کې ولاړې بېرې يې شميرلې. له دې وروسته چې دوه ځله يې شپېته بېرې و شميرلې متوجه شو چې همدومره نورې بېرې هم هلته شته چې نه يې دي شميرلي، بيا يې وويل فکر کوم دلته دومره بېرې دي چې په ټولې نړۍ کې به نه وي.

کرت دخپل خدای په قدرت دومره اعتماد درلود چې ددغه هېواد په بندر کې نه کوم برج و او نه نور استحکامات، خو بندري کورونه له سمندره پيلېږي.

کله چې زه کرت ته داخل شوم داسې شيان مې وليدل چې په نړۍ کې مې په خپلو نورو سفرونو کې نه وليدلي. (قدر من لوستونکي دې متوجه وي چې د کرت ټاپو په اړه د سينو هه د ژوند او برخليک دغه برخه له تاريخي پلوه ډېره په زړه پورې ده، ځکه چې کرت ددغه مصري ډاکټر په وخت کې د نړۍ د يو ستر تمدن مرکز و، خود يونان، مصر، او روم په شان د کرت د ټاپو تاريخ ډېر مشهوره نه دی. نبايي ډېر خلک تر اوسه نه وي خبر چې کرت ټاپو د نړۍ په تمدن کې څومره رول لوبولی دی؟ ژباړن)

معلومه ده چې زما په شان یو ډاکټر چې کله یوه بښارته ننوځي په لومړي نظر کې د خلکو څېرو ته گوري چې وگوري خلک روغ او سالم دي کنه! د غلته ما زیاتره خلک روغ او بښکلي ولیدل.

لږه موده وروسته متوجه شوم چې د کورت د خلکو په ژبه کې داسې کلیمه نشته چې له امله یې خلک د مرگ په معني پوه شي او خلک داسې عیاشي او ساعت تېري کوي چې هېڅکله د مرگ فکر ور سره نه وي.

که څوک مړ شي د جنازې د لېږد لپاره له ډول ډول چلونو استفاده کوي چې څوک پوه نه شي کوم سړی یا بښخه مړه شوې ده.

ما واورېدل چې مړي سوځوي او له منځه یې وړي او دا هم راته بښکاره شوه چې دوی مړي نه بښخوي، ځکه چې ما په کورت کې قبر ونه لید، په کورت کې یوازې د دوی د پاچاهانو څو قبرونه ول چې پر سړي لويې تيرې ايښې دي.

خو کله چې خلک د دغو قبرونو له مخې تېرېږي مخ ترې اړوي چې وښيي، څه نه ويني او تصور کوي چې په دې ډول له مرگه انکار کولای شي.

د کورت تر هنرمندانو او صنعتگرو تکړه خلک په بل ځای کې نه موندل کېږي.

د هغوی منگي او خټين لوښي تر منگيو زيات جواهرات ورتنه دي او کله چې انسان د کورت خټين لوښي په لاس کې اخلي چې اوبه پکې وڅښي نو په کتلو یې نه مېرېږي. د لوښي پر مخ د سمندري کبانو او گلانو پر سرد پتنگانو عکسونه لیدل کېږي او هره ډله حیوانات خپل خانگري رنگ لري. په دې ډول چې انسان فکر کوي کولال د سفالي رنگونو پر ځای جواهرات پکې کارولي دي.

هر کولال د خپل گري او صراحی انځور په یوه خاص ډول انځور وي، پر یوه خټين لوښي د سمندري حیواناتو، پر بل د وچې د حیواناتو او پر بل لوښي بیا د الوتونکو انځورونه لیدل کېږي.

یو شی چې ما په طبس او بابل کې ونه لید او د کورت او سپدونکي ترې برخمن دي او پر دې سربېره د متمدنې نړۍ یوه گټه حسابېږي د کورت ټاپو د تشنابونو ډول دی.

په بابل کې تشنابونه دومره چټل دي چې یو متمدن سړی نه غواړي ورشي.

په طبس کې له دې سره سره چې زموږ خدايانو ویلي چې تشنابونه پاک وساتئ، خو بیا هم دومره پاک نه دي چې اړتیا یې وي، مگر په کورت کې هر تشناب د هنر، سلیقي او بښکلا

بېلگه حسابېږي ځکه چې شپه او ورځ د تشناب له لگنه ترمې او به تېرېږي او دومره پاک دي چې هېڅ وخت ترې بد بوی نه لټېږي.

د کرت کورونه د بابل په شان لوړ او څو پوريز نه دي خو د بابل د کورنو په پرتله د ژوند کولو لپاره مناسب او آرام دي.

د کرت خلک کوټې لويې او کرکې پراخې جوړوي او هر کور يو حمام او هر حمام د خان وينځلو لپاره يو لوی لگن يا تشت لري چې په تلو نو کې تودې او يخې او به ورته راخي.

په سر کې ما فکر کاوه، چې دغه ډول حمامونه او تشنابونه يوازې د شتمنو په کورنو کې شته، خو وروسته مې وليدل چې د بنار د ډېرو بېوزلو کسانو په کورونو کې هم دغه ډول تشنابونه او حمامونه له گرمو او يخو او بو سره شته.

زه په دغه وخت کې پوه شوم چې د دغه بنار خلک ولې بڼکلي دي ځکه چې پاک تشناب او په يخو او گرمو او بو حمام کول سړی بڼکلی کوي.

د کرت بڼځو په ورځ کې خپل يو خاص وخت له بدنه د اضافي وېښتانو په ليرې کولو او د مخ او وېښتانو په سينگار تېراوه.

دوی په سينگار کې دومره دقت کوي چې هېڅکله يوې مېلمستيا ته پخپل وخت نه راخي او څوک له دې لامله نه حيرانېږي.

په کرت کې د بڼځو کالي د هغوی له لاسونو، پښو او سينو پرته نور بدن پټوي ځکه چې پخپلو بڼکلو سينو او لاسونو وياړي او هيله لري چې خلک يې بڼکلا وگوري.

د کرت بڼځي خپل وېښتان ډېر بڼه جوړوي، په داسې حال کې چې په طبس کې بڼځي خپل وېښتان خړي او زه فکر کوم چې د بڼکلا له پلوه د کرت بڼځي په ټوله نړۍ کې ساري نه لري.

د هغوی اندامونه نري او د اندام د ظرافت له امله لږ بچيان زېږوي. د کرت بڼځي عموماً يو يا دوه بچيان لري او د بچيانو کمښت په کرت کې عيب نه دی.

د کرت سړي هم د بڼځو په شان ظريف اندامونه لري خو پراخ ټټر لري او هر نارينه هڅه کوي چې خپله ملا نړۍ وښيي.

هغوی هم د بڼځو په شان د خپل بدن وېښتان په ډېرې خيرتيا سره لېږي کوي ځکه دوی غواړي چې کله د غواگانو لوبه کوي نو بدن يې بڼکلی معلوم شي.

ډېر خلک پکې موزې پر پښو کوي او د موزو په گيټسونو يې د ځناورو عکسونه کښل

شوي وي

د کرت او سپدونکي نه غواړي نورو هېوادونو ته ولاړشي، ځکه چې په نورو هېوادونو کې د کرت په شان د سوکالی، او پاکي، وسایل نه شته او وایي مور نه شو کولای د نورو ملتونو په کورونو کې چې پاک تشنابونه او حمامونه نه لري ژوند وکړو. یو عجیب شی چې ما په کرت کې ولید او په بل هېڅ هېواد کې یې ساری نه و. هغه د موسیقي یو ډول اله وه چې له ساز غږونکي پرته غږېدله او د موسیقي غږ ترې پورته کېده.

خو هغه غږ چې ترې راوات له مخکې یې په یو شي لیکلی و او ما تعجب کاوه. زه په دې پوه نه شوم چې څنگه موسیقي او غږ لیکل کېدای شي؟ بله دا چې ما د کرت له اوسېدونکو واورېدل چې دوی کولای شي د موسیقي نوټونه ولیکي او بیا هغه وغږوي. په دې ډول چې کله یو چا کومه سندره یا موزیک نه وي اورېدلی خو لیکلې بڼه یې پیدا کړي نو د هغه له مخې همغه موزیک غږولای شي.

له دې کبله چې زه یو ډاکټریم او یوازې د طبابت علم ته مې خاصه توجه کوله نو په دې لټه کې نه شوم چې څه ډول د موسیقي نوټ لیکل کېدای شي او داسې ښکاري چې نورو هم دې موضوع ته چندان توجه نه ده کړې.

ما په کرت کې هېڅ معبد ونه لید چې د هېواد دخدای لپاره جوړ شوی وي. خو په بدل کې یې د غوايانو عبادت کاوه او د هغوی په مخکې به نڅېدل. زه پوه شوم چې د کرت ټاپو د اوسېدونکو له لوري د غوايانو عبادت مذهب ته د هغوی د علاقې له لامله نه دی. بلکې د غوايانو په مخکې له نڅا خوند اخلي او داسې ورځ به نه وي چې ددې نڅا لپاره راټول نه شي او یا پخپله ونه گډېږي.

ددغه ملت د ژوند یو په زړه پورې ټکی دا دی چې په شرابو کې افراط نه کوي. ما په کرت کې د اوسېدونکو ترپایه ونه لیدل چې څوک دې نشه شوي وي او یادي د طبس او بابل د اوسېدونکو په شان د ډېرو شرابو له امله چا کانگې کړې وي. په کرت کې ښځې ښکلي ځوانان خوښوي او له همدې امله ځوانان په لوڅو اندامونو د غویي په مخ کې گډېږي چې ښځو ته خپله ښکلا وروښيي.

هغه ښځې او نارینه چې د غږاگانو په مخکې نڅېږي دوه ډوله وي، یوه ډله هغه دي چې کسب یې همدا دی.

که نارینه وي بايد له بنځو سره واده ونه کړي او که ښځې وي بايد له نارينه ووسره ساعت تېری ونه کړي.

خو دویمه ډله هغه کسان دي چې د تفریح لپاره د غوايانو په وړاندې گډه پري او هغوی که نارینه وي له بنځو او که ښځې وي له نارينه ووسره تفریح کولای شي. زما په نظر د کورت دخلکو په دودونو او روحیه کې یوازې یو شی ناخوښ او ناسم دی، چې هغه د دوی بې ځایه هوس او تمه ده.

دغه ملت تردې حده د نویو شیانو د درلودلو لپاره کوي چې هغه شی چې نن یې خلک خوښوي سبا یې له پام غورځوي او نه یې اخلي او هیڅ سوداگر ډاډه نه دی، هغه شی چې نن د کورت دخلکو واخیست سبا به یې هم واخلي که نه؟

کله چې کورت ته ورسېدو په یوه مېلمستون کې مو واپول. ما بابل ته د سفر په ترڅ کې د هغه ځای مېلمستون لیدلی و. له ځان سره مې ویلي و چې په نړۍ کې به تردې ښه کور نه وي.

خو کله چې کورت ته ننوتم او د هغو ښکلی او پاک مېلمستون او مهربان او مېلمه پال نوکران مې ولیدل نو پوه شوم چې د بابل مېلمستون ددې ځای گرد ته هم نه رسېږي.

ځکه چې د بابل په مېلمستون کې بدرنگه او ناولو غلامانو او نوکرانو کار کاوه. په داسې حال کې چې د کورت په مېلمستون کې ښکلو هلکانو او نجونو کار کاوه، چې تل موسکي ول او مېلمنو ته به یې هرکلی وایه.

کله چې به راوغوښتل شول ښه خدمت به یې کاوه. مور مېلمستون ته له ننوتو سمدستي وروسته د هغه په ښکلي حمام کې چې گرمې او سرې اوبه یې درلودې حمام وکړ، جامې موبدلې کړې.

مینا د خپل سر وپښتان گارگوټي کړل، نوې جامې یې واخیستلې او ما ورته له رنگارنگ کبانو څخه جوړې غوږوالی او غاړه کی واخیستل.

هغه جامې چې مینا اخیستې وې د هغې سینه یې نه پټوله په داسې ډول چې ټولو دهغې سینې او لاسونو ته کتل.

له دې وروسته چې جامې یې واغوستلې ما ته یې وویل یو روان تخت کرایه کړه چې د ښار له بندره ولاړ شو او زه غواړم خپل استاد وگورم.

زموږ مېلمستون د کورت په بندریانې بندري سیمه کې و، له دغه ځایه مو یو روان تخت

کرایه کړ او پرې سپاره شوو. د بنار په لور و خوځېدو. بنار د بندر په پرتله لږ پر لورې سیمې پروت و او دومره باغونه یې درلودل چې ټیټې ودانۍ پکې پټې وې. مینا روان تخت د یوه باغ په مخکې ودر او و مور باغ ته ننوتو. مینا وویل دا زما د استاد کور دی.

په کرت کې هر ځوان یا پیغله چې د غوايانو په مخکې گډېږي یو استاد لري چې د هغوی ښوونکی او ملاتړی وي او د نڅا تخنیکونه وربښي، دغه راز د هغوی له گټو دفاع کوي او اجازه نه ورکوي چې نور دهغه د شاگرد حق ضایع کړي.

د مینا استاد یو بوډا و. چې کله یې مور کور ته ورننوتو یوه اندازه پاپيروس (د پخوانۍ زمانې کاغذ چې له مصره واردېده. ژباړن) یې په مخکې پراته ول او مطالعه کول یې.

ما وکتل چې پر دغو کاغذونو د غوايانو عکسونه کښل شوي او معلومه شوه چې دغه غوی هغه ځناور دی چې سبا به یو شمېر کسان دهغه په مخکې گډېږي او بوډا نیت لري چې پوه شي په کوم غوايي شرط ترلاسی شي.

کله چې بوډا مینا ولیدله خوشاله شو او هغه یې ښکل کړه ویې ویل مینا! ما فکر کاوه چې ته خدای ته تللي یې او بېرته نه یې راستنه شوې، خو لا مې باور نه کېده او فکر مې کاوه چې رابه شي، ځکه مې بل شاگرد نه و. نیولی.

هغه کوټه چې دلته ستا د اوسېدو لپاره وه، همغسې پخپل حال ده خو څه موده کېږي چې پاکه شوې نه ده او ښايي زما ښځې ورانه کړې وای او پر ځای یې جوړ کړی وای، چې په هغه حوض کې خپل کبان وروزي ځکه چې زما ښځه له کبانو سره ډېره مینه لري.

مینا وویل. ستا مېرمنې له کومه وخته د کبانو له روزلو سره لېوالتیا پیدا کړې؟ کله چې زه له دې ځایه تلم هغه خود کبانو د روزلو په فکر کې نه وه.

بوډا وویل دا مې نوې ښځه ده چې تان ده لیدلې او که اوس یو ځوان سړی ورسره نه وای. ما به وروستلې وې او له هغې سره مې معرفي کولې، خو اوس یو ځوان نڅاگر چې نوې یې نڅاپیل کړې له هغې سره دی او که تا ورولم حالت به یې بدل شي.

ایا غواړې خپل ملگری ماته معرفي کړې چې زه هم ورسره ملگری شم او دغه کور دهغه د خپل کور په شان شي.

مینا! وویل زما ملگری یو مصری ډاکټر دی او نوم یې (سینووه) ابن الحمار

دی. یوازې ژوند کوي او بښخه نه لري چې ورسره تفریح وکړي.
 بوډا وویل که څه موده په دې هېواد کې تېره کړي یوازې به پاتې نه شي. ځکه چې په
 کرت کې بښکلې بښخې نه پرېږدي چې یو سړی یوازې پاتې شي.
 خوتاته وایم مینا! ایا ناروغه یې چې له یوه ډاکټر سره دلته راغلې یې او که ناروغه
 وې زه به ډېر خپه شم. ځکه کله چې راغلې زړه مې خوشحاله شو او فکر مې وکړ چې له تابه
 وغواړم سباد غوايي په مخکې ونخېږي او لږ سره سپین زما په برخه کړي.
 مینا وویل. زه مریضه نه یم او تر بل هر وخت روغه یم.
 له دې امله مې له دغه مصري ډاکټر سره سفر وکړ چې هغه زما ژغورونکی دی او که هغه
 نه وای. زه به په بابل کې مړه شوې وم او یابه مې ځان وژلی وای.
 بوډا وویل هیله ده چې له دغه مصري ډاکټر سره د ملگرتیا له امله دې خپل پیغلټوب له
 لاسه نه وي ورکړی. ځکه ته پوهېږي که ستا پیغلټوب ضایع شي اجازه به درنه کړي چې
 د غوايانو په مخکې ونخېږي او خدای ته هم نه شي ورتلای.
 بیا بوډا پیغلې ته نژدې شو او د هغې سینې یې لمس کړې. ویې ویل ډارېږم چې ستا
 پیغلټوب دې له لاسه وتلی نه وي. ځکه چې کله ته له دې ځایه تللې سنې دې ډېرې وړې وې
 او اوس لږ لویې شوې دي.
 ایا غوره نه ده. تر دې مخکې چې د غوايانو په مخکې ونخېږي تا معاینه کړو او پوه
 شو چې پیغله یې که نه؟ پیغلې په غوسې سره وویل نه غواړم د بابل د مریانو د پلورنې
 د بازارونو په شان. چې هلته بښخې معاینه کوي چې پیغلې دي کنه؟ ما هم معاینه کړې.
 زه درته وایم له دې کبله مې له دغه سړي سره سفر وکړ چې هغه وژغورلم او که هغه نه
 وای زه به هم په کرت کې نه وم.
 ته خو یوازې د خپل سخوندر او عاید په فکر کې یې او زما ډخبرې پروا نه کوي.
 له دې خبرې وروسته مینا وژړل او بوډا چې د هغې او بښکې ولیدې پر خپلې خبرې
 پښېمانه شو. ویې ویل مینامه ژاړه! زه باور لرم چې ته رښیتا وایې او لا پیغله یې. دغه
 سړی ستا ژغورونکی دی او که هغه نه وای ته به هم کرت ته نه وای راستنه شوې.
 بیا یې د خبرو موضوع بدله کړه او زیاته یې کړه. را په زړه شول چې زه باید نن مینوس
 ته ورشم او له دې کبله چې هلته د تگ لپاره ځنډېدلې یم نه غواړم چې جامې هم بدلې کړم
 او په همدغه جامو کې به لاړ شم.

تاسې په همدې کور کې پاتې شئ، استراحت وکړئ، ډوډۍ وخورئ او که بښخې مې پوښتنه وکړه چې چېرته تللی يم ورته ووايئ مینوس ته تللی دی، ما يې ځکه مزاحمت و نه کړ چې غوايي ته نخېدونکي ځوان ورسره و.

بښخې ته مې دا هم ووايه، کله چې د مینوس له کوره راووخم نو خپلو غوييو ته هم ورځم. ځکه چې يو غويي به چې لايې په لوبو کې گډون نه دی کړی، سبا ډگر ته ننوځي او زه يې بايد وگورم.

مينا وويل، زه او سينو هه هم له تاسره څو زه به هلته خپل ملگري وگورم او سينو هه به وروپېژنم.

له دې کبله چې د بودا او د مینوس د کور تر منځ واټن کم و، نو په روان تخت کې نه بلکې پلي ورغلو.

د مینوس کور ته چې ورننوتو په حيرانۍ سره مې وليدل چې هلته يوه ستره ماڼۍ ده، او وروسته پوه شوم چې مینوس د کور تپاچا دی.

زه داسې هک پک شوم چې زما د مريي کاپتا په خبره داسې راته بښکاریده چې پر سر روان يم.

هلته پوه شوم چې په کور کې د پاچا نوم مینوس دی او په کور کې د مینوس په نوم دومره پاچاهان تېر شوي چې د کور ځينې او سپدونکي نه پوهېږي چې دغه اوسنی پاچا څو يم مینوس دی.

کله چې هغه ستر تالار ته ننوتو چې مینوس پکې و، ومې ليدل چې هلته ډېرې بښخې او نارينه راټول شوي او داسې په لوړ غږ خبرې کوي او خاندې چې گڼې پخپل کور کې دي نارينه وو بښکلې او رنگارنگ جامې اغوستې وې او ټول بښايسته وو، بښځو هم په بښکلا او بښايسته جامو کې له يوه بل سره سيالي کوله.

مينا زه خپلو ملگرو ته ورمعرفی کړم، بښځو هغه په غيږ کې ونيوله او بښکل يې کړه، نارينه يې هم په ليدو خوشحاله شول خو له دې کبله هېڅ حيران نه شول چې هغه خودا څه موده نه وه.

موږ له ډېرو نارينه وو او بښځو تېر شو چې بالاخره مینوس ته ورسېدو.

مینوس هم د نورو په شان له يو شمېر کسانو سره چې شاوخوا يې ولاړ و، خندل او هغه

هم د مينا په ليدو خوشحاله شو.

له دې وروسته چې مینا زه ور معرفي کړم او مینوس پوه شو چې ما دغه پیغله ژغورلې ده په مصري ژبه یې له ما مننه وکړه او ویې ویل سینو هه! تا زموږ خدای ته یو ستر خدمت وکړ ځکه هغه نجلی دې راستنه کړه چې باید زموږ خدای ته ورشي او مینا به ډېر ژر زموږ د خدای کور ته ورشي.

بیا مینا له هاله بهر کړم او ویې ویل راځه چې د مانی. کوټې در وښییم او په هرې کوټې کې د هغې کوټې د شیانو په لیدو سره خوشحاله کېدل. ما کتل چې د مانی. نوکرانو له دې پرته چې د مینا له اورد غیابته حیران شي د هغې په لیدو خوشحالي کوله.

مینا ددې چارې علت ماته بیان کړ او ویې ویل، دا چې هېڅوک په دې هېواد کې د بل چاله اورد غیابته نه حیرانېږي علت یې دا دی چې نه غواړي د چا د مرگ لپاره خواشینی وکړي.

کله چې یو څوک مې کېږي هېڅوک د هغه ذکر نه کوي او له همدې امله کله چې یو څوک ورک شي تر هغه یې پوښتنه نه کېږي مگر بیرته راستون شي او که راستون نه شي فکر کوي چې هغه مړ شوی دی نو باید هېر کړای شي.

ځکه دتللو کسانو په تېره بیا د مړو یادول د خپگان سبب کېږي او په دې هېواد کې څوک نه غواړي چې ځان غمونو ته وسپاري. له دې وروسته چې مینا د مانی. کوټې راوښودې زه یې هغې کوټې ته بوتلم چې د نورو پر سرودانه شوې وه.

له هغه ځایه ستر څرخایونه، چې غوايي پکې څرېدل او له ښاره دباندې د زیتون باغونه او کروندې لیدل کېدې. مینا راته وویل دا زما کوټه ده.

ما وویل مینا نوته په دې کوټه کې ژوند کوي؟ مگر ته د پاچاهۍ د مانی. اوسېدونکې وې؟

پیغلې وویل هو! دغه جامې چې دلته گوري ټولې زما دي، خوزه یې نه شم اغوستلای ځکه چې له موډه لوېدلې او زموږ په هېواد کې ژر ژر جامې بې موډه کېږي. ما وویل مینا زه ستا دې خبرې ډېر حیران کړم، ځکه چې هېڅکله مې تصور نه کاوه ته هغه ښځه یې چې ستا د اوسېدو ځای به سلطنتي مانی. وي.

مينا وويل که زمور د پاچا نوم دې زده وای نو په دې به پوه شوی وې چې زما نوم يانې مينا د پاچا له نوم مینوس څخه اخیستل شوی دی.

ما وويل نو ولې دې دغه خبره ما ته ونه کړه چې پوه شوی وای چې ته د کورت د سلطنتي کورنۍ غړې یې؟ مينا وويل ولې ووايم؟ دلته ټول کسان يو شان دي او ما اړينه نه بلله چې تا ته ووايم چې زه د کورت د سلطنتي کورنۍ يم.

پوه شوم چې مينا سمه خبره کوي او د مینوس په هال کې د خلکو د چلند څرنگوالي دغه خبره ثابتوله. ځکه چې خلکو هلته داسې چلند کاوه چې ته وای په خپل کور کې دي او گنې پوهېږي نه چې دلته د کورت پاچا دی.

زه په دې هم پوه شوم چې له هغې ورځې چې مې مينا وليده ولې سرو او سپينو پرې اغېز نه کاوه او که به مې کوم شی ورته اخیسته او یا مې هغې ته ډالۍ ورکوله نه خوشحالیده. ځکه چې مينا له ورو کوالي عادت کړی و چې سره او سپين وگوري او هغه څه به چې ما ورکول دهغې لپاره يې اهميت نه درلود او هغه يې نه خوشحالوله.

ما وويل مينا ته چې د کورت د پاچا خپله يې څنگه دغوايانو په مخکې نڅېږې؟ ایا دغه موضوع د هغې بڼځې لپاره چې له سلطنتي کورنۍ څخه ده ناسم کار نه دی؟ مينا وويل زمور په هېواد کې د غوايانو په مخکې کې گډېدل داسې کار دی چې ټول مشران که وغواړي پرې مشغولېدای شي او هر څوک چې په دغه کار کې وځلېږي قدرونه يې کېږي، نو دغه کار عيب نه بلکه له وياړونو شمېرل کېږي.

بيا له مينا سره يوځای له مانۍ ووتلو او د غويو د لوبو د موسسې پر لور و خوځېدو. په کورت ښار کې د غويو د لوبې موسسه يو وړوکی ښار دی چې د ستر ښار په څنگ کې جوړ شوی دی.

په دغه ښار کې دغوايانو د لوبو لپاره څو ميدانونه او د غويو د ساتلو لپاره څو لويې غوجلې جوړې شوي دي.

د غوجلو په څنگ کې څر ځايونه دي چې شاوخوا يې کتارې درول شوي دي. کله چې د کورت هوا سرېږي، غواگانې غوجلو ته بېول کېږي او په گرمۍ کې يې بېرته څر ځايونو ته بيايي.

خو هغه غوايي چې سبا يا بل سبا د غوايانو د لوبو په ډگر کې پر نڅېدونکو نجونو او ځوانانو حمله کوي په غوجله کې ساتل کېږي.

کله چې د غوييو د لوبو موسسې ته ولاړو د مينا استاد هلته و او په دې سيمې کې زما په ليدو خوشحاله شو.

دغه راز هغه کاهنان چې دنده يې د غوايانو پالل او د نخېدونکو روزلو، د مينا په ليدو خوشحال شول خو دوی هم دې ته حيران نه شول چې مينا دا دومره موده چېرې وه؟ له دې وروسته چې کاهنان پوه شول زه مصري ډاکټر يم د غوييو د خوړو او دا چې کله بايد خواړه ورکړل شي چې ويښتان يې ځلانده وي او ډېر عمر وکړي له ما څخه پوښتنې وکړې.

په داسې حال کې چې زه پوهېدم د دوی معلومات تر ما ډېر دي، ځکه چې له سلگونو کلونو راهيسې د دوی نیکونو غوايي روزلو او پالل.

له هره پړاو وروسته د پلرونو علمونه زامنو ته لېږدول کېږي او زامن پرې نوي شيان ور زياتوي او بيا يې خپلو زامنو ته سپاري.

مينا کاهنانو ته ډېره نژدې او پر هغوی گرانه وه او له همدې امله کله چې يې وليدل د استاد په خوبه يې موافقه وکړه چې سبا د غوايي په مخکې ونخېږي او يو غويي يې هم ورته په نظر کې ونيو.

مينا له دې انتخابه ډېره خوشحاله شوه ځکه چې پوهېدل به بس ورځ به خپل هنر نندارې ته وړاندې کوي.

له هغه وروسته مينا زما د لارښوونې مسوليت پر غاړه واخيست او ستر کاهن ته ورغلو چې د غوايي بازانو د ټولو کاهنانو مشر گڼل کېده. کله چې د ستر کاهن کوټې ته ورننوتو د کوټې د تيارې له امله مې په سر کې ونه ليد او بيا مې سترگې پر هغه سړي ولگيدې چې سړيې د غوايي په شان زېرنگه و.

دغه سړي چې سړيې د غوايي په شان و، مور ته سرتيت کړ او بيا يې خپل سر چې د غوايي سر و، لېرې کړ نو زه پوه شوم چې سر او مخ يې د عادي انسان په څېر دي.

وروسته همدغه سړي چې ستر کاهن و مور ته موسکي شو او بڼه څېره يې درلوده. خو زه يې له شکل او صورته وډار شوم، ځکه د هغه په څېره کې يو ډول بې رحمي او تاو تريخوالی ليدل کېده.

مينا چې کله غوښتل ورته ووايي چې هغه څنگه ورکه شوه؟ او ويې نه کړای شول چې د کړت د خدای پر وړاندې خان قرباني کړي نو ستر کاهن ورته وويل، ضروري نه ده چې

توضیحات ورکړی. ځکه چې زه له دې مسلې خبریم او پوهېږم چې ته یې تښتولې وې او نورو هېوادنو ته یې بیولې وې.

بیا یې زه وستایلم او ویې ویل سینووه! له دې کبله چې تا مینا کړت ته راستنه کړه چې وکړای شي ځان خپل خدای ته قرباني کړي ما امر وکړ چې تا ته ډېرې ډالۍ درکړي کله چې خپل مېلمستون ته ستون شوي هلته به ډېرې ډالۍ وگورې.

ما وویل ما نه مینا د ډالیو د ترلاسه کولو لپاره ژغورلې ده او نه د هغو د ترلاسه کولو لپاره کړت ته راغلی يم. بلکې دې ځای ته زما د راتلو هدف د علم ترلاسه کول دي.

زه تردې وړاندې چې کړت ته راشم سوریې، بابل او هاتي هېوادونو ته هم تللی وم او په دغو هېوادونو کې مې ډېر شیان زده کړل، اوس کړت ته راغلی يم چې دلته هم خپل معلومات زیات کړم.

د کړت د خدای په هکله مې د پام وړ شیان اورېدلي او ماته وویل شول چې تاسې یو لوی خدای لرئ چې ځوان هلکان او نجونې یې خوښېږي، خو په دې شرط چې هېڅ ډول بدني ککړتیا ونه لري.

دا یو ستر صفت دی چې د بابل او سوریې په خدایانو کې نشته، ځکه چې د بابل او سوریې خدایان اجازه ورکوي چې نارینه او ښځې په معبدونو کې له یو بل سره تفریح وکړي.

ستر کاهن وویل دلته پر لوی خدای سربېره نور خدایان هم شته چې خلک یې عبادت کوي او حتی په بندري سیمو کې د نورو هېوادنو د خدایانو لپاره هم معبدونه جوړ شوي. ته کولای شې په یوه معبد کې د امون خدای یانې د مصر د خدای لپاره قرباني وکړې خو زموږ ستر خدای بهرنيان نه پېژني او نه شي کولای چې ویې پېژني.

ځکه یوازې هغه کسان چې د هغه د پېژندلو لپاره روزل شوي او د تعلیم یافته مریدانو له ډلې څخه دي اجازه لري چې هغه وگوري او تر اوسه چې چالیدلی بېرته نه دی راستون شوی چې ووايي زموږ ستر خدای څه ډول و.

تاسې ته دومره وایم چې د کړت د خدای لویوالی او نیکمرغي په لوی خدای پورې تړاو لري.

ما وویل ای لویه کاهنه! کله چې په هاتي هېواد کې وم د هغه ځای له اوسیدونکو مې اورېدلي ول، چې د هغوی خدایان ځمکه او اسمانونه دي او یو پکې هغه بل د باران په

وسيله القاخ کوي او محصولات پيدا کيږي.

په همغه وخت کې مې په مبهمه توگه واوريدل چې د کرت د ملت خدای سمندر دی خکه چې دغه ملت خپل قدرت او نيکمرغي له سمندر کچ کوونې ترلاسه کوي. ستر کاهن وويل ستا د خبرو يوه برخه سمه ده او موږ په ډېر مسلو کې خپله نيکمرغي او قدرت له سمندر کچ کوونې اخلو، خو زموږ خدای سمندر نه دی مگر د سمندر خدای هم دی.

سینووه! په دې پوه شه چې په ټولو ملتونو کې د کرت ملت يو ازبني ملت دی چې يو ژوندی خدای، خپل ستر خدای بولي، په داسې حال کې چې نور ملتونه د مړو خدايانو عبادت کوي او يادا چې د خدايانو خپرې او بنې يې له لرگيو او کانو څخه جوړ کړې وي او د هغو عبادت کوي.

زموږ خدای نه يومړ شوی خدای دی او نه کانی او لرگی دی بلکې ژوندی دی او تر هغه وخته چې زموږ خدای ژوندی وي هېڅ ملت نه شي کولای چې د کرت له ملت سره مبارزه وکړي او که مبارزه هم وکړي ناکام به شي.

ومې ويل اې ستره کاهنه! ما اورېدلي چې ستا سې خدای په يوه غار کې اوسي چې اورېده او تياره دالانونه لري او زه ډېر غواړم چې دغه غار او دغه کور وگورم. خو نه پوهېږم چې ولې هغه کسان چې ستاسې د خدای دکتولپاره انتخابېږي او ياد هغه کور ته ورځي بېرته نه راځي؟

په داسې حال کې چې هغه ته اختيار ورکړای شوی وي چې له هغه کوره راستانه شي، ته ووايه چې ولې دغه کسان بېرته نه راستنېږي؟

ستر کاهن وويل له دې سره سره چې زموږ د خدای سمبول غويی دی، خو زموږ خدای غويی نه دی بلکې يو داسې موجود دی چې څوک نه شي ويلاى هغه څه شی دی؟ همدومره پوهېږو چې ژوندی دی خودا چې ولې ځينې کسان ورځي او بېرته ترې نه راستنېږي دا د دوی لويه نيکمرغي او وياړ دی.

خکه چې زموږ د ځوانو هلکانو او نجونو لپاره تر ټولو لوی وياړ او نيکمرغي داده چې خدای وگوري او له هغه سره پاتې شي. له همدې امله کله چې هغه وگوري داسې نيکمرغي احساسوي چې په دې دنيا کې ورته ژوند نيمگړی او خراب ښکاري.

دوی پوهېږي چې که دنیا ته بېرته راشي ددې دنیا زیار او زحمتونه به گالي. مینا! ایا ستا هیله دا نه ده چې د خدای کور ته ورشي او خپل پاتې عمر هلته تېر کړي؟
مینا خواب ورنه کړ او ما وویل ایا زه د خدای کور ته د ننوتو اجازه لرم او ممکنه ده چې د هغه د کور د ننوتو لاره وگورم؟

ستر کاهن وویل هغه شپه چې سپوږمۍ په اسمان کې د خوار لسمې شي نژدې ده او په دې شپه به مینا د خدای کور ته ځي او ممکنه ده ته هم د خدای د کور د ننوتو لاره وگوري. ومې ویل که مینا ونه غواړي او چمتو نه شي چې د خدای کور ته ورشي بیا به څه کېږي؟

ستر کاهن وویل تر اوسه پورې دا سې نه دي شوي چې یو ځوان هلک او یا پېغله د خدای کور ته ننوتو ته نه وي چمتو شوي او مینا هم تر هغه وروسته چې د غوايانو په مخکې ونڅېږي په ډېر شوق به د خدای کور ته ورشي.

له دې خبرې وروسته ستر کاهن د غوايي سر پر خپل سر کېښود او دا په دې مانا و، چې موږ پوه کړي د کتنې وخت پای ته ورسېد او مینا زما لاس ونيو او له کوتې بهر شو. له دې وروسته چې د ستر کاهن له کوتې ووتو مینا له ما بېله شوه او ویې ویل سبا د نخېدا ورځ ده او زه باید نن شپه د غوايي لوبې په موسسه کې پاتې شم. له دې سره زه یوازې مېلمستون ته ستون شوم.

کله چې مېلمستون ته راغلم گورم چې زما مریي کاپتا شراب څښلي او مست دی او ویې ویل سینو هه... زما باداره! ... دغه ځای د مغرب تاتوبی او د نیکمرغۍ مرکز دی (پخوانیو مصریانو هغه څه چې ورپسې ملتونو جنت وایه د مغرب تاتوبی باله ژباړونکی (

دلته شراب ډېر ارزانه او پرېمانه دي او هېڅ بادار خپل مریي په کوتک نه وهي چې ولې دې دومره سپین یا سره پټ کړي دي او که کوم خان خپل نوکر ته غوسه شي او له کوره یې وباسي، نو کړیوه ورځ ځان پټوي او یوه شپه وروسته بېرته راستنېږي او بادار یې گناه بښي.

خو ددې ځای سوداگر ډېر چالاک دي او همغه ډول چې د ازمیر سوداگریو مصری غولوي، دوی بیا ازمیري سوداگر دوکه کوي خو په دې ښار کې یو ډول وړوکی کب د زیتون په غوړو کې ږدي چې یوه موده په غوړو کې پاتې شي او دغه کب دومره خوندور

وي چې خومره يې و خورې نه پرې مړېږي. (د کاپتا هدف د ساردين په نامه يو ډول کب دی، چې د کرت او سپدونکو به په غور و کې اېښوده او اوس هم دغه دود په اروپا کې شته ژباړن)

له دې خبرې وروسته زما مريبي د کوټې دروازه بنده کړه او له دې وروسته چې ډاډه شو د دروازې شاته څوک نه شته ويې ويل باداره داسې ښکاري چې په دې ښار کې کومه حيرانوونکې خبره شوې ده؟ ځکه چې ما په بندري سيمه کې اوريدلي چې د کرت خدای مړ شوی او کاهنين چې د خدای مرگ وارخطا کړي هڅه کوي يو بل خدای پيدا کړي. خو هر څوک چې دغه خبره وکړي سخته سزا ورکول کېږي او دوو تنو مانيو گانو چې دغه خبره کړې وه د کرت په ساحل کې له لويو ډبرو څخه سمندر او اختاپوس ته اچول شوي دي. (اختاپوس يو ډول سمندري حيوان دی چې اووه لاسونه لري ژباړن).

ځکه چې د کرت او سپدونکي وايي چې د هغو قدرت او نيکمرغي په ستر خدای پورې اړونده ده او که د کرت خدای مړ شي د کرت خلک به خپل قدرت او نيکمرغي له لاسه ورکړي.

کله چې کاپتا دغه خبره وکړه په زړه کې مې يوه هيله پيدا شوه او هغه ته مې وويل که داسې وي او د کرت خدای لکه چې خلک وايي مړ شوی وي نو داسې ښکاري دغه خبر سم دی. (ځکه چې له دې سره سره چې حکومتونه تل هڅه کوي له ملتو خبرونه پټ کړي، خو خلک له ټولو خبرونو خبرېږي) که داسې وي نو کله چې مينا د خدای کور ته ننوځي له هغه ځايه به راوځي.

درويشتم خپرکی

د کرت د غوايانو د لوبو په ډگر کې

پر بله ورځ د مينا په مرسته چې د غوايانو د لوبو په ډگر کې يې نفوذ درلود، زه په داسې ځای کې کېنول شوم چې هر ځای ډېر ښه وليدلای شم.

غوايان يو په بل پسې ډگر ته ننوتل هلته تر لسو کتارونو ډېر کسان ناست ول؛ خو ټولو ميدان ډېر ښه ليدای شو؛ ځکه چې دنندار چيانو ځای داسې جوړ شوی و، چې يو کتار له بله پورته و. په دې توگه يې يو دبل مخه نه نيوله.

د ځوانو هلکانو او نجونو نڅا څو ډوله وه خو تر ټولو سخته نڅا هغه وه چې بايد نخېدونکي د غوايي د دواړو ښکرو له منځه ټوپ کړي او د هغه پر ملا ودرېږي لکه چې مخکې مې ويلی ول، مينا يو ځل دغه ډول نڅا کړې وه.

ومې کتل چې د کرت شتمنو پر غوايانو شرطونه تړل داسې برېښېدل چې پوهېږي يو غويی تر بل هغه ښه دی، خو زما له نظره ټول غوايان يو شان ول، زه يې په توپير نه پوهېدم.

مينا هم د نورو په شان د غوايي په مخ کې ونخېدله. زه وډار شوم ځکه د غوايي د ښکر يو گوزار د مينا د وژنې لپاره بس و.

خو له دې وروسته چې د هغې چالاکي مې وليده پوه شوم چې غړي او عضلې يې په کنټرول کې دي. نو مې ډار کم شو او د نورو په شان مې ورته خوشحالي وکړه. په کرت کې نجونې او هلکان لوڅ د غوايانو په مخکې گډه پېږي ځکه دغه نڅا دومره خطرناکه ده چې که جامې ونه باسي و به وژل شي.

جامې که څه هم نرۍ وي خو ددې مخه نيسي چې وکړای شي خپل غړي او د بدن عضلې په خپل کنټرول کې راولي.

له دې سره سره چې يو شمېر ښځو ښه اندامونه درلودل خو زما په باور د مينا اندام تر

ټولو بنکلی و.

د مینا استاد باوري و، چې دا به هغسې ونه نخپړي، چې باید وای؛ ځکه مینا ډېره موده له کرته لرې او تمرین یې هم نه و کړی.

له نخاورو سته مینا په داسې حال کې چې بدن یې په مخصوصو تیلو غوړ کړی و راغله او ویې ویل سینووه! بل سبا سپورمې په اسمان کې گرده کېږي او زه باید د خدای کور ته ولاړه شم.

له همدې لامله ملگرو مېلمنه کړې يم چې په یوه جشن کې گډون وکړم، نو له تا سره نه شم تللی خو په هغه شپه چې د خدای کور ته ځم ته هم زما د نورو ملگرو په شان د خدای د کور تر دروازي پورې راسره تلای شي.

ما وویل هر ډول چې ته وایې زه به همغسې وکړم او په دې شپه به له تا سره وم او له ننه تر بلې ورځې پورې به خپل وخت د کورت په نندارې تېر کړم.

یو په زړه پورې شی چې ما خوشحالوي دادی چې څو تنو پیغلو چې ستا ملگري دي خو لا خدای ته نه دي وقف شوي ماته بلنه را کړې چې د هغو کور ته ورشم او له هغو سره تفریح وکړم.

که څه هم هغوی ستا په شان بنکلی نه دي خو چاغې دي او د هغوی چاغوالی به د دوی عیب پټ کړي.

مینا زما مټ ونيو او ویې ویل سینووه! زه نه غواړم چې کله زه له تا سره نه يم نو ته هغو نجونو ته ورشي چې زما ملگري دي.

لږ تر لږه دوامه صبر وکړه چې زه د خدای کور ته ننوتم بیا ازاد یې چې هر څه دې زړه غواړي ویې کړه، ځوانو نجونو ته لاړ شه او له هغوی سره ساعت تېر کړه.

ما وویل، مینا ټوکې مې کولې له بنځو سره د تفریح کولو شوق نه لرم. اوس بندري سیمې ته ورځم، هلته طبابت پیلوم؛ ځکه هلته د نورو ملتونو ډېر خلک شته چې ناروغان دي او زما معالجې ته اړتیا لري.

همدغه کار مې وکړ. بندري سیمې ته ولاړم مېلمستون ته ننوتم او طبابت مې پیل کړ، تر هغه چې شپه شوه او سپورمې په اسمان کې راڅرگنده شوه.

دا مهال له ټولې بندري سیمې د موسیقي او ساز او ازونه پورته شول؛ ځکه په کورت کې ډېر عمومي ځایونه شته، ان هغه کسان چې په کورت کې بېوزله دي د شتمنو په شان

هره شپه په عیش او تفریح تېروي. دوی داسې ژوند کوي چې گني نه مري او په داسې نړۍ کې ژوند کوي چې ویر او کړاو پکې نشته. زه پخپلې کوتې کې له دې پرته چې په پوه بله کرم د سپوږمۍ رڼا ته ناست وم او کاپتا زما د کوتې تر څنگ په خپلې کوتې کې اوږد غځېدلی ویده و او یا یې ځان ویدېدا ته چمتو کاوه.

یو وخت گورم چې یوه ځوانه بنځه زما کوتې ته راننوته، ما وکتل چې د مېلمستون له کارکوونکو څخه ده. ما ته یې ویل سینو هه! ... غواړې له ما سره ساعت تېری وکړې ما وویل، نه... ساعت تېري ته مې زړه نه کېږي.

هغې وویل، که فکر کوي زه ستا وړتیا نه لرم د مېلمستون یوه بله نوکره به راو لېږم چې راشي له تا سره تفریح وکړي.

ومې ویل، نه... نه... زه د تفریح کولو او ساعت تېري شوق نه لرم، غواړم یوازې و اوسم. ځوانې بنځې وویل، عجیبه ده له دې سره سره چې بهرنیان د ساعت تېری لپاره وسیله لري خو قصداً غواړي چې له غمونو سره مخامخ وي او یوازې او سپېږي په داسې حال کې چې د کورت خدای بنځه د سړي لپاره پیدا کړې او نارینه یې د بنځې لپاره پنځولی دی بیا ما ته رانژدې شوه او ویې ویل، سینو هه! له ما سره تفریح وکړه؛ ځکه زه غواړم پوهه شم یو مصری ډاکتر څنگه ساعت تېری کوي.

ومې ویل، ما پخپل حال پرېږده؛ ځکه د ساعت تېري او مستۍ حوصله نه لرم. نجلی وویل، که ته د نورو بهرنیانو په شان تاندوالی نه لرې، علت یې دادی چې ځان دې دلته بندي کړی دی.

ومې ویل، زما له کوتې ووځه او چې مې درته غږ نه وي کړی دلته مه راځه. نجلی وویل، حیرانه په دې یم په هغه هېواد کې چې سړي یې لکه دغه مصری ډاکتر داسې وي نو خلک ژوند ته څه هیله کوي!!

ما سترگې په سپوږمۍ کې بنځې کړې وې او خواشینۍ وم، ځکه پوهېدم یوازینی بنځه چې ما غوښتل هغه خپله خور کرم له ما جلا کېږي چې د خپل خدای کور ته ولاړه شي او خپل پېغلتوب هغه ته ډالی کړي.

په همدې سوچونو کې وم چې ناڅاپه مې پام شو په کوټه کې څوک شته او د هغو عطرو بوی ترې لټېږي چې نن مې د غوايانو د لوبو په ډگر کې بوی کړی و، سر مې اوچت کړ گورم چې مینا ده.

ومي ويل، مينا څنگه دلته راغلي؟

مينا وويل، ورو خبرې كوه زه نه غواړم څوك زموږ غږ واوري بيا زما تر څنگ كېناسته او ويې ويل، له دې كبله دلته راغلم چې د غوايانو په ډگر كې مې له خپله تخته كره كېږي زه ددې خبرې په اورېدو حيران شوم، ځكه د راته له امكانه لېرې بڼكارېده چې د مينا په شان يوه نجلی د غوايانو له لوبې څخه له ټول تعصب سره سره د غوايانو د لوبې په موسسه كې له خپل كته كره وكړي.

بيا مينا وويل، زه هم بڼه نه پوهېږم چې ولې په دې وخت كې دلته راغلي يم، بڼايي له كته كره كې دلته راكارلې يم.

بڼايي راغلي يم چې له تا سره خبرې وكړم، خو كه ته غواړې ويده شي زه له دې ځايه ځم مگر كه خوب نه درځي زه دلته پاتې كېږم او ستا خبرې اورم، ستا درمل بويوم او كله چې كاپتا ټوكې كوي د سرو بڼستان به يې راكارم.

زه فكر كوم په نورو هېوادونو كې له تا سره سفر زما فكر بدل كړی دی او نور د پخوا په شان د غوايانو له بويه او د غوايانو د لوبې له نندارې او د نندارچيانو له نارو سورو خوند نه اخلم.

ان د پخوا پر خلاف نه غواړم د خدای كور ته ننوځم. هغه خبرې چې نور يې په دې اړه راته كوي د ماشومانو د بې مانا خبرو په شان راته بڼكاري او س مې د ملگرو لوبې نشي بوختولای، داسې برېښي چې زما عقل يې را څخه اخیستی وي او بل عقل يې لكه د هغو ملتونو عقل، چې ما كتلي دي زما په سر كې اېښی وي.

نو اوس درته وايم چې زما لاس ونيسه او له دې سره سره چې نن دې ويل چاغې بڼخې دې خو بڼېږي او زه چاغه نه يم خو غواړم ته مې لاس ونيسې.

ما وويل، مينا! زه په ځوانۍ كې يو ساده سړی وم او هيڅ يوه بڼخه مې خپله خور نه كره تردې چې يوه ورځ يوه حريصه او بې رحمه راباندې پېښه شوه او هرڅه چې مې درلود را څخه يې واخيستل.

له هغه وروسته هېڅ بڼخې ته لېواله نه شوم، ځكه چې له بڼخو مې كره پيدا شوه، مافكر كاوه ټولې ځوانې بڼخې د هغې په شان دي. خو تر هغه وروسته چې ته مې وليدې، ستا په هونښيارۍ پوه شوم ومې ليدل چې ته سرو او سپينوزرو ته هېڅ پام نه كوي نو سر مې خلاص شو چې په دې دنيا كې داسې بڼخې هم شته چې نارينه يې خپله خور كولاى

شي، له دې پرته چې د سرو او سپينو لپاره د هغه سړي خور شوي وي
په دې وخت کې د بېوزلو او کمزورو په هکله زما په زړه کې مينه پيدا شوه او بېوزله
ناروغان مې له فيسه پرته معالجه کول.

هغه کسان چې غاښو به يې درد کاوه بې له دې چې اجوره ترې واخلم د هغوی غاښ به
مې ورايست. ځکه کله چې مې ليدل ته د دنيا د مال او شتمنی په هکله دومره بې پروا
يې، له ځان سره مې وويل چې زه هم بايد د دنيا او دولت فکر ونه کړم خو اوس چې ته
غواري له ما جلا شي او د خدايانو کور ته ولاړه شي، له خدايانو او انسانانو دواړو کرکه
کوم.

ځکه چې پوهېږم ستا له تگه وروسته به زما روح په شاړه ځمکه کې د يوه تور کارغه
په شان شي او تل به له غمونو سره مخامخ وي.

له دې امله درته وايم چې مينا په دنيا کې هېوادونه د پردې خو يو ازې يو لوی سيند
شته او هغه د نيل سيند دی. نور سيندونه هم شته او او به هم لري خو د نيل سيند په شان
ژوند بښونکي نه دي.

دغه سيند له هر ډول بند او خنډ پرته هر کال د مصر توره ځمکه خړوبوي او که د ځمکو
د خاوندانو حرص او تمه يې پر پردې د مصر له کروندو به دومره فصلونه ترلاسه شي چې
هېڅکله به زما د هېواد خلک دا وس ونه لري چې دغه خواړه وخورې.

راځه چې د نيل ساحل ته ځان ورسوو او هلته يو کور واخلو، د هيليو غږونه واورو،
چې په لوڅو کې سندرې وايي او د آمون د خدای بېړۍ (هدف يې لمردی ژباړن) چې په
اسمان کې حرکت کوي وگورو.

مينا راځه چې ولاړ شو او پاتې عمر له غمونو لېرې ژوند وکړو. کله چې مصر ته
ورسېدو په گډه به يو منگی مات کړو چې مېړه او ښځه شو او بيا به له يوه بله نه جلا کېږو.
له مرگه وروسته به زما او ستا جنازې موميایي کړي، د لوېديز په ټاټوبي کې به ځای
راکړي او تر ابده پورې به هلته ژوند وکړو.

مينا خپل لاسونو زما پر مخ او سترگو تېر کړل او ويې ويل، سينو هه! زه له تا سره مصر
يا بل هېواد ته نه شم تللی ځکه هېڅ يوه بېړۍ به ما له دې ځايه بهر نه کړي او په تېره بيا له
نننۍ نڅا وروسته ټول پوهېږي چې زه بايد د خدای کور ته ولاړه شم.

که ته وغواري چې د خدای کور ته زما د ننوتو مخه ونيسي و به وژل شي او زه بايد حتماً

د خدای کورته ولاړه شم او په نړۍ کې داسې هېڅ څواک نشته چې د دغه کار مخه ونیسي.

ما وویل، مینا څوک له سبا خبر نه وي او بنایي ته له هغه ځایه را ستنه شې چې تر اوسه پورې څوک ترې نه دي راستانه شوي او یا بنایي کله چې د خدای کورته ننوځې او خپل پېغلټوب هغه ته والی کړې د نیکمرغۍ داسې احساس وکړې چې دغه دنیا هېره کړې خو تر هغه ځایه چې زه خبریم هغه شیان چې پر خدايانو پورې یې تړي یوازې افسانه ده او لا تر اوسه پورې په بېلابېلو هېوادونو کې داسې شی نه دی لیدل شوی چې د خدايانو په اړه زما نظر او عقیده مضبوطه کړي.

له همدې امله که ته د خدای له کوره راستنه نه شوي، زه به دغه کورته ننوځم او تابه له هغه کوره راوباسم ان که دا زما د ژوند وروستی کار وي او بیا مړ هم شم.

مینا خپل لاس زما پر خولې کېښود او په وېره او ترهه یې شاوخوا وکتل، ویې ویل، دغه فکر دې له سره وباسه! ځکه چې د خدای کور تیاره دی او هېڅوک ان د کورت اوسېدونکي د خدای کور ته نه شي ننوتلای، مگر هغه کسان چې غوره شوي وي.

له دوی پرته نور هر څوک چې هلته ننوځي مړ به شي.

خوزه په ډاډ سره ویلای شم چې له دې کوره به بهر شم، ځکه چې پوهېږم زموږ خدای بې رحمه نه دی او ما هم په زور پخپل کور کې نه ساتي.

زه که وغواړم چې راستنه شم نو مخه مې نه نیسي، دغه خدای ډېر ښکلی دی، تل پام کوي چې د کورت اوسېدونکي په نیکمرغۍ کې ژوند وکړي.

د هغه د نیکی له امله په دغه هېواد کې غنم کرل کېږي، په زیتون کې غوړي پیدا کېږي، بهرۍ له یوه بندره بل ته ځي او د سمندرونو تورې لږې د بهرۍ د وپېدا سبب نه کېږي.

هر څوک چې زموږ په خدای تکیه وکړي تل به خوشحاله او نیکمرغه وي، زه باور لرم چې دغه خدای ما نه بد بخته کوي او که پوه شي چې زه د راستنېدو نیت لرم مخه مې نه نیسي.

زه پوه شوم چې مینا له ماشومتوبه داسې روزل شوې او لویه شوې چې د کورت خدای تر بل هر چا مضبوط او پیاوړی بولي او بل ډول فکر هم نه شي کولای.

که ما ورته سل ځله ویلي وای چې د خدايانو په هکله ډېرې خبرې افسانې دي نه یې

منله.

ددې پر خای چې له هغې سره د خبرولته وکړم د هغې لاس مې ونيو او مینا له ما خان نه لېرې کاوه او ژړل یې.

هغې ویل سینو هه! پوهېږم چې ته پر ما شک کوي چې کله د خدای کور ته ولاړه شم له هغه خایه به رابهر نه شم او تاته به راستنه نه شم، له همدې امله نه غواړم چې خان له تا وسپموم که هرڅه غواړې له ما سره یې تر سره کولای شې.

ما وویل مینا! زه داسې سړی نه یم چې د بنځې له خوښې پرته هغه خپله خور کړم، ځکه چې دغه ډول خوند یو اړخیز وي او زما لپاره خوند نه لري. دا کفایت کوي چې ته نن شپه دلته راغلې او که غواړې ماته کوم شی راکړې نو د وېښتانو زري پته دې راکړه چې خوشحاله شم.

مینا کله چې دغه خبره واورېده پر خپل بدن یې لاس تېر کړ او ویې ویل سینو هه! له دې کبله چې زه ډنگره یم نو ته زما غوښتونکی نه یې او نه غواړې راسره ساعت تېری وکړې؟ ایا غواړې په ډېره لنډه موده کې خان داسې چاغ کړم چې زما چاغی ته حیران شې؟ ما وویل نه مینا! هېڅ بنځه زما له نظره تر تانبکلي نه ده، خو زه نه غواړم چې له تاسره ویده شم. ددې لپاره چې دغه تفریح به یو طرفه خوند ولري.

خو زه تاته ویلای شم چې داسې کار وکړو چې دواړه ترې خوشحاله شو.

مینا وویل دا کوم کار دی؟ ما ورته وویل زه او ته به یو منگی په لاس کې واخلو او مات به یې کړو چې له دې امله به مېره او بنځه شو، که څه هم دلته کاهن نشته چې زما او ستا نوم د معبد په کتاب کې ولیکي خو د مصر د دودونو پر بنسټ کله چې یوه بنځه له یوه سړي سره د واده په نیت یو خای منگی ماتوي نو مېره او بنځه کېږي.

مینا وخنډل او ویې ویل ښه ده اوس یو منگی راوړه چې مات یې کړو.

زه له کوټې راووتم چې خپل مریی چې فکر مې کاوه ویده دی را پورته کړم او هغه ته ووايم چې یو منگی راوړه خو مې لیدل چې کاپتا د کوټې د دروازې تر شانا ست دی او ژاړي

کاپتا وویل زما باداره! زه له دې امله ژاړم چې نری زړه لرم او کله چې مې واورېدل دغه ډنگره نجلی له تاسره غږېږي او ته ځواب ورکوي ماوژړل.

زه په قهر شوم او یوه لغته مې ورکړه و مې ویل کاپتا! تا ټولې هغه خبرې واورېدې چې

په دې کوټه کې وویل شوي؟ کاپتا وویل که ما نه وای اوریدلې نورو اوریدلې. ومې
ویل څه ډول نورو زموږ خبرې اوریدلې؟

کاپتا وویل نن شپه ځینې کسان دلته راغلي چې مینا یې څارله او جاسوسي یې کوله،
ځکه چې مینا په دې مشهوره ده چې باید د خدای کور ته ننوځي نو اوس تر څارنې لاندې
ده چې ونه تښتي.

زه پوه شوم چې که ستاسې د کوټې د دروازې تر شانه یم نو هغوی به دلته کېني او هغه
خبرې به واورې چې په هغوی پورې اړوندې نه دي. نو ځکه زه دلته کېناستم چې نور
مزاحمت ونه کړي.

کله چې دلته کېناستم له دې پرته چې ستاسې د خبرو د اورېدو نیت ولرم هغه مې
واورېدې. خو څرنگه چې خبرې د ماشومتوب او رښتینې وې، نو ژر راغله او ما خو
درته وویل چې زړه مې نری دی ډېره ژر ژر اراخي.

نور په کاپتا په قهر نه شوم او مې ویل له دې کبله چې اوریدلې دي چې موږ څه ویلي
نو ولاړ شه یو منگی راوړه. کاپتا وغوښتل وخت ضایع کړي ویي ویل څه ډول منگی
غواړې ستر وي که کوشنی؟ رنگین وي که ساده؟ ومې ویل ته پوهېږې چې هر ډول منگی
ددې کار لپاره ښه وي. په دې شرط چې ژر ولاړ شي او منگی راوړې گني په لکړې به دې
تللو ته مجبور کړم.

کاپتا وویل ما کولای شول چې سمدستي منگی راوړم خو له دې لامله مې ځنډ وکړ چې
ته د فکر کولو لپاره فرصت پیدا کړي.

ځکه له یوې ښځې سره د منگي ماتول ډېر مهم کار دی او باید له غور او فکر وروسته
وشي.

خو ته چې ډېر ټینگار کوي چې له دې ښځې سره به منگی ماتوي، زه به ولاړ شم او
منگی به راوړم ځکه چې ستا له امره سرغړونه نه شم کولای.

کاپتا ولاړ، یو منگی یې راوړ چې د کبانو بوی ترې لټېده او داسې ښکارېده چې کبان
پکې اچول شوي وي.

منگی یې زما په مخکې کېښود او ما او مینا منگی له دواړو لاستیو ونيو، پورته مو
کړ، په گډه مو پر ځمکه وواهه او منگی مات شو.

له دې وروسته چې منگی مات شو کاپتا پر ځمکه کېناست او د مینا پښه یې پر خپل

سر کېښوده او ويې ويل، له دې وروسته ته زما خاونده يې، زما د بادار په شان پر ما امر کولای شي او بنايي تر سينو هه ډېر امرونه راباندې وکړي.

خو هيله کوم د غوسې پر وخت اېشېدلې او به راونه شيندې او د ټيټو کوريو بوتان پر پښو کړې چې کله ما پرې وهې نو سر مې مات نه شي او يا ونه پر سپرې.

زه به هر وخت هماغه ډول چې له سينو هه سره وفادار يم له تا سره هم وفادار يم.

زه نه پوهېږم له دې سره سره چې ډنگره يې ولې له تا سره مې دلچسپي پيدا شوې او حيران په دې يم چې ولې مې بادار ته خپله خور کړې، ځکه چې که زه د بادار پر ځای وای هېڅکله مې داسې ډنگره بڼخه نه کوله.

خو فکر کوم کله چې ماشومان راوړې چاغه به شي او زه در سره ژمنه کوم، همغه ډول چې له خپل بادار څخه لږه غلا کوم له تابه هم لږه غلا وکړم.

کاپتا چې کله خبرې کولې داسې اغېزمن شو چې ويې ژړل، مينا د هغه پر مخ او غاړې لاس تېر کړ او ويې ويل مه ژاړه.

ما کاپتا ته وويل چې د منگي مات کودوړي بهر يوسي او ولاړ شي.

په دې شپه هم زه او مينا د نورو شپو په شان د يو بل تر څنگ ويده شو، خو ما ونه غوښتل داسې استفاده ترې وکړم، چې يو ورور يې له خپلې خور څخه کوي، ځکه پوهيدم چې مينا به ترې خوند وانه خلي او

ما هم له يو اړخيز خونده کرکه کوله.

پر بله ورځ مينا د تېرې ورځې غوندې د غوايانو په مخکې ونڅېده او له کومې ناسمې پېښې سره مخامخ نه شوه خو يو ځوان هلک چې د نڅېدا په حال کې يې د غوايي پر سر ورتوپ کړ چې د څاروي پر شا کېني، ترې ولوېد او غوايي په خپلو بڼکرونو وواژه.

کله چې نندار چيانو دغه پېښه وليده پاڅېدل او نارې يې کړې، زه پوه شوم چې هغوی د خپگان نه بلکې د خوشحالی نارې وهي.

غويي يې له هغه ځوانه لېرې کړ، بيا خلک د مړي پر شا و خواراتول شول او بڼخو د ځوان په وينو خپل لاسونه سره کړل.

ما اوريدل چې پخپلو کې يې سره ويل څومره بڼکلې ننداره وه. نارينه ووبه ويل چې ډېره موده وشوه دنن په شان ننداره مونه وه کتلې. بيا نارينه او بڼخې خپلو کورنو ته

پر دغې شپې د بندر او بنار خراغونه تر نورو شپو ډېر روښانه ول، ځکه چې بنځې او مېرونه له يو بله لېرې له نورو سره په ساعت تېريو بوخت ول او په کورت کې دغه ډول ساعت تېري او تفريح روا گڼل کېده. دغه تفريح يوازې د هغې ورځې د غوايانو د لوبې او د ځوان د وژل کېدا له امله نه وه، بلکې له دې کبله وه چې ټول نارينه او بنځې پوهېدل چې نن شپه يوه پېغله دخداى کور ته ورځي.

ما د نورو پر خلاف پر دې شپه ساعت تېري او تفريح نه شو کولای ځکه چې پوهېدم مينا پر دغې شپه په زرینى گاډۍ کې سپرېږي او د خداى کور ته ورځي. ملگري به يې پر روان تخت سپاره او يا پلي په هغې پسې روان وي او پر لاره به مستي او خوشحالي کوي.

له دې کبله چې زه پوهېدم چې بايد د مينا له شا بايد په هغې پسې ولاړ شم نو دهماغې ورځې له سهاره مې يو روان تخت کرایه کړى و.

کاپتا هم له دې امله چې له مينا سره يې علاقه درلوده وويل زه هم له تا سره ځم. د بنار او د خداى د کور پر لاره له ما پرته ټول خوشحاله ول، زه ځکه خپه وم چې پوهېدم نوره به مينا ونه گورم.

کله چې د خداى کور ته ورسېدو ټول غلي شول او زه ځير شوم چې د سپوږمۍ په رڼا کې د خداى کور وگورم چې څه ډول دى.

ما د خداى په کور کې دهغه له دروازو پرته بل څه نه ليدل.

د برنزو دوه سترې او درنې دروازې يوه په بل پسې ولاړې وې.

تر دې وړاندې چې دروازې خلاصې کړي مينا يې د خداى کور ته نژدې يوه معبد ته بوتله او نورو راته وويل چې دغه معبد دخداى د کور د ساتونکو استوگنځای دى.

کله چې مينا کوټې ته ننوته نو جامې يې اغوستې وې، خو شيبه وروسته چې له هغه معبده راوته نو گورم چې لوڅه ده جامې نه لري، خود سرو بښتان يې د جالى په شان په يوسپين ټوکر کې تاو کړي ول.

مينا له ليرې ماته موسکۍ شوه خوزه پوه شوم چې دغه موسکايې له جبره او زما د ډاډگېرنې لپاره ده، گني مينا دومره خوشحاله نه و چې موسکۍ دې شي.

بله خبره دا چې له معبده دمينا تر راوتلو وروسته مې وليدل، ستر کاهن چې د غوايي سريې اغوستى او چاره يې تر ملاتړلې وه، د مينا په څنگ کې روان دى.

د خلکو په خاموشۍ کې مینا او ستر کاهن د خدای د کور د روازې ته ورسېدل. د معبد ساتونکو هغه دروازه چې باید شلو کسانو خلاصه او پورې کړې وای خلاصه کړه او بیا یې دویمه دروازه هم خلاصه کړه.

هلته یوه ساتونکي یو روښانه مشال مینا ته ورکړ بیا مینا او ستر کاهن یوه اوږده دالان ته ننوتل او ساتونکو دواړه دروازې بندې کړې. ددې منظرې کتلو او د خدای په کور کې د مینا ورک کېدلو دومره غمجن کړم چې پر پښو نه شوای درېدلای.

پر هغو وښو مې گونډه وو هله چې د خدای د کور په مخکې شنه شوي ول، مخ مې پر وښو کېښود او له دې سره سره چې مینا راسره ژمنه کړې وه چې که د خدای له کوره راستنه شوه له ماسره به ژوند کوي خو زه پوهېدم چې هېڅکله به یې ونه گورم.

تر هغې شېبې چې مینا په هغه کور کې ورکه شوې نه وه هیله مې وه چې وبه یې گورم، خو کله چې مې ولیدل. برونزي دروازې ورپسې تړل شوې دي، نو پوه شوم چې باید ددې پیغلې د بیا لیدو هیله ونه کړم.

کاپتا زما په څنگ کې پر وښو ناست و او زگرویده، ځکه چې هغه هم احساس کاوه چې نور به مینا ونه ویني.

خو د مینا ملگرې چې له هغې سره راغلې وې، تر هغه وخته غلې وې چې کله د خدای د کور دروازه بنده شوه.

دوی د هغو کسانو په شان چې ناڅاپه له پوني شوي وي مشالونه ولگول، منگي یې خلاص کړل او د شرابو پر څښلو یې پیل وکړ.

کله چې ټول نشه شول نارینه او ښځې، د سپوږمۍ په رڼا کې نڅېدل او په دې نه شرمېدل چې د بدن لوڅ غړي یې چې بل څوک یې باید ونه گوري نارینه و او ښځوته ښکارېدل.

کله چې کاپتا ولیدل ټول نشه دي، دی هم ولاړ او یوه شېبه وروسته له یوه منگي شرابو سره راستون شو.

زه پوهېدم چې هغه دغه شراب له روان تخته راوړي دي ځکه چې مور له ښاره روانېدو نوراته وویل شول چې د خدای په کور کې د خوړلو او څښلو لپاره څه شی نشته، مور باید له ښاره خپل خوراک او څښاک یوسو.

کاپتا په بنار کې شو منگي شراب او يوه اندازه خواړه اخیستي او په روان تخت کې يې ایښي ول.

کله چې يې منگي راوړ ماته يې وويل سينووه! اوس زه هم ستا په اندازه خپه يم، ځکه چې ستا په شان احساس لرم چې نوره به دغه نجلی ونه گورو، خوله دې کبله چې زه او ته دهغې د کتو لپاره کوم کار نه شو کولای نو غوره دا ده چې دواړه شراب وڅښو او خپل غم غلط کړو.

خو ما نه شوای څښلی او د هغو ښځو او نارینه وو په شان لپون توب نه شم کولای چې خوشحالي او نڅا وکړم. د کاپتا مخه مې هم ونه نيوله ځکه چې لږ شرابو هغه ته گټه درلوده او هغه بوډا ورسره قوي کېږي.

مشالونه روښانه ول او سپوږمۍ څلېده.

نارینه او ښځې بې له دې چې له چا وشمېږي له مشالونو لپري کېدل او لږ لپري يې له يو بل سره د خور او ورور په شان چلند کاوه.

ناڅاپه کاپتا وويل سينووه!.. له دې کبله چې ما لږ شراب نه دي څښلي سترگې مې تېروتنه نه کوي او ويلاى شم چې د شرابو له امله خیالی شيان نه گورم. ما وويل کاپتا ته څه وايي؟

زما مریي وويل غواړم دا درته ووايم هغه سړی چې توره يې تر ملاوه او د غوايي سر يې اغوستی. له سره يې دوه ښکران را وتلي ول، له مینا سره يو ځای د خدای کورته ننوت خو له دې پرته چې د خدای د کور دروازه خلاصه شي له هغه ځايه راوتلی دی چې دغه خبره فکر کولو ته اړتیا لري.

ما شاو خوا وکتل او ستر کاهن مې وليد چې د نورو په شان گډېږي له کاپتا مې وپوښتل ته څه ده يې چې هغه د خدای د کور له دروازې بهر شو. کاپتا وويل: کله چې تا سرپه ځمکه ایښی و او زگروېدې، ژړل دې، ما يوه شېبه د خدای د کور له دروازې سترگې نه دي بېرته کړي. زه په دې تمه وم چې مینا به له دغو دروازو راووځي، خو ناڅاپه مې وليدل چې ددغه کس زېر ښکر د مشالونو په رڼا کې څلېږي.

د خدای د کور دروازه نه ده خلاصه شوې نو له ځان سره مې وويل حتماً د خدای کور له دې دروازو پرته چې موږ يې گورو بله لاره هم لري چې دغه سړی ترې روانی دی.

زه ولاړ شوم او د ستر کاهن پر لوري ولاړم، د هغه لاس مې ونيوه او ورته مې وويل
مينا چېرې ده؟

ستر کاهن پر دې خبره داسې غوسه شو چې له خپل سر او مخه يې د غوا سر لېرې کړ
ويې ويل، په دې وخت چې موږ په تفريح او ساعت تېري بوخت يو، که ته د کورت يو
او سپدونکي وای او له ما دې دغه پوښتنه کړې وای او مزاحمت دې کړی وای نو ما به امر
کړی و. چې له لويو ډبرو دې د اختاپوت خولې ته واچوي.
خو له دې کبله چې ته يو بهرنی يې او ددې ځای له رواجونو خبر نه يې ستا له سزا تېرېږم

ما ورته وويل مينا چېرته ده ځواب راکړه، هغه دې چېرته بوتله؟
ستر کاهن وويل ما مينا د خدای کورته دننه کړه او هغه مې د هغه کور په تيارې کې
پرېښوده او بهر ته راستون شوم.
اوس دلته گدا او خوشحالي کوم، خو ستا يې په مينا څه؟ او ولې د هغې پوښتنه
کوي، ځکه چې ما دلته د مينا د راوستلو له امله ستا زيار جبران کړی و او تا ته مې
مېلمستون ته والی درلېرلې وې.
ومې ويل اي ستره کاهنه! ته ولې د خدای له کوره راووتې خو مينا له هغه ځايه راونه
وته، مينا هم له هغې لارې چې ته ترې راوتلی يې بهر ته راتلای شوه؟
ستر کاهن وويل اي مصريه! ته ډېرې خبرې کوي او په هغو کارونو کې گوتې وهې چې
په تا پورې اړه نه لري.
د وروستي ځل لپاره درته وایم چې له دې پوښتنو گروږنو تېر شه گني اختاپوت ته به
دې واچوم.

زه سخت غوسه شوم او ومې ويل دغه کار په ما پورې اړه لري او زه بايد پوه شم چې
مينا چېرته ده. څنگه له تالېرې شوه او هغه دې چېرته خوشې کړه چې ته ترې راستون شوې

خو په دې وخت کې کاپتا زما لاس ونيو او له ستر کاهنه يې لېرې کړم، ويې ويل اي
زما غمجنه باداره! ته لیونی شوی يې چې له دغه ښکروړ سړي سره د ټولو سړيو او ښځو
پر وړاندې جنگ کوي او د ټولو پام ځانته را اړوي.

بيا يې زما په غوږ کې وويل ته هم د دوی په شان ونخېږه او خوشحالي وکړه.

ددې لپاره چې ستر کاهن غلط شي د نورو په شان د خلکو دې ټولي ته ننوځه او داسې کار وکړه چې نور گمان وکړي ته په رښتيا خوشحاله يې.

ماورته وويل زه دغه کار نه کوم او په دروغو ځان خوشحاله نه بښييم.

زه نه غواړم د چا نظر هم راجلب کړم، بلکې که دغه سړی راته ونه وايي چې مينا چيرته ده او څه ډول هغې ته رسېدای شم زه به يې دهغې او سپنيزې چرې پر يوه گوزار مړ کړم چې په هاتي کې مې ترلاسه کړې ده. دغه چاره دومره تېره ده چې کله د چا خپتې ته ننوځي تر قبضې پورې ننوځي.

کاپتا راته وويل غلی شه... غلی شه... راځه چې ولاړ شو او لږ شراب وڅکه

ځکه چې ستا سترگې په دې شپه کې لکه د کونگ غوندي څلېرې او بايد شراب وڅښې چې غوسه دې سره شي.

که ته موافقه وکړې چې لږ وڅښې زه به درته ووايم چې له کومې لارې مينا ته رسېدای شي.

ځکه چې ددغه ښکروړ سړي د وتلو لاره مې پيدا کړې ده.

کاپتا زه د نڅېدونکو ښځو او سړيو له ټولي لېرې کړم او پر ځمکه يې پر وښو کېنولم. لږ شراب يې راباندې وڅښل او ما احساس وکړ چې نور وینښ نه شم پاتې کېدای بايد ويده شم. ځکه چې دغه خوب عادي نه و، او پوه شوم چې زما مريي زما په شرابو کې ترياک اچولي ول او د بابل د پېښې غچ يې راڅخه اخیستی دی.

خو که په دې شپه کاپتا زما په شرابو کې اپيم نه وای اچولي او پر ما يې نه وای خوړلي ما به ستر کاهن وژلی و، د کرت او سپدونکو به اختاپوت ته اچولی وم او يا به يې په بل ډول وژلی وم خو په دې شپه کاپتا زما ژوند وژغوره.

کله چې را وینښ شوم گورم چې ورځ شوې ده، لمر راختلی دی او زه پر وښو پروت يم. سرمې رااوچت کړ شاوخوا مې وکتل، و مې ليدل چې نارينه او ښځې لوڅ لغړ پر وښو ويده شوي ځکه چې تېره شپه تر سهاره د شرابو په څښلو او گډېدا اخته ول او ستومانی له پښو غورځولي ول.

له دې وروسته چې لمر راوخوت تودوځې يې نارينه او ښځې له خوبه پاڅول. ښځو خپلې زلفې منظمې کړې او ټولې د سمندر پر لوري ولاړې چې ځانونه ووينځي. خو له دې کبله چې دوی پخپلو کورونو کې په گرمو او بود ځان وينځلو عادت درلود نو

چې د سمندر اوبو ته به یې پنبې نژدې کړې بېرته بېرته به ستنېدې او په سر او بویې خانونه نه شوای وینځلای.

له دې وروسته چې بنځو د یو بل په مرسته خانونه سینگار کړل او منظمې شوې پوښتنه یې وکړه چې څوک د مینا په تمه پاتې کېږي او څوک بېرته ستنېږي؟

ځینو بنځو وویل بېرته ستنېږو او روانې شوې خو یوې ډلې چې د مینا همزولې او ځوانې وې وویل موږ به په تمه پاتې شو چې هغه را ستنه شي.

هره پېغله چې به په تمه پاتې شوه ویل به یې کوم سړی چمتو دی چې ایسار شي؟ او یو سړی به پخپله خوښه ورسره پاتې شو. چې هغه بنځه تنها نه وي.

زه په سر کې پوه نه شوم چې ولې هره بنځه د پاتې کېدو لپاره یوه نارینه ته بلنه ورکوي. خو وروسته متوجه شوم چې کله بنځې په نارینه وو کې یو د پاتې کېدو لپاره ونه بولي ټول نارینه به بېرته ستانه شي او بنځې به یوازې پاتې شي.

په هغو هېوادونو کې چې تر هغه وخته ما لیدلي ول یوازې کورت داسې و، چې بنځو به ددې لپاره چې نارینه د ځان پر لوري جذب کړي له دغې لارې کار اخیست.

د غوايانو د لوبو په ډگر کې هم متوجه شوم چې نارینه او بنځې له دې سره سره چې لوڅ د غوايانو په مخکې گډه پېږي خو خلکو به ورته دومره توجه نه کوله او د هغوی هیجان به ډېر د لوبې له امله و.

له دې سره سره چې ښکلې پیغلې او ځوانان به د کتلو وړ ول، خو د نورو هېوادونو په شان نه ول. علت یې هم دا و، چې په کورت کې نارینه او بنځې له یو بل سره په ځملاستو کې ازاد دي.

ستر کاهن په هغو کسانو کې شامل و چې باید بېرته تللی وای، ما ترې پوښتنه وکړه چې ایازه دا اجازه لرم چې دلته پاتې شم. تر هغه چې مینا د خدای له کوره را ستنه شي.

ستر کاهن وویل هېڅوک دلته ستا د پاتې کېدو مخه نه نیسي خو ته بهې ځایه ایسارېږي. ځکه تر اوسه داسې نه دي شوي، چې څوک د خدای کورته ولاړ شي او له هغه ځایه بېرته راستانه شوي وي.

ما ځان کمه عقله وښود او مې ویل ای ستره کاهنه! زه د مینا له ستنېدو سره دلچسپي نه لرم او نه غواړم چې هغه وگورم. بلکې دا یوه پلمه ده، ځکه زه ددې لپاره دلته پاتې کېږم چې له دغو بېساري ښایسته بنځو سره مستي وکړم. ځکه چې دا د کورت ځمکه او اسمان

دی چې دغه ډول بښځې رامنځته کولی شي. بله خبره دا چې که مې بېگا تاته سپکاوی کړی وي بښنه غواړم، ځکه چې بېگا نشه وم او نه پوهېدم چې څه وایم او څه کوم، یاله چاسره خبرې کوم، خو اوس چې په هوش کې یم پوهېږم چې بېگانی کار مې ډېر ناسم او ناخوښ و. دغو خبرو پر لوی کاهن اغېز وکړ او خپل لاس یې زما پر سر کېښود، موسکی شو او ویې ویل ډېر ښه.

اوس چې ته غواړې له بښځو سره ساعت تېر کړې همدلته پاتې شه او زه به دې مخه ونه نیسم خو پام کوه چې زموږ بښځې بارداره نه شي، ځکه چې ته یو بهرنی یې او ښه نه ده چې زموږ بښځې بلارې کړې اوس نو دومره انتظار وباسه چې مینا راستنه شي. ومې ویل ای ستره کاهنه! زه د بښځو په اړه بې تجربې نه یم، ددې لپاره چې په بابل او سوریې کې مې لیدلي چې باکري نجونې ددې لپاره چې جیز برابر کړي څه ډول معبد ته ځي؟

ما د ساده گانو غوندې خبرې کولې چې لوي گاهن فکر وکړي، زه ډېر کم عقله او احمق یم. زما هدف هم همدا و او غوښتل مې چې هغه ما ساده سپری وبولي چې ما له هغه ځایه لېرې نه کړي.

له دې سره سره چې ستر کاهن ښار ته ستون شو خو ما داسې احساس وکړ چې د معبد ساتونکو ته یې ویلي چې ما تر نظر لاندې وساتي.

زه داسې فکر کوم چې بښځو ته یې هم اشاره وکړه چې له ما سره تفريح او ساعت تېري وکړي، ځکه چې کله کاهن ولاړ ځینې بښځې پر ما را چاپېره شولې او ماته یې وویل چې له دې ځایه لیرې شو د بوټو منځ او ځنگل ته لاړ شو او هلته وخوړو او وڅښو.

ما د هغوی بلنه ومنله او د ځنگل منځ ته ولاړو، هلته پوه شوم چې د کورت بښځې څومره سپین سترگې او بې شرمه دي، ځکه له ما یې هېڅ حیا نه کېده، داسې کارونه یې کول چې په طبس کې د عمومي ځایونو بښځو هم دغه کارونه په ډاگه نه کول.

په داسې حال کې چې زه پوهېدم دغه بښځې چې زه یې دغه ځنگل ته راوستی یم د کورت خانداني او وتلې بښځې دي.

کله چې بښځو ډېر په تکلیف کړم او ما نیت نه درلود چې له هغوی سره تفريح وکړم خان مې نشه و اچاوه او خان مې په خوب وینو.

بنخو په کرکې سره زه خوشې کړم او ويې ويل. دغه بهرنی وحشي ځناوردی او گني زمور په اړه يې دومره بې پروايي نه کوله.

کاپتاراغی او زه يې له ځنگله را وايستم او ويې ويل چې د شرابو زغم نه لرې ولې ډېر څښې چې له پښو دې وغورځوي.

کله چې بنخو زما مریي او د هغه غټه خپته وليده ټوکې او خندا گانې يې پیل کړې او هغه ته نژدې شوي.

له دې سره سره چې زما مریي ډېر بدرنگه او په يوه سترگه روند و خو له دې کبله چې بهرنی و. نو د بنخو د کنجکاوی حس يې تحریک کړ، ځکه په ټولو هېوادونو کې کله چې يو بهرنی گوري نو خلک لته کوي چې هغه وپېژني.

بنخو زما مریي ځنگل ته بوت.

زه چې پوهېدم ممکنه ده. دلته د ډېرې مودې لپاره ایسار شم نو د خپل روان تخت مزدوران مې ښار ته ولېږل چې ډوډی او شراب راوړي، په تېره بیا شراب دې ډېر راوړي چې هم يې په خپله وڅښي او هم مودې ترې استفاده وکړو.

په دغې ورځ هلته د موجودو کسانو وخت په خوراک، څښاک او ساعت تېری تېر شو او زه متوجه شوم چې له بنخو سره له ځملاستو هم ستړي شوي دي، ځکه کله چې تفريح د قوانینو په چوکاټ کې نه وي له کار او ژونده زیات سپری ستومانه او ستړی کوي.

بله شپه نارینه او بنخو په نخا او سندرو ویلو تېره کړه او ما تر سهاره د هغوی د خنداگانو او نارو غږونه اوریدل.

کله چې ورځ شوه ټول له ډېرې ستومانې څخه ویده شول او کله چې را وینس شول ځینې يې ښار ته ستانه شول. یوازې هغه کسان پاتې شول چې لا پر تفريح نه و ماړه شوي.

خو دغه کسان هم په درېیمه ورځ ښار ته ستانه شول او ځینې پکې له ډېرو شرابو او چټیاتو او بېخوبی له امله پر لارې نه شو تللای. ما خپل روان تخت هغوی ته پرېښود چې ښار ته يې بوځي او د خپل روان تخت لېږدونکي مې هم رخصت کړل، ورته ومې ويل، روان تخت ته اړتیا نه لرم.

له دویمې ورځې وروسته چې زما د روان تخت لېږدونکو شراب او خواړه ډېر راوړي ول ما په شواروز کې دوه ځله د معبد ساتونکو ته ډوډی ورکوله چې ملگري يې کړم.

پر درېیمه ورځ چې ټول ولاړل ساتونکي هلته زما پر ایسارېدو حیران شول.

دوی له دې کبله حیران ول چې ټول پوهېږي یوه نجلی هم تراوسه پورې د خدای له کور
ه نه ده راستنه شوې.

هغوی پوهېدل چې دکرت ټول اوسېدونکي له دې خبرې خبر دي، نو د هغې نجلی په
تمه نه پاتې کېږي چې د خدای کور ته ننوتې وي، دوی ټول بېرته بښار ته ستنېږي خو له دې
کبله چې زه یو بهرنی وم تصور یې کاوه چې د هغوی له دودونو او رواجونو بې خبره یم. له
همدې امله د نورو تر تگه وروسته زه هلته پاتې شوم.

خلر ویشتم خپر کی

له خپل مریي سره مرموز کور ته ننوتم

کله چې شپه شوه د شرابو دوه ستر منگي چې اپيم مې پکې حل کړي و، له خان سره معبد ته یوړل او کله چې ساتونکو د شرابو منگي ولیدل خوشحاله او پرې راټول شول. دوی د شرابو څښل پیل کړل، زه له معبده لیرې شوم او کاپتا مې څنگ ته کړ او ورته مې وویل خدایانو غوښتي دي چې زه او ته له یوه بله بېل شو ځکه چې مینا د خدای له کوره راستنه شوې نه ده، باید زه ولاړ شم، هغه پیدا کړم او د خدای له کوره یې راستنه کړم. له دې کبله چې د خدای له کوره تر اوسه پورې څوک نه دي راستانه شوي، نو زه هم چې د خدای له کوره د مینا د راوستو لپاره ځم که بهرته را ستون نه شوم ته بشارته ولاړ شه او زما د نه شتون لپاره چې کومه پلمه کولای شي پیدایې کړه.

زه پوهېږم ته د پلمو په لټولو او د درواغو په ویلو کې ډېر استاد یې او خلک قانع کولای شي، مثلاً ووايه چې زه له غره د اختاپوت خولې ته ولوبدم او ویې خورم او یا ووايه چې په سمندر کې ډوب شوم او اوبو زما جنازه یوړه.

دغسې نورې پلمې هم شته چې ته یې کولای شي او ما ستا لپاره د مټې خاورې یوه لوحه لیکلې ده او په خپل مهر سره مې مهر کړې ده. کله چې از میر ته ورسېدې له سوداگرو زما سره او سپین اخیستلای شي او یا هغه په خپل نوم وکاروه.

ته دا واک هم لرې چې په از میر کې زما کور خرڅ کړې او له تر لاسه شویو سرو او سپینو سره مصر ته ستون شه.

که پوهېږې چې مصر ته د ستندې له امله دې په دې تور نیسي چې تېنډې لې مریي یې نو په از میر کې پاتې شه او زما د سرو او سپینو په گټه چې له ما څخه تاته رسېږي آرام ژوند وکړه.

ته زما د جنازې د مومیایي کولو غم هم مه کوه، ځکه که مینا مې پیدا نه کړای شوه په لودیزې نړۍ کې ژوند راته اهمیت نه لري چې جنازه مې مومیایي او پاتې شي.

کاپتا له دې سره سره چې تا ډېرې خبرې کولې او یو سپین سترگی سړی یې خو پر ما گران یې او که کله مې په لکره سزا درکړې او وهلی مې یې د خیر لپاره و، گټه یې تاته رسېدلې، ما غوښتل ته با دبه شې، خو بیاله دې امله خواشینی یم چې په لکره مې پر ملا او اوږو وهلی یې.

کاپتا لږ غلی شو او ویې ویل: زما باداره! له دې سره سره چې ستا د لکرو گوزارونه کله کله ډېر درانه او سخت ول خو له تا سره کینه نه لرم، ځکه همغه ډول چې تا وویل د خیر او زما د ښېگنې لپاره ما وهې. ما به کتل چې زه دې وهلم خو دیوه ملگري په شان دې راسره چلند کاوه او پخپلو کارونو کې زما له نظریو استفاده کوي. په دې ډول چې ډېر ځله به مې دا احساس نه کاوه چې ستا مریی یم، بلکې ته مې خپل ملگري بللې.

زه به هغه وخت پوهېدم چې ستا مریی یم چې ستا د لکري گوزار به مې وخور. زه ستا مریی یم او خدایانو د مریی او با دار ترمنځ توپیر پیدا کړی. اوس گورم چې د خدای له کوره د مینا د راوستو نیت لرې او غواړې د خدای کور ته ولاړشې، خودغه مینا چې ته یې په لټون پسې ځې، زما آغلې هم ده او خپله پښه یې زما په سر اېښې وه. زه هم باید ستا په شان د هغې لټون وکړم او که مینا زما باداره نه وای او ما حتی د هغې د پیدا کولو دنده هم نه درلودای بیا مې هم دا اجازه نه درکوله چې ته یوازې دې کور ته ننوځې، ځکه د خدای کور ډېر تیاره دی.

په هغه تیاره ځای کې ته یوه نژدې ملگري او زړه سواند مریی ته اړتیا لرې. ما وویل کاپتا لومړی ځل دی چې زه گورم له ژړا او زاریو پرته خبرې کوي او ستا خبرې هم راته د هوبنیا رانو غوندې ښکاري.

باید زه یوازې د خدای کور ته ولاړ نه شم، ځکه هلته به په تیارو کې لاره ورکه کړم. خو له دې کبله چې ډېر باور لرم د خدای له کوره به ژوندی ستون نه شم غوره داده چې یو کس ووژل شي نه دوه.

کاپتا وویل سینووه! که تا ما وشرې بیا هم زه له تاسره ځم او اجازه نه درکوم چې یوازې د خدای کور ته ولاړ شې.

هرڅه چې وي زه بودا یم او تر تا مې تجربه ډېره ده نو په داسې شیانو پوهېږم چې که څه هم تا په دار الحیات کې تحصیل کړی خو بیا هم په هغو شیانو نه پوهېږې.

خو په دې هم پوه شه چې زه له تيارې دارېږم او پر مشال سربېره اجازه راکړه چې يو منگي شراب هم له خان سره د خدای کور ته يوسم چې کله ودار شم لږ به وڅښم. ومې ويل ډېر بښه.

کاپتا! هرڅه چې غواړې ويې کړه او له دې کبله چې ساتونکو ته په ورکړل شويو شرابو کې مې اږيم اچولي دي، اوس يې اغيز جوت دی، هغوی ويده شوي نو غوره ده چې ځنډونه کړو او د خدای کور ته ننوځو.

کله چې معبد ته ننوتو ومې ليدل چې ټول ساتونکي ويده شوي، موږ لږ سکروتهې او څو مشالونه واخيستل او د خدای دکورد کوچنۍ دروازې کيلي (کونجې) مو هم واخيسته، ځکه چې کاپتا پوهېده د خدای کور کوچنۍ دروازه هم لري.

ده ليدلې ول چې دې کور ته د ميناد ننوتو پر شپه ستر کاهن له دې دروازې وتلی و کونجې مو واخيسته، روان شو او بيا مې کوچنۍ دروازه پرانستله، د خدای کور ته ننوتو ما دروازه بنده کړه خو کيلي (کونجې) راسره وه.

کله چې دروازه بنده شوه کاپتا له ډاره رپرېدېده او ويې ويل باداره ژر مشال روښانه کړه، ځکه چې دلته دومره تياره ده چې انسان پکې له ډاره رپرېدي. ما له خان سره سکروته وړې وه، هغې ته مې ورپوکړل او مشال مې روښانه کړ.

کله چې مې مشال روښانه کړ نو ومو ليدل چې په يوه لوی دالان کې يو چې لس لارې ترې بېلې شوې دي او بېلابېلو خواوو ته تللې دي.

ما چې دغه دالانونه وليدل نو حيران نه شوم ځکه اورېدلې مې ول، چې د کورت ټاپو خدای په داسې کور کې ژوند کوي چې ډېرې لارې لري او د (لبيرنت) په شان دي (لبيرنت په مجازي معني کې هغه تل خونه وي چې سرې څومره پکې وړاندې ځي نو له نويو څلور لاروسره مخامېرې چې بالاخره سرې پکې ورکېږي د انسان د غوږ په داخلي برخه کې هم يو ځای دی چې لبيرنت يې بولي ځکه چې تاوراتاو دی ژباړن).

ما کاپتاته وويل بايد دلته ايسار نه شو او حرکت وکړو، زه خو وایم چې پردغې لارې ولاړ شو.

کاپتا دالان ته ځير شو او ويې ويل په دې دالان کې تگ سخت نه دی خو بايد داسې کار وکړو چې وکړای شو بيرته ستانه شو. ومې کتل چې د سترې کڅوړې له منځه يې چې پر اوږه يې وه او د شرابو منگي يې

پکې ایښی و، یوه کلاوه کلک تار را وایست او یو سړی په هغه لرگي پورې غوټه کړ چې په دېوال کې لگېدلی و. ماو ویل کاپتا په دې تار څه کوي؟

کاپتا وویل دغه تار زموږ د راستنېدا لپاره پکارېږي، ځکه چې که هغه تعقیب کړو بېرته همدې ځای ته راستنېدای شو.

که څه هم د بېرته ستنېدا لپاره د کاپتا وسیله ډېر ساده وه، خو ما په یوازې سر هغه هم نه شوای ترلاسه کولای او ومې ویل کاپتا! تا ډېر ښه فکر وکړ. وروسته روان شو، چې څومره وړاندې تلو کاپتا د تار کلاوه خلاصوله، بیا له هر دهلېزه وروسته یو نوي دالان ته رسېدو او کله چې به مو کچ کړېبل دالان ته رسېدو یو وخت کاپتا سر اوچت کړ او فضایی بوی کره ویې ویل سینو هه! دغه بوی احساسوي؟

ما هم فضا بوی کره او د طبس په ښار کې د مړیو د کور په شان و، چې هلته مړي موميایي کوي.

کاپتا چې رنگ یې له ډاره تې شوی و، یو غږپ شراب وڅښل او زما په اشارې سره بېرته روان شو.

ناڅاپه مو پښه پر یوه شي ولگېده او تیت شوم گورم چې د یوې ښځې سردی خو سرد وخت په تېرېدا سره بوی کاوه او د ورستېدا په حال کې دی.

کله چې کاپتا دغه سرولید ویې ژړل، ځکه زه او هغه پوه شوو چې مینا هم له همدې برخلیک سره مخامخ شوې ده او هغه یې وژلې یا به یې ووژني، خو په هر صورت موږ نه شو کولای هغه ژوندی ترلاسه کړو.

له دې سره سره چې هیله مې نه کوله چې مینا به ژوندی وگورو، خو کاپتا ته مې وویل راځه چې نور هم ولاړ شو.

هغه همغسې د تار کلاوه خلاصوله او موږ مخکې تلو. یو وخت مې وکتل چې کاپتا ودرېد او په حیرانو او ترهیدلو سترگويې ځمکې ته کتل.

ما هم ځمکې ته وکتل او ومې لیدل چې دغوايې خوشایي پر ځمکه پراته دي، خو دومره لوی دي چې سړی ډاروي.

ما وویل کاپتا گوري دغه فضله څومره ډېر دي، ایا دا خبره منلی شو چې دومره لوی غويي دي موجود وي؟

کاپتا وویل نه باداره! دغسې غويي نشته ځکه که دومره لوی غويي موجود وای چې

دومره فضله وکړي نو په دغو تنگولارو کې به څنگه تېرېده؟

ومې ویل ستا په باور دغه فضله د څه ډول حیوان دي؟

کاپتا وویل فکر کوم دا به د یو لوی مار غایطه مواد وي، ځکه چې له سترو مارانو

پرته بل حیوان دومره غایطه مواد نه لري.

له دې وروسته زما مریي یو غورپ شراب وڅښل او ویې ویل خدایان دې موږ

وساتي، ددې کار پایله به څه وي؟

خو ما اټکل کاوه چې پایله به څه وي، ځکه کله چې یو لوی مار په دغو غارونو او لارو

کې وي، مینا به ژوندی نه وي او ښکلې پېغله د مار خوراک شوې ده.

کله چې لوی کاهن دغه نجلی د کرت د خدای کور ته دننه کړه، دې ته په پام سره چې

پوهېدم په هره میاشت کې یوه نجلی د کرت د خدای کور ته ننباسي، نو فکر مې وکړ چې

د ستر کاهن یا بل هغه چا مقصد چې په دې کور کې ژوند کوي دادی، چې له هغې نجلی

سره څملي او بیا هغه له منځه یوسي.

خو دوه ټکي داسې ول چې نه یې پرېښودل زما دغه فکر ژور او پیاوړی شي.

یو دا چې یوازې یې نجونې د خدای کور ته نه بیولې او ځینې وخت یې هلکان هم ور

وستل او که د کرت خدای یوازې د معشوقې او سکس په فکر کې وای نو هلکان به یې نه

وروستل.

بل ټکی دا چې په کرت کې د نارینه وو او ښځو اړیکي دومره ازاد دي چې ستر کاهن یا

د کرت خدای له ځوانې نجلی سره د څملاستو لپاره اړ نه و، چې هغه تیاره کور ته بوځي

او بیا یې له منځه یوسي.

له همدې امله مې فکر وکړ چې د خدای کور ته د مینا دننه کول له عشق او سکس پرته

بل دلیل لري او ستر کاهن نه غواړي له دغو نجونو سره څملي.

هر څومره چې وړاندې تلو هغه بوی چې موږ احساس کړی و، نور هم سختېده او نور نو

د زغملو نه و.

داسې ښکارېده چې دانسانانو او حیواناتو سلگونو مړي خراب شوي دي او دغه سخت

بوی یې رامنځته کړی دی.

یو وخت هغه لاره چې موږ د مشال په رڼا کې ترې تېرېدو روښانه شوه او ما وکتل چې

له بهره ورته رڼا راځي.

خومره چې وړاندې تلو لاره روښانه کېده تر هغه د غار بلې خولې ته ورسېدو او سترگې مو پر شنه سمندر ولگېدې، په ساحل کې د سمندر د خپو غږ واورېدل شو، گورم چې د اوبو پر سر د ژيو يو کتار يو په بل پسې تر سترگو کېږي.

مور و ليدل چې دا ژي د يوه ستر مار د بدن راوتلې برخې دي چې مړ شوی، جسد يې بوين شوی او سري يې تر اوبو لاندې نه ليدل کېږي.

هغه وخت زه او کاپتا پوه شوو چې د کورت د خدای د وژل کېدا او ازه سمه ده او هغه ستر مار ډېره موده کېږي چې مړ شوی دی.

ځکه که ډېره موده نه وای وتلې جسد يې بوی نه کاوه، نو همدا د کورت د خلکو خدای و چې هغه يې د خلکو له نظره پټ ساته او هره مياشت يې يوه باکره پېغله او يا ځوان چې لا له کومې ښځې سره نه وي ځملاستلی دغه تياره دهليز ته راوړي چې دغه ځنارو يې وځوري او هره مياشت يو انسان د دغه مار د خوړولو لپاره کفايت کاوه.

پېغلې او ځوانان په تيارې کې ناڅاپه د مار تر ستوني تېرېدل او تردې وړاندې چې پوه شي څه ورباندې شوي د مار خيټې ته تلل.

له دې کبله چې په وچه کې دغه ډول ځناور ژوند نه شي کولای طبيعي خبره ده چې په سمندر کې يې ژوند کاوه.

دغه مار د اوبو د خپو او يا کوم علت له کبله د کورت د تاپو ساحل ته راغلی او د کورت خرافاتيانو په دې خيال چې هغه د سمندرونو خدای دی، پر دغه حيوان لارې بندې کړې چې تل په کورت کې پاتې شي.

دوی بيا د دغه مار د حرکت لپاره دغه کږې وږې لارې جوړې کړې دي، هره مياشت به يې يو هلک او يا يوه نجلی وروستل چې له لوږې مړ نه شي او له خپل ځايه د وتلو فکر ونه کړي.

خو کله چې مار مړ شو مجبوره شول داسې وښيي چې هغه ژوندی دی او همغسې يې يوه نجلی او يا هلک دې کور ته راوستل.

خوله دې کبله چې مار مړ شوی او نور ژوندی نه دی چې هغه ځوانان وځوري، نو بايد پوه شو چې پر مينا يې څه کړي دي او له دې وروسته چې هغه دې کور ته ننوته هغه چېرته بېول شوي.

زه چې د مينا له پيدا کولو نهيلی شوی وم، هغې ته مې نارې کولې او زما غږونو په

دهلیزونو کې انگازې کولې، تردې پورې چې کاپتا په گوته ځمکه راوښوده او وې ویل وگوره! ما پر ځمکه د وینې څاڅکي ولیدل چې وچې شوي دي او دغه څاڅکي د سمندر پر لور غځېدلي و.

کاپتا وویل گورې دغه وینې د اوبو پر لور تللي نو غوره ده چې ورپسې ورشو. کله چې د اوبو غاړې ته ورسیدو ما وکتل چې د مینا مړی د سمندر پر غاړه په اوبو کې پروت دی.

اوبه رنې وې، مړی یې ښکارېده، یو شمېر سمندري چنگاښان یې پر مړي راتا و شوي ول او غوښې یې خوري.

ما چیغې کړې، په گوندو شوم او که کاپتا نه وای زه هم له مینا سره یو ځای کېدم. خوله دې کبله چې کاپتا متوجه شو چې ورځ شوې او ښايي ساتونکي یې د اپیموله امله له خوبه راوښي، زه یې د هغه تار په وسیله چې غځولی یې و د کورت د خدای له کوره وایستلم.

چې راووتم د معبد پر لوري ولاړم، ومې لیدل د معبد ساتونکي چې تېره شپه په شرابو کې دگډو اپیمو د خورلو له امله ویده شوي ول همغسې ویده دي. له دې پرته چې د خدای د کور په څنگ کې دمه وکړو کاپتا زه ښار ته بوتلم خوزه داسې بېخوده وم چې په لاره کې د نشیانو غوندي روان وم.

کاپتا خلکو ته ویل چې زما د مستی علت دا دی چې د مینا د راستنېدا په انتظار کې مې ډېر شراب څښلي او تر نورو ډېر د کورت د خدای د کور پر وړاندې ایسار شوي و. دغه پلمه هر چا منله، ددې لپاره چې پوهېدل زه بهرنی یم او نه پوهېږم چې هېڅوک د خدای له کوره نه دي راستانه شوي.

له دې وروسته چې مېلمستون ته راستانه شوو ما له غوسې او ډېرې نهیلۍ څخه ډېر شراب وڅښل او ویده شوم.

کله چې له اوږده خوبه راپاڅېدم متوجه شوم پر لوی کاهن چې مینا یې د خدای کور ته ننه ایستلې او بیا یې وژلې وه په غوسه نه یم. (زه پوهېدم چې په هغه وخت کې له دغه کاهنه پرته بل څوک هلته نه و، چې مینا یې وژلې وي).

ستر کاهن مجبور و چې د پخوا په شان وښيي خدای ژوندی دی او باید ځوانان او پیغلې ورولي چې خپل پېغلتوب هغه ته والی کړي.

زما غوسه دکرت د خلکو دود او دستور ته راتله، چې ولې خوانان او پیغلې دغه ستر مارتو وراچوي.

زړه مې غوښتل چې پاڅېرم او دکرت په واټونو کې وگرځم، خلکو ته ووايم اې احمقانو! دغه خدای چې تاسې يې عبادت کوئ یو مار و چې له څه مودې راهیسې مړی شوی او تاسې باید له دې وروسته اجازه ورنه کړئ چې خوانان او پیغلې مو د خدای کور ته بوځي ځکه چې هغوی وژني.

دوی يې ددې لپاره وژني چې بېرته د خدای له کوره راستانه نه شي. خو متوجه شوم چې د حقیقت بیانول ډېر سخت دي او خلک چمتو نه دي چې حقیقتونه واورې ان که د هغوی په گټه هم وي.

د خلکو عقل له خرافاتو او چټیاتو سره داسې روږدی شوی و، چې هره چټي نظریه مني خو یو عقلي حقیقت نه مني.

تر دې وروها خوا که زه خلک دغې تیاري کوټې ته بوځم او د ستر مار مړی وروښیم نو هغوی به ما وژني، او که خلک ما ونه وژني دکرت د دین خادمان او ستر کاهن چې له دې خرافاتو ډېره گټه اخلي ما له منځه وړي.

ځان مې په دې ډاډه کاوه چې که دکرت د خلکو دین حقیقي وي، نو له دې کبله چې دکرت خدای مړ شوی، ډېر ژر به دکرت د خلکو قدرت او نېکمرغي له منځه ولاړه شي او یوه طبیعي بلا یا د نورو ملتونو حمله به کرت تباه کړي.

د کرت په کوڅو او واټونو کې به وینې وبهېرې او سلگونه بهېرې به چې دکرت په بندر کې يې لنگر اچولی ډوبې شي.

له دې وروسته به یو وحشي ملت چې پر کرت يې حمله کړې ده د ځایي خلکو تاتوبی ونیسي او وحشیان چې له ښکلو حمامونو او تشنابونو استفاده نه شي کولای نو هغه به له منځه یوسي او د ځینو ښارونو چټلي به ټول ځایونه ونیسي.

بیا مې له ځانه سره وویل دکرت خدای په ما پورې اړه نه لري ځکه چې زه په دې ښار کې پردی یم او باید ترې ولاړ شم.

زما او د مینا برخلیک هم لکه چې د بابل ستور پېژاندي وایي د ستورو له لوري معلوم شوی، ځکه چې د ټولو کسانو برخلیک ستوري ټاکي او له قضا او قدر سره زموږ جنگ د ازل برخه نه شي بدلولای.

ددې لپاره چې بېرته ویده شم، له کاپتا مې شراب و غوښتل، خو مریي مې د شرابو پر
 خای ډوډی روارپه، ما ورته وویل شراب غواړم، ډوډی نه، او که ماته شراب رانه وړې
 هډو کي به دې په لکړې مات کړم. کاپتا مجبوره شو چې ولاړ شي او ماته شراب راوړي
 له هغه وروسته چې به مې شراب څښل ارامېدم او کله چې به مې په شرابو کې افراط
 وکړ شيان به راته دوه-دوه ښکارېدل، ظاهراً به مې همداسې فکر کاوه باور مې نه درلود
 چې داسې دې وي.

یوه ورځ مې و غوښتل په دې اړه له کاپتا سره خبرې وکړم او هغه ته ووايم چې هر
 حقيقت همداسې دی.

انسان چې حقيقت ويني، د هغه په شتون کې شک نه کوي، په داسې حال کې چې
 پوهېږي هغه څه چې دی يې ويني یو مجاز دی.

خو کاپتا حاضر نه و، چې په دې اړه له ما سره خبرې وکړي.

ماته يې وویل سینو هه! ته د ډېرو شرابو د څښلو زور نه لرې او زه ډارېږم چې مړ به شې،
 بیا به زه په دې پردې وطن کې څه کوم؟ ستا مړی به څنگه طېس ته یوسم، څنگه به يې
 دارالمات ته وسپارم او ورته ووايم چې ستا مړی موميایي کړي.

له دې سره سره چې کاپتا زه د ډېرو شرابو له څښلو منع کولم، خو اوس پوهېږم چې که
 په هغه وخت کې لیونی شوی نه وم او یا مې د لوی کاهن د وژلو تاييا ونه کړه، له دې امله و
 چې ډېرو شرابو زه سست او پرکاله کولم چې له هغه وروسته مې غوښتل ویده شم.

که شراب نه وای نو له دې کبله چې تل مې د مینا په هکله فکر کاوه یا به لیونی شوی وم
 یا دا چې د ستر کاهن د وژلو فکر مې کاوه او په دې کې به نوزه وژل کېدم.

خو ځله مې کاپتا ته وویل چې ولاړ شي او لوی کاهن هغه مهلمستون ته راوړي چې موږ
 پکې دیره وو، خو هر ځل به زما مریبه له دې امره سرغړاوه او بیا به پوه شوم چې زما لکړه
 او وسپنيزه چاره يې پته کړې ده، چې هغه ژوبل یا مړ نه کړم او یا د ځان وژنې فکر ونه کړم.

یوه ورځ له خوبه راپاڅېدم گورم چې کاپتا د کوټې په کونج کې ناست دی او ژاړي.

د شرابو منگی مې راواخيست، یو غړپ مې ترې وکړ او ومې ویل ولې ژاړې؟

ما له څه مودې راهیسې له کاپتا سره خبرې نه کولې، ځکه د هغه له غمجنې خبرې مې
 کرکه کوله او نه مې غوښتل چې غږ يې واوړم. خو په دې ورځ، چې هغه وژړل ومې غوښتل
 پوښتنه وکړم چې ولې ژاړي.

کاپتا وويل، يوه بېړۍ له بندر څخه سوريې ته ځي او دا وروستی بېړۍ ده چې له دې ځايه سوريې ته ځي.

له دې وروسته د سختو توپانونو له امله په ژمي کې تر راتلونکي کاله بله بېړۍ سوريې ته نه ځي.

نارې مې کړې ورځه او بندر ته لاړ شه، په دې بېړۍ کې سپور شه او ما دخپل منحوس وجود له شره خلاص کړه، زه نور نه غواړم تا ووينم.

کاپتا وويل له دې سره سره چې اټکل کوم له دې خبرې وروسته به مې هډوکي مات کړې، خو بيا هم درته وايم چې زه هم ستا له ژونده چې د شرابو د خم په شاوخوا کې د مياشو د ژوند په شان دی، ستړی شوی يم.

ستا شراب څښلو او نشې دومره ستړی کړی، يم چې نور زما په خوله کې شراب مزه نه لري او زه چې شراب مې يوازینی هيله او خوښې وه نور شراب نه څښم.

سینو هه! کله چې د پوهې خبرې کېږي ته پر ځان وياړې، چې په دار الحيات بښونځي کې دې درس ويلی دی، پوه يې، زرگونه مړي دې کتلي دي، يا دې پخپل لاس د مړيو بدنونه خپرلي دي، خو لا هم نه پوهېږې چې کله څوک مړ شي بيا نه را ژوندي کېږي.

که ته هر ورځ لس منگي شراب هم وڅښې او که له سهاره تر بېگا پورې نارې سوريې وکړې خو نه به هغه بښځه را ژوندي شي چې تا خپل ژوند د هغې لپاره داسې کړی دی او نه به يې ته وويني.

يوازینی نتيجه چې ته به يې تر لاسه کړې دا ده چې ته به هم له هغې سره يوځای شې. له دې سره سره چې ته ځوان يې، خو اوس دې د ډېرو شرابو له امله لاسونه داسې رېږدي چې نه شې کولای يوه کوپړۍ سوريې کړې، يا يوه خېټه خېرې کړې او يا يو غاښ له خولې را وباسې.

څومره پيسې چې دې درلودې په شرابو دې ورکړې، يانې پر او بو دې لاهو کړې، په سر کې چې ما وکتل تا د هغې صراحی په شان شراب څښل چې بېخ نه لري او زه له دې کبله خوشحاله وم چې د شرابو ملگری مې پيدا کړی دی.

ان د بندر په ساقي خانو کې مې ويل، داسې بادار لرم چې د شرابو په لاره کې چې څومره سره او سپين لري له لاسه يې ورکوي.

خو وروسته متوجه شوم چې هر سهاره له خوبه را پاخېږې نو داسې شراب څښې چې

گنې د ژوند وروستی وړخ دې وي، زه و ډار شوم پر تا مې زړه و سوځېد.

زه پوهېدم چې کله ته مېر شې زه به از مېر ته ولاړ شم او د هغه ليک پر بنسټ به چې تا راته ليکلی، د بېرې چلونې له شرکتونو ستا سره او سپين واخلم او ستا کور به د خان کرم دا غلام نه ده، ځکه چې تاراته بښلي دي، خودا زغم مې نه درلود چې ته د ډېرو شرابو له امله مېر شې او ستا د علم او پوهې سرچينه چې د روزي گټلو وسيله ده وچه شي.

اوه... زما گرانه باداره!... په خدايانو قسم کوم، له دې سره سره، چې بښکښلې راته کوي او کله مې په لکره وهې، خو پر ما گران يې او له تا پرته ژوند نه شم کولای.

دغه دوستي د سرو سپينو او خوړو لپاره نه ده، ځکه ما درته وويل چې زما گټه، په دې کې ده، چې ته مېر شې او ستا سره، سپين او د از مېر کور زما شي.

خو له دې کبله چې راباندې گران يې نه غواړم، زما گران بادارد ډېرو شراب څښلو او بې ځايه فکر کولو له امله په داسې مرگ ومړې چې بېرته نه ژوندی کېږي.

د کاپتا خبرو پر ما ډېره اغېزه وکړ، ځکه همغه ډول چې ده وويل زه هم متوجه وم چې لاسونه مې رېږدي او د شرابو د څښلو له امله به مېر شم.

ما فکر وکړ چې د شرابو څښلو له امله به ټول هغه علمونه چې په مصر، بابل، سوريې او نورو ځايونو کې مې زده کړي، پر او بولا هوشي، ځکه چې زه به مېر شم او له دغو علمونو به استفاده ونه کړای شم.

زه پوه شوم چې په هر شي کې افراط، ان په خوشحالی او ساعت تېري کې افراط تاوان لري او ليونتوب دی.

خو نه مې غوښتل کاپتا ته ووايم چې خبرو يې پر ما اغېزه کړې، چې مری مې مغرور نه شي.

ورته مې وويل: ستا خبرې زما په غوږونو کې د مچانو د بڼگېدا په شان دي او زه ستا خبره نه خوښوم، خو له خو وړځو راهيسې مې فيصله کړې چې نور به شراب نه څښم، ځکه چې شراب څښل مې لاسونه رېږدوي او تل سستي احساسوم.

نو سر له ننه به شراب ونه څښم او له دې کبله چې نور نه غواړم په کرت کې پاتې شم، همدا نن له دې ځايه حرکت کوو، ورځه او له دې ځايه دستنېدا وسایل برابر کړه.

کله چې کاپتا دغه خبره واورېده، له خوشحالی يې د ماشومانو په شان ټوپونه وهل او له کوتې ووت ولاړ، چې دستنېدا وسایل برابر کړي.

پر همغږي ورځ بهري ته ولاړو او پارو وهونکو له بندره د کشتي د ايستلو او له
 سلگونو وړو او لویو بهريو د تېرولو لپاره پاروگان خوځول.
 له دې وروسته چې سمندر ته ورسېدو د کبښتي مانو د سمندر د خدای لپاره قرباني
 وکړه او بيایي د بهري بادبان پورته کړ.
 کشتي د باد د فشار له امله په سمندر کې کره شوه او د کشتي په تنې د خپو د لگېدا
 غږ واورېدل شو.
 زموږ بهري د ختيز يانې د سوريې پر لور روانه شوه او بيا د کرت ټاپو د خوب د يوې
 منظرې په شان چې د انسان له وينښيدا وروسته له منځه ځي زموږ له نظره ورک شو.
 اوس نو له ویر او پراخ سمندر په پرته بل څه نه ترسترگو کېدل.

پینځه ویشتم څپرکی

له کرته ستنېدل او د از میر نوي حالات

په دې ډول له دريو کلونو وروسته چې په بابل، هاتي او کورت کې وم په سوريه کې د از میر په لور روان شوم.

زه پخوا ډېر خام وم خو په دغو دريو کلونو کې د ژوند درس زه پوخ کړی وم. د سمندر باد او مستو څپو، د شرابو مستي او پخواني فکرونه راڅخه هېر کړل. کله چې به مې د بېړۍ پر دېوال تکیه کوله او د څپو ننداره مې کوله نو د مینا څېره او اندام مې د یوه خواږه خوب په شان سترگو ته درېدل، داسې یو خوب چې پوهېدم هېڅکله به یې په وینښه ونه گورم.

زه نیکمرغه وم چې مینا، او د غواييانو پر وړاندې مې، دهغې نڅا ولیدله او په دې هم خوشاله وم، چې ومې لیدل هغه یې د خدای په کور کې وژلې، ځکه چې بله تجربه مې تر لاسه کړې.

مقصد مې دانه دی چې ووايم د مینا په مرگ خوشحاله يم او یا مې د هغې د مړینې هیله کوله.

بلکه هدف مې دادی چې له دغې نجلی سره داسنایی له امله مې د کورت تاپو ولید. دغه راز مې د هغه ځای حمامونه او تشنابونه ولیدل او ددغې سیمې د اوسېدونکو دودونه او رواجونه او پر خپل خدای د هغوی عقیده مې ولیدله او د خپل خدای لپاره مې د هغوی سرښندنه ولیده چې یوازې یو سمندري مار و. ددغو شيانو د لیدو له امله مې ډېره تجربه تر لاسه کړه چې له دې پرته مې دغه تجربه نه په برخه کېدله.

تر هغه وخته چې انسان نوي شيان او پېښې نه وي لیدلې ځان بشپړ گني خو له هغه

وروسته چې پوه شي، د هغه پر معلوماتو او علمونو سربېره په نړۍ کې ډېر نور علمونه او معلومات هم شته نو ځان ورته کوشنې ښکاري او همدغه وخت پخپل عیب پوهېږي له همدې امله بې علمه او بې خبره کسان ډېر ژر مغروره کېږي، ځکه چې فکر کوي، په ټولو شيانو پوهېږي او په نړۍ کې ترده لوړ او تکړه بل څوک نشته.

له همدې امله کله چې گورو یو نارینه یا ښځینه کبر لري او موږ ته په کمه سترگه گوري، باید پوه شو چې هغه ډېر احمق او ناپوه دی او له دې کبله چې په څه نه پوهېږي، تجربه نه لري، نو ځان تر نورو لوړ گڼي.

څرنگه، چې ازمیر ته ننوتم ومې لیدل چې کور مې پخپل حال دی، خو غلو مې د کور ټول سامان لوټ کړی دی.

گاونډیانو زموږ له نه شتونه استفاده کړې، کور یې په ډېران بدل کړی او مېرې زموږ په کور کې منډې وهي.

گاونډیانو چې ولیدو له موږ یې کرکه کوله او اورېدل مې چې ویل یې هغه مصری دی او زموږ ټولې بد بختۍ له مصره دي.

د گاونډیانو له کرکې حیران شوم، زه په مېلمستون کې استوگن شوم، چې کاپتا څو تنه کارگران ونیسي او کور پاک کړي.

زه چې ازمیر ته ولاړم نو سره او سپین مې نه درلودل ځکه درې کاله نه وم راغلی.

وروسته د سمندر کچ کوونې د شرکت پر لور و خوځېدم خو هم په شک کې وم او هم ډېر راسره ملگری و، ځکه هیله مې نه درلوده چې هغوی به زما سره او سپین چې په دغو شرکتونو کې مې پانگونه کړې وه بېرته راکړي.

خو د سمندر کچ کوونې د شرکت مالکانو بې له ځنډه زما پانگه دهغې له گټې سره یو ځای راکړه او دا هم راته معلومه شوه، په تېرو دريو کلونو کې چې زه نه وم او له دې سره سره چې څو بېرې ډوبې شوې دي بیا هم زما سره او سپین تر پخوا ډېر شوي دي.

د سمندر کچ کوونې د یوه شرکت مشر زه خپل کور ته وبللم او ویې ویل سینو هه! له دې سره سره چې پر موږ گران یې، ځکه چې پوهېږو تکړه ډاکټر یې او زموږ د ناروغانو درملنه کولای شي، خو باید درته ووايم چې د سوريې خلک له مصريانو ډېره کرکه کوي ځکه، هغه مالیات چې فرعون یې له موږ اخلي ډېر زیات دي.

خو ځله یې مصريان په لاره کې سنگسار کړل او د مصريانو کورونو ته یې د مړه سپی

او پشيان وراچولي.

له دې کبله چې پر مورگران يې دغه خبره مې درته وکړه، چې ځانته پام وکړې او پوه شې چې په ازمير کې څه ډول چلند وکړې.

زه په دې خبرې حيران شوم، ځکه درې کاله مخکې چې له دې ځايه تلم خلک له مصريانو سره ملگري ول او د مصريانو، د دودونو او رواجونو تقليد يې کاوه، همغه ډول چې مور په طبس کې د سوريې د خلکو د دودونو تقليد کاوه.

کاپتا هم د هغو کوربنو خبرې تاييد کړې چې مخکې يې ماته کړې وې او کله چې د سمندر کچ کوونې د شرکت له کوره خپل کور ته ستون شوم کاپتا وويل، داسې بڼکاري چې موږ يې او شيطاني ارواوي د سريانيانو په سرونو کې ننوتې دي.

دغه خلک لهوني شوي، نور نه غواړي چې په مصري ژبه خبرې وکړي او نن چې ما غوښتل خپله تنده ماته کړم، يوې ساقې خانې ته ننوتم چې يو جام شراب وڅښم، خو څنگه چې د ساقې خانې مشريان پوه شول، زه يو مصري يم نو له هغه ځايه يې را وايستلم، ماشومان را پسې شول او زما پر لور يې د کارغانو فضله مواد او کاني را گوزار کړل.

کله چې پوه شوم په ازمير کې له مصريانو څخه کرکه کېږي، بلې ساقې خانې ته ولاړم او داخل مې هېڅ خبرې ونه کړې، يونی مې را واخيست، په يوه جام کې مې ننيوست او شراب مې وڅښل. (مور وويل چې په دغه کتاب کې ټول راغلي مطالب د پخوانيو ملتونو د ژوند د حالاتو، دودونو او عقيدو په هکله دي او تاريخي اړخ لري افسانې نه ده.

تاسو دلته لولئ چې کاپتا د دې لپاره چې شراب وڅښي يونی يا پايپ يې په جام کې ايښی او شراب يې څښلې دي چې دغه خبره هم تاريخي اړخ لري او مور تصور کوو چې په پايپ يا نې سره د شرابو يا شربتو څښل يونی مود دی چې له اروپا څخه ختيځ ته راغلی، په داسې حال کې چې څلور زره کاله مخکې په ختيځ کې په دې ډول شربت او شراب څښل کېدل او دغه مود له ختيزه اروپا ته تللی دی. ژباړن.)

بيا زما مريي وويل، په ساقې خانه ډېر په تکليف وم ځکه کله چې زه د اوربشو او به (بيير) څښم او د خلکو په ټولي کې ناست يم، بايد خپله ژبه هم وکاروم او خبرې وکړم.

د ژبې تړل راته ډېر سخت ول، خو له دې سره، چې سر مې ټيټ و، او په پايپ سره مې د اوربشو او به څښلې خو اورېدل مې چې خلکو د مصر په فرعون او مصريانو پسې خبرې

کولې.

دوی مصریان رتل او ویل به یې پخوا از میریو ازاد ښار و، چې مالیات یې نه ورکول، خو نن سبا باید د دې ښار ټول او سپدونکي فرعون ته مالیات ورکړي او زموږ بچیان له ماشومتوبه د فرعون په مریانو بدلېږي.

ما جرئت نه شو کولای چې ووايم د مصر فرعون د از میرد خلکو د بښیگنې او خیر لپاره دغه ځای تر خپلې واکمنۍ لاندې راوستی دی. پخوا چې از میرد فرعون په ولکه کې نه و، نو درست کال به د سوریې خلکو له یوه بل سره جنگونه کول او هغو پیشکو ته ورته ول، چې ټولې یې په یوې کڅوړې کې اچولې وې، نه شي کولای چې وتښتي او اړوي چې له یو بل سره ونښلي او جگړه وکړي.

سوریانیا د خپل زور خبرې کوي او وایي چې که په سوریه کې موجود پاچاهان سره متحد شي داسې قدرت به رامنځته شي چې فرعون به ورسره مبارزه ونه کړای شي. ایا دا خبره د منلو ده چې یوه ورځ به دغه پاچاهان سره متحد شي؟ دوی هېڅکله هم نه شي سره متحد کېدای.

ما هغوی ته ځواب نه شو ورکولای او د دغو خبرو د اورېدو زغم مې هم نه درلود، په بېړه مې د اورېدو او به وڅښلې او له ساقي خانې څخه راووتم. له دې وروسته چې ما د کاپتا خبرې واورېدې، نو سریاني کالي مې واغوستل او له کوره راووتم. متوجه شوم چې زما مریي سمه خبرې کړې وې. خلکو له مصریانو داسې کرکه کوله او ورته غوسه ول، نو له همدې کبله مصریان مجبور ول چې له ځانه سره ساتونکي وگرځوي.

له دې سره سره چې خلکو به د مصریانو پر لوري د میوې پوستکي او خوسا کبان اچول، خو ماته چا توجه نه کوله، ځکه چې ما سریاني کالي اغوستي ول. ما خلکو ته غوږ ونيو چې دوی ولې شکایت کوي، خو وروسته پوه شوم چې ټول د هغو مالیاتو له کبله خپه او شکایت کوي چې فرعون یې له سوریې څخه اخلي.

دوی په دې نه پوهېدل چې فرعون د دې مالیاتو یوه ستره برخه په خپله د سوریې پر چارو لگوي او که د مصر غنم نه وي او یا از میر او د سوریې نورو ښارونو ته د مصر غنم ونه رسېږي نو خلک به له لوږې مړه شي.

له دې سره سره چې پوهېدم خلک د مصریانو په اړه بدبینه دي، نو پخپل کور کې مې کتنځی پرا نیست.

ځينې ناروغان ماته راغلل، ځکه کله چې خلک ناروغه کېږي او په دردونو اخته کېږي نو بيا د ډاکټر ملیت ورته مهم نه وي، بلکې ددې پر خلاف دا وايي چې ايا ډاکټر تکړه دی او کنه؟ درملنه کولای شي او کنه؟

ځينو ناروغانو به شکايت کاوه چې مصر اوس د وينې زبېښونکي په شان دی او زموږ د وينې د زبېښولو له کبله چاغ شوی دی، په داسې حال کې چې موږ کال پر کال بېوزله کېږو. د مالياتو د ترلاسه کولو لپاره د مصر پلمه داده چې موږ ته يې پوځي چوڼۍ جوړې کړي، چې امنيت مو وساتي، په داسې حال کې چې د مصر له لښکرو پرته هم موږ خپل امنيت ساتلای شو.

يو لوی توهين او سپکاوی چې موږ ته شوی دادی چې موږ نه شو کولای خپل پوځي برجونه ورغوو او نوې کلاگانې جوړې کړو، په داسې حال کې چې د نوې کلا د جوړېدا او د برجونو د رغولو لگښت موږ پخپله ورکوو.

که مصر له موږ ماليات نه اخيستلای، نو موږ به نيکمرغه او سوکاله ملت و، خو مصر د ملخانو د پوځ په شان پر سوريې پروت دی او ستاسې فرعون نيت لري چې خپل خدای پر موږ وتپي.

په داسې حال کې چې موږ د هغه د خدای غوښتونکي نه يو او د خپل خدای عبادت کوو.

ما وويل مصر ددې لپاره تاسې ته اجازه نه درکوي چې خپلې کلاگانې ورغوی يا نوې کلاگانې جوړې کړئ، چې دغه استحکامات د مصر پر وړاندې جوړوئ او نيت لرئ له مصر سره و جنگېږئ.

تاسې مخکې ازاد و است، خو دا خبره مو هېره کړې ده، چې پر مصر د فرعون له ولکې مخکې تاسې له يوه بل سره جنگېد است او ستاسې پاچاهان په هر ولايت کې خپلواک ول. دوی له تاسې سره هر هغه څه کول چې د دوی زړونو غوښتل او شتمن او بېوزله دواړه د هغوی له ظلمه په تنگ شوي ول.

خو نن سبا د مصر قوانين ستاسې ملاتړ کوي او ددې مخه نيسي چې د سوريې پاچاهان پر تاسې ظلم وکړي او شتمن او بېوزله د مصر د قوانينو تر سيوري لاندې دي. ناروغانو به راته ويل د سوريې د پاچاهانو ظلم يو تور دی، چې مصريانو لگولی او جوړ کړی دی ځکه دوی غواړي چې موږ اړ کړي خپله پخوانۍ ازادې هېره کړو او د مصر مرييان شو.

خو که فرض کړو چې زموږ پاچاهانو پر موږ ظلم کاوه، بيا هم زموږ پاچاهان ول او دي موږ د پرديو تر ظلم د هغوی ظلم غوره گڼو، خو نن سبا ټول د مصر د فرعون مرييان شوي يو او له دې پرته چې موږ له هغه سره کوم اړيکی نه لرو، هغه پر موږ ظلم کوي ما وويل زه ستاسې په بدن کې د مرييانو داغونه نه وينم، تاسې ازاد ياست، تر پخوا چاغ شوي ياست او دغه چاغې ددې بڼوونه کوي چې بڼه ژوند کوي.

که تاسې د پخوا په شان واست او د مصر قانون ستاسې ملاتړی نه وای، نو تل به مو د يو بل بېړۍ غلا کولې، ونې به موغوځولې، د سوريې په لارو کې هېڅ يوه مسافر امنيت نه درلود.

خو نن سبا څوک ستاسې کشتۍ نه لوتي، ستاسې د مېوې ونې نه پرې کوي او له گواښه پرته د سوريې هر ځای ته چې وغواړئ سفر کولای شئ.

سريانيانو زما دلايل نه منل او له دې وروسته چې معالجه به شول خپله دالۍ به يې په کاوړ ماته راکړه او د تلو په وخت کې به يې ويل، له دې سره سره چې تاد سريانيانو جامې اغوستې، خو بيا هم يو مصري يې او هر مصري چې هر چيرته ژوند وکړي، يو ظالم دی، بڼه مصري نشته مگر دا چې مړ شوی وي.

د خلکو له لوري له مصريانو عمومي کرکه ډېره شوې وه او زه متوجه شوم چې نور په ازمير کې ژوند نه شو کولای.

ځکه چې که فرضاً خلکو زه نه وای وژلای دهغوی کرکې زما ژوند تريخ کړی و، داسې بنکارېدل چې يوه ميلمه په يوه کور کې وي او کور به ترې کرکه وکړي چې په دې حالت کې په دې کور کې سړی له اوسېدو څخه سخت بېزاره کېږي.

ما په ازمير کې خپلې پيسې او پورونه راټول کړل او مصر ته مې د تللو نيت وکړ ځکه، له څو کلونو وروسته په پرديو هېوادونو کې وم نو مجبور وم، چې مصر ته ستون شم او د خپل ماموريت راپور د مصر قوماندان (هورم هب) ته ورکړم.

ځکه چې ما ته يې دنده سپارلې وه چې د نورو ملتونو او پاچاهانو له پوځي حاله معلومات راغونډ کړم.

يوه ورځ سهار چې کله په ازمير کې خلک له خوبه راپاڅېدل متوجه شول، چې تېره شپه يې د يو مصري سپاهي سر پرې کړی دی. خلک له دې پېښې وروسته د فرعون له قهر ه سخت وېرېدلې ول، خپلو کورونو ته ولاړل، دروازي يې بندې کړې او له کوره راووتل.

دغه پېښه ددې سبب شوه چې د فرعون او مصريانو په اړه د خلکو غوسه سره شي، خو زه پوهېدم چې دغه ارامي موقتي ده او له دې وروسته به د مصريانو پر خلاف د خلکو غوسه او قهر نور هم زیات شي.

همداسې هم وشول او ددغه مصري عسکر وژونکي پیدا نه شول. دوه یا درې ورځې وروسته خلک له کورونو راووتل او داخل پر مصريانو نور هم په قهر ول، هېڅ مصري جرئت نه کاوه چې له وسلې پرته له کوره راوځي او سرکونو ته ووځي. له دې کبله چې ما سریانې جامې اغوستې، نو له ډاره پرته له کوره ووتم او ځینې شپې به د ایشترار معبدت ته تللم چې تفریح وکړم. ځکه چې از میر ته له ستنبدا وروسته مې دتندي احساس کاوه او د یوه تېرې سړي په شان وم، چې نه پوهېږي دغه څاه، چې له هغې اوبه څښي په چا پورې اړونده ده، ما هم غوښتل چې فقط ویې څښم.

یوه شپه چې د ایشترار له معبده راستنېدم ځینې سریانیان مې ولیدل یو پکې وویل داسې ښکاري چې دغه سړی مصری دی او که مصری وي باید سم شي چې بیا زموږ معبد ته ولاړ نه شي، ځکه چې دا زموږ لپاره د شرم خبره ده چې یو سنت شوی سړی، زموږ له ښځو سره ځملي او ساعت ورسره تېر کړي. بیا ما ته رانژدې شول او ویې وپل موږ غواړو تا معاینه کړو چې پوه شو، ایا مصری یې او کنه؟ ځکه هغه کس چې سنت شوی وي باید زموږ له پېغلو سره ویده نه شي. ما وویل ستاسې پېغلي یوازې په نوم پېغلي او باکري دي او چې کله هغوی د سنت کېدا په هکله ستونزه نه لري او څه نه وایي نو تاسو ولې شکایت کوئ؟! کله چې سریانیانو زما خبره واورېده پر ما یې حمله وکړه او زه یې پر ځمکه وغورځولم. زما سر یې پر ځمکه وواهه، په دې ډول چې له ځانه سره مې وویل زما د عمر وروستی شپې رانژدې شوې دي.

خو ناڅاپه یوه پکې وویل او ه... دا خو سینو هه ابن الحمار دی او د سوريې د پاچا ملگری دی.

نورو چې دغه خبره واورېده زه یې خوشې کړم، خپل مخونه یې په لمنو پټ کړل چې زه یې ونه گورم او ویې نه پیژنم، په نارو سور و تنبېدل، زه هم له هغه ځایه پورته شوم او کور ته ولاړم.

شپږ ویشتم څپرکی

د یوه ماشوم ناروغي

دوه ورځې وروسته چې ما مصر ته د تگ لپاره کالي راغونډول، په څنگ کې مې د ناروغانو درملنه هم کوله، نو یو کس چې پر یوه اس سپور و، او د باد په څیر گړندی روان و، زما د کور په مخکې ودرېد. په مصر او سوريې کې آس ځغلول دومره دود نه دي، ځکه چې آس داسې یو یاغي ځناور دی چې لوی او فرمان نه مننونکی دی.

کله څوک پرې سپور شي نو د مخې دواړه پنبې پورته کړي او سپور پر ځمکه وغورځوي، له همدې امله په مصر او سوريه کې خلک تل پر خره سپرېږي، چې بې ازاره او فرمانبرداره دی او ان جنگي گاډۍ په خره پورې تړي.

که آس په جنگي گاډۍ پورې و تړي خطرناک کېږي او داسې هیجاني کېږي چې تنبستي، گاډۍ هم ماتوي او سپرلۍ هم وژني.

د هغو گاډیو چلول چې په آسونه پسې تړل شوي ډېر سخت دي، ډېره تجربه غواړي او باید یو کس تل د آس پر ملا سپور وي چې خپله گوته د آس پوزې ته وروري چې په دې توگه آس رام شي. (د سینووه په وخت لا د آس قیضه نه وه/ اختراع شوې، چې دغه ځناور پرې رام کړي او د هغه په پوزه کې د گوتې په ننه ایستو سره یې آس رام او فرمانبرداره کاوه. ژباړن)

کله چې ما پر آس سپور کس ته وکتل له جامو یې پوه شوم چې د سوريې د غرنیو سیمو اوسیدونکی دی او داسې ښکارېد، چې لوتمار وي، ځکه چې لوتماران، غله یا د غرنیو سیمو اوسیدونکي په آسونو سپرلۍ کوي.

هغه سړي نارې کړې، سینووه ابن الحمار! زه له ډېر لېرې ځایه او د (آمورو) له هېواده راغلی يم او د دغه هېواد پاچا چې تا پېژني یو زوی لري چې ناروغه شوی دی.

پاچا د خپل زوی د ناروغۍ له کبله داسې غوسه دی چې د د اړونکي زمري په شان شوی او هېڅوک جراث نه کوي چې هغه ته نژدې شي.

دېر ژر دې خپل طبي وسایل را واخله او له ما سره د امورو هېواد ته روان شه او زموږ د پاچا د زوی معالجه وکړه.

که ځنډ وکړې په دې چرې سره به دې سر له بدنه بېل کړم او بې سره بدن به دې پر ځمکې ولوېږي.

ما ورته وویل که ته زما سره له تنې بېل کړې، نو ستا د پاچا زوی به معالجه نه شي، ځکه که مې سر په بدن پورې نه وي، لاسونه به مې ستاسو د پاچا د زوی معالجه ونه کړای شي.

زه د تگ او ستا د پاچا د زوی معالجې ته تیار یم، خو له دې کبله نه چې ستا له گوانښه وېرېدلی یم، بلکې د امورو پاچا زما ملگری دی او زه باید د هغه د زوی معالجه وکړم. د امورو پاچا همغه سړی و، چې ما څو کاله مخکې په سوريه کې د هغه د غاښونو معالجه کړې وه.

هغه زما ځوانه وینځه وغوښتله، غوښتل یې چې په بیه یې راڅخه وپېږي، خو ما هغه ورته والی کړه.

کاپتا ته مې وویل ولاړ شه او ماته یو راون تخت په کرایې ونیسه.

کله چې یې روان تخت راوست له آس ځغلونکي سره روان شوم تر هغه چې تر یوې هواری ځمکې تېر شوو او غرنۍ سیمې ته ورسېدو.

هلته له روان تخته کوز شوم او په یوې جنگي گاډۍ کې یې سپور کړم.

هغه اسان چې گاډۍ یې کښوله فکر کوم وحشي ول، گاډۍ یې داسې روانه کړه چې زه وېرېدم او فکر مې کاوه چې په اسمان کې د امون د خدای کشتۍ الوتې ده.

ما له وېرې نارې وهلې، خو گاډیوانو زما وېرې ته پام نه کاوه، گړندي روان ول، او څو شپې وروسته گاډۍ ودرېده.

زه خوشحاله شوم، فکر مې کاوه چې سفر پای ته ورسېد، خو زه یې له هغې گاډۍ کوز کړم او په بلې کې یې سپور کړم چې اسونه هوسا او تازه دمه ول.

کله چې گاډۍ روانه شوه، ما نارې وهلې او ویل مې کړار کړار ولاړ شئ خو چا مې خبرې ته پام نه کاوه.

هر ځل چې به د گاډۍ حرکت لږ ورو شو ما به وکړای شول خپل لاسونه د هغې له دېوالونو لیرې کړم.

يو ځل مې د چلونکي ملا ته سوکان ونيول، مگر هغه ماته هېڅ توجه نه کوله، هېڅ يې نه ويل چې ولې يې پر ملا وهم، هماغسې پر مخ روان و.

زه تر اوسه نه پوهېږم چې څنگه په هغې غرنۍ لاره کې په ياغي اسونو پسې تړل شوي گاډۍ نه اوښتې، نه ماته شوې او نه يې زه ووژلم.

تر دې وړاندې چې لمرد لوديخ افق ته نژدې شي په غرنۍ سيمه کې يوه ښار ته ورسېدو چې نوي دېوالونه يې درلودل او دروازې يې تړلې وې.

ساتونکو چې مور ولیدو دروازې يې خلاصې کړې او زمونږ گاډۍ په همغې چټکتيا چې په غرنیو لارو کې راتله د ښار له واټونو هم تېره شوه.

په لاره کې ځينو نارينه وو او ښځو له ميوې ډکې ټوکړۍ خوشې کړې او د گاډيو له ډاره وتښتېدې، ځينې نورو بيا له اوبو ډک منگي وغورځول او مات شول.

کله چې گاډۍ د امورو د پاچا د ماڼۍ په مخکې کې ودرېده زه يې له گاډۍ کوز کړم.

د بدن غړي مې داسې ټوک ټوک ول، چې پر لاره نه تللی شوم او مريانو په غېږ کې ماڼۍ ته بوتلم.

د ماڼۍ په لوی هال کې يې لسگونه، ډوله وسلې، د زمريانو لکۍ او د مرغانو بڼکې خوړوندي وې.

زه چې ورننوتم د امورو پاچا د هغه زمري په شان چې ښکاري ژوبل کړی وي پر ما حمله وکړه.

د پاچا جامې شلېدلې او پر سر يې ايرې اچولې وې.

پاچا نارې کړې، لوټمارانو! ولې ناوخته راغلاست؟ آيا قصداً مو ځنډ وکړ چې زما زوی له ناروغۍ څخه مړ شي.

د امورو پاچا خورا غوسه و، پر ما چې يې راتوپ کړ نو هغه طلايي پټۍ چې گارگوتي بېره يې پرې تړلې وه خلاصه شوه.

خو د گاډۍ چلونکي وويل مورنن پر غرنیو لارو داسې گړندي راغلو چې مرغان راپسې نه شورسېداي.

ته بايد ددغه مصري ډاکټر مننه وکړې، چې هر ځل به مور ورو تلو هغه به پر ملا سوکان را کول چې گړندي شو، داسې نارې به يې وهلې چې زمونږ اسونه به يې لېوني کړل او گاډۍ به نوره هم گړندی شوه.

زموږ د پلرونو هم ياد نه دي چې د زمير او امورو لاره دې دومره ژر وهل شوې وي
په دې وخت کې د امورو پاچا زه په غېږ کې ونيولم، بڼکل يې کړم، ويې ژړل او ويې
ويل، سينو هه! ته بايد زما زوی معالجه کړې او زه يې له تا څخه سلامت غواړم.
ومې ويل، لومړی اجازه راکړه چې زه ستا زوی ووينم او پوه شم چې کومه ناروغي
لري، وروسته به يې معالجه کړم.

د امورو پاچا زه له خان سره يوې کوتې ته بوتلم، په کوټه کې يو لوی منقل له اوره ډک
اېښی، او ماشوم په زانگو کې ويده دی.
خو په پشمي جامو کې يې داسې نغښتی و، چې رنگ يې تک شين شوی و، او له مخ
او بدنه يې خولې بهيدې.

ماشوم په چيغو چيغو ژړل او ما چې وليد پوه شوم چې داسې کومه ناروغي نه لري چې
د هغه د مرگ سبب شي، ځکه کله چې ماشوم د مرگ په حال کې وي داسې چيغې نه وهي.
شا و خوا مې وکتل که گورم يوه سپينه او چاغه ښځه د کوټې پر غولي ناسته ده او په
ژړا خپل سر په ځمکه وهي.

دستي مې وپېژندله چې دا زما هغه وينځه ده چې د امورو پاچا ته مې ډالۍ کړې وه.
خو نورې ښځې هم د کوټې شاوخوا ته راټولې شوې وې، هغو هم ژړل او ځينو خو خپل
مخونه سره او ژوبل کړي ول.

ورسته پوه شوم چې دوی د امورو پاچا له دې امله وهلې دي چې د ماشوم د ارامولو چل
نه ورته.

ما د امورو پاچا ته وويل دومره نارامي مه کوه، ځکه چې ستا ماشوم نه مري، خو زه تر
دې وړاندې چې ستا ماشوم معاینه کړم، بايد خان پاک کړم، خو تاسې تر هر کار مخکې د
اور دغه منقل له دې ځايه لېرې کړئ.

د ماشوم مور چې پخوا زما وينځه وه وويل، که منقل له دې ځايه لېرې کړي د ماشوم به
بيخوشي.

ومې ويل نه... ماشوم د پسرلي په دې هوا کې نه زکام کېږي او نه يې يخ کېږي، تاسې
منقل لېرې کړئ او که يې ساړه وشول، يا زکام شو مسوليت يې زما پر غاړه.

ښځې زه وپېژندم موسکۍ شوه او ويې ويل آوه... سينو هه! ... دا ته يې... کله چې
نوی راغلې ما ونه پېژندې، ځکه چې تا سرياني کالي اغوستي ول.

ما وویل ددې ماشوم د معالجې لپاره داسې په بیره را روان شوم، چې دومره وخت مې ونه موند چې سریاني جامې و باسم او مصری هغه واغوندم.
د آمو رو پاچا په داسې حال کې چې اوښکې یې په سترگو کې ډنډې وې وویل سینو هه!
دا درې ورځې کېږي، چې زما زوی څه نه دي خوړلي او که یې خوړلي وي هغه یې بېرته راگرځولي دي.

ماشوم داسې چيغې او ژړاگانې کوي چې زه یوه شېبه هم ارامه نه شم پاتې کېدای.
ما وویل، دغه مریان او وینځې له دې کوتې و باسئ، ځکه یو روغ انسان چې دومره کسان وگوري هم نارې سورې به پیل کړي او ناروغ به شي، پاتې خو یو ماشوم شو.
د آمو رو پاچا امر وکړ چې دغه کسان له کوتې ووځي بیا، مې ځان ووینځه، وروسته مې ویل د کوتې کرکې خلاصې کړئ!

بیا مې پشمې توکر د ماشوم د بدن له گیر چاپېره لېرې کړل
ماشوم چې تر هغه وخته نارې وهلې او ژړل یې، سمدستي غلی شو او خپلې چاغې پېښې یې وښورولې.
ما وکتل چې ماشوم له دې سره سره چې وړوکی دی، خو دخپل پلار په شان تور او گڼ وپښتان لري.

ماشوم ته څیر شوم چې ناروغي یې معلومه کړم، ناڅاپه مې د هغه خولې ته پام شو، خوله چې مې ور خلاصه کړه، ومې لیدل چې یو کوچنی غاښ یې را شین شوی او دا هم راته معلومه شوه چې د ماشوم د ناروغي لامل هم همدا غاښ و.

د آمو رو پاچا مې را وغوښت او د ماشوم غاښ مې وروښود ومې ویل وگوره! ددغې بې اهمیته پېښې له امله دې، د سوریې تر ټولو مشهور ډاکټر په وحشي آسونو پسې تړلې گاډۍ کې دلته راوستی دی.

تا په غرنیو سیمو کې پنځوس ځله د مرگ له خطرې سره مخامخ کړم، په داسې حال کې چې هر څوک لږه تجربه هم ولري، په دې پوهېدای شي چې کله د ماشوم غاښونه شنه کېږي، ماشوم بې تابې کوي او ښایي تبه هم وکړي، خو دغه تبه کوم خطر نه لري.

دا چې ستا ماشوم کانگې کړې دي دا طبیعي خبره ده، ځکه چې تا او د ماشوم مور پر له پسې غوړې شیدې ورکړي، په داسې حال کې چې د ماشوم معدې د هغو شېدو زغم نه درلود نو کانگې یې کړې دي.

اوس يې مور ته ووايه چې له دې وروسته پام کوي، ځکه ممکنه ده ماشوم د شپډو ورکولو پر وخت د هغې سينه پر خپل غاښ ژوبله کړي.

د ماشوم خوله مې د آموږو د پاچا په مخکې خلاصه کړه او هغه يې غاښ وليد.

پاچا چې د خپل ماشوم د ناوړغۍ په علت پوه شو، ډاډه شو چې خطرناکه نه ده، نو په کوټې کې په نخاشو او د ماشوم مور وويل هېڅکله يې دومره ښکلی غاښ نه دی ليدلی.

خو کله چې دې غوښتل خپل ماشوم په پشمي ټوکرنو کې تاو کړي ما يې مخه ونيوله او ومې ويل د کوشني لپاره د کتان يو ټوکر کفايت کوي چې پکې ويې نغاړئ.

د آموږو پاچا له دې کبله هېڅ خپه نه و، چې د يوې معمولي ستونزې لپاره يې زه له ازميره راغوښتی يم.

ده امر وکړ چې د هغه د دربار مشران او ملگري دې راشي او د کوچني غاښ دې وگوري.

هغوی ټول کوټې ته راننوتل او ټولو غوښتل خپل غټې، گنده او په خاورو ککړې

گوټې د ماشوم خولې ته وروړي او غاښ يې وگوري.

خو ما پاچا ته وويل چې هغوی لهرې کړي، گني کوچنی به يې په رښتيا ناروغه شي.

کله چې د پاچا درباريان او ملگري ولاړل، نو ويې ويل دغه ماشوم راته د سترگو تر

لېمو نژدې دی او گران دی او تر ټولو هغو شيانو ډېر ارزښت راته لري چې زه يې لرم.

له خو شپو راهيسې زه د هغه له زانگو سره نه يم ويده شوی.

زه چې وپرېدم زما زوی به مړ شې، بيا څوک به نه وي چې تر ما وروسته د آموږو پر

هېواد پاچاهي وکړي.

خپل لاسونه يې زما پر سر کېښودل او ويې ويل سينو هه! پوهېږې چې زما له اوږو دې

لوی بار لهرې کړ او زه دې ډېر پوزوړی شوم.

بيا يې خپل کوشنی راوښود او ويې ويل تا خو ډېر هېوادونه ليدلي آيا کله دې دومره

ښکلی ماشوم ليدلی دی؟

زما د کوشني وېښتان گورې، د زمري په شان دي، چاغ نس يې يوې کوشنۍ پشکې ته

ورته دی، چاغ لاسونه او پښې يې ښيي چې په راتلونکي کې به زما په شان قوي او غښتلی

شي.

ور ورو شپه شوه، څراغونه يې روښان کړل، خو زه ډېر چټک او سخت سفر له امله سترې

وم، نو استراحت ته مې اړتيا درلوده، د پاچا خبرې مې نه شوې اوږدلی هغه ته مې وويل:

نن له سهاره تر ماښامه زه ستا د جنگي گاديو په منځ کې د باد په سرعت، په غرنیو لارو کې روان وم او اوس مې له ډېرې ستړیا د بدن ټول غړي خوږېږي، نو باید ډوډی وخورم او ویده شم.

خو ته ددې پر ځای چې خواږه راکړې او یاد خوب ځای راته جوړ کړې، پرله پسې خبرې کوي.

پاچا وخنډل او ویې ویل ما هم له خو وړخو راهیسې له ډېر خپګانه څه نه دي خوړولي، خو نن شپه به ټولې تېرې ورځې جبران کړم. بیا یې امر وکړ چې موږ ته خواږه راوړي مریانو راته کباب شوی پسه او سپرلی راوړ او له دې وروسته چې ډوډی مې وخوره فکر مې وکړ چې ستړیا مې کمه شوې ده.

زه خو ورځې د آموږو له پاچا سره پاتې شوم او هغه گران بیه ډالی سره او سپین راکړل. زه پوه شوم چې هغه د تېر ځل په پرتله ډېر شتمن شوی دی. له پاچا مې پوښتنه وکړه چې دغه شته یې له کومه کړي، ځکه تېروار چې مې ولیدې دومره شتمن نه وې.

هغه ځواب راکړ هغه بڼڅه چې تاراکړه په ما پورې یې قدم د بنو شو او ددې سبب شوه چې زه بډای شم.

له پاچا سره د مېلمستیا په خو وړخو کې، هغې بڼکلې مېرمنې یانې هغې وینځې چې ما ورکړې وه، زما بڼه میلمه پالنه وکړه او زه پوه شوم، چې دغه وینځه له دې سره سره چې چاغه شوې خو بیا هم غواړي چې چاغه شي.

په آموږو کې د مصر پر خلاف نارینه چاغې بڼځې ډېرې خوښوي او هرڅومره چې بڼڅه چاغه وي، د ډېرو خوښېږي.

له همدې کبله په آموږو ټول ان ماشومان داسې سندري وایي چې پکې چاغې بڼځې ستایل کېږي.

ما دغه سندري واورېدې خو کلیمې وې، خو دوی بیا بیا تکرارولې او نه ستړي کېدل.

د آموږو پاچا نورې بڼځې هم درلودې چې د قبایلي مشرانو لونی وې.

دی یوازې له دغو بڼځو سره د وفاداری د څرگندولو لپاره د هغو کورنو ته ورته

پاچا راته وویل چې له دغو بڼځو سره له ځملاستو خوند نه اخلي، خو له دې کبله چې د

قبایلي مشرانو لونی دي، باید ورسره ځملي چې د هغه او قبایلي مشرانو ترمنځ کرکه را ونه ټوکېږي.

د آمورو پاچا پوهېده چې ما ډېر سفرونه کړي او څو هېوادونه مې لیدلي، نو ضروري یې گڼله چې ماته د ځان ډېر صفت وکړي چې زه پوه شم هغه تر نورو پاچاهانو کوشنی نه دی. هغه د ځان د ستایلو په وخت کې ماته داسې خبرې وکړې چې زه ډاډه یم، زما تر تگ وروسته به دی خپله هم پرې پښېمانه شوی وي چې ولې یې راته داسې خبرې کړې دي. د بېلگې په ډول ده ویل په ازمیر کې د هغه جاسوسان او گمارل شوي کسان مصریان خوروي او پر هغې شپې چې پر ماحمله وشوه د هغه د گمارل شویو کسانو له لوري ژوبل شوم، خو هغوی نه پوهېدل چې زه سینووه یم گني زه یې نه وهلم. دغه راز ده ویل هغه مصري عسکر چې په ازمیر کې وژل شوی، دده گمارل شویو کسانو وژلی دی.

د امورو پاچا وویل د هغه له لوري د مصریانو څورول به تر هغه دوام وکړي چې مصریان له سوريې ووځي او ولاړ شي. پاچا ویل د ازمیر او د سوريې د نورو بندرونو خلک ډارن او محافظه کاران دي، له خپلې گټې پرته بل هدف او نظر نه لري ټول سوداگر دي. له همدې کبله باید یو زړه ور کس د مصري ضد غورځنگ مشري پر غاړه واخلي او مصریان له سوريې و باسي، چې سوريه د پخوا په شان بېرته ازادي ترلاسه کړي. ماورته وویل ولې د مصریانو په اړه په زړه کې دومره کینه لرې، زه فکر نه کوم چې مصریان تر نورو ملتونو ډېر بد خلک وي.

د آمورو پاچا پر خپلې گارگوټې زيرې لاس تېر کړ او ویې ویل، زه له ټولو مصریانو کرکه نه کوم، ته هم مصري یې او دادی له تا کرکه نه کوم. زه په ماشوموالي کې د فرعون په ماڼۍ کې اوسېدلی یم، هلته مې له مصریانو ډېر څه زده کړي دي، ما هلته لیک، لوست زده کړه او زما د ژوند مخینه داسې ده چې باید مصریان را باندې گران وي نه دا چې له هغوی کرکه وکړم.

سینووه! ته له دې سره سره چې یو ستر ډاکټري یې او ډېر هېوادونه دې لیدلي، خو پاچاهي دې نه ده کړې، له همدې کبله ته نه شي پوهېدای چې د یوه هېواد د مشر او پاچاه له نظره کینه څه مانا لري؟

یو پاچا او د هېواد مشر له هېچا سره کینه او دښمني نه لري.
کینه دیوه پاچا او هېواد مشر له نظره یو قوي او ځواکمن عامل دی چې حتی تر وسلې-
ډېره اغېزه لري.

د آموږو پاچا وویل تر هغه چې خلک کینه ونه لري، که څه هم په لاس کې به یې توره او
نیزه وي، خو پر چا یې نه شي پورته کولای.

دغه راز دیوه هېواد مشر چې پخپله له هېڅ هېواد سره کینه او دښمني نه لري، باید په
خلکو کې کینه او دښمني پیدا کړي، چې د کینې او کرکې له لارې خپل قدرت پراخ،
مضبوط او کلک کړي.

زه هم د سوریې په خلکو کې د مصریانو پر ضد کینه اېشوم او دغه کینه او دښمني
دومره زیاتوم چې د سوریې هر اوسېدونکی باور وکړي چې تر مصریانو به بل څوک
بېرحمه، ټیټ ذاتي او چلباز نه وي. دغه کینه باید دومره زیاته او پیاوړې شي چې کله کوم
سریانی سړی او یا بنځه د مصریانو نوم واخلي، نوله کرکې یې وینه وایشپړي او په دې
ایمان ولري چې مصریان تر ټولو وېرونکی، خونړی او بېرحمه ملت دی.

کله چې له مصریانو سره د سوریې د خلکو کینه دې حد ته ورسیده بیا به دغه دښمني
دومره سخته شي، چې غرونه له خپله ځایه وښوروي او هغه مهال به له سوریې څخه د
مصري پوځ او واکمنانو ایستل اسانه کار وي.

ومې ویل تاسې پوهېږئ چې داسې نه ده او هغه څه چې تاسې وایاست سم نه دي.
د آموږو پاچا وویل حقیقت هغه شی دی چې زه یې د خلکو په ذهن کې ځایوم او کله چې
ما یو شی د هغوی په روح کې ورننه یوست نو بیا دوی پرې باور کوي.
دوی بیا فکر کوي چې حقیقت همدا دی او دغه باور به په هغوی کې دومره کلک شي،
چې که څوک د هغه پر خلاف کومه خبره وکړي نو دوی به یې ووژني.

زه د سوریې خلکو ته دغه ذهنیت ورکوم، چې هغوی باید آزاد ژوند وکړي او آزادي
هغه شی دی چې تر خوږو ډوډی، کور او ان تر ژوند ډېر ارزښت لري.

خلک زما د تلقیناتو پر بنسټ دغه حقیقت مني او له آزادی سره دومره مینه پیدا کوي
چې چمتو دي، د آزادی په لاره کې خپل ژوند له لاسه ورکړي.

هر څوک چې پر آزادی باور لري هڅه کوي چې نور هم قانع کړي او ډېر ژر به په ټولې
سوریې کې یوازې یوه عقیده وي او هغه د آزادی عقیده!

د سوريې خلک نه پوهېږي چې دغه عقیده يې خيالي ده، ځکه آزادی هغه شی دی چې د سوريې او نورو ملتونو لپاره نشته، بلکې هغه لاسوند دی چې په مرسته يې زه خلک غولوم چې په سوريه کې پاتې شم.

کله چې تاسې هم سوريې ته راغلاست دا خبره مو کوله چې غواړئ سوريه آزده کړئ خو په دې پلمه مو د سوريې ټول ولس پر خپلو مرييانو بدل کړی او له هغوی قلنگ اخلئ. ومې ويل نو ته پر آزادی عقیده نه لري؟ د آموږو پاچا وويل نه.

ته چې يو ډاکټر يې نه شې پوهېدای چې هېڅ يو ټولواک په آزادی باور نه لري بلکې په دغو نومونو خلک غولوي چې خپل حکومت وکړي. زه د مصر خلک پوهوم چې بايد آزاد شي، خو دغه آزادي تر هغه پورې نه شي ترلاسه کولای چې د مصر پر خلاف متحد شي.

کله چې د سوريې خلک متحد شول نو دوی پخپل گمان د خان لپاره آزادي ترلاسه کوي خو خبره داسې نه ده، دوی دې ته لاره هواره وي چې زه پرې حکومت وکړم. هغوی بايد د تل په شان زيار وگالي او قلنگ ورکړي، خو دومره به وي چې پخوا يې مصر ته قلنگ ورکاوه او له آزادی وروسته به يې زه ترې اخلم.

زه به دوی ته وایم چې تاسې د نړۍ تر نورو ملتونو نيکمرغه ياست، ځکه چې خپلواکي لرئ او هغوی به هم په دې خيالي نوم او پلمې خپل زړه خوشحالوي. سينو هه ته پوهېږي چې يو ملت د پسونو ديوې رمې په شان دی او بايد هغوی په ځينو شيانو بوخت وساتل شي چې حکومت پرې وکړای شي.

د ملت د بوختېدایو هڅه لاره داده چې ورته ووايي ته آزاد يې او ددې لپاره رامنځته شوی يې چې آزاد ژوند وکړي.

خلک ساده دي هرڅه چې واورې مني يې او هغه حقيقت گڼي، خو مهمه خبره داده چې يوه موضوع دومره دهغوی په غوږونو کې دومره وويل شي چې په روح کې يې ځای ونيسي.

ومې ويل آيا پوهېږي چې ستا خبرې څومره خطرناکې دي؟

که د مصر قوماندان پوه شي چې ته څه نيت لرې نو خپلې جنگي گادۍ به ستا د هېواد پر لور راوړي، دغه ښار به وران کړي، تابه ونيسي او سر په څپړۍ به دې په دار وځړوي.

يا دا چې طيس ته به دې بوخي او هلته به دې په دار كړي
د آموړو پاچا وويل د مصر فرعون پر ما اعتماد كوي، ماته يې د (حيات صليب)
رالېرې دى.

ما د هغه د خداى لپاره يو معبد جوړ كړى او هغه تر خپلو ځينو قوماندانو پر ما د پر
اعتماد كوي.

اوس راځه، چې يو شى دروښييم چې ساعت دې پرې تېر شي.
د آموړو له پاچا سره د بنار د دېوال لوري ته روان شوم، هلته مې يو سړى وليد چې له
دېواله يې سر په څېرې راخوړند كړى دى.

د آموړو پاچا وويل دغه په دار شوى سړى مصرى دى او كه يې نه منې نو د هغه سنتېدل
به دغه خبره ثابته كړي.

ومې پوښتل ولې دې دغه سړى سر په څېرې خوړند كړى دى.
پاچا وويل دغه سړى د مصر د فرعون د مالياتو محصل (يا ټولوونكى) و، او دلته
راغلى و، چې له ما قلنگ وغواړي.

له څو كلونو راهيسې زما قلنگ ځنډېدلى او بايد د دغو څو كلونو قلنگ وركړم.
ما ورته وويل د دغه سړى خون به ستا پر غاړه وي او ته به له سخت عذاب سره مخامخ
شي، ځكه چې په مصر كې په هر شي لوبې كېداى شي خو د فرعون له محصل سره لوبې نه
شي كېداى، ځكه چې هغه د مالياتو د راغونډولو كس دى.

پاچا وويل ما ورته چل برابر كړى او د دې پر ځاى چې فرعون راته غوسه شي، له ما به
خوشاله شي چې دغه مفسد محصل مې وژلى دى. ما په سوريه كې مصري واكمنانو ته
لس پخې شوې لوحې لېرلې او ورته ويلي مې دي، دغه سړى چې له سوريې څخه زما
هېواد ته راننوت نو په ښځويي تېرى وكړ.

دغه راز يې د سوريې خدايانو ته سپكې سپورې وويلې، زموږ په معبد كې يې ناسم
كارونه وكړل.

خو زموږ په قوانينو كې يې ليكلي چې كه يو سړى د ښځې له خوښې پرته پر هغې تېرى
وكړي او يا ورسره خپل ساعت تېر كړي، يا خدايانو ته سپكې سپورې ووايي او يا په
معبد كې گنده كارونه وكړي نو بايد ووژل شي.

خومره چې ما د آموړو له پاچا سره خبرې كولې هغه د مصري سپاهيانو قوماندان هورم

هې ته ورته ایسېده چې ما ته یې دنده سپارلې وه له نورو هېوادونو څخه پوځي معلومات راغونډ کړم.

هغه توپیر چې په دغو دوو کسانو کې و، دا و چې د آموږو پاچا د هورم هې په پرتله په عمر پوځ او تر هورم هې چلباز و.

ځکه د آموږو پاچا په داسې هېواد کې واکمن و چې پخوا د دې سیمې پاچاهان د سوریې له نورو پاچاهانو سره په جنگونو بوخت ول او هغوی یې وژل.

له گاونډیانو سره به یې دایمي اختلافات درلودل او دغه چارې پاچاهان د سیاست په ډگر کې استادۍ ته رسوي.

له دې سره سره چې د آموږو پاچا چلاکه او زړور ښکارېده، خو ما فکر نه کاوه چې هغه دې پر ټولې سوریې د پاچاهۍ کولو وړتیا ولري.

هغه ته مې وویل دا منم چې په کوشنیوالي کې په مصر کې پاتې شوی یې خود ماشومتوب له امله د مصر د فرعون پر عظمت او سترتوب نه یې پوه شوی.

تاته نه ښکاري چې فرعون ډېره شتمني لري او کولای شي نننیا د هېواد پر لوري یو ستر پوځ راواستوي چې هېواد به دې درلوټې لوټې کړي.

ته باید پر خپل قدرت مغروره نه شې، دا خیال ونه کړې چې کولای شې د مصر له فرعون سره پنجه نرمولای شې.

کله چې پر یوې کڅوړې تېل وموښل شي، سوري یې وړ بند شي او بیا پکې باد پوکړای شي نو کڅوړه پر سپرې، د کڅوړې خاوند فکر کوي چې په لاس کې یې یو ستر شی دی،

خو کله چې کڅوړه سوري شي او باد یې ووځي نو کڅوړه بېرته کوشنۍ شي.

ته هم د یوې کڅوړې په شان یې، له باده ډک یې، چې کله سوري شوې باد به دې ووځي پاچا و خندل او خپل طلايې غاښونه یې ماته راوښودل، ویې ویل که زه له باده ډکه

کڅوړه یم نو د هاتي او بابل د پاچاهانو په شان متحدان لرم، چې له سوريې څخه د مصره د ایستلو لپاره زما ملگري دي.

ما ورته وویل د بابل او هاتي پر اتحاد مه تېروځه، ځکه یو شغال ښایي د حیواناتو د

ښکار لپاره له زمري سره یوځای شي، خو له دې وروسته چې کوم ځناور ښکار کړي، نو د ښکار تر ټولو ښه برخه یې زمري خوري او د شغال لپاره له کولمو او لري پرته بل شی نه

پاتې کېږي.

دغه دوه پاچاهان چې له سوريې څخه د مصر د ايستلو لپاره له تا سره ملگري شوي، نيت يې دا نه دی، چې ته د سوريې پاچا شې، بلکې غواړي چې دوی پخپله د سوريې ټاټوبي ونيسي او په دې صورت کې ستا لپاره به د آمو رو له ټاټوبي پرته بل شې پاتې نه شي. د آمو رو پاچا ډېر وخنډل او ويې ويل سينو هه! زه غواړم ستا په شان تحصيل وکړم، چې عالم شم او ستا په شان نورو هېوادونو ته سفر وکړم چې د نورو هېوادونو د ملتونو له علمونو هم خبر شم.

خو له دې کبله چې بايد خپل هېواد اداره کړم، نو نورو هېوادونو ته د سفر فرصت نه لرم.

دغه خبرې چې ما له پاچا سره وکړې، زه يې پوه کړم چې بايد د هغه له هېواده ووځم. ځکه چې که د مصر فرعون خبر شي چې د هغه د ماليې ټولوونکي يې وژلي نو پر آمو رو به حمله وکړي او په داسې وخت کې په آمو رو کې زما شتون مناسب نه دی. بنايي د آمو رو پاچا به له مصريانو سره د ډېرې کرکې له امله ما ووژني. نو پر بله ورځ مې پاچا ته وويل خو ورځې کېږي چې ستا مېلمه يم او له دې زيات نه غواړم ستا له مېلمه پالنې ناسمه استفاده وکړم.

که ته يو روان تخت را کړې، زه به ازمير ته ولاړ شم، خو هلته به هم پاتې نه شم، بلکې مصر ته به ستون شم، ځکه چې د نيل د اوبو د څښلو هيله لرم.

ما رښتيا ويل فکر مې کاوه چې بايد مصر ته ستون شم او د پرديو هېوادونو په اړه د خپلو تحقيقاتو نتېجه د مصر د لښکر قوماندان هورم هب ته ورکړم.

د آمو رو پاچا وويل هغه مرغه چې ځاله نه جوړوي هېڅکله آرام نه وي خو په نورو هېوادونو کې تر ګرځېدا او د نړۍ له سيله تېر شې او په آمو رو کې پاتې شې.

او که ته غواړې دلته پاتې شې، زه به درته يو کور جوړ کړم او د دې ښاريوه ښکلې نجلی به درکړم چې هغه خپله مېرمن کړې.

ما په ټوکو ورته وويل د نړۍ تر ټولو بد هېواد آمو رو دی او ستا د هېواد له ښځو د زړو وزو بوی راځي، زه نه غواړم چې په دغه هېواد کې پاتې شم.

پر دې سربېره ډېره موده وشوه چې له مصره لېرې يم، وطن را ياد شوی او غواړم ستون شم چې د نيل د غاړې د هيليو او غازانو آوازونه واورم.

د مصري خرما د ونو تر سيوري لاندې کېنم، د نيل د ماڼوگانو سندرو ته غوړ ونيسم،

د مصر گرم لمر مې پر وليو ولگهږي او بيا دارالحیات ته ولاړشم، د مصر ځوان محصلین له خپلو طبي معلوماتو خبر کړم چې د دارالحیات علمي ارزښت وساتل شي چې د نړۍ تر ټولو ستر بڼوونځی دی.

د آمورو پاچا وویل له دې سره سره، چې نه غواړم ته له دې ځایه ولاړشي او ته هم نه غواړې چې پاتې شي، نو ستا لپاره به روان تخت برابر کړم، یو شمېر عسکر به هم در سره واستوم چې تا از میر ته ورسوي، ځکه چې د مصریانو پر خلاف د سریانیانو غوسه دومره سخته شوې چې بنایي په لاره کې تا ووژني.

ما چې په جنگي گاډیو کې سفر نه شو کولای نو په روان تخت کې د آمورو له پلازمینې روان شوم او د پاچا عسکرو از میر ته ورسولم.

از میر ته چې ورسېدم کاپتا ته مې وویل ډېر ژر، دغه کور خرڅ کړه، ځکه چې له دې وروسته د از میر او سوریې چاپېریال زموږ او نورو مصریانو لپاره خطرناک دی، موږ باید ستانه شو.

او ه ويشتم خپرکی

د هورم هب د ليدو لپاره
مصر ته ستنېدل

زه مصر ته د ستنېدا لپاره د خپل سفر په اړه ډېر څه نه وایم، یوازې دو مړه وایم چې کله بهرې حرکت وکړ، نو هر څو مړه چې مصر ته نژدې کېدو ما د بې صبرۍ ډېر احساس کاوه او کرار نه شوای پاتې کېدلای او تل مې دبهرې پر غولي چکر واهه.

زما بېرته وه چې هر څو مړه ژر وشي مصر ته ورسېږم کله چې بهرې د مصر په ساحلي ښارونو کې لنگر اچاوه، نو ما د هغو ښارونو د ژوند د حالاتو په اړه مطالعه نه کوله ځکه چې ستومانه شوی وم.

ان د سوريې د غرونو رنگ چې د لمر لوېدو په وخت ارغواني کېدل زه یې نه هیجانې کولم.

په سوريې کې پسرلی شوی و، توتکیو په اسمان کې الوتونه کول، سندرې یې ویلې او کله چې مو په بندري ښارونو کې دمه کوله نو د هغو غږ به مې احساساوه چې پر سر به مې گرځېدلې.

د بعل د خدای (د سوريې د خدای) کاهنان د پسرلنيو شيانو د ټولولو لپاره په کوڅو کې نارې وهلې او مخونه یې شوگاري کول. د دوی تر شا ځوانو نجونو او ښځو گاډۍ راکاږلې او هغه ډالۍ به یې پکې اچولې چې خلکو به د بعل خدای لپاره ورکولې.

خوله دې کېله چې زه مصر ته ستنېدم او دغو شيانو راته ارزښت نه درلود او زړه مې نه غوښتل چې ان یو ځل دې هم دغه منظرې وگورم ځکه یو ځل مې پخوا هم لیدلې وې. هغه مهال چې ما غوښتل مصر ته ستون شم، د هغه پوه په شان وم چې پر یوې ښځې مین شوی او باید د هغې ښځې لیدو ته ورشي.

يا بايد همدغه بڼخه دده كورته راشي او دغه پوه او عالم نور نه شي كولاى د پاپيروس (مصري كاغذ چې له يو ډول بوټي جوړېده) پر پاڼو ليكلي شيان ولولي او كه يې ولولي نو له هغو علمونو څه نه شي زده كولاى چې پر دغو كاغذونو ليكل شوي وي او تر هغه وخته همدا سې چې دغه بڼخه ويني له هغه وروسته يې حواس متمرکزې شي او كتاب ولوستلاى شي.

زه هم ددې لپاره چې مصر ته روان وم د خپل هېواد ليدو ته ورتلم نو د سوريې د بنارونو د منظرو او ددې سيمې د خلکو د دودونو او رواجونو له كتو بېزاره وم. ما غوښتل ځان طبس ته ورسوم او د شپې په پيلېدا سره د بنار په كوڅو كې قدم ووهم، د خټينو كورونو په مخكې تېر شم، هغه منقلونه وگورم چې د كورنو په مخكې يې ايښي او كبان پرې سره كوي.

زړه مې غوښتل چې ژورې ساگانې وکارېم او د كبانو بوى احساس كړم. د مصر د شرابو جامونه تش كړم او د نيل اوبه بوى چې د چيکرو بوى يې ځي او دا بوى زما ډېر زيات خوښېږي.

غوښتل مې ډېر ژر مصر ته ورسېږم چې د نيل پر غاړه په شنو شويو پاپيروسونو گامونه كېږدم او د نيل سيند پر ساحل د وحشي گلانو خوږ وېر احساس كړم. كله چې لمر راخېژي او وړانگې يې د آمون د معبد پر رنگارنگ ستونو پرېوزي، نو زه د هغه الواني وړانگې وستايم.

لكه چې پخپل برخليک كې مې ويلي له دې سره سره چې په طبس كې بدبخته شوى يم، خو د وخت تېرېدا پر دغې بدبختۍ د هېريدا دورې پرې ايستې وې او هغه وخت چې مصر ته ستهېندم نه مې ځان نيكمرغه احساساوه او نه بدمرغه، بلکې د وطن درد مې درلود او غوښتل مې ولاړ شم هغه ځاى ووينم چې ما پكې سترگې پرانيستلې، پكې لوى شوى يم او ځان مې پكې پېژندلى دى.

كله چې د سينا صحرا ته ورسېدو، له دې سره سره چې پسرلى و، مگر بيا هم هغه باد چې د وچې له لوري پر سمندر لگېده، گرم و او زموږ مخونه يې وسوځول، ځكه د سينا صحرا د نړۍ تر ټولو گرمه سيمه ده.

له دې وروسته چې يوه موده مود سينا د سور رنگه سواحلو په څنډه كې سفر وكړ، هغه ځاى ته ورسېدو چې د سمندر رنگ ژېر شو.

مانوگانو پر پري ترلی یو منگی سمندر ته ورکوز کړ او له هغې خوا یې پکې اوبه را وکښلې.

ما چې وڅښلې نو احساس مې وکړ چې اوبه خوږې دي او د نیل د سیند د چیکرو بوی یې خي.

کله چې د نیل خوږې اوله چیکرو ډکې اوبه سمندر ته رسېږي نو له تروو اوبو سره ژر نه حل کېږي.

پر دې ورځ چې کله ما د نیل اوبه وڅښلې خپل مریي کاپتا ته مې وویل د غه اوبه زما له نظره د نړۍ تر غوره شرابو خوږې دي.

خو کاپتا وویل هر چېرته اوبه شته او که د نیل اوبه هم وي د شرابو ځای نه شي نیولای ما وویل زه د دې اوبو پر څښلو ځکه خوشحال شوم چې پوهېږم مصر ته را رسېدلې یو کاپتا وویل، که مصر ته ورسېدو زه تصور نه کوم چې زما د ژوند حالت دې بدل شي، ځکه زه یو مریي یم، که په مصر کې یم یا په بل ځای کې نو زما لپاره توپیر نه لري.

ما وویل کاپتا زموږ اوږدو سفرونو سپین سترگی کړی یې، ان تردې پورې چې کله مې هېر شوی یې، چې گني ته زما مریي یې.

داسې ځواب را کوي چې هر څوک یې واورې فکر کوي چې دا ستا حق دی چې له ما سره همدا سې خبرې وکړې.

که په مصر کې وای نو د نیل له څنډو مې یوه لښته راوړله او پر ملا او ولیو مې څو گوزارونه درکول چې پوه شوی وای چې ته زما مریي یې او حق نه لرې چې له خپل بادار سره د غسې بحث وکړې.

کاپتا دواړه لاسونه پر زنگنو کېښودل او رکوع یې وکړه، بیایې وویل زما باداره! ته هم ډاکټري یې او هم هنرمند خطیب او وینا وال.

ته پوهېږې چې کله او څنگه له خولې خبرې وباسې او هغه څه چې تا اوس وویل ماته یې ستا لکړه او د نیل د څنډو د ونو لښتې راپرزېه کړې.

پوهېږم چې د لکړې او لښتې گوزار د سیند له چیکرو اوبو، د هیلپو له سندرو، د سرو شویو کبانو له بویونو او د طبس د معبدونو د براس له ښکلي بویه مشهور دی.

ځکه دا یو زر کاله کېږي چې مرییانو ته په لکرو او لښتو سزا ورکوي، د دغو لښتو له زوره په مصر کې هر څه پر خپل حال پاتې دي او هېڅ شی له خپل لیمخي څخه پښه نه غځوي.

له دې سره سره چې د مصر د جوړېدا زر کاله کېږي، خو هېڅ شی په کې نه دی بدل شوی.

اوس پوهېږم چې باید د لښتې او لکړې گوزارونه وخورم، ځکه اوس مې باوردی چې مصر ته رسېدلې یو.

زموږ اوږده سفرونه چې ما ډېر څه پکې زده کړل، پای ته ورسېدل... اوه... ای د نیل د څنډو د بانسونو لښتې، د مصر خدايان دې برکت درکړي، ځکه هر چاته ادب ورکولی شې چې تر خپل لېمخي پښې اوږدې نه کړي او ددې مخه نیسې چې څوک پر چاتېږي وکړي. له دې خبرو وروسته کاپتا له ډېر غمه په ژړا شو او بیا د بېړۍ په یوې څنډه کې کېناست او تر هغه وخته ویده و، چې زموږ بېړۍ بندر ته رسېده.

کله چې بېړۍ د نیل سیند ته ورسېده، د بندر په څنډه کې ودرېده او زما سترگې پر مصري پنډیانو ولگېدې چې له یوه لنگ پرته یې بله جامه پر تن نه وه. ما ولیدل چې بېړۍ یې خریلې دي او دلته متوجه شوم چې د سریانیانو له اوږدو جامو او ګارگوټي بېړو مې کرکه کېده.

سوریه کې نارینه او ښځې ټول چاغ ول، په داسې حال کې چې د مصر نارینه او ښځې ټول نري اندامونه لري. پر ما باندې ان د جوالیانو د بدن د خولو بوی خوږ لگېده. همدا چې زما او کاپتا نومونه یې ولیکل کاپتا خان د سوریه معرفي کړ، چې څوک ورته مزاحمت ونه کړي (ځکه چې کاپتا تښتېدلې و).

له بېړۍ چې راګوز شوو، ما خپلې پشمې سریاني جامې وایستلې او د مصر کتاني جامې مې واغوستلې.

له دې وروسته چې دوه ورځې مو په بندر کې استراحت وکړه په یوې بېړۍ کې سپاره شوو چې طبس ته تله.

له هغه وروسته د نیل پر سیند زموږ سفر پیل شو.

موږ ډېره موده د نیل سیند منظرې نه وې لیدلې، نو پر همدغې ورځ مو له سهاره تر بېګا ښي او کین لوري ساحل ته کتل.

د هیلو او غازانو له اوازونو او دهغو لوڅو کلیوالو له لیدو مو خوند اخیست چې خپل غوايي به یې د قوالبې لپاره بیول.

کله چې به کشتۍ په یوه بندر کې ودرېده، کاپتا به یوې ساقی خانې ته ولاړ او مصري

بیر (داوریشو اوبه) به یې څښل. ده به ساقي خانه کې ناستو خلکو ته په نورو هېوادونو کې د خپلو سیلونو کیسې کولې او هغوی به د کاپتا خبرو ته داسې حیران شول چې د مصر خدایانو ته یې پناه وروړله.

خومره چې طبس ته نژدې کېدو د نیل د دواړو غاړو اوسېدونکي زیاتېدل
طبس ته نژدې کلي او باندي له یوه بل سره نښتي ول.

یو وخت د نیل په ختیز کې درې غرونه راڅرگند شول، چې ته واد طبس ښار درې ساتونکي دي، ورپسې د ښار ستر دېوالونه او له هغه وروسته د آمون ستر معبد او سپېڅلی ډنډه رابنکاره شول.

کله چې ما د نیل سیند په لودیزه څنډه کې د اموات (مړیو) ښار ولید خپه او غمجن شوم.

ومې ویل د مړیو ښار هغه ځای دی، چې کله مړي موميایي شول هلته یې ښخوي.
د مصر د ټولو فرعونیانو او ملکو قبرونه هلته ول او د هغوی په هدیره کې سپین رنگه ودانۍ خپلېدې.

د مصر د هرې ملکې د قبر پر وړاندې یوه ونه کرل شوې چې دغه ونې د پسرلي په موسم کې (هغه فصل چې مور مصر ته ننوتو) گلان کوي.
زه ځکه د مړیو د ښار په لیدو خپه شوم چې خپل مور و پلار مې رایاد شول چې د غوايي په پوستکي کې د یوه فرعون قبر ته نژدې ښخ شوي دي.
ما د هغوی قبر د یوې حریصې ښځې د مینې له امله څرخ کړی و او هغوی مې پخپل قبر کې نه شو څښولای.

ما دوی ته نوی قبر هم نه شو اخیستلای چې په بلې دنیا کې به کوره نه وي.
په سوېل کې چې د نیل سیند کېرېږي د فرعون مانې د شنو ونو په منځ کې څلېرې چې طلايي رنگ.

زه شکمن وم چې ایا د مصر د لښکرو قوماندان هورم هب به لاهم په دې مانۍ کې اوسېږي او کنه؟

کله چې زه له مصره تلم هغه یو پیاوړی سړی و، او فرعون ته ډېر نژدې و، خو هېڅوک له قضا او قدره خبر نه وي او نه پوهېږي چې هغه کس چې نن باچا ته نژدې دی سبا دغه نژدې والی له لاسه ورنه کړي؟

زمور بېړۍ د طبس په بندر کې هغې سيمې ته نژدې و درېده چې زه پکې لوی شوی وم. ما ناخاپه داسې احساس وکړ چې زه ماشوم يم او خان مې د ماشومتوب د هميشنيو منظرو په منځ کې لیده.

د کوچنيوالي او ځوانۍ د خاطر ورا يادېدلو هم خوشحاله او هم خپه کړم. د پلار و مور په حالت ډېر خواشيني شوم، ځکه هغوی ټول عمر ځانونه له کړاو او مصيبتونو سره مخامخ کړل چې وکړای شي ماته سواد را زده کړي او بښوونځي ته مې ولېږي. خو د ځوانۍ او د يوې بښځې د وسوسې له امله ما له هغو سره خيانت وکړ او د هغوی قبر مې خرڅ کړ.

داسې و شرميدم چې غوښتل مې مخ پټ کړم، چې طبس مې ونه گوري او ونه وایي چې دا دی هغه نمک حرامه سينو هه چې خپل مور و پلار يې په بله دنيا کې بې کوره کړل. تر دې وړاندې چې طبس ته ننوځم په دې ښار کې د ژوند کولو لپاره مې خاص او معلوم پلان نه درلود، ځکه چې هلته زما ژوند کول په هورم هب پسې تړلی و چې ويې وينم او پوه شم چې هغه به زما د راپور له ترلاسه کولو وروسته څه ووايي؟

خو کله چې مې په ښار کې گام کېښود، پوه شوم چې زه به بيا هم په دې ښار کې د پخوا په شان ډاکټر شم، خو يو مشهور او ستر ډاکټر نه بلکې هغسې ډاکټر چې د بېوزلو په سيمه کې ژوند کوي او د بېوزلو او خوارو کسانو معالجه کوي.

ما دانيت نه درلود چې په پرديو هېوادونو کې ترلاسه کړي معلومات دخپل شهرت او شتمنېدا و سيله وگرځوم، بلکې نيت مې کړی و چې د بېوزلو په سيمه کې ژوند وکړم او احساس مې وکړ چې خوشحاله او هوسا شوی يم.

که زما پر ځای بل ډاکټر وای او په نورو هېوادونو کې يې دومره معلومات ترلاسه کړي وای، نو طبس ته له ستنېدا وروسته يې په يوې شتمنې سيمې کې اړول او دخپل کور پر سر به يې يوه لوحه جوړنده کړې او خپل نوم به يې پرې ليکلی چې ټول پوه شي دغه ډاکټر تر ټولو غوره دی او هغه کسان چې د معالجې لپاره ورځي بايد گران بيه والی ورکړي.

ما غوښتل د بېوزلو په محله کې ژوند وکړم او نوم ورکړی پاتې شم او له دې امله مې خان راضي احساساوه.

دغه موضوع د دې بښوونې کوي چې ځينې وخت مور دخپلې غوښتنې په اړه هم تېروتنې کوو او نه پوهېږو چې څه غواړو په ټوله نړۍ کې گرځو او له يوه هېواده بل ته ځو، په سرو

او سپينو علم ترلاسه کوو، چې وطن ته له ستنېدا وروسته د يوه شتمن په شان ژوند وکړو او خپل دغه پرتم نورو ته هم وروښيو، خو له ستنېدا وروسته په حيراني سره گورو، هغه څه چې موږ هوسا او اراموي نو د ښار په يوې څنډه کې گمنامه ژوند کول دي.

د بندر جواليان پر موږ راتاو شول، چې له بهرې څخه زموږ بار راکنسته کړي او يوه ميلمستون ته يې يو سي.

دوی تمه درلوده چې له موږ څخه ډېره اجوره واخلي، ځکه هر چېرته دود دا وي چې کله يو مسافر کوم ښار ته ځي نو جواليان ترې ډېرې پيسې اخلي.

خو ما کاپتا ته وويل چې نه غواړم ميلمستون ته ولاړ شم او جواليانو ته ووايه چې زموږ بار، بستره له بهرې څخه نه باسي. کاپتا وويل، ايا ته نه غواړي چې په دې ښار کې پاتې شې؟

ومې وويل، ته بې له څنډه ولاړ شه او د بهرنيو په محله کې يو کور راته واخله. دغه کور تر ډېره حده بايد زما د مور و پلار پخواني کور ته نژدې وي، کور بايد نن واخلي چې زه سر له سبا هلته طبابت وکړای شم.

کاپتا په دې خبرې ډېر خپه شو، ځکه چې تصور يې کاوه موږ به په يوه ميلمستون کې ايسار شو او مرييان به دهغه چوپړ کوي، خو نيوکه يې ونه کړه، سريې ښکته وچاو او ولاړ.

پر همغې شپه زه پخپل نوي کور کې چې پخوا د يوه مسگر کور و او د بهرنيو په سيمه کې و پر ځمکه کېناستم.

په شاوخوا کورونو کې او په چم گاونډ کې ښځو د کورنو په مخکې په منقلونو کې کبان سره کول او له ټولې سيمې څخه د سرو کړيو کبانو بوی لټېده.

چې شپه پخه شوه د عمومي ځايونو چراغونه روښانه شول او له منځه يې د سريانو موسيقي سندرې واوريدل شوې.

د مستو مانوگانو غږونه پورته شول او چې اسمان ته به مې کتل نو د ښار د چراغونو د رڼا له کبله سوربخونه شوي و.

زه له اوږدو کلونو وروسته چې د نړۍ په گوټ گوټ کې په سفر او د معلوماتو په ټولولو بوخت وم، خپل لومړني ځاي يانې خپل کور ته ستون شوی وم.

حيران وم چې په سوريې، بابل او کور کې مې هغه ښکلې منظرې وليدې، معطره تېل

مې بوي کرل، خو ولې د سرو کرپو کبانو بدبوی او د گاونډيانو دبېوزلی او لوړې منظرو خوند را کاوه.

د بلې ورځې پر سهار مې کاپتا ته وویل یوه ساده او بې انځوره لوحه زما پر کور ولگوه چې خلک پوه شي، دا دیوه ډاکټر کور دی.

هغو ته مه وایه چې زه یو مشهور ډاکټر یم بلکې یوازې زما نوم واخله او توضیح ورکړه چې دغه ډاکټر بېوزله ناروغان گوري، هر څوک کولای شي له خپل وس سره سم فیس ورکړي.

کاپتا وویل زما باداره! ته یو مشهور ډاکټر یې او نورو هېوادونو ته د سفرونو په ترڅ کې دې ډېر معلومات راغونډ کړي نو ولې ځان د بېوزلو ډاکټر جوړوې؟
ما وویل کاپتا! کومه خبره چې زه درته کوم، هغه ومنه، زما امر اجرا کړه گني زما له کوره بهر شه، هر ډول چې غواړې ژوند وکړه.

زه پوهېږم چې له مادې دومره غلاکړې چې نن پرې کور اخیستلای شي او یوه بښځه پرې کولای شي.

کاپتا وویل زما باداره! که ته تبه ونه لرې دغسې خبرې نه کوي.
بله دا چې زه داسې سړی نه یم چې بښځه، کرم، تل په کور کې له هغې سره جنگ وکړم، دا زما ډوډی و خوري او د جنگ په وخت کې مې په لکړې او لښتې ووهي.
کله چې انسان کولای شي آزاد ژوند وکړي او په هوساینه کې وخت تېر کړي، زما په نظر بښځه کول لېونتوب دی.

خو له دې کبله چې ته زما بادار یې که ته پر پوزي ځمکې زه به هم پر پوزي در سره ځلمم خو خپله خواشیني هم نه شم پتولای ځکه ستا کار ته چې گورم نو لېوني ته پاتې کېږي.
یوازې لیونی، مرغله تر خوشیو لاندې پتوي او ته هم خپل علم او پوهه د بېوزلو تر جنډو لاندې پتوي.

ما وویل کاپتا کله چې انسان نړۍ ته سترگې رڼوي، نو که ځان وي او که بېوزله خو لوڅ لغړ وي، او په نارغیو کې هم بېوزله او شتمن توپیر نه لري دواړه کړاو زغمي او باید دواړه معالجه شي.

کاپتا وویل هغه ډالی چې یو شتمن یې له معالجې وروسته ورکوي دیوه بېوزله له ډالی سره ډېر توپیر لري.

که زه له فطري پلوه مریي وای او له زوکړې سره مریي گنهل کېدای ستا دغه نظریه مې منلی و، خو له دې کبله چې لومړی ازاد وم او بیا غلام شوم دانه شم منلی چې بېوزله او شتمن د انسانانو له نظره یوشان دي.

ومې ویل کاپتا! زه بېوزله او شتمن ناروغ ته په یوه سترگه گورم او ستا د معلوماتو د زیاتولو لپاره باید ووایم چې که بې مور و بې پلاره ماشوم پیدا کړم نو هغه د خپل فرزندې اولاد په توگه روزم.

کاپتا وویل، دغه کار گټه نه لري ځکه چې بې مور و بې پلاره ماشومان په خانگرو معبدونو کې ساتي.

هغوی ټیټ رتبه کاهنان کېږي او ځینې، خو خصیان کوي او د شتمنو کورنو ته یې لېږي چې نوکران او یاد هغوی د بنځو ساتونکي شي.

دغه خصي ماشومان (خوجگان) د خانانو په کورونو کې هغسې بڼه ژوند کوي چې که یې پلرونه ژوندي وای نو د هغوی په کورونو کې به یې نه درلود.

که ته کوم ماشوم غواړې نو واده مه کوه او له هېڅ یوې بنځې سره منگی مه ماتهوه. ته له هغو پېغلو څخه چې له ورونو پرته بلار بېرې و غواړه چې له زوکړې وروسته خپل ماشوم تا ته درکړي.

هغه به لس ځله د آمون له خدایه شکر وکړي چې ته یې ورسره مخامخ کړې او ماشوم ترې غواړې او لویوې یې.

که نه غواړې چې له یوې بې مېړه بنځې څخه د هغې زوي واخلي نو یوه ځوانه وینځه واخله چې هم درته بچی وزېږوي او هم له ماسره په کارونو کې مرسته وکړي.

ځکه چې زه بوداشوی یم او د کور کارونه راته سخت شوي دي او کله کله مې لاسونه رېږدي، که تا کومه وینځه واخیستله نو تر هغه وروسته به زه هم په کور کې کار کوم او هم

به خپلې پیسې په کارو بار واچوم چې گټه راته وکړي.

ما ورته وویل زه نه غواړم چې کومه وینځه وپېرم، خو ته کولای شې د کورد کارونو لپاره یو نوکر ونیسي او ته پخپله زما په کور کې استراحت وکړې.

دا به ستا د تېرو خدمتونو او وفاداری انعام وي.

زه پوهېږم ته به په دغه ښار کې ساقي خانې ته ولاړ شې، او کولای شې هغه خبرې ماته هم راوړې چې ته یې هلته اورې ځکه چې له ساقي خانې پرته په هېڅ ځای کې خلک دومره

صميمي مجلس نه کوي.

د هر کسان چې هېڅکله خپل باطن نه څرگندوي، خو کله چې شراب وڅښي په خبرو راځي او هغه څه وايي چې په زړه کې يې لري

له دې خبرې وروسته زه له کوره ووتم چې يو پخوانی ملگري پيدا کړم او د مصر د پوځ قوماندان هورم هب ولټوم.

په دې لړ کې هغې ساقی خانې ته ولاړم چې زما هنرمند ملگري توتمس به هلته ورته. ما د هغه پوښتنه وکړه.

شراب پلورونکي راته وويل، نه پوهېږم چې هغه چيرته دی او څه کوي، ځکه چې له يوې مودې راهيسې دلته نه راځي، خو تردې وړاندې چې ورک شي د پيشوگانو انځورونه يې ايستل.

ما په حيراني سره وپوښتل، ولې يې د پيشوگانو انځورونه ايستل؟

د ساقی خانې خاوند وويل هغه مجبور و، له دې لارې يې پيسې گټلې، ده په هغو کتابونو کې د پيشوگانو انځورونه ايستل چې ماشومان يې په ښوونځي کې لولي. زه له ساقی خانې را ووتم او د عسکرو کور (پوځي چوڼۍ ژباړن) ته ولاړم چې هلته هورم هب ووينم.

خو هلته چې ورغلم ومې ليدل چې د سپاهيانو په کور کې لږ کسان اوسي.

اوس د پخوا په شان عسکر په انگر کې نه پهلواني کوي او نه نښې ولي.

په انگر کې يو افسر ولاړ و، پوښتنه يې راڅخه وکړه چې دلته څه غواړي او ولې راغلی يې؟

ما ترې پوښتنه وکړه، چې آيا هورم هب هلته دی او که دلته نشته چېرته يې پيدا کولای شم.

صاحب منصب چې کله د هورم هب نوم واورېد سريې ټيټ کړ او زه دده له درناوي څخه پوه شوم چې هورم هب لا هم د پوځ مشر دی.

له هغه مې پوښتنه وکړه چې ايا هورم هب لا هم د پوځ قوماندان دی کنه؟

صاحب منصب وويل هو! هغه د پخوا په شان د مصري سپاهيانو مشر دی خو اوس

دلته نشته او کوش ته تللی دی چې د هغه ځای چوڼۍ له منځه يوسي او هغه سرتېري

رخصت کړي چې په دې چوڼۍ کې دي، خو دا معلومه نه ده چې کله به راستون شي.

مادغه صاحب منصب ته يوه کړۍ سپين زرو وړکړل او هغه د سپينو زرو ددې کړۍ په ليدو حيران شو، نوريې کبر پرېښود ماته يې وخنډل او ويې ويل، هورم هب يو ستر قوماندان دی او پرې چې پوهېږي چې عسکر څه غواړي او څه ډول چلند ورسره وکړي؟ خو فرعون د يوه پسه په شان دی، د عسکرو له حالاتو خبر نه دی او پام ورته نه کوي له همدې امله کله چې اوس هورم هب دلته نشته، نو لکه چې گوري د عسکرو کور تش دی، عسکر تللي چې خيرات ټول کړي او خپله خپته مړه کړي.

له دې کبله چې زه تر ټولو ټيټ رتبه افسر يم، د گدايي لپاره نه شم تللی، زه له آمونه غواړم چې د سپينو زرو ددې کړۍ له امله تا بختور کړي.

ځکه خو مياشتې کېږي چې زه ساقي خانې ته نه يم تللی، چې د وربشو او به وڅښم، خو نن به شراب پلورنځي ته ځم او هلته به ښه ډېر وڅښم.

تر دې وړاندې چې يې مور عسکري ته راوستو نو ژمنه يې راسره وکړه چې که سپاهيان شوو، ډېر سره او سپين به ترلاسه کړو او څومره ښځې چې وغواړو مور ته به رسېږي، خپته به مو تل له خوړو او د اوربشو له اوبو ډکې وي.

د سپاهيانو له کوره چې راووتم دارالحيات ته ولاړم، چې هلته د فرعون د کوپړۍ سوري کوونکي ووينم، خو هلته يې راته وويل چې کوپړۍ سوري کوونکي دوه کاله مخکې مړ شوي او مړي يې د اموات (مړيو) په ښار کې ښخ کړي دي.

په دارالحيات کې چې له ما سره کومې خبرې وشوې، پوه شوم چې فرعون د خپل خدای په پيروي چې اتون نومیده، هغه عسکر چې دده پلار اجيران کړي ول رخصت کوي د فرعون استدلال دا و چې وايي په سوله او ورورگلوۍ کې به ژوند کوي او عسکرو ته

اړتيا نشته

ددې ژوند ليک په پيل کې مې ويلي ول، چې دارالحيات د آمون په معبد کې دی او له دې کبله چې په معبد کې وم، غوښتل مې د معبد حالت هم وگورم، چې د ځوانۍ خاطرې راپه زړه کړم.

هلته مې وليدل چې کاهنانو خپل خړبيلي سرونه غوړ کړي، سپينې جامې يې اغوستې او وارخطا دي.

کله چې يې خبرې کولې شا وخوا يې کتل او داسې ښکارېده چې وېرېږي، څوک يې خبرې وانه وري.

دوی چې زه ولیدم نو په شکمنو سترگو یې تېز تېز راته وکتل او بنایي فکر به یې کړی وې چې گني زه جاسوس یم.

زه په آمون معبد کې د مصر د پخوانیو مجسمو تر مخې تېر شوم او د معبد وروستی برخې ته ورسېدم او هلته مې په حیرانۍ سره ولیدل چې یو نوی معبد یې جوړ کړی دی. کله چې زه د آمون په معبد کې وم، هغه مهال دغه عبادتخای نه و، نوراته معلومه شوه چې دغه معبد له طبس څخه زما له تلو وروسته جوړ شوی دی.

کله چې دغه معبد ته ننوتم ومې لیدل، چې دېوال نه لري بلکې یو تش انگر دی چې شا و خوا یې لوړې ستنې درولې دي، د انگر یوه خوا خلاصه ده یانې ستنه نه لري او د معبد محراب همغلته دی.

محراب ته نژدې شوم ومې لیدل ددې پر ځای چې قرباني شوی پسه او نور سپېڅلي شیان په محراب کې کېږدي، هلته یې گلان، میوه او غنم ایښي دي.

پر محراب یې یو ډبرین حکاکي شوی انځور کښل شوی چې د آتون خدای یې د یوې دایرې په شان ښودلی، له دایرې څخه شاوخوا ته وړانگې تللي، په یوه لاس پای ته رسي او هر لاس د حیات صلیب کلک نیولی دی.

ددې معبد کاهنانو سپینې جامې اغوستې وې، سرو نه یې هم نه و خړبیلی او ټول ځوانان ول.

کله چې زه دې معبد ته ننوتم کاهنان د محراب شاوخوا ته راټول شوي و او سپېڅلې سندره یې ویده.

غوږ مې ونیو گورم چې د سندري ټون مې په غوږونو کې اشنالگېږي او هغه مې د سوریې په اورشلیم کې اورېدلې وه.

خو ددغه معبد په ټولو شیانو کې تر ټولو عجیب شی د فرعون مجسمه وه چې د ستونو په سر کې لیدل کېده.

ما ستنې وشمېرلې، ومې لیدل چې څلوېښت ستنې دي او په هرې ستنې د فرعون داسې ډبرینې مجسمې جوړې شوي چې دده تر بدن لویې دي.

مجسمې یې داسې جوړې کړې چې فرعون دواړه لاسونه پر سینې ایښي دي، په یوه لاس کې یې متروکه او په بل کې یې سلطنتي لکره ده. مجسمې ټولې محراب ته گوري او زه نه پوهېدم چې کوم مجسمه جوړونکي دغه طرحه ورکړې او هغه یې د خپلو شاگردانو

په وسیله جوړې کړي دي

خو په دې پوهېد م چې مجسمه جوړونکي قصداً د فرعون د اندام ټولې نیمگړتیاوې اړوته بڼو دلې دي.

مثلاً، فرعون ډنگر لاسونه او پښې لري خو په مجسمې کې یې لاسونه او پښې هومره غټ غټ جوړ کړي چې ته واد فرعون لاس او پښې ژي دي او له باده ډک شوي دي.

چې د بدن له غړو ورتېر شو مجسمه جوړونکي د فرعون څېره، هم مسخ کړې وه. ټولو پخوانیو مجسمه جوړونکو او هنرمندانو چې د پخوانیو فرعونیانو مجسمې یې

جوړې کړي، هڅه یې کړې وه، چې مجسمه د هغه له اصل سره یو شان وي. څوک چې زر کاله وروسته هم دغه مجسمه گوري پوهېږي چې دغه فرعون څه ډول و؟

خو هغه هنرمند چې د دې معبد مجسمې یې جوړې کړې، نو دې ورته والي ته یې هېڅ توجه نه ده کړې.

کله چې څوک فرعون په لویو او کوچنیو زاویو، وتلیو غومبورو او اوږد مخ وگوري نو ترې ډارېږي

که زما ملگری تو تمس دلته وای او دغه مجسمې یې لیدلې وای نو ویل به یې چې، دا نوی هنري مکتب دی او په نوي هنر کې د خلکو او شیانو انځور او شکلونه باید د هغوی

له اصل سره توپیر و نه لري بلکې هنرمند چې یو شی او یا یو کس هر ډول ویني باید انځور او مجسمه یې هم هماغسې وباسي.

یوه بل شي چې زه یې حیران کړم، دادی چې څه ډول د مصر فرعون (څلورم آمن هوتب) موافقه کړې چې د هغه مجسمې داسې جوړې شي. ایا هغه خپل ځان همداسې لیده، ځکه

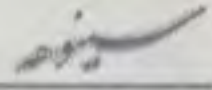
خو یې پر مجسمه جوړونکو نیوکه نه ده کړې او هغه یې د هغو کسانو په شان چې کفر یې کړی دی په دار نه دی پورته کړی؟

زه پوه شوم چې په نوي معبد کې لیدونکي ډېر نه دي او نن د اړچیان په دوو ډلو وپشل شوي دي

یو شمېر هغه کسان دي چې د کتان جامې یې اغوستې او د سرو زر زنجیر یې په غاړه کې دي.

داد مصر درباریان ول، دوی پوهېدل چې فرعون نوي معبد ته توجه کوي نو د چاپلوسی او غوړه مالی لپاره دغه معبد ته راتلل.

دويمه ډله نندارچيان او عام خلک دي چې په حيرانۍ سره يې د کاهنانو سندرو ته غوږ نيولی و، ځکه چې د هغو په مانا نه پوهېدل او د سندري تون او اهنګ ورته عجيبه ښکاريده.

دوی له ماشوموالي راهيسې له هغو سندرو سره عادت شوي ول چې د مصر په معبدونو کې د هر مونو له جوړېدا راهيسې ويل کېدې دغه سندري د دوي په ارواوو کې داسې اخښل شوې وې، چې که يې په خوب کې هم اورېدې نو په مانا يې پوهېدل خو نوې سندري د هغوی د روح او غوږونو لپاره ناشنا وې.

له دې وروسته چې سندري وويل شوې يو سړی چې له ظاهري خپرې کروندگر او له بيديا راغلی ښکارېد، کاهنانو ته ورنژدې شو او له هغوی يې پوښتنه وکړه، ايا شونې ده يو طلسم او يا د قرباني شوي پسه او غويي سترگه چې خطر لهرې کوي ده ته په ارزانه بيه چې له ځان سره يې يو سي او له خطرو خوندي شي.

کاهنانو د هغه سړي په ځواب کې وويل، د آتون خدای طلسم او د قرباني سترگه نه خرڅوي او هغو ته اړتيا نه لري، بلکې هر څوک چې پرې عقیده وکړي، د هغه ملاتړ کوي او بې له دې چې ډالی ورکړي هغه ساتي.

کله چې سړي دغه خبرې واورېدې د خپرې رنگ يې بدل شو او بېرته ستون شو.

ما اورېدل چې سړی له ځانه سره غرمېده، ويل يې د آتون خدای د درغو خدای دی، بيا د آمون د معبد پر لور روان شو چې د دغه معبد له کاهنانو د قرباني سترگه او يا طلسم تر لاسه کړي.

يوه عامه ښځه ځوان کاهن ته نژدې شوه ويې ويل، مگر د آتون په نوم ستاسې خدای د قرباني پسونه او غويي نه ترلاسه کوي؟ څوک ورته قرباني نه کوي چې تاسې غوښه وخورئ او چاغ شئ؟ که ستاسې خدای همغه ډول چې وايي ځواکمن وي نو د هغه کاهنان بايد چاغ او غوښن وي، نه داسې ډنگر او بې وسه لکه تاسې چې ياست.

ستاسې خواري او ناتواني دا ښيي چې خدای مو هم ناتوانه دی، په داسې حال کې چې آمون غښتلی دی، خپلو کاهنانو ته غوښې ورکوي له همدې امله ټول چاغ او غوښن دي.

يوه مشر کاهن وويل آتون له قرباني کرکه کوي، نه غواړي چې د ځناورو وينه د هغه لپاره توی شي.

ته بايد په دې معبد کې د آمون نوم وانه خلې، ځکه چې آمون د درواغو خدای دی او

د پر ژر به د هغه د خدایي تخت نسکور او معبد وران شي.
 بنځه دوه گامه شاته شوه ويې ويل اي امونه! خبر اوسه چې ما دغه خبره نه ده کړې
 بلکې دغه سړي دا خبره وکړه او ستالعت بايد پر هغه شي نه پر ما.
 بنځه له نورو مېرمنو سره چې هلته وې ولاړه او کاهنانو په ټوکو او خندا ورته وويل
 ورځی ورځی.

اي بې ايمانه خلکو پوه شئ، چې آمون د دراغو خدای دی او د پر ژر به د هغه ځواک د
 هغو وبنو په شان چې له منځه ولاړ شي چې د لور په وسيله رپېل کېږي.
 په دې وخت کې يو سړی ټيټ شو، يوه ډبره يې له ځمکې را واخيسته، د کاهنانو خوا
 ته يې وروويشته.

ډبره د يوه کاهن پر مخ ولگېده، مخ يې ژوبل شو، کاهنانو د معبد ساتونکي
 راوغوښتل، چې هغه سړی ونيسي، خو سړی وتښتېد او هغوی بريالي نه شول چې ويې
 نيسي.

په دې وخت کې زه کاهن ته نژدې شوم او په ادب مې ورته وويل، زه يو مصری يم چې
 يوه موده له هېواده لېرې وم.

تر دې مخکې چې له مصره ولاړ شم د (آتون) خدای نوم مې اورېدلی و، خو پام مې ورته
 نه کاوه، وروسته بيا له مصره د لېرې والي له امله مې ددې خدای په هکله معلومات تر
 لاسه نه کړای شول. اوس راغلی يم غواړم، پوه شم چې د آتون خدای څوک دی، څه وايي
 او څه ډول بايد د هغه عبادت وشي؟

کاهن لږه شېبه راته وکتل چې پوه شي، زه ملنډې وهم کله چې خبرې کوم.
 کله چې کاهنان پوه شول، زه چې يم، يوه پکې وويل آتون يو واقعي خدای دی... ټول
 خدايان چې له آتون مخکې راغلي د درواغو ول او هغه چې له آتون وروسته راځي هغوی به
 هم د درواغو وي.

آتون ځمکه، اسمان، د نیل سیند او ټول ژوي وپنځول او تل موجود و، او وي به. اوس
 پخپل زوی فرعون کې څرگند شوی او بايد ټول د هغه عبادت وکړي.
 دغه خدای د نورو خدايانو پر خلاف چې ټول د درواغو دي له خلکو څخه ډالی نه اخلي
 او دې شيانو ته لېواله نه دی.

بېوزله او شتمن ته په يوه سترگه گوري، هر څوک چې پرې عقیده وکړي هغه به پخپلې

پناه کې وساتي.

آتون د نورو جعلی خدايانو په شان نه دی چې ومري، دی په هرځای کې شته او د هغه له ارادې پرته هېڅ کار هم نه کېږي.

ما وویل دغه کانی چې اوس ددې ځوان کاهن پر مخ ولگېد او هغه یې ژوبل کړ د آتون د ارادې په اساس و، ځکه چې ته وایې هېڅ کار د هغه له ارادې پرته نه شي کېدای کله چې کاهنانو دغه خبره واورېده یوه بل ته یې وکتل ویې ویل، داسې ښکاري چې ته پر مور ملنډې وهې.

خو هغه کاهن چې په مخ لگېدلی و، په لور غږ وویل هو! دغه پېښه د آتون د ارادې له مخې وشوه، ځکه چې زه د هغه لیاقت نه لرم. دغه پېښه آتون رامنځته کړه.

دا چې آتون له دې پېښې سره مخامخ کړم علت یې دا و، چې زه پخپل روح کې له فرعون سره د ډېر محبوبیت له امله مغرور شوی وم، آتون مې هېر کړ او پر فرعون ځکه گران يم چې ډېر ښه غږ لرم او سندري ویلای شم.

کله چې فرعون پوه شو زه چمتو يم د هغه په خدای ایمان راوړم، زه یې معبد ته ولېږلم نو دې ځای ته ورسېدم.

ومې ویل، بیا نو آتون خدای دغه توانایي لري، چې فرعون اړ کړي یو کس ناڅاپه له خاورو پورته کړي او معبد ته یې راوړي چې کاهن شي.

یوه کاهن وویل زموږ فرعون د خلکو مادي او ظاهري اړخ ته توجه نه کوي، بلکې له هغه څواکه استفاده کوي چې آتون ورکړی.

دی د نورو له زړونو خبرېږي او پوهېږي چې آیا دغه کس ترقي کولای شي او کنه؟

ومې ویل، فرعون څنگه د نورو خلکو له زړونو خبرېدای شي او د خلکو زړونه لوستلای شي، ځکه چې یوازې (اوزي ریس) دغه قدرت لري او ددې وس لري، چې د نورو له زړونو خبر شي. (اوزي ریس د مصر یو مشهور خدای و، دغه خدای د اروپایانو په تاریخونو کې چې د مصر په هکله لیکل شوي ډېر راغلی دی نوله همدې کبله د مصر په خدایانو کې تر نورو ډېر مشهور دی ژباړن)

کله چې ما دغه خبره وکړه کاهنانو پخپلو کې خبرې وکړې او مشوره یې کوله چې ماته څه ځواب راکړي؟

یوه پکې وویل: (اوزي ریس) د دویمې، دریمې، بلکې د څلورمې درجې او هغه هم

خيالي خدای دی.

اوزي ريس نشته، يوازي د عامو خلکو خيالونو هغه رامنځته کړي خو ددې پر خلاف آتون موجود دی، ناخرگند او همپشنی خدای دی او فرعون په عين حال کې چې يو انسان دی د آتون اصلیت هم لري.

ځکه خو په يوه وخت کې خو شخصيته درلودلای شي.

دا چې د خلکو زړونه ويلای او له هغو خبريدای شي، علت يې دادی چې په يوه وخت کې خو شخصيتونه لري. داسې چې يو انسان د خو کسانو غوندې کېږي او همدا لامل دی، هغه مجسمې چې هنرمندانو جوړې کړې او ته يې پر ستونو برسېره وينې داسې جوړې شوې چې هم بنځې دي او هم نارينه.

ځکه چې د خدای اصلیت په فرعون کې شته، او هغه ددغه اصلیت له امله هم نارينه او هم بنځينه ځواک لري.

ما مې سر په دواړو لاسو ونيو او ومې ويل، زه د همدغې بنځې په څېر - چې اوس له دې ځايه ولاړه - ساده سپری يم، ستاسو د خبرو په معنا نشم پوهېداى. زما عقل دا نه مني، چې يو کس دې هممهالی هم نروي او هم بنځه، هم نطفه دې جوړه کړي او هم دې د ماشوم زېږولو او پاللو توان ولری. بله دا چې تاسې پخپله هم د آتون په خدای سره جوړ نه ياست. تاسې لکه چې نه پوهېږئ هغه څوک دی او څه وايي؟ ځکه کله چې زه له تاسو پوښتنه وکړم تاسو يې له سلا مشورې وروسته ځواب راکوئ.

کاهنانو پر دې خبرې اعتراض وکړو يې ويل نه! داسې نه ده! موږ د آتون د خدای په اړه هېڅ شک هم نه لرو، هغه بشپړ خدای دی، هېڅ نیمگړتيا نه لري تل و او همپشه به وي خو موږ نیمگړي يو.

له دې کبله چې کمى لرو، د آتون خدای ښه نه شو پېژندلی، خو څومره چې فکر او مطالعه وکړو، هغه به ښه او ډېر وپېژنو.

حتما څو کاله وروسته، به د آتون خدای ښه وپېژنو، شل کاله وروسته به زموږ پېژندگلوې د اوس په پرتله ډېره وي.

خو اوس يوازي يو کس آتون ډېر ښه پېژني او هغه د مصر فرعون دی، ځکه چې هغه د آتون له ذاته دی او د آتون روح د هغه په بدن کې وي.

له دې سره سره چې دې خبرې قانع نه کړم خو پر مایې ډېر اغېز وکړ، ځکه زه متوجه

شوم چې دغه خبرې له ډېر صميميته ډکې دي.
 زه پوهېدم چې د کاهنانو په دې خبرو کې ممکنه ده يو لوی حقيقت وي، هغه دا چې
 مورډ نه خدايان يو او نه پوهېږو.
 له دې کبله چې زموږ عقل کم دی او ناپوه يو، نو فکر کوو چې نور نادان او نا پوهان
 دي

پوه شوم چې بنايي په نړۍ کې داسې حقيقتونه وي چې زموږ سترگې يې نه وينې،
 زموږ غوږونه يې نه اوري، لاسونه يې نه لمس کوي، خو له دې سره سره دغه حقيقتونه
 شته

کله چې موږ د څه شي په اړه نه پوهېږو نو بايد له هغه شي منکر هم نه شو او داسې ونه
 وايو چې دغه شی نشته.

بنايي فرعون هم داسې حقيقت موندلی وي چې هغه ته آتون وايي خوزه چې سم درک او
 پوهه نه لرم، نو پر دې نه پوهېږم چې آتون څوک دی؟

له دې کبله چې خپل اشنايان مې پيدا نه کړای شول، بېرته کورته راستون شوم، ومې
 ليدل چې کاپتا زما د حکم پر اساس پر کور يوه لوحه څوړنده کړې او دی پخپله په
 کور کې ناست دی، د اوربشو يو منگی اوبه يې ځانته ايښې او غوړپ ترې کوي
 زما په کور کې څو ناروغان ناست او زما دستنېدا په تمه ول.

ما په سر کې هغه مور را وغوښتله، چې خوار ماشوم يې په غېږ کې نيولی دی. بښخې
 راته وويل، ورځ پر ورځ زما زوی خوار او ډنگرېږي خو ما وليدل چې نه يې مورا ونه هم
 ماشوم ناروغ دی.

د ماشوم مور ته مې وويل، ستا د ماشوم ناروغي له دې امله ده چې ته کافي ډوډۍ نه
 خورې، که پوره خوراک وکړې نو ماشوم ته به پوره شېډې ورکړې او هغه به چاغ شي.
 له دې وروسته چې بښخه ولاړه يو مریي مې معاینه کړ، چې گوته يې د ژرندي تر ډبرې
 لاندې شوې او ژوبله شوې وه.

د هغه پر تپ مې درمل کېښودل او ومې تارپه.

بيا مې يو سپری معاینه کړ، چې کاتب و، د هغه دستونې په منځ کې د يوه موتي په
 اندازه يوه غده پيدا شوې وه، ده ته مې هغه درمل ورکړل چې له يو ډول سمندري بوتې تر
 لاسه کېږي

و مې وويل دغه غده بايد ستا له ستوني وايستل شي او ته بايد له هغه وروسته يوه موده استراحت وکړې، چې تپ دې بڼه شي.

هغه ته مې وويل، ايا ممکنه ده چې زه ستاسې کور ته درشم او هلته ستا له ستوني څخه دغه غده راوباسم.

سړي وويل هو! وروسته مو پرېکړه وکړه چې زه به پر بله ورځ د هغه کور ته ورځم او دغه غده يې له ستوني راوباسم.

کله چې سړي غوښتل ولاړ شي دوه کړۍ مس يې له خپل جيبه را و ايستل چې د فيس په بدل کې يې راکړي.

ما ورته وويل، ما لانه يې معالجه کړې چې له تا کوم شی واخلم. هغه وويل، تا درمل را کړل، بايد د هغو پيسې واخلي!

ما ورته وويل، له دې پرته چې له تا د الۍ واخلم ستا علاج به وکړم خو په بدل کې، چې زه کله کتابت ته اړ شم نو ستا له هنره به استفاده کوم.

له هغه وروسته يوې ځوانې بښځې چې هلته څېرمه يې په يوه عمومي کور کې ژوند کاوه، خپله سترگه را وښودله ويې ويل، زما سترگه خوږېږي.

ما د هغې په سترگه کې درمل واچول، بښځې غوښتل خپل فيس د هغو بښځو په شان چې خان ارزانه خرڅوي راکړي.

ما ورته وويل، ناروغ يم او نه شم کولای چې له بښځو سره څملم. دغه راز مې د بښځې پر خېټه دوه دانې هم لېرې کړې چې خپلو مشتريانو ته بڼه ښکاره شي.

خو پر دغې لومړۍ ورځ ما له خپلو ناروغانو څخه ان يوه کړۍ مس هم وانه خيستل. کله چې هغوی ولاړل کاپتا ماته خواږه راوړل او ويې ويل باداره! تا نن له خپل کاره

دومره گټه هم پورته نه کړه چې په دې خوږو کې د اچول شوې مالگې بيه پوره کړي. زما مريي کاپتا، دغه خواږه چې يوه سره شوې هيلۍ وه د طبس له يوه خوږنځايه را

اخيستې او گرمه کړې وه. په طبس ښار کې هيلۍ او غازان داسې سره کوي چې ما يې ساری په هېڅ بل هېواد کې

نه دی ليدلی. زمور په ښار کې هيلۍ او غازان په يوه فلزي لوبښي کې ږدي او دروازه يې بندوي، بيا

دغه لوبنی په یوه داش کې رږدي، په نتیجه کې هیلې او غاز داسې پخېږي چې د خوړو ټول مایعات په خوړو کې پاتې کېږي او نه ضایع کېږي.
دغه ډول پخلی په هېڅ یوه هېواد کې نشته او یوازې په طبس کې دغه ډول خواړه پخوي.

(د سینو هه د برخلیک په دې برخه کې ثابتېږي چې په داش کې د ډوډۍ او خوړو پخول چې مور فکر کوو د رومیانو اختراع ده او له هغه ځایه اروپا ته غځېدلې ده، خودا د مصریانو نوښت دی او د طبس د ښار خلکو دغه ډول خواړه پخول.)

کاپتا پر دې شپه پر ما خوندور شراب وڅښل او له دې سره سره چې پر دغې ورځ مې له چافیس نه و اخیستی، خوداسې خوشحال وم چې ته گني یو شتمن سوداگر مې معالجه کړی او هغه ماته د سرو زرو یوه غاړه را کړې وي.

دا خبره به هم وکړم، هغه مریې چې ما یې خو ورځې مخکې گوته معالجه کړه، کله چې یې خو ورځې وروسته گوته بېخي ښه شوه، نو ماته یې یوه پیمانې اوږه راوړل او ویل، دغه اوږه یې له یوې ژرندې پټ کړې چې د فیس په بدل کې یې ماته را کړي.

په دې مانا چې د لومړۍ ورځې طبابت گټه یوه پیمانې اوږه شول، خو ما له دغه مریې څخه اوږه وانه خيستل او ومې ویل دادې ستا وي. پر بله ورځ زما مریې چې له کوره بهرته تللی و، راستون شو ماته یې وویل سینو هه! زه تصور کوم چې نن او سبا به ډېر ناروغان ولرې، ځکه کله چې بهر ولاړم اوږ بدل مې چې خلکو سره ویل، پروڼ یو ډاکټر راغلی او د پخواني مسگر په کور کې یې اړولي او له فیس په پرتله ناروغانو معالجه کوي او پر دې سربېره بېوزله ناروغانو ته د مسو کړۍ هم ورکوي.

کاپتا ویل بېوزلو یو بل ته سپارښتنه کوله چې ډېر ژر دې دغه ډاکټر ته ورشي چې هم خپله ناروغي معالجه کړي او هم له هغه څخه مس ترلاسه کړي.

دوی ویل دغه ډاکټر چې خلک یې فیس معاینه کوي او بیا مس هم له ځانه ورکوي نو ډېر ژر کېدای شي مفلس شي، دغه کور وپلوري او له دې ځایه به ولاړ شي.

ځینو ویل ښایي دغه سینو هه ناروغ او لیونی شوی دی، او که یې لیونتوب همدا سې پاتې وي نو هغه به په یوې کوټې کې واچوي او وینه زیښونکي به یې پر سر کېږدي چې لېونتوب یې له منځه ولاړ شي.

کاپتا زیاته کړه، ما چې دغه خبرې له خلکو واورېدې د هغوی پر حماقت مې وځنډل،

ځکه چې پوهېدم چې ته بډای سپری یې.

ما ستاد حکم پر اساس ستا ټول فلزات په کار اچولي، ته د خپلې
 طلا له گټې ښه ژوند کولای شې او هره شپه د نن شپې په شان هیلې او غازان خوړلای شې.
 بیا زما مریبي وویل، خوزه له یوه شي وپرېرم هغه دا چې ته عادی سپری نه یې او له
 همدې امله ممکنه ده، یوه ورځ هڅه وکړې چې خپل ټول سره او سپین لېرې غوزار کړې او
 دغه کور له ماسره یوځای چې ستا مریبي یم، خرڅ کړې.
 ځکه تا یو ځل مخکې هم دغه کار کړی او خپل کور دې له ماسره یوځای پر هغې ښځې
 پلورلی و چې ته پرې مین شوی وې.

که زه نه وای تښتېدلی نو اوس به د هغې ښځې مریبي وای.

نو غوره ده چې په یوه کاتب یو کاغذ ولیکي چې زه سر له سبا ازاد یم او پخپله خوښه
 چې هرچېرته وغواړم تللی شم، څوک نه شي کولای چې نور ما واخلي یا وپلوري.
 زه له دې امله له تا څخه دغه ډول لیک غواړم چې خبرې له منځه ځي، خو لیکنه تر ابد
 پاتې کېږي ځکه چې پاپيروس (مصري کاغذ ژباړن) له منځه نه ځي.

اته ویشتم خپرکی

د راتلونکي لپاره د طبس د خلکو اندېښنه

پر هغې شپه چې کاپتا د غه خبرې وکړې زه له دې لامله، چې بې وزلي مې وړيا معالجه کړي ول خوشحاله وم او خوړو او شرابو مې خوشحالي نوره هم زیاته کړه. پسرلی و، او د اکاسي گلونو، هواله خوړو عطر و ډکه کړې وه. د نیل له بندره د سوريې د شیانو بوی راته، له عمومي کورونو د سرياني موسيقي غږونه پورته کېدل، کونگانو سندرې ويلې او ما خپل روح خوشحاله لیده. له همدې لامله مې کاپتاته اجازه ورکړه چې په یوه خټین لوبښي کې د خان لپاره شراب واچوي.

هغه ته مې وویل کاپتا تردې وړاندې چې ته له ماوغوارې چې تا آزاد کړم، ما په باطن کې ته آزاد کړی وي.

ستا ازادي له هغې ورځې پیل شوه چې ما او تا غوښتل له دې ښاره وتښتو، ما سره او سپین نه درلودل او تا د خپل ټول عمر بسپنه ماته راکړه چې وکړای شو وتښتو.

پر دې ورځ ما فیصله وکړه چې کله شتمن شوم، تا به آزاد کړم، بیا به تاته وایم چې له ما سره د یوه مریې په شان نه بلکې د یوه نوکر په شان ژوند وکړې هر چېرته چې غواړې ولاړشه.

اوس درته وایم چې ته آزاد یې، خو ستا د ډاډ لپاره به سبا د کاتب په وسیله یو لیک ولیکم چې ته پر خپلې ازادۍ ډاډه شې.

خو له دې کبله چې تا وویل زه به د خپلو سرو زرو په گټې وټې ژوند وکړم، ته راته ووايه سره او سپین ماته څه ډول گټه رسولای شي، ایا تا زما طلاگانې د آمون په معبد کې په امانت نه دي ایښي؟

کاپتا پخپلې یوې سترگې راته وکتل او ویې ويل نه سینو هه! اوس چې آزاد یم تا ته

وايم چې ما ستا امر نه دی اجرا کړی او ستا طلا مې د آمون په معبد کې امانت نه ده ایښې، ځکه چې ستا حکم له عقله لېرې و.

زه هغه امر نه منم چې له عقله لېرې وي او له دې کبله چې ممکنه ده ناڅاپه غوسه شې د احتیاط لپاره مې ستا لکړه هم پټه کړې ده، چې پر ملا او ولیو مې ونه وهې.

خو ددې لپاره چې پوه شې ولې مې ستا امر نه دی اجرا کړی، وايم چې یوازې احمقان خپل سره او سپین په معبد کې امانت ږدي، ځکه چې په معبد کې د سرو زرو اېښودل دوه عیبه لري.

لومړی دا چې کاهنان او په پایله کې د مصر فرعون ستا له شتمنی خبرېږي او پوهېږي چې ته خومره زر لرې؟

یو کار چې د لېونتوب دلیل دی، دا دی چې سړی د خپلې شتمنی له اندازې خلک خبر کړي.

دویم عیب دا دی چې کله خپله طلا معبد ته وسپاري، چې د معبد په خزانه کې پاتې شي، باید هر کال یوه اندازه سرو یا سپینو زرو د ساتلو په بدل کې معبد ته ورکړې او په نتېجه کې کال په کال ستا سره زر کمېږي.

له همدې امله کله چې ته له کوره ووتې په ښار کې گرځېدې او خپل پخواني ملگري دې لیدل، نوزه په ښار کې وگرځېدم، چې پوه شم له طلا څخه بې له دې چې سړی زیار وباسي او یا کار وکړي، څه ډول استفاده کېدای شي چې گټه هم وکړي.

زه پوه شوم چې په طبس کې نور هېڅوک خپل سره او سپین د آمون معبد ته نه ورکوي، ځکه دوی اوس پر معبد باور نه کوي او ډارېږي چې طلا به یې له منځه ولاړه شي.

له دې کبله چې د سرو او سپینو د سپارلو لپاره پر معبد اعتماد نه شي کېدای، نو په ټول مصر کې ډاډمن ځای نشته چې انسان وکړای شي خپله طلا هلته ورکړي.

پر دې سربېره د هغو معلوماتو له مخې چې ما ترلاسه کړي د آمون خدای خپلې ځمکې خرڅوي.

ما ورته وویل دروغ وایې او د آمون خدای یعنی د آمون معبد هېڅکله ځمکې نه خرڅوي، بلکې تل ځمکې اخلي او هر کال خپل جايداد زیاتوي.

کاپتا وویل خو اوس د آمون معبد په پټه خپلې ځمکې خرڅوي او په بدل کې یې سره او سپین اخلي او پخپلې خزانه کې یې ږدي.

له دې کبله چې د آمون معبد ډېرې ځمکې خرڅې کړي او سره وسپين يې اخيستي اوس په مصر کې سره او سپين کم شوي دي.

ومې ويل آيا تا زما سره ورکړل او ځمکې دې واخيستي؟

کاپتا وويل نه باداره! ما ستا سره او سپين نه دي ورکړي، ځکه نه زه او نه ته په کرنيزو کارونو پوهېږو.

که ستا سره او سپين مې ورکړي واي نو ناظرانو، کروندگرو او هغو مرييانو به چې په کروندو کې يې کار کاوه ستا د پټيو محصولات غلا کول، دا په داسې حال کې ده، چې زه په طبس کې پخپله غلا کوم يانې نور دوکه کوم.

پر دې سربېره ما احساس وکړ چې د آمون د معبد له لوري د ځمکو خرڅول به د هغه معبد له لوري چې له سلو کلونو زيات وخت يې ځمکې اخيستي دي بې دليله نه وي.

دغه معبد پوهېږي چې په راتلونکي کې د نوي خداي پر وړاندې مقاومت نه شي کولای نو بايد له منځه ولاړ شي، ځکه خو وار له مخه خپلې ځمکې خرڅوي چې دغه ځمکې د نوي خداي په برخه نه شي. د آمون د معبد له لوري د ځمکو خرڅول خطرناک کار دی، بنايي نوي خداي ادعا وکړي چې د پخواني خداي ټولې هغه ځمکې چې پر خلکو خرڅې شوې، په هغه پورې اړه لري، او ټولې ځمکې چې د امون معبد اخيستي دي له دې پرته چې خلکو ته يې تاوان ورکړل شي، هغه به ضبط شي.

ما ورته وويل دا بېلابېلې او جزيي مسلې دي، زه له تا پوښتنه کوم چې زما سره او سپين دې څه کړل، چيرته دې ولگول چې وايې گټه به يې ماته ورسېږي.

کاپتا وويل له دې کبله چې د امون معبد خپلې کرنيزې ځمکې خرڅوي سره او سپين اخلي، لکه چې ومې ويل په مصر کې سره او سپين کم شوي دي.

دغه چاره ددې سبب شوې چې د استوگنې د کورونو او د سوداگريزو ودانيو بيه کمه شي، نو کله چې ما وليدل د کورونو بيه ټيټه شوې ده، ستا د سرو او سپينو يوه برخه مې ورکړه او تاته مې څو کورونه او تجارتي ځايونه واخيستل.

ته به دغه کورونه او ځايونه په کرايې ورکړي، هرکال به يې کرايه ترلاسه کړې، ستا کورونه به تل موجود وي او گټه به درته کوي.

له دې کبله چې زه پوهېدم د دغو کورنو د پېرودلو لپاره ستا له لوري بشپړ اختيارات لرم، نو ستا له مهره پرته مې کورنه واخيستل او که اخيستونکي د والي په توگه ماته کوم

شی راکوي، هغه په تا پورې اړه نه لري، دا پخپله د هغوی حماقت دی.
 ځکه په دې عمل کې زه له تاڅخه کوم شی نه پټوم، بلکې له اخیستونکو څخه ډالی تر
 لاسه کوم او که ته هم و غواړې خپل پخواني مریي ته ډالی ورکړې هغه به هم ومنم.
 ومې ویل کاپتا زه به تاته ډالی درنه کړم ځکه په دې کار کې تا خپلې گټې ته پام کړی
 دی او اټکل کوي چې د کرایو د ترلاسه کولو او دغه راز د کورنو د جوړولو او بیارغولو
 لپاره د خرڅې د بېلولو په پلمه له ما څخه ډېره غلا وکړې.
 کاپتا وویل تېروتی یې.

که ته یو کنجوس او ظالم بادار وای ما به دغه فکر کړی و، او اټکل به مې کاوه چې په
 راتلونکې کې له دغو کورنو څخه څه ډول استفاده وکړم.
 خو ته ډېر مهربانه او زړه خوږی بادار یې، هېڅ اړتیا نشته چې زه له خان سره دغسې
 حسابونه وکړم، ځکه هر شی چې ته یې لري زما ترلاس لاندې دي
 زه ستا شتمني خپله شتمني بولم، کله چې ستا گټو ته پام کوم، په دې مانا ده چې
 خپلې گټې ته توجه کوم، ځکه مې ستا په سرو زرو یوه اندازه غله دانه هم اخیستې ده.
 ما وویل کاپتا ولې دې غله اخیستې ده؟

کاپتا وویل دغه لانجه چې اوس د خدایانو تر منځ په مصر کې پیل شوی، حتماً د مصر
 د ملت لپاره خرابې پایلې لرلای شي.
 ددې لپاره چې کله خدایان له یوه بل سره جنگونه کوي، نو لکه مشران چې له یوه بل
 سره ونبلي تاوان یې خلکو ته رسېږي.

ملت باید د مشرانو او خدایانو د لانجو لپاره قرباني ورکړي، زه فکر کوم چې د مصر
 د دغو دوو خدایانو د لانجې له امله به گډوډي رامنځته شي، بې نظمي او گډوډي به
 کروندې پر شاړو ځمکو بدلې کړي، پردې سربېره نن سبا چې هر څوک سره او سپین
 لري د خدایانو د لانجې له وپړې پرې ځمکه اخلي.

خلک پوهېږي چې سره او سپین غلا کېدای شي خو ځمکه ترې څوک نه شي
 اخیستلای.

هغه کسان چې ځمکې اخلي ټول، یا سوداگر، درباریان او کاهنان دي، دغه کسان له
 معبدونو ځمکې اخلي چې دغه ځمکې د معبد له منگولو ترلاسه او د خان یې کړي.
 خو په دغو کسانو کې هېڅ یو کروندگر نه دی او ځمکه نه شي کرلای چې په نتیجه کې

به د کروندگرو ټولې ځمکې شاپې پاتې کېږي

د ځمکې محصولات لکه غنم او نوره غله به ډېره کمه شي. مصر به د خوراكي توکو له کمښت سره مخامخېږي او په دې وخت کې به هغه غله په بڼه بیه خرڅولای شو چې مور او س اخیستې ده.

زه پوهېږم ته فکر کوي چې غله د ډېرو په شان نه وي، چې زر کاله يې وساتو بلکې مورگان، غله دانه خوري او مرييان غلاترې کوي خو ترڅو چې انسان تاوان ونه کړي ډېره گټه نه شي کولای.

نو د دغو اخیستل شويو کورونو يوه برخه مې د غلو دانو په گودامونو بدل کړي چې اخیستل شوي غنم او نوره غله هلته وساتو.

پام به کوو چې نه مورگان غنم و خوري او نه يې مرييان غلا کړي.

کله چې مو غله خرڅه کړه گودامونو ته به اړتيا ونه لرو. دغه کورونه به سوداگرو ته په کرایه ورکړو چې خپل شيان هلته کېږدي او يا تجارتخاني ترې جوړې کړي.

ومې ويل کاپتا! زه ستا پر خلاف، هيله من نه يم چې دغه کار دې گټه وکړي خو دا چې اوس دې معاملې کړي زه کوم شکايت نه لرم، په دې شرط چې په راتلونکې کې ما په کرار پرېږدي او د دغو کورونو د اداره کولو يا د غلو دانو د خرڅولو لپاره ما په تکليف نه کړي.

کاپتا وويل، ما يو بل فکر هم کړی چې هغه هم ستا د شتمنېدا لپاره ډېره گټه لري.

زه په کرني ډېر نه پوهېږم خو د مرييانو په پير او پلور کې ډېر تکړه يم له همدې امله بايد د مرييانو بازار واخلو.

زه پوهېږم چې بايد څنگه مرييان په ارزانه بيه واخلو او له پېرودونکو څخه يې عیبونه پټ کړو. همدغه راز، پوهېږم چې څه ډول د لرگيو او مترو کو په وسيله مرييان فرمانبرداره کړو. ځکه چې پخپله مريي و م او څوک چې مريي وي د مرييانو د خرڅولو په ټولو چلونو پوهېږي.

زه ډاډه درکوم چې که مور دغه بازار واخلو په څو کلونو کې به د مصريو شتمن کس شي. ومې ويل کاپتا له دې سره سره چې د مرييانو پلور و پېر ډېره گټه لري، خو زه نه غواړم چې مرييان خرڅ کړم، ځکه چې د مرييانو پلورل ډېر گنده او له کرکې ډک کار دی.

زه په دې پوهېږم چې ډېر شتمن کسان دغه کار کوي، ټول د مريانو پير پلور کوي او ټول مريانو ته اړتيا لري.

ماهم پخوا ته او هغه وينځه چې تاراته راوستې وه اخیستي واست، خونن سبا نه غواړم چې د مریانو پلورونکی و اوسم.

کاپتا سور او سویلی ویوست او ویې ویل، زه نه پوهېږم چې ته ولې داسې یې او ولې نه غواړې د نورو په شان په لنډه موده کې یې زحمته شتمن شې؟

که موږ د مریانو یو بازار او څو عمومي کورونه (فاحشه خانې) واخلو بنسکلې وینځې به د مریانو له بازاره عمومي کورونو ته بیا یو او هره شپه به له هره کوره ډېر سره او سپین ترلاسه کړو.

خو څه وکړم چې خدایانو داسې بادار راکړی دی، چې سلیقه یې له نورو سره بېخي توپیر کوي.

اوس چې نه غواړې د مریانو بازار او عمومي کورونه واخلې نو زما یو بل وړاندیز ومنه.

ومي پوښتل ستا وړاندیز څه دی؟

کاپتا وویل له دې کبله چې نن دې آزاد کړی يم، زه غواړم چې له دې امله یو جشن جوړ کړم او له دې سره سره چې زما غوښتنه به ستا له نظره بې ادبي وي، خو غواړم له ما سره ولاړ شې او یو ځای د سیند پر غاړه په بندري سیمه کې د (تمساح لکۍ) په ساقی خانه کې شراب وڅښو. دا شراب هم د تمساح لکۍ نومېږي او ډېر قوي شراب دي چې تر نورو یې نشه ډېره ده.

له دې سره چې د کاپتا غوښتنه له ادبه ډېره لېرې وه او یو مریی او نوکر باید له خپل باداره ونه غواړي چې له هغه سره شراب خانې ته ولاړ شي او هلته کوم شی وڅښي، خو ما د کاپتا غوښتنه ومنله، ځکه چې پر دې شپه ډېر خوشحاله وم او فکر مې کاوه چې ساقی خانې ته تگ او هلته ساعت تېري کول په یوه مناسبه دي.

پر دې سربېره مې داهم پر زړه ول، چې کله موږ په کرت کې و، کاپتا چمتو شو چې له ماسره د خدای کور ته ننوځي په داسې حال کې چې پوهېده څوک تر اوسه پورې د خدای له کوره نه دي راستانه شوي.

زه هم باید نن د هغه وړاندیز ومنم او له هغه سره میخانې ته ولاړ شم، ځکه چې ساقی خانې ته تگ تر دې ډېر اسانه دی، چې انسان پوه شي داسې ځای ته ورځي چې نور ترې نه شي راستنېدای.

کله چې کاپتا وویل او ما یې وړاندیز ومانه، نو ډېر خوشحاله شو، ولاړ زما بالا پوښ

او لکره چې تر دې مهاله یې پته کړې وه بېرته راوړه. بالا پوښ یې زما پر اوږو واچاو، له کوره راوواتو او د (دتمساح لکۍ) شراب خانې ته ولاړو.

د (تمساح لکۍ) شراب خانه د بندري سیمې په مرکز کې د د کورونو په منځ کې وه او تر دې وړاندې چې شراب خانې ته ننوځو، پام مې شو چې د ساقی خانې پر سر یې یوه ستره وچه شوې تمساح خورنده کړې وه، چې شیشې ته ورته سترگې یې وې او تر خلاصې خولې یې تېره غاښونه ښکارېدل.

کله چې ساقی خانې ته ننوتو ومې لیدل چې پنډه د پوالونه لري، د غټو د پوالونو گټه دا وي چې په دوې کې کوټه یخه او په ژمي کې گرمه ساتي.

د کاپتا د ننوتو له حالته پوه شوم، چې لږ تر لږه یو ځل دلته راغلی دی او له چاپېریال سره بلد و.

کله چې کپناستونو ومې لیدل چې د ساقی خانې د پوالونه او غولی د اشرافو د کورونو په شان په لرگو فرش شوي او پر د پوالونو د لرگیو بېلابېل انځورونه کښل شوي دي.

کاپتا چې ولیدل، زه د ساقی خانې لرگیو ته گورم، ویې ویل، دغه لرگی چې وینې له زرو بېریو یې جوړ کړی، هر لرگی د یوې بېرې خوباد او باران یې رنگونه وربدل کړي دي. په ساقی خانه کې ناستو مشتریانو ماته په څېره خو ځغلند وکتل او بیرته پر خپلو کارونو بوخت شول.

کاپتا امر وکړ چې، زموږ لپاره د (تمساح لکۍ) شراب راوړي او د ساقی خانې مشر ته یې وویل چې شراب دې پخپله دی جوړ کړي؟

ماته داسې ښکاره شوه چې د تمساح لکۍ شراب داسې شراب دي چې باید جوړ شي، یانې د نورو شرابو په شان نه دي، چې بې له ځنډه یې له منگیو او صراحی څخه په جامونو کې تش کړي او رایې وړي.

وروسته مې ولیدل چې د یوې ښځې دوه پیالې په لاس کې دي، زموږ خواته راغله او داسې معلومېده چې د میخانې نوکره وي.

دغه ښځه ډېره ځوانه نه وه، خو د مصر په شان هېواد کې چې ښځې لوڅې پکې گرځي، دې ښځې جامې اغوستي وې، په غوږونو یې د سپینو زرو لښتۍ او په لاسونو کې یې دوه ښکاري ول.

چې څو مړه رانژدې کیده هغه مې نوره هم ښکلې لیده، کله چې مور ته را ورسیده ومې لیده چې نری او قوسي شکله وروځې یې وې او غنم رنگه جذابې سترگې یې درلودې. ما د هغې سترگو ته وکتل، هغې د نورو ښځو غوندې چې سراړوي مخ، وانه راوه، بلکې زما سترگو ته څیره شوه.

یوه پیاله ترې ما واخیسته او بله کاپتا.

ما ورته وویل ای ښکلې ښځې نوم دې څه دی؟ ښځې وویل زما نوم (مریت) دی.

ما څوک ښکلې ښځه نه بولي، خو له دې کبله چې تا په دې نوم یاده کړم، زه پوهېږم چې ته با حیا سړی یې او د یوه نوي ځوان په شان یې چې په دې ډول خبرو سره ځانته جرئت ورکوي چې وکړای شي خپل لاس د یوې ښځې پر لاس کېږدي.

ته هم ځانته جرئت ورکوي چې خپل لاس زما پر لاس کېږدي.

بیایې پوښتنه راڅخه وکړه، ایا ته ډاکټر نه یې او ستا نوم سینو هه نه دی؟

ومې ویل همدا سې ده... دې وویل که غواړې په دې ساقی خانه کې بیا مور پخپلو لیدو خوشحاله کړې ما ته د ښکلې ښځې غږ مه کوه او ما مه سپکوه.

له هغې مې پوښتنه وکړه، چې ته څه ډول پوهه شوي چې زه سینو هه یم؟

مریت وویل ستا شهرت تر تا ژر دې میخانې ته را رسېدلی دی، ان تردې چې ته ساقی خانې ته ننوتې ما وپېژندې، اوس راته معلومه شوه چې ستا شهرت بې دلیل نه و.

کله چې مریت له ماسره خبرې کولې موسکې وه، خو زه پوه شوم چې موسکایې له زړه نه ده او خوشحاله نه ده، بلکې دغه موسکایې د یو غم ښودنه کوي او د ښځې له سترگو هم دغه احساس کېده.

ومې ویل مریت! که تا زما ستاینه د کاپتا له خولې اورېدلې وي چې زما پخوانی غلام دی، اوس مې ازاد کړی او دلته ناست دی، نو په دې پوه شه چې په هغه اعتماد نه شي کېدای.

ځکه چې دغه سړی خپل خاص طبیعت لري، د هغه طبیعت داسې دی چې د هغه ژبه د درواغو او رښتیا ترمنځ توپیر نه شي کولای او درواغ ډېر وایي.

زه له دې سره سره چې یو ډاکټر یم خود هغه دغه مرض مې معالجه نه کړای شو، زما د لکړې گوزارونو هم پر دې معالجه اغېز ونه کړ.

مریت له غمجنې موسکاسره وویل سینو هه! درواغ ډېر ځله تر رښتیا ښه وي، ځکه

چې درواغ انسان ته هيله ورکوي انسان خوشحاله کوي، په داسې حال کې چې رښتيا خبره سړی نهیلی کوي

مثلاً، کله چې ته ماته وايي (ای ښکلې مېرمنې) له دې سره سره چې پوهېږم درواغ وايي، زه زړه يم، خو بيا هم په دې درواغو خوشحالهېږم.

زه غواړم د تمساح لکۍ دغه شراب چې ما درته راوړي ويې څښي او ماته ووايي چې ايا دغه شراب قوي دي، که نور هغه شراب چې په بهر کې د څښلي دي

له دې پرته چې زه له مريت څخه سترگې واړم، د دغو شرابو يو غورپ مې وکړ خو له هغه وروسته مې ونه کړای شول هغې ته وگورم، ځکه چې ستونی او نس مې وسوځېد ناخاپه، مې وينه په بدن کې واېښېدله.

کله چې ارام شوم د شرابو نشه څرگنده شوه، ومې ويل که څه هم کاپتاډ پر درواغ وايي خو هغه څه چې د دې شراب خانې د شرابو په هکله يې وييلي سم دي، ځکه چې ستا شراب تر هغو ټولو شرابو قوي او اغېزناک دي چې ما په بهر کې څښلي دي.

دغه راز تودوخه يې هم تر هغو تورو تېلو زياته ده چې د بابل خلک يې له ځمکې څخه تر لاسه کوي او په څراغونو کې يې سوځوي (له تورو تېلو څخه د ليکوال هدف نفت يا تېل دي ژباړن).

لکه څنگه چې يوه حقيقي تمساح د خپلې لکۍ په زور يو قوي سړی پر ځمکه ويشتلی شي، ستا شراب هم يو مضبوط او قوي سړی له پښو غورځولی شي.

زما له خولې د څو ډولونو خوش بويه بوټو او مسالو بوی احساسېده، ځان راته تاند او خوشحاله ښکارېده، زړه مې غوښتل له مريت سره نورې خبرې هم وکړم، هغې ته مې وويل:

مريت زه نه پوهېږم چې دې شرابو زه دومره ښاد کړم که ستا شتون زما روح خوشحاله کړی دی!

همدومره پوهېږم چې خوشحاله يم، زړه مې غواړي، خپل لاس ستا پر لاسونو کېږدم، که له دې حرکت څخه خپه کېږي، پر ما نيوکه مه کوه، ځکه چې ستا د تمساح لکۍ ماته دا جرئت راکړی دی.

ښځه لږ وروسته ولاړه او ويې ويل: زه د دې ساقي خانې خاونده نه يم، دلته نوکره يم، خو دغه شراب زه جوړوم.

يو ازينی دالی چې پلار ماته را کړې ده، د دې شرابو د جوړولو چل يې را زده کړی دی. دې شرابو د خلکو پام داسې ځانته را اړولی، چې ان ستا مریبی چې ته وایې اوس دې ازاد کړی، ځان زما ليواله او پر ما مين بښي چې د دې شرابو د جوړولو چل له ما زده کړي. کله چې ستا مریبی بريالی نه شو چې ما خپله خور کړي فيصله يې وکړه دغه ساقی خانه په سروزرو واخلي او دغه راز غواړي د دې شرابو د جوړولو چل له ما زده کړي.

کله چې کاپتا دغه خبره واورېده بښخې ته يې اشاره وکړه چې، غلې شي، خوزه چې نشه وم ومې ويل مریت! اوس چې ما د تمساح لکی شراب څښلي او ځان خوشحاله احساسوم، فکر کوم چې کاپتا حق لري پر تا مين شي او زه يې نه ملامتوم، چې غواړي تا خپله خور کړي.

خوزه دغه خبرې له ډېرې نشې کوم او سبا چې هوښيار شم بښايي خپله خبره بېرته واخلم او ايا دا خبره سمه ده چې کاپتا زور کړي دي چې دغه ميخانه واخلي. تر دې مخکې چې بښخه څه ووايي کاپتا ماته وويل سينو هه! ما نه غوښتل چې ته په دې ډول د دې شراب خانې له اخیستو خبر شي، بلکې غوښتل مې چې پخپله زه دغه خبره درته وکړم.

خو اوس چې دې بښخې دغه راز افشا کړ بايد ووايم چې دغه ميخانه ما په خپلو سرو او سپينو اخیستې ده، په هغې طلا چې په څو کلونو کې مې له تاپته کړې وه، ځکه چې د يوې ساقی خانې د اداره کولو وړتيا لرم، پوهېږم چې دا اسانه کار دی، ستونزې پکې نشته، د ځوانی ځواک هم نه غواړي.

ما په ساقی خانو کې د فلزاتو له ورکولو پرته دومره شراب او د اوربشو اوبه څښلي چې اوس د يوه اخیستونکي په ليدو سره پوهېږم چې ايا هغه د خپلو شرابو بيه ورکولای شي کنه؟

ايا په پور يې ورکولای شو کنه؟ د شرابو خرڅول اسانه او خوندي کار دی، ځکه چې انسان په ساقی خانه کې ډول ډول کسان ويني، له هر يوه څخه نوې خبرې اوري.

زه يو کونجکاوسری يم او غواړم له هر څه خبر شم نو دا زما لپاره ډېره گټه لري.

په دې وخت کې کاپتا خپله پياله پر سر واړوله او په خوشحالی يې وويل:

زما باداره! يوازنی کار چې هېڅکله له دوده نه لوېږي شراب خرڅول دي، ځکه تر هغه

چې نړۍ شته نو خلک به شراب څښي.

ممکنه ده فرعونيان نه وي، د مصر خدايان له خپلو گديو کښته گوزار شي او له منځه ولاړ شي خو د شرابو خرڅلاو به بند نه شي، ځکه کله چې خلک خوشحاله او نیکمرغه وي هم شراب څښي او کله چې خپه او خوابدي وي نو د خپل ویر او بدبختی د کمولو لپاره میخانې ته راځي او شراب یاد اوربشو او به څښي.

کله چې یو کس مینږي، خپله مینه په شراب څښلو سره پیاوړې کوي او په کور کې له خپلې بښځې سره جنجال کوي، بیا هم د زړه تنگی د کمولو لپاره شرابو ته پناه وروړي. کاپتا خپلو خبرو ته دوام ورکړ او ویې ویل:

سینو هه! بنایي ته چې یو غیر عادي کس یې، زما دغه فکر خوښ نه کړې او ووايې چې انسان باید زیار وگالي او خپله روزي وگتي، خوزه وایم، هغه کسان هوښیاران دي چې له تکلیف پرته د نورو له کار و زیاره گټه اخلي.

په داسې حال کې چې نور خلک د زیار او کړاو له گاللو سره سره وړي دي او دوی آرام ژوند کوي.

زما په اند دهغو بښځو له دندې پرته چې ځان خرڅوي ترټولو آسانه کار د شرابو خرڅول دي په دې توپیر چې ځان پلورونکې بښځې پانگې ته اړتیا نه لري ځکه چې دهغوي پانگه دهغوي په بدن کې ده که لږ بسپنه وکړي د عمر په پای کې به په هغه کور کې ژوند وکړي چې په خپله یې جوړ کړی دی او سوکاله به وي.

زه بښنه در څخه غواړم چې ډېر غږېږم، دغه ډېرې خبرې له دې امله دي چې لا د تمساح لکۍ په شرابو نه یم عادت شوی، ددې شرابو یوه پیاله مې داسې مستوي چې خپله ژبه مې هم په واک کې نه وي.

زما خبرې ددې ساقی خانې په اړه وې.

دغه میخانه زما ده او زه وایم چې اوس به یې ددې میخانې له پخواني مالک سره په گډه د مریت په مرسته چلوم او گټه به یې سره وپشو.

ددې میخانې پخوانی مالک چې له دې وروسته به زما کارگر شي د مصر په زرو خدايانو قسم خوړلی چې، له نیمایي ډېره گټه به نه اخلي او له ما به غلانه کوي.

زه باوري یم چې هغه به غلا ونه کړي ځکه هغه دینداره سړی دی او ځینې کاگان یې د

معبد کاهنان دي.

دوی ښه مشتریان دي او ډېر د تمساح لکۍ شراب څښي، لامل یې دا دی چې کاهنان د

آمون د معبد د تاكستان شراب څښي او هغه كسان چې دغه شراب وڅښي ، بيا د تمساح په يوې يادوو پيالو نه نشه كېږي او بل له دې امله ددې شراب خانې ډېر گاكان د معبد كاهنان دي ، چې شراب پلورونكي فكر كوي د كسب گټه د مذهب له گټې سره اړونده كړي چې لومړۍ گټه له دويمې هغې خړوبه شي او تر ننه همدا سې شوي دي .

خو داسې ښكاري چې زه ډېرې خبرې كوم او بيا وایم چې زما د ډېرو خبرو علت دادی چې نن زما د ژوند خوشحاله ورځ ده .

باور وکړه چې زما د خوشحالی اصلی علت دادی چې گورم ته ما ته غوسه نه یې او ما د پخوا په شان خپل نوکر بولي .

دا په داسې حال کې ده چې زه نن ازاد یم او شراب پلورل مې پیل کړي او دا له دې سره سره چې ځینې فکر کوي شراب خرڅول ښه کار نه دی .

له دې خبرې وروسته کاپتا له ډېرې نشې وژړل ، خپل سړيې زما پر ځنگنو کېښود ، ما په زور د هغه سر له خپلو ځنگنو لېرې کړ ، ومې ویل پورته شه په میخانه کې دغسې سپک کارونه مه کوه ، ځکه که مشتریان وگوري چې ددې شراب خانې نوی مالک دومره بې حیا او سپک دی ، پر تا بدبینه کېږي او نور به دلته رانه شي .

له دې وروسته چې کاپتا خپل سر پورته کړ ما ترې پوښتنه وکړه زه پر یوه خبره نه پوهېږم هغه ددغې میخانې د پلورلو مسله ده .

ځکه که دغه ساقی خانه هغسې چې ته وایي ښه چلېږي نو ولې یې خاوند راضي شو ، چې پر تايې خرڅه کړي او بيا د شاگرد په توگه له تا سره کار وکړي او په گټه کې شریک شي .

کاپتا چې لایې او ښکې نه وې وچې شوې وویل : سینووه ! ته خاص استعداد لري او غواړې پخپلو دلایلو چې له افسنظین درملو ترڅه دي زما خوښی . زهرجنې کړې .

که زه درته ووايم چې زه او دغه شراب پلورونکی د ماشومتوب ملگري یو او دیو بل په غم او بنادۍ کې شریکان و ، بیا به یې ومني . چې هغه د پخوانۍ ملگرتیا له امله چمتو شو چې خپله شراب خانه پر ما خرڅه کړي .

خو زه پوهېږم ، دغه خبره هم تانه شي قانع کولای ، نو مجبور یم و منم چې زه هم پر دې دلیل قناعت نه شم کولای او باید ووايم چې ددې شراب خانې په خرڅولو کې پخوانی

شراب پلورونکی یو راز لري

زه تصور کوم چې دغه راز له پخواني خدای آمون سره د مصر د نوي خدای په جنگ پورې تړاؤلري.

ځکه چې د مصر په هره بلوا کې لومړنی ځای چې حمله پرې کېږي شراب خانې دي. خلک برید پرې کوي چې وکړای شي شراب او د اوربشو او به وڅښي.

صراحی او جامونه ماتوي پخپله شراب پلورونکی. په نیل سیند کې ډوبوي، نوله همدې کبله ددې شراب خانې مالک ډار شوی دی.

ددې شراب خانې مالک د امون کلک پلوی دی او دومره تعصب یې ښودلی چې نن سبا نه شي کولای له پخواني خدایه منکر شي او پر نوي خدای عقیده وکړي.

له همدې کبله هېڅوک نه مني چې هغه خپله عقیده بدله کړې وي او د نوي خدای پیروي یې پیل کړې وي.

له بلې خوا د ساقی خانې دغه مالک پوه شوی چې د امون خدای سخت وپرېدلی دی. تردې حده چې د امون معبد خپلې ځمکې خرڅوي ځکه فکر کوي یوه ورځ به دغه ځمکې ترې واخلي.

ما چې ولیدل، شراب پلورونکی ډار شوی نو داسې خبرې مې وکړې چې د هغه ویره او ترهه مې نوره هم زیاته کړه، ورته مې ویل، ډېر ژر ځان له دې شراب خانې خلاص کړه، ځکه که کومه ستونزه او بلوا پیل شوه خپله پانگه به په دې میخانې کې له لاسه ورکړي.

هغه هم چې سخت ډار شوی و، ومنله او ساقی خانه یې پر ما خرڅه کړه.

له دې کبله چې زه پوهېدم، هغه د میخانې د اداره کولو وړتیا لري او تر هغه به بل تکړه شاگرد پیدا نه کړم نو له هغه او مریت څخه مې وغوښتل چې په دې میخانې کې پاتې شي.

ما وویل کاپتا زه نه پوهېږم چې ته به له دې میخانې استفاده وکړې کنه؟

خو په دې پوهېږم چې تا پر یوې ورځې ډېر کارونه کړي دي او که زه وای پر یوې ورځې مې دغه ټول کارونه نه شوای کولای.

بیا پورته شوو او له ساقی خانې ووتو.

ما احساس وکړ چې کاپتا ډېر مست دی سم په لاره نه شي تللی او د تمساح یوې لکۍ

خراب کړی دی.

نهه ویشتم څپرکی

په مصر کې د یوې لویې فتنې سر یزې

زه د طبس ښار د بېوزلو په سیمه او د پخواني مسگر په کور کې د بېوزلو ډاکټر شوم او لکه چې کاپتا یې اټکل کړی و، هغسې ډېر ناروغان راته راتلل. ما د دغو ناروغانو له درملنې استفاده نه کوله او اپوټه یې ماته تاوان پېښاوه، ځکه چې ناروغانو ته مې وړیا درمل ورکول.

ځینې وخت خو به لا مجبور شوم هغوی ته خواړه هم ورکړم، ځکه چې کتل به مې د یوه ناروغ معالجه په دې پسې تړلې چې ښه ډوډی و خوري نو ډېر ځله مې د درملو پر ځای ډوډی پرې خوړله.

هغه ډالی چې ځینو ناروغانو را کولې بې ارزښته وې، خو له دې کبله چې په اخلاص یې را کولې زه یې خوشحالم.

زه له دې کبله ډېر خوشحاله وم چې خلکو زما نوم مبارک گانه او داسې یې یادولم چې گني د نړۍ یو ستر او نیک کس يم.

کاپتا چې د بوډاتوب او شتمني له کبله نور زما خدمت نه شو کولای نو د کورد کارونو لپاره مو یوه بوډی ښځه وگمارله چې هم یې له نارینه وو کرکه کوله او هم یې ژوند ته هیله نه وه.

خو له دې چې باید انسان تر هغه چې ژوندی وي کار وکړي، نو هغې هم زموږ په کور کې کار کاوه.

دغه ښځه که څه هم ډېره زړه وه، خو ښه خواړه یې پخول او ما هېڅکله د هغې د لاس له خوړو شکایت نه وکړی.

بله خبره دا چې دې ښځې د هغو بېوزلو له بده بویه کرکه نه کوله چې د درملنې لپاره

زمور کور ته راتلل، په داسې حال کې چې کاپتا اوس له دغه بویه سخته کرکه کوله.

دغه بښخه به تل حاضره وه، خو ما به نه لیدله او هغې ته مې (موتې) ویل.

د شپې مهال د طبس ښار د خراغو په رڼا روښانه کېده، میخانې او عمومي ځایونه به له مشتریانو ډک شول، خو هر چا چې لږ عقل هم درلود اټکل یې کولای شو چې کومه خبره کېدونکې ده.

ځکه چې د آتون په نوم د نوي خدای او د مصر د پخواني خدای آمون تر منځ مبارزه سختېدلې.

دوه درې میاشتي تېرې شوې، په طبس کې خلک د دوو خدایانو د مبارزې له بالقوه پایلو اندېښمن ول او د مصر د پوځ قوماندان هورم هب هم مصر ته راستون نه شو.

د ورځې له پلوه د لمر تودوخه ډېره وه، او ځینې وخت به له ډېرې تودوخې او ستوماني څخه له کاپتا سره د (تمساح لکۍ) میخانې ته تلم، خو هلته مې هغه سوزنده او تېز شراب نه څښل، بلکې لږ د اوربشو اوبه به مې څښلې چې یوازې تنده کمه او ستوماني لېرې کړي او په دې ډول به نه نشه کېدم.

له دې کبله چې په میخانه کې گرمي کمه وه زه به هلته هوسا شوم او د مریت د ښکلا له نندارې به مې خوند اخیست.

کله چې به دهغې سترگې زما په سترگو کې ښخې شوې، احساس مې کاوه چې زړه مې چا کېښلی دی او زړه به مې غوښتل چې د هغې لاس پخپل لاس کې ونیسم.

له دې وروسته چې څو ځله دې میخانې ته ولاړم متوجه شوم چې ددې میخانې مشتریان خاص کسان دي او هر څوک هلته نه پرېږدي،

یا دا چې د میخانې حالت داسې و، چې بېوزله کسان نه شي کولای هلته شراب او د اوربشو اوبه یا د تمساح لکۍ شراب وڅښي.

کاپتا ورو راته وویل ددې میخانې په ګاګانو کې داسې کسان هم شته چې د مړیو د ښار له لوټماریو یې شتمني تر لاسه کړي ده.

خو کله چې دې میخانې ته راځي د اشرافانو په شان چلند کوي او هېڅکله به سپک سپک چلند ونه کړي.

دغه راز هغه ویل، ددې میخانې ټول مشتریان هغه کسان دي چې یو بل ته اړتیا لري

او د نورې مادې راکړې ورکړې لپاره دلته راځي یواځې د تمساح لکۍ شرابو لپاره نه راځي

یواځینې گاک چې څوک ورته اړتیا نه لري زه وم. ځکه چې ما نه کوم شی اخیستل او نه پلورل.

نه مې سره او سپین پور ورکول چې سود یې واخلم. نه د پورونو اخیستونکي وم. خو ټول پوهېدل چې زه د کاپتا ملگری یم. له همدې کبله به یې میخانې ته پرېښودم. مگر له دې سره سره د پر صمیمیت یې راسره نه درلود ځکه پوهېدل چې زه کومه گټه نه شم ور رسولای.

ما په دې میخانې کې د مصر او طبس د حالاتو او د هېواد د پېښو په اړه د پر معلومات تر لاسه کول.

یوه بېلگه یې وایم. یوه شپه په میخانه کې وم. چې د سپاندو او په اور کې د نورو سو څېدونکو خوشبویه نباتي دانو سوداگر میخانې ته راننوت.

هغه خپلې جامې شکولې او پر سر یې ایرې تویې کړې وې. میخانې له راننوتو سره سم یې یوه پیاله د تمساح لکۍ شراب وڅښل او ویې ویل. هیله کوم چې دغه فرعون دې تر قیامته پورې ملعون وي. ځکه دغه فرعون نه غواړي د عقل پیروي وکړي او هرڅه چې یې په مازغو کې وگرځي هغه عملي کوي.

هغه وویل ترننه پورې زما ژوند د سپاندو او نورو خوشبویه دانو پر خرڅلاو چلېده. چې له لېرې پرته هېوادونو مې راوړل.

هر کال په دوې کې یو شمېر بېرې له دې ځایه د ختیځ پر لور ځي او هر کال به لږ تر لږه له لسو بېرېو څخه د ختیځ له شیانو او سوځېدونکو دانو سره بېرته راستنېدلې.

سر کال چې بېرېو غوښتل د ختیځ سمندر پر لور ولاړې شي. ناڅاپه فرعون بندر ته راغی. زه حیران شوم چې دغه سړی ولې په ټولو کارونو کې لاسوهنه کوي؟ په داسې حال کې چې دغه ډول کارونه په ده پورې اړه نه لري او بله دا چې په طبس کې دومره څارونکي او کاتبان څه کار کوي؟ ایا د هغوی دنده څارنه نه ده. چې هر کار له قانون سره سم ترسره شي؟

کله چې فرعون بندر ته راغی. ماڼو گانو په بېرېو کې زاری کولې بښځو او ماشومانو یې په ساحل کې اوښکې تویولې او خپل مخونه یې شکول. ځکه پوهېدل چې یو شمېر

مانوگان به بیرته ستانه نه شي.

ټول پوهېدل چې دوی به په سمندر کې ډوب شي خو دا یو دود دی، کومه نوې خبره نه ده. هر ځل چې بهرې روانېږي، د مانوگانو بښځې او ماشومان زاری کوي او ساندي وايي، خو داخل چې ملعون فرعون د بښځو زاری، نارې سورې او د مانوگانو زاری ولیدي، امر یې وکړ چې باید نور د ختیځ پر لور کښتۍ ولاړې نه شي. هر څوک چې سوداگر دی پوهېږي چې د فرعون دغه امر او مخنیوی د سوداګرو د نابودۍ د امر په مانا دی.

له دې سره د مانوگانو بښځې او ماشومان تباه کېږي، ځکه تر هغه چې بهرې د ختیځ پر لور ولاړې نه شي، سوداګر به ګټه ونه کړي او د مانوگانو بښځې او ماشومان به وږي پاتې شي.

هر څوک چې په مصر کې ژوند کوي پوهېږي چې باید هېڅکله د یوه مانو لپاره چې په کښتۍ سفر کوي خواهشینی ونه کړي، ځکه هېڅوک پخپله خوښه نه مانو کېږي. هغه محکومین چې قاضیانو محکوم کړي او وړانګاري دي مجبورېږي، چې مانوگان شي، په دغسې حالت کې باید ولې د هغو د ډوبېدو له امله خواهشینی شو؟ ایا د څو تنو هغو کسانو مړینه چې محکوم شوي او مجبور دي چې مانوگان شي ډېره د خواهشینی خبره ده، که د سوداګر د پانګې تباه کېدل د تاسف وړ دي چې کښتۍ یې جوړه کړې او هغه یې سنبال کړې ده.

ځکه چې کښتۍ خو پخپله نه جوړېږي، بلکې باید پانګه پرې ولګول شي، جوړه شي او بیا له کافي خوړو سره د ختیځ سمندر پر لوري واستول شي. زما زړه پر مصري سوداګرو سوځي چې دوی پخپله په لېرې پرتو سیمو کې دي، بښځې او ماشومان یې په مصر کې دي او دغې بښځې او ماشومان به هېڅکله خپل مېړونه او پلرونه ونه ویني.

هغه سوداګر چې په نورو سیمو کې دي، نورې بښځې یې کړې او وایي هغه ماشومان چې دوی زېږولي د بدن پر پوستکي ټاپي لري یوه شېبه دغو سوداګرو همداسې شکایت وکړ او پر فرعون یې لعنت وایه، هغه ته یې بښراوې کولې او ویل یې چې دغه سپی به ټول سوداګر له ګټې وټې وباسي. دغه راز به هغه سوداګر هم تباه کړي چې په لېرې پرتو سیمو کې دي او مصر ته شیان را استوي

له دې وروسته چې درې پیالې د تمساح لکۍ شراب یې وڅښل هیجان یې کم شو، او پر دې یې بښنه وغوښته چې فرعون ته یې سپکې سپورې ویلې وې. ده وویل له ډېره خپګانه یې دغه ډول خبرې وکړې او زیاته یې کړه، ما فکر کاوه چې د فرعون مور (تي) به وکړای شي، خپل زوی سم کړي او عقل ور وښيي، خو هغه هم په دې فکر کې نه ده.

دغه راز ما تصور کاوه چې د فرعون د نوي معبد مخکښ (آی) به د هغه لپاره زړه سواندی نصیحت کوونکی وي خو دغه سړی هم یوازې په یوه فکر کې دی او هڅه کوي پخوانی خدای آمون له پښو وغورځوي.

تر دې مخکې چې فرعون ښځه وکړې، نو ما فکر کاوه چې دی به له دې کبله بې پروا وي چې واده یې نه دی کړی، خو چې (نفر تي تي) د هغه خور شوه بیا هم د هغه بې پروایي ختمه نه شوه.

له هغه وروسته چې نفر تي تي د مصر ملکه شوه په جامو کې یې حیرانوونکي موډونه راوايستل چې د دربار ښځې د هغې پیروي کوي او اوس د دربار ښځې د نفر تي تي په شان د خپلو سترگو شاو خوا رنگوي.

دوی د سوريې د ښځو په شان جامې اغوندي، د هغوی جامې داسې دي چې مخکښۍ برخه یې بېخي خلاصه ده.

کاپتا وویل ما د غسې جامې په هېڅ هېواد کې نه دي لیدلې، خو ایا ته باوري یې، هغه ښځې چې نوی موډ کالي اغوندي، د بدن هغه برخه چې باید پټه یې کړي د نورو د نندارې لپاره لوڅه پرېږدي؟

ایا، تا پخپله د ښځو د بدن دغه برخه لیدلې ده؟

سوداګر وویل زه خور لرم، له خپلې خور څخه څو بچیان لرم، خان یو شریف سړی گڼم خو کله چې ما هغه ښځې ولیدې چې د بدن مخکښۍ برخه بېخي لوڅه ده، نو د هغوی له نامه ښکته برخې ته مې ونه کتل.

په دې وخت کې د میخانې نوکړې مریت خبرې پیل کړې او سوداګر ته یې وویل، که ته به بې سلیقې سړی یې، نو دا د ښځو گناه نه ده، ځکه چې په دوبي کې له دې موډه پیروي ډېره ښه ده او ښځې ښکلې کوي.

مریت سوداګر ته وویل، هغه جامې چې ته پرې نیو کې کوي داسې نه دي، بلکې ښځې

له دغو جامو سره، پر هغه ځای د کتان یوه ټوټه تړي چې باید پټه وساتل شي. د ډبرو تېزو سترگو نارینه هم نه شي کولای تر دغې ټوټې لاندې بدن وويني. سوداگر غوښتل ځواب ورکړي، خو د ډبرې نشي کبله یې ونه شو کولای. ده خپل سر په دواړو لاسونو کې ونيو او د ښځو د جامو د نوي موډ، د لېرې سمندرونو پر لور د بېړیو د مخنیوي او د خیتځو سیمو د شیانو له گټو څخه د سوداگرو پر راگرځېدو یې وژړل.

په دې وخت کې د آمون د معبد یو کاهن چې سريې خریلی او معطر تېل پرې موبښلي ول، په خبرو کې راگډ شو او په لوړ غږ یې وویل:

زه د ښځو د نويو جامو په هکله څه نه وایم ځکه چې د امون خدای د جامو او موډ په هکله څه نه دي ویلي، خو هغه څه چې ټول شیان له منځه وړي، د ختیځ لوري ته د فرعون له لوري د بېړیو د تگ مخنیوی دی.

ځکه که دغه بېړۍ ولاړې نه شي، نو څوک په اور کې سو ځېدو دنکې معطرې نباتي دانې نه شي راوړلای او که دغه دانې رانه وړي نو زموږ خدای، آمون به زموږ د قربانۍ پر وخت له ښه بویه محروم شي.

دا په داسې حال کې ده چې آمون ته ښه بوی ډېر خوند ورکوي او له آمون سره شوې دغه دښمني د مصر د ملت لپاره ستره بدبختي ده.

له هغې ورځې راهیسې چې هر مونه جوړ شوي د چانه یادېږي، چې د مصر ملت دې داسې بد بخته شوی وي.

زه یقین لرم له دې وروسته چې هر مصری د فرعون د نوي خدای یو پیرو هم وگوري نو نارې به ور توکړي.

د نوي خدای پیروان پر خپلو جامو د نوي خدای ښه ټومبي چې یو صلیب دی، ستاسې له ډلې که نن شپه هر څوک ولاړ شي او خپل لوی ضرورت (جواب چای) د نوي خدای په معبد کې رفع کړي، زه به پرې څو پیالې د تمساح لکۍ شراب وڅښم. دغه کار سخت هم نه دی، ځکه د آتون په نوم دغه ملعون خدای معبد د هوال هم نه لري او که یې څوک وويني نو د معبد له ساتونکو څخه په اسانه تښتېدلی شي.

زه پخپله هم دغه کار کولای شم خو له دې کبله چې د آمون د معبد کاهن یم، نو ښه نه ده چې ما وگوري او دا کار د آمون د سپکاوي سبب شي.

په دې وخت کې یو سړی چې پر مخ یې د کوي یا چیچک نښې وې، د میخانې له یوه گوتې را ولاړ شو، کاهن ته نژدې شو او ورو یې ورسره خبرې وکړې. کاهن دغه کس پخپل څنگ کې کېناوه او پر هغه یې د تمساح لکۍ شراب وڅښل. سړی چې کله شرابو گرم کړ، نو په لوړ غږ یې کاهن ته وویل، زه دغه کار ته چمتو یم او ځم. زه پر آمون عقیده لرم او دا نه شم منلای چې بل خدای دې د آمون ځای ونیسي، ځکه له هغې ورځې چې زېږدلی یم، تر ننه پورې د آمون عبادت کوم. کاهن وویل که ته نن شپه ولاړ شې او د آتون د معبد په محراب کې خپل ضرورت رفع کړې، زه به تاوېښم.

ان که ستا جنازه مومیایې هم نه شي، بیا به هم تر مړینې وروسته د لوېدیځ نیکمرغه تاتویې ته ورسېږې، ځکه هر څوک چې د آمون لپاره مړ شي او یا که په سمندر کې مایوگان ډوب شي بیا به هم د لوېدیځ تاتویې ته ورسېږي. نشه کاهن د ډېرې نشې له کبله په میخانه کې ناستو کسانو ته وویل، که تاسې د آمون په لاره کې قتل او غلا وکړئ، کورونه وسوځوئ او هر بد عمل وکړئ، زه به تاسې وېښم او ان که فرعون ووژلاست هم تاسې به وېښم.

کله چې د کاهن خبرې دې ځای ته ورسېدې نو د کاپتا شاگرد او د میخانې چلوونکی سړی راپورته شو کاهن یې پر سر په یوه لرگي وواهه. کاهن پر ځمکه ولوېد او شراب پلورونکي وویل، دغه کار هم زه د آمون لپاره کوم، ځکه چې پوهېږم آمون ویلي هېڅوک باید د هغه زوی یانې فرعون ونه وژني. ټولو مشتریانو د شراب پلورونکي خبره تایید کړه، خو له دې کبله چې شونې ده د یوه کاهن وهل ناوړه پایلې ولري، نو ما او کاپتا د نورو مشتریانو په شان غوره وبلله چې له میخانې راووځو شو.

مریت زما د بدرگې لپاره را سره روانه شوه، کله چې د میخانې تیاره دهلېز ته ورسېدو ما خپل لاس د هغې پر لاس کېښود او ومې ویل، ستا له سترگو داسې ښکاري چې ته هم ما غوندې یوازې یې او ورور نه لرې. (یانې مېړه نه لرې ځکه چې په مصر کې د ورور او خور و دونه روا ول ژباړن) زه غواړم چې یوه ورځ دې د نوي مود په کالیو کې وگورم او باوري یم، چې ته به په دې جامو کې ښایسته شې ځکه چې ستا خپته کوچنی او ښوییه ده.

مریت زما لاس تپل نه واهه او ویې ویل، شونې ده زه یوه ورځ دغه جامې واغوندم او له تاڅخه چې ډاکټر یې، وغواړم، زما د بدن د ځینو غړیو په هکله نظر راکړې دا به راته ووايي چې دې ته ورته غړي دې په خپل طبي مسلک کې کتلي کنه؟ اوس زما برخلیک دې ځای ته رسېدلی دی.

باید ځینې شيان یاد کړم چې کله زما دوو سترگو لیدل نو له کرکې رپېږدم، خوددغو پېښو د مخنیوي لپاره مې کومه وسیله نه درلوده.

زه باید هغه شيان بیان کړم چې ته، یا هغه څوک چې دغه کتاب زما له مرگه وروسته لولې نو پر هغو به باور وکړې، ځکه زه اټکل کوم دغه ډول پېښې به ستا په وخت کې هم وشي.

څرنگه، چې ددې کتاب په پیل کې مې وویل په نړۍ کې هر شی بدلېږي، یوازې د بشریت حماقت دی چې نه بدلېږي او تر کومه چې دا دنیا وي د خلکو له حماقته به استفاده کېږي.

د دوبي په نیمايي کې د مصر د سپاهیانو قوماندان هورم هب د مصر په سوېل کې د کوش له ټاټوبي راستون شو.

د گرمۍ له کبله توتکی نه الوتې او غږ یې نه اورېدل کېده.

په ډنډونو کې اوبه نه خوسا کېدلې او خلک د ورځې له پلوه له سیند څخه را وتل، یوازې هغه کسان پاتې کېدل چې مجبور ول، د طبس په بندر کې کار وکړي او یا په بېدیا کې په پټیو کې کار کوي.

خود شتمنو کسانو باغونه تل ساړه او له گلانو ډک ول او تل د باغونو په لښتو کې اوبه روانې وې.

په دې دوبي کې فرعون د تېرو کلونو پر خلاف په طبس کې له خپلې مانهۍ راونه ووت، چې کوز مصر ته ولاړ شي او د هغه ځای له سرې هوا استفاده وکړي.

له دې کبله چې فرعون ساړه بڼه نه و تللی ټول پوه شول چې سترې پېښې کېږي.

یوه ورځ خلک خبر شول چې هورم هب راغلی او له کورونو راووتل چې د فرعون عسکر وگوري.

هغوی ولیدل له ټولو هغولارو چې له سوېله طبس ته راغځېدلې په دورو پټ تورپوستي عسکر په داسې حال کې ښار ته راننوخې چې د نېزو مسي څو کي یې ځلېدې.

تور پوستو چې توري سترگې او سپين-سپين غاښونه يې درلودل، شاوخوا يې حيران-حيران کتل او معلومه چې د طبس د ستر او ښکلي ښار ليدو حيران کړي دي پر همدې وخت چې تور پوستي عسکر طبس ته ننوتل د فرعون جنگي بېړۍ هم بندر ته ورسېدې.

له بېړيو څخه جنگي گاډۍ او اسونه، وچې ځمکې ته ولېږدول شول او خلکو وليدل چې د گاډيو چلونکي او د اسونو پالونکي ټول د شردن ټاټوبي او سپدونکي يا تور پوستي دي.

(شردن هغه سيمه ده چې اوس يې ليبيا بولي، ژباړن)

بايد ووايم چې پخوا يې په مصر کې گاډۍ په خرو پسې تړلې، او په اسونو پسې د جنگي گاډيو د تړلو دود له شردون څخه مصر ته ورغلی دی.

کله چې تور پوستي عسکر ښار ته ننوتل د شپې مهال يې په څلور لارو کې د پيرې دروازې ودرولې او د شمال او جنوب تر منځ يې د سيند لاره بنده کړه.

دوی لاره داسې بنده کړه، چې هېڅوک د مصر د قوماندان له اجازې پرته جنوب يا شمال ته د تللو لپاره د نيل سيند له لارې استفاده ونه کړي.

پر همدې ورځ چې تور پوستي، طبس ته ننوتل خلک داسې وار خطا شول، چې په کارخانو، ژرندو، دوکانونو او بندر کې کارگر رخصت شول.

د طبس کسبگرو د خپلو هټيو په مخکې ايښې توکي له وېرې بېرته دوکانونو ته ننه ايستل او دروازې يې پسې راوتړلې.

د عمومي ځايونو خاوندانو، يو شمېر بې تربيته او پياوړي کسان وگمارل، چې که کومه خرابه پېښه وشي، نو ددې مخه ونيسي چې پر ميخانو يا عمومي ځايونو بريد ونه شي.

د طبس خلکو به يوازې په بېړنيو حالاتو کې، معبد ته د تگ پر وخت سپينې جامې اغوستې، خو اوس ټولو سپينې جامې واغوستلې او د آمون د معبد پر لور روان شول چې په حقيقت کې يو ښار دی.

د آمون د معبد د پراخوالي د بيانولو لپاره همدا کفايت کوي چې ووايو، دار الحيات د آمون د معبد يوه موسسه وه.

پر همدې ورځ چې تور پوستي سرتېري، ښار ته ننوتل او کارونه رخصت شول، نو

داسې او ازه خپره شوه. چې تېره شپه دآمون خدای د سیال آتون د معبد محراب ککړ شوی دی. یو مړ سپی چا په محراب کې اچولی او د معبد د ساتونکي سربې غوڅ کړی دی خلکو ددې خبرو په اورېدو سره ظاهراً خواشیني وښودله. خو په باطن کې ټول خوشحاله ول. ځکه چې ولس له نوي خدای سره مینه نه درلوده چې عجیبې غریبې خبرې یې کولې.

پر دې ورځ کاپتا راته وویل باداره! خپل طبي وسايل او شيان برسېره کېږده. زه اټکل کوم چې سبا یا بل سبا باید دومره کار وکړې چې د دوی خورلو لپاره به وخت پیدا نه کړې. د تور پوستي د راتگ پر ورځ ما واورېدل چې هورم هب هم ښار ته راننوتی دی. زه ولاړم چې هغه ووينم. خو هلته له رسېدو سره راته معلومه شوه چې هورم هب تر ټولو وروسته یانې پر بله ورځ ښار ته راځي.

پر دې شپه تور پوستي عسکر په طبس کې ول. له دې پرته له چې د پوځ قوماندان موجود وي. دوی خودو کانونه لوت کړل او پر څو عمومي کورونو یې حمله وکړه. خود پوځ سپین پوستو مصري ساتونکو دوی د خلکو په مخکې ووهل. مگر ددې سزاد عمومي ځایونو د مالکانو تاوان جبران نه کړای شو او د هغوی غوسه یې سره نه کړه. پر بله ورځ مازیگر، هورم هب په یوې جنگي بېړۍ کې طبس ته راننوت او ما په بېړه ځان بندر ته ورساوه چې هغه ووينم.

ما تصور نه کاوه چې هغه به دومره په آسانی سره ولیدای شم. خو کله چې یې هغه ته خبر ورکړ چې سینو هه ستا کتو ته راغلی نو دستي یې امر وکړ چې ما بېړۍ ته ورولي. تر هغه وخته ما د مصر د کومې جنگي بېړۍ منځ ته و. لیدلی، خو کله چې بېړۍ ته ننوتم د یوې جنگي او سوداگریزې بېړۍ تر منځ ډېر توپیر نه و.

یوازې دا چې جنگي بېړۍ د اور اچولو لپاره وسايل لري. بادبانونه یې رنگارنگ او ښکلي وي او د بېړۍ مخه او شایې سینگار کړې وي.

کله چې مې هورم هب ولید متوجه شوم. چې د هغه د متو عضلات مضبوط شوي او د پوځ د عمومي قوماندان سینې داسې راوتلې وې چې ته واد یوې ښځې سینې دي. د هورم هب په لاس کې یوه مترکه وه. چې د سرو زر لاستی یې و. او زري غاړه یې په غاړه او پر تتر پرته وه.

کله چې د هغه مخې ته ورغلم، دواړه لاسونه مې پر زنگونو کېښودل. ورته تیت شوم.

هورم هب و خندل و یې ویل ای ابن الحمار سینووه! په ډېر ښه وخت راغلي خو له دې کبله چې ډېر غټ شوی و، زه یې ښکل نه کړم او ما هم جرئت ونه کړ چې هغه ښکل کړم.

د هورم هب تر څنگ یو چاغ او تیت سړی ولاړ و، چې د گرمۍ له کبله یې خولې خولې و. زه نه پوهېدم چې هغه څوک دی او ناڅاپه او په حیرانۍ سره مې ولیدل، چې هورم هب خپله متروکه چې د قوماندانۍ ښه ده، هغه سړي ته ورکړه.

ده له خپلې غاړې څخه زړي غاړکۍ راو کښله او هغه ته یې ورکړه او ورته یې وویل، دغه طوق پر غاړه کړه او سر له تنه د مصر د پوځ د قوماندانۍ مسولیت پر غاړه واخله، ښه به وي چې د مصر د ملت وینه ستا په گنده لاسونو وبهږي، نه زما په لاسونو.

زه له پخوا د هورم هب د خبرو له لهجې سره بلد وم او پوهېدم چې هغه تل د زړه خبره کوي، نمایشي خبرې نه کوي، ان ما اورېدلي دي، چې له فرعون سره هم داسې خبرې کوي چې کله کله د شخړې په شان وي.

په زړه پورې دا وه چې ده هېڅکله له ماسره داسې چلند نه کاوه، نه یې له ماسره بد چلند کړی او نه کله بده او چټي خبره راته کړې ده.

کله چې یې خپله متروکه او غاړکۍ دغه سړي ته ورکړه، نو مخ یې راواړوه، ویې ویل سینووه! ما چې درته وویل پر سم وخت راغلي لامل یې دا دی چې زه حاضریم ستا کور ته ولاړ شم، ځکه چې له دې مېزاني (ساعته) وروسته د مصر د پوځ قوماندان نه یم. (مېزان چې نن یې مونږ تر ازو بولو په هغه وخت کې د دابو د ساعت نوم و، لکه چې اوس مورې وایو له دې ساعته وروسته مصریانو به ویل له دې مېزانه وروسته ژباړن).

که ستا په کور کې یو پوزی هم وي غواړم پرې ویده شم، د مه وکړم او تر دې زیات نور له لیونو سره خبرې ونه کړم.

بیا یې خپل لاس د همغه چاغ او تیت سړي پر اوږه کېښود او ویې ویل: سینووه! دغه سړي ته ښه څیر شه، هغه وپېژنه، ځکه دغه سړی هغه څوک دی چې له دې مېزانه وروسته به نه یوازې د طبس بلکې د ټول مصر برخلیک ور سره وي.

دی د مصر پوځ نوی قوماندان دی او فرعون هغه زما ځای ناستی کړی دی، ځکه چې ما فرعون ته وویل چې لیونی دی او که ته دغه سړي ته ښه څیر شي، نو پوه به شي چې فرعون به بیا ماته محتاج شي.

د پوځ نوي قوماندان چې خولې پرې راماتې ويې ويل، هورم هبه! پر ما غوسه نشې،
ځکه چې ته پوهېږې، مانه غوښتل ستا ځای ونیسم. زه د جنگ سرې نه يم او فکر کوم زما
د باغ چوپتیا، او په دغه باغ کې له خپلو پیشوگانو سره لوبې کول د جنگ د ډگر تر شور
ماشوره ماته غوره وي.

خو له دې وروسته چې فرعون زه د پوځ د نوي قوماندان په توگه وټاکلم، د هغه د ارادې
بې احترامې مې نه شوه کولای، په تېره بیا دا چې ويې ويل، نه به کوم جنگ وشي او نه به
وینه تویه شي، بلکې آمون به پخپله نسکور او له منځه ولاړ شي.

هورم هب وویل د فرعون یوه لوی عیب دا دی چې کله کومه هیله کوي، نو خوب ویني
چې هغه هیله یې پوره شوې، بیا تصور کوي هغه څه چې ده یې فکر کړی په رښتیا عملي
شوي دي.

د آمون په هکله هم همدا غلط فکر کوي، خیال کوي چې له وینې بهېدو پرته د آمون
خدای پر خولې شي او د آتون خدای یې پر ځای کېنولی شي.

هورم هب ورته وویل، له دې کبله چې پوهېږې پر تا پیشوگانې گرانې دي او له جنگه
کرکه کوي، نو د آمون د خدای ختمول یې تاته سپارلي دي.

خوزه درته وایم چې له وینې بهېدو پرته دغه کار شونې نه دی، ته باید ډېر کسان
ووژنې چې وکولای شي د آمون خدای رانسکور کړې، خو هغه وینه چې ته یې بهوې له دې
کبله چې ستا خپله وینه نه ده نو تا وان به ونه کړې.

له دې وروسته هورم هب هغه سرې پر ملا وواهه، سرې دده د لاس تر گزار لاندې
کروپ شو او بیا یې ماته وویل راځه چې له دې بهرې څخه ولاړ شو.

کله چې مور غوښتل له دې بهرې څخه ووځو، هلته ناست سرتېري را ولاړ شول، نهزې
یې څنگ ته کېنولې، هورم هب ته یې سلام وکړ.

هغه عسکرو ته په لوړ او از وویل: زه له تاسې سره خدای پاماني کوم خو پوهېږم چې
یوه ورځ به بیرته تاسې ته راستون شم.

تر هغې ورځې چې زه نه يم راغلی تاسې د دغه سرې پیروي کوی، چې اوس مو
قوماندان دی او نظم او دسپلین ته پام وکړی.

که موداسې ونه کړل نو له ستنېدا وروسته به پر ملا دومره متروکې او لرگي وخورئ
چې د بدن د غوښو ټوټې مو جلاشي.

عسکرو و خندل او هورم هب و وویل، زه خپل شیان له بېرې څخه نه با سم ځکه چې پوهېږم دلته به خوندي وي.

بیا یې زما پر غاړه کې لاسونه را واچول او ویې ویل سینو هه! زه نن شپه غواړم خان بوخت کړم.

ومې ویل په دې ښار کې یوه میخانه شته چې د تمساح لکۍ یې بولي یو ډول معطر شراب لري، چې په هېڅ ځای کې حتی په بابل او کرت کې یې ساری نه موندل کېږي. خو ډېر قوي دي، باید په خوړلو کې یې احتیاط وشي، ایا غواړې هلته ولاړ شو چې ته دغه شراب وڅښې؟

هورم هب و ویل، هو! غواړم چې دې میخانې ته ولاړ شم. ومې ویل، نو امر وکړه چې یو ټولی عسکر ستا د ساتلو او د بې نظمۍ د مخنیوي لپاره دغې میخانې ته ولاړ شي.

له دې سره سره چې هورم هب نور د پوځ قوماندان نه و، نوي مشر ته یې داسې امر وکړ چې ته واهغه سړی لاهم دده تر امر لاندې دی.

هغه ته یې وویل، یو شمېر باوري سپاهیان د تمساح لکۍ شراب خانې ته واستوه چې نن او په نورو ورځو کې میخانه وساتي او چا ته اجازه ورنه کړي چې هلته بې نظمې جوړه کړي.

زه ددې دهغه د امر له کبله خوشحال شوم، ځکه چې اټکل مې کاوه، که ناسمې پېښې وشوې، نو د تمساح لکۍ به تر بل هر ځای ژر له حملو سره مخامخ شي.

دا ځکه چې ټول پوهېږي، ددې میخانې تر شا ځینې کوتې د هغو کسانو د معاملي ځای دی چې د امواتو د ښار له قبرونو غلاوي کوي او یا غلا کړي سره او سپین پخپلو منځو کې ویشي.

دغه راز ځینې کسان خبر ول، چې که کومه پېښه وشي نو پر دغې میخانې به حتماً حمله وشي او کاپتا ته به سخت تاوان ورسوي.

خو میخانې ته د هورم هب له امر سره سم د عسکرو تر رسېدلو وروسته دغه خطر له منځه ځي.

ما هورم هب ته لارښونه وکړه، هغه مې د تمساح لکۍ شراب خانې ته بوت او په یوې کوتې کې مې کېناوه.

مریت مور ته مخصوص شراب راوړل

هورم هب په یو وار پر سر و اړول او ویې ټوخل، خو څو شپې وروسته یې وغوښتل چې یو بله پیاله شراب هم ورته راوړي.

مریت بیا جام ورته ډک کړ او هورم هب هم وڅښل.

ماته یې وویل دغه بښځه ډېره بښکلې ده، ایا له تاسره ملگرې ده؟

ما ورته وویل، له دې بښځې سره زما دوستي عادي ملگرتیا ده او خصوصي اړخ نه لري.

زه په تمه وم چې هورم هب به خپل لاس د مریت لاس کې کېږدي، خو هغه په ادب سره مېرمنه رخصت کړه او له دې وروسته چې هغه ولاړه ماته یې ویل: سینو هه! سبا هغه ورځ ده چې په طبس کې به وینه وبهېږي.

فرعون فیصله کړې چې خپل خدای، د آمون پر ځای کېنوي، له دې کبله چې فرعون پر ما گران دی، نو د هغه د دغه اقدام مخه نه نیسم.

زه پوهېږم که مې د فرعون مخه نیولې وای نو هغه به داسې خپه شوی و، چې ممکنه ده له غمه مړ شي.

ته پوهېږې زه هغه کس یم، چې کله فرعون ولیعهد و، ما ستا په شتون کې هغه پخپلو جامو کې پټ کړ چې ساړه یې ونه شي، له هماغه وخته پر ما گران شو.

زه پوهېږم چې د خدای د بدلولو لپاره به د فرعون اقدام ډېرې وینې توی کړي نو ځکه مې د مصر پوځ له قوماندانۍ مې استعفي ورکړه چې دخلکو دوینې بهیدا مسولیت راپر غاړه نه شي.

زه پوهېږم که دغه مسولیت پر غاړه واخلم نو په راتلونکې کې به د مصر د ملت له کرکې سره مخ شم.

سینو هه! کله چې زه او ته په سوریه کې سره بېل شو، نو له هغه تر اوسه پورې د نیل له بستره ډېرې اوبه تېرې شوې، خو وارې دغه سیند مست شوی دی، ساحل یې تر اوبو لاندې شوی او راز په دې هېواد کې ډېرې نورې پېښې هم شوې دي.

سره له دې، چې د فرعون د امر پر اساس مې د هېواد جنوب ته سفر وکړ، چې ټولې پوځي چوڼۍ ختمې کړم او ټول تورپوستي عسکر طبس ته راوړم او اوس د مصر په جنوب کې هېڅ عسکر نشته، ټولې چوڼۍ تشې دي او دغه کار په سوریه کې هم تکرارېږي بې له شکه سوریه به بلوا وکړي او بنایي هغه وخت به فرعون پخپل لېونتوب پوه شي

او په دې به هم پوه شي چې هېواد له عسکر و پرته نشي ساتل کېدای.
 له هغې ورځې چې فرعون فیصله کړې، دخپل خدای د غوښتنې پر اساس عمل وکړي
 له هغه وروسته د مصر له کانونو څخه پامور شيان نه راوځي ددې لپاره چې وايي مرييان
 خوشې کړي، هغوی تېبلان دي په کانونو کې کار نه کوي
 له دې سره سره چې زه عسکر یم او له خدایانو سره مې کار نشته خو د فرعون نوي
 خدای اندېښمن کړی یم، ځکه گورم چې دغه خدای نیت لري د وينې بهېدا په وسیله د بل
 خدای ځای ونيسي.

زه د خدایانو په کارونو ډېر نه پوهېږم خو په دې پوهېږم چې خدای ددې لپاره رامنځته
 شوی دی چې خلک نیکمرغه کړي. نه دا چې د هغو وينه تویه کړي
 له سياسي پلوه زه د فرعون له دې اقدام سره موافق یم، خو دا روده سمه نه ده چې دی
 غواړي آمون را نسکور کړي.

د فرعون د اقدام سياسي گټه داده چې د آمون خدای په مصر کې ډېره موده خدایي
 کړې، ډېر چاغ شوی دی، کروندې، باغونه، تاکستانونه، پادې او ژرندې لري او کله چې
 فرعون دغه خدای را نسکور کړي د امون د خدای ټوله شتمني به دده شي.
 خو په کوم ډول چې فرعون غواړي دغه کار تر سره کړي په طبس کې به ډېره وژته او
 ورانې رامنځته کړي.

ما وویل هورم هب! زه له اصولي پلوه د امون له پرځولو سره موافق یم، ځکه آمون هغه
 خدای دی، چې حريص او بې رحمه دی او د خلکو له آزادیو سره جوړ نه دی.
 ده د خپلو کاهنانو په وسیله يې خلک داسې په ناپوهۍ کې ساتلي دي چې په دې
 هېواد کې هېڅوک نه پوهېږي چې څه کېږي؟
 که څوک پوهېږي هغوی خپله خبره نه شي کولای، ځکه چې کاهنان به يې له منځه
 یوسي.

خلک تل له آمون په وېره کې وي.
 خو آتون هغه خدای دی چې تمه نه لري، سوله او ازادۍ غواړي او هڅه يې داده چې
 خلک له وېرې وژغوري.
 هورم هب وویل زه ستا له عقیدې سره موافق نه یم او هغه خدای چې ویره او ترهه ونه
 لري خطرناک بولم، ځکه له وېرې پرته ملت نه شي اداره کېدای.

نوی خدای له دې سره سره چې مهربان او سوله غوښتونکی دی، مگر د مصر لپاره تر پخواني هغه خطرناک دی.

خو له دې سره د آمون د راپرځولو لپاره له تا سره موافق یم، زه هم وایم چې باید دغه خدای له منځه ولاړ شي خو په داسې ډول نه لکه چې فرعون یې غواړي هورم هب وویل، که فرعون د دغه کار اجازه را کړي، زه به د آمون خدای داسې له منځه یوسم چې حتی په دې ملت کې به د هېچا وینه هم تویه نه شي.

ما پوښتنه ترې وکړه، چې ته به څه وکړې؟

هورم هب وویل، ما په یوې شپې کې له دې پرته چې د آمون خدای کاهنان خبر شي د لومړۍ لیکې ټول کاهنان وژل او نور کاهنان مې د کانونو د استخراج لپاره معدنونه ته استول.

په دې ډول چې کله خلک سهار له خوبه راپاڅېدل نو هېڅ کاهن به یې نه و، لیدلی او دغسې به د آمون خدای له منځه تللی وای.

ځکه د آمون قدرت په کاهنانو پورې تړلی دی، که کاهن ونه لري آمون هم قدرت نه لري. خلک هم چې کله وگوري خدای نه لري، نو هر خدای دې چې وروړاندې کړې، د هغه عبادت کوي، ځکه چې د خلکو شعور په دې حد کې نه دی چې د یوه او بل خدای ترمنځ توپیر وکړي.

خو له دې کبله چې فرعون غوښتل دغه کار په ښکاره وکړي، نو نن په طبس او د مصر په ډېرو ښارونو کې حتی ماشومان هم پوهېږي چې فرعون نیت لري آمون له منځه یوسي. له همدې امله کاهنانو خلک د طبس او نورو ښارونو په معبدونو کې راټول کړي، هغوي هڅوي چې مقاومت وکړي او د خلکو د مقاومت له امله به وینه تویه شي.

له دې خبرې وروسته هورم هب د تمساح لکۍ یو بل جام شراب وغوښتل او ویې څښل. درېیم جام مست کړ سړیې پر دواړو لاسونو کېښود او د مصر د ملت لپاره یې وژړل چې د بدبختۍ له کبله وژل کېږي.

ما غوښتل د هغه د ژرامخه ونیسم خو یو وخت مې وکتل چې هورم هب ویده شوی دی.

د پرشم خپرکی

د طبس په ښار کې وژنه

ما پر دې شپه په هغې خصوصي کوټه کې د هورم هب د ساتلو مسولیت پر غاړه واخیست. ځکه چې که مې خوشې کړی وای او تللی وای ممکنه ده د مصر د پوځ نوي قوماندان وژلی وای.

خو د ساقی خانې له عمومي انگره تر سهاره پورې د هغو عسکرو د شور او مستی غږ راته، چې میخانه یې ساتله.

کاپتا او د هغه شاگرد چې د ناوړه پېښو اټکل یې کاوه، د عسکرو د دوستی جلبولو لپاره یې هغوی ته د اوربشو اوبه او ډوډی ورکوله.

پر دې شپه نه یوازې زه ویده نه شوم، بلکې په طبس کې د فرعون له عسکرو او افسرانو پرته ټول خلک وینن ناست ول او ما وروسته واورېدل چې پخپله فرعون هم پر دې شپه وینس و.

ځکه خلک پوهېدل سبا به د طبس د خلکو په ژوند کې یوه ستره ورځ وي ځکه قوي احتمال لیدل کېده چې د مصري پوځ او د ښار د هغو اوسېدونکو ترمنځ به شخړه وشي چې د آمون په ستر معبد او د معبد په مخکې راتول شوي ول.

پر دې شپه د آمون د معبد کاهنانو قرباني وکړه او پر هغو کسانو چې په معبد او له هغه د باندې ول، ډوډی او غوښه ووېشل شوه. ما پخپله په خصوصي کوټه کې هم د خلکو نارې سوري اورېدای شوي.

کاهنانو شپه په شپه د آمون نوم اخیست او ویل یې هر څوک چې د آمون په لاره کې قرباني شي، حتماً به تلپاتې نیکمرغي ور په برخه شي.

زه باوري یم چې که کاهنانو خلک نه وای پارولي نو په راتلونکې او نورو ورځو کې به

وينې نه وای بهېدلې.

ځکه که کاهنان تسليم شوي وای، نو فرعون چې سوله غوښتونکی سړی و، له وينې بهېدایې کرکه کوله او هغوی يې نه خورول. بنايي د آمون د کاهنانو د ځمکو، سرو او سپينو يوه برخه يې هم بيرته هغوی ته ورکړې وای چې پاتې عمر په خوشحالی کې تېر کړي. خو کله چې يو څوک تل په قدرت او شتمنی کې عادت شي نو بيا داسې مينه ورسره پيدا کوي چې د قدرت او شتمنی په لاره کې ځانونه هم قربانوي. کاهنان پوهېدل چې که جنگ وشي، نو خلک به له شکه له فرعونه کرکه وکړي، ځکه چې د جنگ د پيليدا په وخت کې به تور پوستو عسکرو خلک قتل عام کړي و. که څه هم ددې وينې بهېدنې له امله به د آمون مجسمه نسکوره شوې وای، خو آمون به د وينې ميشاق د خلکو په زړونو کې ځای کړی و، چې هېڅکله به يې هېرکړی نه وای او ترقيامته به يې فرعون ته سپکې سپورې ويلې. هغه ته به يې ښې اوې کولې چې ولې يې تور پوستي عسکر د خپل ملت يانې مصريانو پر ضد درولي دي.

په حقيقت کې کاهنانو هيله کوله چې د مقاومت په وسيله او د قتل عام له لارې آمون تلپاتې خدای کړي، ان که يې مجسمه راوېرځول هم شي او معبد يې بند شي. کله چې ورځ شوه د لمر تودوخې ډېر ژر د شپې ساډوبې له منځه يوړه او بيا په څلور لارو او چوکونو کې د نغارو غبرونه واورېدل شول. څو جارچيان له يوه چوکه بل ته تلل او د پاپيروس کاغذ له مخې يې د مصر د فرعون فرمان لوست.

د فرمان مضمون دا و، چې آمون د دروغو خدای دی بايد هغه راوېرځول شي، بايد تر ابدې پرې لعنت وويل شي.

ددې جعلي خدای ټول معبدونه په لبر او بر مصر کې او دغه راز د هغه ټولې ځمکې، مرييان، مالونه، سره او سپين د مصر د فرعون او د هغه د خدای آتون په واک کې راځي او له دې وروسته به بهوزله خلک هم په هغو حوضونو کې حمام کولای شي چې مخکې په جعلي خدای پورې اړوندول.

دغه راز به دوی کولای شي چې ددغو حوضونو اوبه وڅښي.

فرعون د دغه جعلی خدای ځمکې ټولو هغو کسانو ته ورکوي چې ځمکه نه لري او د آتون د خدای د شکرانې په توگه هلته فصلونه وکړي.

کله چې دغه فرمان د آتون د معبد پر وړاندې ولوستل شو، خلک په سر کې غلي شول، چې پوه شي فرعون پخپل فرمان کې څه وايي؟

کله چې فرمان هغه ځای ته ورسېد چې د آمون ټولې ځمکې، څاروي، مريان، سره او سپين د فرعون او د هغه د خدای له لوري ضبط کېږي، نو کاهنانو چيغې کړې، خلکو هم د هغوی په پیروي داسې چيغې پیل کړې چې تا به فکر کاوه، د کورونو او واټونو خبستې او ډبرې هم نارې وهي.

د تورپوستي عسکر سره او سپين رنگونه خوبېږي، له همدې امله يې پر خپلو مخونو سره او سپين رنگونه موبلي ول.

دوی چې دغه غبرونه واورېدل وار خطا شول، شا و خوا يې کتل، له دې سره سره چې شمېر يې زيات و، خو بيا هم وېرېدل چې که طبسيان پرې حمله وکړي نو مړه به شي.

خلکو داسې چيغې وهلې چې چا د فرعون د فرمان وروستی برخې وانه وړېدې او پوه نه شول چې فرعون فيصله کړې د آمون لعنتي نوم هم له منځه یوسي او په ځان يې هم د اخناتون (د آتون غوښتونکي) نوم ايښی دی.

کله چې يې د آمون د معبد په مخکې فرمان لوستل کېده زه هلته نه وم او کيسه مې وروسته واوریده، خو خلکو داسې چيغې وهلې چې غبرونه يې د تمساح لکۍ ميخاني ته هم رارسېدل.

هورم هب د خلکو په غبر را وینښ شو کېناست او ويې ويل سينو هه! هغه شراب چې تا بېگه راکړل ډېر قوي و، او تر سهاره ویده شوم.

هورم هب د خلکو د نارو سورو له امله او دغه راز په دې خاطر چې خلکو د آمون نوم اخيست، روانې پېښې چې د خوب او نشې پر وخت هېرېږي، بېرته ورياد کړې او روان شو.

زه هم په هغه پسې روان شوم او له خصوصي کوتې د ميخاني انگر ته ورووتم. د ميخاني د انگر په يوه گوت کې يو شمېر هغه عسکر چې بېگه يې ډېر شراب څښلي ول دنشې له کبله پراته او لا ویده ول.

هورم هب سرد او بو په يوه ډک تشت کې دننه کړ چې د خوب پر کالي يې ورکه شي

بيايې له ميخاني څخه د اوربشو يو منگي اوبه او يوه ډوډي واخيستله او په تشو کوڅو کې د آمون د معبد پر لور روان شو.

کله چې معبد ته نژدې شوم، هغه لنډې او چاغ سپرې چې د مصر د پوځ نوی قوماندان، او پيت آمون نومېده پر خپل روان تخت سپور و او عسکرو ته يې داسې وويل: اي د کوش د تاتوبي عسکرو! او اي د شردن د هېواد زړورو، فرعون امر کړي چې دغه ملعون آمون وپرځوي او له تاسې سره ژمنه کوم چې انعام به ترلاسه کړي!

له دې وروسته د مصري پوځ نوی قوماندان، چې ته وادنده يې پای ته رسېدلې پر خپل روان تخت وغځېد او د گرمۍ له امله مرييانو ورته پکې واهه.

د ټوليو مشرانو خپلو ټوليو ته امر وکړ چې د حملې لپاره چمتو شي.

زه او هورم هب په داسې ځای کې ولاړو، چې د معبد مخه او انگر مو بڼه ليدلای شو.

مور و ليدل چې د معبد انگر له سپين پوښه نارينه وو، بنځو او ماشومانو ډک دی او لا هم ځينې ماشومان له خوبه نه و، پاڅيدلي او داسې ښکارېدل چې ټولو شپه د معبد په انگر او يا د هغه مخې ته په خوب تېره کړې ده.

تورپوستي عسکر ناڅاپه روان شول، جنگي گاډۍ هم روانې شوې او غوښتل يې د آمون معبد ته ننوځي.

عسکرو د نيزو د لرگيو په زور خلک له لارې لېرې کړل چې د معبد دروازو ته ځان ورسوي.

کله چې جنگي گاډيو غوښتل معبد ته ننوځي، نو خلکو د آمون آمون نارې کړې او په يوه واريې پرې حمله وکړه.

له دې کبله چې دوی له تکړه عسکرو سره جنگ نه شو کولای نو ځانونه يې تر جنگي گاډيو لاندې واچول او د خپلو مړيو په زور يې لاره داسې بنده کړه چې گاډۍ ودرېدې، اسونه و ترهېدل، لاس و پښې يې وهلې او د بنځو او ماشومانو غبرونه اسمانونو ته پورته شول.

خلک داسې هيڅانې او په قهر ول چې که تورپوستو عسکرو تر وروستي کسه پورې هم وژلي وای، نو دوی له مقاومته لاس نه اخیست.

خوله دې کبله چې افسران پوهېدل، فرعون امر کړ چې بايد وينه ونه بهول شي نو يې خپلو سرتېرو ته د شاتگ امر وکړ.

کله چې خلکو وليدل سپاهيانو شاتگ وکړ، نو له دې سره سره چې يو شمېر پکې مړه او ژبل شوي ول، خود خوشحالي نارويې ځمکه او اسمانونه ولرزول.

ما او هورم هب چې دغه منظره لیده متوجه شو، چې افسران د پوځ د قوماندان روان تخت ته نژدې شول او هغه ته يې وويل، اې پيت امونه! مور له وينې بهېدا پرته مخکې نه شو تللی او له بلې خوا فرعون ويلي، بايد وينه ونه بهول شي، مور اوس څه وکړو؟

د پوځ قوماندان چې کله واورېدل فرعون خپل نوم بدل کړی، نو هڅه يې وکړه، خپل نوم هم بدل کړی او ويې ويل، زه پيت آمون نه پيژنم، زما نوم پيت آتون (يعنې له آتونه برکت اخيستونکی) دی.

د پوځ يوه قوماندان چې د زرو کسانو مشر بنکارېده او زرینه متروکه يې په لاس کې وه وويل، زه نه له آمون سره کار لرم، نه له آتون سره او نه د آتون له برکت موندونکو سره، بلکې له تا څخه پوښتنه کوم چې زموږ دنده څه ده او مور بايد څه وکړو؟
د آمون معبد مور ونيسو کنه؟

د پوځ قوماندان وويل، هر ډول چې فرعون امر کوي همغسې وکړئ. له دې کبله چې هغه ويلي بايد وينه ونه بهول شي، تاسې هم له وينې بهېدا پرته معبد ونيسئ او د آمون مجسمه رانسکوره کړئ!

د پوځ د قوماندان د روان تخت په څنگ کې دغه جنگي شورا داسې مهال جوړه شوې وه، چې خلکو د انگر او سرک ډبرې شکولې او تورپوستي يې پرې ويشتل.
يوه ډبره راغله او د پوځ د قوماندان د روان تخت د يوه آس پر پښه ولگېده او ورماته يې کړه او يوه کس د آس يوه سترگه هم ورړنده کړه. کله چې پيت آتون وليدل، آس يې وړوند او گوډ شو، غوصه شو، له روان تخته راکوز او يوې جنگي گاډۍ ته ور وخوت.
آتون له دې سره امر وکړ چې پر معبد حمله وکړي.

کله چې جنگي گاډيو حرکت وکړ، د گاډيو چلونکو او په هغو کې ناستو عسکرو به خلک او چت کړل او بې له ځنډه به يې په گاډيو پورې له ستوني خورند کړل.
دوی به ويل په دې ډول د فرعون له امره سرغړونه هم نه کېږي، مور وينه نه بهوو او څوک چې خپه کېږي وينه يې پر ځمکه نه تويېږي.

تورپوستو عسکرو له ليندو څخه کړی جوړې کړې او د خلکو په منځ کې يې منډې وهلې.

هر څوک چې به يې مخې ته ورغلل ترستوني به يې نيول ساه به يې وربندوله ، ان هغوی له ماشومانو او ښځو سره هم داسې چلند کاوه.

خلکو له هر لوري څخه عسکر په کابو ويشتل چې عسکرو به هڅه کوله د زغرو په مرسته ځانونه ترې وساتي ، خو کله چې به يو تور پوستی د خلکو لاس ته ورغی هغه به يې ټوټه کړ.

هورم هب چې د اوربشود او بوسراحي يې په لاس کې وه او ډوډی يې ترملاتړلې وه د معبد په مخکې پر هغې مجسمې ودرېد چې بدن يې د زمري او سريې د قوچ و.

ده غوښتل له همدغه ځايه د جنگ ډگر ښه وليدلای شي ، ده په همدې حال کې ډوډی هم خورله او کله به مې چې د شرابو منگی چې مخکې ما ترې اخیستی و ، ورکړيو گوټ به يې وڅښي.

د مصر د عسکرو قوماندان پيت آتون د خپلو سپاهيانو په مخکې لټه کوله چې معبد ونيسي ، خو د خلکو د سخت مقاومت له امله بريالی نه شو.

د هغه د روان تخت په څنگ کې به د اوبو ترازو ژر ژر تشپده او هغه به پوه شو چې وخت ډېر ژر تېرېږي.

يو وخت مې واورېدل چې څو تنه افسرانو ته يې نارې کړې ، هغوی يې روان تخت ته نژدې وروبلل او ويې ويل ، زه په کور کې يوه ښايسته پيشکه لرم او نن يې د لنگون ورځ ده ، نو زه بايد کور ته ستون شم.

له تاسې غواړم چې ډېر ژر دغه معبد ونيسئ او د آمون مجسمه رانسکوره کړئ ، گني په آتون قسم ، چې ستاسې له غاړو به د سرو زرو غاړکی لېرې کړم او ستاسې د متروکو لاستي به مات کړم .

پوځي قوماندانان پوه شول چې که معبد ونه نيسي ، نو له دندې به لېرې شي ، نو خپل عسکري راتول کړل او د پوځي کرنلارو پر اساس يې هغوی ته د حملې حکم وکړ.

له دې وخته وروسته نور چا د فرعون امر ته توجه نه کوله ، چې وينه دې نه بهول کېږي ، بلکې تور پوستو عسکرو خپلې نېزې د نارينه وو ، ښځو او ماشومانو په خپټو ، ټټرو او سينو کې دننه کولې.

نېزې د خلکو پر وينو تکې سرې وې او د معبد په مخکې دومره وينه وبهېده ، چې پخپله تور پوستي عسکر به پکې ښو پيدل او پر ځمکه لوېدل.

خو چې هر څوک به ولوېد و به وژل شو او کله چې کاهنانو وليدل چې عسکرو سخته
 حمله پيل کړه نو د آمون د معبد دروازي يې خلاصې کړې او خلک ترهېدلي و تنښتېدل.
 تور پوستو عسکرو تنښتېدونکي کسان په غشو ويشتل، ځينې يې پر خاورو مړه
 اچولي ول او جنگي گاډۍ په تنښتېدلو کسانو پسې روانې وې.
 کله چې تنښتېدلي کسان د نوي خداي آتون معبد ته ولاړل له ډېرې غوسې يې د نوي
 معبد د کاهنانو او په معبد کې ډېره وينه توی شوه.
 کله چې جنگ پای ته ورسېد او وژل شوي کسان يې و شمېرل سل ځله يې سل کسان
 شمېرلي ول چې وژل شوي ول.
 که څه هم د آمون د معبد کاهنانو د معبد خارجي دروازي خلاصې کړې، چې خلک
 و تنښتي، خو داخلي دروازي يې بندې کړې وې او عسکر د مسي دروازو او د معبد د سترو
 د پوالونو تر شا و درېدل.
 دا هغه عسکر دي چې تل په بيدياو کې جنگېدلي او له بانگسونو څخه په جوړو
 کورونو يې حملې کړې دي.
 دوی نه پوهېدل چې څه ډول پر هغو کلاگانو حمله وشي چې پنډه او لوړ د پوالونه لري.
 کاهنانو او د معبد نورو ساتونکو، له پاسه پر عسکرو د وړو نېزو او غشو گوزارونه
 کول او ډېر شمېر عسکر د دېوال په څنگ کې ووژل شول.
 په وينو باندې ډېر مچان راغونډه شوي ول، د پوځ قوماندان وويل سپاندې او عود
 راوړئ او ويې سوځوئ، چې د وينې کروونکي بوی له منځه ولاړشي او مچان لېرې شي.
 له دې وروسته چې سپانده او عود يې وسوځول د پوځ نوي قوماندان افسرانو ته وويل،
 تاسې ډار پرې، چې فرعون به غوسه شي ځکه چې هغه تاسې ته وييلي ول، د آمون مجسمه
 داسې رانسکوره کړئ چې وينه و نه بهېږي.
 خو تاسې د هغه د حکم پر خلاف عمل کړی، د خلکو وينه مو بهولې خو د ملعون خداي
 آمون مجسمه مو له منځه نه ده وړې.
 اوس خو دغه کار شوی او چاره نه لري، خوزه به يوازې هڅه وکړم چې فرعون په تاسې
 غوسه نه شي.
 همدا اوس هغه ته ورځم او ممکنه ده، چې خپل کور ته هم ولاړ شم چې وگورم ايا زما
 پيشکې بچي زېږولي دي کنه؟

تاسې زما په نه شتون کې تورپوستو عسکرو ته خواړه او شراب ورکړئ او ورته ووايئ چې ځانونه دې نه ستړي کوي.

د هغوی هڅه بهې ننتېجې ده، ځکه چې مور او س ددې معبد د نیولو لپاره چې پریوې کلابدل شو، وسایل نه لرو.

زه یو تکړه قوماندان یم او پوهېږم. هر څومره چې ددې معبد د نیولو هڅه وکړو گټه نه کوي.

خو زه له دې امله گرم نه یم، ځکه فرعون ماته نه و، ویلي چې دغه کلا محاصره او بیا یې ونیسم نو ځکه ما له ځانه سره ددې کلا د نیولو وسایل نه دي راوړي.

پر دې ورځ بله کومه خاصه پېښه ونه شوه او افسرانو، تورپوستو او د شردن (اوسنی لیبیا: ژبارن) عسکرو ته امر وکړ چې د آمون معبد له دېوالونو لېرې شي او له هغو مریو سره هم واټن پیدا کړي چې د طبس د دوبي په گرم لمر کې ډېر ژر پېر سپړي.

پر دې ورځ د لومړي ځل لپاره خلکو ولیدل چې کارغان او مردار خواړه له دښتو او غرونو څخه د طبس ښار پر لور راغلل چې د وژل شویو کسانو مړي و خوري، په داسې حال کې چې تر هغه وخته چانه و، لیدلي چې د غسې مرغانو پر طبس یرغل کړی وي.

له دې وروسته چې عسکر د معبد له دېوالونو لیرې شول د خوراکي توکو گامه ی راغلي او پر هغو یې خوراکي توکي او شراب ووېشل.

د شردن عسکرو چې تر تورپوستو هوبنیاران ول، ددې پر ځای چې تر لمر لاندې پاتې شي، د معبد شا و خوا کورونه یې و نیول چې زیاتره یې د شتمنو ول.

دوی په یخویو (مخصوص ساړه ځایونه ول، چې شراب او نور څښاک به یې پکې ایښودل ژبارن) کې یې د شرابو او نورو مایعاتو په منگیو او چاتیو بریدونه وکړل.

تورپوستي تریوه وخته په لمر کې پاتې شول، خو وروسته چې پوه شول شا و خوا کورونه نیولای او ژوند پکې کولای شي، نو پاتې کورونه دوی و نیول چې استراحت پکې وکړي.

پر دې شپه په طبس کې څراغونه روښانه نه شول او د نیل غاړه او کوڅې تیاره وې. پخپله د شردن عسکرو او تورپوستو سپاهیانو او رونه لگولي ول، پر کورنو به یې حملې کولې، چې هرڅه به یې گوتو ته ورتلل وړل یې او بښځې او نجونې به یې خپلې خوښې کړې.

خلکو د عسکرو له وپړې خپل کورونه پرېښودل او په واټونو کې تیت و پرک شول. په دې وخت کې چې به عسکرو هر څوک ولیدل، نو پوښتنه به یې ترې کوله چې د آمون پلوی دی که د آتون.

خو هېچا جرئت نه کاوه چې ووايي د آمون پلوی دی، ټولو ځانونه د آتون پلویان ښودل. عسکرو به ورته ویل، ته درواغ وایې او مورنن د آمون په معبد کې ولیدې، خو شپې وروسته به یې سر ترې بېل کړ او د هغوی جامې، سره او سپین به یې ولوتل.

ټولو غوښتل له ښاره ووځي او له طبسه و تېښتي، خو دا کار ډېر ستونزمن و، ځکه چې عسکرو د ښار ټولې لارې بندې کړې وې او د نیل په لاره کې یې هم جنگې بېرې درولې وې.

دوی به ویل، فرعون ویلي چې له ښاره د خلکو د تېښتي مخه ونیسي، چې کاهنان او د آمون پیروان د ملعون خدای له معبده سره او سپین له ځان سره ونه باسي.

یوه ورځ وروسته د ښار هوا د معبد په مخکې او د ننه د مړیو د بویونو له امله بیخي ککړه شوې وه، څوک نه پوهېدل چې له دغو مړیو سره څه وکړي او څه ډول یې مومیایي کړي؟

د امواتو کور (مرده خانه) چمتو نه و، چې د وژل شویو کسانو مړي ومني، یوازې یو وخت یې منل چې ستر قاضي به د مړیو په کور کې د هغوی له مومیایي کولو سره موافقه وکړه.

د دې لامل دا و، چې ډېر ځله ښایي ځینې کسان خلک ووژني او بیا یې مړی په دې ځای کې مومیایي کړي، له همدې امله یو مصری ډاکټر باید دا خبره تصدیق کړي چې ژوبل شوی کس د جراحي عملیاتو له کبله مړ شوی، نه دا چې چا وژلی وي او یا دا چې ستر قاضي باید امر وکړي چې وژل شوی کس د مړیو په کور کې مومیایي شي.

فرضاً که ستر قاضي چې د نوي خدای مخالف و، امر کړی وای چې د وژل شویو کسانو مړي دې د مړیو په کور کې مومیایي کړای شي بیا هم د مړیو کور دغه کار نه شو کولای، ځکه د مړیو حوضونه کوچني دي او دومره ځای نه لري چې سل ځله سل مړي د مومیایي کولو لپاره ومنل شي.

بله خبره دا چې د مړیو د کور کار کوونکو له نوي خدای سره مخالفت کاوه ځکه چې

اوازه وه، نوي خدای غواړي د موميایي کولو بيه کمه کړي.
 لکه چې مخکې مې توضيحات ورکړل، څو کاله مخکې تر دې وړاندې چې زه خپل ستر
 سفرونه پيل کړم، کله چې مې د خپل مور و پلار مړي د موميایي کولو لپاره د مړيو کور ته
 ورورل کار کوونکو شکايت کاوه چې مزد او اجوره يې کمه ده.
 دا په داسې حال کې و، چې دوی به له هر شي غلا هم کوله خو بيا يې هم ويل چې بايد
 اجوره يې زياته شي او دې ته خو په هېڅ ډول چمتو نه ول چې دغه لږه اجوره يې نوره هم کمه
 شي.

د پوځ افسرانو د فرعون له وپري د مړيو خپلو خپلوانو ته اجازه ورنه کړه چې د مړيو
 جنازې پورته کړي او د مړيو کورته يې يوسي.
 د يوې پخوانۍ روډې پر اساس به هر سهار د مړيو کور فرعون ته يو راپور ورکاوه چې
 تېره ورځ څو تنه مړه هلته ورورل شوي دي.
 او که اوس فرعون پوه شوی وای چې ناخاپه ولې دو مړه مړي زيات شوي، نو پوهېده
 چې د پوځ افسرانو د حکم پر خلاف ډېر شمېر کسان وژلي او د ډېرو وينې يې بهولي دي.
 په داسې حال کې چې جنازې د معبد او واټونو په شاوخوا کې پرته وې هره ورځ او شپه
 يې شمېر نور هم زياتېده، ځکه چې تورپوستو عسکرو او د شردن سپاهيانو د وينې د بوی
 ، د لوتمارۍ د خوند او د شرابو او ډوډۍ د خوړلو له لامله نظم او ډسپلين تر پنبولاندې
 کړی و، او افسرانو د هغو مخه نه شو نيولای.

يو شمېر غله او سړي وژونکي چې پخوا يې د آمون د گزمو له وپري جرئت نه شو کولای
 چې کورونو او قبرونه ولوتي او پر بنځو تېری وکړي اوس نو د نيل غاړې له لېرې پرتو
 سيمو او جونگرو راوتلي ول، هر يوه پر خپله سينه د نوي خدای صليب تومبلی و او په دې
 نوم چې د نوي خدای پيروان دي د کورنو په لوتمار، وژنو او د قبرونو په غلا و بوخت ول
 چې ان د فرعون قبرونه يې هم لوټ کړل.

د آمون د معبد کاھنانو له بالا حصاره فرعون او نوي خدای ته بېر اوې کولې او ويل يې
 دغه سړی ليونی دی او تر ده زيات يې ليونی خدای داسې حالت رامنځته کړی چې تر
 پېنځوسو کلونو پورې دغه وړانۍ نه شي جبرانېدای
 هره شپه د طبس له کورنو څخه د اور لمبې پورته کېدې څوک نه و، چې دغه اورونه مړه
 کړي.

هغه سیمه چې زموږ کور پکې و، یانې د بېوزلو محله د ډېرو نارینه وو، بښو او ماشومانو پټنځای و، ځکه چې خلکو اورېدلي ول، هورم هب زما په کور کې مېشت دی، له همدې امله دې سیمې ته راغلل چې د هورم هب په سیوري کې د غلو او د تورپوستو سپاهیانو او د شردن د جنگیالیو له شره خلاص وي.

له دې سره سره چې عسکرو هېڅ شي ته پام نه کاوه خو له خپل قوماندان څخه به یې سترګه سوځېده او ترې ډارېدل.

د هغه له ډاره به یې جرئت نه شو کولای چې زموږ پر سیمې حمله وکړي یا بنایي پوهېدل چې دا د بېوزلو سیمه ده، نو که یې لوټ هم کړي څه به لاس ته ورنه شي.

هورم هب زما په کور کې ورځ تر بلې ډنګرېده، له دې سره سره چې (موتي) ورته بڼه خواړه پخول او د هغې خواړه یې خوښېدل خواشتهایې نه درلوده.

هورم هب راته وویل سینو هه! که له دې توپانه وروسته د نیل سیند هم توپاني شي، نو له نظم او ډسپلین نه د وتلیو عسکرو مخه به ونه نیول شي.

ما څو کاله زیار وایست چې زما عسکر نظم پیدا کړي او د وحشي ځناورو په شان نه وي، خو دغه نوي او احمق قوماندان چې یوازې د خپلو پیشکوفکر کوي په څو ورځو کې زما عسکر د ډارونکو ځناورو په شان کړل.

اوس که زه هم وغواړم چې نظم او ډسپلین ټینګ کړم باید سلگونه عسکر ووژنم، له دې پرته بله لاره نه لرم، ځکه چې په بله لاره نظم او انضباط نه شو ټینګولای.

په دې ورځو کې چې په طبس کې عام وژنه او لوټمار روان و، کاپتا بډای او چاغ شو او اورېدل مې چې په دې حالت خوشحاله دی.

کاپتا راته وویل باداره! که دغه حالت د نیل سین تر مستیدا (دمني ترپیله) دوام وکړي زه به د مصر لوی شتمن شم، ځکه چې عسکر لوټ شوي سره او سپین او ګرانه بیه شیان میخانې ته راوړي او د شرابو په بدل کې یې ماته راکوي.

اوس زما د میخانې څو خصوصي کوټې له غلا شویو شیانو ډکې دي او نیت لرم چې کله له طبسه وتل آزاد شي، دغه سره او سپین د بېړیو په وسیله له هېواده دباندې ولېږدوم او

هله یې خرڅ کړم. (که د افغانستان د تېرو کلونو ناوړه حالاتو ته توجه وشي دا خبره به یې ځایه نه وي چې وویل شي، زموږ ځینې مشرانو هم د کاپتا په شان فکر کاوه، خو هغه درې

زره کاله پخوا اوسیده او مسلمان هم نه وژباړن)

هېڅ یوه تورپوستي عسکر او د شردن سپاهي، غلو او وړانکارو د کاپتاله میخانې غلانه شوه کولای او نه یې وړیا شراب څښلای شوو.

ددې لپاره چې پوهېدل دغه میخانه د هغو عسکرو له لوري ساتل کېږي چې هورم هب دنده ورسپارلې ده.

مستو غلو او عسکرو به د شرابو تر څښلو مخکې کاپتالیا مریت ته د هغو بیه وړکوله او بیا به هغوی شراب وړکول.

کاپتالیا هم د عسکرو ډېره بڼه پالنه کوله، ځکه چې شراب خانه یې ورته ساتله، تل به یې ماره او نشه ساتل چې د صمیمت له مخې د هغه میخانه وساتي.

د وژنو پر درېیمه ورځ په طبس کې د ډېرو مریو له امله ناروغی پیدا شوې او ماته دومره ناروغان راغلل چې زما درمل خلاص شول او درمل مې نه شوای چمتو او تر لاسه کولای.

ناروغانو ته مې وویل چې ستاسې د معالجې لپاره درمل نه لرم خو کولای شم داسې لارښونه درته وکړم چې که عمل پرې وکړی، بنایي درملنه موشی.

پر څلورمه شپه، زه ډېر خپه وم او د خپګان له کبله د کاپتالیا میخانې ته ولاړم. د شرابو تر څښلو وروسته هلته ویده شوم او سهار مریت له خوبه راپاڅولم.

ما هغې ته وویل، ژوند هغې سرې شپې ته ورته دی، چې انسان د ځان د گرمولو لپاره اورونه لري.

په دې سره شپه کې دوه بې کسه او غمجن ژوي چې د یوه بل تر څنګ پاتې شي ممکنه ده د یو بل د بدن له تودوخې استفاده وکړي او گرم شي، ان که د هغوی سترګې په درواغو له یو بل سره دوستي څرګنده کړي.

مریت وویل سینووه! ته څنګه دا خبره کوې، چې زما سترګې تا ته درواغ وايي؟

که ما درته درواغ ویلی او له تاسره مې مینه نه وای، بېګاله دې وروسته چې ته ویده شوې، زه ستا په څنګ کې نه ویدېدم.

زه تا ته درواغ نه وایم خو له دې کبله چې ته یو ځل یوې بڼې دوکه کړې یې او درواغ دې ترې اوریدلي، نو نه غواړې ومنې چې ممکنه ده پر یوې بڼې ګران یې، زه فکر کوم داستا خپل دی.

مریت وویل سینووه! له هغې ورځې راهیسې چې ما ولیدلې احساس کوم چې ته پر

بښخو بې باوره يې او دغه بدگماني دې له دې امله ده چې په سرو او سپينو يوې ميني بښخې له تاسره خيانت کړی دی. هغې له تا څخه ستا ټول شته اخیستي دي، ته يې اړ کړی يې چې له مصره ولاړ شي او څو کاله په نورو هېوادونو کې ژوند وکړي.

خو اوس چې په دې ښار کې هرڅه بدل شوي او د کوټې چت د کوټې غولي ته راغلي، دروازي ايوته خلاصېږي، ايا له هغې بښخې سره حساب کتاب نه شي کولای، چې په دې ډول له بښخو سره ستا بدبيني ورکه شي؟

ما په هغه وخت کې مریت ته ځواب ورنه کړ او کورته راغلم چې له درملو پرته د ناروغانو درملنه وکړم.

کله چې له ميخانې راووتم او کور ته را ورسېدم نو د هغې بښخې دې خبرې بيخي بدل کړم.

زه په هغه وخت کې د کور او شتمنۍ په فکر کې نه وم، ان د خپل پلار و مور د شتمنۍ فکر مې نه کاوه، خو د يوه شي له کبله ډېر خپه وم او هغه دا چې نفر نفر حتی زما د مور و پلار قبر راڅخه واخیست.

زما کم بخته مور و پلار له دې وروسته چې ټول عمر يې زما د روزلو لپاره زیار وایست، دوی بې قبره پاتې شول او دغه درد زما لپاره ډېر سخت و، هېڅ آرام يې نه درلود، هر څومره هڅه چې مې وکړه خو دغه درد مې هېر نه شو.

په لاره کې تر کوره ژرېدم ځکه نه پوهېدم چې ايا له نفر نفر څخه خپل غچ واخلم کنه؟

زما لپاره له هغې بښخې څخه غچ اخیستل سخت کار نه و، او که مې خو تنو عسکرو ته لږ فلز ورکړي وای هغوی تلل هغه بښخه يې وژله، خو ما نه غوښتل چې هغه بښخه ووژل شي، ځکه چې د هغې قتل ماته د غچ اخیستو لپاره يو کوچنی او بې اهميته قضاص و.

هر ځل چې به رايا د شول چې د مور و پلار د مړيو د موميایي کولو لپاره مجبوره شوم، يوه موده د مړيو په کور کې پاتې شم او له دې سره سره چې د دار الحيات فارغ التحصيل ډاکټروم، خو ما هلته شاگردې وکړه او تر ټولو چټل او سخت کارونه مې وکړل.

ددغو ټولو بدبختيو مسوله نفر نفر نفر وه، دغه شيان چې به راپه زړه شول په بدن کې به مې وينه واپشېدله.

زه له انتقامه تېرېدای شوم، خو په دې ډول به ستا په شان (چې دغه کتاب لولې) يو

انسان نه بلکې ستاد خدای په شان کېدم او زه ستا خدای نه شم کېدای. خکه هغه څوک چې انسان دی روح لري او څوک چې روح لري د نورو د خورولو او کړولو له کبله کړېږي او په زړه کې له هغوی سره کینه ساتي. دغه دښمني نه شي هېرولای او یوازې خدایان دي، چې کړ او او زیار کتلای او گاللی شي، خو کینه په زړه کې نه ساتي. په داسې حال کې چې ما فکر کاوه، په څه ډول له هغې بښخې څخه غچ اخیستلای شم چې د ځوانۍ په حال کې زما په شان نور ځوانان ونه غولوي، د طبس حالات نور هم خراب شول.

عسکر چې تر هغه وخته پورې خلکو پرې اعتراض کاوه داسې سپین سترگي شول. چې پخپلو افسرانو یې حملې کولې، د هغوی له لاسونو به یې متروکې اخیستلې، پر سرونو به یې وهل او د هغوی له غاړو څخه یې د سرو زرو غاړکۍ ایستلې. یو افسر لته وکړه چې د خپل زري طوق د اخیستو لپاره جگړه وکړي، خو تور پوستي عسکر په نیزه وواهه او څو شېبې وروسته مړ شو.

پر همدې ورځ د فرعون له لوري یو کس زما کور ته راغی او هورم هب ته یې وویل، فرعون غوښتی یې، راشه او له ما سره د هغه مانی ته ولاړ شه.

هورم هب ولاړ شو، ځان یې ووینځه او د سلطنتي مانی پر لور روان شو. زه د فرعون او هورم هب له مذاکراتو څخه هغه مهال خبر شوم چې وروسته هورم هب راته کیسه وکړه.

کله چې فرعون هورم هب ولید، هغه ته یې وویل، د طبس او سپدونکي د هیلو په شان وژني او پر زیاترو بښځو د تور پوستو عسکرو له لوري تېری شوی دی.

او س خبره دې ځای ته رسېدلې، چې سپاهیان خپل افسران وهي، هغوی وژني او د هغوی د مخنیوي لپاره د پوځ قوماندان هېڅ هم نه کوي، زه د پخوا په شان تاد مصر د پوځ قوماندان ټاکم چې امنیت او نظم ټینګ کړي.

هورم هب وویل ای اځناتونه! تا پخپله غوښتل چې همداسې وشي او همداسې وشول. فرعون وویل، ما نه غوښتل چې داسې وشي او مانه و ویلي چې خلک ووژني، شتمنی یې لوټ کړي او پر بښځو تېری وکړي، بلکې ویلي مې و، چې له وینې بهېدا پرته آمون نسکور کړئ.

هورم هب وویل کله چې ته یوه کس ته وایې چې یو منگی شراب وڅښه، خو مه نشه

کېږه دا به داسې خبره وي چې له عقل سره اړخ نه لگوي
 ځکه کله چې يو څوک يو منگي شراب وڅښي نشه کېږي او په کوم ډول چې تاغونښتل
 ، آمون نسکور کړي، نتېجه به يې همدوي چې ته يې گوري.
 اخناتون وويل، اوس ولاړ شه او نظم ټينگ کړه.
 هورم هب وويل، دغه کار زه نه شم کولای، مگر دا چې د لسو ورځو لپاره ماته د خان په
 شان بشپړ اختيار او واک را کړي
 فرعون وويل، ايا د آمون خدای به راپرځوي؟
 هورم هب وويل، د آمون پر ځول ستاد پاچاهي لپاره اړين دي، ځکه که ته هغه نسکور
 نه کړي، نو له دې وروسته به په مصر پاچاهي ونه کړای شي.
 د څو ورځو پېښو داسې حالت رامنځته کړی، چې يا بايد ته حکومت وکړي او يا آمون
 پاتې شي او پاچاهي وکړي.
 فرعون وويل، نو کله چې د آمون پر معبد حمله کوي، پام کوه چې د معبد کاهنان ونه
 وژل شي.

هورم هب وويل، زه تردې وړاندې چې پر معبد حمله وکړم بايد هغه عسکر سم کړم،
 چې وحشيان شوي دي.

له دې وروسته چې پر آمون د حملې واراغي، تاته به ووايم چې څه کوم؟
 فرعون د قوماندانۍ متروکه او اميل هورم هب ته ورکړل او امري يې وکړ چې د هغه
 مخصوصه گاډۍ د پوځ د قوماندان د سپرلي لپاره خانگري کړي.

تر دې مخکې چې هورم هب خپل کار پيل کړي، سل تنه پېژندل شوي عسکر يې د
 جلادانو په توگه وگمارل، هر يوه ته يې توره ورکړه او د بنار پر بېلابېلو سيمو يې وويشل
 او په دې ډول هرې سيمې ته پېنځه جلادان ورسېدل.

وروسته يې امر وکړ چې سرنی ووهي او ټول عسکر احضار کړي ځينې عسکرو چې
 هورم هب ته وفادار و، له دې وروسته چې خبر شول هغه د پوځ قوماندن شوی دی، د سرنی
 د غږ په اورېدو سره د هورم هب پر شاوخوا راټول شول او هغه پېنځه سوه عسکر پيدا
 کړل.

دغو پېنځه سوه عسکرو جنگي گاډۍ هم درلودې او هورم هب ور سره روان شو.
 هر عسکر چې به يې د لوټمار په حال کې وليد پر هغه وخت کې به يې د جلادانو په

وسيله په لرگي پورې وتاړه او هر عسکر چې به قتل وکړ، بې له ځنډه به يې سرتري جلا کړ.

خومره چې هورم هب په بښار کې وړاندې تلو، د عسکرو هغه ټولي به ورسره يوځای کېدل چې له لوټ تالانه به راگرځېدل او له ده سره به يوځای کېدل.

هغه به تر شا په واټونو او څلور لارو کې چوڼۍ او پوستې جوړولې او ويل به يې چې غله او وړانکاري دې، ونيول شي او قاتلين دې بې له ځنډه ووژل شي.

هورم هب ترسهاره پورې د طبس په کوڅو کې گرځيده او خومره چې به وړاندې تلو په محلو کې به امنيت ټينگېده.

سهار چې نژدې کېده نو د غلو او وړانکارو ډلې د تورې شپې په شان کمېدلې.

د هورم هب تر شا چې کوم قوماندان هغه گمارلی و، هر وژونکی چې به يې وليد و به يې واژه او غله به يې په لرگيو تړل.

کله چې ورځ شوه هورم هب د جارچي په وسيله اعلان وکړ، چې تېره شپه يوازې هغه کسان ووژل شول چې قتل يې کړی و، خو له دې ورسته که څوک غلا وکړي او يا په کومې بڼې کې تېری وکړي هم و به وژل شي.

د ورځې تر نيمايي پورې هم جلادانو د تورپوستو عسکرانو سرونه جلا کول، ځکه چې تورپوستي عسکر دې ته نه و چمتو چې د حالاتو بدلون ومني.

دوی دا نه منله چې د خپل سريو وخت تېر شوی خو له نيمايي ورځې وروسته تورپوستي سپاهيان هم پوه شول چې له تسلېمدا پرته بله چاره نه لري او بايد د عسکرو کور (چوڼۍ) ته ستانه شي.

له دې سره سره کله چې به عسکر چوڼۍ ته ورسېدل هغوی به يې معاینه کول، که به يې جامې په وينو وي، جلاد ته به يې وسپارل چې سرتري پرې کړي.

زه يقين لرم چې هورم هب، يوازې ددې لپاره تورپوستي عسکر نه وژل چې امنيت او نظم راولي بلکې ددې لپاره چې يو مصري و، او له دې کبله چې تورپوستو مصريان وژلي ول، نو له غوسې به پر ځان راتا و شو او غوښتل يې چې غچ واخلي.

په دې ورځ چې کله شپه شوه پر طبس امنيت او نظم حاکم شو، خو وژنو او لوټماريو خلک داسې اغېزمن کړي ول، چې خراغونه يې روښانه نه کړل او له عمومي کورونو د سرياني موسيقي غږونه نه اورېدل کېدل.

خو میخانې چې په دې بلوا کې نه وې وړانې شوې، پر دې شپه یې ډېر څه وگتيل او کاپتا سمه خبره کړې وه، چې د هغه دنده داسې کسب دی، چې هېڅکله نه رخصتېږي، ځکه چې خلک هم د خوښیو او هم د غمونو او بدبختیو پر وخت شراب څښي.

د بلې ورځې له سهاره هورم هب نجاران او بېړۍ جوړونکي احضار کړل او ډېر شمېر کارگران یې وگمارل چې د شتمنو کسانو د وړانو شویو کورونو یوه برخه وړانه کړي او زرې کشتۍ هم پرزه پرزه کړي چې د کورنو او بېړیو له لرگیو پورې، خوځنده برجونه او منجنیق جوړ کړي.

هورم هب پوهېده، چې له دې وروسته د آمون د معبد کاهنان پوه شول چې فرعون ناکام شو او د هغوی معبد او خدای یې ورنسکور نه شو کړای.

دی پوهېده چې له هغوی سره خبرې گټه نه لري، ځکه چې داسې مغروره شوي ول، چې د تسلیمېدا امکان یې موجود نه وو.

له دې پرته بله چاره نه وه، چې د جنگ په رودو سره پر معبد حمله وشي او د دغه معبد د هوالونه ونړوي.

د بلې ورځې تر سهاره پورې د طبس له بناره د کولنگ او خټک غږونه اورېدل کېدل او څومره چې کارگرانو له ودانیو او بېړیو څخه لرگی راوړل ترکانانو او بېړۍ جوړونکو ترې پورې، خوځنده برجونه، منجنیقونه او د قوچ سرونه جوړول (د قوچ سر هغه لوی دوه درانه تیرونه او سټې وې، چې سر به یې د قوچ یا غویي د سر په شان تراشو او لسو یا شلو کسانو به لېږداوه، چې په منډه به یې په زور سره په لویو دروازو وهل چې ماتې یې کړي او کلاگانو ته ننوځي. ژباړن)

په یوه شواروز کې یې پېنځه خوځنده برجونه، یوه اندازه پورې او څلور منجنیقونه (د پخوانیو جنگونو وسله وه چې کلاگانو او د هوالونو ته به یې اور پرې ورویشته) جوړ شول او پر بله ورځ د هورم هب عسکر له پېنځو لورو د آمون پر معبد برید پیل کړ.

د معبد کاهنانو چې د معبد د کلابندي اټکل یې نه و کړی نو هېڅ شی یې نه درلودل ځکه په دغسې وخت کې د برجونو او کلاگانو له پاسه پر حمله کوونکو جوش شوي تېل او اوبه راتویوي، خو دوی نه جوش شوې اوبه درلودې او نه گرم شوي تېل.

کله چې د قوچ د سر (لویې سټې) په وسیله معبد ولرژېد کاهنان پوه شول، چې مات به شي، نو سرنی یې وواژه چې خلک خبر کړي چې نور مقاومت پرېږدي.

دوی پوهېدل چې آمون کافي قربانۍ ترلاسه کړې او پاتې خلک باید ژوندي پاتې شي، چې په راتلونکې کې بیا د آمون خدای را ژوندي کړي.

د دوی په باور که د آمون ټول پیروان له منځه ولاړ شي، نور به د هغه د بېرته را ژوندي کولو لپاره څوک پاتې نه وي.

له دې وروسته چې کاهنانو مقاومت پرېښود، د معبد دروازي يې پرانستلې او هغه خلک چې په معبد کې ایسارېدو تنگ کړي ول، په ډېرې خوشحالی سره خپلو کورنو ته ستانه شول.

په دې ډول هورم هب له وینې بهېدا پرته معبد ونيو او د دارالحیات ډاکټران يې ښار ته واستول چې ناروغان معالجه کړي.

خو د مریو کورته چې د معبد یوه موسسه وه ورنه غی، ځکه چې له کارگرو پرته نور ژوندي کسان باید د مرگ کورته ولاړ نه شي.

دغه راز هغه کسان هم ورتلای شي چې خپل مړي دغه کورته وړي او یا مومیایي شوي مړي ترلاسه کوي.

له دې وروسته چې د معبد دروازي خلاصې شوې کاهنانو د معبد له یو شمېر ساتونکو سره یوځای په هغه ځای کې مقاومت وکړ چې د آمون مجسمه اېښودل شوې وه.

په دې وخت کې د معبد د کاهنانو د ساتونکو او د هورم هب ترمنځ جنگ پیل شو او دغه جنگ ترمازیگره پورې روان و.

د معبد ټول ساتونکي ووژل شول، ځینې کاهنان هم ختم شول او یوازې د لومړۍ درجې کاهنان پاتې شول.

وروسته هورم هب نغاره ووهله جنگ يې بند کړ او کاهنانو ته يې وویل، زه ستاسې له خدای سره د بښمنې نه لرم، ځکه چې یو عسکریم او له خدایانو سره نه دوستي کوم او نه د بښمنې.

زه فکر کوم که ستاسې د خدای مجسمه په دې معبد کې ترلاسه نه شي دا به غوره وي او تاسې پخپله د هغه مجسمه له منځه وړلای شئ او په دې ډول به زه ستاسې د خدای په وژلو تورن نه شم.

زه د یوې میزاني (ساعت) په اندازه وخت درکوم، چې په دې اړه فکر او فیصله وکړئ او زه به له هغه وروسته حمله پیل کړم.

ددې لپاره چې زه عسکریم او باید د فرعون امر اجرا کړم او که تاسې یو ساعت وروسته خپله مجسمه له منځه یوړه او له معبده مو و ایسته نو هېڅوک به ستاسې مزاحمت ونه کړي.

مور یوازې دې ته خیر یو چې تاسې له معبده څخه سره او سپین یو نه سی، چې د فرعون د خدای مال دی.

کاهنانو وویل سمه ده، مور یو ساعت وروسته تاسې ته ځواب درکوو.

کله چې یو ساعت تېر شو کاهنان له خپله ځایه راووتل او هورم هب ته یې وویل، چې ورننوځي.

هغه چې کله ورننوت نو د آمون مجسمه یې ونه لیدله او پوه شو چې کاهنانو ماته کړې او ټوټې یې له ځان سره له معبده د باندې وړې.

دا کار یې ددې لپاره کړی و، چې بیا ووايي آمون غیبت کړی و او په راتلونکې کې به رابنکاره شي.

هورم هب د معبد د خزانه دروازی لاک و مهر کړې، حجارانو ته یې دنده وسپارله چې پر کاهنو د آمون لیکل شوی نوم پاک کړي او پر ځای یې د آتون نوم ولیکي.

بیا یې د جارچیانو په وسیله اعلان وکړ چې آمون له منځه تللی او له دې وروسته د هغه پر ځای آتون د مصر خدای دی.

خلک چې پوه شول، جنگ او وینې بهېدل پای ته رسېدلي، نو له خپلو کورونو را ووتل او د شپې مهال طبس هغسې په څراغونو بڼکلی شو لکه چې یو وخت د امن او ټیکاو پر مهال و.

له دې وروسته چې امنیت ټینګ شو او د آتون خدایي پیل شوه، د تور و سپین توپیر له منځه ولاړ او ما پخپله په وار وار ولیدل چې شتمنو به تور پوستي خپل کور ته ور بلل.

پر همدې شپه چې کور ته دستنېدا پر مهال په یوه بازار کې تېرېدم، دوه پېښې مې ولیدې چې هېڅکله به یې هېرې نه کړم.

یوه دا چې د اشرافي پرگنې یوه سړي په کوڅه کې یوه تور پوستي ته بلنه ورکوله چې د هغه کور ته ورشي او له هغه سره ډوډی و خوري.

بله دا چې د آمون د معبد یو ساتونکی مې ولید چې د واټ په څنګ کې ژوبل پروت و، او د آمون نوم یې اخیست، خلک پرې راټول شول او ما زغه یې په ډبرې و رباد باد کړل او

بښخې بيا د هغه د مري شاو خوا ته گډېدلې.

لس ورځې مخکې که چا آمون ته سپکاوی کړی وای نو هغه به يې وژلی وای نو دغو کسانو د آمون د نوم اخیستلو په گناه يو سړی وواژه.

زه چې کور ته تلم دغه دوه منظرې مې وليدې او سر مې په دواړو لاسونو ونيوه په سوچونو کې ډوب شوم، ځکه چې پوهېدم امکان لري يوه ورځ داسې خدای راشي، چې د خلکو جهالت او حماقت له منځه يوسي.

په همدې فکرونو کې وم او د کور پر ځای د تمساح د لکۍ د ميخانې پر لور روان شوم. دا هغه شپه نه وه، چې زه دې وکړای شم، کور ته ولاړ شم، ځکه چې د بشر جهالت او د هغه سستې عقيدې سخت غمجن کړی وم، نو د تمساح لکۍ د ميخانې پر لور روان شوم چې د شرابو په څښلو او له مريت سره په خبرو ځان ډاډه کړم.

کله چې هلته ورسېدم هغه عسکر چې ميخانه يې ساتله او له هورم هب سره زما په ملگرتيا خبرول پر ما راتول شول ويې ويل، مريت مور ته ويلې، چې ته بايد له يوې بښخې غچ واخلي او له دې کبله چې پوهېږو ته د هورم هب نژدې ملگري يې او دغه ميخانه ستاد پخواني مريي کاپتاده، نو مور هم چمتو يو ستا غچ واخلو.

ما له مريت څخه پوښتنه وکړه، تا دوی ته ويلې چې د انتقام د اخیستو لپاره ماته ځانونه وسپاری؟

مريت وويل، هو زه باوري يم چې که نن شپه تېره شي او تاله هغې بښخې څخه چې ته يې تېر ايستلی يې خپل غچ وانه خيست، بيا به دغه فرصت ونه لرې.

ددې لپاره چې سر له سبا به د طبس حالت عادي شي، خونن شپه لا غير عادي ده او هر څوک چې له بل چا سره د بښمنې لري له هغه څخه غچ اخیستلای شي.

عسکرو ته مې وويل له ماسره ولاړ شئ، خو پام کوی، چې تاسې نن شپه د هورم هب امر ته ژمن ياست او که د امر پر خلاف کوم کار وکړئ ستاسې سرونه به له تنه بېل شي.

زه نن شپه يوازې د هورم هب امر پر تاسې اجرا کوم. دا خبره مې ځکه وکړه چې عسکر ووپرې او زما له امره سر غرونه ونه کړي.

عسکرو وويل، ډاډه اوسه چې مور به ستاد امر پر خلاف کوم کار ونه کړو، ځکه پوهېږو ستاد هورم هب امر دی.

و مې ويل، بله خبره دا چې بايد څوک ما ونه گوري او ومې نه پېژني، تاسې هم اړ نه

ياست چې زما نوم واخلي، بلکې که له تاسې څخه کومه توضيح وغوښتل شوه ورته ووايست، چې د آتون د خدای له لوري راغلي ياست چې د هغه له دښمنانو غچ واخلي. خو اوس لږ صبر وکړئ، چې يوران تخت راولي، زه پرې سپورشم او له تاسې سره ولاړ شم.

زما پخواني مريي کاپتا يو کس په روان تخت پسې واستاوه او يو ساعت وروسته له روان تخت سره راغی، زه پرې سپور، له عسکرو سره يوځای روان شوم او د نفر نفر کور ته ورسېدم.

هلته مې عسکرو ته وويل، په دې کور کې يوه ښځه ده، چې هلته تر نورو ښځو ډېره ښکلې ده.

تاسې به دغه ښځه په لومړي نظر د هغې له ښکلا او پرتم څخه وپېژنئ، په دې شرط چې د هغې د خړپيل شوي سر په ليدو سره پرې دښمن شئ.

ولاړ شئ او هغه راولئ، که يې مقاومت وکړد نېزې په لرگي يې ووهئ چې غلې شي او مقاومت پرېږدي، خو پام کوئ چې بد چلند ورسره ونه کړئ.

که هورم هب پوه شي چې تاسې له دې ښځې سره بد چلند کړی او د هغې ښکلا موله منځه وړې نو ټول به ووژني.

د نفر نفر کور له منځه د ساز او سندرو غږ راته او ځينې نشه مشتريانو په دې عمومي کور کې نارې سوري وهلې.

کله چې عسکرو دروازه وټکوله د کور نوکرانو، نه غوښتل چې دروازه خلاصه کړي، ځکه فکر يې کاوه چې دغه عسکر له ښځو سره د تفريح په بدل کې د فلزد ورکولو وس نه لري.

خو عسکر په زور کور ته ننوتل او هغه کسان چې په دې کور کې په ساعت تېري بوخت ول، وتښتېدل.

لږه شېبه وروسته ما وليدل چې يو عسکر نفر نفر په يو تور ټوکر کې تاو کړې او زما د روان تخت پر لور يې راولي.

کله چې مادغه ښځه په تور ټوکر کې وليده خيال مې وکړ، چې مړه شوې او عسکرود هغې مړې ماته راوړی دی.

خو کله چې يې ښځه زما پر روان تخت کېنوله او ما معاینه کړه، ومې ليدل چې ژوندی.

خو بې هوشه شوې، د پخوا په شان بڼکلي ده او خړپيل شوی سر يې خلېږي.
هر عسکر ته مې لږ څه سره او سپين ورکړل او هغوی مې رخصت کړل، نيت مې دا و،
چې عسکر پوه نه شي، زه چيرته ځم؟
بيا مې د روان تخت مرييانو ته وويل چې د پخواني خدای آمون معبد ته نژدې زما کور
دی، هلته مې ورسوئ.
زما کور هلته نه و، خو غوښتل مې مرييانو ته ناسم ادرس ورکړم او بيا هغوی رخصت
کړم.
د آمون پخواني معبد ته نژدې مې په واک کې روان تخت ودراره او مرييانو ته مې
وويل چې پر ځمکه يې کېږدي.
له روان تخته کوز شوم، نفر نفر نفر مې چې په تور توکر کې تاو شوې وه، له روان تخته
را کوزه کړه، د مرييانو اجوره مې ورکړه او هغوی مې رخصت کړل.
له دې وروسته چې دوی ولاړل ما نفر نفر نفر چې لا بېهوشه وه، را اوچته کړه او د مړيو د
کور پر لور روان شوم.
کله چې هلته ورسېدم دروازه مې وټکوله او د مړيو د کور کارکوونکو دروازه خلاصه
کړه.
دوی وليدل چې ما ظاهر ايو مړی وروړی، نو يې بڼکنځلې پيل کړې ويې ويل، په دې
ورځو کې زموږ کار کم و، چې تا هم موږ ته مړی راوړی؟
ومې ويل، دغه مړی چې ما درته راوړی، له نورو مړو سره توپير لري، راشئ ويې
گورئ.
د مړيو د موميایي کولو کارکونکي مشال راوړ، کله چې يې نفر نفر نفر ته ورنژدې کړ،
خو را خوشحال شول او ويې خندل.
ما چې له کلونو وروسته د مړيو د کور خندا اورېده، دهغوی له خندا ورېږدېدم.
يو پکې نفر نفر نفر ته نژدې شو او دهغې پر سينه يې لاس کېښود، ويې ويل، پر آمون
قسم چې دغه بڼځه لا گرمه ده.
ومې ويل، که غواړئ په آسوده ډول کار وکړئ او څوک درباندي اعتراض ونه کړي د
آمون نوم مه اخلئ.
ددې لپاره چې د آمون خدای نشته او دهغه پر ځای آتون پر مصر خدایي کوي

گورئ دغه بڼخه لا گرمه ده او زه يې تاسې ته پرېږدم، چې بڼه يې وساتئ، بدن يې داسې موميايي کړئ چې ژر خراب نه شي او د هغې زري غاړکۍ او گانه ستاسې د اجورې لپاره کفايت کوي.

خود مرگ د کورنوکران پوه شول چې هغه بڼخه ژوندي ده او په دې هم وپوهېدل چې زه څه وایم.

يوه پکې وويل اې ناپېژانده! که زه پوه شم چې ته د مصر د نوي خدای پيروي کوي، زه به هم د نوي خدای عبادت وکړم، ځکه له هغې ورځې چې ځان مې پېژندلی دی، همدلته اوسېږم او تل له هغو بڼخو سره څملم چې بدن يې تر ژمي هم سوړ وي هېڅکله داسې نه دي شوي چې له يوې ژوندي بڼخې سره تفريح وکړم.

ډاډه اوسه چې اويا ځله، اويا ورځې به هغه دلته وساتو او که يوه ورځ څوک له مورې پوښتنه وکړي، چې ولې مو يوه ژوندي بڼخه دلته ساتلې وبه وايو چې مورې تر لاسه کړه، خو له دې ورسته چې مورې د مالگې او بوته کوزه کړه پوه شو چې ژوندي ده.

زه پوهېدم، د مړيو د کور کارکونکي چې ټول عمر يې له بڼخو سره تفريح نه وه کړې نفر نفر بې هېڅکله پرېږدي، چې له دغه ځايه راوځي.

ځکه د هغوی له بدنه ډېر بد بوی لټېږي او هغوی په طبس کې عمومي کورونو ته نه پرېږدي چې له بڼخو سره تفريح وکړي.

په دې ډول ما له نفر نفر نفر څخه د مور و پلار غچ واخيست، او اوس پوهېږم له دې سره سره چې غچ اخيستل خوند لري او داسې شراب دي چې انسان نشه کوي، خو مستي يې ډېره ژر له منځه ځي.

نه پوهېږم ولې له دې وروسته چې غچ واخيستل شي، سړی پښېمانېږي او بيا ځانته وايي، کاشکې مې غچ نه وای اخيستی.

په دې وخت کې چې ما نفر نفر نفر د مرگ د کور کارکونکو ته سپارله، د دې لپاره چې ځان ډاډه کړم نو له ځان سره مې وويل، زه دغه کار د راتلونکو ځوانانو د ژغورلو لپاره کوم، ځکه تر هغه وخته پورې چې دغه بڼکلې او آزاده بڼخه وي، زما په شان با حيا او ساده هلکان به بد بخته کړي، لکه چې زه يې په هلکوالۍ کې بد بخته کړی وم.

له دې وروسته چې د تمساح لکۍ ميځانې ته ولاړم مريت زما پر لور راغله، زما لاس يې ونيو، ويې ويل سينو هه! ولې غمجن يې؟

ومې ويل، ځكه چې بنځې تل زموږ د بدبختۍ سبب کېږي.
 كله چې موږ پر ځان مينان كړي، له تورو خاورو سره مو خاورې كړي او كله چې موږ ترې
 غچ اخلو بيا هم ځان بدبخته گڼو.
 مريت وويل، ستا دغه فكر له دې امله دی، چې لا دې داسې څوك نه دي موندلي چې
 و غواړي تا سو كاله او نېكمرغه كړي.
 ومې ويل، زه دمصر له خدايانو او د ټولو هغو ملتونو له خدايانو چې سفر ونه مې ورته
 كړي، غواړم د هغو كسانو له خطرې دې ما وساتي چې نيت لري خلك نيكمرغه كړي
 ځكه چې فرعون هم غوښتل د مصر ملت نېكمرغه كړي او اوس د وژل شويو كسانو
 مړيو د طبس فضا له بويونو ډكه كړې ده.
 په دې وخت كې مريت د تمساح لكۍ يو جام شراب راكړل او ويې ويل دا وڅښه... چې
 غمونه دې هېر كړي.
 ما د تمساح لكۍ شراب وڅښل، چې څنگه مې له ستوني ښكته شول احساس مې وكړ،
 چې فكر مې بدل شوی او نور مې د نفرنفرنفر فكر ونه كړ، بلكې د مريت په فكر كې وم.
 هغې ته مې وويل، مريت زه نن شپه تاته ډېره اړتيا لرم، هغه غچ چې ما له هغې بنځې
 واخيست له هغې سره يې زما حساب كتاب پاك كړ.
 مريت وويل كه غواړې پوه شي پر يوې بنځې گران يې كنه؟ هغه په سرو او سپينو او
 هغو ډاليو سره و آزمایه چې په راتلونكې كې به يې وركوي.
 ممكنه ده يوه ښځه نن له تا څخه سره او سپين وانه خلي، خو له تا سره تفريح وكړي،
 ددې لپاره چې په راتلونكې كې سره او سپين وركړې، يا دا چې د نفرنفرنفر په شان تا اړ
 كړي چې خپل ټول شيان هغه ته وركړي.
 د يوې بنځې د مينې د امتحان يوازېنۍ وسيله داده چې هغه نه يوازې اوس د تفريح په
 بدل كې له تا سره او سپين ونه غواړي بلكې په راتلونكې كې هم له تا څخه د كوم شي د
 ترلاسه كولو تمه ونه كړي.
 ايا ته پخپل ژوند كې له داسې بنځې سره مخامخ شوی يې او هغه چمتو شوې، چې له
 تا سره تفريح وكړي؟
 ومې ويل هو... زه په ژوند كې له يوې بنځې سره اشنا شوم، چې له ما يې سره او سپين
 ونه منل، خو چمتو نه شوه چې له ما سره تفريح وكړي.

مریت وویل، بیا نو پر هغې بښخې گران نه وې
ومې ویل پر هغې خپل خدای د پر گران و، ویل به یې چې باید خپل پېغلتوب خپل
خدای ته والی کړي.

مریت پر دې شپه زه د میخانې یوې خصوصي کوټې ته بوتلم او بیا یې خپل پوزی
وغور او ه چې زه وکړای شم پرې څملم.

خو نارینه داسې وي چې کله پر یوې بښخې مین شي، نو خپل ځان هم هېروي او بدلېږي
او په یاد یې نه وي چې پخوا یې ژمنې کړي، چې له هېڅ یوې بښخې سره به تفریح نه کوي.
ایا داسې څوک به وي چې ووايي، یوه بښکلې بښخې یې لیدلې، چې پر هغې بښخې گران
هم وي، خو بیا پر خپلې هغې ژمنې ولاړ وي، چې مخکې یې کړې وي.

زه فکر کوم همغه ډول چې تېل کمزوری اور تېز او غرغرانده کوي یو بښکلې بښخه هم، د
نارینه اور داسې زیاتوي، چې هغه په دې اور کې ټولې هغه پخوانۍ ژمنې سوځوي چې
پخوا یې د بښخو په هکله کړې وي.

ما فکر کاوه چې که کومه ورځ فرعون راته ووايي سینووه! ته خپل علم ماته راکړه او
یو جاهل سړی شه او زه به یې په بدل کې د پاچاهۍ تخت او تاج درکړم، نو زه به دغه
معامله ونه منم، ځکه چې پوهېدم په ناپوهۍ کې ژوند کول، که انسان فرعون هم وي
ارزښت نه لري.

خو که مریت راته ویل، چې سینووه! ټول علم دې ماته راکړه او له دې وروسته یو ناپوه
کس شه، خو زه یې په بدل کې ټوله شپه له تاسره ویدېږم، زه به دغه معامله و منم، ځکه چې
پوهېږم تر ټولو لویه نیکمرغي له هغې بښخې سره ژوند کول دي چې پر دې نارینه گران وي
او پر هغه دا گرانه وي.

پر دې شپه مې فکر وکړ چې بې ځایه مې له سمندرونو او خوا سفرونه وکړل او بې گټې
سورېې او بابل ته ولاړم چې هلته نېکمرغي ترلاسه کړم.

هغه نېکمرغي چې زه ورپسې وم، نه په سمندرونو کې وه او نه په بابل، هاتي او نورو
ځایونو کې، بلکې دغه نېکمرغي له یوې بښخې سره اوسېدل و، چې زما په ښار طبس کې
یې ژوند کاوه.

خو دا خبره هم د کولو ده، چې انسان باید له سمندرونو وراخوا سفر وکړي، نور
هېوادونه وویني، چې پوه شي، هغه نیکمرغي چې دی ورپسې دی، په بل ځای کې نشته

بلکې د هغه پخپل هېواد کې پیدا کېږي.

تر هغه چې انسان په مزلونو کې، همغه ډول ستړی نه شي لکه چې زه په بابل کې د تېبنتې پر وخت ستړی شوم د ناستې او استراحت په قدر نه پوهېږي.

د داسې بڼې د مینې تر لاسه کول، چې نارینه له زړه پرې گران وي دې ته اړتیا لري چې تر هغه مخکې انسان محرومیت وگالي.

پر بله ورځ چې زه له خوبه را وینم شوم، مریټ راته موسکې شوه او راته یې وویل، سینو هه! که د سرو او سپینو له امله راباندې گران وای او ستا فلزاتو ته مې اړتیا درلودای، ویل به مې، چې له دې ځایه مې خپل کور ته بوځه چې هلته آسوده ژوند وکړای شم.

خو زه فلزاتو ته اړتیا نه لرم او تا د سرو او سپینو لپاره نه غواړم له همدې امله دلته پاتې کېږم.

ومې ویل مریټ! که زه درباندي گران یم، ولې زما کورته نه راځې چې تل همغلته واوسې.

بڼې وویل، په دوو دلیلونو ستا کورته نه درځم، یو دا چې زه دغه ځای چلوم، زه د تمساح لکۍ شراب جوړوم، بل څوک دغه ډول شراب نه شي جوړولای او د جوړولو راز به یې هم چاته ونه وایم چې سوداگریز سیال ونه لرم، نو له دې ځایه نه شم تللی.

بله دا چې دا خبره تجربه شوې، چې کله یوه بڼه او نارینه له مادي اړتیاوو پرته پریو بل گران وي، نو بیا غوره ده چې له یو بله لېرې ژوند وکړي چې د دوی د مینې اور هېڅکله خاموشه نه شي.

که زه ستاسې په کور کې ژوند وکړم له یوه او یا دوو فصلونو وروسته به ستا د کور په یو شي بدله شم.

له هغه وروسته چې کله ته کور ته راځې زړه به دې نه غواړې، چې راته وگورې، خو که له یو بله لېرې ژوند وکړو تل به پر تا گرانه یم.

يو دېرشم خپرکی

اخناتون د مصر فرعون

پر دې ورځ هورم هب فرعون ته ورغی او هغه ته یې وویل د آمون خدای را وپرخول شو او له منځه ولاړ، د هغه پر ځای د آتون خدای واکمن شو. فرعون هغه په ثابته توګه د مصر د پوځ مشر کړ او هغه ته یې وویل، نیت لري سباد آتون د معبد زیارت ته ولاړ شي، خو نن شپه به په سلطنتي ماني کې د خپلو ملګرو هرکلی وکړم.

هورم هب زما په اړه له فرعون سره خبرې وکړې او ویې ویل، دا هغه ډاکټر دی، چې کله ته ولیعهد وي، له تا سره په بېدیا کې پاتې و، له هغه وروسته زه فرعون ته ور په زړه شوم. هورم هب ته یې وویل، نن شپه چې په میلستیا کې د ګډون لپاره راځې هغه هم له خان سره راوله.

بیا هورم هب زما په هکله فرعون ته معلومات ورکړل، چې ځینې برخې یې پکې لافې وې او ویې ویل، دغه مصری ډاکټر په نړۍ کې ساری نه لري. د مصر او بهر ټول طبي علوم یې زده کړي، تر اوسه یې سلګونه ناروغان او ژوبل کسان له مرګه ژغورلي دي.

اخناتون (د دغه فرعون لومړنی نوم څلورم (آمون هوتپ) و او لومړنی نوم ددې نښودنه کوي، چې آمون پرې ګران و، خو وروسته یې په آتون عقیده پیدا شوه او خپل نوم یې اخناتون کېښود چې د آتون لېواله او خونښوونکي ته وايي.

نوموړي فرعون آتون واحد او نالیدلی خدای باله او د واحد او نالیدلي خدای عبادت کاوه. ژباړن)

فرعون ډېر لېوال شو، چې ما وويني او په دې ډول ما د لومړي ځل لپاره د یوه میلمه په توګه د فرعون په میلستیا کې ګډون وکړم.

کله چې د فرعون مانی، ته ننوتم د لومړي ځل لپاره مې مصري بښځې د اورې په نوي مود کالیو کې ولیدې.

دغه مود ډېر بښکلی و، بښځو خپلې جامې داسې گندلې وې، چې په زړه پورې بښکارېدې، بله دا چې په دې مېلمستیا کې بښځو د سترگو شاوخوا شني کړې وې، غومبوري او شونډې یې هم سرې وې.

هورم هب فرعون ته وروستم، ما ولیدل چې اخناتون لوی شوی دی، ما هغه ته بیا هم د یوه ماشوم په سترگه کتل او فکر مې کاوه چې اوس هم ماشوم دی، خو هغه لوی شوی و، مگر سترگې یې برېښنده او مخ یې ډنگرو.

اخناتون د کتان جامې اغوستې وې، چې سلطنتي کتان بلل کېده. کله چې یې زه ولیدم ویې ویل، سینووه! ما هغه وخت لیدلی وې، چې ولیعهد وم.

نن هورم هب ستا د علم په هکله له ماسره خبرې وکړې ویې ویل، په مصر او نورو هېوادونو کې دې د طب زده کړې کړې دي.

بیا یې د خپل طبیعت په هکله خبرې وکړې ویې ویل، یوه موده کېږي چې زه د سر خوږ لرم.

هر وخت چې څوک د داسې مسلې په هکله خبرې کوي چې زما په خوښه نه وي، سر مې په درد شي او داسې مې کړوي چې نه ډوډی، خوړلای شم او نه خوب راځي.

ډاکټران زما سر خوږی په مخدره توکو کراروي خو زه له دغو درملو کرکه کوم، ځکه چې پوهېږم مخدره توکي تمرکز له منځه وړي او ددې مخه نیسي چې زه په آسودگۍ د خپل خدای په هکله فکر وکړم... سینووه!... ایا ته آتون پېژنې.

هغه پوښتنه چې فرعون له ما وکړه ډېره خطرناکه وه او باید په احتیاط سره مې ځواب ورکړی وای.

هغه ته مې وویل هو! آتون پېژنم. فرعون وپوښتل، څنگه هغه پېژنې ما وویل، آتون زما او د ټول بشریت له پوهې لور او ستر دی.

فرعون پر دې ځواب خوشحال شو او ویې ویل سینووه! هغه ځواب چې تا ماته راکړ له ټولو هغو ځوابونوښه دی، چې نور یې راکوي، خو اوس دا راته ووايه چې د جمجمې په سوري کولو سره زما معالجه کولای شي؟

ومې ویل، اخناتونه! ستا د سر خوږ د کوپړۍ سوري کولو ته اړتیا نه لري، ځکه چې یو

ډاکټر په بل ډول هم تامعالجه کولای شي او ډاکټران تر هغه وخته د سرد کوپړۍ له سوري کولو ډډه کوي، چې له دې لارې پرته بله معالجه نه وي.

فرعون وويل هورم هب ستا داسې ستاينه کړې او زه هم د آتون په هکله ستا له خوابه داسې راضي شوی يم، چې غواړم تا ته يوه څوکۍ او مقام درکړم.

ته پوهېږې چې سلطنتي سر سوري کوونکي بوډا و، او چې مړ شو نو ځای يې خالی پاتې شو.

ما تر اوسه د هغه پر څوکۍ څوک نه دي ټاکلي، خو ته به له دې وروسته درباري سر سوري کوونکي شي او د (سپي د ستوري) له ورځې به ددې څوکۍ له امتيازاتو گټه اخلي.

زه وایم چې دارالحیات تا په همدې نوم وپېژني (په پخواني مصر کې ورځې د اسمان د ستورو په نوم یادېدې او د سپي له ستوري هدف د هغو ستورو ټولگه ده، چې کلب اکبر

یې بولي، او دا په پخواني مصر کې د یوې ورځې نوم و.) له دې خبرې وروسته هورم هب زه له فرعون نه لېرې کړم او بل تالار ته یې د ډوډۍ خوړلو لپاره بوتلم.

هورم هب وويل، د درباري کوپړۍ سوري کوونکي ځای د فرعون په نسي اړخ کې وي، نو زه او هورم هب هلته کېناستو.

د ډوډۍ خوړولو په وخت کې ما وليدل، چې فرعون د هیلۍ غوښه، د غاز، پسه او غويي غوښه او کبان نه خوري، بلکې یوه ډوډۍ یې نیمه کړې او خوري یې او د شرابو پر

ځای یې د هغه په جام کې اوبه واچولې او ویې څښلې.

له دې ورسته چې مور شو، ویې ويل، د مصر ملت ته وواياست چې د فرعون اځناتون خواره ډوډۍ او اوبه سوله او حقیقت دي.

د هغه خواره د مصر له بېوزلو او مریانوسره توپیر نه لري، خو له هغې شپې وروسته پوه شوم، بلکې ومې لیدل، چې فرعون د هیلۍ، غاز، پسه او غوایي غوښه نه خوړله، خو

منظم خوراكي رژیم یې نه درلود، کله نا کله به یې هوس وکړ، چې وچه ډوډۍ له اوبوسره و خوري او کله به یې ډوډۍ نه خوړله.

میلمانه له ډوډۍ وروسته بلې کوټې ته ولاړل، ما هلته ولیدل چې یو چاغ سړی رانژدې شو، ما په لومړي نظر ونه پېژاند، خو له دې وروسته چې د هغه سترگو ته مې وکتل ومې

لیدل چې زما پخوانی هنرمند ملگری توتمس دی.

د هغه په لیدو ډېر خوشحال شوم، هغه مې په غېږ کې ټینګ ونيو او ښکل مې کړ.

ورته مې وويل، توتمس زه ستا د کتو لپاره هغې ساقي خانې ته ولاړم چې پخوا به مې هلته ليدلې، خو هلته يې راته وويل چې توتمس نور دې ساقي خانې ته نه راځي. توتمس وخنډل او ويې ويل، سينو هه! زه د دربار مجسمه جوړونکي يم او زما حيثيت د دې مخه نيوله چې هغې ساقي خانې ته ولاړ شم.

اوس مې داسې ملگري پيدا کړي چې تل مې د خوندورو خوړو او شرابو د څښلو لپاره خپلو کورونو ته ميلمه کوي او دې ته اړتيا نه پېښېږي چې د شرابو د څښلو لپاره هغې ساقي خانې ته ولاړ شم.

ومې ويل توتمسه! له دې کبله چې ته درباري مجسمه جوړونکي يې، حتماً د آتون په معبد کې پر ستونو د فرعون مجسمې تا جوړې کړي دي؟

توتمس وويل موږ يو شمېر مجسمه جوړونکي يو، چې په گډه کار کوو او له حقيقي هنره همغه ډول چې په کرت کې ورته توجه کېږي الهام اخلو.

کله چې د آمون درواغجن خدای پر مصر واکمن و، موږ مجبور و، چې د هنرونو اصول تر پېښو لاندې کړو او د مجسمو په جوړولو او د انځورونو په طراحي کې د درواغجن خدای پيروي وکړو.

که به لږ منحرف شوو د دغه جعلي خدای کاھنانو به کافران بللو او موږ به يې وژلو. هغوی به وويل هر ډول هنر چې د آمون خدای له قوانينو سره په ټکر کې وي کفر دی. هغه هنرمند چې يوه مجسمه جوړه کړي يا انځور وباسي، خود آمون له هنري اصولو سره اړخ ونه لگوي و به وژل شي.

موږ حقيقي هنرمندانو چې د هنر په آزادۍ باوري يو له دې کبله چې له دغه ډول چاپېريال سره ځان نه شو برابرولای او د پخواني خدای د حماقت پيروي موندنه شوه کولای، نو لوږې به مو تېرولې او کله به حتی يو جام د اورېشو او به هم نه رارسېدې. خو نن سبا ازاد يو په آزادۍ سره د خپل هنر لپاره کار کوو، هر هغه شی جوړولای شو چې غواړو يې.

ما توتمس هورم هب ته وروپېژاند او هغه ته مې وويل دغه سړی چې ته يې گورې يو نابغه هنرمند دی، فرعون يې هم په قدر پوهېږي ځکه خو هغه درباري مجسمه جوړونکی دی.

هورم هب د درباري مجسمه جوړونکي په کتو خوشحاله شو، خود خپل مقام له امله

يې ډېره خوشحالي څرگنده نه کړه او کله چې توتمس د هورم هب اندام او څپرې ته وکتل هغه ته يې وويل:

ډېر مې زړه کېږي چې ستا مجسمه وباسم او د نوي خدای آتون په معبد کې يې کېږدم، ځکه چې ته د آتون ژغورونکی او د پخواني خدای نابودونکی يې او ددې وړتيا لري چې ستا مجسمه په نوي معبد کې کېښودل شي.

هورم هب پر دې خبره داسې خوشحال شو، چې مخ يې له خوشحالي پر قېده. زه پوه شوم چې د هغه د خوشحالي علت دا دی چې تردې ورځې پورې چا د هغه انځور يا مجسمه نه ده ايستلې او توتمس د لومړي ځل لپاره په کاني کې د هغه مجسمه جوړوي. کله چې مور د هورم هب د مجسمې په هکله خبرې کولې، ما وليدل چې هغه ناڅاپه پورته شو، دواړه لاسونه يې پر زنگنو کېښودل او رکوع يې وکړه.

مور هغه لوري ته وکتل چې کوم لوري ته هورم هب رکوع کړې وه، گورم چې د مصر ملکه او د اخناتون مېرمن (نفرتي تي) را روانه ده، نو مور هم پورته شوو او د مصر د بنکلي ملکې پر لور مور رکوع وکړه.

نفرتي تي د درباري بنځو د نوي مود جامې اغوستې وې، چې مور ته را ورسېده لاسونه يې پر سينې کېښودل.

ما وليدل چې هغه گوته او بنگرې نه لري، ځکه چې نه يې غوښتل خپله بنکلا په گونډو او بنگريو پټه کړي.

ملکې ماته وويل سينو هه! زما لاسونه د يو زوی د روزلو لپاره بې طاقته دي، ځکه چې فرعون زوی غواړي چې له هغه وروسته پر تخت کېږي.

زه او هغه دواړه له دې کبله اندېښمن يو چې ما زوی نه دی زېږولی او دواړه له جعلی خدای آمون څخه وپېرېدو.

که څه هم هغه اوس راپرځول شوی، خو مور پوهېږو چې په کمين کې راته ناست دی. ما دوه لوني زېږولي، خو تر اوسه مې زوی نشته.

ما اورېدلي چې ته ستر ډاکټر يې او په بهرنيو هېوادونو کې دې ډېر معلومات راغونډ کړي، ماته ووايه چې کله به زوی پيدا کړم.

هغې ته مې وويل: اې د فرعون مېرمنې! غوره داده چې ته د زوی د پيدا کولو په فکر کې ونه اوسې، ځکه چې ستا د بدن وروستني غړي لږ سور لري او هغه مېرمنې چې د بدن

خلفي غري يې لږ سور ولري که زامن وزېږوي، ممکنه ده چې د لنگون پر مهال مړې شي.
نفرتي تي وويل، له دې سره سره زه يو زوی غواړم او ته بايد داسې طبابت وکړې چې د
زوی خاونده شم.

ومې ويل اي نفرتي تي! له آتون پرته بل هېڅوک نه شي کولای له زېږېدو مخکې د يوه
ماشوم جنس معلوم کړي او ما په نورو هېوادونو کې داسې ډاکټران وليدل چې ادعا يې
کوله کولای شي د يوې ښځې لپاره هلک يا نجلی وزېږوي، خو ډېرو به تېروتنه کوله او
کله چې به يې تېروتنه ثابته شوه رحم يې ملامتاوه، چې د هغوی د حکمونو په اساس يې
عمل نه دی کړی.

هغوی پوهېدل، هغه لارښوونې چې دوی يې مېرمنو ته کوي دومره دقيقې او سختې
دي چې ښځو به پر ټولو عمل نه شو کولای او بيا به يې همدا دليل راوړ، چې پر خپلې
ناپوهۍ پرده واچوي.

خوزه تاته درواغ نه وایم، اعتراف کوم چې داسې درمل په تانه شم خوړلای چې تاته
زوی درکړي.

خوله دې کبله چې تانجلی زېږولې احتمال يې شته چې زوی وزېږوي او ستا درېيم
اولاد به هلک وي، مگر له دې سره سره په دې برخه کې هم در سره ژمنه نه شم کولای.
نفرتي تي چې په موسکا يې زما خبرې اورېدې، زما د خبرو تر خلاصېدو وروسته،
خپه شوه او زه پوه شوم چې زما خبرو پر کاله کړه.

کله چې توتمس وليدل چې ملکه پر کاله او خپه شوې، نو په خبرو کې راگله شو او ويې
ويل اي نفرتي تي! ولې د نجونو په زېږولو خپه کېږې؟

ته د نړۍ تر ټولو ښکلې ښځه يې، دا به غوره وي، چې ته تل لور وزېږوي، چې ستا
لونې هم ستا په شان ښکلې وي او ستاسې ښکلا دنيا ته روښانه کړي.

ما ستا مشره لور ليدلې، پوهېږم چې څومره ښکلې ده؟

نن سبا د مصر د دربار ټولې ښځې هڅه کوي داسې ځانونه سينگار کړي چې هغې ته
ورته شي او زما ډېر زړه کېږي ستا مجسمه وباسم چې ستا له مړينې زر کاله وروسته،
خلک ستا ښکلا وگوري، هغه وستايي او د نفرتي تي نوم تل په نړۍ کې د ښکلا نوم وي.

(د مصر د ملکې دغه مجسمه چې توتمس جوړه کړې، اوس هم شته او د برلين په
موزيم کې ساتل کېږي. د مصر لومړني پاچا لومړي فواد د جرمني له حکومته وغوښتل

چې دغه مجسمه چې اروپایي لرغون پوهانو موندلې وه، بېرته مصر ته ستنه کړې، د جرمني حکومت هم دغه مجسمه مصر ته ورکړه او اوس باید دغه مجسمه د مصر په یوه موزیم کې وي ژباړن)

نفرتي تي موسکی شوه او معلومه شوه چې د درباري مجسمه جوړونکي له خبرو یې خوند اخیستی، بیا له مورڅخه لېرې شوه.

پر بله ورځ ما مریت د تمساح لکۍ له ساقي خانې را وایسته او له ځان سره مې بوتله، چې د آتون نوي معبد ته د فرعون د تگ سیل پرې وکړم. مریت نوي مود جامې واغوستلې.

له دې سره سره چې د یوې میخانې نوکره گنل کېده، خو کله چې زه له هغې سره له میخانې ووتم او د طبس په واټونو کې ورسره روان وم نو خجالت نه وم، ځکه چې مریت ډېره ښکلې او مودبه وه.

زه له مریت سره د نوي معبد پر لور روان شوم او د معبد په مخکې په هغه ځای کې کېناستم، چې د فرعون نژدې کسانو ته جوړ شوی. مریت خپل لاس زما پر اوږه کېښود او د خلکو د ټولي په سیل بوخته شوه.

زه گمان کوم، پر دې ورځ د طبس ټول اوسېدونکي د معبد په مخکې او په هغو واټونو کې راټول شوي ول، چې فرعون پرې تېرېده او د قوچ واټ په دواړو غاړو کې (له دې چې د واټ دواړو غاړو ته داسې مجسمې جوړې وې، چې سروڼه یې د قوچ ول، دغه واټ ته یې قوچ وایه) له گلانو ډک لوښي ایښي ول، چې فرعون راشي، خلک پرې گلان وشیندي.

له دې وروسته، چې زه او مریت پخپل ځای کې کېناستو، متوجه شوم، چې حالات غیر عادي دي او کله چې خیر شوم وپوهېدم، چې دغه غیر عادي حالت له دې امله دی چې خلک غلي دي.

کله چې په یوې سیمې کې بېوزله خلک راټولېږي، له دې کبله چې ټول خبرې کوي او خاندي یو ډول زور او رېدل کېږي، خو پر دې ورځ هلته چا خبرې نه کولې.

داسې چوپتیا واکمنه وه، چې انسان یې خپه کاوه او یوازې د کارغانو او بازانو اوزاونه اورېدل کېدل چې په اسمان کې الوتل، ځکه چې کارغان او بازان د مریو په خوراک داسې ماړه شوي ول، چې نه یې غوښتل له دې ځایه ولاړ شي.

کله چې فرعون پر روان تخت راغی، ما ولیدل، چې یو شمېر تورپوستي، عسکريې

شاته روان دي، چې مخونه يې په رنگونو رنگ کړي ول. پردغې ورځ د فرعون د بدرگې لپاره د تورپوستو عسکرو حرکت لويه تېروتنه وه، ځکه په نندارچيانو کې داسې څوک نه و، چې د تورپوستو عسکرو له لوري يې د طبس په لوتماز او وژنو کې تاوان نه وي ليدلی.

لاهم د بنځو په مخونو د اوبنکو لارې بنکارېدې، د خلکو تپونه نه و رغېدلي او ډېرو خلکو کورونه نه درلودل ځکه چې تورپوستو ورسوځولي ول.

فرعون پر دې ورځ دوه پوريز تاج پر سر ايښی و او له دود سره سم يې لاسونه پر تير ايښي ول، (فرعونيانو به خپل لاسونه د چليپا په ډول پر تير ايښودل) په يوه لاس کې يې لنډه لکره او په بل کې يې متروکه نيولې وه. فرعون د يوې مجسمې په شان و، چې نه ښوري، دا دود دی، په رسمي وختونو کې چې فرعون د خلکو په منځ کې تېرېږي بايد ونه ښوري.

کله چې عسکرو فرعون وليد نهزې يې او چتې کړې او د خوشحالی نارې يې وکړې. درباريانو او شتمنو کسانو هم د عسکرو په شان د خوشحالی نارې وهلې، خودغه نارې د خلکو د چوپتيا په منځ کې د مچانو بنگېدا ته ورته وې، چې د ژمي په يوې ورځې کې بنگېږي.

هغو کسانو چې د خوشحالی نارې يې وهلې کله چې متوجه شول خلکو خپله چوپتيا وساتله، وشرمېدل او خولې يې پټې کړې.

په دې وخت کې د مصر فرعون اخناتون د پخوانيو دودونو پر خلاف، چې بايد فرعون د خلکو له منځه د يوې مجسمې په شان حرکت وکړي، لاسونه يې له تيره لېرې کړل، لکره او متروکه يې وښوروله چې خلکو ته سلامونه وکړي.

ناڅاپه خلک ولرژېدل او د هغوی له ټولي د توپان د غږ په شان غږ پورته شو چې ويل يې (مونږ آمون غواړو) ... (آمون زموږ خدای دی) ... (آمون د خدايانو پاچادى)

د خلکو شور او زوږ د ويره لوړ و، چې ته واد طبس ټولې ډبرې او خښتې نارې وهي. آمون غواړو ... اې جعلی فرعونه ... ولې دې زموږ خدای نسکور کړ؟

دغو غږونو د فرعون د روان تخت لېږدونکي داسې وډارول، چې ودرېدل، خو افسرانو بېرته حرکت ته اړکړل او روان تخت د نوي معبد د دروازې پر لور روان شو.

په دې وخت کې خلکو د زمريانو په څېر زورورې نارې وهلې او روان شول د فرعون د

روان تخت مخه يې ونيوله.

له دې وروسته حالات داسې گډ وډ شول چې معلومه نه وه څوک په کوم ځای کې جنگېږي؟

تر کومه ځايه چې سترگو کار کاوه او د ليدو وس و، معلومېدل چې د خلکو تورپوستو او سپين پوستو ترمنځ سخت جنگ روان و، چې ډېر بې رحمانه و.

عسکرو په تورو او نېزو باندې نارينه او ښځې وژلې، خلکو په ډبرو او چاقوگانو جنگ کاوه، چې تورپوستی او سپين پوستی عسکر به لاس ته ورغی ځای پر ځای به يې وواژه.

خو له دې ټولو سره سره هېچا د فرعون پر لور ډبره نه گوزاروله، فرعون د خپلو نيکونو په شان له لمره پيدا شوی و، چا جرئت نه کاوه چې د فرعون پر لور حتی يوه ډبره هم وولي. ما ليدل چې پخپل روان تخت کې پاڅېد، خپل مقام او شخصيت ته له پامه پرته يې عسکرو ته وويل صبر وکړئ او خلک مه وژنئ! خو عسکر په جنگ او وينې بهيدا کې داسې بوخت ول، چې د فرعون غږ يې نه اورېده.

فرعون چې پوهېده هېڅ ډول خطر يې نه گواښي او څوک يې د وژلو هڅه نه کوي نو له وېرې پرته يې د خلکو او عسکرو ترمنځ د جنگ سيل کاوه.

د (آمون غواړو) غږ يوه شېبه هم نه کرارېده، خلک داسې غوسه ول چې د فرعون د نژدې کسانو او ملگرو د کمپ پر لور يعنې د هغه ځای پر لور چې مورې ناست و، را روان شول او غوښتل يې مورې ووژني.

کله چې هورم هب وليدل، درباريان، چې ډيرې ښځې هم پکې وې په خطر کې دي نو امريې وکړ، چې نغاړې وغږوي.

کله چې نغاړې ووهل شوې په فرعي کوڅو کې ولاړو جنگي گاډيو حرکت وکړ.

هورم هب د احتياط لپاره جنگي گاډی په کوڅو کې درولې وې، چې خلک يې په کتلو سره ونه پارېږي، دغه راز که کومه بلوا وشي ډېر ژر به امنيت ټينگ شي.

د جنگي گاډيو په مخکې د جنگ په ډگر کې غشي او لوړونه لگوي، خو پردې ورځ دغو گاډيو غشي او لوړونه، نه درلودل او هورم هب ويلی و، هغه دې پورته کړي چې خلک ونه وژل شي.

گاډی په چټک او منظم حرکت سره راغلې، زموږ د کېناستو ځای يې کلابند کړ او

خپنې د فرعون د روان تخت په شاوخوا کې ودرېدې. خلکو هڅه کوله چې مقاومت وکړي خو پوه شول چې د گناه يو تر اربو لاندې به وځپل شي، ځکه يې لاره پرانستله او د فرعون روان تخت حرکت وکړ.

فرعون معبد ته داخل نه شو، بلکې له معبده تېر او ان نيل ته ورسېد، له روان تخته کوز او په سلطنتي بېړۍ کې کېناست، خو جنگي بېړيو بدرگه کاوه او ولاړ.

کله چې فرعون ونه کړای شو، د نوي خدای معبد ته ولاړ شي او په بېړۍ کې کېناست او ورک شو، نو خلکو د خوشحالي نارې وکړې. عامو خلکو د شتمنو په کورونو بریدونه وکړل، د هغوی شتمنۍ يې لوټ کړې او پر بنکلو بښخو يې تېرې وکړل.

له همدې کبله هورم هب مجبوره شو چې يو ځل بيا د طبس په واتونو کې حرکت وکړي، په هرې محلي کې يو جلاد وټاکي، هر څوک به يې چې د لوټماری او قتل په حال کې لیده وژل به يې.

مازيگر مهال د جلادانو له لوري د سرونو د پرې کولو په بدل کې په طبس کې امنيت ټينگ شو.

د لمر تر لوېدو مخکې کارغان، بازان او مردار خواره را کوز شول چې په واتونو په تېره بيا د قوچ په واټ او د نوي معبد په مخکې پراته مړي وخوري.

د مصر فرعون اخناتون تر هغې ورځې پورې پخپلو سترگو د ملت مقاومت او وينې بهيدل نه و ليدلي خو کله چې يې دغه حالت وليد نو د طبس پر خلکو سخت غوسه شو چې د نوي خدای او هغه پر وړاندې يې مقاومت کړی و.

ده امر وکړ چې هر څوک که د آمون خدای نوم واخلي او يا د آمون خدای انځور د خپل کور پر لوبنو انځور کړي، نو له طبسه به جلا وطن شي او کانونو ته به د اجباري کار لپاره ولېږل شي، خو خلک غلي ول او هېچا د بل کس شیطاني ونه کړه.

پر بله ورځ فرعون پوښتنه وکړه، چې د آمون څو تنه پيروان جلا وطن شول؟ مامورينو وويل څوک نه دي جلا وطن شوي، ځکه چې هېچا د آمون د خدای نوم نه دی اخیستی.

فرعون وويل نو هغه کسان چې پرون يې نارې وهلې چې آمون غواړو څوک دي؟ آيا هغوی نه نيسي او کانونه ته يې نه لېږي؟

مامورينو وويل پرون د خلکو شمېرزيات و، موږ ونه توانېدو چې ټول وپېژنو او نه

پوهېږو چې څوک د جعلی خدای پلویان دي.

دا وخت فرعون له ډېرې غوصې یو حکم وکړ، چې زه یې ډېر خپه کړم. هغه وویل که څوک یو کس په گوته کړي چې د آمون عبادت کوي، نو د آمون پرست شتمني، د هغه کېږي.

له دې سره سره شریف کسان چمتو نه شول چې د آمون پیروان معرفي کړي، خو اپوته یو شمېر غلو او ډاکوانو ځینې کسان په دې نوم چې د آمون عبادت کوي حکومت ته معرفي کړل او مامورینو هم یې له ځنډه د شاقه کارونو لپاره کانونو ته واستول او غلو او ډاکوانو د دغو کسانو شتمني خپله کړه.

په داسې حال کې چې په طبس کې دغه ظلم او نارواری وانه وه، د نوي معبد له پېښې وروسته پر درېیمه شپه، هغه وخت چې زه پخپل کور کې ویده وم، د فرعون له مانۍ یې ماته یو روان تخت را واستاوه او زه یې احضار کړم. کله چې زه مانۍ ته ننوتم هغه ناروغي چې کله نا کله به فرعون ورسره مخامخ شو، بیا پرې راغلې وه، او دارالحیات یو شمېر ډاکتران هم هلته موجود ول.

معلومه شوه چې ډاکتران د فرعون له معالجې وپرېدل او زه یې ددې لپاره ورغوښتی وم چې له دوی سره په معالجه کې شریک شم. دغه راز د فرعون د درملنې مسولیت و وپشل شي او پردې سربېره زه درباري کوپړۍ سوری کوونکی وم او زما شتون یې اړین باله.

زه فرعون ته نژدې شوم، د هغه نبض مې وکوت ومې لیدل چې نبض یې کمزوری دی او د اخناتون لاسونه او پښې سرې دي.

بیا مې د هغه د سترگو بانه پورته کړل، ومې لیدل چې سترگې یې ژوندۍ او ځلانده دي او د هغو کسانو په شان نه دي چې ځنکدن یې وي.

ډاکترانو ته مې وویل باید د فرعون لږ وینه و بهول شي چې په هوش راشي. د دارالحیات ډاکترانو وویل، موږ دغه معالجه نه شو کولای، ځکه چې فرعون ډنگر دی، وینه یې کمه ده او که یې وینه و بهول شي مړ به شي.

ما وویل که دغه بېخودي دوام وکړي فرعون به مړ شي، ځکه چې ورو ورو یې نبض کمزوری کېږي.

خو باید د هغه وینه داسې و بهول شي، چې کله هغه وینس شي پوه نه شي چې وینه یې

بهول شوې ده.

د دارالحیات ډاکټرانو وویل، آیاد دغه کار مسولیت منلای شې؟ ومې ویل، هو منم یې! ځکه چې باوري یم ددې بې هوشۍ دوام خطرناک دی.

ډاکټرانو وویل، هرڅه چې غواړې ترسره یې کړه.

ماد طبابت د وسایلو له صندوقه خپله ستن را وایسته او په اور کې مې کېښوده، وروسته مې له اوره را وایستله چې سره شوه نو هغه مې د فرعون په رگونو کې دننه کړه او وینو یې دارې وکړې.

خو شپې وروسته فرعون خوله خلاصه کړه او ژوره ساه یې واخیستله، ما ډېر ژرد وینې مخه ونيوله، د فرعون لاس مې وتاړه او هغه لوبښی مې پټ کړ چې وینه پکې وه.

فرعون بېخي په هوش کې راغی، پاڅېد او کېناست.

د دارالحیات ډاکټران چې یې ولیدل ور په زړه شول چې دارالحیات د آمون په معبد کې دی او د هغې کرکې له امله چې له آموڼه یې کوله امر یې وکړ، چې دغه ډاکټران له مانی وپاسي.

له دې وروسته چې دغه ډاکټران ولاړل ویې ویل، سینووه! ولاړ شه او زما بېریو ته خبر ورکړه، چې د حرکت لپاره چمتو شي او پارو و هونکو ته خبر ورکړئ چې زه د سفر نیت لرم. له هغه مې پوښتنه وکړه، چیرته ځئ؟

ویې ویل، زه نور په دې ښار کې ژوند نه کوم، له خپلو بېریو سره حرکت کوم او روانیږم، تر هغه پورې به ځم چې داسې ځای ته ورسېږم چې د نوي ښار د جوړولو لپاره مناسب وي.

هلته به یو نوی ښار جوړ کړم، پکې مېشت به شم او بیا به طبس ته گام هم را وانخلم، ځکه چې ددې ښار اوسېدونکي د باطل او جعلی خدای آمون پیروان دي.

زه به د آتون پر وړاندې د هغوی چلند هېڅکله هېر نه کړم زه باوري یم چې په هېڅ پر او کې زما نیکونه د طبس د خلکو له لوري داسې بې عزته شوي نه ول.

له همدې لامله باید ولاړ شې او هورم هب ته ووايې، چې زه همدا نن شپه له طبسه په بېریو کې ځم او پر هرچا چې گران وم له ماسره به ولاړ شي.

د مصر د پوځ قوماندان هورم هب چې د فرعون د حرکت وسایل یې برابرول، ماته وویل سینووه! همدا سې ښه ده، ځکه چې هم د طبس خلک خپلې هیلې ته رسېږي او هغه څه

ترلاسه کوي چې غواړي يې او هم فرعون له دې پرته چې جگره وشي هغه څه ترسره کوي چې غواړي يې.

اخناتون له طبسه وتلو ته دومره بېرته درلوده، چې دومره صبر يې هم ونه کړ، چې سلطنتي کورنۍ سفر ته چمتو شي.

ويې ويل زه ځم او هغوی دې پخپلو بېړيو کې راسپاره شي او په ما پسې دې راشي. هورم هب يو شمېر جنگي بېړيو ته دنده وسپارله، چې د فرعون د بدرگې لپاره له هغه سره حرکت وکړي.

زه هم له فرعون سره ولاړم او په باطن کې له دې سفر سره موافق هم وم، ځکه پوهېدم چې د آب و هوا بدلون د هغه لپاره گټه لري.

د شمال پر خوا مو د نیل سیند له بهير سره سم حرکت وکړ، طبس ته مو شاه کره او ورو ورو ترې لېرې شو.

د فرعون د بېړۍ ارغواني بادبانونه يې پورته کړل، چې حرکت نور هم زيات کړي له لنډې مودې وروسته د طبس سلطنتي ماڼۍ، د پوالونه، د برينې ستنې (هدف هغه ستنې دي چې په عمودي توگه يې په ځمکه کې ښخې کړې دي او د هغو له سيوري يې د ورځې حساب کاوه چې کوم وخت دی ژباړن) او درې گوني غرونه له نظره ورک شول.

خود مصر د پلازمېنې يادگار له مور سره و، ځکه چې کله به د نیل تمساح گانو په اوبو کې حرکت کاوه، نو د هغوی اوږدې او څواکمنې لکۍ به ښورېدلې.

دوی داسې ښکارېدل چې گني هغه مړي خوري چې نیل يې له ځان سره له طبسه راوړي. ځېنې مړي د اوبو پر سر گرځېدل او بوی يې کړی و، چې دغه ناوړه بوی ټوله فضا نیولې وه.

په کشتۍ کې يې د فرعون په کوټه کې سپانده او عود سوځول چې دغه خراب بوی ورک کړي.

لس ورځې وروسته هغې سيمې ته ورسېدو چې نور پکې مړي نه ښکارېدل، فرعون له خپلې کوټې راوت، د بېړۍ په غولي کې ودرېد او د نیل سواحلو ته يې کتل.

د نیل سیند په دواړه غاړو کې ځمکه ژېړرنگه وه، کلیوال د فصلونو په ټولولو بوخت ول، کلیو ته يې وړل او مالونه يې د نیل غاړې ته راوستل چې اوبه وڅښي.

شپږو به خپلې شپېلۍ وهلې.

کله چې خلکو د فرعون بهرې ولیده د خرما د ونوله خانگو سره له خپلو کلیو د نیل د غاړې لور ته په منډه را روان شول او خانگي یې بنورولې، نارې یې وهلې او خوشحالی یې کولې.

فرعون د دې خلکو په لیدو تاند او خوشحال شو، خندل به یې او کله به یې امر وکړ چې کشتی ودروي.

ساحل ته به ولاړ او له کلیوالو سره به یې خبرې کولې د بښځو او ماشومانو پر لور به یې لاسونه بنورول.

کله به د نیل ساحل پر غاړه پسونه فرعون ته ورنژدې شول او د هغه لمنه به یې بویوله او یا به یې هغه وڅاڼه، فرعون به د ماشومانو په څېر خوشحال شو او خندل به یې.

زه د اخناتون د روحیې په بدلون خوشاله شوم، خو په یوه کاريې خپه وم، هغه دا چې ویل به یې، د هغه خدای لمردی.

دی به د بهرې پر غولي کېناست، بدن به یې د خدای په مخکې لوخ کړ، خودغه خدای په دوبي کې ډېر خطرناک کېده او انسان به یې له ډېرې گرمۍ ناروغه کړ.

فرعون هم له دې امله چې ډېر تر لمړ لاندې درېده تبه به یې شوه، سترگې به یې ځلېدې، خود شپې مهال به یې حالت بڼه و.

دی به د شپې هم د بهرې پر غولي ناست و، ستورو ته به یې کتل او ماته یې ویل، زه به د پخوانی خدای ټولې ځمکې پر هغو کړندگرو خرڅې کړم، چې تر اوسه پورې یې ځمکې نه درلودې او په لږو یې گوزاره کوله.

دوی به بیا وکولای شي چې ډېر غنم تولید کړي او ډېر پسونه او غواگانې وروزي.

د ومره ډوډۍ و خوري چې بچیان یې چاغ او بښځې یې بښکلې شي او بیا له یوه بل سره کینه ونه لري.

زما خدای اتون به د بېوزله او بډای تر منځ توپیر له منځه یوسي او داسې کار به وکړي، چې نور مریان مجبور نه وي، چې د ډوډۍ خوړلو لپاره ټول عمر د خپل بادار لپاره زیار وگالي.

سینووه! زه له طبسه ځکه راوتلی یم، چې پوهېدم طبس هغه بڼار دی چې د بېوزلو او شتمنو توپیر پکې ډېر زیات دی.

ډېر کسان چې بېوزله دي، باید ټول عمر د مریانو او یا نوکرانو په توگه کار وکړي، تل

به بېوزلي وږي وي او هر څومره زيار چې گالي ټول به د شتمنو جېب ته ځي .
 زه له طبسه ځکه کرکه کوم، چې اوسېدونکي يې د پخواني خدای عبادت کوي، ځکه
 چې پخوانی درواغجن خدای د بېوزلو بدبختي او شتمنو لا شتمني غوښتله.
 خپل ټول اصول يې داسې برابر کړي ول، چې شتمن ورځ پر ورځ شتمن کېدل او بېوزلي
 به نور هم بېوزلي شول او په لوږې او بدبختۍ کې به پاتې شول.
 زه پوهېږم چې د طبس له خلکو بايد دا تمه ونه کړو چې داسې ژر له پخواني خدایه لاس
 واخلي، ځکه چې هغوی خوندونه، لټی، عياشي درک کړي او دا ټول پر پخواني خدای د
 عقيدې له برکته دي.
 زما هيله له هلکانو او ماشومانو څخه ده، ځکه يوازې دوی دي، چې په آتون به عقیده
 ولري او د مصر د ملت راتلونکی پسرلی به رامنځته کړي.
 کله چې ماشومانو او ځوانانو پر آتون عقیده وکړه، بيا به چمتو نه شي چې بېرته آمون
 ته گروهمن شي او له دې وروسته چې دغه نسل لوی شو له آتون پرته به بل خدای نه پېژني.
 ددې لپاره چې زه خلک، آتون ته گروهمن کړم، نیت لرم چې پخواني ښوونکي له
 ښوونځيو وباسم او د هغوی پر ځای نوي ښوونکي وټاکم.
 دغه راز مې هوډ کړی، چې د مصر خط بدل کړم، ځکه چې د بېوزلو او شتمنو تر منځ د
 توپير، يو لامل همدا مصري خط دی.
 ما فکر کړی چې د ليکلو لپاره ضروري نه ده، چې موږ د هر شي بڼه انځور کړو، بلکې
 په بله بڼه هر هغه شی ليکلی شو چې غواړو يې.
 د مصر ننی خط ډېر سخت دی او بېوزلي نه شي کولای ډېر کلونه ددې خط د زده کولو
 لپاره زده کړې وکړي.
 يوازې شتمن کسان يې زده کولای شي، له همدې امله شتمن خلک ليک لوست لري او
 تر بېوزلو غوره دي.
 خو کله چې خط آسانه شي نو ټول به ليک لوست کولای شي او شتمن به ليک پر
 بېوزلو د برلاسي په توگه نه کاروي.
 زه د فرعون له دې خبرې ووېرېدم، ځکه پوهېدم چې نوی خط څه ډول دی او پوهېدم
 چې دغه خط آسانه، خو ډېر بدرنگه دی.
 ټول کاهنين به ترې کرکه کوي، نو فرعون ته مې وويل، دغه کار مه کوه او د مصر خط

مه بدلوه.

فرعون وویل ولې؟

ومې ویل ددې لپاره چې د مصري خدایانو ټول قوانین پر همدې خط لیکل شوي او دغه خط سپیڅلی دی.

فرعون وویل کله چې نوی خط هم دود شي او خلک پرې د خدایانو قوانین ولیکي، هغه به هم سپیڅلی شي.

ومې ویل د مصري خط بدلون یو بل تاوان هم لري.

فرعون وپوښتل بل کوم تاوان؟ ومې ویل که د خط زده کول آسانه شي او هر څوک وکولای شي چې زده یې کړي نو بیا به څوک پر خپلو لاسونو کارنه کوي.

په کروندو کې به کرنه کېږي، کانونه به نه استخراجېږي او بیا به دغه آسانه خط د هغه ملت لپاره څه گټه ولري چې له لورې مري؟

د فرعون سترگې ددې خبرې په اورېدو سره وپېښېدې او ویې ویل، سینو هه! زه له طبسه ددې لپاره راووتم چې غوښتل مې د پخواني خدای د دودونو له پلویانو وټینستم، خو اوس گورم چې د پخواني خدای د زړو او ناچلو عقیدو یو پلوی، له ماسره ملگری او زما په څنګ کې دی.

سینو هه! ته حقیقت نه وینې، خو زه داسې بینا یم، چې حقیقت په راتلونکو کلونو کې داسې گورم، لکه چې په رڼو او بو کې یو شی پروت وي.

کله چې ټول خلک لیک او لوست وکړای شي، نو ټول به پخپلو لاسونو کار وکړي او د وروڼو په شان به د کرنې، مالدارۍ، د کانونو د ایستلو، صنعت او سوداګرۍ کارونه سره وویشي.

په هغې دنیا کې، چې زما خدای آتون به یې رامنځته کړي، کینه به نه وي او په هغې نړۍ کې به څوک د بل چاله لاسه ډوډۍ وانه خلي، بلکې هر څوک به خپله ډوډۍ په بل چا وویشي.

په دې دنیا کې چې هر څوک به لوستي او پوه وي، د شتمن او بېوزلي تر منځ به توپیر ختم شي.

نه به بېوزله وي او نه شتمن، ځکه څوک به نه شي کولای، چې د خپلې برلاسی په زور بل څوک کار او نوکری ته اړباسي.

هېڅوک به چاته ونه وایي چې اې گنده سریانیه ورک شه! یا اې ناولیه تورپوستیه ورک شه.

هر څوک به یو بل ته د ورور پر سترگه گوري او له دې کبله چې بېوزله او شتمن نه وي، نو کینه به هم نه وي او جنگ به نه رامنځته کېږي.

فرعون د دې خبرو په وخت کې داسې هیجان درلود چې سړی یې ډار اوه.

زه پوه شوم چې هغه ییا په میرگي مرض اخته شوی او هغه مې د بېړۍ په غولي کې پر پوزي ځملاوه او مسکن درمل مې ورکړل چې آرام شي.

خوله دې وروسته چې فرعون ویده او کرار شو، متوجه شوم چې که څه هم اخناتون، کله لېونی کېږي، خو د هغه لېونتوب ساري دی او زه هغه مهال د نوموړي خبرو اغېزمن کړم.

ما ډېر ملتونه لیدلي او پوه شوم، چې ټول ملتونه سره یو شان دي، ما ډېر ښارونه هم لیدلي ول او په دې هم پوهېدم چې ټول ښارونه سره ورته دي او د ډېوالونو لنډوالی او اوږدوالی او یاد کورنورنگونه د ښارونو د اختلاف لامل نه وي.

زه ډاکټریم او د یوه ډاکټر له نظره د یوه مصري او یو سریاني او یا یوه تورپوستي او سپین پوستي ناروغۍ توپیر نه لري.

دوی یو پر بل غوره نه دي، د ډاکټر دنده داده، چې درې واړه معالجه کړي.

زه د خپلې پوهې له کبله د فرعون خبرو اغېزمن کړم، له ځان سره مې وویل. که څه هم دغه سړی لیونی دی او لیونتوب یې نورو ته هم غځېږي، خو کله چې ساري لېونتوب چاته غځېږي خوندور وي.

پخپل زړه کې مې احساس کاوه، چې فرعون یو ستر حقیقت ته اشاره کوي او که څه هم د هغه حقیقت په ځمکنۍ نړۍ کې نه اجرا کېږي او یوازې په لوېدیځه نړۍ کې هغه اجرا کېدای شي. (په مصر کې لوېدیځه نړۍ د مریو نړۍ او هم د بیا ژوندي کېدا او تلپاتې ژوند دنیا وه. ژباړن) خو باید دا خبره تایید کړم چې که انسانان وکړای شي، داسې ژوند وکړي چې د بېوزلو او بډایانو توپیر به ختم شي او ابدی نېکمرغۍ ته به ورسېږي.

زه پوهېدم چې له فرعون پرته بل هېچا دغه ډول ستر حقیقت نه و ویلی او له هغه وروسته به یې هم څوک ونه وایي.

زه پردې هم پوهېدم چې د بېوزلو جهالت د فرعون دغه حقیقت نه شي منلای، ډېرې وېنې به وبهېږي (همغه ډول چې په طبس کې د وینو ویالې روانې شوې) او ښایي د فرعون

لور او پرتمين حکومت له منځه ولاړ شي.

خوهغه څه چې فرعون يې وايي داسې شي دی، چې چا له هغه مخکې ورته نغوته نه ده کړې او له هغه وروسته به هم ونه ويل شي. که څوک يې ووايي د اخناتونه تقليد به يې کړي وي.

له هغه وروسته مې د اسمان ستورو ته کتل او له خان سره مې وويل، ته هغه سپری يې چې نه پوهېږې له کوم ځايه راغلی يې او مور و پلار دې څوک دي؟ له دې وروسته چې لوی شوې وادې ورېدل، يوې بڼڅې او مېړه يې، چې سپری د طبس د بېوزلو ډاکټر و، ته په زوی والي ومنلې. په سيند کې يې ستا کجاوه پيدا کړه، ته يې لوی کړې او تر اوسه هم ته د طبس د بېوزلو ډاکټر وي.

له هغو دې د سرو او سپينو تمه هم نه کوله او هغوی دې معالجه کول، بيا نو که د نوي فرعون دغه حقيقت ترقي راوړي او د شتمن او بډای ترمنځ توپير له منځه وړي، نو تا ته يې څه تاوان رسېږي؟

په دې ډول ولې د فرعون د نوي خدای د حقيقت پلويتوب نه کوې او اخناتون نه هڅوې چې دغه حقيقت په مصر کې اجرا کړي.

سينو هه! ته په دې پوهېږې، هغه کار چې فرعون يې غواړي تر سره يې کړي، د نړۍ په هېڅ يوه هېواد کې عملي کېدای نه شي او په هېڅ ځای کې د بېوزلو او شتمنو توپير او د مريبي او بادار توپير نه شي ختمېدای.

خو له دې کبله چې مصر ډېر بډای هېواد او ډېرې حاصلخېزې ځمکې لري، بسايی دلته دغه حقيقت پلي شي.

کله چې دغه حقيقت دلته پلي شو بې له شکه به له دې ځايه ټولې نړۍ ته وغځېږي.

په ټولۍ نړۍ کې به د بېوزلو شتمنو مريانو او بېوزلو توپير ختم شي او بيا به په ټولې دنيا کې يو نوی نړيوال کال پيل شي.

(مصريان لومړني کسان دي چې پوه شول ځمکه د لمر گېر چاپېره را تاوېږي او په هرو ۲۷ زرو کلونو کې يو ځل د يوه خاص ستوري پر وړاندې درېږي او دغه اوو ويشت زره کلن پړاو يې نړيوال کال باله ژباړن)

زه پوه شوم چې انسان ته تر دې بڼه فرصت هېڅکله نه دی ورپه برخه شوی چې وکړای

شي خان د تل لپاره نيکمرغه کړي، ځکه چې تر اوسه پورې يو فرعون هم داسې نه و، چې ووايي د بېوزلو، شتمنو، نوکر او بادار تر منځ توپير نشته.

بنایي په راتلونکې کې داسې مريان او نوکران پیدا شي، چې هڅه وکړي د شتمنو او بېوزلو توپير ختم کړي، خو څوک به د هغوی خبرو ته غوږ کېنږدي او که غوږ ورته و هم نيسي نو د هغوی خبره به عملي نه شي، ځکه چې شتمن به د مزدورانو او مرييانو ځواک ختم کړي.

خو کله چې د مصر فرعون اخناتون وایي چې باید د بېوزلي او شتمن تر منځ توپير نه وي او له دې کبله چې خبره یې اغېزه لري قدرت، سره اوسپين ورسره دي، نو ممکنه ده، چې خپله خبره عملي کړي.

فرعون چې وایي ددغو پرگنو تر منځ دې توپير ختم شي، باید د بشر د نېکمرغۍ لپاره دغه یوازې فرصت له لاسه ورنه کړل شي، ځکه چې ناشونې ده، له دې وروسته دې په مصر، بابل او سوريه کې داسې پاچا پیدا شي، چې د بېوزله او شتمن د توپير د ختمولو غوښتونکی وي.

زه د بېړۍ په څنگ کې ودرېدم او ستورو ته مې کتل، په دې فکرونو کې وم، چې د نیل ساحل د پخو شویو غنمو بوی مې احساس کړ.

ناڅاپه مې خپل مریي کاپتا ته پام شو، چې اوس په طبس کې د یوې میخانې خاوند او شتمن کس دی، فکر مې وکړ چې که دلته وای او د فرعون خبرې یې اورېدلې وای څه به یې ویل؟

له دې سره سره چې کاپتا نه و، خو زه پوهېدم چې هغه به د فرعون د خبرو له اورېدو وروسته څه ویلي ول.

هغه به ویل سینو هه! فرضاً که فرعون وکړای شول چې د شتمن او بدای توپير ختم کړي، نو ټول خلک به باسواده شي.

نور به نه مریي وي، نه بادار، نه به ټيکه دار وي، نه کارگر او ټول به لکه وروڼه کروندې کړي، صنعت او تجارت به وکړي.

له هغه وروسته به د بشر ټولې بد بختۍ ختمې شي او بیا به څوک د بل د خوار یوله لارې شتمن نه شي.

پر داسې ورځ به بیا هم ځینې کسان هوښیار او ځینو احمقان وي..... ځینې به چالاک او

ځينې نور به سادگان وي.

هغه کسان چې هونبیار او چالاک وي، د احمقانو او سادگانو جیبونه به تش کړي او یا به په بېلابېلو چلونو او کیسو سره هغوی اړ کړي چې د دوی لپاره کار وکړي، تل به همداسې و او همداسې به وي.

ځکه کله چې انسان پوه شي چې بل غولولای شي امکان نه لري چې ترې تېر شي. دغه راز هغه کس چې نورو ته تاوان رسولای شي هغه به تاوان او گوزار ورکوي او په انسانانو کې هغه کسان چې د تاوان رسولو خورولو او غولولو وس نه لري هغه مړي دي. همدا ستا فرعون چې غواړي د شتمن او بېوزلي توپیر ختم کړي وگوره له خلکو سره یې څه کړي دي؟

هغه حقیقت چې ستا فرعون او د هغه خدای یې پلویتوب کوي، یوازې خوډوله مرغانو او حیواناتو لکه کارغانو، مردار خورو او تمساح گانو ترې استفاده کړې او نورو ټولو ته یې تاوان رسېدلی دی.

خو له دې سره سره پر دې هم پوهېدم چې که کاپتا وای نو نیو کې به یې کولې. بله ورځ چې کله فرعون د خپل خدای او د هغه د حقیقت په هکله خبرې کولې، ما یې له نظر یې سره موافقه کوله او هغه به خوشحاله شو.

له طبسه در او وتلو پر پېنځلسمه ورځ د فرعون بېړۍ هغه ټاټوبي ته ورسېده چې په هېڅ خدای پورې اړونده نه وه.

دغه ځمکه د نیل په څنډو کې او اړه ځمکه وه او لږ لېرې ترې شو غونډۍ وې چې ونې یې نه درلودې.

خو شپږو هلته خپل پسونه پوول.

فرعون له بېړۍ څخه راكوز شو او دغه ځمکې یې د آتون په ولکه کې ورکړې وې وویل، دلته به یو ښار جوړ کړم او نوم به یې د (آتون د افق ښار) کېږم.

(په ځینو اروپایي متنونو کې له دې کبله چې ځینو یوناني مورخانو آتون خدای په آتوم یاد کړ، نو دوی هم آتون ته د آتوم کلیمه کارولې ده. ژباړن)

د فرعون له بېړۍ وروسته په هغه پسې روانې نورې بېړۍ هم ساحل ته ورسېدې او پکې ناست کسان پلي شول.

فرعون خپل معماران راوبلل او وې وویل دلته باید یو ښار جوړ شي او هر هغه کس ته

یې د کور لپاره یوه یوه ټوټه ځمکه ورکړه چې له ده سره ملگري ول.
 په دې ښار کې د اخناتون د نقشي پر اساس باید له شماله جنوب ته پېنځه واټونه او
 پېنځه نور له ختیځه لودیځ ته جوړ شي.
 په هره ټوټه ځمکه کې یو کور جوړېده چې له گاونډي سره یې توپیر نه درلود، د فرعون
 د امر پر اساس د هېڅ، یوه کور لوړوالی باید تر نورو کورونو زیات نه وي او په هر کور کې
 باید یو شان کوټې او پخلنځي جوړ شي.
 فرعون غوښتل چې په دې ښار کې ټول له نورو سره ځان یو شان وبولي او د آتون له
 ښاره خوشحاله وي او شکر وکړي، چې دغه مساوات ورته رامنځته شوي دي.
 کله چې ښار جوړېده، مالیدل چې هېڅ یوه کس، چې کور یې جوړاوه له آتونه مننه نه
 کوله او اپوټه یې هغه او فرعون ته ښېراوې کولې، چې ولې فرعون له طېسه لېرې کړي او
 داسې ځای ته یې راوستي دي چې نه پکې ابادي شته او نه میخانه.
 یوه ښځه هم له هغه کوره خوشحال نه و، چې د ښځې او د بچیانو د ژوند کولو لپاره یې
 کور جوړاوه، ځکه چې هرې ښځې غوښتل د خپل کور په مخکې اور بل کړي او د ودی پخه
 کړي، خو د نوي ښار په کورونو کې یې نغري په کورونو کې دننه جوړ کړي ول.
 هغوی په طېسه کې په هغو کوټو کې ویده کېدل، چې ځمکه یې په کلکې خټې کاگل
 شوې وه، خو کله چې یې ولیدل د نویو کورنو غولي یې په خښتو فرش شوي ناخوښه و.
 دوی ویل خښتې له ډېرو موبیلو وروسته په غبار او گرد بدلېږي او ستونزې پېښوي.
 دغه راز د دې سیمې له مټنې خټې څخه هم په تنگ ول او ویل به یې چې دغه خټه له دې
 وروسته چې پخه شي او لوښي ترې جوړ کړو درز کوي او ماتېږي.
 د دې ښار اوسېدونکو غوښتل، د خپلو کورنو په مخکې ترکاری او سبزیانې وکړي،
 خو فرعون د سبزیانو کرل بند کړي ول او هر کور ته یې یوه ټوټه ځمکه له ښاره بهر ورکړې
 وه، چې هلته سبزیانې وکړي.
 د ښار اوسېدونکو شکایت کاوه، چې د دوی ځمکې له نیل سینده لېرې دي او کروندو
 ته له سینده د اوبو راوړل سخت کار دی.
 ښځو د نوي ښار د سرکونو په منځ کې طنابونه تړلي ول، چې کالي پرې وچ کړي خو
 فرعون دغه کار هم منع کړی و.
 فرعون ویلي ول، چې د نوي ښار اوسېدونکي، باید په کورونو کې پسونه او وزې ونه

ساتي، خو بښځو دې خبرو ته توجه نه کوله او په نويو کورونو کې يې پسونه او وزې ساتلې.

که څه هم طبس يې هېر نه کړ خو ورو ورو خلک له نوي ښار سره روږدي شول او زه متوجه شوم چې که هغوی ته وويل شي چې اوس دې طبس ته ولاړ شي نو ستنيدا ته نه چمتو کېدل.

بيا د نيل سين د مستهدا وخت راغی، د مني فصل راوړسېد، مور تصور کاوه، چې د نيل سيند د مستهدا او د اوبو د زياتېدو له امله به فرعون طبس ته ستون شي، خو هغه پخپلې بېرې کې پاتې شو او له هغه ځايه يې د آتون د افق ښار او د کورنو جوړولو کار څاره.

هره ډبره چې به پر بلې کېښودل شوه فرعون به ورته خوشحاله و او ماليدل چې کله به يې ليدل چې يو کور بشپړېږي نو خندل به يې.

فرعون د هغو سرو او سپينو يوه برخه چې د آمون له معبدې يې لوت کړې وه، د نوي ښار په جوړولو ولگوله او د پخواني خداي ټوله ځمکه يې پر هغو بېوزلو ووېشله چې کروندو ته لېوال ول.

اخناتون د دې لپاره چې د طبس سوداگر تر فشار لاندې راولي، د هغو ټولو بېړيو سامان او شيان يې واخيستل، چې د نيل سيند پورته برخې او طبس ته تللې.

د نوي ښار جوړولو ته د فرعون دبېرې له کبله، د ډبرو او لرگيو بيه زياته شوه او که به چا يو ځل د نيل سيند له لومړني آبشاره، چې د سترو ځنگلونو په خوا کې و، د آتون د افق ښار ته چار تراش راوړل نو شتمن کېده.

د آتون افق ښار ته ډېر کارگران راغلل او د نيل تر څنگ يې په هغو جونگرو کې ژوند کاوه چې له بانگسونو يې جوړې کړې وې.

له سهاره تر بېگا پورې يې خښتې وهلې، هغه به يې پخولې، لارې به يې جوړولې او يا به يې د ځمکو اوبولو لپاره لښتې او ويالې جوړولې.

د نيل د سيند له طغيانه وروسته يې له شاوخوا سيمو څخه زرگونو ميوه لرونکې ونې نوي ښار ته راوړې، ويې کرلې او ځينو په بل کال ميوه هم وکړه چې پخپله فرعون له همدغو ونو څخه ميوه ټوله کړه.

په داسې حال کې چې کارگران، معماران او خټگران په کار اخته ول او بېړيو

چار تراش او ډبرې راوړلې، ما هم ډېر کارونه درلودل.

ځکه چې د بنار د اوبو رسولو سیستم لانه و جوړ شوی او ډېر کارگران به د خوسا اوبو د څښلو له امله ناروغان شول.

یو بڼه کار چې وشو هغه د نوي بنار د بندر جوړېدل و، ځکه چې له هغه وروسته بار وړونکي د تمساح له خطر څخه خلاص شول.

تر دې مخکې چې بندر جوړ شي بار وړونکي مجبوره ول، چې اوبو ته ننوځي او د بېړۍ پېټې ساحل ته ورسوي، خو په دې وخت کې به یوه نارې کړې او بل به متوجه شو چې تمساح یې ملگری خوړلی دی.

د هغې منظرې لیدل چې د یوه بار وړونکي نیمایي بدن د تمساح په خولې کې دی، ډېر ډارونکی دی او تر دې مخکې چې څوک یې مرستې ته ورشي تمساح به سړی تر اوبو لاندې کش کړ چې په یوه سوري کې یې ځای کړي.

تمساح به د جوالي مړی تر هغو ساته چې خراب به شو او بیا به یې خوړ.

له همدې امله دوی مجبور شول چې د تمساح یو شمېر ښکاریان راولي، سره اوسپین زرورکړي چې د تمساح خطر کم کړي.

هغوی په لنډه موده کې تمساح گانې ختمې کړې خو له دې سره سره د بندر تر جوړېدو پورې د تمساح د ډارلو خطر موجود و.

ما اورېدل هغه تمساح گانې چې د آتون د افق په بنار کې وې، هماغه تمساح گانې وې چې د خوراک په تمه یې له طبسه تر دغه ځایه د فرعون بېړۍ تعقیب کړې وې.

زه په دې نه پوهېدم چې د تمساح، د فرعون د بېړۍ او د نوي نمری د پیدا کېدا ترمنځ به څه اړیکې وي؟

خو له ډېرو مې اورېدلي ول، چې تمساح ډېر ځیرک حیوان دی له همدې امله له دې وروسته چې ښکاریان راغلل او یو شمېر یې ووژلې نو تمساح گانې پوه شوې چې دلته پاتې کېدل خطر لري او که پاتې شي به ووژل شي.

دوی د آتون د افق بنار تر پرېښودو وروسته بېرته طبس ته ولاړې، ځکه چې پوهېدې چې طبس د قوماندانۍ مرکز دی، هورم هب هم لا په دغه بنار کې دی او ښایي بیا له دې ښاره د ډېرو کسانو مړي راووځي او اوبه یې خراب کړي، چې دوي یې وځوري.

کله چې د نیل اوبه له طغیانه وروسته کېناستې او شاته ولاړې د مصر د پوځ قوماندان

هورم هب د آتون د افق ښار ته راغی.

فرعون هورم هب ته دنده وسپارله، چې پوځ به کموي، تورپوستي عسکر او د شردن ځواک به ړنگوي، خو زه پوهېدم چې هغه به د فرعون د دغه امر په اړه سستي کوي.

هورم هب ځکه دغه پوځ نه ړنگاوه، چې پوهېده يوه ورځ به سوريه بلوا وکړي او مصر د سوريې د بالقوه بلوا له منځه وړلو لپاره پوځ ته اړتيا لري.

خو فرعون د سوريې پر بلوا باور نه درلود او ويل به يې سوريه به بلوا ونه کړي نو غوره داده چې تورپوستي عسکر او شردن ځواکونه رخصت کړي، ځکه چې په مصر کې ترې کرکه کېږي او بايد نور څوک دغه عسکر ونه ويني.

له هغې ورځې چې هورم هب نوي ښار ته ننوت هر ځل چې به له فرعون سره د پوځ د ړنگېدا خبره کيدله، نو دواړو به په دې مضمون بحث کاوه:

هورم هب به ويل، د سوريې حالات ډېر خراب دي او مصريان هلته کمزوري دي، که کومه بلوا کېږي د سوريې مصريان به په لومړۍ ورځ له منځه ځي، نو ته بايد يو پوځ ولري چې د سوريې د بلوا مخه ونيسي.

اځناتون به ځواب ورکړ، ايا تا په دې ښار کې زما د ماني انځورونه کتلي دي؟ او ايا پوهېږې چې انځورگرانو زما پر مانيو د کړت د ټاپو په شان تصويرونه ايستلي دي؟

که ته زما پر مانيو ايستل شوي انځورونه وگورې معلومه به شي چې ما هلته داسې انځورونه کښلي، چې تصور کوي کبان په اوبو کې گرځي او هيلی په هوا کې الوزي.

خو د سوريې په اړه زه باور نه لرم چې هلته دې بلوا وشي، ځکه ددې سيمې ټولو پاچاهانو ته مې د حيات صليب لېږلی او په سوريه کې د آمورو د هېواد پاچا له ماسره دو مرنژدې ملگرتيا کوي چې د آتون لپاره يې يو معبد جوړ کړی دی.

اياتا د آتون ستر ارگ چې ما دخپلې ماني په مخکې جوړ کړی ليدلی دی؟

(د برياليتوب د ارگ يا طاق ظفر جوړېدل چې د روميانو له پړاو وروسته د برياليو کسانو د وياړ سمبولونه شول، د روميانو نونښت نه و، بلکې روميانو دغه دود له مصر او کريت څخه زده کړی و او په مصر او کريت کې يې د خدايانو په وياړ ارگ يا طاق ظفر جوړاوه. ژباړن).

زه تاته وایم چې دغه ارگ وگوره ځکه چې په ليدو ارزوي او معمارانو ډېر ښه جوړ کړی

مانه دي غوښتي چې آتون د خدای د ارگ جوړولو لپاره مريان له کانونه ډبرې راوباسي او کړاو وزغمي، ددې پر ځای مې دستور ورکړ چې د آتون ارگ له خښتو جوړ کړي.

هورم هب به وويل زه چې هر ځل ستا ماني ته ننوځم د آتون ارگ گورم، خو ته د آموروله پاچا خان ساته.

اخناتون به ځواب ورکړ، زه غواړم چې ته هغه لوحې وگوري چې نوموړي ماته را استولې دي او ته به پوه شې چې دغه پاچا څنگه د آتون مريد شوی او د هغه په اړه له ما پوښتنې کوي، چې پر آتون يې عقیده نوره هم پخه شي.

هورم هب به ځواب ورکړ، زه لوحې ته دومره اهميت نه ورکوم، ځکه پر کومه ورځ چې کوم پاچا وغواړي بلوا وکړي هر ډول لوحه او ژمنه به تر پښو لاندې کړي.

له زور پرته هېڅ شی يو پاچا دې ته نه شي مجبورولای، چې ستا فرمانبرداره وي، اوس چې ته غواړې پوځ منحل کړې، لږ تر لږه دا موافقه وکړه، چې په سرحدونو کې يو شمېر عسکر پاتې شي، چې د مصر پر خاورې د بهرني تېري مخه ونيسي.

همدا اوس هغه قبایل چې د مصر په جنوب کې ژوند کوي، ددې لپاره چې خپل مالونه د مصر په ورشو گانو کې وپيايي، ستا خاورې ته ننوځي او د تورپوستو کورونه سوځوي.

په داسې حال کې چې دغه تورپوستي ستا متحدین دي، د هغوی کورونه هم د بانگسونو دي، ډېر ژر اور اخلي.

اخناتون به ځواب ورکاوه، دغه قبایل چې د مصر په جنوب کې ژوند کوي له بېوزلۍ څخه دغه کارونه کوي، که وکړای شي پخپلو ټاټوبو کې خپل مالونه ماره کړي نو مصر ته نه ننوځي.

خوله دې کبله چې څر ځايونه، نه لري مجبور دي، چې د خپلو مالونو د مرولو لپاره مصر ته ننوځي.

نو که د مصر په جنوب کې تورپوستي زغم ولري او موافقه وکړي چې د هغوی مالونه د تورپوستو په څر ځايونو کې وڅري هېڅکله به د هغوی کورنو ته اور ورته نه کړي.

هورم هب وويل ته ما ته امر کوي، چې پوځ منحل کړم او عسکر رخصت کړم چې خپلو ولايتونو ته ولاړ شي، خو ايا پوهېږې چې تر رخصتېدا مخکې بايد په مصر کې کلک او

مضبوط امنیت رامنځته کړې او گزمې ودرولې. ځکه هغه عسکر چې رخصتېږي او خپلو کورونو ته ځي، نو په لاره کې به زرگونه کورونه لوټ کړي او پر زرگونه بښځو به په زور تېری وکړي. فرعون وویل دا ستا گناه ده چې زما له عسکرو سره دې د آتون په هکله خبرې نه دي کړي، ځکه که هغوی آتون وپېژني او پوهېدای، چې هغه سوله غواړي، د مینې او محبت خدای دی، نو پر بښځو د تېري او لوټماریو فکر یې نه کاوه.

نن سبا چې په دې ښار کې خلک آتون پېژني هېڅکله کومه پېښه نه کېږي. زما لور مریتا تون یوازې له یوې غرڅې سره گرځي او بل کوم ساتونکی او ملگری نه لري، خو څوک پرې تېری نه کوي.

زه باوري یم، پر دې سربېره چې باید عسکر رخصت شي، جنگي گاډۍ هم باید له منځه ولاړې شي، ځکه چې د جنگي گاډیو درلودل په دې مانادي چې نورو پاچاهانو ته وښیو چې مورځ جنګ غوښتونکي یو. خو که جنگي گاډۍ ونه لرو نو هغوی به پوهېږي چې مورځ جنګ نیت نه لرو.

هورم هب په ملندو وویل، غوره نه ده چې جنگي گاډۍ خرڅې کړو، ځکه چې فکر کوم د آموږو هېواد او په سوریه کې هاتیان چمتو دي، چې ستا جنگي گاډۍ واخلي او یوه ورځ یې ستا پر خلاف وکاروي.

دغه بحث د فرعون او د هغه د قوماندان تر منځ څو ورځې روان و، خو بالاخره هورم هب چې مقاومت یې کاوه فرعون یې د دوو شیانو منلو ته چمتو کړ، یو دا چې د مصر په سرحدونو کې چوڼۍ وساتي او بله دا چې په مصر کې دننه دې یوه گزمه رامنځته کړي، چې په هېواد کې دننه امنیت وساتي.

فرعون وویل، زه له دې شرطونو سره موافقه کوم، چې گزمه جوړه شي، خو له گزمې دې کومه ورځ د پوځ په شان استفاده ونه شي.

ددې لپاره چې گزمه د پوځ په شان نه شي فرعون وټاکله، چې دهغوی وسلې دې یوازې نيزه او هغه هم له وسپنيزې څوکې پرته وي.

هورم هب دغه امر ومانه خو کله چې د یوې گزمې په جوړولو بوخت و، چې کورنۍ امنیت وساتي، بیا پوځ ږنگ کړي او عسکر کورونو ته واستوي، نو په دې وخت کې دوه قاصدان یو پر بل پسې له سوریې څخه راغلل.

دوی خبر ورکړ، د آمورو پاچا له دې وروسته چې په طبس کې یې د پخواني او نوي خدای تر منځ د جگړې او له طبسه د فرعون د وتلو او نوي ښار د جوړولو خبرې واورېدې، اوس نیت لري چې بلوا وکړي.

ده هڅه کړې چې د مصر دوه ښارونه چې د هغه هېواد ته نژدې پراته و، ونیسي. یو ښار پکې (مژیدو) و او اوس په مژیدو ښار کې مصري عسکر او چوڼۍ محاصره دي او له فرعون نه مرسته غواړي.

فرعون له دې خبرې وروسته هورم هب ته داسې وویل:

زه تصور نه کوم چې د آمورو پاچا دې په سوريه کې له کوم علت پرته بلوا کړې وي، زه باوري یم چې مصري مامورینو هغه سپک کړی دی او پاچا غوسه شوی دی. تر هغه چې پوه نه شم، ددې سرې بلوا د مصریانو له پارولو پرته شوې د هغه د سزا کولو لټه به ونه کړم.

خو دې پېښې متوجه کړم چې ما د سوريې په هکله هغسې پام ونه کړ چې باید کړی مې وای او را په زړه شول چې تا (هورم هبه!) کله چې په اورشيلم کې وې هلته دې د آتون لپاره معبد جوړ نه کړ او اوس هغه وخت دی چې زه په اورشيلم کې د آتون لپاره یو ښار جوړ کړم چې د سوريې پلازمېنه شي.

څنگه چې مژیدو کرار شو، هلته به هم د آتون لپاره ښار جوړ کړم، ځکه چې مژیدو یو ستر سوداگریز مرکز او د کاروانونو په لاره کې پروت دی، که په دې ښار کې د آتون لپاره ښار جوړ کړو دغه ښار به ډېر اباد شي.

کله چې هورم هب د فرعون دغه ځواب واورېد، داسې غوسه شو چې د خپلې متروکې لاستې یې مات کړ او توتې یې د فرعون تر پښو لاندې پر ځمکه وويشت.

له هغه ځایه راووت او ماته یې وویل، دغه سړی لېونی دی، ددې پر ځای چې پوخ واستوي، چې د آمورو پاچا نسکور کړي، دی وایي نیت لري په اورشيلم کې د آتون د خدای لپاره معبد جوړ کړي او هغه د سوريې پلازمېنه کړي.

په هغو ورځو کې چې هورم هب به د افق په ښار کې و، زما د مسافرتونو په هکله یې ډېرې خبرې وکړې او غوښتل یې، پوه شي چې ایا ما د هغه د سپارښتنو پر اساس په نورو هېوادونو کې پوځي معلومات راغونډ کړي کنه؟

کله چې ما خبرې پیل کړې او راټول شوي پوځي معلومات مې ورته ویل، په ډېرې

خيرتيا سره يې ورته غوړ نيولی و.

يوه ورځ مې هغه چاره هم وروښودله چې په هاتي هېواد کې يې ماته راکړې وه.

کله چې ده دغه چاره وليده ډېر حيران شو او ويې ويل يې سينو هه! زموږ مسي چرې

ددغه چاقو پر وړاندې چې ته وايې له اوسپنې جوړ دی، د لرگي په شان ښکاري.

هورم هب د نورو ملتونو د پوځي وسايلو او عسکرو په هکله داسې پوښتنې راڅخه

کولې چې زما له نظره د ماشومانو د پوښتنو په شان وي.

خو وروسته پوه شوم، چې هورم هب يو عسکر دی، ځکه دغسې پوښتنې کوي.

مثلاً ويل به يې، چې کله د بابل عسکر حرکت کوي لومړی ښی پښه مخکې کوي، که

کينه؟ يا دا چې په هاتي کې هغه اسونه چې د جنگي گاډيو د ذخيرې لپاره دي، پخپله له

گاډيو سره يوځای حرکت کوي که د هغوی تر شا روان وي؟

يا به يې د سوال کاوه، چې د بابل د جنگي گاډيو ارابې څو شعاع گانې لري او آیا د څرخ

شاوخوا يې په فلزاتو پوښلې ده کنه فلزي پوښ نه لري؟

يو بل شی چې هورم هب ورته ډېر پام کاوه دا و، چې غوښتل يې پوه شي په هاتي

، ميتای او بابل هېوادونو کې د پلونو حالت څه ډول و.

هره ورځ به يو کاتب راته او هغه څه چې ما د نورو هېوادونو د عسکرو د شمېر، لارو

، پلونو او بندرونو په اړه ويل، هغه به يې له ځان سره ليکل، ددې لپاره چې کله هورم هب

وغواړي له دغو معلوماتو څخه استفاده وکړي.

خو هغه معلومات چې ما د نورو هېوادونو د خدايانو، مجسمو، عمارتونو او د کورت

د حمامونو او تشنابونو په هکله ورکول هورم هب ورته چندانې توجه نه کوله.

کله چې هورم هب په کاور خپله متروکه ماته کړه او ولاړ، غوښتل يې چې د مصر د پوځ

له قوماندانۍ استعفا وکړي، نو وروسته اخناتون چې هورم هب پرې گران و زه ورپسې

واستولم او ويې ويل، هغه ته ووايه چې راشي او له ماسره پخلاشي، ځکه زه نه غواړم

چې هغه له ما خپه او جلاوي.

خو له دې سره چې فرعون او هورم هب پخلا شول او اخناتون بله متروکه ورکړه، بيا هم

هورم هب ونه کړای شول فرعون قانع کړي، چې د آمورو پاچا دوهلو لپاره سور يې ته

عسکر واستوي.

له دې وروسته چې هورم هب ولاړ فرعون ماته وويل سينو هه! که آتون غوښتي وي چې

سوريه د مصر له لاسه ووځي، نو غوره ده چې د آتون اراده عملي شي، ځکه چې پر سوريې سلطه د مصر لپاره له تاوانه پرته بل څه نه دي ورپه برخه کړي.

ومي ويل اخناتونه! تر هغه ځايه چې زما يادېږي او له نورو مې اورېدلي دي، پر سوريې د مصر سلطه تل د مصر په گټه وه، ځکه چې مصر د سوريې له ډېرې شتمنۍ څخه استفاده کړې ده.

فرعون وويل، شتمني هغه شي دي چې ملت فاسدوي، ځکه چې ملت تنبل او بې رحمه کېږي.

د مصر ملت زيار کښ، قانع او صبرناک ملت و، خو کله چې يې سوريه ونيوله او د سوريې شتمني مصر ته ننوته نو تنبلي، عياشي او د سريانيانو ځينې ناسم او خراب عادتونه هم مصر ته راغلل.

کله چې سوريه د مصر له لاسه ووځي نور به له مصريانو څخه تنبلي، عياشي او د سريانيانو خراب عادتونه هم کډه وکړي.

له دې سره سره چې زه پوهېدم فرعون ليونی دی، خو تمه مې نه کوله چې دغه خبرې دې د يوه پاچا له خولې واوړم.

ځکه چې يو پاچا د خپل قدرت د ساتلو لپاره بايد اجازه ورنه کړي چې بل هېواد د هغه سيمې لاندې کړي.

هغه ته مې وويل: اې اخناتونه! زه يوه موده په سوريه کې وم او په ازمير او (مژيدو) ښارونو کې مې ژوند کړی.

په ازمير کې د مصري چوڼۍ قوماندان يو زوي درلود چې رامسس نومېده او دغه هلک چې په هغه وخت کې لس کلن و، د سوريې تر ټولو ښکلی هلک گڼل کېده.

ده به تل په مردکيو او لولک لوبې کولې، خو کله چې ناروغ شو ماته يې راوست، زه پوه شوم چې د معدې چينجی لري او هغه مې معالجه کړ.

په مژيدو کې يوه مصري ښځه وه چې هېڅ سړي نه شوای کولای، هغه يو ځل وگوري، ځکه که دوه ځله يې هغه ليدلې وای حيران شوی به و.

دغه ښځه يې هم يو ورځ ماته راوستله چې خپته يې پرسېدلې وه، ما ورته وويل بايد خپته دې سوريه کړم، چې ناروغي دی معالجه شي.

يوه ورځ يې کورته ورغلم د خپته له څيرلو وروسته مې معالجه کړه.

فرعون وپوښتل ولې ماته دغه خبرې کوي؟

ومې ويل ددې لپاره يې تاته وایم چې هماغه مصري هلک به اوس د سرياني عسکرو په چرو توتې شوی وي او هغه ښکلې ښځه به د سوريې د نشه عسکرو منگولو ته لويدلې وي او هغوی به د ښځې ژړاگانو ته له پامه پرته، پر هغې تېری کوي.

ایاد غه پېښې تاته اهمیت نه لري او ته دا خبره منلای شې چې په سوريه کې مصري ماشومان او سړي ووژني او پر ښځو يې تېری وکړي؟

فرعون ماته وکتل او ويې ويل سينو هه! ته وايه زه څه وکړم؟

ایا حکم وکړم چې په سوريه کې بلوا شوې او لس يا سل مصريان وژل شوي دي، نو زما عسکر دي سل ځله سل سرياني عسکر ووژني؟

ایا ستا په نظر دا سم کار دی؟

ایا هغه سريانيان چې د يو شمېر وژل شويو مصري عسکرو د وژلو لپاره وژل کېږي ځانونه، ښځې او ماشومان نه لري؟

که زه بدې ته په بدې ځواب ورکړم نتېجه به يې بدې نه وي؟

خو که د بدې سزا په نيکۍ ورکړم، که څه هم له دې امله به بدې رامنځته شي، خو تر هغې بدې به ډېره کمه وي، چې وغواړو بدې په بدې سره جبران کړو.

که ته زما ډاکټر يې او نه غواړې چې ستا په خبرو ناروغ شم، نو په دې اړه خبرې مه کوه، چې بايد په سوريه کې د مصريانو د وژلو غچ له خلکو واخلو، ځکه چې ستا دغه خبرې ما ډېر ځوروي.

د آتون د خدای په پړاو کې به يې وينه پروينو وينځله او د يوه مصري د وژلو لپاره به يې د نورو هېوادونو سل تنه وژل.

له همدې امله به رخه او کينه سخته شوه، ځکه چې هغو سلو کسانو زامن ښځې او خپلوان درلودل او هغوی به هم غچ اخيست.

خو آتون وايي، بايد په وينې بهېدنې سره انتقام وانه خيستل شي، ځکه چې که د وژنې په بدل کې وژنه وشي، هېڅکله به رخه او کينه ختمه نه شي.

له همدې امله تاته وایم چې نور په دې اړه له ما سره خبرې ونه کړې پرېږده چې زه له خپل حقيقت سره ژوند وکړم، د رخې او کينې پر ځای د آتون له لوري په خلکو کې مينه

رامنځته کړم.

دوه دېرشم خپرکی

نوی ښار چې فرعون جوړ کړ

ما نور څه ونه ویل خود مژیدو د ښار پردروازو مې د لویو ستود و هلو پر غږونو
سترگې نه شوای پتولای.

زه پوهېدم، په دې ښار کې چې هره مصری، ښځه د سریانی عسکرو لاس ته ورشي پرې
تېری به وکړي خو بیا هم کله چې ما لیدل یو لیونی دومره نیکی خبرې کوي خوشحاله وم.
ما تر اوسه پورې د درباریانو د ژوند په هکله چې له طبسه دغه نوي ښار ته راغلي ول
څه نه دي ویلي.

هغوي له فرعون سره یو ځای رانه غلل، ځکه چې اخناتون له طبسه داسې گړندی را
ووت چې درباریان بریالی نه شول له هغه سره یو ځای حرکت وکړي نو ځکه وروسته د آتون
د افق ښار ته راغلل.

د درباریانو ژوند له دې پرته بل څه نه درلودل، چې تل له آتون سره نژدې ول.
کله چې به هغه وخنډل، دوی به هم خنډل او کله چې به فرعون غمجن و، هغوی به هم
ځانونه غمجن ښودل.

د درباریانو پلرونه هم د پخوانیو فرعونیانو په دوران کې همدا کارونه کړي ول او
اولادونو ته یې هم دا له پلرونو څخه په میراث پاتې ول.

که څه هم دې درباریانو به هېڅ خاص کار نه درلود، خو رسمي دندې یې درلودې،
هغه به یې له یو بل سره پرتله کولې او هر چا هڅه کوله وښيي چې دنده یې د درناوي وړ او
ستره ده.

ځینې وخت چې به د یوه درباري دنده د نورو په پرتله کوچنۍ ښکاره شوه داسې یې
ښودل چې که څه هم د هغه دنده ظاهراً وړه ده، خو په مانا کې یې دنده د درناوي وړه ده، او
د دغه سړي ملگرو به هم داسې ښودل چې گني ملگری یې سم وایي.

د فرعون د درباريانو دندې په دې ډول وې: د دربار د بوټونو مسول، د دربار خيمه لرونکی او نانواي، د دربار د جامو مسول يا د شرابو مسول، خو هغوی په ټول عمر کې يو ځل هم د فرعون بوټان يا چترۍ نه وې لېږدولې.

دغه راز يې يو ځل هم هغه ډوډۍ نه وه پخه کړې، نه يې ورته شراب په لاس کې ورکړي ول، ځکه چې ټول د دربار شخصيتونه ول او پر دغه کار شرمېدل.

دغه دندې د نورو پر غاړه وې، چې زياتره يې مريان او نوکران ول د اخناتون په دربار کې حتی درباري سنت کوونکی هم موجود و، زه هم د دربار سرسوري کوونکی شمېرل کېدم چې د فرعون د خانگري ډاکټر نوم و.

زه فکر کوم د ټولو درباريانو په منځ کې يوازې ما کار کاوه، چې تل به مې د فرعون طبيعت څاره چې ناورغ نه شي.

پر هغې ورځ چې درباريان له طبسه په بېړيو کې راوړسېدل او د آتون د افق بڼار ته رانژدې شول، نو د آتون خدای سندرې يې پيل کړه، چې وښيي د فرعون پر نوي خدای عقیده لري.

له هغه وروسته يې په کېږديو کې واړول، چې د نيل پر غاړه درولې شوې وې تر هغه چې د افق د بڼار کورونه جوړېدل نو دغو خلکو به هلته خورل، څښل او له ژونده يې خوند اخيست، ځکه چې د مصر ژمی بېخې ختم شوی و، پسرلی و او مرغانو به سندرې ويلې.

د درباريانو به دومره مريان او نوکران درلودل، چې د هغوی د اوسېدو ځای پخپله يو بڼار گنل کېده، ځکه چې هغوی له مريانو او نوکرانو پرته ژوند نه شو کولای ځينو خو به ناسته پاسته هم پخپله نه شوای کولای، بايد مريانو تر لاس نيولي، پاڅولي او کېنولي وای.

خو يو شی به يې هېڅ کله نه هېراوه، هغه دا، هر چېرته چې به فرعون و، همغلته به دوی هم ول، چې اخناتون يې وگوري او نوم وڅېره يې ترې هېره نه شي.

هغوی چې کله وليدل فرعون غواړي نو بڼار ډېر ژر جوړ شي نو خټگري يې هم پيل کړه.

ما ليدل چې د دربار ځينې ښکلې ښځې به پر ځمکه ناستې وې او څښتې به يې وهلې او ځينو درباري نارينه وو به، په داسې حال کې چې مريانو يې پرې چترۍ نيولې وې چې

لمر يې ونه سوځوي پر دېوالونو خښتې اېښودلې.

اصلي خټگران دغه کار سخت تنگ کړي ول، ځکه چې درباريان د کورونو په جوړېدا نه پوهېدل او اصلي خټگران او معماران مجبور ول چې دغه ودانۍ بېرته يې ونړوي او له سره يې جوړې کړي.

خو درباريانو به تل پر خپلو کارونو وياړ کاوه او خپل تناکې لاسونه به يې فرعون ته ورنښودل چې هغه پوه کړي، د فرعون د خدای د ښار د جوړولو لپاره يې څومره زيار گاللی دی.

له څو ورځو وروسته درباريان په خټگرۍ سترې شول او په کار کې د تنوع لپاره، د نيالگيو په اېښودلو او باغوانۍ اخته شول.

په دې وخت کې د باغوانانو وار شو، چې له دېرې غوسې به يې د مصر خدايانو ته پناه يوړه، ځکه هر څومره نيالگي او بوټي چې به يې وکړل درباريانو به وچ کړل، تنکي نيالگي به يې له منځه يوړل او د اوبو لښتې به يې خراب کړل.

باغوانانو به په ښکاره فرعون ته د درباريانو شکايت نه شو کولای چې په دغو کارونو کې د هغوی د لاسوهنې مخه ونيسي.

خو درباريانو به فکر کاوه چې له باغوانانو سره مرسته کوي، مگر په حقيقت کې يې هغوی ته ستونزې راتوکولې.

څه موده وروسته درباري مېرمنې او نارينه له باغوانۍ څخه هم سترې شول، د بوټو اغزيو به ځورول، د شپې به حشراتو تنگول او سبا به ماته راغلل چې معالجه يې کړم.

ځينې به پټ په پټه طبس ته ستانه شول، چې هلته ساعت تېري وکړي، خو ځينې چې نه شوای تلی او ځان يې بايد فرعون ته ورنښودلی وای هغوی به په نوي ښار کې پاتې ول.

دوی به خپل وخت د شرابو پر څښلو او د کمسايي پر لوبو کې تېراوه.

خو د افق د ښار جوړېدل پر مخ ولاړل، کورونه ورځ په ورځ لوړېدل او له ښاره د باندي ځمکه له گټورو بوټو ډکېدل.

زه نه پوهېدم چې د آتون د افق پر ښار، څومره سره او سپين ولگېدل خو دومره خبر شوم، چې ټول هغه سره او سپين چې فرعون د پخواني خدای له معبده تر لاسه کړي ول، د دغه ښار په جوړولو يې ولگول او بيا هم کمی احساس شو.

خو دا خبره هم بايد وکړم چې د آمون ټول سره او سپين د فرعون لاس ته وره نه غلل،